

Mạt Thế Trùng Sinh Thệ Bất Tổ Đội

Contents

Mạt Thế Trùng Sinh Thệ Bất Tổ Đội	2
1. Chương 1: Trước Khi Trùng Sinh	2
2. Chương 2: Chiến Đấu Kịch Liệt [1]	6
3. Chương 3: Chiến Đấu Kịch Liệt [2]	9
4. Chương 4: Chiến Đấu Kịch Liệt [3]	11
5. Chương 5: Báo Thù [1]	14
6. Chương 6: Báo Thù [2]	16
7. Chương 7: Sống Lại	19
8. Chương 8: Tranh Chấp Trên Xe Bus	22
9. Chương 9: Tôi Không Có Hứng Thú Nuôi Kẻ Rối Việc	26
10. Chương 10: Thật Ra Cô Ta Cũng Khá Mạnh Mẽ	30
11. Chương 11: Như Thế Nào Mới Là Đàn Ông?	33
12. Chương 12: Bàn Tay Vàng = Kho Vũ Khí	36
13. Chương 13: Bệnh Viện Tâm Thần	38
14. Chương 14: Bệnh Nhân Chứng Tự Bế	42
15. Chương 15: Súng Ống Đạn Dược	47
16. Chương 16: Mục Đích Khác Nhau	50
17. Chương 17: Một Lần Động Thủ	53
18. Chương 18: Đáng Quý	57
19. Chương 19: Trạm Xăng	61
20. Chương 20: Tách Ra	66
21. Chương 21: Sinh Tử Một Khắc	69
22. Chương 22: Một Cái Nhân Tình	73
23. Chương 23: Đoàn Diệt	78
24. Chương 24: Năng Lực Tự Bảo Vệ	82
25. Chương 25: Cảnh Mặc	84
26. Chương 26: Nghĩa Đệ	95
27. Chương 27: Tử Thành	99
28. Chương 28: Người Đeo Mặt Nạ	104
29. Chương 29: Bữa Tối Cuối Cùng	108
30. Chương 30: Vũ Khí Kiểu Mới	115
31. Chương 31: Biệt Thự	119
32. Chương 32: Hắc Ám Liệu Lý	122
33. Chương 33: Nhiệt Tình Như Thế	125
34. Chương 34: Tang Thi Triều Qua Đi	130
35. Chương 35: Tiểu Kim Ngư	135
36. Chương 36: Lựu Đạn Hạt Nhân	139
37. Chương 37: Một Năm Sau	142
38. Chương 38: Cát Nam	146
39. Chương 39: Căn Cứ Thiên Minh	150
40. Chương 40: Mười Ba Năm	154

41. Chương 41: Quảng Trường Trung Tâm	159
42. Chương 42: Trạng Thái Mất Khống Chế	164
43. Chương 43: Tin Tưởng	168
44. Chương 44: Nguy Hiểm Rình Rập	171
45. Chương 45: Chocolate	175
46. Chương 46: Hiệp Nghị	178
47. Chương 47: Cảm Giác Như Vừa Mới Yêu	183
48. Chương 48: Đoàn Xe Khởi Hành	186
49. Chương 49: Dị Biến	191
50. Chương 50: Không Cách Nào Dự Đoán	194
51. Chương 51: Cát Nam? Tang Thi	198
52. Chương 52: Nhà Trọ	201
53. Chương 53: Kho Gạo	204
54. Chương 54: Căn Cứ Náo Loạn	209
55. Chương 55: Tang Thi Boss Trở Lại !	213
56. Chương 56: Giành Sửa Điện	218
57. Chương 57: Ngây Ngốc	220
58. Chương 58: Tình Cảnh Lúng Túng	223
59. Chương 59: Chinh Đón Căn Cứ	228
60. Chương 60: Chạm Mặt Thú Vị	231
61. Chương 61: Thùng Giấy Rách Nát	234
62. Chương 62: Một Phút Mâu Thuẫn	238
63. Chương 63: Tẩy Lễ Trưởng Thành	242
64. Chương 64: Tang Thi Quạ Xuất Hiện	245
65. Chương 65: Gặp Gỡ Người Quen	249
66. Chương 66: Tương Lai Sợ Hãi	253
67. Chương 67: Có Tang Thi	257
68. Chương 68: ‘truyện Cười’ Phiên Ngoại	261
69. Chương 69: Người Cuồng Bạo	264
70. Chương 70: Cổng Thoát Nước	270
71. Chương 71: Lâm Đẳng Yếu Ốt	273
72. Chương 72: Kết Cục Thất Thường	275
73. Chương 73: Phiên Ngoại : Sơ Ngộ [1]	280
74. Chương 74: Phiên Ngoại : Sơ Ngộ [2]	282

Mạt Thế Trùng Sinh Thệ Bất Tổ Đội

Giới thiệu

[Thẻ không tổ đội]Thẻ loại: Mạt thế, trọng sinh, hiện đại, cường thụ x tự bế công [thăng cấp từ tự bế gốc moe công t]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-the-trung-sinh-the-bat-to-doi>

1. Chương 1: Trước Khi Trùng Sinh

Công nguyên năm 20XX, virus tang thi bùng nổ, toàn cầu rơi vào trong khủng hoảng.

Trên thế giới có một số ít bệnh nhân cảm nhiễm virus S khủng bố xâm nhập vào thành thị, tạo điều kiện cho virus khuếch tán theo diện rộng, làm cho hàng ngàn hàng vạn người rơi vào trạng thái xác không hồn không có ý thức.

Chúng nó cắn xé máu thịt người sống, cắn nuốt nội tạng, chỉ để duy trì khả năng hoạt động của nó, phòng ngừa thân thể một lần nữa bị hư thối rách nát.

Đây là niên đại tang thi hoành hành, có sủng mới có thể sống, không có sủng chỉ có chờ chết ; có xe mới có thể chạy, không có xe chỉ có thể bị tang thi vây công chết.

Mà năm này, là năm thứ mười từ khi virus tang thi bùng nổ, số lượng người sống sót trên địa cầu giảm xuống nhanh chóng, quần thể tang thi thì ngày càng lớn mạnh...

Một vài căn cứ mạnh mẽ đột ngột mọc lên khắp nơi, các dũng sĩ cường hãn cùng huyết chiến với đám tang thi, bảo vệ cho bằng được ngôi nhà cuối cùng của nhân loại.

Trong một nhà máy rách nát, vài gã đàn ông đầu bù tóc rối bần thủ tập trung lại một chỗ, trước mặt bọn họ đang cháy một đồng lửa, trong nồi thiêu rĩ sắt nấu một ít lá cây.

Nay, thực vật tài nguyên trên địa cầu đã cạn kiệt cực hạn, nhân loại bụng đói ăn quàng chỉ có thể ngắt lấy lá xanh lột chắc bụng.

Cũng chính vì như thế, gần một năm nay diện tích xanh hoá trên địa cầu giảm bớt một diện rộng, thổ địa bị hoang mạc hoá nghiêm trọng. Hành tinh này tựa hồ càng ngày càng không thích hợp cho nhân loại sinh tồn...

Tại căn cứ nhân loại, chỉ có nhân tài có công trạng cao mới có cơm ăn, còn lại, chỉ có thể uống một ít dịch dinh dưỡng không mùi không vị.

Mà những gã đàn ông trong nhà máy rách nát này, bởi vì không có bất cứ thực vật hay đạn dược để cống hiến, cho nên không có căn cứ nào thu nhập. Mà ngay cả những căn cứ có danh tiếng tốt cũng đã kín hết chỗ, các loại vật tư cần thiết nghiêm trọng, bọn họ cự tuyệt tiếp thu người sống sót bên ngoài đến đầu nhập.

" Mẹ, cả ngày chỉ ăn lá cây, còn có cái gì khí lực chém tang thi sao!" Một gã đàn ông râu quai nón nện một đám nặng nề xuống đất, gương mặt tục tằn tràn đầy phần hận.

Một gã đàn ông gầy gò mắt chuột ngồi bên cạnh hắn nở nụ cười hừ một tiếng, " Có đồ ăn là tốt rồi, mày cho rằng bây giờ là những ngày còn trong căn cứ hả?"

" Nếu không phải do tên Vũ Thành Nam kia đầu hàng, căn cứ chúng ta cũng sẽ không bị tang thi công hãm, bây giờ cũng sẽ không rơi xuống loại tình cảnh này!" Gương mặt dữ tợn của gã râu quai nón chữm ằm lên, nói xong còn cảm giác chưa hết giận, lại nhổ một vũng nước bọt xuống đất.

" Ghê tởm." Lúc này từ ngoài cửa nhà máy một thanh niên thân bận áo giáo không tay đi vào, thanh niên này có gương mặt sạch sẽ, lộ ra cánh tay có cơ thịt xinh đẹp, đường cong thân thể nhu hoà lưu sướng, thoát nhìn gợi cảm lại không tục tằn. Quần cũng giặt trắng bạch, là người trẻ tuổi duy nhất trong đám đàn ông ở đây.

Gã râu quai nón to cao trừng mắt liếc hắn một cái, miệng tức tức nghiêng qua một bên thẳm thì mắng, nhưng vẫn ngoan ngoãn dùng chân lau đi bãi nước bọt.

Thanh niên nhấc lên hàng lông mi xinh đẹp, tìm một vị trí cách xa gã nhất để ngồi xuống.

" Tình huống bên ngoài hiện như thế nào?" Người đàn ông tên Đào Ba Kiềm từ đầu không nói chuyện nâng cằm nhìn ra bên ngoài.

" Không được tốt lắm, đợt tang thi triều tiếp theo đã sắp tới, đoán chừng trong đám có vài con tang thi cấp ba ____ hừ, tôi xem chúng ta vẫn nên chuẩn bị tâm lý bị tang thi xé nát đi, miễn cho đến lúc đó có vài người bị tang thi đoạ đái ra quần!" Tiếng nói của thanh niên trong sáng dễ nghe, vốn là một âm thanh như cây lá mùa xuân lại bởi vì nội dung băng lãnh trào phúng mà suy giảm lớn, hắn nói những lời này còn phiêu mắt liếc sang gã mắt chuột.

" Mày có ý gì?" Gã mắt chuột dựng đứng lên, cuống cao tay áo bày ra bộ dáng muốn đánh nhau.

Đối lập với gã mắt chuột khấn trương phần nộ, thanh niên ngược lại thả lỏng thân thể, một bộ không đem gã để vào mắt, " Ý trên mặt chữ."

Đích xác, gã mắt chuột chống lại thanh niên, muốn chiến đấu chính là tìm ngược.

Gã mắt chuột nắm tay nắm thành quyền, lại chỉ dám đứng nơi đó giả vờ giả vịt, không dám bước chân lên tranh chấp với thanh niên.

Đao Ba Kiếm kịp thời lên tiếng cho gã mắt chuột một bậc thang đi xuống, "Đừng ồn, hiện tại không phải là thời gian nội chiến, tang thi triều sắp đến rồi, chúng ta cần phải làm tốt chuẩn bị ứng chiến!"

Nói, hắn không tự chủ được thò tay cầm lên khẩu súng máy M249 mini bên chân, đây là biểu hiện mỗi khi Đao Ba Kiếm khẩn trương.

M249 là một loại có thấu kính nhỏ, tốc độ bắn cao, hơn nữa khung súng vô cùng nhẹ nhàng, chỉ bằng một khẩu súng máy này đã có thể áp chế được hỏa lực của mười lăm bộ binh, hung hãn lại tin cậy, mỗi băng đạn đều có rất nhiều viên đạn, gặp phải quần địch có lợi thế tương đối lớn. Dĩ nhiên Đao Ba Kiếm quả thật coi cây súng này như bảo bối, bình thường sẽ không dùng đến, cũng là vì tiết kiệm số đạn không còn dư nhiều lắm.

image

M249 mini

"Còn dư bao nhiêu viên đạn?" Gã mắt chuột ngược lại là người co được dãn được xưng danh nhân vật "Cầu hùng", lập tức bỏ qua đề tài rồi rầm trước đó, nuốt nuốt nước miếng, khẩn trương hỏi.

"Đúng 100 viên trong hai dây đạn, đạn trong họng súng đoán chừng chỉ có hơn bốn mươi phát, các người còn có bao nhiêu?" Đao Ba Kiếm không giống như vẻ hung ác bề ngoài, trên thực tế hắn lại là người tốt nhất trong đám người này.

Gã râu quai nón to cao gãi gãi hai má thô ráp, "Cây súng bắn đạn ghém lần trước không có đạn nên tao đã ném, hiện trong tay còn một cây AK47 với ba băng đạn dư, thêm trong súng thì tính khoảng tổng cộng chắc cũng được khoảng một trăm phát đi."

Gã mắt chuột lại nuốt nuốt nước miếng một cái, đại ra nhìn đồng lửa, âm thanh có chút run rẩy, "Chỉ có một chút đạn được sao, xong, thật sự xong..."

"Lâm Đăng." Ánh mắt Đao Ba Kiếm chuyển hướng sang người thanh niên, "Người bắn tỉa lợi hại nhất, tang thi cấp ba..."

Những lời này của Đao Ba Kiếm ngược lại là khiến cho râu quai nón nói với gã mắt chuột đem ánh mắt nhìn sang hướng thanh niên, ánh mắt vốn dĩ tuyệt vọng cũng lộ ra một chút mong chờ.

Tang thi cấp ba, những người bình thường như bọn họ căn bản không gây thương tổn nó nữa cộng tóc gáy, mà còn vì nó lãng phí đạn được để bảo vệ tính mạng.

Tang thi cấp ba không giống với tang thi cấp một với sơ cấp, cấp hai đi trên mặt đất, sức bật nhảy của chúng nó vô cùng kinh người, tốc độ cũng rất nhanh, đạn phổ thông bắn phá không có bao nhiêu phát trúng được. Lúc này thư kích liền chiếm ưu thế lớn, nhược điểm của tang thi đều nằm trên đầu nó, chỉ cần đầu nó ăn một súng, tang thi cấp ba cũng không đủ gây sợ hãi.

Chỉ khó ở đây là khó mà bắn tỉa, tang thi cấp ba cũng sẽ không ngóc ngóc đứng một chỗ cho người tỉa đạn, sức bật với lực ứng biến của nó rất mạnh, một kích không trúng, tang thi phát hiện nguy hiểm sẽ thay đổi tần suất bật nhảy, độ cao cũng biến hoá bất đồng. Đám súng bắn tỉa rất khó dự đoán vị trí nó xuất hiện trong giây tiếp theo, như vậy thư kích nó sẽ ngày càng khó khăn hơn.

Cái loại mục kích bắn tỉa này hoàn toàn dựa vào xúc cảm, kinh nghiệm, còn có năng lực đánh giá ước lượng, mà ba cái hạng mục này lại đối với Lâm Đăng không tính là cái gì. Bởi vì trước khi mặt thế đến, hắn có biệt hiệu là Thần bắn tỉa Đông Phong, mấy tên trùm ma tuý một khi nghe có Đông Phong tham dự kế hoạch truy kích, một đám chạy so với thỏ còn nhanh hơn, trốn ở nước ngoài không dám vác mạng về nước.

Lâm Đăng am hiểu nhất chính là thư kích với "Long đầu", có câu cầm tặc trước cầm vương, nhiệm vụ hàng đầu của đám bắn tỉa là phải khiến cho địch doanh kinh hoảng trước, có một vài tay súng bắn tỉa núp ở một

nơi bí mật nào đó uy hiếp cái đầu của bọn họ. Nhưng cái này đối với một người còn sống mà nói, đều là một loại sợ hãi đến đau tim.

[Thư kích: núp một nơi quan sát con mồi mà công kích /// Long đầu: bắn nổ đầu]

Mà nay, mục tiêu mà Lâm Đăng đối mặt là tang thi, là cái loại không biết kinh hoảng, là hoạt tử nhân không cảm thụ được đau đớn.

Nhiệm vụ chủ yếu của hắn liền biến thành thư kích mấy con tang thi mà đồng đội không chú ý tới.

Một vài tang thi có chút lợi hại cũng là hấn bao tất.

Bình thường đám người Lâm Đăng gặp khó giải quyết nhất chính là tang thi cấp hai, mà một năm cũng không gặp được bao nhiêu tang thi cấp hai, dù có gặp phải cũng là tốp năm tốp ba, không phải rất nhiều. Đặc điểm chủ yếu của tang thi cấp hai chính là tốc độ di chuyển rất nhanh, có mấy con còn chạy như bay. Người bị chúng nó nhắm vào bình thường đều khó chạy khỏi. Chỉ có một vài người trẻ tuổi thường xuyên vận động mới có khả năng chạy thoát tang thi này.

Kỳ thật Lâm Đăng cho dù không có súng ngắm, chỉ cần dùng súng cảm nhận bằng tay cũng một phát bạo đầu, vô luận như thế nào, ba gã đàn ông trước mắt này đều thập phần tin tưởng vào tay súng của hắn.

” Không nghĩ tới bây giờ đều có tang thi cấp ba, tiến hoá đúng là mau thật.”

Lâm Đăng lấy một hộp thuốc từ trong túi áo ra, đem bốn liều thuốc dang dở còn sót lại, ba liều đưa cho ba người khác, ” Hút đi, thuốc này bình thường tôi còn không nỡ hút, tang thi cấp ba, theo những gì tôi nhìn thấy trong kính viễn vọng chỉ thấy ba con, không biết còn có con nào nữa không...”

Đao Ba Kiếm đưa tay nhận liều thuốc lá trầm mặt hút, qua một lát, hắn một phe ném liều thuốc xuống đất, lấy chân chà đạp nó, ” Mẹ, mặc kệ như thế nào đều phải hợp sức lại một chút!”

Lâm Đăng giương mắt nhìn nhìn hắn, đột nhiên thở khói ra nở nụ cười, ” Lão Chu, đây là lần đầu tiên ông chửi tục nha.”

Đao Ba Kiếm không lên tiếng, đứng lên nhắc theo súng máy đi vào bên trong. Nhà máy này có thiết kế một cái cầu thang, đạp lên nó có thể bò tới đỉnh chóp của nhà máy.

” Cũng đã đến giờ.” Lâm Đăng thu hồi tâm tính vui đùa, cầm lấy súng của mình đi ra bên ngoài nhà máy, dĩ nhiên là hắn đi lựa chọn địa điểm thư kích tốt nhất.

Gã mất chuột với râu quai nón đưa mắt nhìn nhau, cố ăn cho hết lá xanh bị nấu nát trong nồi thiếc, đuổi theo cước bộ Đao Ba Kiếm chạy vào bên trong nhà xưởng.

Lúc Lâm Đăng đi đến bên ngoài, xa xa đã ẩn ẩn có thể nhìn thấy vài bóng đen lượn lờ, trong lòng hắn căng thẳng nắm chặt khẩu M82A1, đây là súng có tính năng bắn tỉa tốt nhất cho đến thời điểm này, có thể nói là vua súng ngắm, tầm bắn xa, lực xuyên thấu mạnh, là do Lâm Đăng tìm được trong phòng một đầu mục ở căn cứ thất thủ của bọn họ ngày đó.

image

M82A1

Sờ sờ băng đạn trong túi, chỉ có một, cũng mang ý nghĩa hắn chỉ có mười phát. Nếu như không lãng phí một phát nào thì cũng chỉ có thể giết mười tang thi, nhưng mỗi khi tang thi triều đến đều là trên một trăm một ngàn. Trừ khi hắn vừa xả súng, cầm thêm một thanh chuỷ thủ chém liên tục thì may ra...

Nếu có thể nói, thừa dịp mấy người kia hấp dẫn lực chú ý của tang thi, với khả năng của hắn, bỏ lại bọn họ một mình chạy trốn thì tỷ lệ sống sót tương đối lớn.

Chỉ là, làm như vậy có vẻ không được đạo đức lắm...

Nói đến đạo đức, Lâm Đăng chỉ muốn cười, tại mặt thế, chân chính có đạo đức được mấy người? Cả một đám đều là xói mòn nhân tính, nói không chừng một giây trước là đồng đội cùng người hợp tác, một giây sau liền đẩy người vào tang thi, vì mạng sống của bản thân mà thôi.

Nếu không phải vì Dao Ba Kiềm cứu hắn, cố ý lại cùng hai người kia kết tổ đội, hắn cũng không cùng hai người kia kết nhóm. Không nên hỏi nguyên nhân hắn vì sao lại thế, thằng ngốc cũng có thể nhìn ra, gã râu quai nón với mắt chuột là hai kẻ không đáng tin. Hắn là vì muốn tìm cơ hội báo đáp Dao Ba Kiềm mới lưu lại, mà Dao Ba Kiềm cũng là vì nhân tình với hai người kia nên mới cùng bọn họ tổ đội. Đây thật đúng là nhất hoàn khẩu nhất hoàn, hoàn hoàn tương khẩu.

[nhất hoàn khẩu nhất hoàn, hoàn hoàn tương khẩu: người này theo đuôi người kia, lòng vòng luẩn quẩn lại tụ với nhau]

Mặc kệ nói như thế nào, cố gắng sống sót mới tốt, đến lúc không ổn thì hắn tranh thủ chạy trốn, dù sao hắn cũng đã tận lực đến cùng cũng coi như là cho bọn họ một cái công đạo rồi.

Dao Ba Kiềm cũng là người thông minh, cũng sẽ không phải là kẻ lỗ mãng liều chết cố thủ, Lâm Đăng biết, đại nạn trước mắt thì mọi người đều lựa chọn bảo vệ mạng mình, đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu mà mấy người bọn họ sống qua mười năm bùng nổ tang thi này.

Người già trẻ nhỏ, có thể sống sót không nhiều.

2. Chương 2: Chiến Đấu Kịch Liệt [1]

Đi một vòng bên ngoài nhà máy, Lâm Đăng vẫn quyết định chọn lựa một vị trí nhỏ hẹp nhất trên mái hiên ở trên cùng với các đường ống dẫn. Lâm Đăng nhanh chóng bò lên, mỗi lần bám vào đường ống dẫn luôn có ảo giác như có thể bị đổ ngã bất cứ lúc nào.

Cách xa hắn một trăm mét chính là đỉnh chóp của nhà máy, Dao Ba Kiềm đang ở đó khởi động súng máy, gã mắt chuột ôm vài trái lựu đạn đứng bên cạnh Dao Ba Kiềm, gã vô cùng lo âu nhìn đám tang thi đang bu lại từ đằng xa. Đại khái có khoảng năm con tang thi cấp ba đang dẫn đầu đội ngũ, ở giữa quân đoàn tang thi là tang thi cấp hai có tốc độ nhanh nhất, phía sau là đám tang thi cấp một đang chậm chạp lê lết theo. Râu quai nón vác cây súng trường thử đủ các loại tư thế, từ động tác của gã có thể nhìn thấy được nội tâm nôn nóng lúc này. Lần này quân đoàn tang thi triệu rất khổng lồ, có đến mấy chục con tang thi cấp hai chứ đừng nói chỉ năm con tang thi cấp ba cũng đã đủ dọa người kinh hồn khiếp đảm.

Đội khi Lâm Đăng bò lên đến mái hiên, khi vừa thiết kế xong giá súng ngắm thì Dao Ba Kiềm đã hướng qua đây phát phát tay, ý bảo đã chuẩn bị xong tất cả.

Lâm Đăng để sát vào ống kính ngắm chuẩn, ngắm vào con tang thi nhảy cao nhất để đánh giá ước lượng độ nhảy cao của nó, vào lần bật lên cao tiếp theo thì kịp thời nổ súng!

Oàng _____ một tiếng, đầu tang thi nháy mắt bị bắn nổ, bộ óc hư thối văng khắp nơi, thẳng tắp từ trên không trung rơi xuống.

Lâm Đăng dùng là đạn M8 xuyên thép, uy lực cực kỳ bạo.

Lúc này, tang thi triệu còn cách mái hiên đúng hai km...

Bởi vì một súng kia, toàn bộ quân đoàn tang thi lập tức nóng nảy, bốn con tang thi cấp ba còn lại càng nâng cao tần suất bật lên, nhanh chóng nhảy về phía Lâm Đăng đang núp. Đám tang thi cấp hai cũng bắt đầu ồ ạt, chỉ có đám tang thi sơ cấp vẫn dần dần bước liêu xiêu từng bước một, lập tức khoảng cách đối mặt với tang thi cấp hai và tang thi cấp ba bị rút ngắn.

Vì cự ly còn xa, đám người Dao Ba Kiềm không thể sử dụng được súng, lực cánh tay của gã mắt chuột không có khả năng ném lựu đạn xa như vậy, cho nên, trước mắt chỉ có Lâm Đăng có thể bắn chết chúng nó.

Còn có bốn con...

Nhìn bóng đen nhanh chóng đang phóng đến đây, Lâm Đăng cắn chặt răng, bức bách bản thân tỉnh táo lại, tuyệt đối không để bị vài con tang thi cấp ba hung hãn dọa sợ.

Lại giữ chặt súng, ổn định cổ tay, ngắm chuẩn, bắn _____

Oành _____

Lại một đầu tang thi bị tạc nở hoa ở giữa không trung, tinh chuẩn, nhanh chóng, ngay chính giữa não bộ.

Trước mắt chỉ còn dư ba con tang thi.

Chúng nó gào thét bay vọt theo hướng bên này, trong hốc mắt hư thối ẩn hiện ra tia đỏ ngầu.

Lâm Đăng tập trung nhìn lăng kính ngắm chuẩn mục tiêu, ngón tay câu động, viên đạn lao ra từ nòng súng, lại ghim vào đầu tang thi.

Lại xong một con, bây giờ còn hai.

” Quá đẹp!!” Đào Ba Kiểm ở xa dựng ngón cái với Lâm Đăng, sau đó rút gào với hai gã bên cạnh, ” Đừng thất thần, chuẩn bị chiến đấu!”

Hai con cao cấp tang thi kia rõ ràng đang vây trong trạng thái bạo tẩu, quăng lại đám tang thi cấp hai một khoảng xa, hiện cách mái hiên lộ trình khoảng một km.

” Mấy người trước đừng đánh, đợi tang thi cấp hai đến!” Lâm Đăng quơ tay, quát lớn về phía bên kia.

Không quản bọn họ có nghe thấy hay không, Lâm Đăng nhanh chóng quay đầu điều chỉnh lại trạng thái tốt nhất, đôi mắt nheo lại tiếp tục tập trung vào lăng kính ngắm chuẩn, giữ chặt súng, trầm hạ khí, bình tĩnh phân tích tần suất biến hoá của tang thi, cao một, hai thấp, lại cao một, một thấp ; cao một, hai thấp, lại cao một...

Lâm Đăng nheo mắt, kỳ thực cũng là có quy luật, chung quy cũng là đầu tang thi bị mục nát không đủ dùng, cho dù có là người, lúc chơi đoán số cũng không không chế ra quyền dựa theo quy luật, càng đừng nói là tang thi đã ở trong trạng thái xác sống.

Đợi đến khi chân tang thi vừa chạm xuống mặt đất, làm bộ muốn vọt lên, Lâm Đăng tinh chuẩn thả ra một súng bắn vào khoảng thấp trong không trung, tang thi nhanh chóng nhảy lên vừa vịn dụng vào viên đạn bay tới, chính trúng đầu!

Con tang thi giống như một con rối rách nát hung hăng đập mạnh xuống mặt đất.

Còn lại một con tang thi cuối cùng, cự ly quá gần, không kịp thư kích ngắm bắn trúng đầu.

Nếu hắn còn tiếp tục bắn tỉa, nói không chừng còn bị hạn chế phạm vi tầm nhìn, con tang thi cuối cùng này rõ ràng đã cẩn thận hơn rất nhiều, nó không giống bốn con kia chỉ nhảy ở một khu vực, mà là nhảy trước nhảy sau, nhảy sang trái lại nhảy sang phải, muốn mục kích bắn tỉa nó phải tốn không ít sức lực.

Cho nên Lâm Đăng trực tiếp đứng lên, dựa vào xúc cảm đối với con tang thi này mà bắn súng, nhưng cũng chỉ là bắn trúng lên trên người tang thi, hoặc là trên mặt. Nếu là người sống thì còn có lẽ là dùng được, thế nhưng đây là tang thi, thần kinh cảm giác đau đớn không nhạy trên cái xác không hồn. Một chút uy lực của đạn căn bản không đủ để đánh rớt nó, thậm chí không đủ cho nó tạm dừng lại.

Bên cạnh truyền đến âm thanh bắn phá của súng máy, Đào Ba Kiểm quát về phía hắn, ” Mau bò xuống đi!”

Lâm Đăng oán hận cắn răng, ánh mắt đều tức đến đỏ mắt, ở trong lòng âm thầm mắng câu ngu ngốc.

Bây giờ Đào Ba Kiểm nổ súng là hoàn toàn lãng phí đạn, bắn không trúng tang thi cấp ba thì không nói, tiếng súng vang động sẽ khiến đám tang thi cấp hai nóng nảy, tốc độ chạy bộ sẽ nhanh hơn, đến lúc bị mấy chục con tang thi cấp hai vây công thì bọn họ mọc cánh cũng chạy trốn không được.

Con tang thi kia đã chạy tới chỗ còn cách mái hiên mấy chục mét, có thể nói là gần ngay trước mắt. Lâm Đăng bắn đạn cũng không xong, hắn đành phải rút ra chuỷ thủ trên đai lưng, ngắm chuẩn độ cao tang thi nhảy lên một phen phóng qua, tiếc nuối, chuỷ thủ chỉ cắm được vào cổ tang thi.

Tang thi điên cuồng rống lên một phát, mạnh bạo nhảy cao lên, ý đồ muốn ném đi thanh chuỷ thủ, chỉ tiếc là đao bị cắm vào quá sâu chỉ lộ bên ngoài một ít tay cầm, vẫn ương ngạnh như cũ cắm vào khối thịt xanh lè.

Trái tim Lâm Đăng nhót lên một trận kinh hoàng, ánh mắt đục ngầu ác độc của con tang thi nhìn thẳng hắn, tựa hồ như chỉ trong giây tiếp theo sẽ vươn vuốt xé nát thân thể hắn.

Rồng _____

Tang thi thò tay bắt lấy đường ống thiết bên cạnh, ngay sau đó mượn lực nhảy lên cao, vũng vàng đứng trên đỉnh mái hiên.

Dường như là đã sớm đoán được, trong cùng một khắc Lâm Đăng kịp thời nhảy dựng xuống dưới, tiếp theo kịp thời tóm lấy đường ống kế bên, lúc này mới không bị ngã ra đất.

Tang thi trảo vào khoảng không, thân thể chuyển mạnh trảo tiếp, một bộ móng vuốt ý đồ bắt lấy tay Lâm Đăng.

Đồng tử Lâm Đăng co rút nhanh, nhanh chóng buông tay, thân thể lao thẳng xuống dưới, ở giữa không trung lại bắt được ống thép.

Tang thi theo sát cũng nhảy xuống dưới, Lâm Đăng sớm dự đoán được tình hình như vậy, hai tay lập tức thả ra, nhanh chóng tóm lấy đường ống khác, tang thi lần thứ hai trảo thất bại bị rơi mạnh xuống đất. Tang thi xương cốt rất yếu ớt, cú rơi này bề gãy đùi phải của nó, làm giảm mạnh năng lực nhảy cao với tốc độ di chuyển.

Nhưng mà nhảy đến độ cao hiện tại của Lâm Đăng lại không khó.

Con tang thi này liều mạng nhảy lên, lần này Lâm Đăng không dám trì hoãn, sử dụng tay chân bò lên trên, một bên còn không quên quát râu quai nón, "Dùng súng bắn nó!"

Râu quai nón lúc này mới phản ứng lại, cuống quýt giơ súng trường bắn vài phát đạn liên tục với con tang thi, thể nhưng toàn bộ đều bắn hụt, không trúng được một súng.

Ngay trong lúc Lâm Đăng tuyệt vọng nhìn móng vuốt trảo mình ngày càng gần, tang thi lại một tiếng bạo rống, ngã xuống đất.

Lâm Đăng hồng hộc thở hổn hển, xem ra độ cao kia là cực hạn của con tang thi, hần cúi đầu lại nhìn thấy con tang thi nhảy lên, không dám khinh địch vội bò nhanh lên trên nữa.

Lần này ngay cả độ cao lần trước tang thi nhảy cũng không tới đã bị rơi xuống, trong lúc tang thi còn chưa kịp đứng lên thì bị râu quai nón theo sát nã cho một súng, oành một tiếng, chớp vàng vấy ra, tang thi rốt cuộc không có động tĩnh.

Lâm Đăng nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt sáng ngời nhìn lên đỉnh mái hiên, chỉ muốn bò lên đó, không có tang thi cấp ba thì hần cơ bản xem như an toàn.

Tang thi cấp hai tuy tốc độ mau nhưng chỉ là tốc độ mau, tốc độ bò leo của nó chỉ sợ so với tốc độ di chuyển trên mặt đất của tang thi sơ cấp còn chậm hơn, tuy rằng không có súng, thể nhưng trên tay Lâm Đăng còn có một thanh đao lớn, hần cầm chắc trong tay chờ chém rớt mấy con tang thi có ý đồ bò lên đỉnh.

Đợi vài phút, tang thi cấp hai găm rú nhảy vào quần thể kiến trúc cũ nát của nhà máy.

Lâm Đăng núp ở trên cao, đám tang thi không cảm giác được sự tồn tại của hần, chúng nó chỉ đối với ba gã đàn ông đứng ở trên đỉnh nhà chính bên kia rít gào, thể nhưng lại không có cách nào đi lên, cổng sắt lớn nhà chính đã sớm bị bọn họ khoá cứng bên trong, hơn nữa Lâm Đăng ở bên ngoài còn bỏ thêm xích khoá thô to.

Đám tang thi chỉ số thông minh thấp chỉ có thể cào cấu bên ngoài cửa sắt, tuy rằng phía sau không có đám tang thi chen lại đây, đẩy đẩy táng táng muốn áp đảo cánh cổng xông vào, nhưng cổng sắt vững chắc, kiên định chắn đám tang thi ở bên ngoài.

Hiện tại đám người Dao Ba Kiểm hoàn toàn làm chủ chiến trường, gã mất chuột ném một trái lựu đạn xuống, đám tang thi bạo nổ thành mảnh vụn.

Tang thi ở phía sau còn chưa chen lên trước cửa cũng bị súng máy của Dao Ba Kiểm bắn phá một mảng lớn.

Râu quai nón chỉ là đứng ở bên cạnh thỉnh thoảng phóng mấy súng trợ uy, cây súng trường này của hần đối mặt với một đàn tang thi thật sự giết chẳng được mấy con.

Thế cục bây giờ đã khổng chế hoàn toàn, tang thi cấp hai trên cơ bản đã bị tiêu diệt sạch sẽ, chỉ còn lại vài con tang thi sơ cấp đang lắc lư.

Lâm Đăng cầm kính viễn vọng mini trên cổ lên quan sát, ở cách xa, thế nhưng có số lượng tang thi cấp hai nhiều gấp mấy lần quân đoàn tang thi vừa rồi, ít nhất phải đến vài ngàn.

” Thừa dịp chúng nó còn chưa đến, chúng ta nhanh chóng rời đi nơi này!” Lâm Đăng quát lớn với đám người Dao Ba Kiểm.

3. Chương 3: Chiến Đấu Kịch Liệt [2]

Dao Ba Kiểm gật gật đầu, vội vàng cầm súng máy rút lui.

Lâm Đăng cũng nhanh chóng bò xuống mái hiên, chờ khi hấn đứng trên mặt đất thì đám người Dao Ba Kiểm đã chờ ở dưới được một lát.

” Đi mau.” Dao Ba Kiểm không nhiều lời, dẫn đầu chạy ngược lại phương hướng tang thi, Lâm Đăng xách mã tấu theo sát phía đằng sau.

Mấy người bọn họ liên tục chạy mấy giờ không dừng bước, mãi đến khi chạy đến một ngọn núi nhỏ mới dám ngừng lại thở lấy hơi vài hớp.

” Chúng ta không thể cứ đi theo hướng này được, tang thi di chuyển từ hướng nam lại đây hấn là sẽ bắt tiến, vậy chúng ta chạy hướng đông đi. Như thế thì khả năng bị tang thi triều đuổi theo sẽ giảm đi rất nhiều, ai biết phía sau mấy con tang thi sơ cấp kia có vài con cấp cao nào không.” Lâm Đăng lau mồ hôi trên mặt, kéo cổ họng nói.

” Phải, thuận tiện xem nơi nào có nguồn nước.” Dao Ba Kiểm liếm liếm da trên môi, ” Nhà máy hấn có bể chứa nước sạch, nhưng bây giờ chúng ta không thể qua đó được.”

” Đúng thế, ai biết được nguồn nước có bị nhiễm virus tang thi hay không.” Gã mắt chuột âm dương quái khí nói.

Lâm Đăng nhìn hấn một cái, lạnh nhạt xuy cười một tiếng, ” Nhớ là bác sĩ Lý ở căn cứ có nói là, hiện tại những người còn sống trên địa cầu này đều mang theo virus S, chẳng qua là virus này vẫn đang ngủ đông trong cơ thể chúng ta, đồng thời lại bị một ít hạt sinh mệnh khổng chế. Cho nên một khi hạt sinh mệnh này bị mất đi, virus S sẽ lập tức bùng nổ, tất cả chúng ta đều sẽ bị biến thành tang thi. Bây giờ mà còn suy nghĩ nước có bị ô nhiễm sao, đùa, bản thân nhân loại chính là một mầm mống ô nhiễm rồi.”

Ánh mắt gã mắt chuột đánh một vòng nhưng không có thẳng mặt phản bác Lâm Đăng, nói: ” Thật hay giả, tao không tin! Nếu không mày làm mẫu cho chúng tao xem thử đi?”

” Không cần, tao đem mày làm mẫu là được.” Lâm Đăng cười gior lên mã tấu trong tay, ánh mắt lạnh băng nhìn chăm chăm gã mắt chuột, hấn nghiêng chặt rằng nói: ” Dao của tao xài rất tốt, khẳng định là chỉ cần một đao chém đứt cổ.”

Gã mắt chuột đoạt lấy súng trường trên tay râu quái nón, chia vào Lâm Đăng gào lên: ” Đến coi, ông đây ngứa mắt mày lâu lắm rồi, xem thử đao của mày nhanh hay súng của tao nhanh!”

Dao Ba Kiểm đứng ở một bên kịp thời ra tay cản lại Lâm Đăng, tiếp đó quay đầu lại nhìn thẳng vào gã mắt chuột không nói gì, khiến cho gã mắt chuột trừng lớn hai mắt một lúc mới hậm hực buông súng xuống.

Râu quái nón xem xét đúng thời cơ cướp lại súng của mình, ở mặt thế, súng quý như mạng vậy.

” Hiện tại không phải là lúc chúng ta xảy ra nội chiến, Lâm Đăng cuồng ngạo, mà cũng có tư cách để cuồng ngạo.” Dao Ba Kiểm trừng gã mắt chuột, ” Mày sao, mày có tư cách gì cuồng với nó, nhớ kỹ, mấy trái lựu đạn mày dựa vào là do Lâm Đăng cho!”

Gã mắt chuột lập tức cầm mồm, chỉ là ánh mắt ngẫu nhiên nhìn về phía Lâm Đăng còn mang theo âm ngoan với không cam tâm.

Chuẩn xác, bình thường Lâm Đăng không ít lần trào phúng gã, thường xuyên nói gã là sâu một sống bám bọn họ.

Tại mặt thế, có thể sống đến bây giờ đều là những kẻ có năng lực. Không có năng lực đã chết từ lâu _____ đây chính là quy tắc mặt thế, tuy rằng tàn khốc nhưng lại rất thực tế.

Mà gã mất chuột chỉ bằng vào lúc trước không tình nguyện tiện đường cho Dao Ba Kiểm leo lên xe, để hắn thiếu một cái ân tình nhờ đó vẫn được bảo hộ đến lúc này, nói là tổ đội, cũng chỉ là Dao Ba Kiểm với râu quai nón, còn có thêm Lâm Đăng sau này gia nhập đang biến tướng thành bảo hộ gã mà thôi.

Kỳ thật Lâm Đăng nhằm vào gã cũng không phải là vô duyên vô cớ, mà hắn trong một lần hợp tác với gã mất chuột bị một đàn tang thi đuổi sát, gã mất chuột bắn lên hắn một phát trúng ngay vùng eo, đầu đạn xuyên thủng ruột. Hắn nếu khi đó không dựa vào ý chí quân nhân nhiều năm dưỡng thành, cắn chặt răng liều mạng chạy, không thì đã sớm thành đồ ăn trong bụng đám tang thi đuổi theo. Dấu vết bị thương bây giờ vẫn còn ở đó, từng giây từng phút nhắc nhở hắn không thể ngu dốt hoàn toàn tin tưởng đồng đội

Lúc ấy nếu không phải hắn đang bắn mấy con tang thi kia, lộ ra phía sau lưng cho gã mất chuột thì cũng không trúng âm toán của gã.

Gã mất chuột rất ích kỷ, loại người chỉ biết lo cho mạng sống của mình, làm không ít chuyện hại đồng đội, chỉ vì Dao Ba Kiểm nên hắn vẫn ẩn nhẫn.

Ngay lúc đám người đang ở trong này giằng co, đột nhiên từ xa vang đến tiếng hô rung trời của đàn tang thi.

Lâm Đăng cầm lấy kính viễn vọng nhìn thấy một đàn lớn tang thi chạy về phía bên này, còn có một con tang thi cấp ba nhảy nhót ở phía trước, xem hình thể có lẽ khi còn sống là một đứa bé.

” Lỗ mũi tang thi cấp ba linh vậy sao?” Lâm Đăng cúi đầu thầm chửi một câu, không dám chậm trễ, đoạt lấy súng của râu quai nón ném lại cho gã thanh mã tấu của mình.

” Chuyện gì?” Dao Ba Kiểm khẩn trương hỏi.

” Có một con tang thi trẻ con cấp ba đang dẫn đầu quân đoàn tang thi lại đây.” Lâm Đăng nhìn sắc mặt bọn họ nháy mắt hoảng sợ, bổ sung thêm câu trấn an: ” Còn lại đều là tang thi sơ cấp không có uy hiếp gì quá lớn, chỉ phải cẩn thận một chút, đừng để chúng nó bao vây à được.”

Dao Ba Kiểm nhẹ nhàng thở ra, mắt hắn nhìn vào súng trên tay Lâm Đăng, ” Cậu cẩn thận.”

” Chỗ này còn có một băng đạn, súng hết đạn.” Râu quai nón nhanh chóng đem băng đạn còn sót lại đưa ra, khi Lâm Đăng vươn tay đón lấy thì gã lại khẩn trương bắt lấy tay hắn, ” Con tang thi cấp ba này, cậu nhất định phải cố hết sức đấy!”

Tang thi cấp ba tốc độ quá nhanh, một khi bị nó nhìn trúng thì căn bản đừng hòng trốn được.

Lâm Đăng co rút khoe miệng, đập rút bàn tay thô ráp nắm tay phải của mình, ” Kỹ thuật bắn súng của tao mà còn không tin được?”

Râu quai nón nuốt nuốt nước miếng, cặp mắt mở to trừng lớn thúc giục hắn, ” Vậy cậu nhanh chóng tìm chỗ ẩn nấp cho thật tốt đi.”

Lâm Đăng gật gật đầu, vọt nhanh chạy tới khu vực cao hơn.

Tại một hang động nằm ở lưng chừng núi, hắn tìm được một cái hố lác đại nhảy vào. Bên trong hố lác đại có hương vị lác đại trộn lẫn với bùn đất có thể che dấu được mùi trên người hắn. Trước giờ bị đàn tang thi đuổi cắn hắn đều làm như vậy, cặp mắt tang thi nhìn không tới được nên chỉ có thể dựa vào khứu giác linh mãnh với thính giác, hắn đem mùi của mình che dấu, tang thi không thể phán đoán được vị trí của hắn. Mà làm một tay súng bắn tỉa, chuyện nằm trong một cái hố cả ngày không động đậy đối với hắn chẳng phải khó khăn gì.

Đây là một trong những đặc chất của quân nhân, cũng là yếu tố quan trọng giúp hắn thành công sống qua mười năm mặt thế. Tương lai... Lâm Đăng không dám nghĩ đến tương lai, hắn thấy mình không có tương lai, mỗi một lần đào vong cũng là vì cuộc sống ngày hôm nay.

Trong mặt thể, người muốn ảo tưởng tương lai chắc chắn sẽ bị người khác cười nhạo. Tất cả nhân loại giầy dựa trong mặt thể, chẳng qua đều vì muốn được sống lâu hơn một chút mà thôi.

Lâm Đăng cầm mấy dây lạc đại phủ lên trên người mình, thông qua khe hở lạc đại quan sát tình hình bên ngoài. Trên tay hắn không có súng ngắn, chỉ có súng trường, nói cách khác là hắn phải đợi cho con tang thi cấp ba chạy đến trước mặt hắn mới bắn được. Loại cự ly ngắn ngắn bắn chết đối với tính mạng Lâm Đăng có uy hiếp rất lớn, huống chi mục tiêu tốc độ cực nhanh, khả năng nhảy cao không thể khinh thường của tang thi cấp ba.

Ở cái cự ly ngắn này, nếu một súng không trúng, Lâm Đăng chắc chắn chết không nghi ngờ!

4. Chương 4: Chiến Đấu Kịch Liệt [3]

Không phải trong lòng Lâm Đăng không có sợ hãi, chẳng qua hắn đem loại kinh hoàng này chôn thật sâu dưới đáy lòng, không lộ ra để cho người ta nhìn thấy được, tại mặt thể, yếu ớt là đại biểu cho cầu chết. Mỗi người trong mặt thể đều mạnh mẽ, ít nhất là mặt ngoài như vậy, nhưng căn bản ai cũng tuyệt vọng yếu ớt, bọn họ không biết bản thân còn một giây nào tồn tại trên thế giới này hay không.

Một giọt mồ hôi không tự chủ thấm ra làn da, theo hai gò má chậm rãi bò, thực ngứa, Lâm Đăng hận không thể quơ tay chùi qua. Thế nhưng tình hình hiện tại bức bách hắn khắc chế loại xúc động này, hắn giống như bàn thạch không thể phá vỡ, không nhúc nhích nằm sấp ở đó. Đôi mắt sắc bén lợi hại mở to ra, không dám lơ lửng một giây quan sát bên ngoài, cho dù có mồ hôi rơi mà mắt cũng không chớp lấy một cái.

Ôi _____ Ôi _____ Ôi _____

Xa xa truyền tới âm thanh tang thi thở dồn dập, trong đó còn hỗn độn tiếng bước chân lê lét kéo dài thong thả.

Có tang thi sơ cấp xâm nhập vào khu vực này! Lâm Đăng không dám hành động thiếu suy nghĩ, mục tiêu của hắn là tang thi cấp ba, nếu nổ súng sẽ hấp dẫn rất nhiều tang thi sơ cấp vây công khu vực này, khi đó hắn phiền toái to. Tuy tang thi sơ cấp đối với hắn tạo thành uy hiếp không lớn, nhưng nếu ngay sau đó bị con tang thi cấp ba biết vị trí của hắn, hắn lại bị mấy con tang thi sơ cấp quần thân thì đừng nói là nổ súng, ngay cả muốn chạy cũng không trốn thoát nổi tang thi cấp ba.

Hắn không thể đối đầu trực diện với tang thi cấp ba, lần trước là may mắn, lần này sẽ không may mắn như vậy. Vũ khí trên tay hắn đối với tang thi cấp ba mà nói, vẫn là không đủ nhìn. Có lẽ căn cứ có người nghiên cứu thêm năng lượng đề cao vũ khí, có lẽ có vài nhân loại của những căn cứ này đã có được vũ khí này, thế nhưng với Lâm Đăng không có thuộc về một căn cứ nào mà nói, hắn chỉ có thể cầm một ít vũ khí thấp kém bắn lên tang thi cao cấp, hoặc là cầm mã tấu chém giết tang thi.

Bằng vào tố chất thân thể của hắn, không có tang thi cao cấp uy hiếp thì chỉ cần cây mã tấu đã đủ bảo mệnh, dĩ nhiên, tiền đề là không đụng trúng tang thi triều.

Trong mười năm virus tang thi lan truyền bừa bãi, cái loại dị năng được viết trong tiểu thuyết không có giá lâm đến trên người nhân loại, ngược lại tang thi thì ngày càng lợi hại, nhân loại phải là cường giả mới có thể sinh tồn, cho đến bây giờ chẳng có người nào ngoại lệ tiến hoá dị thường. Vì thế mới nói thực tế chính là thực tế, tiểu thuyết chỉ là tiểu thuyết, thực tế vĩnh viễn so với tiểu thuyết hư ảo thì tàn khốc hơn nhiều.

Lại nói đến con tang thi đang lẩn lờ ở khu vực của Lâm Đăng, nó đúng là không có phát hiện vị trí của hắn, càng không nhận thấy được có người tồn tại chung quanh. Nó chỉ là ngơ ra đi tới đi lui, lê lét bước lên phía trước.

Lâm Đăng nhìn con tang thi đang tiến gần về phía hắn, nắm chặt cán súng trên tay nhận ra con tang thi này chỉ là ngơ ngơ đi tới, tám phần sẽ đạp lên hắn. Thế nhưng hắn không thể nổ súng vào lúc này, vạn nhất đem cả đàn tang thi hấp dẫn chạy qua đây, dưới tình huống không có đủ đạn thì hắn mọc cánh cũng khó trốn.

Ôi _____ Ôi _____

Mùi xác chết thối rửa xông thẳng vào xoang mũi Lâm Đăng, nhìn đôi dày ra rách nát lê lét ngày càng gần, việc duy nhất Lâm Đăng có thể làm là ngừng thở, cắn chặt răng để cặp chân đạp lên lưng mình chậm rãi thông dong bước qua.

Thịt thối chết tiệt! Nếu không phải chưa xác định được tang phi cấp ba có ở phụ cận hay không, hắn đã sớm nhảy dựng lên bắn một phát thùng đầu nó.

Ồi _____ Ồi _____

Rống _____ Rống _____

Kèm theo âm thanh dẫm đạp trên lá khô, càng ngày càng nhiều tang thi hướng bên này chạy qua. Hỗn độn trong tiếng gầm nhẹ, một đám bước âm âm chạy về phía Lâm Đăng.

Xuyên thấu nhìn qua khe hở lá lạc đại, biểu tình trên mặt Lâm Đăng nháy mắt âm trầm, trong lòng không khỏi mắng chửi. Thật không biết cái đám ngu ngốc kia thủ như thế nào, bảo hắn xử lý tang thi cấp ba thì phải nghĩ ra biện pháp dụ đám đang thi sơ cấp này di chuyển ngược hướng hắn chứ. Hiện tại cái loại tình huống này xem như là hắn đã bị bao vây, nếu tang thi cấp ba đến đây, mẹ, hắn căn bản là không dám bắn súng.

Những người đã sống sót qua mười năm mạt thế còn cái gì gọi là nhân tính nữa, đã vứt bỏ ở cái góc nào từ lâu lắm rồi. Thậm chí có vài người vì mạng sống của mình ăn luôn thân thể bạn thân...

Lâm Đăng không ăn thịt người, đại biểu cho hắn còn giữ lại điểm lương tri cuối cùng cho mình. Hắn giấy dựa sống sót ở cái thế giới hỗn loạn này, từng thiện lương cho tới máu lạnh như hiện nay, từng bước một theo thế giới biến đổi, hắn vì thích ứng với thế giới này cũng biến cùng.

Đồng bọn hắn từng tín nhiệm, nay, hắn phòng bị chính đồng bọn của mình.

Hiện tại, hắn không thể không suy đoán động cơ của đám người Dao Ba Kiếm, gọi hắn đến đối phó con tang thi cấp ba này, bọn họ đối phó quần tang thi sơ cấp, nhưng mà nửa ngày lại chẳng nghe thấy động tĩnh gì quá lớn, Lâm Đăng muốn không nghi ngờ bọn họ cũng khó.

Đừng có nói là lợi dụng hắn bị tang thi quần rồi tranh thủ trốn đi.

Vừa nghĩ đến điểm ấy, thần sắc trên mặt Lâm Đăng càng thêm khó coi, hừ, các người bất nhân, ta cũng không có đạo lý làm tường thịt cho các người!

Chỉ cần hắn không nhúc nhích, lại có mùi lá lạc đại làm yểm hộ, hắn cũng không tin đám tang thi ngốc kia có thể phát hiện hắn.

Ha ha, tang thi cấp ba, cút mẹ nó đi tang thi cấp ba, ông đây mới không ngu đi chịu chết.

Tròn hai giờ, Lâm Đăng nằm sấp ở đó không nhúc nhích, tùy ý cho đám tang thi dẫm đạp bước qua lưng hắn.

Rốt cuộc, ngay khi con tang thi cuối cùng đạp lên hắn, khoé miệng Lâm Đăng ức chế không được chảy ra một tia máu, mùi máu tươi thần nhiên bị đám tang thi còn chưa đi xa bắt được, chúng nó quay người hướng tới cái hố lá lạc đại Lâm Đăng đang ẩn thân.

Không hay!

Sắc mặt Lâm Đăng trắng nhợt, xoa xoa vết máu trên khoé miệng, cũng cấp chấp cái gì tang thi cấp ba, bật mạnh nhảy dựng lên khỏi cái hố lạc đại. Bảo trì tư thế một thời gian dài khiến cho cẳng chân Lâm Đăng có chút run lên, vừa chạm xuống mặt đất liền lão đảo thiếu chút nữa ngã ngựa trở lại.

May mà tổ chất thân thể của hắn rất tốt, rất nhanh đã khôi phục, cầm cán súng quơ trái quơ phải, đánh nát đầu ba con tang thi sơ cấp đang ở gần nhất, dịch não trắng vàng từ trong óc bắn tung toé, thậm chí có một ít còn bắn lên quần áo với trên mặt Lâm Đăng.

Lâm Đăng bấm chặt môi đem chất lỏng đậm sệt trên mặt dùng ngón tay lau sạch, nhìn đám tang thi ở đằng xa nghe được động tĩnh trở về, nhúu nhúu mày ghét bỏ, không có thời gian mắng đám tang thi dơ bẩn làm

cả người hắc bản thủ, hiện tại quan trọng nhất chính là rời khỏi cái nơi đầy ngập tang thi này. Hắc bản phải tận lực tiết kiệm từng viên đạn, không đến thời khắc nguy cấp tuyệt đối sẽ không nổ súng.

Nếu theo đường cũ trở về hắc bản không biết có gặp được con tang thi cấp ba kia không, cho nên hắc bản dự tính sẽ bò lên đỉnh núi chạy qua bên kia đi xuống núi. Về phần đám người Đạo Ba Kiếm, nếu bọn họ từ bỏ hắc bản, hắc bản cũng không nhất thiết lại đi tìm làm gì.

Lúc trước Đạo Ba Kiếm cứu hắc bản một mạng, mấy năm qua hắc bản cũng vô số lần cứu Đạo Ba Kiếm dưới móng vuốt của tang thi, coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Trong lòng hắc bản hiện không then, từ trong cốt tuỷ hắc bản đã chẳng phải tốt đẹp gì, nếu không thì làm sao liên tiếp bị trường học đuổi học, ngay cả năm cuối cấp ba còn chưa học xong đã đi lính. Tính hắc bản tệ hại, chẳng qua là lúc còn trong bộ đội bị quân kỷ bào mòn đi một ít, trong mấy năm mạt thế này, một thời ngừng nghênh từa hồ như phát trở lại.

Chỉ là Lâm Đăng không ngờ, khi hắc bản vừa bò lên đỉnh núi đã nhìn thấy thằng bé tang thi đang đứng ở đó nhìn hắc bản.

Thịt nửa bên mặt của nó hư thối rớt lộ ra răng nanh nhọn hoắt, móng tay màu đen vừa dài vừa sắc bén, làn da màu xanh khô quắt bao trùm lấy xương cốt, cặp mắt xuất huyết đỏ thẫm nhìn hắc bản chằm chằm.

Lâm Đăng mở to hai mắt nhìn, hô hấp nhất thời dồn dập hẳn, lòng bàn tay cầm súng tuôn đầy mồ hôi lạnh.

Đỉnh núi trụi lủi, lùm cây với cỏ mọc thưa thớt không có bất cứ vật gì che chắn, cơ hồ không thể trốn. Đây là lần đầu tiên Lâm Đăng cảm thấy tử vong đến gần như thế. Tang thi cấp ba, số lần đụng đến ít ỏi có thể đếm được, có thể nói đối với đặc tính của tang thi cấp ba hắc bản còn chưa lý giải hết. Hiện tại đối mặt với nó, Lâm Đăng căn bản khó mà bình tĩnh được.

Làm một tay súng bắn tỉa, chỉ có bắn từ xa mới là thế mạnh của hắc bản, chỉ có cự ly xa thì hắc bản mới có thể bình tĩnh bắn chết bất cứ mục tiêu nào, hơn nữa có thể thề son sắt cam đoan chúng nó tuyệt đối không thoát khỏi họng súng của mình.

Lần trước có thể đào thoát dưới móng vuốt tang thi cấp ba đó là may mắn, như vậy lần này thì sao, nữ thần may mắn sẽ đáp xuống trên người hắc bản sao?

Rống _____

Thằng bé tang thi không có đợi cho Lâm Đăng chủ động công kích, rốt cuộc không kiên nhẫn nhúng mạnh chân vọt nhanh qua đó.

Móng vuốt đen xì lập tức đâm tới ngực hắc bản, Lâm Đăng phản xạ có điều kiện ngay tại chỗ lăn một vòng, một vòng này lăn muốn dừng cũng không dừng được cứ thế dựa theo lưng núi lăn thẳng xuống.

Lâm Đăng dưới tình huống trời đất đảo điên ngược lại càng thêm bình tĩnh, nhìn thằng bé tang thi chộp không được hắc bản, hắc bản thể nhưng tâm tình tốt lên còn nhếch nhếch môi cười.

Nhắm hai mắt lại, tiếp tục đợi cho thân mình không còn lăn nữa, toàn thân trên dưới đau đớn một trận truyền tới khu thần kinh trung ương, Lâm Đăng cắn chặt răng cố mở mắt, đập vào mắt hắc bản là móng vuốt màu đen được phóng lớn chụp đuối theo, bộ móng hơi hơi đâm vào trong, dưới ánh mặt trời còn loé lên màu vàng nhạt giống như kim loại.

Phốc xuy _____

Móng vuốt sắc bén hung hăng chọc vào nhãn cầu bên phải của hắc bản, đất cát xộc thẳng thêm vào làm cho Lâm Đăng đau đớn nhین không được thét lên.

Khát vọng cầu sinh lại một lần nữa bị kích thích, những người sống sót qua mười năm phần lớn trong cơ thể đều sinh ra một loại kháng thể chống virus, rất khó bị virus xâm chiếm không chế biến thành tang thi. Điều này cũng là do vị giáo sư chết sớm kia nói, những người sống sót trên thế giới này trong cơ thể đều có mầm móng virus, chính là vì có virus này bọn họ mới có thể yên tâm ăn thực vật và uống nước bị lây nhiễm. Bởi nếu mà có biến, thì đã sớm đó một năm trước những người sống sót gặp phải kiếp nạn lớn nên biến thành tang thi cả rồi.

Kiếp nạn lớn lần đó là chân chính sàng lọc người sống sót, thiên nhiên hẳn là có quy luật tồn tại của nó, tài nguyên trên địa cầu ngày càng ít, như vậy, dùng virus tang thi sàng lọc người sống sót chọn lựa ra nhân loại có thân thể mạnh mẽ. Cũng là vào kiếp nạn lần đó mà phụ nữ thân thể yếu kém đã hoàn toàn tuyệt chủng chỉ còn đám đàn ông da dày thịt béo sống sót được.

Nói cách khác, chỉ có cường giả kiên trì vượt qua được sự ăn mòn của mầm móng virus mới có thể sống tiếp.

Bởi vì cơ bản tài nguyên trên địa cầu đã trở thành vật dẫn của mầm móng virus, nếu thân thể của người không phát ra được loại kháng thể này thì người chỉ có thể biến thành tang thi, bằng không thì người chỉ có thể chết tươi, hoặc là chết khát.

Lâm Đăng hung hăng cầm lấy móng vuốt tang thi, không để ý da trên ngón tay bị móng vuốt rạch ra, rống giận bứt khỏi hốc mắt của mình. Bởi vì đầu móng có móc câu, hẳn chỉ có thể để nhân cầu bị móng vuốt móc ra.

5. Chương 5: Báo Thù [1]

Mạnh mẽ xé rách đau đớn không đủ để phai mờ được lý trí của Lâm Đăng, hắn cắn chặt răng, một lượng máu lớn ồ ạt trào ra từ hốc mắt hắn.

Mùi máu tanh nồng đậm khiến cho thằng bé tang thi đang nhắm nuốt con người của hắn càng thêm hưng phấn gầm rống lên.

Khoé miệng Lâm Đăng gợi lên nụ cười quỷ dị, dùng con mắt trái còn lại nhìn chăm chăm lòng trắng mắt nát bầy trong miệng tang thi, mãi cho con tang thi ăn chưa đủ vị lại nhào về phía hắn, Lâm Đăng giơ lên cây súng trường vẫn được cầm trong tay mình, không chút hoang mang nã một phát nhắm ngay vào đầu nó.

Chuẩn xác, vừa vặn nổ nát như ngay con mắt đỏ au của tang thi, chất lỏng màu đỏ đen trộn lẫn mang theo mùi hôi thối bắn tung bốn phía.

Viên đạn xuyên thủng qua gáy nó, thằng bé tang thi vô lực ngã nhào từ trên không trung xuống đất, sau một lúc lâu đều không có động tĩnh.

Lâm Đăng nhìn thi thể xanh đen thối hoắc của nó, thể nhưng lại cười xuy một tiếng, không nghĩ tới sinh vật một phút trước làm cho mình e sợ, chỉ trong một giây khinh địch đã bị mình giết, đúng là quá mức châm chọc.

Quả nhiên, trên thế giới này không có cái gì là vô địch tuyệt đối, chỉ là người có tâm lý e sợ nó hay không mà thôi.

Đạo lý này đã từ lâu Lâm Đăng hiểu rõ, hắn cũng thường xuyên lợi dụng tính cách hung hãn bên ngoài của mình, dọa lui rất nhiều kẻ sống sót cường đại muốn cướp vật tư sinh tồn từ trên tay hắn. Kỳ thật đối mặt với số lượng cướp bóc kinh người như vậy, Lâm Đăng làm sao không hoảng sợ, chẳng qua là hắn áp chế cảm xúc này ở một góc nào đó trong lòng, không để chúng nó lộ ra mấy may, lúc này mới có thể bình tĩnh đối mặt với đám người này. Nhưng khi lúc ở trên đỉnh núi, bởi vì rất hiếm khi tiếp xúc với tang thi cấp ba nên mới khiến hắn sợ hãi không biết nguyên do, hẳn lúc ấy lại bị tang thi đâm đạp khiến thân thể đau nhức, cộng thêm di chuyển mệt nhọc, không kịp khống chế tốt cảm xúc của bản thân cho nên mới làm cho hắn đầu trận đã rối loạn, bối rối lẫn mình xuống núi, vì vậy mới tạo cơ hội cho con tang thi cấp ba.

Lâm Đăng móc bông băng với vải mùng tuý thân mang theo từ trong túi quần ra, chịu đựng đau nhức đem bông băng nhét vào hốc mắt trống không đang đổ máu không ngừng, sau đó dùng băng vải che lại mắt phải, vòng qua đầu sau thắt thành nút thông lọng.

Lăn lộn trong mặt thể thì không thể thiếu bị thương ngoài da, cho nên vải mùng này nọ là vật phẩm không thể không có.

Nhìn xác tang thi không có bất kỳ động tĩnh gì ở cách đó không xa, Lâm Đăng đi qua, từ đôi giày da màu đen rút ra một cây dao gọt hoa quả, ác liệt đâm liên tục không biết bao nhiêu nhát vào con mắt nó.

Đập nát nhưng vẫn còn chưa hết giận, lại đập một trận dã man lên thi thể nó, cho đến khi khối thân thể hư thối bị đập rách toét! Hoàn toàn không còn nguyên vẹn.

Oành _____ âm thanh đinh tai nhức óc của lựu đạn bị nổ mạnh ở xa xa, tiếp theo đó là tiếng súng máy bắn dày đặc kín kẽ.

Lâm Đăng xoay người, nhìn về phía phương hướng khói đặc bốc lên cuộn cuộn, khoé miệng lộ ra một tia cười lạnh, chạy trốn tới nơi xa như vậy nha...

Nếu bọn họ bỏ mặc sự sống chết của hắn, thì chẳng có lý do gì hắn phải đi giúp bọn họ, không có bắn đạn lạc thì coi như là hắn đã nhận từ lâu rồi.

Mặt thế, quả nhiên là không có khả năng tồn tại cái gọi là đồng bọn tổ hợp, chỉ có kẻ địch!

Người không tính kế hắn, thì cứ chờ hắn tính kế người đi!

Đạo lý này, cho đến tận bây giờ Lâm Đăng mới thấu hiểu, hắn vẫn cho rằng Đào Ba Kiềm là người để hắn tín nhiệm nhất trong mặt thế này, hiện tại xem ra... Ha ha.

Ma xui quỷ khiến, Lâm Đăng lại bò lên đỉnh núi, đứng một lát hứng gió đập vào người, hắn lại theo con đường lần đầu tiên lên núi đi xuống dưới.

Nhưng càng đi xuống dưới, sắc mặt hắn càng nặng nề, một chuỗi vết máu kéo dài như cổ ý từ gần đỉnh núi tới một con đường nhỏ. Lâm Đăng hạ thấp người, bốc lấy một nắm bùn đất dính chút máu đưa lên mũi ngửi ngửi, không giống như máu người, mà là máu của động vật nào đó.

Trên đường xuống núi, Lâm Đăng dùng ánh sáng không biết đã đập nát bao nhiêu con tang thi, tóm lại, thường thường có tang thi lần theo vết máu từ con đường nhỏ này chạy tới chỗ ẩn thân ban đầu của hắn.

Đứng dựa vào chỗ gần giữa sườn núi, âm thanh gào rống dần dần ồn ào lên, nghe như tựa hồ có quần tang thi đang vây ở nơi đó.

Lâm Đăng nhíu nhíu mày, tay chân nhanh nhẹn trèo lên một cây đại thụ, cầm lấy kính viễn vọng mini nứt nẻ treo ở trên cổ nhìn xuống dưới núi, mặt kính có vô số vết rạn kèm theo đất cát, nhưng hắn vẫn nhìn thấy rất rõ ràng, từng đàn từng đàn tang thi chen chúc nhau dưới một tán cây lớn, điên cuồng gào hét với thi thể bị treo trên đó, có vài con tang thi chịu không được nhảy nhẩy lên muốn bắt lấy con sóc bị chảy cạn máu, nhưng mà chúng nó không phải là tang thi cấp cao, không có năng lực bò leo nên chỉ có thể đối với thịt sóc ngây ngốc quơ quào móng vuốt, gầm rú âm ỉ.

Nhìn rõ ràng con sóc bị rút sạch máu, lại xem xem vết máu trên đường núi, con mắt trái của Lâm Đăng nổi lên tiểu ý lạnh lẽo. Vứt bỏ hắn thì thôi, thế nhưng còn xem hắn là ngu ngốc, thu hút bấy tang thi, đương nhiên, quan trọng hơn là hấp dẫn được thành bầy tang thi chạy lên núi, còn bọn họ thì yên tâm chạy trốn xuống núi, thật đúng là kẻ sách hay mà.

Con mắt phải không lúc nào không đau nhức dẫn dụ nội tâm dã thú của hắn bộc phát, hắn muốn báo thù!!

Nếu chỉ là vứt bỏ hắn, Lâm Đăng hẳn có thể không so đo, nhưng nếu dám tính kế hắn, vậy thì nên chuẩn bị tinh thần chờ hắn tới tính toán khoản nợ này đi, không tính thì thật có lỗi với bản thân.

Tang thi ở phía dưới quá nhiều, Lâm Đăng không muốn bị chúng nó đu bám ngăn cản hành trình, lỡ như đám người kia bỏ trốn, hắn biết đi hướng nào tìm đây.

Lâm Đăng đành phải đi xuống từ bên kia núi, phóng nhanh tới cái nơi khói đặc đang bốc lên cuộn cuộn, súng trường còn thừa hai mươi mẩu phát đủ cho hắn xử lý ba người kia, sau đó lại ổn thỏa từ giữa quần tang thi mở ra con đường máu đào tấu, với cái lũ tang thi ngu ngốc chậm chạp này hắn cam đoan bản thân sẽ không bị vây quanh, cho dù không có đạn, cầm cán súng cũng có thể mở ra được đường chạy trốn. Huống chi, trong tay râu quai nón còn có thanh mã tấu hắn đưa cho, đây chính là vũ khí lợi hại để chém tang thi! Không thì, hắn cũng sẽ không vẫn luôn giữ thanh mã tấu này bên người bấy lâu nay.

Khi chạy tới khu vực bị lựu đạn nổ tạc thành mảnh cháy đen, Đào Ba Kiềm với hai người gã mắt chuột đã không thấy bóng dáng, bốn phía ngoại trừ đoạn tay chân văng đầy đất thì không có bất cứ thân ảnh nào đi lại.

Phụ cận càng không có âm thanh súng nổ.

Xem ra bọn họ đuổi con tang thi cấp ba đi thì còn lại đều giải quyết sạch, chắc, tiêu xài đạn được hẳn tìm được, hiệu suất giết địch còn rất cao.

Lâm Đăng kéo kéo khoe miệng, đi dọc theo từng mảnh thi thể tang thi phân tán hướng tới trước một sơn cốc.

Căn cứ vào kinh nghiệm đào thoát trong quá khứ của bọn họ, lúc này, mấy người kia khẳng định đang trốn trong sơn động nào đó. Chỉ cần ở cửa động đốt một ít cỏ có hương vị nồng đậm, làm lẫn lộn khứu giác của tang thi, hơn nữa vài người thay phiên nhau gác thì bọn họ có thể thả lỏng nghỉ ngơi một đêm.

Đối với tang thi sơ cấp, chỉ cần số lượng tang thi không phải vượt lên con số hàng ngàn, lại thêm kinh nghiệm nhiều năm ứng chiến tang thi, bọn họ muốn giết ra vòng vây là không khó. Hướng chỉ người sống sót đến bây giờ thể lực lẫn nhẫn nại đều mạnh gấp mấy lần người thường.

Bầu trời bắt đầu ảm đạm, rốt cục Lâm Đăng cũng tìm được bọn họ trong một sơn động giữa sườn núi.

Sơn động này vô cùng bí ẩn, nếu không phải có hương cỏ đốt hấp dẫn lực chú ý của hắn thì hắn không có khả năng lần mò được đến đây.

Nói đúng ra, cái sơn động này nằm ở vị trí góc chết, Lâm Đăng dọc theo bãi đá đi đến đó phát hiện một chỗ đầy gãy khúc, đúng là một nơi tốt nha. Cho dù bị mấy con tang thi ngu dốt kia may mắn nghe được tiếng vang trong sơn động, hoặc là ngửi được mùi vị của nhân loại đi đến bãi đá hẹp này, cũng sẽ bị những đoạn gãy khúc này mà ngã xuống núi. Bởi vì tang thi sơ cấp hay tang thi cấp một chỉ có một loại di chuyển ‘máy móc’, chúng nó căn bản không nhảy được, mấy động tác yêu cầu ‘độ khó cao’ như bò này nọ thì phải chờ chúng nó ăn nhiều thịt người tiến hoá thành tang thi cấp hai, trình độ trí lực mới có thể tăng lên.

Ngay khi Lâm Đăng bước nhanh tới cửa động, gã mắt chuột ngủ gà ngủ gật canh giữ ở bên ngoài thiếu chút nữa bị dọa hồn bay phách lạc.

6. Chương 6: Báo Thù [2]

” Mày... Mày... ” Dây thanh tuyến của gã mắt chuột bởi vì khản trương mà run rẩy, ánh mắt trêu tức của Lâm Đăng khiến cho hắn không ngừng nuốt nước bọt lui về đằng sau.

Đao Ba Kiểm với gã râu quai nón ngủ ở tận sâu trong hang động bị động tĩnh bên ngoài cửa đánh thức, bọn họ cảnh giác nhảy dựng khỏi mặt đất, khi nhìn thấy rõ người đến là Lâm Đăng, quả tim trong lồng đập rối một nhịp.

Vẫn là Đao Ba Kiểm tương đối trấn tĩnh, gã lộ ra nụ cười hàm hậu như trước kia giống không có gì xảy ra, ” Đăng, cậu không có việc gì thật là tốt, chúng ta còn tưởng rằng...”

” Cho là tao bị con tang thi cấp ba kia xử lý xong rồi?” Lâm Đăng dùng con mắt hoàn hảo còn lại cười như không cười xem xét Đao Ba Kiểm.

Đao Ba Kiểm lẳng lẳng nhìn bên mắt phải của Lâm Đăng được vải mùn che lại, bên ngoài miếng vải vẫn đang có máu thấm thấu rỉ ra, đỏ loang khiến người kinh sợ.

” Đăng, thật xin lỗi, đầu óc tôi nhất thời bị hôn mê.” Đao Ba Kiểm là người thông minh, mà người thông minh luôn biết thời điểm nào không nên nói mấy lời vô nghĩa, cho nên gã thẳng thắn.

” Ờ.” Lâm Đăng khề lên tiếng, ánh mắt đậm đặc nhìn không ra một tia cảm xúc.

Gã mắt chuột nhìn trái nhìn phải, thấy hai người kia đều cúi đầu không có ý động thủ, trong lòng vạn phần nôn nóng, gã không kiên nhẫn được nữa liền rút dao găm bên hông đâm tới ngực Lâm Đăng. Lâm Đăng cười lạnh một tiếng, giơ cây súng trường trong tay bóp cò một cái, viên đạn xẹt qua không khí nặng nề trong hang động, ghim vào mi tâm gã.

Ba một tiếng, vũ khí trên tay gã mắt chuột rơi xuống, lưỡi dao va chạm vào nền đá bóng loáng dưới mặt đất phát ra một tiếng giòn vang.

Ngay sau đó lại phịch một tiếng, gã mất chuột tứ chi vô lực ngã dài trên mặt đất, cặp mắt hung thần ác sát vẫn còn mở to, từ lỗ đạn giữa mi tâm chảy ra một hàng chất lỏng đậm sệt màu đỏ trắng.

Lâm Đăng bắn súng quá nhanh, gã căn bản không kịp biến hoá biểu tình đã ngã xuống.

Thanh mã tấu trên tay gã râu quai nón cũng rớt xuống đất, hắc khốc rống nước mắt tèm lem quỳ xuống trước Lâm Đăng, chỉ vào thi thể gã mất chuột lên án, " Là chủ ý của nó, cũng là nó làm, tao với Dao Ba Kiểm lúc đó đang bận đánh tang thi, căn bản không biết nó lén lút làm mấy việc đó."

" Không biết?" Lâm Đăng giương cao lông mi một bên, cười cười hỏi lại, " Vậy sau đó có biết không?"

Nước mắt râu quai nón rớt ra càng nhiều, gã dập đầu xuống đất phát ra tiếng đong đong không ngừng, " Sau này, sau này thì đã không còn kịp rồi!"

" Là không còn kịp rồi, hay là không muốn ngăn cản thì bản thân mày rõ ràng nhất!" Âm thanh Lâm Đăng đột nhiên sắc bén lên, hắc nheo mắt, không muốn tốn thêm thời gian trên người gã, không chút do dự để một viên đạn xuyên thủng cái đầu đang âm ỉ của hắn.

Đông_____ một tiếng trầm vang, gã râu quai nón đầu cúi dập xuống, chỉ là, lần này không nâng lên lần nào nữa. Máu như nước chảy cuộn cuộn không ngừng từ phần đầu tiếp xúc với mặt đất, không gian nhỏ hẹp trong sơn động tràn đầy mùi máu tanh.

Lâm Đăng lại nhìn về phía Dao Ba Kiểm.

" Đăng, tôi không có lời nào để nói, có trách thì trách tôi không nên có ý niệm này, chỉ vì muốn bảo vệ mạng của mình nên tôi... Thực xin lỗi cậu." Dao Ba Kiểm chậm rãi nhắm hai mắt lại, chờ đợi tử vong giáng xuống.

Một lúc lâu Lâm Đăng đều không lên tiếng, lúc lâu sau, hắn mới nhẹ nhàng thở hắt ra, " Đại ca, tôi đã rất kính trọng anh."

Dao Ba Kiểm cúi thấp đầu, " Giết tôi đi, tôi không còn có tính người... Đã không còn, tôi đã ăn qua thịt người, ha ha ha ha ha ha ha, mẹ nó, ông đây đã ăn qua thịt người, ha ha ha ha ha ha, ông đây không còn có tính người, ha ha ha ha ha ha!"

Lâm Đăng nhìn Dao Ba Kiểm đột nhiên cười to lên, trong lòng cũng một trận chua xót, không sai, đây là mặt thế, phạm là cái gì cũng có lần đầu tiên, mày giết người, sau cái lần đầu cảm thấy nặng nề đó, sau này giết người sẽ thoải mái rất nhiều; còn nếu mày ăn qua thịt người, lần đầu tiên có nôn mửa, nhưng sau này đói khát sẽ khiến mày lại nảy sinh ý niệm ăn thịt người.

Nhớ rõ trước kia lần đầu tiên nhìn thấy có người ăn thịt người, lúc ấy hắn kinh ngạc, những người đó cướp lấy đứa bé trong lòng người phụ nữ, bởi vì thịt trẻ con cũng có thể nói là một loại thịt ngon lành, cho nên mọi người đều thích ăn thịt trẻ con.

Lúc ấy hắn chỉ nghe được mùi thịt được bay ra từ trong nồi nấu đứa bé kia, phải chạy trốn sang một bên nôn mửa dữ dội. Còn nhớ rõ gã Dao Ba Kiểm này từng oán giận đầy mặt dạn dò hắn, " Đăng, trăm ngàn lần không được ăn thịt người, chúng ta là người, không phải cầm thú, lại càng không phải tang thi!"

Khi đó, Lâm Đăng vẫn còn là thanh niên đầy lý tưởng, ngoan, đối với những kẻ cực kỳ hung ác mới ra tay dứt khoát, đối với dân chúng bình dân vô tội, hắn bình thường sẽ bảo vệ, cái kỷ luật 'vì nhân dân phục vụ' này là được mài dũa ra từ trong quân đội.

Cho nên hắn mới có thể hết lần này đến lần khác bị vài người đàn bà, người già với trẻ nhỏ nhìn như vô tội, lừa đi thực vật, lừa đi súng ống đạn dược, thậm chí còn bị họ ám toán qua.

Đến sau này, Lâm Đăng thiện lương bị những thứ lừa gạt này chậm rãi bào mòn đi, chỉ còn có ác liệt, chỉ có phòng bị, hắn không tin bất luận người nào. Nhưng duy độc lại tin cậy Dao Ba Kiểm, gã cho hắn sinh mệnh lần thứ hai, không thì, sớm ở mấy năm trước hắn đã bị giết.

Kỳ thật Lâm Đăng là người rất trọng tình trọng nghĩa, nay, trong lòng hắn tuy rằng tràn ngập đầy thất vọng, oán hận, thế nhưng hắn vẫn không định sẽ giết Dao Ba Kiểm.

Lâm Đăng đi đến trước mặt gã mất chuột, một cước đá văng thi thể gã, lộ ra lưỡi dao sắc lạnh bóng loáng.

Hắn ngồi xổm xuống. Nhặt lên dao găm, sau đó đi đến trước mặt Dao Ba Kiếm vẫn đang cười điên cuồng, cầm cây dao trên tay, " Tao không muốn mạng của mày, nhưng muốn lấy một con mắt, chính mày tự ra tay đi."

Đúng vậy, Lâm Đăng còn là người rất mang thù, đối với từng món nợ hắn đều tính rất rõ ràng.

Dao Ba Kiếm ngừng cười to, hắn lảng lảng nhìn dao găm trên tay Lâm Đăng, qua vài giây sau mới chậm rãi vươn tay nhận lấy.

Lâm Đăng nhìn gã, chờ động tác của gã, ánh mắt đậm đặc không có một tia xúc cảm.

Trái tim Lâm Đăng đã lạnh lẽo, đối với thế giới này, đối với nhân loại sinh tồn tại hành tinh này, triệt triệt để để thất vọng.

" Đăng, nhân loại cuối cùng sẽ phải diệt vong, chúng ta đấu tranh không được, chỉ có tiếp tục rơi xuống, rơi xuống, lại rơi xuống..." Dao Ba Kiếm chảy nước mắt khi nói những lời này, tay nâng dao găm lên đặt lên vị trí trái tim mình hung hăng đâm vào.

Phốc xuy _____

Là âm thanh của lưỡi dao ma sát vào máu thịt, trong cái hang động yên tĩnh này bị phóng lớn lên rất nhiều lần. Lâm Đăng nghe rất rõ âm thanh này, vẫn không nhúc nhích đứng ở chỗ cũ, cứ như vậy lạnh lùng nhìn toàn bộ quá trình tử vong của Dao Ba Kiếm.

Mãi đến khi Dao Ba Kiếm ngã xuống đất, đình chỉ run rẩy, Lâm Đăng vẫn không có một tiếng động.

Cửa động có vài con tang thi lắc lắc lư lư không ngừng té rớt xuống, tiếng gào rú ầm ầm vọng vào trong toàn bộ sơn cốc.

Lâm Đăng đứng ở cửa động, một chân đạp lên trên bãi đá, oành oành vài tiếng sùng vang lên, vừa thăm nghĩ muốn tới gần một con tang thi cấp một vừa ngã trên bãi đá.

Định cất bước, một trận đau kịch liệt toát ra từ sau ót truyền đến.

Cùng với âm thanh da thịt xé rách, một khối thịt máu từ sau gáy rớt ra.

Lâm Đăng che sau gáy quay đầu lại, một khuôn mặt quen thuộc phóng lớn trước mắt hắn, tiếp đó má phải truyền đến một trận kịch liệt xé toan, hắn vô lực té lăn quay trên bãi đá, tùy ý để đám tang thi ngửi thấy mùi máu tanh cùng với con tang thi sau lưng tập kích hắn phanh thây xé thịt thân thể hắn.

Cho đến khi vết hầu bị cắn đứt, Lâm Đăng mới triệt để thoát khỏi tra tấn đau nhức.

Lâm Đăng thật ra cũng không muốn sống, ngay từ khi Dao Ba Kiếm nói ra câu nói kia.

Đúng thế, nhân loại cuối cùng sẽ phải diệt vong, ai cũng không sống được, bọn họ đấu tranh không được, muốn sống lâu hơn một giây thì chỉ có không ngừng rơi xuống, rơi xuống...

Nhân loại kỳ thật đã sớm là 'tang thi', chẳng qua là cách một bước chuyển sang hình thể hư thối mà thôi. Mà những kẻ sống sót ăn thịt người, thì có khác gì với tang thi đâu, cũng là ăn thịt người, cũng là vì muốn tiếp tục tồn tại trên hành tinh này. Lâm Đăng không nghĩ về sau mình cũng biến thành 'tang thi' ăn thịt người, hắn chỉ có thể vào phút cuối cùng còn động thủ được vào giây phút mấu chốt chấm dứt sinh mạng của bản thân, ít nhất, khi còn sống hắn vẫn còn nhân tính!

Khi tất cả người sống sót chết, đều sẽ biến thành tang thi, kháng thể sẽ bởi vì sinh mệnh của kí chủ mất đi mà thiếu sức sống, virus bị áp chế trong cơ thể vì kháng thể chết đi sẽ mãnh liệt mở ra, cuối cùng là biến thành tang thi.

Con tang thi vừa mới đánh lén hắn, chính là gã mất chuột chết trên tay hắn đầu tiên. Hắn có thể tưởng tượng tiếp, sau đó là râu quai nón lắc lắc lắc lắc đứng lên, rồi tới Dao Ba Kiếm cuối cùng, có phải rồi đến hắn cũng đứng lên, sau đó gia nhập đại quân tang thi...

Hi vọng đám tang thi này có thể đem hắn ăn sạch, một chút cũng không dư lại miếng thịt thừa nào, việc bị chôn vùi trong bụng tang thi không phải là phương án lý tưởng nhất của hắn, nhưng hắn không muốn ăn thịt người, tuyệt đối không muốn.

7. Chương 7: Sống Lại

Lâm Đăng có chút ngầy ngẩn nhìn đường phố hỗn loạn, tiếng chói tai của phanh xe, tiếng la hét, tiếng gào thét, tiếng khóc, tiếng kêu cứu, đàn ông đàn bà, đủ loại âm thanh pha trộn lại với nhau, làm cho con phố một thời nhộn nhịp trở thành địa ngục trần gian. Máu, bộ phận cơ thể, cánh tay, thỉnh thoảng văng ra não, tất cả đối với Lâm Đăng mà nói thì vô cùng quen thuộc, đồng thời lại như xa lạ.

Mười năm, còn nhiều người sống sót như vậy sao? Nhìn những người phụ nữ, trẻ con được cho là tuyệt chủng, Lâm Đăng càng thêm hoang mang.

Lâm Đăng nhớ rõ, một phút tuyệt vọng trước hắc hoàng tha ý thức muốn sống, tùy ý để tang thì nuốt vào bụng. Nhưng vào giờ phút lấy lại được ý thức, hắc mở hai mắt ra, hắc thấy mình đang đứng trên con phố này, ban đầu bởi vì đầu óc hỗn loạn, trọng tâm không ổn, thiếu chút nữa ngã sấp xuống đất, may mắn hắc kịp thời phản ứng. Tuy không đến mức nằm xuống đất, nhưng loạng choạng chống một tay mới ổn định được cơ thể.

Vì sao động tác của mình lại trở nên trì hoãn như vậy, dựa theo lý thuyết mười năm chọn lọc tự nhiên, cạnh tranh mạnh mẽ, các phương diện tổ chức của bản thân mạnh hơn ban đầu rất nhiều, nó có thể... Lâm Đăng nghi ngờ nhìn bàn tay có vết chai nhỏ, vết chai cứng ngắc trong ấn tượng không còn thấy nữa, hai tay này_____ rõ ràng là tay khi mình vừa xuất ngũ.

Khuôn mặt đẹp trai hơi cau đôi mày lại, đưa mắt nhìn người đang chạy trốn bốn phía, có một số người mặc những thứ không thích hợp để sinh tồn trong mặt thể như vậy, giày cao gót, thậm chí còn có dép lê, Lâm Đăng dường như hiểu ra điều gì đó.

Đúng vậy, cảnh tượng trước mắt còn không đủ chứng minh suy đoán của hắc sao!

Khoẻ mũi cong nhẹ, đôi mắt sắc lạnh chợt loé lên ánh sáng nhợt nhạt, thường nghe vài người sống sót lại nhải nếu có thể một lần nữa trở về trước khi mặt thể giá lâm, bọn họ nhất định phải làm tốt công tác chuẩn bị, nói không chừng không đến mức chật vật đến nỗi không có căn cứ nào thu nhận, vũ khí thô thiển không đủ để tự bảo vệ bản thân.

Nào có ai tình nguyện bị kẻ khác đạp lên, ngay cả heo chó còn không bằng, cuộc sống bữa đói bữa no?!

Không phải Lâm Đăng không nghĩ tới sử dụng thân phận bán tĩa nổi danh của mình, một thời tuổi trẻ hắc còn từng ảo tưởng về khả năng của mình, còn sợ hỗn không ra chút gì? Phải biết là căn cứ lớn mạnh đều thuộc thẩm quyền của quân đội, mà đối với quân đội, hắc đều quen thuộc.

Thế nhưng ở mặt thể, đặc biệt là người sống sót qua đại nạn, cường giả nhiều biết bao nhiêu, vũ khí đạn dược càng khan hiếm, tại hậu kỳ, không cần người có năng lực chống trời, chỉ cần có đầy đủ súng ống đạn dược, thân thể cứng cáp, cộng với phía sau có căn cứ mạnh chống đỡ, hầu như có thể nói là không cần phải lo lắng, cũng có thể nắm vững nằm trong danh ngạch được hỗ trợ và bảo hiểm vĩnh viễn của căn cứ.

Những căn cứ nổi tiếng càng có cường giả tụ tập, nhân tài các phương diện đều có, căn bản không cần có nhiều thêm một người, cực tuyệt chia sẻ bất cứ tài nguyên nào của bọn họ cho người sống sót bên ngoài.

Lại nói, danh hiệu Đông Phong của hắc vang thì vang thật, nhưng người chân chính gặp qua gương mặt thật của hắc lại không nhiều, đây cũng là vì bảo đảm tay súng bán tĩa không bị thể lực còn sót lại của tổ chức khủng bố trả thù.

Mà đám chiến hữu lâu năm gặp qua hắc ở ngay khi mặt thể bắt đầu đã chết hết, ngay từ đầu hắc từng muốn tìm chiến hữu xuất ngũ cùng hắc thành lập tổ đội, đợi đến khi hỏi thăm được, đều nhận được tin tức khiến người ta buồn bã thất vọng.

Cứ như vậy, Đông Phong hoàn toàn bị người lãng quên, cho dù có người ngẫu nhiên nhắc tới, lập tức bị hiện thực tàn khốc áp chế.

“Mẹ, ông mà có một nửa tài nghệ bắn súng của Đông Phong đã tốt rồi, tao nói chứ, ngày nào đó chúng mày gặp anh ta, giúp tao chào hỏi, tao muốn báỉ anh ta làm thầy!”

“Nhiều năm như vậy một chút tin tức về Đông Phong cũng không có, chỉ sợ...”

“Đáng tiếc.”

“Bây giờ là mạt thế, không phải là thời điểm chúng mày tưởng nhớ thần tượng, một đám náo loạn, có thời gian vậy không bằng nghĩ thêm một chút làm thế nào để sống sót!”

...

Điều Lâm Đăng hối hận nhất từ trước đến nay chính là lựa chọn đầu tiên, lực phòng ngự yếu nhất căn cứ “Tử Túc”. Hắn vốn cho rằng căn cứ Tử Túc thiếu nhân tài, vật tư phong phú, có thể cho hắn đại triển tay chân, củng cố địa vị của mình. Không nghĩ tới quân đội đóng trong căn cứ Tử Túc tất cả đều là một đám lính du côn hèn nhát, tầm thường, cả ngày chỉ biết nghĩ đi tìm đàn bà, sau này nghe một ông già ở đó nói, mới xác định được thân phận thật của đám người này. Bọn chúng là quân đội cái gì, chỉ đơn giản là một đám băng đảng lưu manh lừa đảo, dựa vào tư tàng vũ khí mới xây dựng lên một căn cứ như vậy, cái loại căn cứ hổ giấy này đứng trước mặt tang thi triều căn bản không đủ nhìn.

Cũng không biết trước kia bản thân nghĩ như thế nào, ngu ngốc tin bọn chúng nói, cùng nhau hợp tác. Kết quả, đợi đến khi hắn ý thức được thì vài căn cứ lớn hắn hướng đến đã thu đầy đủ người, thông báo, sau này sẽ không thu nhận bất kỳ người sống sót nào nữa. Còn có một ít căn cứ cỡ vừa tuy rằng có thể tiếp nhận thêm ít người sống sót, thế nhưng Lâm Đăng từ khi ăn phải cú lừa từ căn cứ Tử Túc, đối với những căn cứ ít nổi tiếng không thể nào tin nhiệm được nữa.

Cứ như vậy, hắn vẫn ở lại cho đến khi căn cứ Tử Túc bị tang thi công phá, mới cùng Dao Ba Kiếm với vài người cùng nhau bắt buộc lang thang khắp nơi, mỗi ngày trôi qua đều là cuộc sống sợ hãi.

Hiện tại sống lại một lần, tất cả về lại ban đầu, Lâm Đăng thề, hắn tuyệt đối không dễ dàng gia nhập bất kỳ căn cứ nào, không dễ dàng tổ đội với bất kỳ ai. Hắn thực sự bị căn cứ Tử Túc, Dao Ba Kiếm, đám mắt chuột của kiếp trước khinh sợ. [khanh = hổ, ý bảo là bị thiết kế/ giăng bẫy/ lừa vào tròng khiến cho sợ hãi]

Kiếp trước hắn quá tự mãn, làm việc cao điệu, kiếp này hắn quyết định, phải thấp điệu, thấp điệu, lại thấp điệu. Không, phải nói là nên thấp điệu phải thấp điệu, nên cao điệu cũng có thể cao điệu, như vậy hắn mới có thể không lạc bước như tình trạng của kiếp trước. Lý do kiếp trước hắn tuyệt vọng, đó là chủ yếu hắn bị mù một con mắt, một tay súng bắn tía, đôi mắt quan trọng cỡ nào. Mất bị mù, Lâm Đăng cảm thấy cuộc sống không còn nhiều ý nghĩa. Ngay cả khi dựa vào may mắn với khả năng, có thể kéo dài hơi tàn đến cùng, nhưng loại cuộc sống đó không phải là hắn mong đợi, từ tận trong xương máu nói cho hắn biết _____ đây là sống khốn cùng, còn không bằng dứt khoát chết đi.

Một con tang thi vừa ăn xong bữa ăn dường như phát hiện ra Lâm Đăng im lặng đứng ở góc đường tối, nó lập tức bỏ qua những con mồi đang chạy trốn, há ra mồm dính đầy thịt nát gào thét nhào qua trên người thanh niên này.

Lâm Đăng không chút hoang mang đá bay một cước, nhanh chóng, chính xác trúng ngay đầu nó, đầu con tang thi nhất thời bị móp vào trong, bộ não vàng đen bắn ra bốn phía, có một ít còn dính lên bộ quần áo màu đen.

Một mùi cực kỳ khó chịu tràn ra, Lâm Đăng sờ vào cây súng lục USP trong túi quần, vừa bước đi, vừa mở băng đạn ra đếm, nhìn số lượng đạn còn đúng mười phát, cài lại đạn, lại để nó vào trong túi quần.

Thật sự là giống như đúc mười năm trước, nếu như không có mười phát này, hắn khả năng cũng chết ngoài đường cái. Trung Quốc ngăn cấm ngoại trừ quân đội chiến sĩ thực hiện nhiệm vụ bên ngoài thì bất cứ ai cũng không được lưu trữ súng đạn, Lâm Đăng có thể nói là trường hợp đặc biệt, HK USP là một loại súng ngắn bán tự động do công ty chế tạo vũ khí của Đức thiết kế và chế tạo, cho dù là uy lực hay độ chính xác đều là tốt nhất, đây chính là huy chương trong lễ khen thưởng của quân đội, người đứng đầu các đơn vị quân đội đích thân phát cho đội trưởng các phân đội của mình, sau đó do đội trưởng chuyển giao đến tay hắn làm nhiệm vụ lúc đó, hiện tại vẫn còn giữ trong tay.

Trên đường ngày càng nhiều tang thi phát hiện sự tồn tại của Lâm Đăng, chúng nó từng tốp hai tốp ba ào ào nhào về phía hắn, há mồm rộng hết cỡ nhiều ra từng bãi nước dãi hoà với máu ghê tởm ý đồ xé tươi món ăn ngon này.

Lâm Đăng đá chết vài con tang thi, sau đó cảm giác cẳng chân có chút đau nhức, đây chính là kết quả trong một thời gian dài không vận động mạnh. Lâm Đăng xuất ngũ về nhà không cha không mẹ, không lập gia đình, được quân đội phân phối phòng ở cứ thế nhàn tản sinh hoạt, cuộc sống mỗi ngày dĩ nhiên là muốn thoải mái cỡ nào thì thoải mái cỡ đó, không có ai rảnh rỗi đi quản hấn. Bởi vậy hấn càng lười biếng hơn, các loại cơ năng trên cơ thể càng thụt lùi.

Nhìn đám tang thi càng tụ càng đông, Lâm Đăng hơi nhú mào, đành phải móc ra cây súng lục USP bảo mệnh, liên tục chín phát, mỗi một phát đều chuẩn xác xuyên thủng não bộ tang thi bị virus khống chế, hết sức dễ dàng mở ra đường chạy, nhanh chóng nhảy lên chiếc xe bus không xa đang chuẩn bị khởi hành.

Khi hấn vừa nhảy lên, tài xế còn bị hấn hù cho giật mình, chân dẫm lên ga, chiếc xe lập tức lao vút đi, Lâm Đăng lão đảo một cái, thiếu chút nữa theo quán tính bị ném ra trước cửa mà không bị vật gì cản lại.

May mà tài xế vẫn còn lý trí, giây tiếp theo từ từ thả lỏng chân ga, giữ vững tay lái, đợi đến khi khôi phục lại khống chế chiếc xe trong tay, ông ta mới dám quay đầu nhìn về phía Lâm Đăng, trong đôi mắt vẫn còn hoảng sợ, “Thằng nhóc này làm ông sợ muốn chết, còn tưởng mày là mấy kẻ điên kia.”

Điên... Đúng thế, tại sơ kỳ, mọi người đều cho rằng đây là những bệnh nhân mắc phải bệnh tương tự như chó dại, cũng còn chưa ý thức được tận thể đã thực sự giá lâm, mọi người gọi những bệnh nhân cắn xé người khác là kẻ điên.

Lâm Đăng không có thừa hơi đi tranh luận với tài xế, cũng không có hứng thú nói chuyện, đây là chuyện vừa lãng phí năng lượng và nhạt nhẽo, không cần thiết phải tự tìm khó chịu cho mình.

Vì thế hấn không nói gì, nhìn lướt qua trên xe, có năm người ngồi thừa thớt, một đôi vợ chồng trẻ, một đàn ông trung niên mặc tây trang, một cô gái trẻ mặc chiếc váy có vẻ thanh thuần, một người đàn ông vạm vỡ cao to, nhìn trang phục hấn là đầu bếp.

Không nhìn bọn họ, Lâm Đăng ngồi xuống cái ghế đối diện chỗ cửa ra vào, hai mắt bình tĩnh nhìn chăm chú tang thi ngoài cửa sổ đang rượt đuổi cắn người.

Mà tài xế hiển nhiên không thể bình tĩnh được như Lâm Đăng, ông ta thỉnh thoảng dừng xe lại, để cho vài người bị tang thi đuổi theo, giống như trên đầu có ruồi bọ hoảng loạn nhảy lên xe. Thế nhưng có một ít người còn chưa kịp chạy đến xe bus đã bị tang thi túm được, một ít người chạy tới vừa muốn lên xe đã bị kéo trở lại, sau đó là tiếng kêu thét thảm thiết, đối với những người này, Lâm Đăng đều yên lặng nhìn, không hề có ý nghĩ muốn giơ tay giúp đỡ.

Ông chú trung niên tốt bụng vài lần muốn bước lên hỗ trợ, nhưng mỗi lần đều chậm một bước, chỉ có thể thở dài ngồi xuống vị trí của lái xe, đột nhiên khởi động xe, đem mấy con tang thi có ý đồ leo lên xe bị quăng xuống.

Có đôi khi quãng không được, ngay khi tang thi muốn nhảy vào, Lâm Đăng ngồi ở vị trí chỗ cửa mới đứng lên đá ra một cước hung hăng vút nó ra xa, sau đó lại tiếp tục ngồi lại nghỉ ngơi.

“Nhóc con, cậu ngồi gần, hỗ trợ giúp kéo những người đó lên xe đi.” Tại lần thứ n người sống sót thất bại lên xe, ông chú lái xe không nhận được nói, ở trong mắt ông ta, người thanh niên này rõ ràng có chút máu lạnh, chỉ khi nào ‘kẻ điên’ bám vào khung cửa mới chịu đứng lên đạp chúng nó rớt xuống, có mấy lần, còn chưa lui về chỗ ngồi có vài người bị ‘kẻ điên’ cắn nắm chặt cửa cầu xin nhìn hấn, hấn vẫn hờ hững như thường, ngồi lại vị trí cũ, thản nhiên nhìn những người đó tuyệt vọng kêu thét bị ‘kẻ điên’ kéo đi.

Ông chú tài xế vài lần cũng muốn tự mình đi giúp những người đó một phen, nhưng khi nhìn thấy đám điên khát máu, trong lòng ông ta lại sợ, mỗi lần chân tay đều lỏng ngóng, một người cứu cũng không được mà còn phí công vô ích. Mắt thấy Lâm Đăng là thanh niên thật sự có tài, không sợ kẻ điên, trong lòng hấn liền suy tính để Lâm Đăng làm những chuyện này. Mỗi người đều có ích kỷ, chuyện nguy hiểm đều hi vọng có người khác tới làm, từ trên ý nghĩa nào đó ông chú lái xe trong mắt người khác là người tốt, thế nhưng không có nghĩa làm một người tốt còn phải có can đảm.

Nếu không có nhận thức này, từ người tốt đặt trên người hấn, theo suy nghĩ của Lâm Đăng thì có vẻ hơi buồn cười, hấn cũng không tính toán ngăn cản hành động của tài xế, mỗi người đối mặt với mặt thể đều có đủ loại hành vi với ý tưởng, đây là tự do của bọn họ. Có người sớm giác ngộ, thì có thể sống sót; có người

giác ngộ muộn, nếu anh ta lợi hại, cũng có thể sống. Thế nhưng ông chú tài xế trước mắt này, hình như không thuộc về loại người nào trong hai phân loại trên.

Lâm Đăng âm thầm cười lạnh một tiếng, ở mặt thế, người tốt cũng có thể biến thành người xấu, người có thể cười cuối cùng chỉ có thể là những kẻ máu lạnh vô tình, tất cả đều là do hoàn cảnh cho phép, trong khi tất cả mọi người đùa giỡn bắt người biến thành lá chắn thịt, người còn cam nguyện làm loại lá chắn thịt ngu xuẩn đó sao?

Đối với ánh mắt mang theo trách cứ của tài xế, Lâm Đăng không nói, hẩn lạnh nhạt quay đầu nhìn phía sau cánh cửa đã khép lại, sau đó nhìn thoáng qua sắc mặt bình thường của năm hành khách khác, xác nhận không có người lây nhiễm, mới ngã người dựa vào cột sắt trước cửa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tài xế thấy người thanh niên này không hề có ý định quan tâm những gì ông ta nói, đành phải ngượng ngùng đạp chân ga, khởi động xe bus. Trên thực tế, nếu không có Lâm Đăng, dựa theo hành vi dừng mở cửa liên tục này của tài xế, người trên xe không biết phải chết bao nhiêu lần.

Khi tài xế dừng lại một lần nữa, một người đàn ông trung niên ôm một bé gái cuống cuống chạy lên. Xe lại lảo nhảo, nhìn qua cánh cửa phát hiện tang thi đuổi theo người đàn ông này còn đang ở rất xa.

Có thể nói là người đàn ông này gặp may mắn, vị trí tài xế dừng lại bốn phía đều không có tang thi.

Thế nhưng Lâm Đăng lại nghĩ rõ, khi người đàn ông này ôm bé gái đi ngang qua hắn, một mùi máu tươi nồng đậm tỏa ra từ hai người bọn họ.

Heckler & Koch USP (USP là viết tắt của Universelle Selbstladepestole trong tiếng Đức), có nghĩa là “súng lục phổ thông nạp đạn tự động”) là một loại súng ngắn bán tự động do Helmut Weldle thiết kế và được công ty chế tạo vũ khí Heckler & Koch của Đức chế tạo. Súng này hay được trang bị cho quân đội, cảnh sát và các cơ quan an ninh của chính phủ. Phiên bản P8 dùng đạn 9 mm là súng ngắn tiêu chuẩn của quân đội Đức. Có nhiều phiên bản khác nhau dùng cỡ đạn và hộp đạn khác nhau.

image

Ex giới thiệu lại giả thuyết của tác giả đặt ra một chút:

Trong cơ thể con người vốn có tồn tại virus tang thi, nhưng cũng tồn tại một loại kháng thể “mầm sống” áp chế virus này. Nhưng loại kháng thể này cũng chết nếu như cơ thể người đó mất đi sự sống, lúc này virus tang thi không còn bị áp chế => xâm chiếm não chủ => tang thi.

Nếu con người bị tang thi cắn sẽ bị nhiễm virus tang thi vào người, virus trong cơ thể bị kích thích sẽ áp chế tiêu diệt ngược lại kháng thể “mầm sống” => cơ thể người chết => xâm chiếm não chủ => tang thi.

8. Chương 8: Tranh Chấp Trên Xe Bus

Lâm Đăng lại hít vào một hơi thật sâu, mùi máu tươi còn chưa tán hết trong không khí toàn bộ chui vào khoang mũi hắn. Trong mùi máu tươi có trộn lẫn một hương vị rất nhỏ khiến cả người hắn cứng đờ, hương vị này cực kỳ quen thuộc!

Có lẽ những người ở đây không cảm nhận được sự khác lạ này, thế nhưng sinh tồn mười năm tại mặt thế, Lâm Đăng đã chứng kiến rất nhiều đồng bạn xung quanh đột nhiên hoá thành tang thi, đối với hương vị này rất nhạy cảm.

“Ba ba, con đau~” Giọng cô bé mang theo tiếng nức nở yếu ớt vang lên trong thùng xe yên tĩnh.

Người cha nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cô bé, nhẹ giọng dỗ dành, “Đừng sợ, Linh Linh đừng sợ, có ba ba ở đây sẽ không có chuyện gì.”

Đôi vợ chồng trẻ đi lên nhìn vết thương của cô bé, đều hít một hơi lạnh.

Người phụ nữ che miệng mình, “Đáng thương, cánh tay đứa nhỏ này lộ hết xương ra ngoài!”

Người chồng không dám chậm trễ chạy lên phía trước, “Bác tài, ở phía trước có một bệnh viện, tôi chỉ cho ông.”

“Được.” Tài xế cho xe chạy nhanh hơn một chút, thế nhưng trên đường gặp một ít chướng ngại vật cản trở, không thể không làm xe giảm lại tốc độ, vô-lãng xoắn bảy tám vòng.

Lâm Đăng vẫn như cũ ở phía trước cánh cửa đập tang thi, bởi vì hấn đập vừa ác lại chuẩn, đám tang thi chưa kịp phản ứng đã bị đá bay ra ngoài, vừa vụn vụn ngã một đoàn tang thi gốc gốc đi phía sau nó.

Lúc này, gã đầu bếp cao to từ trên chỗ ngồi đứng lên, đẩy người phụ nữ trẻ đứng trước mặt người cha, giọng ồ ồ, “Đứa nhỏ này bị kẻ điên cắn đúng không?”

Người cha ôm chặt cô bé không nói gì.

“Hình như vậy.” Người đàn ông trung niên mặc tây trang không biết khi nào đã đi tới, đứng ở một bên hoài nghi nói.

Người cha trợn to hai mắt đỏ ngầu mệt mỏi trừng to hai người đàn ông, “Ý anh là gì?”

Đầu bếp béo cười một tiếng, không trả lời câu hỏi, mà là chuyển sang hướng người đàn ông mặc tây trang, “Anh từng nhìn thấy chưa, những người bị kẻ điên cắn, không quá năm giờ sẽ biến thành giống như chúng nó cắn người lung tung, tôi là tận mắt chứng kiến vợ mình dần dần hư thối, mẹ, còn hên!”

Người đàn ông mặc tây trang là người theo trường phái thực dụng, kéo cánh tay cô bé từ trong lòng người cha ra, “Con bé này không thể giữ lại, không thì chúng ta sẽ bị nó truyền nhiễm.”

“Đúng, phải ném tai hoạ ngầm này đi.” Gã đầu bếp gật đầu phụ hoạ nói.

Cánh tay cô bé bị kéo vừa vụn bị cắn mất đi một miếng thịt, đau đớn khiến khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, lớn tiếng khóc to.

“Ba ba... Ô ô ô... Ba ba, đau, con đau, đau chết!!”

“Dừng tay!” Người cha gầm lên đẩy người đàn ông mặc tây trang ra, ôm chặt cô bé bảo hộ vào trong ngực, tức giận trừng mắt nhìn gã đầu bếp béo với người mặc tây trang bu quanh.

“Mấy ông làm gì!” Người chồng đang ở phía trước chỉ đường nghe được tiếng động, quay trở lại chen vào giữa đám người, che chắn người phụ nữ đằng sau.

“Ông xă!” Người phụ nữ lúc này bị đẩy ra lo lắng gọi chồng mình, “Bọn họ muốn ném cô bé này xuống xe!”

“Cầm thú!” Người chồng trẻ không thể tin được mắng, “Một đứa nhỏ như vậy chọc gì đến các ông chứ!”

“Mày muốn chết thì chết CMM một mình đi, ông không muốn chết.” Gã đầu bếp béo ý vào thân thể to khỏe của mình, vung cánh tay lớn quét tới, lập tức đẩy người chồng trẻ qua một bên.

Người đàn ông mặc tây trang nhân cơ hội muốn kéo cô bé, nhưng lại bị người cha nghiêng người né qua. Ông ta hất bả vai người đàn ông mặc tây trang đẩy qua, đi đến trước mặt đôi vợ chồng trẻ còn đang đứng trên hành lang, đưa cô bé vào tay người phụ nữ, “Giúp tôi ôm Linh Linh trước, cảm ơn.”

Người phụ nữ vội vàng nhận lấy, cẩn thận ôm cô bé.

Người cha quay trở lại ầu đả cùng với người đàn ông mặc tây trang và gã đầu bếp. Người cha dường như là có luyện võ, cởi áo khoát, lộ ra cánh tay cơ bắp, chiêu thức ứng phó hai chọi một có bài bản hẳn hoi, trong nhất thời, người đàn ông mặc tây trang với gã đầu bếp không thể thoát khỏi tay người cha.

Hai chọi một, thế nhưng đánh ngang nhau.

Cô gái thanh thuần từ đầu ở trên xe vẫn không có nói chuyện bị tư thế đánh nhau của mấy người đàn ông dọa cho sợ trốn xuống hàng ghế cuối, lui vào trong góc sợ hãi mở to hai mắt nhìn mấy người đàn ông đánh nhau đến bất diệc nhạc hồ.*

Người chồng vốn muốn bước lên khuyên can, nhưng mà lần nào cũng bị ai đó đâm ra, dần dà, cũng chỉ có thể đứng một bên lo lắng sưng.

Lâm Đăng đưa mắt nhìn cô bé đang bắt đầu ho khan trong lòng người phụ nữ, không thể không cười một chút, dựa theo tốc độ này, không quá hai giờ cô bé này sẽ biến thành tang thi.

“Hình như Linh Linh đổ mồ hôi lạnh!” Người phụ nữ hoảng sợ đưa tay chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô bé, “Ai, ho ra máu, ông xã, cách bệnh viện bao xa nữa?”

Người chồng sốt ruột nhìn ba người đàn ông đánh nhau đỏ mắt, kéo kéo miệng, cuối cùng vẫn không nói được một câu, đành phải bỏ cuộc chạy lên phía trước chỉ đường.

Lâm Đăng không hề theo dõi tình hình chiến đấu trong xe, mỗi một giây một phút trong mặt thể đều cấp bách, hắn còn có rất nhiều chuyện chưa kịp làm xong, không nên vì những kẻ không liên quan làm lãng phí thời gian của mình. Hắn không phải là anh hùng, cũng không làm được anh hùng. Mặt thể giá lâm, chỉ có thể thích ứng hoặc không thích ứng, nếu không thích ứng, vậy cái chết chính là vận mệnh của bản thân, ai cũng không thay đổi được.

Nhìn thấy biển hiệu bệnh viện tâm thần Bác Ái ở phía đằng xa, Lâm Đăng biết con phố này cách phòng trọ của mình không xa.

“Bác tài, dừng xe.” Tại một chỗ chỉ có hai con tang thi lác lác trên đường, Lâm Đăng cuối cùng mở miệng.

Ông chú lái xe theo lời đáp phanh lại, quay qua kính ngác nhìn hắn, “Cậu đi đâu?”

Lâm Đăng không nói gì, nhanh chóng nhảy khỏi xe, sải bước đi về phía tiểu khu Hồng Nguyên.

Xe bus phía sau thời gian dài chưa khởi động, từ bên trong đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai, có vẻ như là của người phụ nữ trẻ tuổi ôm cô bé kia.

Lâm Đăng thờ ơ đi về phía trước, đi đến chỗ một cột biển báo đơn sơ, tay dùng một chút lực lập tức rút nó ra, hắn tận dụng lợi thế của cột biển báo giống như vợt chụp ruồi điên cuồng đập vào đầu tang thi chắn đường.

Chất nhầy hôi thối bay tán loạn khắp nơi, mãi cho đến khi cái biển báo bị rút ra thì Lâm Đăng tiếp tục dùng đầu nhọn đâm, số lượng tang thi không nhiều lắm, hắn trực tiếp nhắm vào mắt tang thi, mỗi phát đều dùng hết sức đâm thủng đầu nó, xác định nó chết mới hung hăng rút ra, lại đâm tiếp một con... [Ex: anh Đăng vẫn còn thù cái vụ bị tang thi làm mù lắm =.,=]

Phía sau truyền đến tiếng bước chân lộn xộn, Lâm Đăng nhìn lại, phát hiện cô gái thanh thuần lui ở phía cuối xe bus chạy tới, lại ngó ra sau, là đôi vợ chồng trẻ (người phụ nữ mặt tái nhợt ôm lấy cánh tay chảy đầy máu, được người chồng dìu đi theo phía sau cô gái thanh thuần), sau bọn họ còn có người đàn ông mặc tây trang.

Lâm Đăng nhíu mày chặt lại, trong lòng tuy không muốn bọn họ đi theo hắn, nhưng đường là của mọi người đi, hắn cũng không có quyền quát cấm bọn họ không cho đi qua đường hắn đi.

Không nhìn bọn họ nữa, Lâm Đăng gia tăng tốc độ vòng qua mấy con tang thi ngu ngốc, cũng không tiếp tục lãng phí thời gian ‘dọn dẹp’ đường phố, phải né tránh, động tác linh hoạt, hắn giống như biết giấy tiếp theo tang thi sẽ từ hướng nào nhào tới, lấy cái dạng tư thế nào công kích hắn.

Cô gái thanh thuần hai mắt mở to ngấn nước kinh ngạc, càng khiến cô thêm kiên định quyết tâm đi theo Lâm Đăng, kẻ điên trên đường nhiều lắm, hơn nữa một màn nguy hiểm vừa rồi trên xe bus, cô rất sợ. Con gái bình thường xem không ít phim điện ảnh, thậm chí cô còn hoài nghi những kẻ điên này thực tế chính là tang thi trong phim.

Càng nghĩ càng kinh hoảng, càng nghĩ càng bất lực, cô biết dựa vào khả năng của bản thân rất khó an toàn về đến nhà, nhà cô cách nơi này ít nhất một giờ lái xe. Kẻ yếu dĩ nhiên là muốn dựa vào kẻ mạnh, lúc ở trên xe bus, nhìn Lâm Đăng một cước một đá bay đám tang thi giương nanh múa vuốt ra khỏi xe, cô đã nghĩ lát nữa sẽ xuống xe cùng với Lâm Đăng.

Tiềm lực con người là vô hạn, cô gái yếu đuối thoát nhìn mười đầu ngón tay không dính mưa xuân, thế nhưng không hề hấn gì đi sát phía sau Lâm Đăng. Nên nói cô ta là may mắn hay là nói tiềm lực của cô ta lớn đây?

Khi Lâm Đăng rút cuộc cũng đi tới phía dưới toà nhà mười tám tầng, cảm giác rõ ràng phía sau có một người, hấn cảnh giác quay đầu lại, nhìn thấy cô gái thanh thuần thỏ hỏn hỏn chạy từ từ qua đây, gương mặt đẹp trai chột loé lên một tia kinh ngạc.

Nhìn ở phía sau cô, đôi vợ chồng trẻ và người đàn ông mặc tây trang đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Phụ nữ có thể sống sót trong mặt thể hết sức thừa thớt, đặc biệt là hậu kỳ, phụ nữ càng tuyệt chủng, thậm chí có căn cứ còn dùng phụ nữ xem như phần thưởng, thưởng cho dũng sĩ lợi hại nhất, mà vài cường giả vì muốn có được một phụ nữ càng thêm liều mạng giết tang thi. Hấn từng nghe nói có một người xách mã tấu dám đối diện với tang thi cấp ba, cử tử nhất sinh giết chết con tang thi đó, chỉ để đổi lấy một tháng sở hữu một phụ nữ.

Có thể biết, trong mặt thể, phụ nữ là cực kỳ quý giá.

Nhân loại trong mặt thể tuy không thức tỉnh dị năng, thế nhưng sức mạnh, sức bền và tốc độ lại được nâng lên rất cao, chỉ cần có quyết tâm rèn luyện, khả năng sống sót sẽ cao gấp ba bốn lần so với người bình thường.

Thu hồi ánh mắt, Lâm Đăng cũng không có ý định xua đuổi cô gái, cho tới bây giờ, cô ta không có mở miệng cầu xin sự đồng tình của hấn, điểm này khiến Lâm Đăng có chút ấn tượng tốt. Lâm Đăng cũng không chán ghét phụ nữ, ngược lại hấn còn thực sự thưởng thức những người phụ nữ sống sót trong mặt thể tự dựa vào khả năng của bản thân. Nếu cô gái này là thuộc loại tính cách tự cường, Lâm Đăng không ngại chỉ cho cô ta đường sống, phụ nữ đúng là quá ít mà. Mười năm mặt thể của Lâm Đăng hoàn toàn là dựa vào ‘ngủ chỉ cô nương’, vượt qua thời tuổi trẻ tinh lực dồi dào. Năng lượng dư thừa đối với hấn mà nói không thể nghĩ ngờ cũng là một loại thống khổ giày vò.

Xoay người bẻ gãy cột biển báo, mỗi tay cầm một cây, Lâm Đăng dựa vào đầu gối sẵn sàng chọc thủng đầu tang thi. Lực phản ứng của Lâm Đăng rất mạnh, hấn có thể tay trái đâm vào đầu tang thi, tay phải chuẩn xác đâm xuyên đầu con tang thi khác, hơn nữa bất luận là ra tay hay thu tay, tốc độ và lực sát thương đều hết sức kinh người, những con tang thi còn ở giai đoạn sơ cấp trước mắt này, điều duy nhất chúng nó có thể làm là xếp hàng chờ hấn ngược.

Thay vào đó, từng nhát một chính xác đến hoàn hảo hơn lúc trước.

Cứ như vậy, Lâm Đăng một bên không nhanh không chậm thanh lý tang thi bên trong hành lang, một bên dựa theo trí nhớ đi lên tầng năm có căn phòng độc thân hấn thuê.

Đợi đến khi hấn thanh lý sạch sẽ tang thi trong hành lang, hấn giống như là nhớ ra cái gì, đột nhiên quay người lại, cô gái vẫn đi phía sau hấn hưởng lợi giật mình, hoang mang bối rối thấy hấn xoay người lại.

Lâm Đăng liếc cô ta, khoé miệng cười nhạt, “Đi theo tôi làm gì?”

Cô gái lắp bắp cúi đầu, khuôn mặt đỏ bừng không nói gì, nhưng chân không dám dừng lại, vẫn kiên trì bám sát theo sau Lâm Đăng.

Đi đến cánh cửa phân cách tầng bốn và tầng năm, Lâm Đăng ngừng lại, thử đập một cái vào cánh cửa, độ cứng rất tốt, hấn vừa lòng gật đầu, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Bởi vì một đập không nặng không nhẹ vừa rồi của hấn, khiến cho đám tang thi đang nghỉ ngơi ở hành lang tầng bốn bừng tỉnh, cả đám đi về phía cầu thang bộ.

Hô _____ Hô _____

Âm thanh hỏn hỏn của tang thi trong hành lang trống trải càng thêm rõ ràng, cô gái tuyệt vọng che miệng mình lại mới ngăn cho bản thân không thét lên thành tiếng.

Lâm Đăng lại mở cửa, đứng tại chỗ nhìn đám tang thi nhích từ bước một đi lên cầu thang, tốc độ tang thi rất chậm, sự kiên nhẫn của Lâm Đăng rất kém, cuối cùng hấn đợi không kiên nhẫn nữa, trực tiếp xông lên

phía trước từng cước đá nát đầu tang thi, sau đó hai thanh sắt vọt mạng đâm xuyên thủng mắt tang thi. Đẩy chúng nó ngược lại, con tang thi cuối cùng bị đè ngã xuống đất chưa kịp đứng lên, hấn móc ra khẩu súng lục bắn nổ đầu nó. Tiếng súng nổ chấn động toàn bộ hành lang, Lâm Đăng đứng lại chờ một lát, nhìn không thấy con tang thi nào đi đến, mới an tâm đóng lại cửa hành lang, đi đến trước cửa phòng mình, lấy chìa khoá trong túi quần mở ra.

Một lần nữa quay lại căn phòng đơn giản sạch sẽ của mình, xương cốt của Lâm Đăng giống như rã rời, lộp bộp rơi xuống đất, lưng dán sát vào sàn gạch men lạnh lạnh trong phòng khách. Cảm giác quen thuộc khiến Lâm Đăng nở nụ cười thoải mái, gối đầu lên hai tay, nhắm hai mắt lại, những ngày tháng sống trong địa ngục phẳng phất như mới hôm qua, bây giờ ở an bình giống như một giấc mơ không chân thật. Lâm Đăng sợ, tỉnh mộng, hấn lại trở về những ngày chạy trốn lưu lạc. Vũ khí thô sơ, tang thi cao cấp, mỗi phút mỗi giây, thần kinh Lâm Đăng đều phải căng cứng, ngoài trừ cẩn thận đám tang thi ngày càng hung hãn, ngày càng trí tuệ, còn phải đề phòng ‘chiến hữu’ bên cạnh bất cứ lúc nào cũng có thể đâm một dao, cả ngày lo lắng hãi hùng, kinh hoàng sợ một ngày nào đó dùng hết đạn dược, lương tâm sẽ bị chó tha đi cướp vũ khí bảo mệnh của kẻ yếu.

Lâm Đăng là một người rất mâu thuẫn, nói hấn xấu, hấn lại chẳng phải xấu, ít nhất trong khi người khác nghĩ cách đoạt thực vật đạn dược trong tay kẻ yếu, hấn lại nghĩ cách xâm nhập vào căn cứ bỏ hoang tầng tầng nguy hiểm để tìm kiếm đạn dược với thực vật cho mình, thậm chí vài lần suýt chút nữa chôn vùi luôn cả mạng, may mà hấn là một trong những ‘nhân loại mới’ đầu tiên cơ thể sinh ra virus kháng thể.

Trong thực tế có đôi khi, Lâm Đăng không biết bản thân đang kiên trì vì cái gì.

Đao Ba Kiếm từng nói qua _____ Đăng, cậu là một người chính trực.

Mặc kệ nói như thế nào, Lâm Đăng cũng chỉ là nhân loại, hấn cần phải nghỉ ngơi, ăn, ngủ, mà lúc này hấn cũng rất mệt mỏi, cấp thiết phải nghỉ ngơi...

bắt diệp lạc hồ hay bắt diệp nhạc hồ: ý là làm việc gì đó rất vui, mãi mê đến nỗi quên cả trời đất.

Ngày nay, cụm từ ‘bắt diệp nhạc hồ’ thường được sử dụng dùng để chỉ mức độ: hết sức, cực khủng khiếp, vô cùng...

Ví dụ: Mắng đến bắt diệp nhạc hồ: mắng té tát

Có thể hiểu câu: ‘đánh nhau đến bắt diệp nhạc hồ’ trong chương này, nghĩ là ‘đánh đến hăng máu’

9. Chương 9: Tôi Không Có Hứng Thú Nuôi Kẻ Rối Việc

29

image

Edit & Beta: Strangers Ex

Lâm Đăng định nghỉ ngơi một lát, ai ngờ ngủ luôn một giấc cho đến khi trời tối mịt.

Đến khi hấn mở đôi mắt của mình ra lần nữa, cửa phòng vẫn mở toang. Cô gái ở bên ngoài nghe được trong phòng có động tĩnh, thật cẩn thận thò đầu vào nhìn, đôi mắt to trong veo như nước lập tức vọt sáng khi nhìn thấy hấn.

Lâm Đăng vẫn ngồi dưới đất, dựa vào sô pha, hấn nhìn cô gái, liếm đôi môi khô khốc, “Đi vào.”

Cô gái lúng túng đứng ở cửa phòng, kéo kéo gấu áo len của mình, do dự cắn cắn môi.

“Không vào thì cũng đừng đứng ở đó.” Lâm Đăng nhú mày, không nhìn cô ta nữa, đứng dậy mở tủ lạnh khui một lon CoCa, say mê hưởng thụ sự bùng nổ của bọt gas trong khoan miệng, sự kích thích nhẹ này khiến cho tâm tình của hấn rõ rệt hơn.

Cô gái chậm chạp đi vào phòng khách, còn cách Lâm Đăng năm bước thì đột nhiên cô ta dừng lại, mở to đôi mắt, bộ dáng như có thể khóc bất cứ lúc nào.

“Đi đóng cửa lại.” Lâm Đăng quát tháo cô gái, hắt cho cô ta đi vào, có nghĩa là hắt phải chia sẻ vật tư của mình cho cô ta, đối với những kẻ đã sống sót mười năm trong mật thể, không bao giờ làm những chuyện có lợi cho kẻ khác mà bản thân lại không thu được gì.

Muốn có được cái gì thì phải dốc hết khả năng của mình đi giành lấy. Bất cứ cái gì cũng phải trao đổi đồng giá, trên đời này không có lý do gì chỉ một bên trả giá, đặc biệt là trong mật thể, hiện thực tàn khốc này còn được phóng lớn vô số lần.

Giọng điệu của Lâm Đăng không hung dữ, chỉ là lạnh lùng thản nhiên, nhưng cô gái vẫn không kiềm nén được mà khóc nức nở, cô ta nhích từng bước một đi đến đóng lại cửa, sau đó lại sợ hãi dựa vào cửa ngồi xồm xuống. Cơ thể lạnh run khóc nức lên.

Nhìn thấy cô gái phản ứng như thế, Lâm Đăng thiếu chút nữa phun hết coca trong miệng ra. Hắt ghen trở lại vào trong cổ họng để không phải phát ra tiếng cười nhẹ, âm thầm lắc đầu, cô bé này sẽ không nghĩ rằng hắt muốn làm chuyện đó chứ?

Đúng thế, cô nam quả nữ, chung một căn phòng... Lâm Đăng sờ cảm, nhưn mảy đùa giỡn đánh giá cô gái từ trên xuống dưới, trông có vẻ ngon ngọt, nhưng mà dáng người không được tốt, ngực quá nhỏ, hắt đối với màn hình phẳng không dậy nổi hứng thú.

Lâm Đăng cười thầm liếc mắt nhìn cô gái, đi tới tủ lạnh đứng ở đó mở một lon Fanta, sau đó thông thả bước đến trước mặt của cô gái, lại đột nhiên đưa tay túm lấy cánh tay của cô ta, thô bạo kéo lên.

Cô gái sợ hãi không ngừng la hét chói tai, đánh tay loạn xạ lên trên bả vai và cánh tay Lâm Đăng.

“Mạnh chút, sức quá yếu, thể không thoải mái chút nào.” Lâm Đăng xấu xa cổ tình trêu chọc cô ta.

Cô gái lại không động nữa, nhấp nháy đôi môi hồng, đôi mắt to ngấn nước, giống như vừa trải qua một cuộc chiến cay đắng bị khuất phục, đứng bất động.

Thấy cô ta bày ra bộ dáng trinh tiết liệt nữ, Lâm Đăng không còn tâm trí trêu chọc cô ta nữa, nhét lon nước lạnh vào trong tay cô ta, sau đó thông thả bước trở lại ghế sofa ngồi xuống.

Cô gái kinh ngạc nhìn chằm chằm lon Fanta trong tay, lại ngẩng đầu nhìn thanh niên đang ngồi trên sofa, đôi mắt to ngập nước tràn đầy nghi hoặc.

“Tôi không có hứng thú với con gái ngực phẳng.” Lâm Đăng rất trực tiếp nói ra thực tế tàn khốc này.

“Anh!” Mặt cô gái đỏ lên giống như con tôm bị luộc chín.

“Uống nước đi.” Lâm Đăng mặt lạnh ra lệnh.

“Không uống, ai biết anh có bỏ thuốc gì vào đây không!” Cô gái tức giận mở to hai mắt nhìn chằm chằm.

Lâm Đăng liếc cô gái một cái, không dây dưa đề tài này nữa, “Biết nấu ăn không?”

“Ồ.” Cô gái đột nhiên cứng đờ, chuyển đổi chủ đề cũng quá nhanh rồi.

“Cửa ở bên đó, tôi không có hứng thú nuôi kẻ rồi việc bên cạnh.” Lâm Đăng không phải là người có tính kiên nhẫn tốt, cho dù là nói chuyện hay làm việc đều không thích dây dưa lằng nhằng.

“Không~ tôi... tôi làm.” Cô gái ngược lại thả lỏng trái tim đang bị treo lên của mình, chỉ cần không phải làm chuyện đó thì tốt rồi.

Lâm Đăng gật đầu, gác chân nghỉ ngơi trên cái bàn thấp trong phòng khách, tay chỉ tới tủ lạnh, “Bên trong còn chút nguyên liệu nấu ăn, đi nấu đi, tôi đói rồi.”

Đúng thế, Lâm Đăng là một tên phế vật trong nhà bếp, mặc dù như vậy, hắt vẫn rất thích để một số rau dưa tươi với thịt trong tủ lạnh, nhưng mỗi lần như thế số phận của chúng nó đều bị chôn chôn trong thùng rác.

Có lẽ một số người sẽ cảm thấy hẳn rất quái lạ, nhưng cần thận suy nghĩ, đây có thể là chấp niệm tận sâu bên trong đầu của Lâm Đăng, khát vọng được ở trong ngôi nhà của mình, được ăn thức ăn do chính tay người mình yêu chế biến.

Trước kia Lâm Đăng căn bản không giao tiếp với người khác, vì vậy không thể nào tìm được một người bạn gái, càng đừng nói khi Lâm Đăng đã trải qua mặt thể tàn khốc, sợ là dựa theo tính cách này của hẳn, lại càng không có cô gái nào dám bắt chuyện.

Nói đến nấu ăn, đây chính là sở trường của cô, cô gái vui sướng uống một hớp nước, “Ok, không thành vấn đề, cứ để tôi.”

Lâm Đăng nhắm mắt lại khe ừ một tiếng, hẳn không quá mong đợi vào cô gái có mười đầu ngón tay nhìn như không dính nước mùa xuân có thể nấu được món ngon, hơn nữa bây giờ đối với hẳn mà nói, đồ ăn ngon cũng chỉ để lấp đầy bụng mà thôi.

Mà bên trong phòng trọ của hẳn còn có chút mì ăn liền, các loại nước uống dự trữ, cho nên bây giờ hẳn không vội đi ra ngoài. Nhiệm vụ cần thiết nhất của hẳn bây giờ là hưởng thụ an bình ngắn ngủi này, nghỉ ngơi dưỡng sức, lên kế hoạch thật tốt cho con đường sau này của mình, hẳn không muốn một lần nữa phải trải qua nỗi tuyệt vọng trong kiếp trước.

Hơn nữa hệ thống cung cấp điện nước ở Trung Quốc rất tốt, dẫn đầu công nghệ tiên tiến trên thế giới.

Ít nhất là qua vài tháng, sau khi mặt thể bùng nổ, trong nhà hẳn vẫn được cung cấp đầy đủ điện nước.

Không lâu lắm, trong phòng bếp truyền ra tiếng nước chảy, có lẽ là cô gái đang rửa rau.

“À, Em tên là Nhậm Tuyết Nhi, anh tên là gì? ” Cô gái cầm một miếng vải khô lau bọt nước trên tay mình, vừa hỏi vừa đi đến tủ lạnh lấy nguyên liệu.

“Lâm Đăng.” Lâm Đăng đùa nghịch chiếc điều khiển TV từ xa, nhấn nút mở, nhìn màn hình đúng như trong dự kiến đều là hoa tuyết, lưỡi biểng phun ra hai chữ.

“Vậy em sẽ gọi anh là Lâm đại ca~” Nhậm Tuyết Nhi lộ ra nụ cười đáng yêu, nói xong lại có chút ngượng ngùng, thấp đầu xuống một chút, cầm nguyên liệu nấu ăn trở về phòng bếp.

Nhậm Tuyết Nhi năm nay mười tám tuổi, gọi Lâm Đăng hiện giờ hai mươi hai tuổi một tiếng đại ca cũng không quá đáng, chưa kể số tuổi thật của Lâm Đăng phải là ba mươi hai.

Lâm Đăng không có bất kỳ ý kiến về kiểu gọi này.

Nghe tiếng “rè rè” phát ra từ TV, trong lòng Lâm Đăng có chút buồn bực khó hiểu, ấn nút tắt màn hình, ném lung tung cái điều khiển TV sang bên cạnh, nhứu mày nhảy xuống ghế sofa, đi tới trong phòng ngủ của mình rồi ngồi xổm xuống trước giường, kéo ra vài thùng chứa mì ăn liền và bịch quy dưới giường, tính cũng đủ cho hai người ăn nhiều ngày.

Đừng hỏi vì sao Lâm Đăng có nhiều đồ ăn như vậy, hẳn từ nhỏ lớn lên trong trại trẻ mồ côi hạng ba, khi còn bé trải qua kinh nghiệm đói bụng làm cho hẳn trong lòng sinh ra chút ám ảnh, nếu nhồi nhét đầy đồ ăn thức uống vào tất cả các khe hở trong phòng, hẳn sẽ cảm thấy khá an toàn. Đây cũng là lí do tại sao có vài người có thể an toàn vượt qua mấy ngày đầu của mặt thể, trong khi những người khác chỉ vì đồ ăn và thức uống, điên cuồng liều mạng xông vào các siêu thị, tiệm tạp hoá để bị tang thi vây quanh.

Đối với sự kiện mặt thể bùng nổ, các nhà khoa học và các tổ chức có ý kiến khác nhau, một số người nói là do bão mặt trời nên dẫn tới từ trường trái đất bị rối loạn; một số lại cho rằng vài bệnh nhân khủng bố đầu tiên bị lây nhiễm nhất định là phần tử do một tổ chức khủng bố gửi đến trả thù xã hội bằng ‘bom người’(là người nuốt hoặc bằng cách nào đó đưa bom virus vào trong cơ thể); còn có nói đây thực chất chính là hồi đáp cho nhân loại sau nhiều năm huỷ hoại môi trường; mê tín dị đoan hơn thì nói các vị thần trên trời gây chiến mà không quan tâm những thương tổn mang đến cho nhân loại.

Trên thực tế, Lâm Đăng thì tương đối tin tưởng cách giải thích thứ hai, bởi vì một năm trước khi bùng nổ, các loại khủng bố thường xuyên có vài hoạt động bất thường, “sự kiện ba trăm sáu bảy quả bom người”, “cuộc khủng hoảng tháng chín”, “sự kiện bắt cóc quần chúng ở Vũ An”, hầu hết các tổ chức khủng bố này

đối với cuộc sống đầy tuyệt vọng, trở thành các phần tử điên cuồng, khẩu hiệu của bọn họ chỉ có một, “Cứu vớt xã hội thối nát này, để cho toàn bộ nhân loại tự mình thức tỉnh!”

Theo một nguồn tin vệt, có một số tổ chức khủng bố nổi tiếng bí mật nghiên cứu một cách có thể làm cho người chết sống lại, hơn nữa bọn họ còn sử dụng virus, còn chuyện cuối cùng có nghiên cứu thành công hay không, cái này không biết được.

Chờ đến lúc trên bàn phòng khách bày đầy thức ăn thơm ngon, Lâm Đăng trên cơ bản cũng gom lại hết tất cả các vật tư có thể sử dụng trong mặt thể lại một chỗ.

“Lâm đại ca, thức ăn làm xong rồi~” Nhậm Tuyết Nhi rất có lòng tin với khả năng nấu nướng của mình, lúc ở nhà, anh trai cùng ba mẹ thường khen ngợi tay nghề của cô, các món ăn làm ra đều có đủ màu sắc và hương vị.

Đem món cuối cùng khoai tây thái sợi chua ngọt lên bàn, Nhậm Tuyết Nhi hạnh phúc đứng bên bàn chờ đợi Lâm Đăng lại đây ăn.

Cô ta biết cần phải nắm thật chắc người thanh niên vừa đẹp trai vừa mạnh mẽ này, để dạ dày của hắn không rời bỏ cô được, như thế thì an toàn cơ bản của cô mới được bảo đảm.

Cô thường xuyên bị ảnh hưởng bởi người anh trai lập dị của mình, cái gì mà sinh hóa, loại phim ảnh về tang thi linh tinh cô xem cũng không ít, dựa theo tình hình hiện nay, quả thật gần giống như trong điện ảnh. Nhậm Tuyết Nhi vừa sợ hãi nhưng cũng đồng thời lại cảm thấy mình gặp may mắn, đột nhiên có thể tìm được người đàn ông có thể dựa vào, chưa nói ngoại hình của người đàn ông này rất được, mũi ra mũi, đôi mắt ra đôi mắt, đặc điểm trên gương mặt cực kỳ nổi bật và rất đẹp trai.

Nhậm Tuyết Nhi ban đầu đối với Lâm Đăng là có một chút ngưỡng mộ, nếu không ngay từ đầu cô cũng sẽ không bám sát phía sau hắn.

Khi này cô còn dở trò dàn dựng một màn xiếc gợi tình lúc gặp mặt, không ngờ anh ta chỉ im không nói, Nhậm Tuyết Nhi thật sự bị đả kích, chẳng lẽ sức quyến rũ của bản thân không đủ? Nhưng trong tiểu thuyết hay TV, đàn ông không phải thích dạng phụ nữ như vậy sao?

Nhưng may là Lâm Đăng sau đó lại gọi cô nấu ăn, khiến cô vui sướng muốn điên, vừa lúc tài nấu nướng của cô rất tốt có thể ra mấy đòn sát thủ lên người anh ta.

Lâm Đăng hít một hơi thật sâu hương thức ăn từ trên bàn cơm bay tới phòng khách, đã bao lâu không có người được hương vị thế này, nhớ đến khắp nơi đầy mùi thối trước kia, khứu giác của hắn gần như bị tê liệt, mới đầu khó có thể nuốt trôi lá cây gốc rễ, sau đó, lại trở thành vật tư cứu mạng khiến mọi người tranh giành đầu rơi máu chảy.

Đến gần bàn, mùi thơm của thức ăn càng phát ra nồng đậm, món ngon rực rỡ đầy mỹ vị, còn có phụ nữ xinh đẹp mỉm cười đứng ở bên cạnh bàn, cảnh tượng trước mắt làm cho Lâm Đăng thiếu chút nữa cho là mình đang nằm mơ.

“Lâm đại ca, Lâm đại ca?” Nhìn người thanh niên trầm mặt ngồi ở bàn ăn không nói lời nào, Nhậm Tuyết Nhi có chút hoảng không yên, chẳng lẽ đồ ăn mình làm không hợp mắt anh ta?!

Lâm Đăng khôi phục tinh thần, tay cầm đũa lên, gắp một miếng thịt kho tàu lớn nhét vào trong miệng, nhai vài lần thì nuốt xuống, sau đó lại gắp một khối lớn, ánh mắt của hắn luôn nghiêm túc lại cố chấp nhìn chằm chằm vào đĩa thịt, các món ăn đa dạng bên cạnh hoàn toàn bị hắn bỏ qua.

“Những món ăn khác cũng ăn rất ngon, Lâm đại ca ~” Đối với sự im lặng và bình tĩnh của Lâm Đăng, trong lòng Nhậm Tuyết Nhi có chút thoáng mất mát, nhưng cô ta vẫn duy trì nụ cười đáng yêu, gắp một đũa măng trộn vào trong bát hắn.

Động tác đang ăn của Lâm Đăng tạm dừng lại, nhìn măng trộn trong bát một lát, ở thời điểm trái tim Lâm Tuyết Nhi sắp nhảy ra cuống họng, như nguyện đem chúng nhét vào trong miệng của mình, cũng là nhai vài cái sau đó liền nuốt xuống.

Đây là thói quen mà Lâm Đăng hình thành trong mặt thể, trong hoàn cảnh nguy hiểm, căn bản không cho phép người chậm rãi thưởng thụ đồ ăn, người sống sót chỉ có thể nhanh chóng nhồi nhét các loại ‘bổ sung’ kỳ quái, chỉ cần không có độc, chỉ cần dạ dày người có thể tiêu hóa, nó chính là thức ăn.

Còn có chút cường nhân, cơ thể mạnh mẽ không sợ bất kỳ chất độc nào, dạ dày cứng cáp ngay cả vỏ cây khô nứt cũng có thể tiêu hóa, mà Lâm Đăng, cũng là cường nhân này, dĩ nhiên, đó là Lâm Đăng của mười năm sau.

Nhậm Tuyết Nhi có chút ủy khuất cúi đầu nhìn chén cơm, khi Lâm Đăng ăn xong rồi thịt kho tàu, lại chuyển chiến đấu với đĩa sườn heo, rốt cục không nhịn được nhỏ giọng hỏi, “À này, đồ ăn có hợp khẩu vị không?”

Lâm Đăng rất nể tình nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Nhậm Tuyết Nhi nắm chặt tay trong lòng mừng như điên, trái tim nhảy nhót không ngừng.

Sau khi ăn no, Nhậm Tuyết Nhi vui vẻ dọn dẹp bàn ăn.

“Cô dùng hết nguyên liệu rồi hả?” Lâm Đăng nhìn cô gái hỏi.

“Không, còn lại một nửa.”

Lâm Đăng gật đầu một cái, “Ngày mai dùng xong, sau đó chỉ ăn mì gói với bánh quy.”

“Dạ.” Nhậm Tuyết Nhi dùng tay chấp hành tuân lệnh.

Lâm Đăng bỏ giấy ra, nằm xuống cái ghế dài, “Phòng ngủ cho cô, tôi ngủ ở sofa.”

Nghe được câu này, Nhậm Tuyết Nhi trong đôi mắt loé lên một tia mất mát, “Ghế sofa không thoải mái lắm, thật ra ... Hai người ngủ chung một cái giường cũng không có chuyện, ah... Đây, em tin tưởng nhân phẩm của Lâm đại ca!”

“Nhân phẩm?” Lâm Đăng cúi đầu cười nhạt một tiếng, không nói gì nữa, duỗi cánh tay và chân, nhắm mắt lại, nằm yên tĩnh trên ghế sofa, từ mặt ngoài cũng nhìn không ra là thật ngủ hay là giả ngủ.

Nhậm Tuyết Nhi cảm thấy chính mình tự tìm bực, không nói cái gì nữa, bĩu môi cố ý dẫm mạnh chân đi vào phòng ngủ.

Thanh niên trên chiếc ghế dài hơi mở mắt, nhìn bóng lưng xinh đẹp của cô gái, đôi mắt chập chờn loé lên khó phát hiện, nếu như cô có thể sống đến mười năm sau, như vậy ...

Ý tưởng sau đó lập tức tiêu tán ở trong nụ cười tự giễu của thanh niên, mười năm, phụ nữ nũng nịu như thế có thể trụ được đến lúc đó sao?

10. Chương 10: Thật Ra Cô Ta Cũng Khá Mạnh Mẽ

28

Edit + Beta: Strangers Ex

Sáng sớm từ trong hơi lạnh, ánh mặt trời lách qua khe hở của rèm cửa sổ đi vào, đàn áp không gian bên trong khiến cho căn phòng trở nên ấm dần.

Lâm Đăng đã sớm tỉnh từ lâu, nhiều năm sống trong mặt thể, làm hắn thích ứng với giấc ngủ đêm ngắn ngủi, mà sự thích ứng này đã hình thành một thói quen, mà đã hình thành thì rất khó mà thay đổi trở lại.

Có thể nói nằm trên sofa tám tiếng, có bốn tiếng hắn trong trạng thái nửa ngủ, bốn tiếng sau là hoàn toàn tỉnh táo, nhưng hắn vẫn luôn nhắm mắt lại.

Cho đến khi trong phòng ngủ truyền đến âm thanh sột soạt, Lâm Đăng mới mở mắt ngồi dậy, lưng thẳng tắp, cơ bắp căng đầy, không ai có thể ngờ được dưới làn da trắng nõn của người thanh niên này lại ẩn chứa sức mạnh kinh người.

“A, anh cũng tỉnh?” Nhậm Tuyết Nhi tươi cười đứng ở khung cửa chớp mắt nhìn hắn.

Lâm Đăng hạ mi xuống, lạnh nhạt nói: “Đi nấu cơm.”

Nhậm Tuyết Nhi chu môi hờn giận, đi ngang qua Lâm Đăng lăm bằm cái gì đó.

“Không muốn thì rút khỏi đây.” Lâm Đăng túm lấy cổ tay trắng mảnh mai của Nhậm Tuyết Nhi, âm u mở miệng.

“Đau, đau quá!!” Nhậm Tuyết Nhi mở to đôi mắt ngập nước đầy uỷ khuất, “Em chưa nói không muốn, mà, em chỉ là, chỉ là...”

Lâm Đăng cười thấp giọng, buông lỏng cổ tay của cô ta, “Đừng có mà giả thủ đoạn đùa giỡn gì, càng đừng hy vọng tôi thương hoa tiếc ngọc, trong mắt tôi, đàn ông và đàn bà đều giống nhau, chỉ cần chọc đến tôi, tôi sẽ không ngại đâu.”

Lúc nói lời này, đôi mắt của thanh niên chợt lóe lên một tia tàn nhẫn khiến Nhậm Tuyết Nhi chợt ớn lạnh, cô ta lập tức liền cúi đầu, bả vai run rẩy nhỏ giọng, “Em, em không có giả thủ đoạn đùa giỡn, chỉ, chỉ là nghĩ...”

“Chỉ là nghĩ ngày hôm qua cô nấu một bữa cơm, thì nghĩ rằng tôi sẽ xem cô như người một nhà?” Lâm Đăng khẽ nhíu mày, trong mắt mang theo bất đắc dĩ và buồn cười, khi Nhậm Tuyết Nhi vừa định thả lỏng, khóe miệng của hắn lại cong lên châm chọc “Thật ngây thơ.”

Kiếp trước Lâm Đăng không chú trọng các mối quan hệ với người khác, từ trước đến giờ trong lòng nghĩ cái gì, ngoài miệng sẽ nói cái đó, huống chi, bị người lừa nhiều như vậy, trái tim bị đâm thủng vô số lần, còn có thể tin được bất cứ ai sao?

Một lần trải qua tuyệt vọng, con đường luôn giằng co giữa sự sống và cái chết, còn sợ cái gì nữa, mặt thế? Ha ha, tang thi cao cấp của mười năm sau hắn cũng gặp được, chẳng lẽ còn sẽ sợ những trò ngu ngốc tiểu học này sao?

Có thể nói, kiếp này Lâm Đăng không muốn sống trong áp lực như kiếp trước, quá yếu đuối, kiếp này hắn muốn điên cuồng một chút, độc đoán một chút, để không uổng phí Lâm Đăng hắn sống lại một lần

Nhậm Tuyết Nhi bị dọa cho hoảng sợ, cô ta ngẩng người nhìn Lâm Đăng, nước mắt như sợi dây ngọc trai bị đứt, không ngừng lăn ra từ hốc mắt.

“Nấu cơm, rút đi, hai chọn một.” Lâm Đăng ngả thẳng lưng ngồi xuống phía sau, thông dong chờ câu trả lời của đối phương.

Nhậm Tuyết Nhi cắn môi, hét lên, “Đi thì đi! Tôi đây không thêm!” Giọng nói mang theo đầy nước mắt.

Lâm Đăng không có bất kỳ cảm xúc nào, chỉ hơi nâng cằm hướng về cánh cửa nói “Đi thông thả.”

Sau đó từ trên bàn thấp phía trước cầm lấy một miếng chocolate, xé bao bì, dùng tay bẻ từng chút một ném vào miệng, cuối cùng ngậm trong miệng chờ đợi nó hoà tan.

Nhậm Tuyết Nhi thấy Lâm Đăng không có bất kỳ hối tiếc để giữ cô ta lại, cũng không biết phải làm thế nào, đứng thẳng xương sống, cô ta nhấc tay lau sạch nước mắt trên mặt, nâng cằm kiêu ngạo nói: “Lâm Đăng, nếu tôi chết ở bên ngoài, anh trai của tôi sẽ không tha cho anh.”

“Ồ.” Lâm Đăng thờ ơ cắn chocolate không còn sót lại trong miệng chưa kịp hoà tan.

“Anh có biết vì sao tôi chết rồi, mà anh trai tôi vẫn biết được tôi từng ở đây đây với anh không? Nói cho anh biết được lòng tốt của tôi cỡ nào, cái vòng tay này trên tay tôi có chức năng theo dõi, có lẽ không quá hai giờ, anh trai tôi tới đây tìm tôi, không tìm được người, anh ấy sẽ không bỏ qua cho anh!” Nhậm Tuyết Nhi ưỡn ngực, hết sức kiêu ngạo nói, “Nhưng mà anh yên tâm, tôi không muốn ở lại với kẻ-thối-tha như anh thêm một giây nào, tôi đi ngay bây giờ, anh cứ chờ anh của tôi đến bắt anh thành thệ vụn đi, hừ!”

Lâm Đăng cười khê một tiếng, cúi đầu gãi mũi mình, không nói một chữ.

Rắc___chiếc vòng bạc nện xuống vỡ một mảnh kính trên cái bàn thấp.

Nhậm Tuyết Nhi hai tay ôm ngực, từ trên cao nhìn xuống Lâm Đăng, “Không phải anh rất tài giỏi sao, có gan thì để chiếc vòng này ở đây luôn đi!”

Lâm Đăng ngẩng đầu lên liếc nhìn cái vòng bạc, không nói.

Nhậm Tuyết Nhi lần nữa hừ mạnh một cái, quay người, cầm giận đóng sầm cửa rồi đi.

Sau khi Nhậm Tuyết Nhi đi được một giờ, Lâm Đăng kéo rộng rèm cửa ra, quay lại phòng khách hung hăng ngồi ăn một trận, tư thế kia giống như hận không thể ăn sạch hết toàn bộ thức ăn.

Ăn xong, hắn lại lục lọi tìm được một cái ba lô leo núi cũ, nhét vào trong một ít bánh mì, bánh quy, thêm vài chai nước khoáng. Lại xách theo thanh mã tấu đi rừng mà kiếp trước hắn luôn mang theo từ trên tường lấy xuống, mang vào đôi giày da đen của hắn được phân phối khi còn đi lính trong quân đội, dưới người mặc chiếc quần màu đen nhiều túi, vừa vặn bó sát người, chất liệu co giãn rất tốt không như quần jean căng cứng, cũng không rộng rãi như quần âu, thân trên mặc một cái áo chất liệu denim nhiều túi đơn giản, cuối cùng đeo lên cổ sợi dây cột cái ống dòm mini rời khỏi căn phòng này.

Đi ra cửa, Lâm Đăng đứng trên hành lang liếc về mắt nhìn sang cánh cửa thứ hai từ bên trái, khác những phòng khác đều mở lớn cửa, chỉ có nó là đóng kín, hơn nữa không lọt một khe hở.

Tất cả các phòng trên lầu này đều được Lâm Đăng thanh lý sạch, không phát hiện bất kỳ người sống nào, càng không phát hiện có bất kỳ con tang thi nào.

Trước không có, bây giờ càng không có khả năng.

Trừ phi

Lâm Đăng cười khê, đi tới căn phòng đó một cước đá văng cánh cửa, trong tiếng thét chói tai vang lên bắt được cô gái núp ở trong phòng.

“Cô không đi?”

“Ai cần anh lo!” Nhậm Tuyết Nhi nuốt nuốt nước miếng, bày ra dáng vẻ kiên cường kêu lên.

Lâm Đăng nhíu lông mày, buông tay cô ta, sải bước đi tới cửa.

Nhậm Tuyết Nhi thấy Lâm Đăng muốn đi, đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, “Anh đi đâu?”

Lâm Đăng không để ý tới cô ta, mở cửa, một giây cũng không dừng đi ra hành lang đóng lại cánh cửa.

“Ah, chờ em chút, em rất sợ ~” Nói xong ba chữ cuối cùng, giọng nói của Nhậm Tuyết Nhi đã đầy nước mắt.

“Câm miệng.” Lâm Đăng nghiêng đầu, quát khê cô ta một câu.

“Sao lại hung dữ thế~” Nhậm Tuyết Nhi cũng không phải là ngu ngốc, thấy Lâm Đăng dán sát cánh cửa lắng nghe động tĩnh bên ngoài, đi theo thấp giọng lầm bầm một câu như vậy.

Lâm Đăng nghe một lúc, thấy bên ngoài không có bất kỳ động tĩnh nào khác lạ, mới yên tâm mở cửa.

Ai biết được khi hắn vừa mới bước khỏi cửa, sau lưng đã truyền tới một tiếng gào thét cực kỳ quen thuộc. Lâm Đăng theo phản xạ né qua bên cạnh, tránh thoát được tấn công của con tang thi ở phía sau, chưa kịp phản ứng đã nghe tiếng thét chói tai, Nhậm Tuyết Nhi đi theo sau hắn bị tang thi nhào tới ngã lăn ra đất.

Tang thi mở to mồm đầy mùi hôi thối muốn cắn xuống cái cổ mảnh mai trắng nõn của Nhậm Tuyết Nhi, Lâm Đăng lập tức tung ra một cước chặn hòng nó lại. Giày da cứng cáp khiến con tang thi trong thời gian ngắn không thể nào cắn nát được, cô gái ở dưới đã sợ đến mức mặt không còn chút máu, gần như muốn ngất đi.

Đôi mắt đục ngầu của tang thi chuyển sang nhìn Lâm Đăng, quơ hai cánh tay dài xấu xí cố gắng bắt lấy Lâm Đăng.

Lâm Đăng nhướn mày, giống như đang trêu chọc nó, rút mạnh chân của mình khỏi miệng con tang thi, ngay khi nó hưng phấn gào thét đánh về phía mình, lại nhanh như chớp rút ra con dao găm từ trên dây lưng chuẩn xác xuyên thủng đầu của nó.

Khi tang thi phát ra tiếng gầm giận dữ cuối cùng, không cam lòng ngã xuống, Lâm Đăng bước lên trước dò xét nó một lúc, sau đó mới rút dao găm ra, còn có tâm tình tốt chùi chùi vài lần trên quần áo nó.

Dựa theo quan sát của hắn cho thấy tang thi vẫn còn chưa tiến hóa đến giai đoạn sơ cấp, hành động và phản ứng chậm chạp, dễ dàng đối phó chết đi được. Nếu muốn tiến hóa đến giai đoạn tốc độ đi lại như người bình thường, ít nhất cần nửa năm.

Khi này chỉ là bắt cần, con tang thi này rất có thể đang dựa vào phía sau cửa ‘ngủ ngơi’, cũng có thể là nằm ngay đơ, cho nên mới không nghe động tĩnh gì, cũng bởi vì nó vừa mới biến thành tang thi, nên mùi thối rửa chưa rõ ràng, cho nên nó đã ẩn núp thành công.

Giải quyết xong tang thi, Lâm Đăng đi tới chỗ Nhậm Tuyết Nhi liếc mắt nhìn, chỉ như thế, đã đủ cho hắn nhìn Nhậm Tuyết Nhi bằng cặp mắt khác xưa.

Vừa rồi còn bị dọa cho tái mặt, cô gái run rẩy đứng lên, thấy Lâm Đăng đang nhìn mình thì nhanh chóng đứng thẳng người, giả bộ bản thân tuyệt đối không sợ sệt, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới trước mặt hắn, trông thấy xác tang thi nằm trên đất, sợ đến nỗi run cầm cập, chân mềm nhũn xem chút ngòi bệ xuống, cũng may là Lâm Đăng kịp thời đưa tay giúp cô ta.

Cô gái một lần nữa ổn định cân bằng cơ thể, nhấn nhó ngáp ngừng một lúc lâu mới thốt ra bốn chữ, “Khi này, cảm ơn anh...”

Lâm Đăng gật đầu, “Cô cũng không tệ.”

Quần áo của anh Đăng là dạng thể này, cái áo thì tìm không được dạng denim không phải khoát có nhiều túi, thôi cứ tạm tưởng tượng đi:

image image

11. Chương 11: Như Thế Nào Mới Là Đàn Ông?

Tình huống vừa rồi, đối với một người đã sống quen trong yên bình mà nói thì đúng là một chấn động rất lớn, nhớ lại ngày trước hắn từng bị đám tang thi này làm cho buồn nôn, mặc dù bây giờ nhìn đã thành quen mặt, nhưng với con gái mà nói thì Nhậm Tuyết Nhi có thể làm đến như hiện tại, có thể nói cô ta là một người khá mạnh mẽ.

Nhậm Tuyết Nhi đỏ mặt, cắn môi nhìn chằm chằm Lâm Đăng, qua một lát, lại nâng cằm tự đắc liếc xéo hắn một cái: “Xùy, bốn tiểu thư dĩ nhiên rất được!”

Lâm Đăng nhú mày, không nói gì, mang theo túi lớn của mình tiếp tục đi về phía trước, bước chân của hắn rất nhẹ, con dao trên tay phải luôn giữ nguyên vị trí ở trước người, không dám có một giây buông lỏng.

Hành lang thực sự rất yên tĩnh, chỉ có tiếng giày da nện xuống nền gạch lát, một lúc sau, lại có thêm tiếng bước chân vang lên theo sát phía sau, lần này tiếng bước chân có chút vội vã, “Hey, chờ em~”

Lâm Đăng cũng không có vì tiếng la của cô ta mà dừng lại, vẫn giữ nguyên tốc độ đi xuống cầu thang, mỗi khi đi tới một góc, hắn đều dừng lại cẩn thận nghe ngóng một lúc, ngửi mùi trong không khí, chờ xác định không có bất kỳ mối hiểm họa nào mới tiếp tục đi xuống, trong thời gian này Nhậm Tuyết Nhi vẫn im lặng đi theo phía sau hắn, hắn đi cô cũng đi, hắn dừng cô gái cũng dừng.

Khi đi tới cửa cầu thang lầu hai, mùi thối rửa trong không khí càng nồng nặc.

“Ha~” Cô gái đi theo phía sau Lâm Đăng phát ra tiếng thở nhẹ, rồi nhanh chóng lấy tay che mũi và miệng lại.

Lâm Đăng từ vị trí khuất nghiêng người thăm dò, hơn mười con tang thi đang bu lại cùng nhau ăn, mấy miếng thịt hư thối trên đầu đám tang thi không ngừng lay động, không gian an tĩnh ở lầu một tràn ngập âm thanh nhai nuốt.

“Làm thế nào, làm thế nào?” Nhậm Tuyết Nhi lo lắng nhìn qua gò má Lâm Đăng, thấy hắn không nói gì, cô ta nghiêng đầu nhìn xuống dưới lầu thăm dò.

Ngay lúc đó có một con tang thi ngẩng đầu lên, trên miệng treo lủng lẳng một khúc ruột dài, khúc ruột ở trong không khí lung lay, làm cho Nhậm Tuyết Nhi bị đông cứng lại.

Cô sống đến nay chưa từng nhìn thấy một cảnh kinh dị như vậy trong thực tế.

Nôn_____

Cô gái không kìm nén được cong người nôn thốc nôn tháo, mùi chua thối khiến cho không khí vốn nồng nặc lại thêm một phần bẩn thỉu.

Lâm Đăng nhàn nhạt nhìn thoáng qua cô ta, đây chỉ là phản ứng bình thường mà thôi, hắn cũng sẽ không nói hay cười nhạo cô ta cái gì. Dĩ nhiên, không có nghĩa là hắn muốn ở lại khu vực đã bị cô gái làm ô nhiễm.

Con tang thi kia ngẩng đầu lúc này rống lên một tiếng, lắc lư xiêu vẹo đi tới cầu thang lên lầu. Tiếp đó, lại lục tục có thêm tang thi đi tới cầu thang.

Lâm Đăng bước lên phía trước, xông tới đón đường con tang thi đầu tiên, vung nhanh, một dao chém rớt đầu nó. Cô gái theo sát phía sau Lâm Đăng, ngay khi con tang thi lao tới, sợ hãi đến mức bám vào lưng hắn, hai tay còn ôm chặt thắt lưng hắn.

Hành động của Nhậm Tuyết Nhi làm cho Lâm Đăng bị hạn chế tự do hành động, có mấy lần cô ta dùng sức quá mạnh làm hại Lâm Đăng xem bị tang thi cào trúng, bây giờ cơ thể của hắn còn chưa có sinh ra kháng thể, cũng không có nhanh nhẹn, thân thể tổ chất mạnh mẽ như trước khi sống lại.

Có thể nói rằng bây giờ ở trước mặt tang thi, hắn vẫn là một nhân loại “yếu ớt” chạm một cái là chết ngay. Chẳng qua là so với một người đàn ông bình thường, thì hắn có nền tảng lúc đi lính.

Sau khi Lâm Đăng chém rớt đầu con tang thi cuối cùng, hắn rốt cuộc không thể nhịn được nữa, quát to: “Buông ra!”

“Không_____em sợ, cứu em, đừng bỏ lại em, xin anh, ô ô ô nha~” Cô gái khóc đến hoa lê đái vũ, nhưng đáng tiếc là Lâm Đăng giờ đang đưa lưng về phía cô, cho nên không nhìn thấy bộ dáng nhỏ xinh và quyến rũ này.

Cảm nhận được sự ẩm ướt phía sau lưng, Lâm Đăng cau mày, dứt khoát kéo cô gái ra, nhưng khi nhìn thấy cô ta khóc đến hai mắt đỏ bừng, ý niệm một mình rời đi bỏ mặc sự sống chết của cô ta dần dần tán đi, hắn nghĩ một chút, rồi nói: “Không phải cô nói anh của cô sẽ đến tìm sao, cô ở trong phòng của tôi chờ anh ta đi, chỉ cần không mở cửa ra thì sẽ không có vấn đề gì cả. Ở bên trong có thức ăn và nước uống, đủ cho cô dùng trong nhiều ngày.”

Đôi mắt của Nhậm Tuyết Nhi khóc thành hai hạch đào, cô ta dùng sức lau nước mắt, miễn cưỡng ổn định lại tâm tình của mình, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo giọng mũi nồng đậm, “Đó là lừa anh thôi~ cái vòng tay có chức năng theo dõi tôi không có mang theo, bởi vì tôi không muốn người nhà tìm được.”

“Đi bịt?” Lâm Đăng hỏi thẳng.

“... Ừm.” Nhậm Tuyết Nhi bĩu môi thành đường thẳng, “Ba mẹ tôi buộc tôi phải kết hôn với con trai lớn của Cảnh gia~ nhưng mà ai chẳng biết đại ca nhà bọn họ là đệ khổng chứ, tôi gả qua đó không phải là chịu đựng vắng vẻ sao, tôi không thèm!”

Cảnh gia! Con người Lâm Đăng co rút dữ dội một chút, chẳng lẽ là Cảnh gia của căn cứ Cảnh gia mười năm sau có thể sánh vai ngang hàng với căn cứ quân đội?

Trước mặt thế, Cảnh gia là làm kinh doanh công nghệ cao, bọn họ có đội ngũ nghiên cứu riêng của mình, nhưng đây chỉ là bề mặt.

Trong bóng tối, nghe nói Cảnh gia còn buôn bán súng ống đạn dược, súng ống đạn dược của Cảnh gia đều được nhập khẩu từ nước ngoài về, bọn họ có thể buôn bán vũ khí dưới sự quản chế vũ khí khắc nghiệt của Hoa quốc như vậy, đủ để biết được địa vị và danh vọng của Cảnh gia như thế nào.

Căn cứ Cảnh gia, đó là căn cứ duy nhất mà kiếp trước hắn không có đi qua, cũng là hy vọng sống sót cuối cùng của hắn, hắn và bọn người Đạo Ba Kiểm từng dự định đến địa giới Cảnh gia tìm kiếm may mắn.

Vừa nghĩ tới Cảnh gia, Lâm Đăng tự nhiên là sẽ nghĩ đến thân phận của cô gái trước mặt, Nhậm gia... Chẳng lẽ là thể gia quan quân kia?

“Cha của cô có phải gọi là Nhậm Vân Đình không?” Nếu như hần nhớ không lầm, Nhậm Vân Đình là viên chức cao trong căn cứ quân đội, ăn được cơm trắng, lúc trước, cũng chính là hần ra lệnh phong tỏa căn cứ, từ chối thu nhận bất cứ người sống sót nào.

Căn cứ quân đội, dĩ nhiên là căn cứ chính thức có số lượng người thu nạp lớn nhất, cũng là căn cứ có danh tiếng tốt nhất. Mệnh lệnh lúc đó của Nhậm Vân Đình, có người nói là Nhậm Vân Đình che giấu cấp trên, cũng có người nói hần chẳng qua là thi hành mệnh lệnh cấp trên, mệnh lệnh này không phải là ý muốn của hần, còn có người còn nói thực tế vì Nhậm Vân Đình tranh luận với cấp trên nên bị cấm túc, cấp trên là lấy danh nghĩa của hần ban hành lệnh này; tóm lại đủ các loại phiên bản khác nhau, cái nào là thật cái nào là giả, Lâm Đăng cũng không rõ ràng.

“Ừm.” Nhắc tới cha của mình, trên mặt của cô gái lộ ra chút khổ sở, “Daddy từ nhỏ rất thương yêu tôi, tôi muốn cái gì ông ấy cũng cho tôi, nhưng mà chuyện hôn sự lần này, ông ấy nhất quyết không chịu nhún nhường.”

Đối với mấy chuyện nhà này, Lâm Đăng không có hứng thú, hần chỉ liếc thoáng qua cô ta, “Cô cứ ở đây đi, vài ngày nữa quân khu sẽ gửi quân đội tới nơi này đóng giữ.”

Lâm Đăng muốn dùng trăm phương ngàn kế bỏ lại cô ta lại, bởi vì kế tiếp hần muốn đi tới một bệnh viện tâm thần. Nếu như hần nhớ chính xác, có một thời gian hần làm nhiệm vụ, từng ở trong tầng hầm bệnh viện tâm thần phát hiện tên trùm buôn thuốc phiện cất giấu súng ống đạn dược ở chỗ này, đó là nhiệm vụ cuối cùng của hần, làm xong cũng lập tức giải ngũ, cho nên hần cũng lười báo cáo lên, hơn nữa số lượng súng đạn không nhiều, không cần thiết vì vài cây con súng phải làm nhiều thủ tục trình tự như vậy, mệt lắm.

Ở kiếp trước, tính hần hay quên, hơn nữa cuối sơ kỳ mật thể, hần vẫn còn vật lộn để đối phó với đám tang thi, không tìm được thứ gì bảo mệnh, mỗi ngày đều sống trong sợ hãi, đợi đến hần một nhớ lại cái kho hàng đó, bệnh viện tâm thần đã bị vây tang thi chiếm đóng, nhưng là ở mật thể không có vũ khí, thì có nghĩa là mạng sống bị thiếu đi một tầng bảo hộ.

Đợi khi Lâm Đăng quyết tâm muốn thử xông vào một lần, mới phát hiện bệnh viện tâm thần đã bị đại pháo của quân đội bắn nổ sập.

Đây vẫn là tiếc nuối trong lòng hần, đôi khi thậm chí Lâm Đăng nghĩ nếu như ngay từ đầu hần lấy được vũ khí và đạn dược đó, có lẽ hần đã không lâm vào tình trạng bấp bênh hôm nay không biết được ngày mai.

Nhậm Tuyết Nhi thấy Lâm Đăng cố ý muốn tách khỏi cô ta, tức giận đến dậm chân, bản tính tiểu thư cũng nổi lên, giơ tay muốn tát tới trên khuôn mặt của Lâm Đăng.

Biểu tình trên mặt Lâm Đăng nhất thời lạnh xuống, túm lấy cổ tay Nhậm Tuyết Nhi đánh tới, trong mắt lóe lên một tia nguy hiểm.

Nhìn thấy ánh mắt của người thanh niên trước mặt, cơ thể Nhậm Tuyết Nhi dâng lên một làn sóng lạnh, cô ta nhàn mặt lui lại phía sau, thấy Lâm Đăng chỉ là nhìn cô ta mà không có động tác khác, lá gan lập tức phình to.

“Anh không phải đàn ông!” Đôi mắt Nhậm Tuyết Nhi đỏ lên, cố gắng giằng co thoát khỏi tay Lâm Đăng.

Lâm Đăng cũng không cố tình làm mọi chuyện khó khăn, buông lỏng cổ tay cô ta, hần thậm chí còn lộ ra nụ cười nhạt, “Theo cô như thế nào mới là đàn ông?”

Nhậm Tuyết Nhi hất đầu ngang lên, “Biết làm thế nào để bảo vệ phụ nữ mới thực sự là đàn ông!”

Lâm Đăng nghe xong gật đầu, nụ cười trên khoé môi mang theo chút lạnh lẽo, “Được, tôi sẽ bảo vệ cô.”

Nói xong, Lâm Đăng từ từ giơ lên cây mã tấu cầm bên tay kia lên.

* Lê hoa đài vũ []: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái.

12. Chương 12: Bàn Tay Vàng = Kho Vũ Khí

“Anh muốn gì!” Tim Nhậm Tuyết Nhi giật nảy lên, đột nhiên lui về phía sau một bước.

“Giết cô, đó là cách bảo vệ cô tốt nhất.”

Tại sao? Bởi vì đây là mặt thể. Chết, thực sự cũng là một loại giải thoát.

“Đồ điên!” Nhậm Tuyết Nhi vừa giật mình vừa sợ hãi, mắt cô ta đỏ ngầu tức giận hét âm lên, “Anh điên rồi!”

Lâm Đăng gạt đầu, thản nhiên nhìn cô ta, “Vậy cô còn muốn đi cùng kẻ điên sao?”

“Biến thái...” Lần này giọng nói của Nhậm Tuyết Nhi đã nhẹ đi rất nhiều, có chút giống như đang tự lẩm bẩm, đôi mắt đầy nước lại liếc nhìn Lâm Đăng, cắn mạnh môi, xoay người chạy khỏi toà nhà này.

Chờ một lúc, không thấy Nhậm Tuyết Nhi chạy về, khuôn mặt của Lâm Đăng mới khôi phục lại vẻ lạnh nhạt, hần quay đầu nhìn một vòng cái nơi lộn xộn lại quen thuộc này, không chút lưu luyến cất bước rời khỏi nơi đây.

Đi xuống tầng hầm, nơi đó có rất nhiều xe đang đậu, Lâm Đăng trực tiếp dùng dao đập vỡ cửa kính một chiếc xe, sau đó chui vào, ai biết khi hần chưa kịp phục hồi tinh thần, bắp đùi bị đau xót, Lâm Đăng phản xạ có điều kiện hất xuống, một tiếng tiếng hô non nớt khiến cho hần ngẩn người.

Nhìn xuống, một “em bé” còn được bọc trong tả lót đang mở to đôi mắt ó vàng mềm mềm nhìn hần, thậm chí bên trong cái miệng nhỏ nhắn còn lộ ra gai nhọn nhỏ xíu lại mỏng manh giống như “răng nanh”.

Lại là tang thi trẻ con! Chẳng lẽ hần chỉ xứng đáng bại trong tay tang thi trẻ con?

Lúc này tiếng động đập kính xe của hần lớn như vậy, là sợ bên trong có tang thi, nhưng hần ngàn tính vạn tính, vạn vạn không nghĩ tới, không phải là tang thi khôn ranh, biết ẩn nấp, mà kẻ bị hần đánh thức lại không biện pháp bỏ chạy công kích, cái này thật đúng là _____CMN!

Lâm Đăng dùng dao nhỏ cắt miếng vải chỗ miệng vết thương, chăm chú nhìn vết thương có chút biến thành màu đen, nở nụ cười, nghèn nghẹt, hần lại cúi đầu nhìn đứa trẻ tang thi đang ngồi chỗ phó lái, nhìn thật lâu, mới chán nản một vùng tay giết nó, không nghĩ ngờ hần sống lại một lần nữa, kết cục vẫn không trốn thoát khỏi việc bị biến thành tang thi.

Bây giờ nhắm mắt lại, hần dường như có thể cảm nhận được virus tang thi đang di chuyển trong cơ thể mình, thân thể của hần càng ngày càng lạnh, loại cảm giác này giống như bệnh nhân sắp chết vì mất máu quá nhiều, da tay của hần dần dần trở nên đen khô, giống như là bị ung thư da, ngay cả con người cũng bắt đầu tan rã.

Lâm Đăng cảm giác trước mắt như biến thành màu đen, đầu óc quay cuồng, không thể nào tập trung được. Đầu rất đau, miệng cũng rất khát, loại cảm giác này giống như chứng cảm cúm.

Trước khi mất đi ý thức, Lâm Đăng nhớ tới bác sĩ Lý trong căn cứ từng nói: con đường cuối cùng virus S là lan truyền qua đường máu, ban đầu là xâm nhập vào đại não, bằng một cách nào đó không rõ, virus sẽ gây ảnh hưởng đến quá trình tái tạo tế bào, trong quá trình này cũng tiêu diệt chúng nó, sau giai đoạn này, toàn bộ chức năng của cơ thể đình chỉ hoạt động, tìm ngừng đập, toàn bộ bị cảm nhiễm mà dẫn đến “cái chết”, mà đại não, lấy phương thức ngủ đông bảo trì sống sót, chờ đợi virus thực hiện chuyển hoá các tế bào não và đổi thành cơ quan hoàn toàn mới. Tính năng đáng chú ý nhất của cơ quan này là không cần dựa vào oxy di trì hoạt động sống. Bằng cách loại bỏ nhu cầu cần thiết rất quan trọng này, những bộ não “chết” có thể tái hoạt động. thông qua quá trình phức tạp độc lập và khác với sinh lý con người, khi toàn bộ biến đổi kết thúc, cơ quan này sẽ làm cho toàn bộ cơ thể vừa có vài đặc điểm giống như xác chết bình thường, một phần chức năng cơ thể vẫn hoạt động như cũ, một vài chức năng khác lại có sự tăng trưởng nhất định. Vì

vậy khi toàn bộ quá trình chuyển hóa kết thúc, tạo thành một sinh vật mới gọi là tang thi, một người chết sống.

“Có cách nào diệt trừ virus này không?”

“Tám năm qua, tôi ngày đêm cố gắng thí nghiệm đủ loại thuốc, nhưng thật đáng tiếc, không có loại nào hoàn toàn diệt được nó.”

Chẳng lẽ, nhân loại không phát minh ra được loại thuốc có thể diệt trừ virus này sao?

Hy vọng lần sau, hẳn có thể sống đến ngày nhân loại hoàn toàn thanh trừ sạch hết tang thi, nếu như hẳn có thể sống lại một lần nữa, sau đó...

Khi ý thức một lần nữa trở lại đại não, Lâm Đăng phát hiện mình còn ngồi ở chỗ trong chiếc xe bị hấn đập vỡ kính.

Hắn không chết?!!!

Lâm Đăng hoài nghi cúi đầu nhìn xuống vết thương trên bắp đùi của mình, vết thương ban đầu do tang thi cắn đã biến mất một cách thần kỳ, thay vào đó là một hình xăm, hoa văn là một khẩu súng.

Đây là gì?

Lâm Đăng tay chạm đến nó, kết quả một vầng sáng màu xanh loé lên ngay vị trí hình xăm, vầng sáng qua đi, trong đầu hắn xuất hiện một hàng chữ:

‘Kho vũ khí tùy thân —— phần thưởng của Persia cho người sống lại ở địa cầu.’

Lâm Đăng chưa kịp hiểu Persia là gì, đã bị âm thanh va chạm của rương kim loại không biết từ nơi nào truyền tới cắt đứt ý nghĩ, tiếp theo đó một màn hình mờ ảo xuất hiện trước mặt hắn.

Trên màn hình có một cái hộp kim loại hình chữ nhật, ở giữa có hai cái nút nhỏ —— “năng lượng gió lốc” – “nạp năng lượng”.

Phía màn hình là một thanh năng lượng dài, ngay chính giữa thanh năng lượng là một hàng chữ —— năng lượng dự trữ: 0

Có ba cái nút lớn ở dưới cùng, kho vũ khí Bạc / kho vũ khí siêu cấp Bạc, bạch tinh thể dự trữ: 0 , kho vũ khí tinh anh / kho vũ khí siêu cấp tinh anh, lam tinh thể dự trữ: 0 , kho vũ khí Hoàng kim / kho vũ khí siêu cấp Hoàng kim, hoàng tinh thể dự trữ: 0 .

Cái đồ chơi gì đây?

‘Giết chết một tang thi cấp một, kho vũ khí sẽ thưởng ngài một bạch tinh thể ; giết chết một tang thi cấp hai, kho vũ khí sẽ thưởng ngài một lam tinh thể ; giết chết một tang thi cấp ba, kho vũ khí sẽ thưởng ngài một hoàng tinh thể; giết chết một tang thi cấp bốn, kho vũ khí sẽ thưởng ngài một trăm hoàng tinh thể.

Điều kiện để mở kho vũ khí Bạc tinh anh hoàng kim – loại thường: một lần mở ra 30 bạch tinh thể, chỉ có thể lựa chọn một dạng vũ khí, đồng thời mỗi một lần tăng 10 điểm năng lượng.

Điều kiện để mở kho vũ khí Bạc tinh anh hoàng kim – loại siêu cấp: thanh năng lượng đạt 300 điểm mở ra một lần, mỗi lần chỉ có thể lựa chọn một dạng vũ khí.

Xét thấy ngài là lần đầu tiên sử dụng kho vũ khí, kho vũ khí tặng ngài miễn phí 30 bạch tinh thể.

Chờ khi Lâm Đăng nhìn xuống phía dưới lần nữa, lượng tinh thể trắng dư trữ quả nhiên biến thành 30.

Lâm Đăng có chút hứng thú nhấn vào cái nút ‘nạp năng lượng’ ở giữa, âm thanh kim loại va chạm một lần nữa vang lên, hệ thống nút bốn phía từ từ chuyển động chậm rãi mở ra thùng kim loại, vật phẩm đủ kiểu đáng đủ loại xuất hiện bên trong rương kim loại.

Áo chống đạn, AK47, súng lục DEAGLE-A, Desert Eagle, hoàng tinh thể X1, lam tinh thể X1, súng tự động M4A1-S, rìu quân dụng cầm tay, băng đạn súng trường, băng đạn súng lục, dao găm, đạn loé, lựu đạn thường, nổ chữ thập.

Lúc nhìn thấy nổ chữ thập, ánh mắt của Lâm Đăng không dứt ra được.

Nó làm hắn nghĩ đến nhân vật luôn mang theo nổ cực kỳ oai phong trong bộ phim truyền hình The Walking Dead, không ngờ trong kho vũ khí cũng có thứ đồ chơi này.

Xem xét một chút thông tin về các loại vũ khí, hắn kinh ngạc phát hiện nổ chữ thập này cư nhiên đã được cải tiến cái rãnh phía dưới, tăng thêm một cái rãnh nạp đầy đạn được, còn có kính ngắm có thể bắn tỉa, như vậy nó vừa có thể sử dụng như súng, vừa dùng như nổ.

Nhìn xuống một lượt, chỉ có cây nổ này là hợp mắt Lâm Đăng nhất.

Lâm Đăng không có sự lựa chọn nào ngoài nổ chữ thập, 30 bạch tinh thể không còn, thanh năng lượng phía dưới tăng từ 0 tăng lên 10.

Kho vũ khí Bạc thông thường mà đã có vũ khí tính năng tốt như vậy, vậy mấy kho vũ khí khác còn không biết sẽ có các loại vũ khí cao cấp nào.

Kiếp trước hắn cũng nghe nói có vài đội ngũ khoa học trong các căn cứ nghiên cứu các loại vũ khí sinh hóa, vũ khí sặc năng lượng, so với các loại vũ khí huỷ diệt hàng loạt bình thường đã có một bước nhảy vọt về chất. Chẳng qua là hắn không có cơ hội, cũng không có quyền lợi được chạm vào những thứ vũ khí đó.

Đóng lại kho chứa vũ khí, Lâm Đăng lại thử mở ra mấy lần, lần nào cũng mở ra dễ dàng.

Chỉ cần hắn muốn, kho chứa vũ khí sẽ rất phối hợp mở ra, hoàn toàn không cần thao tác phức tạp.

Như thế, khi gặp phải đoàn đội tang thi, hắn sẽ không cần lo lắng đột nhiên không đủ đạn được, nhưng bình thường hắn phải chăm chỉ một chút, giết thêm nhiều tang thi, dự trữ đủ thủy tinh thể để phòng bất cứ tình huống nào.

Hiện tại những con tang thi đều là sơ cấp, giết chết chúng nó cũng không được bạch tinh thể, như vậy trong nửa năm này, hắn có thể cố gắng thu thập một ít vật tư, dù sao hắn có kho hàng trong kho vũ khí, không cần lo lắng không mang theo vật tư được.

Anh chàng phong trần Daryl Dixon (do Norman Reedus thủ vai) luôn mang theo mình vũ khí là cây nỏ Horton Scout HD 125. Sau khi bộ phim được phát sóng, loại nổ này được bày bán rộng rãi với giá hơn 300\$. Riêng diễn viên Reedus thì tiện tay mang luôn đạo cụ về nhà làm vật kỷ niệm.

image

Kho hàng Bạc loại thường:

image image image

13. Chương 13: Bệnh Viện Tâm Thần

Vấn đề lúc này là, hắn không có cách nào để đạt được tinh thể để mở kho vũ khí, đạn trong nổ có hạn mà mũi tên cũng vô cùng hạn chế, trang bị chỉ kèm theo ba mũi tên cho hắn, dưới tình huống bị tang thi vây công, thì dùng mã tấu có vẻ tin cậy hơn chút.

Nhân vật dùng nổ có thể thoải mái đó là bởi vì anh ta đi cùng một đoàn đội nhỏ, bọn họ có thể đối phó tang thi, nếu gặp phải tang thi triệu thì dù nhân vật này có mạnh đến đâu cũng chỉ có thể cùng với đoàn đội di chuyển đi nơi khác.

Mà bây giờ Lâm Đăng là một mình, dĩ nhiên cần phải suy xét đầy đủ một chút.

Súng đạn là việc vô cùng khẩn trương, hần nhất thiết phải đến bệnh viện tâm thần càng sớm càng tốt.

Bệnh viện tâm thần bên trong huyện cách nơi hần sống không xa, nằm ở mặt sau mấy con phố, nhưng trùng hợp là tang thi ở những con phố này đặc biệt đông đúc.

Lâm Đăng từ trên xe đi xuống, một lần nữa dạo qua một vòng tầng hầm nhà xe, lúc đi ngang qua một chiếc Mercedes thì cánh cửa bị mở rộng ra, một người đàn ông trung niên bước xuống, tốc độ di chuyển cực kỳ chậm chạp, dáng đi rất không được tự nhiên, liếc mắt một cái có thể nhìn ra được có vấn đề.

Khi nhìn thấy chìa khoá xe trên lơ lửng bên hông người đàn ông, Lâm Đăng nở nụ cười, thực sự đúng là tiết kiệm được không ít sức.

Hần bước nhanh về phía người đàn ông, biểu tình trên khuôn mặt thật tự nhiên như trông thấy bạn cũ, tiến lên chào hỏi nói chuyện.

Ngay lúc Lâm Đăng bước đến trước mặt nó, tang thi còn chưa phản ứng kịp, chậm rì thăm dò muốn tới gần hần.

Một mùi hôi thối tanh tưởi xông tới, Lâm Đăng khẽ nhíu mày đóng chặt miệng, có vẻ như con tang thi này chưa ăn thịt người, nếu đã ăn thịt người thì phản ứng của nó sẽ không quá chậm như vậy, cho dù là tang thi sơ cấp, nhưng tốt xấu gì lúc tới gần con mồi, tang thi sơ cấp cũng có thể trở bên hung dữ mau lẹ.

Lâm Đăng giơ cây mã tấu của mình lên, lưỡi dao nhẹ nhàng chìa thẳng lên đầu nó, giống như là muốn cùng nó đùa giỡn. Một bên mặt dao dán sát vào má phải con tang thi, đẩy đẩy đầu nó qua bên phải, con tang thi bất mãn tru thấp một tiếng, hơi dùng lực ép khuôn mặt trở lại.

Lâm Đăng thoải mái cười vui vẻ, “Thật ngốc.”

Cuối cùng tang thi như có phản ứng, rống lớn một tiếng, đầu giật mạnh về phía trước tìm tòi, thấy sắp cắn tới hần, Lâm Đăng không một chút hoang mang lật trở tay lại, gọn gàng chém rớt đầu tang thi.

Lần này Lâm Đăng không vội vàng đi vào, hần đề phóng đứng bên ngoài đá đá lên cửa xe, chờ một lát, xem bên trong không có động tĩnh nào mới chui vào.

Ngay sau đó, trong hầm để xe vang lên tiếng động cơ khởi động, cực kỳ chói tai.

Lâm Đăng thuần thục thao tác lái xe hung hăng vọt lên phía trước, hất tung mọi chướng ngại vật lao vù trên đường phố. Có hơn mười con tang thi bị thu hút bởi âm thanh Lâm Đăng tạo ra, chúng nó từ mọi phương hướng tụ tập vây lại đây.

Lâm Đăng cũng không thêm quan tâm đụng trúng, đề bẹp đám tang thi tiếp tục hướng về phía bệnh viện tâm thần.

Càng tới gần bệnh viện tâm thần, tang thi càng lúc càng nhiều, rậm rạp phân bố xung quanh bệnh viện.

Lâm Đăng lớn mật lái xe đến góc đường, tắt máy, xuống xe, đóng cửa lại.

Chạy được một khoảng xa, lại xoay người ném mạnh chiếc chìa khoá trên tay nện tới chiếc xe, đột nhiên tiếng còi báo động chói tai của xe vang lên.

Tiếng vang này kinh động tang thi, chúng nó lũ lượt lắc lư đi về hướng bên này.

Lâm Đăng gạt đầu hài lòng, nhanh chóng dọc theo ống dẫn bên ngoài một ngôi nhà dân trèo lên ban công tầng thứ ba, đứng ở đó nhìn tình huống phía dưới.

Tiếng còi xe không kéo được một thời gian dài, trước khi đám tang thi ‘cọ xát’ tới, báo động dừng lại, bọn ngu ngốc này không được dẫn đường, có ý định lắc lắc đi lại chỗ cũ.

Lâm Đăng nhìn phản ứng của chúng nó, trong lòng không khỏi có chút nghi ngờ_____những con tang thi này vì sao lại cố chấp canh giữ xung quanh bệnh viện tâm thần, chẳng lẽ bên trong có người sống?

Trên tay không có thứ gì để ném, Lâm Đăng đành nhìn vào trong phòng xem có cái gì ném được không.

Bên trong phòng, Lâm Đăng giải quyết một nữ tang thi, trên sàn còn nằm một con tang thi nam, trên ngực bị cắm một cây dao trái cây, đôi mắt còn bị một chiếc đĩa cắm vào.

Trên đầu còn có một con dao làm bếp, con dao chẻ sâu vào sọ, tạo hình quả thực gần giống với Ultraman.

Lâm Đăng lại đưa mắt nhìn xuống nữ tang thi không còn nhúc nhích nằm trên mặt đất, nhận ra kiệt tác trên người tang thi nam là của nó, chắc chắn, phụ nữ mà bạo lực lên thật rất là đáng sợ nha.

Tìm kiếm trong phòng một lúc, Lâm Đăng tìm thấy hai hộp Backgammon, sau khi xác định các cánh cửa đã được đóng kín hẳn mới dám yên tâm đi đến ban công, nhưng một lần nữa lại kéo cửa ban công lên, dù sao, mấy con tang thi kia không phải là người, cho dù cửa ban công không khoá từ bên ngoài cũng không quan trọng, dựa vào chỉ số IQ của chúng nó, một thời gian ngắn không thể mở được cánh cửa này.

Một lần nữa đi ra ngoài, xung quanh xe chỉ có mười hai con tang thi cứng đầu vây lấy, hầu hết đều đã đi trở về.

Lâm Đăng nhếch môi cười, cầm lấy một quân cờ màu trắng, nhìn tốt cự ly, vung tay dùng lực ném.

Tiếng còi xe lại vang lên, tang thi vây quanh bệnh viện tâm thần bị hấp dẫn chậm chạp đi qua.

Lần này Lâm Đăng không cho xe có thời gian dừng lại, canh một lúc lại ném một quân cờ, còi báo động của xe cứ thế mà vang vang

~Tang thi tụ tập quanh chiếc xe càng lúc càng dày đặc, tiếng gầm rú của chúng nó gần như át đi tiếng còi xe. Ngay khi chiếc xe sắp bị đám tang thi lật đổ, Lâm Đăng mới buông quân cờ xuống. Từ ban công này nhảy sang một ban công khác.

Khoảng cách hai ban công rất gần, không phải là vấn đề gì đối với Lâm Đăng.

Trên ban công của ngôi nhà này có một chiếc thang dài dựa vào, Lâm Đăng cầm lấy nó nổi từ ban công này sang ban công bên kia, dễ dàng bò qua từ nhà này sang nhà khác.

Lúc bò qua ban công thứ mười, Lâm Đăng cảm thấy đã đến lúc, dứt khoát ném thang, dọc theo đường ống bên ngoài toà nhà trượt xuống.

Bắt đầu liều mạng chạy về phía cửa sau của bệnh viện tâm thần.

Vài con tang thi còn ngoan cố ở gần đó lập tức ngừng được hương vị của con người, lắc lư ọp ẹp đuổi phía sau hẳn.

Tiếc là chúng nó quá chậm, kém xa Lâm Đăng một khoảng lớn.

Hắn chạy đến cánh cửa phía sau thì nhìn thấy nó bị đóng chặt.

Lâm Đăng cau mày, đang định tìm xem bệnh viện tâm thần có đường ống bên ngoài không, hay một chỗ nào đó có thể leo lên, cửa sau đột nhiên tự động mở, một cô gái đội mũ y tá lộ đầu ra, “Vào nhanh...”

Mặc dù tang thi phía sau tốc độ chậm, nhưng vẫn có một số con đã đuổi gần tới cửa sau, gần như là bắt kịp Lâm Đăng.

Dĩ nhiên Lâm Đăng biết nếu bị tang thi vây lấy, trong thời gian ngắn rất khó thoát thân được, thời gian càng kéo dài, hẳn lại càng nguy hiểm, số lượng tang thi ở khu vực này không phải một mình hắn dựa vào cây mã tấu là có thể giết sạch.

Không chờ y tá nói xong, Lâm Đăng lập tức nhảy vào cửa sau, cánh cửa đóng lại đập một tiếng.

Y tá nhỏ trợn mắt há mồm nhìn Lâm Đăng, người thanh niên này phản ứng quá nhanh đi, ít nhất cũng phải chờ cô nói xong chứ.

Cánh cửa đóng lại bị tang thi đập bang bang, cửa sắt bên trong hơi run nhẹ, có loại ảo giác như cánh cửa này ngay sau đó sẽ bị phá vỡ.

Lâm Đăng phá lệ tươi cười với y tá nhỏ, “Cám ơn cô.”

Bộ dáng hắn vốn đẹp trai, cười lên càng làm dịu đi khí chất sắc bén lạnh đậm của bản thân, hơn nữa âm thanh lại cực kỳ ngọt ngào dịu dõ, chỉ cần không nói chuyện bằng giọng điệu mỉa mai, Lâm Đăng cũng có thể coi là một người đàn ông có chất lượng tốt.

Khuôn mặt của y tá nhỏ hơi đỏ lên, “Có gì đâu, tôi đưa anh đi gặp những người khác.”

Bệnh viện tâm thần có rất nhiều cửa, y tá nhỏ dẫn Lâm Đăng rẽ trái rẽ phải, lại không biết đi qua bao nhiêu cánh cửa, mỗi cửa là một chìa khoá khác nhau, y tá nhỏ mang theo một bó nhỏ chìa khoá thuận thực mở ra.

Khi đi ngang qua một cánh cửa an ninh bị đóng chặt, y tá nhỏ nhấn mạnh nhắc nhở, “Không được mở những cánh cửa có phun sơn màu đỏ, bên trong có rất đông tang thi.”

“Các người có bao nhiêu người còn sống?”

Y tá nhỏ cúi đầu lục lọi chìa khoá cánh cửa tiếp theo, nghe câu hỏi của Lâm Đăng, đã trả lời ngay, “Mười ba.”

“Tính luôn cô?”

“Tính cả tôi.”

“Ít như vậy?” Bệnh viện lớn như vậy sao chỉ có bấy nhiêu người?

“Ah, ừm... Hầu hết đều đã bị lây nhiễm.” Y tá nhỏ nói thật.

Lâm Đăng cẩn thận suy nghĩ, cảm giác cũng đúng, ở giai đoạn đầu của dịch, mấy con tang thi đều bị gọi là người điên thì nhất định đầu tiên là sẽ đưa đến bệnh viện tâm thần.

Một khi dịch bệnh bùng nổ, nhân viên y tế và bệnh nhân tâm thần bị nhốt trong bệnh viện tự nhiên là muốn trốn cũng trốn không thoát.

Không biết hai người lại đi tới cánh cửa thứ mấy, Lâm Đăng phát hiện bên trên cánh cửa kia có phun sơn màu đỏ.

Sơn đỏ còn toát ra hương vị rất nồng, rõ ràng mới vừa được phun lên.

Y tá nhỏ cũng rất ngạc nhiên, lúng túng nhìn sơn màu đỏ trên cánh cửa, cô quay lại nhìn một bên mặt trầm ngâm của Lâm Đăng, “Tôi không biết sao lại như vậy, lúc tôi đi ra ngoài vẫn không có sơn đỏ trên cánh cửa...”

Lâm Đăng liếc nhìn y tá, nhìn thấy đôi mắt đầy sợ hãi lo lắng của cô ta, không giống như là làm bộ, đề nghị nói: “Cô lui xa một chút, đưa chìa khoá cho tôi, tôi đến mở cửa.”

“Được, đây này...” Y tá nhỏ đưa chìa khoá cho Lâm Đăng, sau đó rút lui về phía sau, cẩn cẩn môi khuôn mặt đầy khấn trương nhìn Lâm Đăng mở cửa.

Lâm Đăng lưu loát mở khoá cửa, nhưng không vội vàng đẩy nó ra, cầm theo nó thập tự ở sau lưng, thận trọng giơ lên trước người.

Đợi một lúc, bên trong cánh cửa không có động tĩnh gì, cũng không có người nào hay tang thi phá cửa lao tới.

“Ah, có lẽ là bệnh nhân nào đó đùa dai?” Y tá nhỏ không chắc chắn lắm.

Lâm Đăng khẽ nhíu mày, không đề phòng nữa, vươn tay đẩy cửa ra.

Đột nhiên đằng sau cửa nhảy ra một người đàn ông mập mạp mặt dính đầy sơn, mở to mắt nhìn, lệch miệng hô hoáng lên với hai người Lâm Đăng, “Ta là tang thi, ta muốn ăn thịt người!”

Y tá nhỏ bị hành động bất ngờ này sợ tới mức thét lên, thân thể mềm nhũn, trực tiếp ngồi bệt xuống đất.

Người đàn ông nghe được tiếng la hét của y tá nhỏ càng thêm phấn khởi, gào lên ầm ĩ, càng vui vẻ nhào về phía y tá nhỏ.

Lúc ông ta chạy ngang qua, Lâm Đăng đưa chân phải, bang bang, người đàn ông giống như bánh thịt ngã sập ở mặt đất.

“Đi thôi...” Lâm Đăng che chắn để y tá nhỏ có thể đi đến.

Y tá nhỏ nhìn thấy người đàn ông nằm trên mặt đất không phải là tang thi, lập tức giận dữ đứng lên, đi tới bên cạnh Lâm Đăng phần nộ nói, “Ông ta là bệnh nhân mắc chứng rối loạn biểu diễn nhân cách, thích nhất là nghịch ngợm cái gì đó để thu hút sự chú ý của mọi người, thực sự là không thể chịu đựng ông ta được!”

Lâm Đăng liếc mắt nhìn người đàn ông không nhúc nhích nằm trên mặt đất, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, “Lần này là sắm vai xác chết đúng không?”

“Đúng!” Bỗng nhiên người đàn ông ngẩng đầu lên, nhanh chóng nói xong câu, sau đó tiếp tục nằm sấp xuống diễn, không nhúc nhích.

Y tá nhỏ bắt đầu đi lắc đầu, chỉ vào bên trong, “Anh đi vào đi, rẽ phải là cầu thang lên lầu, bọn họ đang ở trên tầng hai, tôi phải mang cái cục phiền phức này trở về, để ông ta bớt đi gây loạn khắp nơi.”

Lâm Đăng bước về phía trước, kéo bệnh nhân biểu diễn kia lên, “Để tôi, cô dẫn đường đi.”

“Không đi, tôi không đi, xác chết sao có thể đi bộ được?!” Người đàn ông mập mạp nhất quyết muốn nằm trên mặt đất.

“Tôi kéo ông đi.” Lâm Đăng rất phối hợp nói.

Người đàn ông cực kỳ vui vẻ nằm lại trên mặt đất, đưa tay cho Lâm Đăng, “Mau lên, thời gian lâu thì tôi sẽ bị thối rửa, phải nhanh nhanh để vào trong tủ đông lạnh.”

Lâm Đăng: Biết khá nhiều.

“Cậu nhanh đi chứ, a_____ tôi bắt đầu thối rửa! Chết mất chết mất!!”

“Ông đã chết rồi.” Lâm Đăng nhin cười nói, đột nhiên phát hiện bệnh nhân tâm thần so với người bình thường dễ thương hơn nhiều lắm, ít nhất là cho tới bây giờ, hẳn đã mở miệng nói nhiều hơn bất kỳ ngày nào trước đó.

“Ah, phải, tôi chết rồi, tôi sẽ không chết nữa!”

“Xác chết không biết nói...” Y tá nhỏ im lặng đứng xem nửa ngày, lạnh lạnh nói một câu như vậy.

Người đàn ông lập tức bịt miệng lại, nhìn chằm chằm Lâm Đăng thúc giục kéo ông ta đi.

“Xác chết luôn nhắm mắt...” Y tá nhỏ bắt lực nói.

Người đàn ông nhắm chặt mắt lại.

Lâm Đăng:

Nữ y tá:

Backgammon hay cờ tào cáo là một trong những board game (trò chơi dạng bàn cờ) cổ nhất cho hai người chơi, trong đó những quân được di chuyển theo số súc sắc. Người chơi chiến thắng bằng cách di chuyển tất cả các quân về phía mình. Mặc dù sự may mắn trong trò chơi rất quan trọng nhưng trò chơi cũng có nhiều chiến thuật. Với mỗi lượt đi theo số súc sắc, người chơi phải lựa chọn những cách đi hợp lý. Giống như cờ vua, backgammon cũng được nhiều nhà khoa học máy tính quan tâm nghiên cứu. Những nghiên cứu đang phát triển các phần mềm backgammon để đánh bại bất cứ người chơi nào.

image

14. Chương 14: Bệnh Nhân Chứng Tự Bế

Tình trạng của tầng hai so với tưởng tượng của Lâm Đăng tốt hơn nhiều, tường trắng, mặc dù đầy vết máu và nhiều dấu vết không biết tên nhưng có thể nhìn thấy được chúng nó đã được rửa sạch, ít nhất là không nhìn thấy đoạn tay chân nào bị rớt trên mặt đất, càng không nhìn thấy lọ thuốc hay kim tiêm nằm rải rác xung quanh.

Lâm Đăng kéo người đàn ông béo đi trong hành lang yên tĩnh, người đàn ông thực sự thấy rất dễ chịu, thậm chí còn khe khẽ ngâm nga.

Lúc đi đến cầu thang, ánh mắt của Lâm Đăng vô thức di chuyển qua, giật giật môi, vừa định mở miệng thì bị y tá nhỏ cướp trước, “Tầng ba có rất nhiều tang thi, đừng lên đó, cũng đừng mở cánh cửa dẫn lên tầng ba, lúc trước chúng tôi rất vất vả mới nhốt chúng nó vào đó được.”

“Tầng trên đều bị tang thi chiếm đóng sao?”

“Đúng vậy.” Y tá nhỏ cắn cắn môi, không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên lo lắng nhìn thoáng qua cánh cửa nằm ở cuối hành lang, chỗ đó vốn là kho hàng, bệnh viện tâm thần vì muốn được thuận tiện nên mỗi tầng đều được trang bị một kho hàng.

Vật tư trong kho có một lượng lớn thực phẩm và nước uống, ban đầu vì sự tiện lợi của bệnh nhân, cung cấp lợi ích cho bệnh nhân, hiện tại biến thành nơi để người sống sót dựa vào nó để tồn tại.

Nhưng vật tư một ngày nào đó sẽ bị cạn kiệt, nếu những người bọn họ không tìm được cách trốn thoát, chỉ sợ không bao lâu sẽ bị chết ở đây.

“Cô làm sao vậy?” Lâm Đăng nháy mắt nhìn thấy bộ dáng lưỡng lự của y tá nhỏ, giả vờ quan tâm hỏi.

Trong một hoàn cảnh xa lạ, việc đầu tiên người cần làm là phải tìm hiểu tình hình nơi đó.

Lâm Đăng không hỏi trắng ra, sợ người khác sẽ có tâm cảnh giác, hắn chỉ có thể thông qua nói chuyện tìm tòi chút một thông tin hữu ích cho riêng mình, có một số việc không thể vội vã được.

“À là, chờ chút nữa vào cánh cửa kia... Anh phải bình tĩnh chút.” Y tá nhỏ nuốt nuốt nước bọt, nói cực kỳ khó khăn.

Bình tĩnh?

Lâm Đăng đem những lời này đảo một vòng trong đầu, vẫn không hiểu rõ ý của y tá nhỏ.

Đợi khi hai người đi đến chỗ đó, cánh cửa đã tự động mở.

Y tá nhỏ đi vào trước, Lâm Đăng buông tay không kéo người đàn ông mập nữa, không nhanh không chậm đi theo phía sau y tá nhỏ vào bên trong.

“Hê, cậu còn chưa bỏ tôi vào trong tủ lạnh!” Người đàn ông bị ném bên cạnh lối đi ngẩng đầu lên, hướng về phía bóng dáng Lâm Đăng hô to.

Lâm Đăng không để ý đến ông ta, chỉ nhìn chăm chăm vào những người im lặng không lên tiếng ở bên trong.

Vượt ngoài sự ngạc nhiên của hắn, bên trong không ngờ là có bốn thanh niên cao to mặc đồng phục bảo vệ, hai bác sĩ khoác blouse trắng, một lớn tuổi, mái tóc đã lốm đốm muối tiêu, một người tương đối trẻ, mang kính cận có gọng kim loại mạ vàng, thoạt nhìn vô cùng nho nhã.

Ngoài ra, còn có một nữ y tá, ba bệnh nhân mặc trang phục bệnh nhân, cộng với y tá nhỏ bên người, thêm người đàn ông mập mạp trên hành lang... Tổng số mười hai?

Không phải nói là mười ba sao, còn một người đi đâu rồi?

Bây giờ có lẽ là giờ cơm, trên tay những người này cầm đủ loại thực phẩm, vài cái bánh mì, vài cái bánh quy, còn có chân gà, khoai tây chiên, cháo bát bảo, etc...

Lúc này bọn họ đều dừng ăn lại, từng đôi mắt mang theo các loại kỳ quái đánh giá Lâm Đăng.

“A!” Một tiếng thét sợ hãi kịp thời đánh vỡ không khí bởi vì sự xuất hiện của Lâm Đăng mà có phản ứng động, tất cả mọi người đều đem ánh mắt quay sang người phụ nữ trung niên vừa lên tiếng.

“Đó, đúng rồi, đúng, là cậu ta!! Mau đuổi cậu ta đi đi, cậu ta muốn giết tôi, mau lên mau đuổi cậu ta đi!” Người phụ nữ trung niên cảm xúc mất kiểm soát kêu lớn lên, vừa cào tóc, vừa hung dữ ném bánh mì trong tay về phía Lâm Đăng.

Nhưng mà bà ta ở tận trong góc cuối phòng, mà Lâm Đăng lại đứng ở cửa, khoảng cách quá xa nên không ném tới Lâm Đăng được, ngược lại ném trúng bệnh nhân đang ngồi trên cái ghế nhỏ ở giữa phòng ăn cháo bát bảo.

Đó là một người đàn ông khuôn mặt chữ điền, trông rất cương nghị, nếu gã không mặc váy, Lâm Đăng đã nghĩ gã là một người bình thường.

Người đàn ông cương nghị đột nhiên từ băng ghế nhào xuống nằm sấp dưới đất, miệng còn không quên hét to, “Có bom, mọi người nhanh chóng nằm sấp xuống!”

Người phụ nữ trung niên trước đó vẫn tiếp tục la hét, trong khi đó cũng không ngừng quơ đủ mọi thứ ném về phía Lâm Đăng.

“Hoả lực của địch ngày càng khốc liệt, các đồng chí nhanh chóng rút lui, tôi đến yểm trợ!” Người đàn ông cương nghị mặt đầy can đảm đứng lên, giang hai cánh tay chặn toàn bộ các túi thực phẩm bị người phụ nữ ném tới.

Khi người phụ nữ thấy không có cái nào đập trúng Lâm Đăng, càng thêm giận dữ, nhìn xem xung quanh gần đó có cái gì ném được không, cúi người xuống lấy chiếc giày khỏi chân, tiếp tục ném tới mục tiêu ban đầu.

Ba _____

Trên gương mặt của người đàn ông cương nghị lập tức xuất hiện một chiếc giày, gã vẫn đứng cảm đứng ở đó, miệng hét lên, “Cách mạng là phải đổ máu hi sinh, hãy để lửa đạn của kẻ thù tới càng thêm mãnh liệt chút nữa đi!”

Lâm Đăng: Nhóc con, nhóc xem phim nhiều quá rồi đó.

Hắn đột nhiên hiểu nguyên nhân vì sao y tá nhỏ nói hắn phải bình tĩnh một chút.

Lúc này, người thanh niên nho nhã xem kịch được nửa ngày thông thả đi đến bên cạnh người đàn ông cương nghị, lúc đi đến gần đột nhiên kích động cầm lấy tay gã, “Đồng chí Trần Nghị, cuối cùng đã tìm thấy anh rồi, gần đây biên giới phía Nam không thể nào yên bình, tổ chức vô cùng lo lắng cho sự an nguy của anh, cho nên phái tôi đến đón anh trở lại.”

Người đàn ông cương nghị càng khoa trương hơn, trực tiếp khóc rống lên chảy nước mắt nói: “Tôi ẩn nấp trong địch doanh nhiều năm như vậy, tổ chức vẫn không quên tôi, tôi, tôi...”

“Ai, đừng nói nữa, chúng ta mau chóng trở về bản doanh đi, quá muộn sẽ không đi được!” Người thanh niên nho nhã cực kỳ phối hợp thúc giục.

Trần Nghị gật mạnh đầu, sau đó đi với thanh niên nho nhã ra ngoài cửa.

Lâm Đăng nhin cười, quay đầu lại hỏi khê, “Bản doanh ở đâu?”

“Phòng số hai trong tầng này của chúng ta.”

Lâm Đăng mỉm cười, vừa định hỏi có phải người phụ nữ trung niên kia có phải là bị chứng rối loạn hoang tưởng hay không, đã bị âm thanh của Trần Nghị bên ngoài cửa đánh gãy.

“Đồng chí, đồng chí, mau tỉnh dậy, đã có người đến đón chúng ta, anh không thể chết được, đồng chí!”

Lâm Đăng: ... Vẫn diễn, hy vọng cái tên béo kia có thể chuyên nghiệp đóng vai xác chết thật tốt, không đột nhiên sống lại.

“Ồ, Trần Nghị... Tôi, tôi sắp chết... Anh, khụ khụ, mau đi với đồng chí Tổng Nho trở về bản doanh trước đi.

Lâm Đăng: ... Quả nhiên là xác chết vùng dậy.

“Không _____ tôi nhất định phải mang anh đi, anh là đồng chí của chúng tôi, loại hành vi vứt bỏ đồng chí này sẽ bị tổ chức phê bình!”

“Trần Nghị, anh dìu ông ấy, chúng ta phải nhanh chóng rút lui, quân địch sẽ rất nhanh đuổi kịp tới!” Thanh niên nho nhã chắc là nhịn không được nữa, tiếp tục diễn, không cho phép người đàn ông cương nghị và tên béo cùng diễn vai xác chết.

Sau một loạt tiếng bước chân dồn dập, bên ngoài lại một lần nữa yên tĩnh.

Y tá nhỏ bắt lực nhìn Lâm Đăng, nhỏ giọng nói: “Người phụ nữ trung niên kia bình thường gặp ai cũng nói người ta muốn giết mình, anh đừng có để trong lòng, không phải là nhắm vào anh đâu.”

“Oh, không sao.” Lâm Đăng nhìn về phía người phụ nữ trung niên đang to tiếng mắng vị bác sĩ già, đang tự hỏi quan hệ của hai người bọn họ.

“Đó là viện trưởng của chúng tôi.” Y tá nhỏ nhìn theo tầm mắt của Lâm Đăng, hợp thời đưa ra lời giải thích, “Bệnh nhân rối loạn hoang tưởng này là con gái của viện trưởng, viện trưởng đối với đứa con gái này rất là nhứt đầu, điều trị nhiều năm như vậy, bệnh của bà vẫn không tốt lên được.”

“Ba, thật đó, cậu ta muốn giết con!” Người phụ nữ khóc âm ỉ nói.

Bác sĩ già không để ý tới con gái khóc, quay mặt sang nói với mấy nhân viên bảo vệ, “Đưa nó tới phòng 206!”

Mấy bảo vệ lập tức bước lên, cường chế mang người phụ nữ đi.

Vài bệnh nhân rời đi rồi, nhà kho nhỏ này lập tức thanh tĩnh lại.

Một người đàn ông gầy xanh xao nhắm mắt dựa vào tường nghỉ ngơi, một lúc sau, người đàn ông đột nhiên kịch liệt rung rung, tròng mắt đen đào qua một vòng trông giống như kẻ nghiện ma túy.

“Đói bụng chưa?” Nữ y tá lấy ra hai lon cà ri thịt bò đưa tới trước mặt Lâm Đăng và y tá nhỏ.

Y tá nhỏ cười ngọt ngào, “Cảm ơn y tá trưởng~”

Lâm Đăng nhẹ nhàng gạt đầu, cầm lấy một lon thịt bò, ăn được vài miếng mới nhớ túi du lịch của mình vẫn còn nằm trên chiếc xe có tang thi trẻ con.

Quên mất ném vào kho hàng nhỏ bên trong kho vũ khí, thôi, đợi lấy được súng ống trở thì trở về lấy túi cũng được, dù sao khoảng cách cũng không xa.

Ăn uống no đủ, Lâm Đăng dựa vào tường nhắm mắt nghỉ ngơi, trong đầu hắn đang lên kế hoạch buổi tối phải thế nào thừa dịp những người này không chú ý, lẻn xuống kho súng ống dưới tầng trệt.

“Vương Nhã, chờ lát nữa đem chén sữa với hộp chocolate này đưa đến chỗ Cảnh Mặc nhé.” Y tá trưởng bưng một cái khay tới.

Y tá nhỏ hơi cắn môi, vẻ mặt đầy lo lắng nói, “Cậu ấy nhốt mình trong phòng như vậy, ai cũng không chịu gặp, lỡ có chuyện gì xấu thì sao?”

“Tổng Nho nói trong thời gian này cứ mặc kệ cậu ấy đi, đối với chúng tự bé, chúng ta không thể ép buộc cậu ấy được, nếu không sẽ không tốt lắm.”

“Bây giờ ở thời điểm này, tình trạng bệnh nhân ngày càng chuyển biến xấu, tất cả chúng ta có thể trốn được ra ngoài sao, chị Hồng, em thật sự rất sợ...” Vương Nhã nói xong chôn đầu xuống khóc nức lên.

Y tá trưởng Ngô Hồng ôm lấy thân thể Vương Nhã, vỗ nhẹ, “Đừng sợ, chính phủ sẽ có cách, quốc gia lớn như vậy sẽ không có khả năng cứ như vậy mà vong.”

“Chính phủ?” Lâm Đăng cười nhạo một tiếng, khi hai nữ y tá nhìn về phía hắn, hắn lại nhún vai, “Hai người cứ tiếp tục, tôi đi ra ngoài hít thở không khí.”

Lâm Đăng định đến phòng bệnh không có người lẳng lẳng nghỉ ngơi một chút, hắn cần phải thật nhanh lấy được súng ống, thời gian càng kéo dài sẽ càng dễ có biến.

“Chờ tôi với, tôi có chuyện muốn nói với anh.” Vương Nhã bưng khay thức ăn đi theo sau Lâm Đăng.

“Nói đi.” Lâm Đăng không dừng lại, tiếp tục đi về phía trước, ánh mắt hẩn nhìn xung quanh xem cửa phòng bệnh nào mở ra.

“Anh... Rất mạnh, đúng không?” Y tá nhỏ đỏ mặt nhỏ giọng hỏi.

Lâm Đăng không lập tức trả lời, biểu lộ trên khuôn mặt vẫn thản nhiên, không nhìn ra tức giận hay vui vẻ.

Y tá nhỏ cầm chặt khay, ngừng thở, kiên trì chờ đợi câu trả lời của Lâm Đăng.

Về phần vì sao cô lại hỏi như vậy, có lẽ vì hôm nay đã chứng kiến được.

Khi đó cô không có gì để làm, đành phải tựa vào cửa sổ chỗ hành lang nhìn ra bên ngoài, vừa vặn chứng kiến quá trình Lâm Đăng dẫn tang thi đi, chạy tới bệnh viện. Cô khiếp sợ sự thông minh, dũng cảm của Lâm Đăng, người bình thường nhìn thấy tang thi nhiều như vậy, sợ là chỉ nghĩ đến làm thế nào để chạy thoát, tránh càng xa càng tốt.

Vương Nhã không biết tại sao Lâm Đăng lại chạy đến đây, có lẽ là người nhà của anh ta ở bệnh viện này chăng.

Nhưng mặc kệ là nguyên nhân gì, sự thật vẫn là Lâm Đăng rất mạnh, ít nhất là so với những người sống sót trong bệnh viện tâm thần mạnh hơn vài phần.

Lại liên tưởng đến kế hoạch chạy trốn của Tống Nho với viện trưởng, Vương Nhã cảm thấy người thanh niên này có thể là vị cứu tinh của bọn họ.

Trước đó người thanh niên này có thể dẫn tang thi đi mà không bị tổn thương nào, như vậy lần này, anh ta nhất định cũng có khả năng làm được.

Đúng, kế hoạch của mấy người viện trưởng là để Tống Nho dẫn theo bốn bảo vệ theo lối cửa nhỏ dụ đi một phần tang thi, tiếp sau viện trưởng và mọi người sẽ chạy thoát từ cửa nhỏ đó.

Vương Nhã thích Tống Nho, từ ngày đầu tiên làm việc ở bệnh viện này đã thầm yêu, vì vậy cô ta không muốn Tống Nho mạo hiểm như thế, việc này ai cũng có thể làm, chỉ duy nhất một mình Tống Nho là không được.

“Không mạnh lắm.” Lúc lâu sau, Lâm Đăng mới nhớ ra ba chữ này.

Lâm Đăng không có cái gì gọi là thuật đọc tâm, cũng không biết ý tưởng trong đầu Vương Nhã, hẩn chỉ nghĩ đến những ngày uất ức của kiếp trước, lại nhớ đến vừa sống lại xem chút nữa bị tang thi trẻ con hại chết, cho nên hẩn cảm thấy mình rất yếu, hơn nữa còn không phải là yếu ớt bình thường.

“Sao có thể như vậy được... A, xin đợi tôi một chút.” Vương Nhã ở trước cửa một căn phòng thì dừng đôi chân của mình lại.

Đó là một căn phòng đóng chặt cửa, từ khe cửa không có bất kỳ ánh sáng nào chiếu từ trong ra, có vẻ tối om, bây giờ là khoảng ba giờ chiều, trên hành lang vẫn rất sáng sủa...

Lâm Đăng không nghĩ ra được lý do vì sao có một người lại muốn sống trong thế giới không có ánh sáng, chẳng lẽ đây chính là chứng tự bế sao.

“Cảnh Mặc, cậu thực sự không muốn mở cửa sao, tôi để đồ ăn của cậu ở đây, có chocolate cậu thích ăn nhất đó...”

Ex: nói trước để có vài bạn lại nói Ex sao không chuyển từ “tự bế” -> “tự kỷ”, đơn giản vì Ex thích như thế, nghe nó hay hơn =]]]

Đã thấy góc áo, ủa nhầm, tên của tiểu công xuất hiện

~~

15. Chương 15: Súng Ống Dạn Được

Như vậy một thời gian dài, không có dấu vết của các cửa đến âm thanh.

Đợi một thời gian dài, bên trong cửa không có một tiếng động nào truyền ra.

Vương Nhã thở nhẹ một tiếng, khay cầm trên tay để xuống đất, “Tôi đặt ở cửa đó~ dói bụng thì nhớ lấy nha.”

Vẫn như trước không có một chút phản ứng đáp lại.

Ngay khi cô muốn đi đến chỗ Lâm Đăng, cửa đột nhiên bị người bên trong mở ra.

Vương Nhã lập tức bị đóng băng tại chỗ, thậm chí còn duy trì tư thế bước chân đi.

Đó là một căn phòng tối tăm, bốn phía bị bao phủ bởi vải đen, dường như là cố tình cô lập với thế giới này. Một thân ảnh đơn bạc chậm rãi bước ra, là một thiếu niên, rất xinh đẹp, rất... Nặng nề.

Ấn tượng về cậu đối với mọi người đã tối tăm nặng nề như vậy, cho dù ngũ quan của cậu có tinh xảo xinh đẹp, nhưng quanh quẩn thân cực kì áp lực, khiến cho những người khác không có tâm trí đánh giá bề ngoài của cậu, có, chỉ là ngừng thở, lặng lẽ chờ đợi cậu đi qua, tựa như nếu như thở ra có thể thổi bay thiếu niên này.

Cậu giống như một giấc mơ, giai điệu lệch lạc với thế giới này, và tất cả mọi người ở đây đều lệch khỏi giai điệu, mặc dù cậu đang di chuyển trong không gian này, nhưng người khác cảm giác như không thể chạm đến được.

Giống như_____ người trên hai thế giới.

Từ trên người cậu, Lâm Đăng chỉ có thể nhìn thấy đen và trắng, đó là hai loại màu sắc đối lập ở hai thái cực, hiện tại lại thuần khiết tồn tại trên người cậu ta, mái tóc đen, làn da trắng, tạo thành một tác động thị giác mạnh mẽ, nhưng lại không cảm giác quá chói mắt.

Thiếu niên không nhìn sữa và chocolate trên sàn, càng không nhìn hai người sống đang đứng trên hành lang, cậu chỉ cúi đầu bước nhẹ đi, từng bước một, mỗi bước chân rất ổn định, tựa hồ như sẽ không vì bất cứ ai hay bất cứ điều gì mà dừng lại.

Hành lang yên tĩnh vang lên tiếng bước chân “sạt, sạt” của cậu, bàn chân chậm chậm “nhấn” xuống sàn gạch lát bóng loáng dơ bẩn, lại khiến cho trái tim người khác sinh ra một sự thanh thản lạ lùng.

Chờ đến khi thân ảnh biến mất ở cuối hành lang, Lâm Đăng mới mở miệng hỏi, “Cậu ta đều thế này, không nói gì sao?”

“Đúng thế, từ khi vào bệnh viện đến giờ, một chữ cậu ấy cũng chưa từng nói.”

“Hay là bị câm?”

Y tá nhỏ dừng lại, không xác định lắm trả lời, “Không, không thể... Nha, thực tế thì tôi cũng không biết nữa, cậu ấy luôn thích đứng một mình trong phòng, ngoại trừ anh trai của mình, không cho phép ai xâm nhập vào.”

“Anh trai cậu ta đâu?” Đến bây giờ sao còn chưa đến cứu cậu ấy, sẽ không phải là bo bo giữ mạng rồi chứ.

Lâm Đăng không biết vì sao mình lại hỏi nhiều vấn đề về cậu ta như vậy, thôi, ai mà biết được, có đôi khi hành vi của con người, bản thân cũng khó mà kiểm soát được, có lẽ... Trên người hắn và cậu ta có cái gì đó tương tự.

“Nha, không rõ nữa, hình như một tháng trước anh trai cậu ấy đón cậu ấy về nhà, sau đó cậu ấy trở lại, tự mình trở lại.” Vương Nhã cắn cắn môi, “Tóm lại, bệnh nhân này rất thần bí, ai, chúng ta vẫn nên tìm cậu ấy về đi, nếu cậu ấy đi loạn gặp phải tang thi thì làm thế nào bây giờ?!”

Tìm cậu ta về? Chúng ta!’

Lâm Đăng cảm thấy đề nghị của Vương Nhã có chút buồn cười, đầu tiên, hắn không quen với bệnh nhân mắc chứng tự bế Cảnh Mặc này, được rồi, chỉ biết tên cậu ta, thứ hai, hắn không cần cũng không có nghĩa vụ phải đi làm chuyện này.

Làm một người sống sót qua mười năm mặt thế, Lâm Đăng đã phát triển thành một loại người sẽ không làm bất cứ thứ gì không có liên quan, trừ khi hắn có mục đích, và để đạt được mục đích này, hắn có thể đi làm.

Mà Cảnh Mặc lại không có bất kỳ giá trị nào để hắn làm như vậy, Lâm Đăng đang muốn từ chối, nhưng ngẫm lại, đây dù sao cũng là cái cớ tốt, hắn có thể lấy lý do đi tìm Cảnh Mặc, yên tâm thoải mái đi thu lấy súng ống ở tầng trệt, lúc trở về lại lấy cái cớ này chuồn êm khỏi bệnh viện tâm thần. Nếu không, hắn lẩn lút ở mấy khu vực nguy hiểm, những người này không chừng sẽ nảy sinh mâu thuẫn với hắn, hắn chết là chuyện nhỏ, dẫn tang thi đến đây mới là chuyện lớn. Thậm chí có một số người phản ứng mạnh, sẽ trực tiếp đem nhân tố bất ổn là hắn giết chết, bớt được nguy hại cho mọi người.

Bệnh viện này có rất nhiều máy ghi hình, Lâm Đăng biết, hơn nữa mỗi tầng đều có một phòng theo dõi.

Hơn nữa, Lâm Đăng đối với những người này không hiểu biết, không biết bọn họ tính nết thế nào, tác phong làm việc ra sao, hắn hoàn toàn không biết, cho nên không thể làm chuyện gì cầu thả được, bất cần một cái, mất chính là cái mạng nhỏ của hắn.

Nơi nào nhiều người nơi đó nhiều trò, kiếp trước Lâm Đăng đã ăn đủ, đời này hắn không muốn lại dính đến mấy chuyện vớ vẩn không biết từ đâu xuất hiện này.

Người chỉ cần có chút chuyện không hợp ý với hầu hết mọi người, bọn họ sẽ lấy đạo đức đè chết người, thậm chí còn dùng đạo đức buộc người đi chịu chết, nói nghe đẹp đẽ là: xả khí tiểu ngã, thành tựu đại ngã. [1]

Nghĩ đến liền thấy buồn cười, Lâm Đăng tự nhận bản thân chẳng phải dạng người vĩ đại cao thượng gì.

Mặc dù giết bọn họ chẳng phải chuyện gì khó, nhưng Lâm Đăng không muốn sớm như vậy đã lấy dính máu người, hắn cũng không phải là kẻ sát nhân cuồng ma, hắn chỉ là không thích ở chung một thời gian dài với người khác, đề phòng và tâm trí luôn nghi ngờ không căn cứ sẽ khiến hắn không có một giây yên ổn sống qua ngày.

Đôi khi thói quen chính là thói quen, hắn càng cố thay đổi, vẫn sẽ vô thức đi nghi ngờ người khác.

Hơn nữa những người này còn chưa có biểu hiện ác ý lớn với hắn, Lâm Đăng không muốn tự tìm rắc rối cho mình, hắn cũng muốn sống thoải mái một chút.

Mà cách duy nhất để mình thoải mái một chút là phải hết sức tránh xa đám đông ra càng tốt, rời xa thị phi, đóng kín trái tim mình lại, không tin bất cứ ai, chỉ tin vào chính mình.

Không biết như vậy có bị tính là chứng tự bế không, Lâm Đăng có chút tự giễu suy nghĩ.

“Được, chúng ta chia nhau ra tìm, như vậy sẽ nhanh hơn.”

“Ừm... Mà...”

“Làm sao?” Thấy gương mặt ngập ngừng của Vương Nhã, Lâm Đăng biết là cô ta có chuyện gì muốn làm phiền hắn, không chỉ có vấn đề của bệnh nhân lúc này, vấn đề đó đối với cô ta chỉ là một loại trách nhiệm, vậy có chuyện gì khiến cho cô gái này đánh chủ ý lên đầu hắn? Lâm Đăng rất là tò mò, nhưng cũng không có nghĩa là hắn sẽ vô điều kiện hứa gì với cô ta.

“À thôi, đợi tìm được Cảnh Mặc về sẽ nói sau.” Vương Nhã há miệng, nhưng cuối cùng không có nói ra yêu cầu của mình, chỉ cúi đầu, mặt đỏ bừng, sau khi nói xong câu này liền vội vã chạy đi.

Đây chỉ mới là giai đoạn đầu của mặt thế, còn có một chút đạo đức tồn tại, nhưng nói thế nào thì bọn họ cuối cùng cũng sẽ đích thân xé rách lớp chướng ngại yếu ớt này thôi, không kiêng nể gì làm bất cứ những gì bản thân muốn.

Vừa nghĩ đến những khuôn mặt không cần giả trang xấu hổ của kiếp trước, nụ cười nơi khóe miệng Lâm Đăng lại lạnh một chút.

Lâm Đăng đứng tại chỗ trong chốc lát, mười năm, một số ký ức đã phần nào bị phai mờ. Hắn chỉ nhớ ban đầu là từ trong phòng bệnh của tên trùm ma túy, có một thang máy nhỏ trực tiếp đi xuống tầng trệt của nhà kho. Nhưng cụ thể là phòng nào thì Lâm Đăng không nhớ rõ lắm.

Nhưng có thể khẳng định là nó chắc chắn nằm ở tầng năm, bởi vì tầng năm là khu đặc biệt dành cho những bệnh nhân có thân phận tôn quý, tất nhiên phòng bệnh lớn hơn, trang thiết bị cũng cao cấp hơn nhiều.

Cầu thang dĩ nhiên sẽ không đi được, các cánh cửa đều bị khoá mà hắn lại không có chìa khoá, căn bản không thể mở ra được. Hơn nữa bên trong có quá nhiều tang thi, Lâm Đăng cũng không phải là người thiếu đạo đức, sẽ không thả chúng nó gây tai hoạ cho con người.

Bản thân hắn không hề sợ tang thi, nhưng không có nghĩa là những người sống sót ở tầng hai này không sợ. Chưa kể, số lượng tang thi rất nhiều, cho dù là Lâm Đăng cũng có một chút kiêng kỵ, nói chung hắn không cần thiết phải làm như vậy, không có khả năng không cách nào xâm nhập.

Hắn đi một vòng ở hành lang, cuối cùng chọn một cửa sổ, cửa sổ này cách đường ống dẫn rất gần.

Hai tay Lâm Đăng chống xuống, vô cùng thành thạo nhảy lên cửa sổ, sau khi nhìn tốt khoảng cách, nhảy vọt một cái, cánh tay chính xác ôm chặt được đường ống dẫn, hắn dùng hai đùi kẹp chặt nó, hai tay duỗi lên trên, chân cũng cọ cọ đi lên, tiếp đó tay lại duỗi lên ôm lấy thân ống... Cứ thế tuần hoàn.

Động tác của hắn khá nhanh chóng, không bao lâu sau đã đứng trên cửa sổ một căn phòng trên tầng năm.

Lâm Đăng đẩy đẩy cửa sổ thuỷ tinh, bị khoá, hắn đành phải đập vỡ một cái lỗ, đưa tay vào mở khoá từ bên trong.

Mặc dù âm thanh chỉ nhoáng lên ngắn ngủi, nhưng tiếng vỡ vụn của thuỷ tinh đã làm kinh động đến tang thi trong phòng. Đợi khi Lâm Đăng đẩy được cửa sổ ra, con tang thi đã đông đưa đến trước mặt hắn, nửa khuôn mặt của nó đã bị hư thối, gần như chỉ thấy xương, nửa còn lại của khuôn mặt là làn da xanh đen, tròng mắt trắng nhợt mở trừng ra nhìn thẳng vào Lâm Đăng.

Lâm Đăng kéo một nụ cười, “Cũng không phải là thích anh đó chứ, người đẹp?”

Tại mặt thế, không có hạng mục giải trí nào, Lâm Đăng chỉ có thể thông qua hình thức này để thả lỏng bản thân mình sau một thời gian dài căng thẳng.

“Cứ xem chúng nó là người sống, không có gì đáng sợ, thỉnh thoảng còn có thể tâm sự một chút buồn khổ trong lòng với chúng nó.”

Khi hắn lần đầu tiên có ý đồ muốn tự sát, Đào Ba Kiểm đoạt cây súng hắn đang dí vào đầu mình.

“Sống như vậy thì còn có ý nghĩa gì!” Nhớ đến nỗi tuyệt vọng trước kia, hắn đã rống ra câu này.

“Sống để chứng minh cậu là một người đàn ông, không phải là một thằng hèn nhát.”

“Tôi rất khó chịu.” Mỗi ngày sống trong lừa gạt và sợ hãi, buộc bản thân phải thích ứng với thế giới không có bất kỳ sự ràng buộc đạo đức nào.

“Khó chịu là đúng, làm những gì cậu thích là được, hãy nhớ kỹ cậu là cậu, bọn họ là bọn họ, cậu có cách sống của cậu và bọn họ cũng có cách sống của mình.”

“...”

“Trong lòng buồn khổ, thì nói với chúng nó.”

Sau này, Lâm Đăng thường bắt lấy một hai con tang thi, nhổ răng, chém đứt hai tay chúng nó, chúng nó sẽ vô cùng ngoan ngoãn ở bên cạnh, lặng lẽ lắng nghe hắn nói chuyện.

Thời gian càng lâu, Lâm Đăng cũng chậm chạp vượt qua đau khổ trong lòng, trái tim cũng dần dần chết lặng, không còn cần phải ngồi phàn nàn với tang thi nữa.

Con tang thi kia trả lời bằng một tiếng gầm lên giận dữ, há ra hàm răng nhọn dơ bẩn, cánh tay thon dài màu xanh chộp tới bắt lấy Lâm Đăng.

Lâm Đăng không cho nó bất cứ cơ hội nào, nhanh chóng rút ra cây mã tấu từ bên hông, vung về phía trước, thoả mái chém rớt hai tay tang thi, tiếp theo chính là cái đầu của nó.

Thân mình rách nát của tang thi ngã xuống đất, căn phòng đột nhiên tràn ngập mùi ôi thối rất khó chịu, Lâm Đăng dạo một vòng không nhìn thấy thanh máy nhỏ trong trí nhớ.

Không lãng phí thêm thời gian ở lại đây, hắn mở cửa phòng đi ra ngoài.

Ánh sáng trên hành lang cực kỳ mờ hồ, bởi vì chỉ có hai ngọn đèn miễn cưỡng chiếu sáng.

Có lẽ là vì những người ở tầng này đều có thân phận, cho nên người không nhiều, tang thi tự nhiên cũng ít. Lâm Đăng chỉ gặp được hai con tang thi lác lư xiêu vẹo, trước khi chúng nó kịp phản ứng, không một tiếng động âm thầm tiếp cận chém đầu chúng nó.

Lâm Đăng tìm từng phòng một, có vài phòng rất sạch sẽ, không có bất kỳ sự hiện diện của con người hoặc tang thi ở trong đó, có vài phòng thì lộn xộn, thường thì những căn phòng như vậy đều có tang thi.

Tầng năm không có nhiều phòng, Lâm Đăng rất nhanh tìm thấy căn phòng trù ma túy từng ở. Trong phòng cực kỳ sạch sẽ, tất cả đồ đạc đều được đặt ngay ngắn chỉnh tề, dường như là vài ngày trước khi mặt thể bùng nổ, căn phòng này không có ai ở, có lẽ là vì tên trù ma túy đã mua đứt năm năm cư trú căn phòng này, nhưng ai ngờ gã ta một năm cũng không ở hết, đã bị bọn họ bắt được tống vào tù.

Thang máy còn có thể sử dụng, hơn nữa còn an toàn đưa Lâm Đăng đi xuống trước cửa kho hàng.

Với đồng súng ống đạn dược này, ít nhất trong vòng nửa năm, Lâm Đăng không cần lo lắng về khía cạnh này. Nửa năm sau, tang thi có sự tiến hoá quy mô lớn, đến thời điểm đó thì kho vũ khí tùy thân của mình đã có thể sử dụng, càng thêm không cần lo lắng về vấn đề vũ khí nữa.

Tang thi từ sơ cấp tiến hoá thành cấp một, tốc độ của nó có thể giống như người bình thường. Mà một người sống sau khi bị cắn, sẽ biến thành tang thi sơ cấp, sau đó lại tiến giai lên cấp một, sau đó là cấp hai, cấp ba...

Đứng ở trước cửa nhà kho, tâm trạng của Lâm Đăng rất phức tạp. Có vui sướng, cũng có buồn phiền, đời trước hắn không lấy được, đời này hắn lại dễ dàng đoạt đến tay, cái cảm giác này... Khó mà diễn tả.

Mặc kệ là cảm giác gì, phải lấy được đến tay thì mới tốt, mới là thật, tất cả trước kia chỉ là hư không mà thôi.

Khi hắn định vung chân đá vắng cửa kho hàng, nhưng hắn lại không nghĩ được cảnh tượng thế này lại bất ngờ xuất hiện trước mặt hắn.

[1] xả khí tiểu ngã, thành tựu đại ngã: hi sinh bản thân mình, giúp tất cả mọi người hoàn thành.

16. Chương 16: Mục Đích Khác Nhau

Ở giữa kho, thân ảnh một bệnh nhân mặc quần áo đơn bạc, cứ như thể bất ngờ đứng ở đó, quay lưng lại với Lâm Đăng, không động đậy.

Lâm Đăng cũng dừng lại ở cửa, đợi một lúc, ngón tay cong lên gõ vài cái lên cánh cửa.

Cậu vẫn như trước không có phản ứng gì, Lâm Đăng vòng tay trước ngực, thả lỏng cơ thể dựa vào cánh cửa, ánh mắt không kiêng nể bắt đầu đánh giá Cảnh Mặc.

Cuối cùng đi đến một kết luận _____ không điếc, mà là ngớ ngẩn!

Không phải Lâm Đăng dồn ép cậu ta, mà là trạng thái của Cảnh Mặc quá mức quỷ dị, thậm chí là Lâm Đăng có làm ra động tĩnh lớn, cậu vẫn cứ thể đứng im lặng, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Là không để hắn vào mắt, hay là giả vờ thâm trầm, muốn hù dọa hắn?!

Đùa à, hắn còn chưa bao giờ bị ai dọa cho sợ!

Ánh sáng trong kho hàng rất mờ, bóng đèn cũ nhấp nháy, phát ra tiếng rè rè của điện, dường như giấy tiếp theo sẽ bị hỏng ngay, súng được lắp sẵn treo trên giá đỡ xung quanh, chỉ có một chút vôi dính phủ bên trên, có lẽ là vì đã để ở đây được một thời gian lâu.

Lâm Đăng đếm đếm, vừa đứng sáu cây, tất cả các thùng bên trong đều là đạn. Thùng không nhiều lắm, nhưng đủ cho một người sử dụng một năm, cho dù có sử dụng lãng phí cũng tuyệt đối bảo đảm đủ số lượng cho Lâm Đăng dùng nửa năm.

Hắn là chủ yếu đến đây vì mấy thùng đạn này, súng, có lẽ hắn còn cho thể cho Cảnh Mặc vài cây, nhưng sẽ không có một viên đạn nào cả.

Nhưng lần này, kho hàng bị cậu ta chiếm trước, Lâm Đăng chủ có thể dùng vũ lực để cướp quyền sở hữu tất cả thùng đạn.

Muốn hỏi người nào sẽ không bao giờ giành giật với người? Chỉ có một đáp án duy nhất, đó chính là người chết.

Nghĩ như vậy, hắn lặng lẽ rút cây nỏ phía sau ra, hai mắt giữ bình tĩnh, dùng đầu súng nhắm vào ngay cái ót Cảnh Mặc.

Đang muốn bóp cò ra tay, thiếu niên trầm mặc đột nhiên quay lại, ngẩng người nhìn hắn, không, nói chính xác, là nhìn cây nỏ chữ thập trên tay hắn.

Lâm Đăng hơi do dự một lúc, sau đó tay phải cũng từ từ hạ xuống nỏ chữ thập, khoé môi cong lên biểu lộ “tình hữu nghị”, cười nói: “Cậu muốn cây nỏ chữ thập này đúng không, tôi có thể tặng cho cậu, chỉ cần cậu lập tức rời khỏi đây!”

Chung quanh quá mức yên tĩnh, âm thanh của Lâm Đăng dường như bị phóng đại vô số lần, bên trong không gian nhỏ này đặc biệt vang dội.

Nguyên bản cho rằng Cảnh Mặc sẽ như trước không đáp lại hắn, ai biết cậu từ từ đi qua, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm cây nỏ trên tay Lâm Đăng.

Lâm Đăng cười thầm trong lòng một chút, dễ dễ vậy sao? Cũng đúng, cậu ta luôn nhốt mình trong phòng, sợ là bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng không biết, tự nhiên cũng sẽ không quan tâm đến số súng ống và đạn dược này. Hơn nữa, bệnh nhân mắc chứng tự bế luôn tránh khỏi đám đông, tư tưởng cũng rất đơn thuần, nói khó nghe một chút, là ngớ ngẩn. Những thiếu niên mắc chứng tự bế trong các bộ phim, có ai không sinh ra hèn nhát và sợ hãi? Người như thế sử dụng súng cũng không có tác dụng gì, chỉ biết lãng phí những vật tư quý giá này.

Nghĩ như thế, tảng đá buộc chặt trong lòng Lâm Đăng hơi hơi nói lỏng ra, hắn vui vẻ đưa cây nỏ đến trên tay Cảnh Mặc, và sau đó chờ đợi cậu tự động rời đi.

Lâm Đăng không cảm thấy luyến tiếc cây nỏ này, kho vũ khí là nguồn cung cấp vĩnh cửu, chủng loại lại có rất nhiều, có tinh thể, là có thể đổi.

Cảnh Mặc nắm chặt nỏ trên tay, ngay khi Lâm Đăng cho rằng cậu sẽ rời đi, cậu bất ngờ đột nhiên giơ cây nỏ lên, đem họng súng chĩa vào đầu của Lâm Đăng.

“Cút.” Chỉ một âm đơn ngắn ngủi, nhưng thể hiện rõ ràng ý tứ của chủ nhân.

“Cậu bắn đi.” Lâm Đăng cảm thấy một chút thú vị, đạn trong khe đạn đã bị hắn tháo xuống, bây giờ đang nằm trong tay phải của hắn, vào bao đựng tên, cũng còn treo phía sau lưng hắn, cây nỏ đối với hắn mà nói thì không có lực sát thương gì.

Cảnh Mặc hơi mím môi, đôi mắt tối sầm lại, bỗng nhiên tức giận ném cây nỏ xuống đất, không biết có phải là cậu dùng lực lớn, hoặc cây nỏ chất lượng kém, mà cây nỏ nhìn như rất cứng cáp lập tức bị phân ra từng mảnh.

Áp suất thấp bao trùm không gian này, hai người không ai nhường ai đứng yên một chỗ, các mảnh kim loại va dưới đất bị bắn dội lên cắt qua quần áo, ghim vào da. Lâm Đăng nheo mắt làm ngo, xem xét cơ hội, cố

tay chuyển một cái, dao găm giấu trong tay áo xuất hiện ở trên tay phải của hắn, không có một giây dừng lại chuyển qua đâm tới Cảnh Mặc.

Tốc độ của hắn rất nhanh, tựa hồ như là tình thế ép buộc, ngay khi lưỡi dao sắc chuẩn bị đâm tới cổ thiếu niên, đột nhiên cánh tay xuất hiện sự đau đớn. Tay Lâm Đăng ăn đau, giây tiếp theo, dao găm bị đối phương đoạt lấy, hắn kinh ngạc cúi đầu nhìn xuống, máu vẫn chảy ra không ngừng từ một lỗ nhỏ trên cánh tay.

Mà trên tay Cảnh Mặc, rõ ràng đang cầm một cây súng lục nhỏ xíu.

“Đầu óc không phải là chậm phát triển nha!” Lâm Đăng cười nhạo một cái, nắm chặt vết thương trên tay, từ từ lùi lại, “Cậu thắng, tôi đi là được.”

Cường giả vi tôn, nếu tốc độ của cậu ta so với mình còn nhanh hơn, cho thấy thực lực của cậu ta không hề yếu, chỉ một kích vừa này, cho dù hắn chưa bị thua, mặc kệ là người lợi hại cỡ nào, chỉ cần thực lực của cả hai chênh lệch không lớn, ai chiếm thế thượng phong trước thì đó chính là kẻ thắng. Nếu hắn cùng Cảnh Mặc liều mạng, kết quả cuối cùng chỉ có thể là lưỡng bại câu thương, trừ khi hắn đùa giỡn chơi trò gian trá.

Trò gian trá? Lâm Đăng khinh thường nhất chính là loại chuyện này, nếu đánh không lại, vậy thì chỉ có rời đi, đây có lẽ là ý trời, ngay cả khi cho hắn sống lại, kho đạn được này cũng không thuộc về hắn.

Nhưng lúc đi tới cánh cửa, chân Lâm Đăng không bước qua được, hắn thực sự không cam lòng, cũng không thực sự buông tay kho đạn được gần như trước mắt hắn.

“Chỉ một thùng, tôi chỉ cần một thùng đạn!” Lâm Đăng cắn răng một cái, một lần nữa quay trở lại, mở miệng thương lượng: “Trao đổi đi, tôi có thể giúp cậu làm bất cứ một điều gì.”

Cảnh Mặc dường như là không nghe thấy hắn nói, im lặng xoay người, ngồi xổm trước một cái thùng nhỏ chứa đầy đạn, lấy từng cái từng cái bỏ ra, lục lợi nhiều lần, lại lần nữa đóng thùng lại.

“Nói đi chứ!” Lâm Đăng cũng đi qua, ngồi xổm xuống bên cạnh cậu nhìn một lát, thấy Cảnh Mặc vẫn phớt lờ mình, cũng không có ý định đồng ý, đi đến một góc, tự mình nhấc lên một thùng đạn muốn rời đi, dù sao là trước mặt hắn, tốt nhất Cảnh Mặc cứ tự mình bận rộn đi, lỡ hắn càng tốt.

Ai biết được, hắn chỉ mới đi vài bước, đã bị Cảnh Mặc cướp cái thùng lại.

“Đừng keo kiệt thế, trẻ ngoan phải biết chia sẻ!” Lâm Đăng nửa đùa nửa giận nói. Chết tiệt, hắn chưa bao giờ khốn quẫn như vậy, lần này coi như là tại hắn đánh giá thấp đối phương, nếu hắn nghiêm túc từ đầu, Cảnh Mặc cũng không nhất định chiếm được lợi thế từ trên tay hắn, đương nhiên hắn cũng không chỉ lấy được một thùng từ nơi này. Nhưng bây giờ hắn đã bị thương, cho dù hắn nghiêm túc, cũng không nhất định có thể thắng được.

Cảnh Mặc mở thùng ra, tay mò mẫm trong một lúc, thế nhưng từ bên trong đóng đạn đào lên được một cây súng lục màu bạc, trên nòng súng lục có một ngôi sao năm cánh màu đen, ngoại hình bên ngoài trông cũng khá.

Cậu ta tìm kiếm cái này? Lâm Đăng nhíu mày lại, nhưng trong lòng lại không kìm nén được một tiếng cười khế.

Quả nhiên, Cảnh Mặc nắm thật chặt cây súng trong tay trái của mình, hơi cúi đầu, đi thẳng ra khỏi kho hàng.

Lâm Đăng nín thở, nghe tiếng bước chân bên ngoài ngày càng nhỏ, hắn thật sự không thể tin được Cảnh Mặc cứ như vậy mà đi, từ bỏ nhiều thùng đạn được, chỉ vì một khẩu súng lục? Chuyện gốc như thế, thực sự có người làm sao? Cây súng kia ngoại trừ vẻ ngoài trông khá được, uy lực lại không khác mấy cây súng lục bình thường, hơn nữa đạn súng lục ít, bắn liên tục không tốt, trong mặt thể, là loại vũ khí bị đa số người ghét bỏ, đương nhiên nếu dùng nó để ám sát, súng lục là sự lựa chọn thích hợp.

Tựa hồ để bản thân tin tưởng, Lâm Đăng dạo một vòng xung quanh gần kho hàng, mỗi một góc không bỏ qua, mà thân ảnh đơn bạc kia giống như là lúc xuất hiện, đột nhiên biến mất trong không khí.

Lâm Đăng an tâm trở lại kho hàng, đem toàn bộ súng ống đạn dược thu vào kho hàng nhỏ của mình. Nhìn không còn cái gì sót lại, hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, lúc này mới nhớ lại trên tay mình có vết thương.

Dao găm chỉ có một cây, lúc này trong lúc giao chiến bị Cảnh Mặc cướp được ném xuống đất.

Lâm Đăng đi qua nhặt lên, cẩn thận rửa sạch vết thương, không có rượu, không có gạc, hắn chỉ có thể để máu tự tiện chảy từ miệng vết thương xuống đầy tay mình.

Mùi máu trên người quá nồng, hắn cần phải trở về khu vực an toàn càng sớm càng tốt. Hơn nữa hắn không thể ở lại lâu trong bệnh viện tâm thần này, nếu quân đội đến, đám người trên tầng hai được cứu, mà hắn vẫn còn mắc kẹt ở nơi này, có kêu gào cũng không ai nghe thấy, bị đánh bom nổ tung, hắn cũng chỉ có thể chịu chung số phận với bầy tang thi cùng nhau chôn vùi bên dưới đồng đồ nát.

Còn về phần thiếu niên gọi là Cảnh Mặc kia... Tốt, khoản nợ của bọn họ có thể chậm rãi tính.

Ex: Mặc Mặc đáng yêu vồn

17. Chương 17: Một Lần Động Thủ

Lần này Lâm Đăng là đi bằng con đường ban đầu, mặc dù một bàn tay bị chấn thương, nhưng vết thương này hắn vẫn cố chịu đựng được.

Trừ bỏ quá trình leo trèo, lượng máu chảy ở miệng vết thương không có nhiều như trước nữa, đau đớn xé rách cũng khiến hắn thiếu chút nữa rơi xuống, những vấn đề khác đều tốt, tổng là vẫn an toàn trở lại tầng hai không phải sao?

Cảnh Mặc, món nợ này chúng ta cần phải tính!

Lúc này, Lâm Đăng có chút nghiêng răng nghiêng lợi đứng trên hành lang nhìn chằm chằm căn phòng bệnh đã đóng chặt cửa.

“Á, bàn tay của anh!” Vương Nhã giật mình nhìn chằm chằm cánh tay bị máu nhuộm đỏ tươi của Lâm Đăng, “Mau đi theo tôi, cứ để như vậy anh sẽ không chịu nổi đâu, mau!”

Y tá nhỏ gần như là kéo hắn đi đến một phòng khám nhỏ, tìm được gạc và cồn, đang muốn giúp hắn băng bó lại bị Lâm Đăng ngăn cản.

“Không cần, tôi tự làm, cô cứ đi làm việc của mình đi!” Lâm Đăng không thích tiếp xúc quá gần với người khác, đặc biệt là chuyện xử lý miệng vết thương, đó là hoàn toàn đem nhược điểm của mình bại lộ trước mặt người khác, người sẽ không biết đối phương có tận dụng này khi người không chú ý sẽ lập tức bị tấn công, trong mặt thể, người không nên tin tưởng bất cứ ai, Lâm Đăng cũng thế, mỗi một người sống sót trong mặt thể đều như vậy.

Chỉ có người nhà, đúng, chỉ có người nhà cùng chung dòng máu mới đáng giá tin tưởng, nhưng, những người này Lâm Đăng đã sớm mất đi, hoặc là phải nói hắn chưa bao giờ có.

“Gì thế này?” Một giọng nói chen vào phá vỡ không khí xấu hổ này, không biết Tống Nho đứng ở cửa phòng khám nhỏ đã bao lâu, cũng không biết nhìn bao lâu, câu hỏi lúc này, trên thực tế căn bản không cần ai phải trả lời, bởi vì dựa theo góc độ quan hệ, ánh mắt anh ta tự nhiên là nhìn người ở phía sau cánh tay hắn.

Lâm Đăng bình tĩnh như không có chuyện gì lấy băng vải qua, xoay người chặn tầm mắt bọn họ, thành thạo băng bó vết thương.

Khi hắn dùng băng quấn một đầu vải băng thắt nút xong, Tống Nho đã đứng trước mặt hắn, ánh mắt xuyên thấu qua kính mắt mang theo sự thân thiện và thiện chí, “Anh không nên làm như vậy, để cho tôi giúp anh đi, miệng vết thương cần phải được khử trùng.”

“Không cần, sức khỏe tôi rất tốt, mấy vết thương nhỏ này không cần nhiều rắc rối.” Lâm Đăng giật giật khoé miệng, cũng không cảm kích mà từ chối anh ta.

Tống Nho đưa cổ tay lên dùng những ngón tay thon dài đẩy đẩy khung kính, khoe miệng mang theo mỉm cười, “Không thể nói như vậy, sức khoẻ dù có tốt, một khi đã phát bệnh còn nghiêm trọng hơn những người có sức khoẻ kém, bệnh đến như núi đổ, mỗi người chúng ta nên nghiêm túc chăm sóc thân thể mình.”

“Tôi nhớ anh là bác sĩ tâm thần đúng không?” Lâm Đăng buồn cười nhún lông mày.

Tống Nho lắc đầu, “Như thế không có nghĩa là tôi không biết kiến thức thông thường, làm một bác sĩ, ngoại thương bình thường tôi vẫn có thể giải quyết được, mùi máu từ miệng vết thương có thể dẫn đường cho tang thi, làm cho chúng nó có thể tìm đến chúng ta, anh phải bôi một số thuốc để che dấu mùi nó một chút.”

Tống Nho đối với vết thương của hân dường như rất cố chấp, nghĩ sâu một chút, thực dễ dàng đoán được ý đồ của anh ta.

Sắc mặt Lâm Đăng lập tức chìm xuống, vị bác sĩ này nhất quyết muốn nhìn thấy miệng vết thương của hân. Không biết có phải là hậu quả bị tang thi trẻ con kia cắn không, vết thương của hân ban đầu sẽ đỏ bình thường, nhưng sau đó từ từ chuyển sang màu xanh đen, nhìn rất đáng sợ. Đây cũng là lý do quan trọng hân cản Vương Nhã, không để cô ta tiếp xúc với miệng vết thương của mình.

Lâm Đăng biết đây là hiện tượng cơ thể mình sớm sinh ra kháng thể để ngăn chặn virus tang thi. Hân suy đoán cơ thể mình sinh ra kháng thể sớm hơn nhiều năm như vậy, phần lớn là công lao của kho vũ khí tủy thân.

“Không cần.” Lâm Đăng lạnh nhạt nhìn anh ta, bước qua đi về phía cửa.

Cho đến khi bốn bảo vệ giống như bức tường chắn trước mặt hân, Lâm Đăng buộc phải dừng lại, bắt đầu suy nghĩ giải pháp tốt nhất cho tình huống hiện tại.

Tống Nho thừa dịp Lâm Đăng không có động tĩnh, nắm chặt lấy tay hân, nhanh chóng mở băng vải ra, khi nhìn thấy miệng vết thương đỏ tươi, Vương Nhã đứng bên cạnh hít một ngụm khí lạnh.

Miệng vết thương rất sâu, gần như là xuyên thủng cánh tay hân.

Nhưng quan trọng hơn là, trạng thái lúc này của miệng vết thương có màu đỏ, không phải là xanh đen.

Lâm Đăng nhìn Tống Nho có chút đăm chiêu, cười nhạt một cái, hân rõ ràng biết chuyện gì đang xảy ra, mỗi khi có vết thương mới xuất hiện, virus tang thi bị áp chế sẽ bùng ra, nhưng rất nhanh sẽ bị kháng thể trong cơ thể người sống sót áp chế xuống. Virus tang thi vẫn tồn tại, nhưng không đe dọa được đến người sống sót, có lẽ là Thượng đế không muốn khiến con người tuyệt chủng, trong sự tuyệt vọng lại gửi cho bọn họ hi vọng.

“Để tôi giúp anh khử trùng.” Tống Nho nhìn về phía Lâm Đăng lộ ra một nụ cười ôn hoà, dùng cái nhíp gấp miếng gạc tẩm cồn cầm thận rửa sạch vết máu ở gần miệng vết thương, “Lát nữa sẽ hơi đau, kiên nhẫn một chút.”

Lâm Đăng định từ chối nhưng nhìn thấy người trước mắt có vẻ “ôn hoà” đang cẩn thận đem miếng bông dính máu của mình bỏ vào một cái lọ thủy tinh, đồng tử của hân co rút nhanh một chút, tựa hồ có một loại cảm xúc muốn điên cuồng tàn sát bữa bãi, lúc Tống Nho ngẩng đầu lên, Lâm Đăng khôi phục lại bình tĩnh trong đôi mắt, thậm chí còn mang theo một chút không kiên nhẫn.

“Sẽ xong ngay thôi.” Tống Nho nhỏ giọng trấn an.

“Bảo bọn họ ra ngoài hết đi, nhìn chăm chăm vào tôi, tôi cảm thấy rất khó chịu.” Lâm Đăng thu tay lại, những người này không đi, hân sẽ không định băng bó nữa.

Tống Nho liếc mắt nhìn Vương Nhã, Vương Nhã gật gật đầu, mang theo bốn bảo vệ đi ra ngoài.

“Làm ơn đóng cửa lại luôn, tôi có chuyện muốn nói với anh, về...” Chỉ vào vết thương trên cánh tay của mình, Lâm Đăng lo lắng cau mày. “Tôi thật sự cũng muốn biết đây là chuyện gì.”

Đề nghị này là do nhận ra Tống Nho có chút mờ ám, anh ta tâm tình rất tốt gật gật đầu, quay người, thuận theo Lâm Đăng đi đóng cửa lại.

Nếu anh ta có thể tìm ra phương pháp ngăn chặn thảm họa này, đến lúc đó có được danh tiếng và tiền tài, còn sợ Nhậm Văn Đình cố chấp không gả con gái cho mình?

Chỉ cần mình thành công, những ánh mắt khinh thường lúc trước, anh ta thề, nhất định phải bắt bọn họ hối hận vì những lời lăng mạ đó, quỳ gối cầu xin mình tha thứ.

Chỉ cần nghiên cứu ra kháng thể, mình còn cần phải nhìn xem sắc mặt ai sao?!

Tuy nhiên, anh ta không hề nghĩ rằng, ngày này, là ga cuối cùng của cuộc đời anh ta.

Khi Tống Nho đóng chặt cửa lại, khoé miệng mang theo nụ cười xoay người, chào đón anh ta lại là một lưỡi dao sắc bén loé ra ánh sáng lạnh.

Phốc xuy một tiếng, dao găm sắc nhọn đâm chính xác vào huyết thái dương của Tống Nho. Anh ta mở to đôi mắt, tròn mắt nhanh chóng tràn ra tơ máu, gần như là giấy tiếp theo có thể vỡ ra, mà thậm chí cả tai, mũi, miệng, đều tràn ra tia máu.

Tống Nho ngay cả kêu một tiếng cũng không kịp, cứ như vậy yên lặng ngã xuống, Lâm Đăng đỡ anh ta, kéo đến cửa sổ ném xuống dưới.

Sau đó, từ một túi dưới đầu gối lấy ra cái bật lửa, gương mặt lạnh lùng đốt bông cotton dính máu trong lọ thủy tinh, chờ đến khi ngọn lửa bị tắt hoàn toàn, Lâm Đăng mới đem cái lọ ném xuống dưới lầu.

Chỉ có người chết mới có thể giữ kín miệng được.

Người không vì mình, trời tru đất diệt.

Không có gì quan trọng hơn là sự sống!

Những ‘lý lẽ chuẩn xác’ này, Lâm Đăng mỗi một giây mỗi một phút đều để trong tâm trí, cho nên hắn không cảm thấy tội lỗi, từ điển nhân sinh của hắn sẽ không xuất hiện từ ‘bị lừa’ một lần nào nữa.

“Tống Nho, Tống Nho?!” Vương Nhã chờ thật lâu không thấy Tống Nho đi ra ngoài, nhưng không nghe thấy bất kỳ tiếng nói nào bên trong, hơn trong trong lòng đột nhiên có sự hốt hoảng khó hiểu, cô ta có chút đứng ngồi không yên, nôn nóng bước tới đập tay lên cánh cửa, lỗ tai dán sát vào cánh cửa, sợ sẽ bỏ lỡ một tiếng động nhỏ nhất.

Mấy bảo vệ đưa mắt nhìn nhau, một người chạy đi thông báo cho viện trưởng, ba người kia hợp lực đá tung cánh cửa.

Tất cả mọi thứ trong phòng giống hệt như lúc bọn họ đi ra ngoài, sàn nhà sạch sẽ, trên mặt bàn còn thừa lại băng gạc, nắp chai thuốc mở ra, Vương Nhã cảm thấy thời gian trong căn phòng này dường như bị cô đọng, chỉ duy nhất có hai người kia đột nhiên biến mất.

“Tống Nho!” Trong lòng Vương Nhã càng hoảng sợ, cô ta giống như một con ruồi không đầu đảo khắp ngõ ngách trong căn phòng nhỏ này, chỉ có một bảo vệ như là phát hiện ra cái gì, vội vã vọt tới cửa sổ, không biết cánh cửa sổ khi nào đã bị mở ra, thăm dò nhìn xuống dưới.

Cảnh tượng phía dưới khiến cho gã nhìn chằm chằm kinh sợ, “Tìm... Tìm thấy!”

Vương Nhã có linh cảm không hay, máy móc xoay người bước qua đó, nhìn thấy xác một người không rõ mặt mũi, máu thịt lẫn lộn ở dưới lầu, cô ta ngăn ngore cả người, giống như là không có sức lực chống đỡ sức nặng của cơ thể, hai chân mềm nhũn, dựa vào tường trượt xuống nền gạch lạnh.

Lúc viện trưởng đuổi tới, vài con tang thi đang bu lại ăn xác của Tống Nho, âm thanh nhai nuốt, còn có mùi máu tanh kinh tởm trong không khí, khiến cho mấy người trong phòng đứng cách xa ra cửa sổ, chỉ có Vương Nhã dựa vào tường, đại người thì thảo gọi tên Tống Nho.

Mà thủ phạm gây ra hết thảy, Lâm Đăng, tâm tình cảm thấy hết sức vui vẻ lái một chiếc xe tải nhỏ, trái phải không thèm tránh, trực tiếp đập ga tông mạnh nghiền thịt mọi chướng ngại vật, tóm lại, hắn vô cùng thoải mái thoát khỏi đám tang thi yếu ớt muốn bao vây.

Qua vài ngày nữa, quân đội sẽ đến đây, hấn không có ý định sẽ nương náu vào căn cứ chính quy nào, mới đó không lâu hấn còn đắc tội với con gái bảo bối của Nhậm Văn Đình, tương lai có muốn đứng vững gót chân trong căn cứ chính quy, không phải là chuyện dễ dàng.

Dựa vào những chuyện trải qua trong quá khứ, cũng khiến hấn đối với căn cứ chính quy có một số khúc mắc, sự thật chứng minh, chính quy, cũng không phải là nơi có cuộc sống an toàn, đến thời điểm nguy hiểm thực sự, sẽ có ai quan tâm đến số phận của những người dân thường!

Lâm Đăng vừa chạy xe lên đường cao tốc, chiếc xe đột nhiên ngừng lại, hấn đề máy vài lần không được, đành phải bước xuống xe, thế nhưng kiểm tra một lúc lâu cũng không tìm ra nguyên nhân. Xung quanh thừa thớt vài chiếc xe nhìn có vẻ không thể sử dụng được, xem mức độ thiệt hại, sợ là chạy đến nửa đường sẽ đột nhiên phát nổ, hấn không muốn chấp nhận mạo hiểm.

Nhưng Lâm Đăng cũng không vội vàng, thậm chí còn nhàn nhã kiểm tra lại số súng ống thu hoạch được lúc trước bỏ vào kho hành nhỏ trong kho vũ khí: một cây Remington MSR, hai thanh AK47, một cây RPK bình thường, một cây súng đèn ghém M3, một cây súng laser M4A4.

Kiểm tra tiếp, trừ súng laser bị hỏng, còn lại đều OK.

Để sau này thuận tiện, Lâm Đăng mang Remington MSR bên người, những cái khác thì ném vào kho. Remington là một khẩu súng trường bắn tỉa, chuẩn xác và linh hoạt, được xưng là sát thủ bắn tỉa, Lâm Đăng đối với tính năng của khẩu súng này rất là vừa lòng.

Có một câu nói thế nào nhỉ _____ Thượng đế đóng cửa của người một cánh cửa, tổng vẫn sẽ mở một cánh cửa khác cho người.

Quá linh nghiệm, Thượng đế đã đem cánh cửa chạy đến trước mắt Lâm Đăng _____ một chiếc xe mui trần toàn thân màu bạc gào thét lao trên đường cao tốc về hướng Lâm Đăng.

Lâm Đăng không tự giác huyết sáo lên, xe này nhìn vào là đã biết hàng cao cấp, không phải người bình thường có thể mua được.

Nó yên lặng giống như bóng ma, không một tiếng động 'lượn' tới đây, nói không một tiếng động có chút phóng đại, nhưng ít nhất là so với những chiếc xe khác, nó đủ yên tĩnh, không sai, là một chiếc xe vô cùng thích hợp dùng trong mặt thế!

Tốc độ xe thật sự rất nhanh, không hề có kỳ có người cố tình đứng ở giữa đường mà chậm lại nửa điểm, xem tư thế này, nếu Lâm Đăng không tránh ra, sẽ trực tiếp cán qua hấn.

Xem ra người này không dễ đối phó.

Lâm Đăng nheo một mắt lại, leo lên đỉnh xe tải, ngồi xổm trên đó chờ cho hai xe đến gần.

Đến khi nhìn thấy người trên xe, Lâm Đăng sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh sau đó hấn đã điều chỉnh lại tư thế ngồi, tính toán tốc độ xe và khoảng cách nhảy, ngay khi xe vừa chạy ngang qua, lưu loát nhảy xuống, vững vàng ngồi ở ghế phụ lái.

Người lái xe như là không nhìn thấy có người nhảy đáp vào xe mình, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, duy trì không đổi lái xe với tốc độ cao.

Thu hoạch của Lâm Đăng:

image

Ex: đoán ai lái xe rồi chứ, Mặc Mặc quá ngẫu

~

18. Chương 18: Đáng Quý

Chiếc xe vẫn chạy, Cảnh Mặc từ đầu đến cuối đều không nói gì, trong xe rất yên tĩnh, có mùi hương mờ nhạt của chocolate, không gay mũi, cũng không quá ngọt, ngay cả người không bao giờ thích đồ ngọt như Lâm Đăng cũng cảm thấy dễ ngủ, bụng cảm thấy hơi đói cũng vì vậy mà giảm đi rất nhiều.

Hắn thậm chí còn có ý định lần sau sẽ thu thập một ít chocolate, trước không ăn, cứ giữ lại cất bên người, khi nào đói thì đem một ít ra ngủ, không cần phải ăn no.

Lâm Đăng điều chỉnh tư thế ngồi của mình, tìm được thoải mái, đôi mắt híp lại đượm một chút cười, đúng thế, hắn bị chính suy nghĩ quá đáng của mình mà buồn cười.

Gió thổi vào mặt thật thoải mái, cho dù là xe đang lao ở tốc độ cao, cũng không có loại cảm giác bị cào mặt đau rát. Chỉ có thể nói là xe cao cấp chính là xe cao cấp, thật phí tâm sức thiết kế, ngồi dậy cảm giác không phải cấp bậc xe bình thường có thể so sánh được.

Người bên cạnh vẫn yên tĩnh lái xe, mái tóc phủ trên trán bị gió cuốn lên, lộ ra cái trán trơn mịn, phía trước là cái mũi cao thẳng, lông mi rất dài rất đậm, nhưng lại không cong, giống như hai cái bàn chải nhỏ nằm tại làn da trắng trên mặt rũ xuống tạo thành một bóng râm, nếu không phải lông mi thỉnh thoảng rung động, Lâm Đăng gần như cho rằng ngồi kế bên mình là một tượng gốm xinh đẹp.

Cậu không nói câu nào, Lâm Đăng cũng sẽ không tìm chết mà đi quấy rầy cậu ta, tốt nhất là cậu em này cứ đắm chìm trong thế giới của mình đi, mãi mãi đừng có nhìn đến hắn, như vậy thì hắn có thể thoải mái được vài ngày, chiếc xe tốt như vậy, nếu có thể thuận tiện đến tay thì quá là tốt.

Tất nhiên đây chỉ là nói cho vui, Cảnh Mặc không phải là người dễ đối phó, Lâm Đăng càng không phải là người liều lĩnh.

Thời gian thoải mái rất nhanh kết thúc, xe Cảnh Mặc sắp hết dầu, nói đúng hơn là nếu không kịp tiếp nhiên liệu, Lâm Đăng có khả năng phải lết bộ.

Ngồi xe thoải mái biết bao nhiêu nha, có thể ngồi xe, sẽ không ngớ ngẩn lựa chọn đi bộ.

Mà không có dầu nha, không có dầu thì làm sao mà đi được, chỉ có một cách _____ tìm trạm xăng dầu thôi, nhưng cậu bạn thân yêu của hắn ngồi bên cạnh hắn dường như là không chú ý đến đèn báo nhiên liệu, vẫn theo ý mình lao với tốc độ cao.

Lâm Đăng nhìn cậu vài lần, ngáp ngừng, muốn nhắc nhở nhưng lại sợ người ta không cảm kích, giống như lần trước cho hắn một súng mà không hề báo trước.

Ai biết chứng tự bế thì tính cách có bị vặn vẹo hay không, nếu đã vào bệnh viện tâm thần, thì không thể nào sử dụng tư duy của người thường để phán đoán cậu ta.

Hơn nữa, ngồi xe của người ta, chuyện gì cũng không làm, cũng đã có chút ý tứ bắt nạt cậu ta, không nên nhìn người ta không thích nói chuyện, không thích để ý đến người khác, là có thể yên tâm thoải mái ngồi xe bá vương.

Lâm Đăng cảm thấy bản thân là một người rất trung thực, đương nhiên, chỉ có một vài khía cạnh nào đó.

Trong đầu có nghĩ nhiều hơn thực tế đều vô ích, tìm đến giải pháp mới là quan trọng.

Ánh mắt của Lâm Đăng tự nhiên là rơi vào các thiết bị điện tử trên xe, thật tốt quá, có một trạm xăng không xa, thế nhưng cậu em này hoàn toàn không có ý định đi qua đường đó, mà ở vị trí ngã ba, rẽ sang một hướng khác. Nhìn vị trí của bọn họ ngày càng cách xa biển báo trạm xăng, Lâm Đăng ngồi không yên, cái này cũng quá đau não đi, có thể chạy qua đó tiếp dầu rồi quay ngược lại con đường này cũng được mà, có cái gì vội thế hả!

Chẳng lẽ trên con đường này cũng có trạm xăng? Ôm một tia tâm lý may mắn, Lâm Đăng nhích lại gần, bàn tay thon dài bắt đầu trượt lên bản đồ điện tử, nhưng ngón tay càng lúc càng co rút, một trạm xăng cũng không thấy, cậu em à, chọn đường sao mà giỏi vậy!

Hít sâu một hơi, Lâm Đăng liếc mắt nhìn cậu, há miệng, rót cuộc ghen ra ba chữ, “Có khát không?”

“...” Ngay cả lông mi cũng không chớp một cái.

“Đói chưa?”

Vốn nghĩ rằng cậu sẽ như trước không phản ứng, nhưng ai ngờ lần này cậu ta không biết là có uống lộn thuốc không, cuối cùng đã động đậy.

Chỉ thấy tay cậu mò vào ngăn chứa đồ trong xe, lấy ra một miếng chocolate, một bàn tay không có cách nào xé lớp túi gói được, cậu lập tức thả luôn tay đang cầm lái còn lại, tập trung vào chocolate trên tay.

Lâm Đăng bị cậu làm cho sợ hãi nhảy dựng lên, đang muốn đưa tay giúp cậu kiểm soát tay lái, mới phát hiện chiếc xe này rất ổn định, hoàn toàn không có hiện tượng chạy vẹo lệch, có thể nói là xe thần.

May mà Cảnh Mặc xé túi gói rất nhanh, tay trái một lần nữa đặt lên tay lái, tay phải cầm chocolate đưa đến miệng cắn.

Lâm Đăng cũng có chút đói bụng, bàn tay vô cùng tự giác cầm lấy một miếng, dù sao nhị hoá này luôn phớt lờ hần, ha ha ha, chứng tự bế đều thú vị như vậy sao, hay Cảnh Mặc là trường hợp đặc biệt?

Vết thương trên cánh tay còn ần ần đau, thế nhưng hần không thể chán ghét thiếu niên này được, cùng một chỗ với cậu ta cảm giác thật yên tĩnh, Lâm Đăng không cần phải che giấu gì cả, đối với một người như thế, không cần phải bận tâm nguy trang, một mình sống trong thế giới của riêng mình, cậu ta sẽ tính kế người khác sao, sẽ chủ động hại người sao, đáp án đương nhiên là không, chỉ cần không chọc cậu ta, cậu ta sẽ không tấn công ai, người như vậy rất tốt, đơn giản, dễ ở chung với nhau mà không mệt mỏi.

Có đôi khi, Lâm Đăng luôn cảm thấy muôn bất nạt cậu, ví dụ như bây giờ, hần đã thử đem toàn bộ chocolate trong ngăn chứa đồ đào ra hết, sau đó để nó trên đùi mình, đợi được một lúc không thấy người bên cạnh có phản ứng, Lâm Đăng nháy mắt nhìn sang, cậu ta vẫn còn đang cắn phần đầu của miếng chocolate, ăn đủ chậm mà.

Chậc, thật nhàm chán.

Lâm Đăng đem toàn bộ chocolate trên đùi bỏ lại vào vị trí cũ.

Đối với một người như vậy, Lâm Đăng từng tuyên bố muốn tính sổ với cậu ta gần như bị tan biến, ngay cả khi hần tìm mọi cách chơi xấu cậu, châm chọc cậu, cậu cũng không phản ứng, chỉ cần không thật sự tấn công cậu, không khiến cậu cảm thấy nguy hiểm, Cảnh Mặc sẽ không thèm để ý đến hần.

Lâm Đăng cảm thấy Cảnh Mặc như vậy thật tốt, hần thích cảm giác ở chung với cậu ta.

Trong thực tế nghiêm túc mà suy nghĩ lại, mặc kệ là cái người “điệp viên ngầm” tên Trần Nghị, hay người đàn ông béo thích diễn trò, hần đều cảm thấy tốt, nhìn bọn họ, tâm trạng sẽ vô thức biến tốt hơn, quả nhiên, hần chỉ thích hợp ở chung một chỗ với bệnh nhân tâm thần sao?

Có phải tới giờ uống thuốc rồi không...

Không biết có phải do chiếc xe quá thoải mái hay không, Lâm Đăng dần dần có chút buồn ngủ, lắc lắc đầu, gió thổi trong chốc lát thì cả người hoàn toàn tỉnh táo, xoa xoa hai cánh tay mình, có chút lạnh, trông cây vào Cảnh Mặc có thể để ý hần là không có khả năng.

Lâm Đăng nhích lại gần nghiên cứu một phen, nhấn một cái nút, thuận lợi đem trần xe hạ xuống.

Sắc trời bên ngoài bắt đầu tối, gió thổi tới mang theo chút hơi lạnh, cứ tiều tục bị thổi như thế, cho dù cơ thể hần có khoẻ mạnh đến đâu, cũng sẽ bị nghẹt mũi.

Đèn báo nhiên liệu vẫn còn nhấp nháy liên tục, loé loé làm trái tim Lâm Đăng đột nhiên đập nhanh hơn, nếu nửa chừng chết máy phải làm sao giờ, chờ một chút nữa trời tối mịt, lạc lỏng giữa nơi hoang vắng, thường thường còn có tang thi thính thoảng đi ngang qua cửa kính xe bọn họ, tối khuya, thậm chí muốn nghỉ ngơi cũng không được, bởi vì phải luôn phòng bị có khả năng sẽ xuất hiện “quân đoàn tang thi” quy mô lớn.

Thật vất vả mới sống lại một kiếp, còn chưa sống được vài ngày thoải mái đâu, đã phải từng phút từng giây cảnh giác xung quanh, Lâm Đăng cảm thấy sống thật mệt mỏi.

Tang thi sơ cấp đúng là rất yếu, nhưng mà dù cho có cắt rau thì tay cũng sẽ có lúc mỏi, Lâm Đăng cũng không phải là cánh tay đồng Thiết Thủ. [1]

“Mệt mỏi chưa?” Lâm Đăng chưa bỏ cuộc hỏi thêm một câu.

Lông mi Cảnh Mặc thậm chí cũng không rung lên một cái, vẫn thĩnh lặng làm tiểu bạch dương của mình. [2]

Mái tóc đen mềm mại, làn da trắng nõn tinh tế, nếu như bỏ qua sức chiến đấu khó chơi lần trước, thiếu niên xinh đẹp trước mắt này sẽ khiến cho người ta nghĩ rằng thật sự thuần lương, đúng thế đó, về ngoài thực sự rất là lừa đảo.

Nhưng một người như vậy, đã nhanh chóng làm cho Lâm Đăng phát điên.

“Nói chuyện ah...” Lâm Đăng nhích sát lại, nói rít thấp giọng.

Đợi một thời gian vẫn không có chút phản ứng nào, Lâm Đăng gơ tay lắc lắc trước mặt cậu, “Còn sống không?”

Ngay khi Lâm Đăng cố gắng phá vỡ sự im lặng, Cảnh Mặc cuối cùng cũng động, cậu quay đầu, đôi mắt nhìn về phía hắn, lại dường như không phải nhìn hắn, tựa như xuyên thấu qua cơ thể hắn nhìn ra khung cảnh bên ngoài, cảm giác này có chút quỷ dị.

Cái nhìn khoảng cách gần sát này, Lâm Đăng mới chú ý tới, ánh mắt của Cảnh Mặc rất trong suốt, như thủy tinh đắm mình trong nước, khoe mắt hơi hướng lên, đây là một đôi mắt quyến rũ hơi nữ tính nhưng khí chất quanh thân cậu lại hoàn toàn có thể cướp ánh đèn sân khấu, Lâm Đăng chưa bao giờ gặp một người mâu thuẫn như vậy, làm cho người ta... Ày, hình dung như thế nào mới tốt đây, tha thứ cho Lâm Đăng càn lời.

Chỉ có thể nói, diện mạo của Cảnh Mặc như vậy, sẽ không khiến người ta cảm giác cậu quyến rũ, mà chỉ đơn giản cho rằng cậu dễ nhìn, nhìn rất sạch sẽ, và sự thực mâu thuẫn, cũng rất lạ. Lần đầu tiên nhìn thấy cậu, thậm chí còn có thể bị khí tức quanh thân cậu dồn ép buộc phải ngừng thở cách xa ra, sẽ không ai muốn đến gần cậu.

Con người kỳ lạ, tính khí kỳ lạ, cảm giác kỳ lạ.

Cảnh Mặc ‘nhìn’ hắn trong chốc lát, đột nhiên một cước đạp phanh chân, chiếc xe dừng ở ven đường, sau đó đi xuống xe.

Lâm Đăng nghi hoặc nhìn cậu, cho đến khi cậu mở cánh cửa bên vị trí phó lái ra, Lâm Đăng sửng sốt, đây là muốn đuổi hắn xuống?

Như thế không được tốt đâu, thiếu niên!!!

Cảnh Mặc đợi một lúc lâu không thấy Lâm Đăng cử động, trán hơi nhăn lại, đưa tay đẩy hắn một cái, Lâm Đăng nháy mắt một cái lập tức hiểu được, vô cùng tự giác ngồi vào vị trí lái xe, không động, hắn quan sát động tĩnh của Cảnh Mặc.

Tiếp theo, Cảnh Mặc ngồi xuống vị trí phó lái, còn đem cửa đóng lại, ngồi ngay ngắn, sau đó nhắm mắt dựa vào nệm ghế, im lặng.

Ngoan như vậy?! Thật sự là cậu sao, cậu em bạo lực!

Nhìn Cảnh Mặc như vậy, đột nhiên Lâm Đăng rất muốn cười, thậm chí hắn còn định sau này phải tìm vài người mắc chứng tự bế làm thành tổ đội. Con người là động vật quần cư, một mình đơn độc, cảm giác sẽ rất cô độc, tịch mịch, cho dù Lâm Đăng thề không tổ đội với bất kỳ ai, nhưng cùng sống trên hành tinh này, tiếp xúc tới lui với người khác là không thể tránh khỏi, tự nhiên, mọi người đều sẽ kéo bè kéo cánh, nhiều người hơn thì sẽ luôn có nhiều sự an ủi. Nếu có một ngày trên thế giới chỉ còn lại một mình Lâm Đăng, Lâm Đăng cũng sẽ cảm thấy mình không thể sống nổi nữa, không ai có thể chịu đựng sự cô đơn như vậy.

Lâm Đăng kiểm soát được tay lái quay đầu xe lại, chân nhấn mạnh ga phía dưới, chiếc xe màu bạc lao nhanh về phía con đường khác, đi con đường đó, rất nhanh sẽ gặp được trạm xăng.

Bên trong xe có chút quá yên tĩnh, Lâm Đăng có chút nhàm chán gõ gõ ngón tay theo một nhịp điệu trên tay lái, ghen một lát, vẫn là tìm chuyện để nói, hẳn bình thường không phải là người nói nhiều, nhưng cũng có lúc đặc biệt (ví dụ: tóm lấy một con tang thi về ‘tâm sự’), hẳn sẽ nói giống như là nước sông chảy mãi không dứt, lại như sông Hoàng Hà lũ lụt vượt khỏi kiểm soát.

Mà lúc này, trạng thái không nói gì của Cảnh Mặc hoàn toàn kích hoạt nhân tố nói nhiều của hắn.

“Cậu đi đâu?”

“Đừng lo, tôi sẽ không lấy xe của cậu, đến điểm dừng thì nói tôi một tiếng, tôi sẽ lập tức xuống xe.”

“Thật khó có thể tưởng tượng cậu làm sao có thể thành công lớn đến hiện tại.”

“Nhưng mà cũng đúng, những người sống chung với cậu trong một thời gian dài, chắc chắn không đành lòng làm tổn thương cậu đâu.”

“Sao lại có một người đơn giản như vậy chứ, nhưng như thế cũng tốt...”

“Thế giới của cậu nhất định rất sạch sẽ nhỉ, tốt nhất cậu đừng bao giờ bước ra ngoài, thế giới bên ngoài rất tối tăm, thật đó.”

“Tôi không hiểu về chứng tự bế, nhưng tôi nghĩ... Thật sự tốt, tốt hơn những kẻ mặt người dạ thú nhiều lắm.”

“Thật ngại, tôi nói hơi nhiều, nhưng sau này tôi chỉ có một mình, thừa dịp này muốn nói nhiều một chút thôi.”

“Ha ha, nếu mấy người quen biết tôi nhìn thấy bộ dáng lảm nhảm này, đoán chừng không nhận ra tôi đâu.”

“Có thấy tôi phiền chán hay không? Giống như... Hoà thượng tụng kinh! Nói thật, tôi hiếm khi nói chuyện với người khác như vậy, bình thường chỉ nói đôi ba câu là xong, tôi cảm thấy rất mệt mỗi khi nói chuyện với người khác, mỗi một câu đều phải đảo trong đầu một vòng mới nói ra được, ha ha, có đôi khi phải tận vài vòng.”

“Thật không thể tin được... Có đôi khi tôi cảm thấy mình trở nên _____ không giống mình, ừm, sau này có lẽ tôi nên đi dạo ở bệnh viện tâm thần nhiều hơn, biết đâu có thể tìm được một bệnh nhân tự bế không có bạo lực như cậu, ha ha, cậu rất là bạo lực đó, nhưng mà tôi rất thích cậu như vậy, thế sẽ khó mà đoán được, thế giới bây giờ...”

“Có thể sống sót, có thể, nhất định có thể...”

Trải qua bao nhiêu năm mệt mỏi, đây là lần đầu tiên Lâm Đăng có thể nói nhiều như vậy với một người sống, cảm giác này giống như kiếp trước hắn lải nhải với tang thi, có thể khiến cho tâm trí của hắn trở nên thoải mái, không, so với tang thi còn cảm giác tốt hơn, ít nhất đối phương còn sống, thở, và có ý tưởng riêng. Đáng quý nhất là, Cảnh Mặc không ồn ào như những người bình thường khiến hắn không có ham muốn nói chuyện, cậu luôn im lặng vừa phải, không biết tại sao, mặc dù Cảnh Mặc từ đầu đến cuối không hề có dấu hiệu phản ứng lại, nhưng Lâm Đăng cảm thấy cậu đang thực sự lắng nghe.

Đôi khi, có vài người tuyệt vọng thật sự chỉ cần có người lắng nghe bọn họ nói chuyện, nhưng rất ít người đủ trình độ làm một người lắng nghe, ai cũng có tính nhiều chuyện, khi bọn họ lơ đãng hỏi người, có khi sẽ một lần nữa sát muối lên miệng vết thương của người.

[1] nhân vật Thiết Thủ có cánh tay cực mạnh trong tác phẩm Tứ Đại Danh Bồ.

[2] “Bạch Dương” ở đây là cây Bạch Dương, là loài cây có sức sống mạnh mẽ và quật cường, sống ở nơi biên giới cần cỗi, vượt qua gió rét cắt da thịt.

Nói một chút về nhân vật Lâm Đăng: Khi tôi đọc xong bộ truyện này, tôi đã tổng kết thấy Lâm Đăng là một con người cực kỳ bạo lực, đa đoan và cố chấp. Anh chấp nhận rời xa nhân loại, cuối truyện cùng Cảnh Mặc bỏ vào sa mạc sinh sống, cứu vớt nhân loại là gì? Đầu phải là trách nhiệm của anh.

Lâm Đăng không tin ai, đa đoan, thậm chí đối với Cảnh Mặc cũng không tin tưởng, từng đánh cậu, mắng cậu, đánh rất nhiều lần khiến cho Cảnh Mặc bỏ đi. Nhưng tận sâu trong tim Lâm Đăng vẫn luôn khao khát có người lắng nghe anh, có người ở cạnh anh, có người ‘đau’ anh.

Giống như mọi người vừa đọc những đoạn tự nói của Lâm Đăng bên trên, vẫn nhận ra được trong anh vẫn tồn tại một con người yếu ớt, cô đơn và thực sự bị ngăn cách với thế giới xung quanh quá lâu.

Ban đầu, tôi định dùng từ “anh” để chỉ Lâm Đăng, nhưng lại cảm thấy nó không đủ “mạnh mẽ” để diễn tả con người anh, vì thế tôi chọn gọi là “hắn”.

Cuối cùng, mọi người đừng bị vẻ bề ngoài và tính cách của cả hai mà bị lừa, xin khẳng định một lần nữa: Lâm Đăng là thụ, Cảnh Mặc là công!!!!!!

19. Chương 19: Trạm Xăng

Khoảng năm hoặc sáu phút sau, đã có thể nhìn thấy trạm xăng bắt mắt ở phía trước, đèn của trạm xăng được bật sáng, có khả năng lớn là bên trong có người.

Suy xét cẩn trọng, Lâm Đăng không trực tiếp lái xe qua đó, mà là lái đồ ở bên đằng sau một chiếc xe bị vứt bỏ, cẩn thận quan sát tình huống trạm xăng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, có một người đang dựa vào máy bơm xăng ngủ gật, nhìn thoáng qua, hai tay không có súng, không có Lang Nha bồng, không có mấy loại vũ khí như Khai Sơn đao, người đàn ông này trông có vẻ như vô hại.

Nhưng Lâm Đăng lại không nghĩ vậy, có thể nói, chính vì điểm nhìn như vô hại này, hắn mới càng thêm hoài nghi, trên tay không có lấy một vũ khí dám can đảm ngủ ngoài trời, xung quanh gã nhất định là có người mai phục, Lâm Đăng không thể đoán được con số chính xác, nhưng có thể chắc chắn rằng trên tay bọn người này có vũ khí.

Chung quanh trạm xăng thật sự quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức quỷ dị. Ngoài cái gã đang ngáy ngủ, Lâm Đăng thậm chí không nhìn thấy một con tang thi.

Làm sao mà không thể có tang thi được? Gần trạm xăng có ít nhất hàng chục chiếc xe đang đậu, xiêu xiêu vẹo vẹo, có vài chiếc còn đè bẹp lên nhau, vài chiếc bị lật, số người chết tuyệt đối không ít được, vậy những người đó đi đâu?

Bây giờ có lẽ là sáu hoặc bảy giờ tối, trời đã có chút tối, Lâm Đăng không thể nhìn thấy tình huống bên trong vài chiếc xe, nhưng xem bộ dáng nhàn nhã của gã kia, nơi này hẳn là đã xử lý sạch tang thi.

Xem ra, trạm xăng này đã bị đám người này chiếm đóng, lý do mà vẫn còn ở lại đây chắc là muốn đánh cướp những chiếc xe đến đây tiếp nhiên liệu, dù sao chắc chắn không phải là để vui vẻ giúp đỡ người, phục vụ cho công chúng.

Trước tận thế những người vô tư như vậy đã hiếm gặp, huống chi bây giờ là mạt thế.

Hơn nữa, trạm xăng không chỉ con đường này mới có, xe hiện tại còn có thể đi được thêm hai mươi ba mươi cây số, hắn có thể đổi đường đi.

Sợ bị đám người này phát hiện, Lâm Đăng không dám chậm trễ, một lần nữa khởi động xe, quay vô lăng muốn quay đầu xe lại, đang muốn tăng tốc thì nghe thấy tiếng “Bang” ở đuôi xe, đầu xe bị dội nảy có chút mất kiểm soát, Lâm Đăng nhanh chóng ổn định tay lái và đạp phanh, khiến cho chiếc xe dừng lại.

“Chú em, không vào trạm bơm ít dầu sao?” Một gã râu cá trê mặt mày xấu xí không biết từ đâu xông ra, gõ gõ cửa kính bên chỗ Lâm Đăng, trên tay hắn còn nghịch một khẩu súng lục, có vẻ như bánh sau bị nổ chính là kiệt tác của gã này.

Lâm Đăng không để ý đến gã, quay đầu sang nhìn người bên cạnh vẫn đang gục đầu, thiếu niên không biết là đang trầm tư hay đang ngủ, gần như không nghe thấy hơi thở, đến lúc này rồi còn không có phản ứng?

“Hê, chú em?!” Gã đàn ông bên ngoài xe thấy Lâm Đăng không trả lời, còn tưởng rằng hắn không có nghe thấy, gõ gõ cửa kính, ra hiệu bảo hắn đi ra, “Lốp xe của cậu hình như bị nổ rồi, tôi dẫn cậu đi lên phía trước trạm xăng, thuận tiện thay luôn lốp xe, bạn của tôi biết sửa chữa.”

Tốt bụng vậy sao? Nghĩ hắn dễ lừa lắm chắc!

Lâm Đăng thầm cười một chút, trong lòng biết mình chạy không thoát, trên tay đối phương có một khẩu súng, nhìn có vẻ như đang đùa nghịch nhưng trên thực tế thì nó đang chĩa vào trán hắn, chỉ cần hắn có bất cứ hành động gì sẽ bị giết ngay lập tức.

Cây súng xem ra là hàng thật, Lâm Đăng cũng không ngạc nhiên vì sao trên tay gã lại có súng, những năm gần đây, việc buôn bán vũ khí ngầm vẫn luôn tồn tại, chính phủ vài lần ra quân truy quét chỉ dẹp được mấy tụ điểm nhỏ, sau đó chẳng có động thái gì.

Không cần nghĩ cũng biết là phía sau có người nào đó ngăn chặn, từ xưa đến nay nghiệp-quan không phải là hai nhà, có tiền thì mua quyền của người, có quyền thì cầm quyền đi đổi tiền, trao đổi đồng giá, theo như nhu cầu mà thôi.

Lâm Đăng gật gật đầu, trong tay cầm chặt Remington MSR, trước khi mở cửa xe, hắn lặng lẽ dùng tay nắm mạnh đầu gối của Cảnh Mặc, ngay khi cậu ngẩng đầu lên nhìn hắn, Lâm Đăng đã đứng bên ngoài xe cười nói với gã đàn ông lạ mặt, cảnh sắc hài hoà, người không biết còn tưởng rằng cả hai vô cùng quen thuộc.

Trong thực tế, hai người chỉ đang diễn trò với nhau, Lâm Đăng biết, một khi đến trạm xăng thì thế cục sẽ thay đổi ngay lập tức, bọn họ sẽ trở nên rất bị động, mà đối phương chắc chắn sẽ tống tiền hắn đòi một ít vật tư, nếu đám người này không hài lòng, kết quả tiếp theo sẽ rất xấu, lại nói, cho dù làm đám người này hài lòng, kết cục của bọn họ cũng chẳng mấy hay ho.

Đơn giản chỉ có hai lựa chọn: Một, sau đó theo bọn chúng tụ lại hành nghề cướp bóc.

Hai, lập tức giết ngay tại chỗ.

Loại chuyện thế này, Lâm Đăng chỉ thấy biện pháp tốt nhất là giết chết bọn chúng, tất nhiên, tiền đề là có nắm chắc hay không.

Nếu không nắm chắc, người cũng chỉ có thể giả vờ đồng ý làm cùng bọn họ, về sau tìm cơ hội thoát ra, đương nhiên quá trình này sẽ khá dài, ban đầu bọn chúng sẽ không tin tưởng, sẽ không cho phép đi ra ngoài một mình, thậm chí còn là phái người theo dõi 24 giờ, hiện tượng này sẽ kéo dài ít nhất trong một tháng, sau đó mới thả lỏng một chút cảnh giác.

Bình thường Lâm Đăng chỉ chọn một loại biện pháp, đơn giản mà thô bạo, hiệu quả nhanh chóng, mà đối với cái chiến thuật tương đối an toàn kia thì hắn không có nổi kiên nhẫn, không muốn cùng đám ngu xuẩn này làm những chuyện mà bản thân hắn khinh thường nhất.

Hiện tại xem ra chỉ có thể hy vọng lúc đó Cảnh Mặc có thể phối hợp với hắn một chút...

Lúc gã râu cá trê thúc giục hắn, Lâm Đăng thâm ý trao đổi ánh mắt với Cảnh Mặc.

Nhưng ánh mắt Cảnh Mặc hình như không nhìn về hắn, chỉ nhìn chăm chăm vào trạm xăng trước mặt không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lâm Đăng hoàn toàn bỏ cuộc, rồi, đến lúc đó hắn dựa theo hoàn cảnh mà hành động.

Hai người rất nhanh đã đi đến trạm xăng, Lâm Đăng quét mắt một vòng, ngoại trừ gã râu cá trê thì chỉ nhìn thấy gã đàn ông ngáy ngủ, chẳng lẽ chỉ có hai người?

Hai người bám chốt trạm xăng này? Đây là đùa giỡn hắn sao!

Tất nhiên nếu chỉ có hai người thì đối với Lâm Đăng hết sức có lợi, không cần phải tốn nhiều công sức là có thể chế trụ bọn chúng, khi này hắn không ra tay là sợ có người của bọn chúng mai phục gần đây, hiện tại xem ra, hình như hắn lo lắng nhiều rồi.

“Xe của tôi thì như thế nào đây?” Lâm Đăng nhìn thoáng qua gã buồn ngủ, một bên vừa ước tính sức chiến đấu của gã, một bên vừa dò hỏi râu cá trê.

“Đợi bạn của tôi trở về sẽ có người giúp cậu sửa chữa, cậu trước cứ nghỉ ngơi ở đây đi, với cả bây giờ đã tối rồi, cậu cũng không tiện lên đường.” Râu cá trê vẫn giả vờ.

“À, bạn bè của anh đâu rồi?”

“Bọn họ đi làm sạch nhà máy dầu, vài ngày nữa chúng tôi sẽ chuyển qua đó.” Gã buồn ngủ bên cạnh tiếp lời, mặc dù đang nói chuyện với Lâm Đăng, nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối chưa bao giờ rời khỏi mặt Cảnh Mặc.

Bọn họ?

Nghe giọng nói tự tin của gã buồn ngủ, con số ‘bọn họ’ chỉ nhiều chứ không ít.

Dựa trên kinh nghiệm của hần phán đoán, số lượng tang thi ở nhà máy lọc dầu sẽ rất kinh người, nhiều tang thi như vậy muốn thanh lý hết phải có cả một đám đông người, nếu không sẽ khó mà làm sạch trong một thời gian ngắn.

Hơn nữa, chiếm một nhà máy lọc dầu thực sự là quyết định khôn ngoan, ít nhất có thể đảm bảo cho một đoạn thời gian rất dài trong tương lai, sẽ có người đến đây dùng vật tư trao đổi dầu mỏ với bọn chúng, đương nhiên đây là bản chất giao dịch có tính bắt buộc.

Nhưng tất cả đều không quan trọng, quan trọng là hiện tại dường như chỉ có hai người này ở đây, rất tốt, đây chính là cơ hội.

Lâm Đăng mỉm cười, nâng tay lên đưa súng bắn tia chĩa trước mặt râu cá chê, “Ông anh, nhìn cây súng này sao, đây là tao mấy hôm trước tìm được, mày muốn thì đưa con mắt của mày đây, tất cả đều là bạn bè.”

Râu cá trê không có bị dụ hoặc thò tay bắt lấy, mà là giương mắt nhìn nhìn Lâm Đăng, “Mày muốn chơi súng? Chắc là bắn súng không tệ đâu nhỉ.”

“Thường thôi.” Lâm Đăng lơ đãng trả lời một câu, ngón tay lại âm thầm nắm chặt cán súng của mình, hần đang suy nghĩ nên dùng cách nào một súng xử xong râu cá trê.

“Mày khiêm tốn...” Râu cá trê nâng cao tay trái chạm vào râu ria mép của gã, trước khi Lâm Đăng ra tay, đột nhiên nhanh chóng vung cây súng lục chọt trên trán Lâm Đăng, “Đứng im!”

Gã buồn ngủ bên cạnh cũng chĩa súng vào Cảnh Mặc, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười *** tà, “Hey, bắt được hai món hàng tốt, đợi lát nữa mấy anh em tha hồ thích.”

Râu cá trê co giật ria mép cười mỉa mai, “Thằng khốn mày suốt ngày chỉ biết nghĩ tới mấy chuyện này, hai thằng nhóc này rất khó đối phó, phải cẩn thận cho tao.”

“Biết, để tìm hai sợi dây thừng trói hai đứa này lại mới được.” Gã buồn ngủ không quan tâm, nói lại.

“Ừm, mày xem chừng tụi nó, tao đi lấy dây thừng tới.”

Gã buồn ngủ ngáp lớn một cái, gục mí mắt nói, “Thôi anh nhìn đi, để em đi tìm dây thừng, lỡ mà hai đứa nó chạy lại quy hết lên đầu thằng em này.”

Ria mép của râu cá trê lại giật một chút, trực tiếp đập gã một cước, “Mồm thối, đi nhanh về nhanh.”

Gã buồn ngủ gật gật đầu, ngáp một cái đi xa.

Bây giờ chỉ còn lại một mình râu cá trê, bởi vì Lâm Đăng và Cảnh Mặc đứng ở vị trí phân tán, râu cá trê cần phải quay sang trái quay sang phải nhìn chăm chăm bọn họ, rất cực, nhưng gã vẫn chủ yếu là nhìn Lâm Đăng lâu nhất.

Thực hiển nhiên, Lâm Đăng khiến cho hần có chút cảnh giác.

Thậm chí đến cuối cùng, râu cá trê hoàn toàn không thèm nhìn tới Cảnh Mặc vẫn luôn cúi đầu, đôi mắt dán chặt lên người Lâm Đăng, trên mặt mang theo biểu tình khẩn trương phòng bị khiến cho Lâm Đăng rất muốn cười.

Cơ hội đến rất nhanh, một côn trùng nhỏ bay xung quanh nhàn nhã trên mặt râu cá trê, ngay khi gã phản xạ có điều kiện lắc đầu, muốn rũ đuổi côn trùng.

Lâm Đăng nắm bắt cơ hội, một cước đá vào dây chần ở chân của gã, khi đầu gối vừa chạm xuống đất, hai tay ôm lấy đầu của mình che chắn, chỉ nghe crack một tiếng, râu cá trê ngay cả rên cũng không kịp, há hốc mồm ngã lộn.

Gã buồn ngủ đúng lúc lấy sợi dây thừng đi tới, gã phản ứng cũng không chậm, nhìn thấy râu cá trê bị xử lý lập tức móc súng lục từ trong túi áo ra, nhắm vào trái tim của Lâm Đăng nổ súng.

“Bang.”

“Bang.”

Hai tiếng súng vang lên, người trước xuyên thủng bàn tay cầm súng của gã buồn ngủ, người sau đau đốn run tay, kết quả viên đạn bắn lên trời, Lâm Đăng vẫn còn nguyên vẹn đứng đó.

“Quá đẹp!” Lâm Đăng hào phóng khen ngợi Cảnh Mặc.

Bắn súng vừa chuẩn vừa nhanh, thậm chí còn giành nổ súng trước gã buồn ngủ! Nếu không phải như vậy, hẳn dự là sẽ bị phát súng đó làm bị thương, tuy không chết, nhưng cũng đủ để Lâm Đăng phải dưỡng thương một trận.

Người cho dù có nhanh hơn, nhưng tốc độ vẫn không thể bằng viên đạn, Lâm Đăng nhiều nhất chỉ có thể đảm bảo rằng viên đạn không bắn vào điểm trí mạng của mình.

Mặc dù vết thương trên tay vẫn còn ỉn ỉn đau, nhưng Lâm Đăng đã quyết định hoàn toàn tha thứ cho Cảnh Mặc, cậu em nhí hoá này vẫn tốt lắm, hôm nay coi như đã cứu hắn được một mạng, một súng đền một súng, hoàn toàn OK.

Cảnh Mặc không nói gì, sau đó lại xả ra một súng, lần này là chính giữa mi tâm gã buồn ngủ, sau khi xong hết tất cả, cậu thu hồi súng, tiếp tục làm một tiểu bạch dương lặng im.

“Trên mặt đất có vàng sao?” Lâm Đăng bước tới vỗ nhẹ vào vai cậu, không mong đợi sẽ có phản ứng đáp lại.

“Chiếc xe sang trọng của cậu, chúng ta phải bỏ lại, được không?”

Lông mi của Cảnh Mặc run lên, không nói bất cứ điều gì, nhưng chân lại di chuyển, hướng tới chiếc xe màu bạc sang trọng của mình..

“Không nở sao?” Lâm Đăng nhướn mày, nhìn một lúc, sau đó để cho cậu đi, bây giờ việc hắn phải làm là nắm chặt thời gian tìm một chiếc xe có thể lái được.

May mắn, có một chiếc xe tải nhỏ không đóng cánh cửa, Lâm Đăng trèo vào nhìn một lượt, thất vọng phát hiện bên trong không có chìa khoá.

Bên trong xe đầy vết máu, nhưng không nhìn thấy xác chết hoặc tang thi, có lẽ là đã được đám người kia thanh lý qua, nếu như vậy thì chìa khoá hẳn là trên người bọn họ.

Lâm Đăng xuống xe, đi đến gã buồn ngủ mò mẫm một lúc, không tìm thấy chìa khoá, lại tới chỗ râu cá trê, thật may mắn tìm được một chùm chìa khoá, đi qua thử từng cái một, thế mà không có cái nào phù hợp.

Xung quanh có một vài chiếc xe riêng, hư hỏng quá nặng, căn bản không thể dùng được. Thú vị nhất là hầu hết lớp những chiếc xe này đều bị nổ một bánh, thậm chí có xe nổ xẹp của bốn bánh, chỉ có chiếc xe tải nhỏ còn nguyên vẹn.

Có vẻ như đám người này thường xuyên làm loại chuyện này, thật đúng là đám người miễn thương lượng nha.

Trong khi Lâm Đăng đang đau khổ tìm không thấy chìa khoá, Cảnh Mặc mang theo một túi chocolate đi đến cạnh hắn, xé bao bì một thanh, “Rộp” cắn vỡ một miếng, quai hàm chuyển chuyển, chậm rì nhai nhai.

Lâm Đăng nhìn cậu một lát, có chút thất bại với “cậu em ngoan” này, nói: “Không có chìa khoá, xem ra chúng ta chỉ có thể ngồi xe bus số 11.”

Cảnh Mặc dừng lại động tác nhai nhai, đột nhiên lướt qua Lâm Đăng đi tới bên cạnh chiếc xe tải, ngồi xổm xuống. Thân mình chui xuống gầm xe, qua một thời gian đã mang theo vài cái chìa khoá ra.

Lâm Đăng giật mình nhìn Cảnh Mặc, lúc cậu đưa chìa khoá qua thì nhanh chóng nhận lấy, nhảy vào ghế lái chiếc xe tải thử từng cái một, thật sự có một chiếc mở được!

“Mau lên đây!” Lâm Đăng đẩy tay mở cửa phốp lái, thúc giục Cảnh Mặc leo lên, nếu cứ tiếp tục chậm trễ, sợ là đám người kia sắp quay trở lại rồi.

Thừa dịp đêm tối nhanh chóng chuẩn bị mới là chính đạo.

Lâm Đăng mở đèn pha của chiếc xe tải, điều khiển xe cẩn thận vòng qua những chiếc xe riêng nằm ngang dọc kia, đến chỗ máy bơm dầu, đổ đầy dầu vào xe, quay đầu xe chạy lại phía ngã ba đường lúc này, sau đó rẽ lên đường ban đầu của Cảnh Mặc.

Bên ngoài trời tối đen, ngoại trừ nơi được đèn pha chiếu sáng, về cơ bản không thể nhìn thấy những nơi khác, hàng cây nơi hai bên đường bị gió thổi xạc xạc, bóng cây đung đưa trong đêm đen có vẻ rất quỷ dị, tất cả mọi thứ chung quanh quá yên tĩnh, có cảm giác như trên thế giới này chỉ còn lại một chiếc xe tải này, chỉ còn có hắn, có Cảnh Mặc bên cạnh.

Lâm Đăng hít sâu một hơi, lòng mào nhú lại nhìn phía trước, bởi vì tầm nhìn hạn chế, hắn không thể không thả chậm tốc độ, cẩn thận đi về phía trước.

“Chết tiệt.” Lâm Đăng bị tốc độ hiện nay của chiếc xe chọc giận muốn mắng chửi, nhưng không dám lấy tính mạng ra nói đùa, chỉ có thể chịu đựng sự giằng co khổng lồ của tốc độ xe.

Dọc đường đi, thỉnh thoảng có vài con tang thi không biết sống chết liều lĩnh đu vào trước xe của hắn, sau đó bị hắn đâm sầm vào, khuôn mặt tang thi dán vào kính chắn gió, sống động hơn gấp trăm lần độ đáng sợ so với mấy bộ phim kinh dị.

Đặc biệt nó còn phát ra một loạt âm thanh ghê tởm, càng đáng giận hơn là Lâm Đăng ném đẩy nó hết sang trái lại sang phải, làm thế nào cũng không thể ném quăng nó được, giống như cái mặt nó đã bị dán dính vào.

Cảnh Mặc đang ngủ bên cạnh cũng bị đánh thức, buồn ngủ mở mắt nhìn thấy con tang thi, móc khẩu súng lục chìa lên trước trán nó nổ một súng, tang thi cứ như vậy bị trượt xuống, cậu em trai lại tiếp ngủ thiếp đi.

Lâm Đăng nở nụ cười, tác phong làm việc của cậu em này liều mạng giống như hắn, đơn giản, thô bạo, một phát là dứt.

Vừa này hắn đúng là ngốc thật, nhất định phải phân cao thấp với con tang thi kia, chắc, tự mình tìm tội mà.

Lâm Đăng bên này chậm chậm rì rì lái xe, không biết bên kia đã có một đám người đã về tới trạm xăng.

“Tất thở hết cả rồi.” Người đàn bà trung niên xem xét tình trạng hai gã nằm trên mặt đất, lắc đầu nói với người mặc váy áo đứng sau lưng mình.

Ngay sau đó, lại là một tin tức bùng nổ, một gã thanh niên nhỏ con đầu nhuộm đủ màu tóc gào thét lên, từ nơi không xa chạy tới giận dữ nói, “Chúng nó lấy chiếc xe tải đã sửa chữa của chúng ta đi luôn.”

“Chiếc xe màu bạc đất tiền kia hắn là của bọn chúng.”

“Nhất định là chạy trốn theo hướng đó.”

“Không, tao nghĩ phải là hướng này.”

Vài người mỗi người một câu phát biểu ý kiến của mình, cuối cùng vẫn là người thanh niên trẻ tuổi có mái tóc dài đứng ở giữa lên tiếng, “Tất cả im lặng, ai ồn ào nữa tao sẽ giết kẻ đó.”

Gã nện xuống câu này, dòng người lập tức chia thành hai, vài tên cao lớn vạm vỡ nâng súng lên chìa vào những người có quần áo khác nhau, bên trong có vài công sở thành phần lao động trí thức, cũng có gã thanh

niên đầu tóc đủ màu thuộc thành phần lưu manh, còn có một người đàn ông dũng mãnh mặc bộ quần áo ngủ đầy vết bẩn, thậm chí còn có vài học sinh mặc đồng phục trường.

Đám người lập tức im miệng, một vài học sinh sợ hãi chụm lại khóc lóc đòi về nhà, một cỗ mùi khai như có như không xuất hiện trong không khí.

Thanh niên tóc dài mặt mày âm trầm, ra hiệu cho mấy gã cao to kéo đám học sinh đi ra ngoài, tiếng súng nổ bang bang, trong đêm tối yên tĩnh bị tàn nhẫn phóng đại vô số lần, mấy người còn lại ngay cả thở cũng không dám, khí lạnh không biết từ đâu toát lên lõi từ chân lên đỉnh đầu.

“Đây chính là kết cục muốn bỏ trốn.” Thanh niên tóc dài cười lạnh nói, nét mặt của gã nhìn khá nữ tính, nếu không phải có vóc người cao lớn, với hầu kết nói rõ giới tính, chỉ nhìn vào khuôn mặt của gã, người không có mắt sẽ cho rằng đó là người đàn bà ngoan độc.

image

20. Chương 20: Tách Ra

Lâm Đăng lái xe cả đêm, đến lúc bình minh thì cả người cảm thấy có chút mỏi mệt, hất đầu xe ở trên lề đường, ghé vào vô lăng định ngủ một giấc ngắn.

Trong khoảng thời gian này Lâm Đăng ngủ khá ngon, thậm chí còn có một giấc mơ đẹp, trong mơ hắn tìm thấy một chôn đào nguyên, nơi đó phong cảnh tuyệt đẹp, có sông có núi có rừng cây, hắn định cư ở đó, có cuộc sống vô cùng nhân nhả. Đến tận khi hắn già đi, không hề có một con tang thì nào đến quấy rầy hắn, cũng không có ai đột nhập vào nơi này, cuộc sống rất yên tĩnh, lại cũng rất cô độc...

Vừa cảm giác muốn tỉnh dậy, bên ngoài đã sáng trưng, có vài con tang thì đang bám vào ngoài cửa xe giương nanh múa vuốt gào rống với người bên trong, muốn đi vào, nhưng chỉ biết ngây ngốc chen lẫn trước cảnh cửa. Lâm Đăng ngáp một cái rồi đứng thẳng người dậy, quay đầu một cái liền thấy con tang thì đang biểu diễn hiến tâng giải trí miễn phí, không nhìn được cười lên tiếng.

“Rộp_____” Cảnh Mặc ở bên cạnh hắn cắn mạnh thanh chocolate, chỉ cắn mấy ngụm liền đem toàn bộ chocolate còn lại nhét hết vào miệng, hai má phồng to chuyển chuyển, đặc biệt giống như tiểu động vật nhỏ đang ăn.

“Sớm nha~” Lâm Đăng rất thuận tay từ chỗ cậu cầm lấy một thanh chocolate, xé ra lớp giấy gói, bỏ cả miếng vào trong miệng mình, chờ đợi nó từ từ tan chảy.

Cảnh Mặc không nói cái gì, nhưng phá lệ nhìn hắn một cái.

Lâm Đăng biết, đây là một loại chào hỏi bằng phương thức khác của Cảnh Mặc, cậu không thích nói chuyện.

Khởi động xe tải, Lâm Đăng tiếp tục lái xe về phía trước, “Là con đường này đúng không?”

Cảnh Mặc vẫn im lặng như cũ không nói gì, mắt nhìn qua cửa kính.

“Cậu không nói thì coi như là đúng rồi nhé.” Đối với Cảnh Mặc, Lâm Đăng ngược lại cực kỳ kiên nhẫn, có lẽ là trên đường đi hắn quá mức nhàm chán, không nói một chút thì cảm thấy chán đến phát hoảng, có lẽ là vì ở bên cạnh Cảnh Mặc nên cả người hắn có thể thư giãn, loại cảm giác không thấy bất kỳ áp lực gánh nặng này cực kỳ sáng khoái, Lâm Đăng thực thích.

Bởi vì Cảnh Mặc không phối hợp, cuộc trò chuyện đầu tiên đã không thành công.

Hai người lại trầm mặc một đoạn đường dài, vẫn là Lâm Đăng mở miệng trước.

“Phía trước mặt có ngã ba, định chạy đi đâu đây?” Lâm Đăng thả tốc độ chậm lại, chờ đợi đối phương trả lời.

Cảnh Mặc không lên tiếng đáp lại, hơi cúi xuống, mái tóc đen mềm mại che khuất đôi mắt, không nhìn thấy được cậu đang nghĩ gì.

Khi xe đã chạy đến ngã ba đường, Lâm Đăng không còn cách nào khác phải dừng xe lại, hần xoa xoa giữ mi tâm, có chút bất lực nói, “Cậu cứ như vậy không muốn nói gì sao?”

“...”

“Hay cậu không muốn nói chuyện với tôi?”

“...”

Lâm Đăng nhẹ nhàng thở ra một hơi, cố gắng xua tan cảm giác thất bại hiềm thấy trong lòng mình, lần đầu tiên trong cuộc đời hần nhìn một người thấy vừa mắt như vậy, lại là tên mặt nóng mông lạnh. Quái.

Hần cảm thấy bản thân mình phải sớm thăng cấp thành cấp bậc vua lỗi nhãi Đường Tăng, mà Cảnh Mặc vẫn luôn lù lù bất động làm hoàng đế trầm mặc.

“Bên trái.” Ngay lúc Lâm Đăng gần như định ném đồng xu để quyết định đi con đường nào, rốt cuộc Cảnh Mặc đã nói chuyện, giọng nói rất dễ nghe, âm sắc rất tinh khiết, không sắc nét, không trầm thấp, tựa như dòng nước mát phơi mình dưới ánh mặt trời, nghe rất thoải mái, giai điệu thật mềm mại, có lẽ cho dù có nổi giận lên thì âm thanh cũng không mang theo phần nộ.

“Cuối cùng cũng chịu nói, thật đúng là ngàn vàng khó mua được cậu mở miệng nha.” Lâm Đăng châm chọc một câu, cũng không tiếp tục trêu đùa cậu nữa, hần khởi động xe tải chuyển sang đường bên tay trái.

“Âm thanh ngày hôm đó của cậu thật không giống như hôm nay.” Lâm Đăng đạp một cái lên chân ga, tăng tốc độ chạy nhanh lên, hần liếc mắt nhìn Cảnh Mặc đang nhìn nhìn ra bên ngoài, cười mắng một câu, “Giọng nói... Gần như đem tôi đông thành băng đó, siêu năng lực.”

Cảnh Mặc nghe cũng không có phản ứng gì đặc biệt, nhưng đặt đầu mình tựa vào cửa kính xe, tầm mắt tự nhiên chuyển dời đến kính chắn gió phía trước, trên đó có một cái lỗ thủng lớn cỡ hạt đậu tương, đó là kiệt tác tối hôm qua của cậu.

Kế tiếp, Lâm Đăng không tìm đề tài để nói chuyện nữa, hai người tuy không nói gì với nhau, nhưng bầu không khí lại hết sức hài hoà, có thể nhìn ra được, tâm trạng của Lâm Đăng khá tốt.

Lúc nhìn thấy có con tang thi bị lọt sâu bên trong vũng bùn không ra được, hần thậm chí còn không kìm nén được bật cười.

Những lúc này, Cảnh Mặc cũng sẽ nhìn theo tầm mắt của hần một chút, dù Lâm Đăng cảm thấy cảnh tượng đó rất hài hước, nhưng bên trong mắt Cảnh Mặc cũng trở nên rất bình thường, nhàm chán.

Cảnh Mặc không hiểu Lâm Đăng đang cười cái gì, cũng giống như Lâm Đăng không hiểu vì sao Cảnh Mặc cứ yên tĩnh như vậy.

Khi nhìn thấy tấm biển lớn đánh báo địa giới Y thị, Lâm Đăng dừng xe ở một bên.

“Phía trước hình như có người.” Lâm Đăng nheo mắt, chiếc xe màu bạc sang trọng dừng ở trạm kiểm soát, nhìn có chút quen mắt...

Cảnh Mặc cũng nhìn thấy, cậu biết chiếc xe đó, đó là chiếc xe của anh trai duy nhất của cậu_____Cảnh Dục.

Khi Lâm Đăng nhìn về phía bọn họ, bọn họ cũng phát hiện chiếc xe tải vừa dừng lại này, người ở bên trong lập tức mở cửa xe bước xuống dưới, sau đó hai người đàn ông khác cũng xuống xe theo.

Người xuống đầu tiên là một ông chú trung niên, mái tóc được tỉa tốt tỉ mỉ, trong đôi mắt loé lên sự khôn khéo, vừa nhìn thấy là biết không dễ đối phó, hai người đi xuống sau là một đôi thanh niên nam nữ, nam thì có bốn phần giống Cảnh Mặc, gương mặt đẹp trai, toàn bộ cơ thể lộ ra phong thái trầm ổn, nữ thì rất xinh đẹp, mang một vẻ đẹp cổ điển, trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng bình thường, quần jean màu xanh, vạt áo sơ mi đóng bộ vào quần, càng thêm nổi bật vóc dáng cao gầy với những đường cong tinh tế lưu luyến.

Ba người kia vẻ mặt đầy vui sướng bước nhanh về phía chiếc xe tải.

“Tiểu Mặc!” Người còn chưa tới gần, nhưng âm thanh đã truyền đi qua, Lâm Đăng rõ ràng có thể cảm nhận được trong âm thanh vui sướng đó còn có sự yêu thương tốt cùng.

Cảnh Mặc không có vui sướng kích động như bọn họ, mặc dù cậu đã xuống xe, nhưng không có đi về phía bọn họ, mà ngược lại khi người thanh niên muốn đưa tay kéo cậu, lập tức lui một bước về phía sau, né tránh bị đụng chạm.

“Tiểu Mặc, đừng giận anh hai, là anh hai không tốt, ngoan, về nhà với anh, bên ngoài không an toàn.” Cảnh Dục nói, tay lại muốn giơ tới kéo Cảnh Mặc.

Lần này Cảnh Mặc chỉ hơi mím môi, không lui nữa, tùy ý để cho Cảnh Dục nắm tay.

Cảnh Dục mỉm cười nhẹ nhàng, tay còn lại đưa lên sửa lại những sợi tóc lộn xộn của Cảnh Mặc một chút, sau đó kéo cậu trở về, người đàn ông trung niên đưa mắt nhìn Lâm Đăng đang ngồi trong xe tải, lịch sự gật đầu, sau đó rời đi cùng hai người kia.

Chỉ có người đẹp cao gầy, vòng tay khoanh trước ngực đứng ở phía trước xe tải, hào phóng nở một nụ cười duyên dáng với Lâm Đăng, “Tôi tên là Trịnh Miểu Miểu, cậu có thể gọi tôi là Tam Thủy tỷ, cậu là bạn của Tiểu Mặc đúng không?”

“Xem là vậy đi... Đúng rồi, các người là gì của Cảnh Mặc?” Lâm Đăng nhìn thiếu niên được dắt đi ở phía trước, nếu bọn họ là người nhà, nhìn thế nào trông có vẻ không có vui mừng, nhưng mà Lâm Đăng cũng chưa từng thấy qua bộ dáng vui mừng của Cảnh Mặc, cho nên không có cách nào đoán được cảm xúc của Cảnh Mặc.

“Tôi là chị họ của cậu ấy, người kia là anh trai cậu ấy, gọi là Cảnh Dục, người còn lại là quản gia nhà bọn họ.” Người đẹp Miểu Miểu cảm thấy thú vị đánh giá Lâm Đăng, “Tiểu Mặc chưa bao giờ ở gần với ai lâu như vậy, cậu làm thế nào thế?”

Lâm Đăng nhẹ lắc đầu, “Không có làm gì cả, cậu ấy vẫn như cũ không để ý đến người khác, tôi cảm thấy không có khác gì với lúc ban đầu.”

Trịnh Miểu Miểu chớp mắt từ chối cho ý kiến, trên gương mặt lộ ra một nụ cười khó hiểu, nhìn xa xa thấy những người kia đều đã lên xe, cô ta cũng nhanh chóng đứng thẳng lưng, vẫy vẫy tay với Lâm Đăng, “OK, lần sau có duyên thì gặp lại.”

Âm thanh còn chưa tán đi, người cũng xoay lại chạy thật xa.

Lâm Đăng có chút nhàm chán gõ gõ tay lái phía trước, càng nghĩ, vẫn là quyết định từ bỏ chiếc xe tải, dự định tìm một chiếc xe khác sử dụng được, cho dù sau này xui xẻo gặp phải đám người kia, cũng không sợ bọn chúng trả thù, chỉ cần hần không nói, Cảnh Mặc không nói, chẳng ai biết ai đã giết hai người kia.

Lần này rất là may mắn, rất nhanh tìm được một chiếc Audi còn tốt, xe không khoá, mở cửa xe là có thể đi vào, chìa khoá còn cắm trên ổ khoá, bên trong cũng sạch sẽ, chỉ có vài vết máu trên cửa xe.

Vừa khởi động xe, người đẹp tên gọi Trịnh Miểu Miểu cầm trên tay một hộp quà nhỏ tới.

Lâm Đăng hạ kính cửa xe xuống, nghi hoặc nhìn đối phương.

Trịnh Miểu Miểu nhìn ra nghi vấn của hắn, không thể không bật cười một tiếng, cô đưa hộp quà cho Lâm Đăng, chỉ nói một câu: “Tiểu Mặc đưa cho cậu.”

Sau đó cũng giống như lúc đến, lại cọ cọ bay xa.

Phụ nữ giống như gió... Tế bào vận động phát triển rất được...

Lâm Đăng cũng không nói gì, nhìn thoáng qua hộp quà nhỏ trong tay, lại nhìn nhìn về phía trạm thu phí, xe màu bạc điều chỉnh quay đầu lại, rất nhanh liền biến mất trong tầm nhìn của hắn.

Mở ra hộp quà nhỏ, lại phát hiện bên trong có một khẩu súng lục màu bạc, nòng súng có hoa văn ngôi sao năm cánh màu đen, ngoại hình vô cùng xinh đẹp.

... Cái này rõ ràng là ngày hôm đó, Cảnh Mặc lật tung từng thùng đạn tìm ra được, nhìn cậu ngày đó xem nó như là bảo bối, món đồ này nhất định là rất quan trọng với cậu ta, bây giờ cho hắn nghĩa là sao.

Đây là muốn hắn tạm thời giữ nó?

Ex: Ừm, cảm thấy tác giả đặc biệt thích miêu tả giọng nói, thích những giọng nói hay. Cả công lẫn thụ, giọng người nào cũng đẹp.

21. Chương 21: Sinh Tử Một Khắc

Đem chiếc hộp được tặng cất vào trong kho hàng nhỏ, Lâm Đăng khởi động xe, chạy theo hướng tới W thị.

W thị nằm ở phía tây nam Hoa quốc, được biết với cái tên “thành phố mỹ thực”.

Mục đích chuyến đi này của Lâm Đăng, là để thu thập thực vật.

W thị có một cao ốc thực phẩm, tổng cộng có mười hai tầng, mỗi tầng là một loại thực vật khác nhau. Sau khi mật thể bùng nổ thì chỗ đó biến thành căn cứ của quân đoàn tang thi, thậm chí bị tang thi chiếm giữ đến mười năm, dù sau trước khi Lâm Đăng chết, chưa từng nghe được bất kỳ tin tức tốt nào về cao ốc thực phẩm này.

Không ngừng có người tình nguyện đi chết, tang thi chỗ đó bị nuôi thành hung hãn dị thường, tang thi ăn thịt người càng nhiều, tốc độ tiến hoá của nó càng nhanh, một số con có trí thông minh cao, muốn công phá chỗ đó càng khó khăn.

Nhưng vẫn có người sẽ không tiếc bất cứ giá nào cũng muốn đi vào, hậu kỳ mật thể tài nguyên cạn kiệt, cao ốc thực vật đối với nhân loại mà nói thì sức cám dỗ đâu chỉ có cấp bậc một hai sao.

Sau một thập kỷ dài, thực vật có lẽ đã bị biến chất hết, nhưng tầng cao nhất vẫn còn lưu giữ nguyên vẹn một số lượng lớn thực vật xanh bổ dưỡng, hạt giống biến đổi gen, thậm chí còn có hạt giống trái cây và rau quả chuyển gen, những thứ này đóng vai trò hết sức quan trọng trong việc duy trì căn cứ nhân loại, đây cũng là nguyên nhân vì cao ốc này luôn bị cao tầng các căn cứ chú ý đến.

Mà Lâm Đăng lựa chọn đi bây giờ, chính là muốn thừa dịp đám tang thi còn chưa tiến hoá, nhanh chóng vọt vào quét một trận, nếu đợi đến nửa năm sau, đó là nơi chỉ có thể vào không thể ra.

Giữa trưa mặt trời lên cao có chút châm chọc, cây xanh mây xanh, nước chảy róc rách, ở hai bên đường có thể thấy vài con tang thi đang tập tễnh đi lại, nước sông vốn sạch sẽ cũng trôi nổi rất nhiều xác chết đang thối rửa.

Khi Lâm Đăng lái chiếc Audi ầm ầm lao tới, tiếng động cơ làm cho mấy cái xác trông như đã chết lại một lần nữa kinh động lên, âm thanh rào rào nối tiếp của nước, một đám xác chết lắc lắc đứng lên không vững, trong cổ họng xì xầm âm thanh khó nghe, cơ thể xấu xí không đủ xuống những bọt nước, cố gắng thì nhau leo lên bờ.

Đây chính là mật thể, phía sau bề mặt bình tĩnh, là hư thối, là dơ bẩn, khắp mọi nơi luôn tiềm ẩn nguy hiểm khủng khiếp.

Ngay cả khi đã một lần trải qua những tháng ngày tàn khốc đó, hắn vẫn phải sống trong thế giới này, có máu thịt, có thở có cười, hắn vẫn là một sinh mệnh đang sống, hắn so với những người bị biến thành tang thi phải may mắn gấp trăm ngàn vạn ngàn lần!

Thế giới này không còn quan trọng chính hay tà, đen hay trắng, chỉ có người hai tay vấy đầy máu, có thể đạp xuống thi cốt lát đường cho mình, nở một nụ cười chào đón hoàng hôn màu của máu.

Chọn lọc tự nhiên, chọn lọc tự nhiên...

Nhìn xác chết ven đường, khoe miệng Lâm Đăng vô thức cong lên, mang theo chút châm chọc, nhưng trong đôi mắt lại hết sức kiên định không có bất cứ điều gì có thể lay động, hẳn muốn sống, sống chỉ vì bản thân mình!

Khi xe đi vào con đường giữa thung lũng, cảnh vật xung quanh đột nhiên trở nên khá quen thuộc, Lâm Đăng nhíu mày suy nghĩ một chút, mới nhớ tới con đường này từng bị một nhóm phần tử dùng đá chặn ngăn lại, căn bản là không thể đi qua được.

Kiếp trước, hẳn cùng với một đội người sống sót từng ở trong này ăn mệt, lúc ấy bọn họ còn cùng nhau dùng một chiếc xe, đội trưởng là một người tốt và chính trực, trên đường nếu gặp người sống sót, anh ta đều cho bọn họ lên xe, cuối cùng chiếc xe thật sự không thể chen được nữa, vài người sống sót thân thể cao to đều tự nguyện xuống xe, nhường vị trí của mình lại cho những đứa trẻ.

Thời điểm đó, mặt thể chỉ mới bùng nổ có vài ngày, bản tính lương thiện của nhân loại vẫn còn tồn tại trên hầu hết mọi người, bọn họ còn ôm ấp hy vọng, mong muốn chính phủ có thể giải quyết được thảm họa lần này của nhân loại.

Lâm Đăng nhớ mình cũng nằm trong danh sách những người tình nguyện xuống xe lần đó.

Chỉ xuống có bảy tám người, chiếc xe không giảm được bao nhiêu chật chội, nhưng người đội trưởng lại vùng tay lên, từ bỏ chiếc xe, quyết định đi theo bọn họ cùng nhau đi đường núi.

Còn lại những người ngồi trong xe, chạy được nửa đường thì đột nhiên chạy trở lại, từ bỏ chiếc xe, định theo phía sau bọn họ đi đường núi.

Hỏi ra mới biết, phía trước con đường đã bị đá chặn lại.

Mỗi người đều được phát cho một cái túi, bên trong có đầy đủ thức ăn và nước uống, đều là đội trưởng hỗ trợ cho bọn họ.

Tất cả cùng nhau lần mò đi hướng lên núi, lại không biết có một đám người đã sớm phục kích ở mặt sau mấy tảng đá lớn hai bên đường, chờ đợi bọn họ chính là nòng súng dí vào đầu.

Lúc đó trên tay Lâm Đăng không có súng, cũng không đủ sức để luôn cảnh giác từng giây, mặt thể giá lâm khiến mọi người bị chấn động rất lớn, vẫn chưa kịp điều chỉnh lại đầu óc của mình, ai còn có thể nghĩ đến lúc này rồi còn phải đề phòng bị người đánh cướp, hiện tại mọi người chỉ nhận ra sự đáng sợ của tang thi, tìm mọi cách ngăn chặn tang thi đến gần, thế nên mới quên mất còn có những kẻ ác.

Đám người trong thung lũng này tập trung đủ loại thành phần, có trộm vặt, có cho vay nặng lãi, và nhiều nhất là những kẻ có tiền án tiền sự, virus tang thi bùng nổ, nhân viên cai ngục ồ ạt còn không mang nổi mình ồ ạt, nào có hơi sức đi quản đám phạm nhân này, dĩ nhiên là để bọn chúng trốn thoát được, không trốn được thì cơ bản đều vào bụng của tang thi.

Mặt thể giá lâm, càng góp phần khiến những kẻ này càng thêm lộng hành, làm hết tất cả các chuyện xấu xa bẩn thỉu không cần kiểm chế, thậm chí còn lộ bạch hơn, đám người này chính là dẫn đầu xu hướng của nhân loại.

Bản chất của con người luôn tồn tại cái ác _____ chỉ cần có người nào đó đóng vai trò dẫn đường, cuộc sống mỗi ngày qua rất khá, lập tức sẽ có người học theo, gia nhập đại quân nhân loại tàn ác.

Còn có một nguyên nhân, đám tội phạm này cơ bản đều có một chút bản lĩnh, biết sử dụng đầu óc, lại đủ xấu, nhưng mà cũng rất mạnh, đây là một thực tế rất tàn khốc.

Thời gian trôi qua đã lâu, Lâm Đăng chỉ mơ hồ nhớ cảnh tượng rất hỗn loạn, bắt đầu là tiếng nổ súng và tiếng la hét, tất cả mọi người giống như ruồi bọ không đầu chạy theo hướng của mình, không bao lâu sau đã tan tác. Tổ chất thân thể của Lâm Đăng rất tốt, chạy nhanh, khoảng cách bọn họ ngày càng lớn.

Đợi đến khi hẳn dừng lại, quay đầu xem tình huống phía sau, mới phát hiện đám người chạy theo sau hẳn tất cả đều 'biến mất'.

Gọi to mấy tiếng, không ai trả lời, lại đợi được một viên đạn bay tới, ghim trúng một thân cây nhỏ kế bên, khi đó Lâm Đăng đã đào viên đạn ra, vỏ đạn thon dài, rõ ràng đạn là loại súng trường bắn tỉa chuyên dụng..

Những chuyện sau đó thì Lâm Đăng nhớ không rõ lắm, tóm lại là hắn trốn thoát thành công, bởi vì trên tay không có súng, hắn không dám tiếp tục tìm người mà là trốn đông trốn tây chạy từ ngọn núi này sang ngọn núi khác, cuối cùng cũng khoát khỏi tay súng bắn tỉa thỉnh thoảng bắn đạn quấy rối mình.

Đây có thể nói là một trong những lúc khốn quẫn của Lâm Đăng ở kiếp trước, cũng là nhờ vào sự tự tin, tuy hứng ác ý của tay súng bắn tỉa đó, hắn mới không có chôn xác trong thung lũng này.

Lâm Đăng cầm lại cây Remington từ sau lưng xuống, nắm thật chặt trong tay, lần này hắn nhất định phải trả lại hết sự sỉ nhục của kiếp trước!

Chạy qua mấy ngọn đồi nhỏ, Lâm Đăng rút cuộc dừng lại, trên đường đi đều có thể nhìn thấy nhiều dấu vết của sự sống con người, tất cả các dấu hiệu này càng khẳng định suy đoán của Lâm Đăng, đám người kia nhất định phải quanh đây. Lại nhìn tình huống xung quanh, rừng sâu cây lớn, cành lá xum xuê gần như có thể che khuất ánh sáng mặt trời, có thể nói, đây là chỗ ẩn nấp bắn tỉa cực kỳ tốt.

Nhìn xung quanh, cuối cùng hợp ý một cây cổ thụ, Lâm Đăng đi đến bên cạnh vỗ nhẹ lên thân nó, rất cứng cáp và chắc chắn, vỏ cây cổ thụ này rất có lợi cho việc leo trèo, nhánh cây cũng nhiều, leo lên đó hẳn là rất khó để tìm được người.

Tâm trạng tốt huyết sáo một tiếng, Lâm Đăng đeo cây súng ngấm ở sau lưng, lui lại vài mét, đứng vững, điều chỉnh tư thế lấy đà, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất vọt về phía cái cây, lúc đến gần thân cây thì nhảy mạnh một cái lấy đà, lợi dụng sức bật cọt sọt vài cái bám leo lên túm lấy nhánh cây thấp nhất, dừng một chút, sợ nhánh cây không chịu nổi sức nặng của mình, Lâm Đăng lại bò bò lên trên, bò đến giữa cây cổ thụ mới ngừng lại, tìm được một nhánh cây to khỏe rắn chắc ngồi đu lên.

Điều chỉnh hô hấp, đợi đến khi nhịp tim bình tĩnh lại, Lâm Đăng cầm lấy ống nhòm mini, nhìn một lượt tất cả các hướng, không phát hiện có ai, cũng không biết liệu có phải vừa đúng giờ cơm của bọn họ hay không.

Không quan trọng, tại thời điểm này, Lâm Đăng không thiếu nhất chính là sự kiên nhẫn, hắn có thể chậm rãi chờ.

Ngồi được một lúc, Lâm Đăng cực kỳ nhàm chán ngắt một chiếc lá để lên miệng, thổi nửa ngày cũng không thấy nó ra tiếng, sau đó không thú vị ném cái lá đi.

Bang_____

Chiếc lá còn chưa có rơi xuống mặt đất, một viên đạn không biết bắn từ đâu xuyên tới, hai mảnh lá rơi xuống đất, uy lực viên đạn không giảm đi, đâm sâu vào thân cây cổ thụ.

Lâm Đăng trong lòng cả kinh, ngay lập tức trèo xuống cây, nhảy qua lại giữa các nhánh không dám dừng lại, thậm chí không dám xuống bằng một hướng.

Xem ra là hắn đã bị theo dõi từ lâu, mẹ kiếp, thằng bắn tỉa này bị nuôi thành cho ngớ ngẩn rảnh rồi vậy sao, nó không cần ăn cơm hả, không cần đi vệ sinh luôn sao, cả ngày núp một chỗ nhìn bên ngoài chăm chăm không thấy mệt hả!

Chạy được một đoạn, cái loại cảm giác bị nòng súng kim loại vẫn luôn ghim chặt trên người hắn, Lâm Đăng nở nụ cười lạnh, tạm thời để cho mày chơi một lúc đi, chờ tao tìm được địa hình thuận lợi, sẽ cho mày chết thật đẹp!

Cây cối xung quanh không ngừng lao vút về phía sau, Lâm Đăng chạy nhanh trong rừng rậm, hai mắt một giây cũng không ngừng nghỉ tìm kiếm điểm bắn tỉa thuận lợi, cuối cùng thì hắn phát hiện được một cái hố, hắn cố ý làm lộ động tác chạy núp phía sau một tảng đá lớn, ở chỗ đó ngưng lại nửa phút, hít sâu vài hơi, rốt cuộc đã khôi phục lại một chút bình tĩnh.

Lâm Đăng cởi đôi giày da trên chân mình ra, một cái lạng kê để lộ đế giày ở trên tảng đá, một cái thì lộ mũi giày ở bên trái tảng đá.

Một chiếc có lẽ không đủ để đối phương mắc mưu, nhưng hai, sẽ khiến đối phương phán đoán sai lầm.

Quả nhiên, chiếc giày bên tay trái Lâm Đăng bị trúng một súng.

Hắn nhanh chóng rút tay về, hình ảnh này lọt vào trong đôi mắt của người đàn ông trung niên đang mai phục cách một km bên ngoài, lại biến thành một nội dung hoàn toàn khác, như thể là người kia bị bắn trúng vào chân, bởi vì đau đớn mà rút trở về.

Người đàn ông trung niên tên gọi là Lý Nguyên, cha gã là kẻ buôn bán ma túy, ở trong nước không được cho nên đã chạy trốn ra nước ngoài, gã cũng được mang theo, từ nhỏ đã sống ở đó, tốt nghiệp một học viện quân sự nổi tiếng ở nước X, sau đó gia nhập tổ chức lính đánh thuê ở nước X, ở trong đó gã cũng được coi là một tay thiện xạ giỏi nhất, vài năm sau, lại theo cha bí mật về nước, đào tạo một nhóm lính đánh thuê, làm không ít chuyện ác, cuối cùng một năm trước bị bắt vì tội hành hung nhân viên cảnh sát.

Vốn nghĩ rằng phải ở trong tù ít nhất bảy tám năm mới có thể ra ngoài, không ngờ là ông trời có mắt, giáng một đoàn như vậy xuống cho nhân loại.

Gã không có bỏ lỡ cơ hội này, thừa dịp hỗn loạn, cùng với đám bạn tù thành công trốn thoát.

Lâm Đăng nhìn lỗ đạn trên giày, trong lòng phán đoán được chút phương hướng của mục tiêu.

Vị trí này không thể dừng được, bằng không hắn ngay cả cơ hội bắn trả cũng không có, thăm dò một chút là thùng đầu, như vậy còn có thể chơi sao?

Thân dưới hạ thấp xuống, nghiêng người lặn một vòng, Lâm Đăng nhanh chóng lặn vào trong cái hồ trùng, thân người lùn xuống lặn qua bên trái, trốn đến phía sau một tảng đá khác, thể tích của tảng đá này nhỏ hơn tảng đá lúc này rất nhiều.

Lâm Đăng không có leo trên, mà là quỳ một gối xuống đáy hồ, âm thầm đặt súng lên đá thăm dò tình hình bên ngoài, ngay sau đó dán sát ánh mắt vào kính ngắm chuẩn, tảng đá không lớn này vừa vặn che đầu của Lâm Đăng bị lộ ra.

Dựa theo phương hướng kia điều chỉnh lại vị trí súng, rất nhanh, Lâm Đăng phát hiện cán súng của đối phương bị lộ bên ngoài lớp lá vàng khô.

Bà mịa nó, núp trong đồng lá rụng!

Phỏng chừng đối phương cũng đang tìm vị trí của mình, cán súng lộ ra giật giật, nếu không phải có động đậy, Lâm Đăng khẳng định sẽ cho là đối phương nguy trang súng để đánh lừa.

Không thể đợi thêm nữa, nếu không rất nhanh sẽ bị đối phương phát hiện.

Một phát, chỉ có thể là một phát, nhất định một súng phải trúng ngay đầu, không thì hắn đừng mong sống sót rời khỏi đây!

Áp lực vô hình cực lớn nháy mắt bao phủ hắn, Lâm Đăng không thể không xoay xoay buông đạn, đây là một loại động tác ám chỉ để bản thân thả lỏng_____mục tiêu của mình bây giờ đã bị một viên đạn bắn chết, hiện tại là mình bắn người chết.

Đúng thế, thằng đó là ‘người chết’, người chết không biết nổ súng, không có gì phải lo lắng.

*

Lý Nguyên nhìn chằm chằm kính ngắm chuẩn, một giây cũng không thả lỏng, nhưng đợi mãi vẫn không thấy đối phương phản kích, chẳng lẽ thằng khốn này độ kiên nhẫn với mình? Chơi chiến thuật tâm lý?

Gã dám khẳng định Lâm Đăng chưa rời khỏi phía sau tảng đá, càng không có khả năng chuyển dời vị trí. Dựa theo góc độ quan sát của gã, căn bản không nhìn thấy những cái hồ cạn đằng sau tảng đá, xung quanh tảng đá không có bị bất kỳ cái gì che chắn, hắn đi ra thì gã có thể phát hiện được.

Hơn nữa Lâm Đăng cố tình để giày ở đó, lộ ra một chút da đen, khiến cho Lý Nguyên dù nhìn thấy giày nhưng gã lại không có cách nào ra tay được.

Không đúng! Chiếc giày đó từ này giờ không hề có chuyển động, nếu duy trì tư thế ngồi này một thời gian dài, chân không tê mới là lạ.

Trong lòng nghi hoặc, Lý Nguyên cũng bắt đầu nhìn xung quanh, chẳng lẽ thằng khốn này có thuật độn thổ?

Mà trong khi đó, Lâm Đăng đang ngắm vào chỗ gã đang ẩn náu, ngón tay móc lên, thành công bắn một phát, nếu không có cái gì bất ngờ, một súng này nhất định xuyên thủng vào chính giữa đầu đối phương.

Lý Nguyên là người rất cảnh giác, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, vì vậy hắn lập tức lăn ra khỏi đồng lá cây.

Cũng tránh thoát được một phát chí mạng kia, nhưng viên đạn vẫn bắn trúng bả vai gã.

Bởi vì đau nhức, tay cầm súng hơi hơi giật lên, căn bản không kịp bắn trả trở lại.

Trong dự đoán tránh thoát được một súng của đối phương, kế hoạch thay đổi thành một súng bắn chết hắn bị ngâm nước nóng, Lý Nguyên thu hồi lại tâm tính khinh miệt, thân thể một lần nữa lăn vào hố lá rụng, nơi có một đường hầm dùng cho việc đào tẩu và thay đổi vị trí ẩn nấp.

Không chơi, bụng đói, thằng khốn này cứ chậm rãi chờ ở đó đi, chờ tao ăn uống no đủ sẽ quay lại đánh với mày.

Lý Nguyên bịt lại miệng vết thương lộ ở bên ngoài, đặt ở đó, sờ sờ bụng xoay người dự định bò vào đường hầm bên trái, ai ngờ một viên đạn xuyên qua khe hở của đồng lá, lao vút về phía gã, chuẩn xác lách qua kẽ xương sườn đục thủng vào ngực.

Đến lúc chết Lý Nguyên cũng không dám tin được, bản thân đã trốn vào bên trong hố lá, thế nhưng bị người ta một súng bắn rụng.

Gã trước kia cũng từng chiến đấu với mấy tay súng bắn tỉa khác, trong hoàn cảnh bình thường, chỉ cần hắn giấu người trong đồng cỏ lá, đối phương sẽ không dám dễ dàng bắn, bởi vì có lá cây che sẽ làm tầm mắt của đối phương bị nhầm lẫn, rất khó mà một súng bắn trúng điểm trí mạng của gã, còn gã thì ngược lại có thể nắm lấy cơ hội này lập tức phản kích, thậm chí đối phương còn không kịp trốn,

Nhưng bây giờ, thiện xạ người này quá tuyệt diệu, thế nhưng bắn liên tiếp hai súng, hơn nữa mỗi súng đều bắn trúng gã, phát thứ hai hắn không hề dừng lại mà ngắm tiếp mục tiêu, gần như là viên đạn thứ nhất bay qua thì lập tức bóp cò súng.

Thực tế chỉ cần đối phương tạm dừng vài giây ngắn, gã có thể an toàn bò vào đường hầm.

Lẽ ra không nên như mọi khi mà chơi đùa thằng khốn này...

*

Lâm Đăng nhìn qua kính ngắm thấy lá cây từ từ bị máu nhuộm đỏ, khuôn mặt buộc chặt cuối cùng lộ ra một nụ cười_____bớt ngu đi, độ súng với tao, mày chỉ có thể thua!

22. Chương 22: Một Cái Nhân Tình

Lâm Đăng không dừng lại trong thung lũng quá lâu, hắn cũng không muốn lãng phí sức lực với đạn để đối phó với những người còn lại.

Thừa dịp bọn chúng bây giờ còn chưa biết được tình hình ở đây, Lâm Đăng nhảy ra khỏi cái hố cạn, nhanh chóng chạy đến ngọn đồi khác. Đi đường núi, chắc chắn xe không thể nào dùng được, chỉ có thể dựa vào hai chân của mình.

Mặc dù tốc độ sẽ chậm hơn rất nhiều, nhưng cũng không còn cách nào khác, con đường duy nhất đi từ đây đến W thị đã bị chặn, cho dù có lui lại tìm con đường khác, thậm chí còn phải lẩn mò lòng vòng rất lâu, còn không bằng đi bộ cho xong.

Xăng trong xe Audi cũng không dư nhiều, Lâm Đăng không thể cam đoan kế tiếp có tìm thấy trạm xăng để thêm dầu hay không, hắn còn không phải là vẫn dựa vào hai chân mình?

Sớm hay muộn chỉ là vấn đề thời gian.

*

Quá trình đi đường khá là nhàm chán, Lâm Đăng đi mệt, thì thả chậm tốc độ, xem như là đi ngắm cảnh.

May mà trước khi bầu trời chìm vào đêm đen, hắn rốt cuộc cũng bước ra khỏi vòng tay ôm ấp của dãy núi, thành công đi lên một con đường trải nhựa bằng phẳng.

Trời đã bắt đầu tối, không thích hợp đi bộ, đây là một trong những kiến thức thường thức tại mặt thể.

Buổi tối chính là thiên hạ của đám tang thi, chúng nó chủ yếu là dựa vào thính giác và khứu giác để xác định phương hướng của con người, ban đêm đối với chúng nó chỉ có lợi không có hại.

Bốn phía một mảnh tối đen như mực đối với nhân loại ở giai đoạn đầu mặt thể mà nói, độ rủi ro nguy hiểm tăng lên rất nhiều, không có cách nào để nhìn rõ xung quanh, càng không đề cập đến việc chiến đấu với tang thi.

Cứ suy nghĩ, bước chân của Lâm Đăng vô tình gia tăng thêm tốc độ đi nhanh hơn một chút.

Nếu như đoán không sai, phía trước nhất định có xe bị bỏ lại, ở trong đó nghỉ ngơi một đêm sẽ không thành vấn đề.

Quả nhiên, có một chiếc xe bị hư hỏng nặng dừng lại trước một thân cây, không, phải nói là nó đâm sầm vào thân cây.

Nhìn tình hình này, có lẽ động cơ bên trong đều bị biến dạng, Lâm Đăng cũng không trông cậy ngày hôm sao có thể lái nó được.

Bên trong xe có một con tang thi, đang nằm sắp chỗ cửa sổ xe hướng về phía Lâm Đăng không ngừng tru lên, da thịt trên mặt hư thối nghiêm trọng, mũi cong vẹo cắt vào trên thủy tinh, khiến cho người ta có một loại ảo giác kinh khủng là cái mũi ngay sau đó sẽ bị rơi xuống.

Rõ ràng là từ bên trong có thể dễ dàng mở cửa, nhưng trong đầu óc của tang thi, biện pháp đi ra ngoài chỉ đơn giản có đẩy và đập.

Thường thức đủ trò hề của tang thi, cuối cùng Lâm Đăng mới bố thí phát cho đầu nó một súng, dịch não ồ vàng của tang thi phụ văng lên trên cửa kính, cái mùi ghê tởm có thể làm cho người khác nôn mửa.

Lâm Đăng lấy cây mã tấu trong kho hàng ra, đập mạnh vào lỗ súng trên cửa kính.

Không phí chút sức lực nào, cửa kính bị đập thành lỗ hổng lớn, Lâm Đăng thò tay vào thăm dò bên trong, rút ra một chuỗi chìa khoá xe, đi tới đuôi xe mở nắp sau của nó rồi chui vào, hắn không có đóng kín nắp xe mà là cố ý để lại một khe hở, cung cấp không khí hít thở.

Rút cây dao găm trong giày ra, sau khi nắm chặt nó trên tay, hắn mới yên tâm nhắm hai mắt lại, tiến vào trạng thái ngủ nhẹ.

*

Trong lúc mơ mơ màng màng, Lâm Đăng hình như nghe được tiếng một trận nổ súng gần đó, hắn âm thầm ở trong xe xuyên qua khe hở nhìn ra bên ngoài vẫn là một mảnh xám mờ mịt, bây giờ có lẽ là lúc rạng sáng, không khí được hít vào đều mang theo một chút hơi lạnh.

Còn chưa đến giờ ah...

Ngáp một cái, hắn lại nhắm mắt, lỗ tai càng tự động loại bỏ những tiếng động kia, tiếp tục tiến vào trạng thái ngủ.

*

Mà cách đó không xa, có một cô bé bộ dáng như nữ sinh trung học sắc mặt tái nhợt hoảng sợ chạy tới, đầu tóc ngắn lộn xộn giống ổ gà, đồng phục màu trắng cũng đầy các vết bẩn, trên cánh tay lộ ra bên ngoài đều là các loại vết thương khủng khiếp và xanh đen, không giống như bị tang thi cắn, có vẻ như bị gây ra bởi bạo lực của người.

Theo sau cô bé là một chiếc xe tải chạy chậm rì, trên xe có khoảng hơn mười người đang đứng, có hai người trong tay còn cầm một khẩu súng trường bình thường.

“Em gái nhỏ, chạy nhanh lên nào, anh nổ súng nha!”

Kèm theo giọng thô khàn là một loạt tiếng súng liên tục, bắn trúng xung quanh cô bé, làm cho cô không ngừng la hét, khuôn mặt trái xoan thanh tú bị phủ đầy nước mắt.

Phản ứng của cô bé khiến mấy gã đàn ông trên xe cười ầm lên, chỉ có một thiếu niên mặc đồng phục cùng trường với cô gái cuộn mình ở trong góc, cậu ta run rẩy cúi thật thấp đầu của mình, có thể nhận ra, cậu ta đang cố gắng làm giảm cảm giác tồn tại của mình, tốt nhất là tất cả những người xung quanh xem cậu là vô hình đi.

“Nhóc, có muốn đi xuống chơi với em gái này không?” Một gã đàn ông mặt mày xấu xí, há mồm lộ ra hàm răng vàng khè, tay giơ ra giống như muốn nhắc thiếu niên lên.

“Không... Không muốn.” Thiếu niên rụt cổ, giọng nói phát ra run rẩy.

“Ha ha ha ha ha ~” Tất cả người trên xe lại đồng loạt cười to.

Một gã đầu nhím híp đôi mắt sưng húp, hắt ta dùng giọng nói vệt đục rỗng cổ họng hướng tới cô bé đang vừa chạy vừa khóc nói: “Hey, em gái, có nghe không, cậu bạn trai bé nhỏ của cưng đã hoàn toàn vứt bỏ cưng rồi, nó bây giờ là muốn dụng mạng của cưng để đổi lấy cơ hội sống cho mình đó!”

“Ha ha ha ha ha ~”

“Mẹ nó, ông cười đến đau cả bụng!”

Ở phía trước cô gái loạng choạng một chút, đột nhiên nằm sấp xuống mặt đất, chiếc xe tải chậm chậm theo phía sau cũng dừng lại.

Mà vị trí bọn họ dừng lại lúc này vừa lúc cách nơi Lâm Đăng nghỉ ngơi khoảng chừng một trăm mét.

Không có ai đem tầm mắt nhìn đến chiếc xe bị đụng vỡ nát đầu, thậm chí có vô tình nhìn thấy, cũng chỉ liếc mắt nhìn sau đó tầm mắt chuyển qua nơi khác.

“Này, em gái, bạn trai của cưng không thể tin cậy được đâu nha, có phải không hả, các anh em?”

“Đúng thế, không bằng bây giờ đi theo bọn anh đi, bảo đảm ngày nào cũng khiến em sướng, tuyệt đối mạnh mẽ gấp trăm lần cây đậu mầm này, ha ha ha ha~”

Mấy gã đàn ông đứng trên xe nói mấy câu dung tục khó nghe, còn có vài gã bước xuống xe, đi đến bên người cô bé định hành động.

Cô bé hét lên, điên cuồng đấu tranh chống đối.

Bên trong rừng cây bên đường, dần dần truyền đến tiếng gầm của dã thú, người trên xe lập tức ngừng lại cười điên, thần kinh khẩn trương cầm ra vũ khí của mình, ngay cả mấy gã đàn ông ở chỗ cô bé cũng ngưng động tác, bỏ lại cô, nhanh chóng nhảy lên xe.

Cô bé sợ hãi đem đầu chôn trong đầu gối của mình, cơ thể nhỏ nhắn run lên, cô thậm chí còn không có can đảm đứng dậy, vì hoảng sợ mà mềm nhũn, cho dù có cố gắng đứng lên cũng không đi được vài bước đã ngã nhào xuống đất.

Ngay lúc tang thi diễu hành hướng lên đại lộ, một chiếc Hummer việt dã phiên bản mở rộng đang di chuyển nhanh theo sau hướng xe tải.

Khi một con tang thi vừa bước lên đường nhựa, người trên xe tải đã lắp xong khẩu súng máy hạng nhẹ, điên cuồng bắn phá vào con tang thi.

Không biết bọn chúng đập trúng vận cứt chó gì, lần này chống lại không phải chỉ vài ba con tang thi, trước sau tổng cộng không quá một trăm con.

Hơn nữa trên xe có súng máy, đối phó với mấy con tang thi không biết tránh né, hành động chậm chạp chỉ là chuyện nhỏ.

Ngắn ngủi chỉ trong năm phút đồng hồ, một con tang thi đã nằm xuống chỉ cần nhấc đầu lên, một giây sau đã bị bắn nổ đầu.

Tất cả cảnh giác một lúc, thấy không còn con tang thi nào tìm chết nữa, một gã đàn ông lập tức nhảy khỏi xe, túm lấy cánh tay cô bé định kéo lên xe tải.

Cô bé vật lộn kháng cự, gã đàn ông có chút không kiên nhẫn tát mạnh một bàn tay, “Con *** thôi, giây nữa tao giết chết mày!”

Câu đe dọa này rất có tác dụng, cô bé lập tức không dám giãy nữa, mở to đôi mắt để mặc cho nước mắt chảy xuống.

Cùng lúc đó, phía sau chiếc xe tải đột nhiên truyền đến tiếng còi xe vang dội.

Đó là một chiếc Hummer việt dã phiên bản mở rộng, trong xe có bốn người ngồi tách ra, tính cả lái xe, tổng cộng có năm người.

“Có chuyện gì thế?” Một ông cụ tóc hoa râm trong xe mở miệng hỏi, biểu tình trên mặt ông ta luôn căng cứng, có thể nhìn ra đây là một người vô cùng nghiêm túc.

“Phía trước có chiếc xe tải, chặn đường của chúng ta...” Người lái xe quay đầu cung kính trả lời.

“Ông nội, vậy đừng đi H thị nữa~” Thanh niên tóc dài nữ tính lên tiếng, giọng nói mang theo chút ý xấu.

“Thằng nhóc chết tiệt, ông đích thân đưa mày tới thì tốt nhất ngoan ngoãn đi, lần này mày đi cũng phải đi, không cũng phải đi!” Ông cụ trợn mắt giận dữ nói.

Vừa mở miệng, hoàn toàn sụp đổ hình tượng nghiêm túc đứng đắn của ông, biến thành một cụ già du côn.

“Xùy, nhảm chán~” Thanh niên tóc dài lưỡi biếng dựa vào phía sau, mí mắt rũ xuống, bộ dáng không muốn mở miệng muốn ăn đòn nữa.

Ông cụ lại trừng mắt nhìn anh ta một cái, bàn tay để lại hai bên ghế mềm, lạnh lùng ra lệnh cho thủ hạ đắc lực, “Đi xem xe tải phía trước có chuyện gì, xem rồi tự làm việc đi.”

Na Lang và Na Hồ gật gật đầu, hai người từ hai bên cánh cửa bước xuống.

*

Mấy gã đàn ông trên xe tải ngay cái nhìn đầu tiên thấy Hummer việt dã phiên bản mở rộng, hai mắt vụt sáng lên, nôn nao không kiềm chế được, chiếc xe này ngồi hơn mười người cũng không có vẻ chen lấn, nếu bọn họ cướp được về tay, những ngày về sau sẽ thoải mái hơn nhiều, còn cần gì phải sử dụng thùng phía sau xe tải nữa, không còn phải chịu đựng gió táp mưa sa, dầm mưa dãi nắng trong thời tiết xấu.

Mỗi người đều ôm tâm tư riêng không hẹn mà thống nhất, đang lúc bọn chúng tụ tập lại thì thâm thảo luận kế hoạch cướp xe, thì nhìn thấy hai thanh niên thân hình cao lớn ra khỏi xe, đi tới phía xe tải của bọn chúng.

Cách xe tải mấy mét, hai người đứng lại.

Làn da trắng nõn, Na Lang hướng gương mặt khá nho nhã của mình mỉm cười và gật đầu với bọn chúng, “Na gia chúng tôi muốn đi H thị, không biết các vị có thể nhường đường hay không?”

“Na gia?!”

“Na gia H thị? Là cái thể gia hắc đạo nổi tiếng kia?! Đại ca, em nghĩ chúng ta vẫn là nên nhanh chóng nhường đường cho bọn họ đi.” Gã đầu nhím rụt rè sợ sệt khuyên gã thô to đầu trọc mặt đầy dữ tợn.

“Cút bà mẹ mày đi, lâu bầu cái rã,!” Gã đầu trọc trực tiếp đá hấn xuống xe.

Dưới gầm xe truyền đến tiếng rên đau đớn của gã đầu nhím, “Đại, đại ca, em, sai rồi...”

Gã đầu trọc không có để ý hấn, mà là đem tầm mắt nhìn về hướng hai người Na Lang và Na Hổ, cười hắc hắc hai tiếng, “Ày, hai anh là tay sai của Na gia đại danh đỉnh đỉnh_____?”

Giọng nói gã đầu trọc rõ ràng mang theo sắc thái mỉa mai mạnh mẽ, sắc mặt Na Hổ lập tức chìm xuống, đang muốn móc súng lục ra thì bị Na Lang đứng kế bên cản lại.

Na Lang vẫn duy trì mỉm cười nơi khoé miệng, “Tôi không hiểu anh đang nói có ý gì.”

Đầu trọc chép miệng, lắc lắc đầu, nói một câu không đầu vào đầu đáp lại, “Nha, xe các người tốt đó.”

Khoé miệng Na Lang hơi cứng lại, mà đôi mắt Na Hổ trừng đầu trọc muốn nổ ra lửa.

“Chú em _____ bây giờ thời thế thay đổi rồi, không nghe tin tức trên radio sao? Toàn thế giới...” Gã khoa trương giơ hai cánh tay của mình, “Tất cả đều bị lây nhiễm, chính phủ, quân đội, là một mớ hỗn độn, cậu nói xem...” Đầu trọc lắc đầu, trên mặt tiếp tục tìm đường chết, “Đấy, thế giới này không còn phát triển theo nguyên tắc cũ nữa, à, tôi nghe nói Na gia các cậu, mọi người đều bỏ chạy hết rồi? Còn dư bao nhiêu? Lên được ba con số không?”

Vừa dứt lời, vài tên đàn em bên cạnh gã giơ súng lên há mồm cười phối hợp.

Sắc mặt Na Hổ gần như đã biến thành than đen, đỉnh đầu, trên người càng không nén được ‘khí đen.’

Ngay cả Na Lang cũng trầm mặt xuống, lặng lẽ thò tay vào túi quần.

*

Từ lúc xe việt dã bấm còi ầm ỉ, đã bị âm thanh bén nhọn chói tai khiến Lâm Đăng tỉnh hẳn ngủ, cố gắng ép bản thân ngủ tiếp cũng không được. Lười biếng nhích tới khe hở xem kịch, dù sao hấn cũng đang nhàm chán.

Vừa vặn lúc này, nữ sinh trung học mang đôi mắt đầy nước mờ mịt nhìn thoáng qua hướng của Lâm Đăng, cô tựa hồ như muốn chạy trốn, cũng có thể là ngại những gã đàn ông bên cạnh trên tay có súng, căn bản không dám nhúc nhích xúu nào.

Vì một cái quay đầu này mà Lâm Đăng nhìn thấy rõ gương mặt cô ta, lập tức đông cứng tại chỗ, cô bé này... Kiếp trước hấn từng gặp qua, nhưng không phải là trong hoàn cảnh hiện tại.

Cùng mái tóc ngắn, cùng đôi mắt một mí nhỏ, ngay cả đồng phục trên người cũng giống nhau như đúc, nhưng mà kiếp trước cô bé có cha mẹ hộ tống cho cô, kiếp này cô ta lại bị một đám cận bã ác độc treu chọc đuổi theo.

Trí nhớ của Lâm Đăng đối với cô ta rất sắc sảo, bởi vì cô bé này đã từng cứu hấn.

Vào thời điểm đó, hấn vừa bị một đứa trẻ và một người đàn bà thông đồng lừa đi chút thức ăn và nước uống còn sót lại, thậm chí cả chiếc xe jeep thường xuyên bị tắt máy cũng bị bọn họ lấy đi, có thể nói lúc đó hấn rất nghèo túng. Lý do bị lừa thì đơn giản là người đàn bà lợi dụng sự hồn nhiên vô tội của đứa trẻ lừa gạt lòng từ bi của hấn.

Những cái thực vật đó là hấn chịu đói chịu khát buộc bản thân tích cóp lại, đến khi hấn không thể nào chịu được nữa muốn đem chúng nhét vào bụng mình, một đứa bé trai gầy da bọc xương khóc lóc bước đến trước mặt hấn.

“Anh trai ơi, em đói~” Tiếng khóc non nớt, khiến trái tim Lâm Đăng vô thức nhói đau, không hề suy nghĩ đem thức ăn nước uống nhồi vào tay nó.

“Anh trai ơi, đó là cái gì?” Sau khi ăn uống no nê, bé trai liếm ngón tay bẩn của, bối rối nhìn vào chìa khoá xe bên hông Lâm Đăng.

“Chìa khoá xe.” Lâm Đăng đuối sức trả lời, dạ dày hấn bởi vì đói khát mà hiện tại co rút dữ dội.

“Anh trai ơi, em muốn ngồi xe...”

“Được.”

Tiếp đó có một người đàn bà điên liều mạng chen lên xe, vừa cào vừa cắn đẩy hấn xuống, hắc lúc ấy thực sự không còn một chút sức, huống hồ hấn cũng không muốn lấy mạng ra chiến đấu với ‘người điên’, căn bản không chiếm được ưu thế.

Hết thấy đều thuận lợi như thế...

Khi hấn đang hấp hối dựa vào vách tường đổ nát, chờ đợi giờ phút mình chết đi.

Một cô bé đột nhiên nhìn thấy hấn, cô gạt cha mẹ mình, vụng trộm để nửa hộp bánh quy và nửa chai nước nhỏ cạnh người hấn.

Nhờ vào chút thức ăn và nước uống này, hấn mới có sức lực sau đó đi tìm một chiếc xe bị vứt bỏ có thể sử dụng được, cũng thành công kiếm được một ít thực vật.

Mà phần nhân tình này, đợi đến khi hấn chết, Lâm Đăng không có cơ hội báo đáp lại.

Nhìn đám người trên xe tải, đôi mắt của Lâm Đăng dần dần dần lên tia tàn nhẫn, cũng tốt, làm sạch vài thứ rác rưởi, trái đất cũng có thể sạch sẽ một ít.

Nâng nắp xe lên cao một chút, hấn nắm lấy Remington, cầm súng từ từ đưa ra khe hở thăm dò, điều chỉnh tư thế của mình, nghiêng người ngắm chuẩn, rất nhanh tầm nhìn tập trung lên đầu gã trọc.

Bắn nổ đầu đại ca trước, làm bọn chúng hỗn loạn, ngay lúc đám bọn chúng sợ tè ra quần thì từng phát một bắn thùng đầu.

Crack_____

Lên đạn, Lâm Đăng neho mắt nhìn chăm chú lẳng kính ngắm hướng về phía cái đầu quả dưa bóng lưỡng, không một chút do dự, móc cò súng.

23. Chương 23: Đoàn Diệt

Bang_____

Một viên đạn âm thầm không một tiếng động ghim vào mục tiêu đại não, thậm trí biểu tình trên mặt đầu trọc còn không kịp đổi, cứ cười lớn như vậy ngã xuống đất.

Âm thanh cười ầm ĩ của đám người xung quanh đột nhiên chết lặng, bọn họ kinh ngạc nhìn thi thể trên mặt đất, biến cố từ đâu bỗng nhiên xuất hiện dọa cho bọn chúng ngây người. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, loại tình huống đột nhiên bị tập kích này chỉ làm cho đầu óc mấy người trên xe trống rỗng, loạn thành một đồng bột giấy, căn bản không thể tự hồi tiếp theo nên làm như thế nào, lúc này phải cần một người đứng đầu chấn tĩnh đến chỉ huy, nhưng người đó đang nằm trên mặt đất trước mặt, hoàn toàn không hô hấp.

Bang_____

Ngay sau đó lại là một súng, gần như là lên đạn lập tức đã bắn ra, người thứ hai lại không một tiếng động ngã xuống, máu nhuộm đỏ tấm ván sàn xe, thậm chí còn có dịch não chảy ra ngoài, cảnh tượng này có thể nói là sốc kinh khủng.

“Ôi trời ơi!”

“Có Quỷ!”

“Cha mẹ của con

đừng bắn con!!”

“Ah ah ah ah ah ah, cút ra, tao muốn xuống xe!”

Đám người trên xe đều hốt hoảng, người đẩy ta, ta xô người, chen đến chen đi ngã khỏi xe tải, trầy xước nhốn nháo bò lết chạy bốn phía.

*

Có người nào đó giúp bọn họ?

Chẳng lẽ là người của chúng ta?

Na Lang và Na Hồ nhanh chóng đưa mắt nhìn nhau, thần kinh buộc chặt rớt cuộc thả lỏng, di chuyển tầm nhìn vào chiếc xe hơi vỡ nát đâm sầm vào thân cây ở phía trước.

Khoé miệng Lâm Đăng mang theo một nụ cười mỉa, lại một phát, một gã gầy gò nhỏ thó chạy đến hướng rừng câu lập tức nằm xuống, máu từ sau não tràn ra khỏi lỗ súng, nhiễm đỏ mặt đường nhựa.

Hai gã đàn ông chạy theo phía sau hần, hai chân sợ hãi run rẩy không dám chạy nữa, há hốc mồm quỳ rạp trên mặt đất, ngay cả vị trí của đối phương cũng không biết ở đâu, bắt đầu vái lạy khóc lóc kêu cha gọi mẹ.

Nhìn bộ dạng khốn quẫn của hai người này phỏng chừng không dám chạy, Lâm Đăng chuyển mục tiêu, nhắm vào một tên đã chạy tới trong rừng, rừng rậm nhiều cây cối, hơn nữa tên này liều mạng lao vào, tốc độ di chuyển rất nhanh, đa số tay bắn tỉa đều gặp khó khăn.

Nhưng đây không phải là vấn đề đối với Lâm Đăng, hần nắm chặt tay mình, nhìn phương hướng người nọ chạy, khẩu súng hơi di chuyển nhẹ, nhắm ngay khe hở hai thân cây, chờ gã chạy tới đó nháy mắt ngón tay móc lên, lại một phát, viên đạn bị bắn từ phía sau lưng xuyên vào tim gã, kết thúc mạng sống.

Ba tên.

Lâm Đăng ở trong lòng mặc niệm một câu, lại chuyển kính ngắm, có hai người liều mạng chạy đến phía sau xe việt dã, muốn dùng nó để chống đỡ cho mình.

Hai người đó chạy theo thứ tự một trước một sau, chưa đầy một giây hai thân ảnh chồng chéo một chỗ, ngón tay Lâm Đăng lại động.

Crack_____

Gần như là trùng hợp ngẫu nhiên, vị trí hai người song song nhau chạy đến cửa xe việt dã, cả hai ngay lập tức ngã xuống đất, không hề nhúc nhích thêm.

Ông cụ trong xe hơi nheo mắt, tán thưởng gật đầu, trong lòng quyết tâm chốc lát phải gấp tay súng thần này, nếu có thể, ông ta sẽ mời người này cùng đi H thị, 'Na' gia ở H thị có một căn cứ rất mạnh, chỗ đó rất an toàn, từ ngày mặt thể bùng nổ thì 'Na' gia có vài người đứng đầu đã chết, cũng chạy rất nhiều người, đây chính là lúc cần có thêm người mới.

Nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, trăm năm cơ nghiệp Na gia cho dù bớt đi những người này thì có vấn đề gì đâu, lương thực và vũ khí của Na gia vẫn còn đó, giao tình với Cảnh gia vẫn còn đó, dù cho mặt thể cũng không dễ dàng xuống đài như vậy.

*

Một súng trúng hai, xúc cảm hôm nay không tệ.

Lâm Đăng tâm tình rất tốt, ở trong lòng mặc niệm hộ năm tên còn lại, thuận tay lấy một khẩu AK47 từ kho hàng nhỏ ra đặt ở bên cạnh, lại thuận tay chứa đầy đạn hai bên túi quần, nâng lên nắp xe gọn gàng nhảy ra ngoài, vụt một cái trèo lên một cành cây, đứng ở đó nhanh chóng vác lên cây súng trường bắn tỉa, lần này hần không nhìn kính ngắm, mà dựa vào xúc cảm và dự đoán, đối với mục tiêu đang chạy ở đằng xa lại chớp mắt thả một súng.

Thật không may, phát súng này chỉ bắn trúng vai gã, người nọ lao đảo một chút, ôm chặt bả vai tiếp tục chạy nhanh hơn.

Lâm Đăng lắc lắc đầu, kinh bỉ kỹ năng bắn súng của mình một chút, đôi mắt lại nhìn chăm chăm người nọ, lại móc cò bắn tiếp một phát, lần này trực tiếp trúng vào gáy, game over

~Sáu... Đếm xem một chút còn bao nhiêu bia ngắm di động muốn chết nào.

Lâm Đăng neho mắt tìm kiếm phạm vi rộng hơn, khoé miệng mang theo nụ cười tự tin như thể mọi thứ đều nằm trong tay mình.

Hai? Không đúng, có một tên đang chạy, một tên thoát nhìn như đã chết, vì mạng sống của mình mà suy nghĩ, người này dứt khoát không chạy, nằm sấp trên mặt đất giả chết.

Đợi lát nữa anh thu thập mìn, Lâm Đăng cười thầm, ánh mắt giống như lang sói nhìn thẳng sang bia ngắm di động khác.

Thừa dịp ngày hôm nay hẳn muốn tìm lại về xúc cảm của mình, ở kiếp trước vì muốn tiết kiệm đạn, không phải đến phương sách cuối cùng thì hẳn cơ bản sẽ không nổ súng, số lần luyện súng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, may mắn là trụ cột của hẳn rất vững chắc, thậm chí không rèn luyện một thời gian dài, kỹ năng bắn súng vẫn cực nhạy có một không hai.

Đầu húi cua cơ bắp rõ ràng cảm nhận được một làn sóng tầm mắt nóng bỏng, chân run lên, thiếu chút nữa ngã lăn quay xuống đất. Gã gần như là khóc chảy cả nước mắt nước mũi, kêu cha gọi mẹ chạy về phía trước.

Khoé miệng Lâm Đăng hơi cong lên, gửi cho gã hai chữ, báo ứng! Để cho gã trải nghiệm một chút cảm thụ của cô gái nhỏ lúc này, Lâm Đăng cố ý bắn súng xẹt qua, viên đạn bay qua sát đầu gã, chỉ bị thương ở da một chút, nhưng cũng đủ cho gã sợ tới mức chạy cũng không dám chạy, ngừng lại, hai chân lúng búng tiểu ra quần.

Bởi vì cự ly xa nên Lâm Đăng không nhìn thấy mảng quần lớn sậm màu của bia ngắm, hẳn bắt mìn xuy một tiếng, sao không chạy tiếp hả?

Lâm Đăng lại nã một súng chỗ căng chân gã, thúc giục gã chạy mau lên.

Đầu húi cua thực sự là nể tình chạy một bước, một bước sau, lập tức nằm sấp.

Lâm Đăng nhướn cao một bên mày, có chút kinh ngạc nhìn gã đàn ông to con kia.

Thật sự buồn cười hết mức, ngay cả phụ nữ cũng không bằng, đúng là sự sỉ nhục cho đám đàn ông.

Hôm nay, anh đây muốn đại diện cho mặt trời và mặt trăng tiêu diệt sự sỉ nhục này!!

Bởi vì tạo hình của gã nên Lâm Đăng không có chút hứng trí đùa giỡn nữa, coi như từ thiện cho gã khóc thành chó thè này, triệt để kết thúc sinh mệnh bẩn thỉu của gã.

Thở nhẹ một hơi, hẳn lại một lần nữa đem tầm mắt phóng tới cái tên nằm giả chết trên mặt đất, còn có thể kiên nhẫn thế, có khi lúc này còn đang cảm thấy bản thân mình cơ trí đi.

Lâm Đăng xuy một tiếng, bắn một phát bên cạnh gã, gã ta hoảng sợ giật nảy người, tay động một chút, có lẽ là đang rối rắm có nên đứng lên chạy, hay tiếp tục giả vờ mới tốt?

Lâm Đăng liếm môi, rất là tốt bụng cho gã thời gian rối rắm.

Gã ta rối rắm trong một lát, cánh tay đang chống đỡ nửa thân người lập tức thả ra, tiếp tục giả chết.

Muốn giả chết với anh? Lâm Đăng chơi ác lại nã thêm một súng bên cạnh gã, gã ta sợ đến mức tim đập mạnh, vẫn không chịu đứng dậy.

Không đứng dậy? Tốt, anh đây khiến cho mày trở thành xác chết như ý nguyện!

Lâm Đăng hoàn toàn mất kiên nhẫn, một súng xuyên thủng hộp sọ gã.

Tiếp theo, chúng ta chỉ còn có hai tên quỳ ở ven đường hô trời gọi đất, như thể trong nhà có người chết quá thương tâm.

Người như thế, Lâm Đăng hoàn toàn khinh thường, trực tiếp hai phát giải quyết.

Sau khi nhảy xuống cây, Lâm Đăng cầm lấy khẩu AK47 để ở thùng xe phía sau, đi tới bên cạnh cô bé đang cúi đầu lau nước mắt ở chỗ chiếc xe tải.

Cô gái nhỏ dường như cũng cảm nhận được tầm mắt của Lâm Đăng, nâng lên khuôn mặt khóc tèm nhem, ngây ngốc nhìn người thanh niên đẹp trai đi tới chỗ cô.

Ánh mắt thanh niên bằng phẳng, đi đường, hai chân bước rất rộng, lưng rất thẳng, hai tay lộ ra đường cong săn chắc đẹp đẽ, mỗi tay cầm một khẩu súng, tạo hình thoát nhìn vô cùng phong trần tiêu sái.

Cô bé hơi hơi cúi thấp cổ, đầu cúi xuống nhìn lên đôi giày của mình, cô có chút sợ người này, còn có chút khấn trương.

Về phần tại sao lại sợ, có lẽ là biểu tình trên mặt Lâm Đăng quá lạnh, chịu thôi, trong lúc Lâm Đăng giết người thì biểu tình trên mặt có thói quen biến thành nghiêm trọng, nhưng mà hắn không cảm thấy gì, cảm thấy biểu tình như thế cũng là tự nhiên, cho nên không muốn điều chỉnh.

“Cô tên là gì?”

Cô bé có vẻ ngạc nhiên, thanh niên biểu tình lạnh lùng này, âm thanh không ngờ lại hay như vậy, có thể nói là cực kỳ truyền cảm, độ tương phản quá lớn đi.

“Hửm?” Lâm Đăng nhìn đôi mắt loạn chuyển của cô gái nhỏ, đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười phá vỡ hoàn toàn biểu hiện nghiêm trọng của mình.

Cô gái nhỏ cũng nhẹ nhõm thở ra, lặng lẽ thề lưỡi, cố không để mình khấn trương ngẩng đầu nhìn hắn, “Em... Em gọi là Hiến Quân Quân.”

“Oh, tôi tên là Lâm Đăng.” Lâm Đăng gật gật đầu, “Cha mẹ của cô đâu?”

“Họ...” Đôi mắt Hiến Quân Quân mờ mịt ảm đạm, nước mắt trượt xuống dần từ hốc mắt, “Bị những người này giết...”

Lâm Đăng im lặng một lát, nâng tay lên chạm vào mái tóc ngắn lộn xộn của cô bé, xem như an ủi.

Ai biết như thế ngược lại phản tác dụng, Hiến Quân Quân khóc càng dữ dội hơn.

Trong lúc nhất thời Lâm Đăng không biết nên làm gì mới tốt, đôi mắt vô thức nhìn về phía Na Lang và Na Hồ đang hoá thân thành phong nền.

Na Lang chớp mắt, cười khen ngợi, “Thiện xạ của anh thật sự rất tốt, tôi với Na Hồ sợ là luyện một đời cũng không đuổi kịp anh.”

Lâm Đăng biết đối phương là muốn làm thân nên khiêm tốn nói, đối với khen ngợi này hắn từ chối cho ý kiến, chỉ mỉm cười không nói bất cứ điều gì.

Hắn biết ‘Na’ gia sau này xây dựng được một căn cứ rất vững chắc, so với căn cứ chính phủ, căn cứ Cảnh gia không thua kém, chỉ có thể nói là mỗi nhà đều có ưu điểm riêng.

Thế nhưng tác phong làm việc của ‘Na’ gia hết sức quỷ dị, khiến hầu hết người sống sót cơ bản là đi đường vòng tránh H thị, đặc biệt là nam giới.

Đương nhiên trong chuyện này đều là có nguyên nhân, sau này sẽ chậm rãi nói đến.

Na Hồ từ nãy giờ đứng một bên vẫn khí đen bốc ngàn ngút, sừng mặt lên chèn một câu, “Tôi muốn nói, gầm xe còn có một con cóc.”

Na Lăng đóng băng trong một giây, khoé miệng hơi giật giật. Tên nhị hoá này lại bắt đầu lên cơn, nói thế nào cũng phải để cho cậu chàng treo người thêm một chút chứ, chờ nó mỏi tay, tự động rụng xuống không phải là thú vị hơn sao?

Lâm Đăng nheo nheo mắt, ngồi xổm xuống cạnh chiếc xe tải, dưới gầm có một tên đầu nhím đang run rẩy đu vào thanh ngang, tư thế đó quả thực rất giống con cóc chân chổng vó.

“Tay mỏi chưa?” Lâm Đăng cười hỏi.

“Mỏi.” Đầu nhím vừa khóc vừa trả lời.

“Nha, lực tay như thế là không được, phải nhõn rèn luyện nhiều chút.” Lâm Đăng dùng một tay kéo gã xuống, lôi ra khỏi xe.

Đầu nhím vùng vẩy tay chân đạp loạn xạ, giọng vịt đực la hét âm ỉ, hai dòng nước mắt chảy xuống trộn lẫn với nước mũi trượt tiếp xuống miệng hơi mở.

Hiền Quân Quân vội vàng che miệng quay lưng đi.

Lâm Đăng cười nhạo, một cước đá gã nằm sấp trên mặt đất, đè đầu dí xuống.

Cậu chàng này có vẻ khá hơn mấy tên khác, đoán chừng mình có cầu xin cũng vô dụng, biến thành táo bạo tru lên chửi rửa, quả thật khiến người hận không thể tổng dẹp vào mồm gã.

Mà thực sự có người đã làm như vậy.

Na Hồ ở một bên rất nhanh chóng cởi giày da lấy ra vớ của mình, cuộn thành một cục nhét vào trong miệng gã, dừng lại một chút, lại lấy một chiếc vớ khác nhét vào lỗ mũi của đầu nhím, mùi tràn vào mũi khiến gã trợn trắng hai mắt.

Na Lang đứng một bên bóp trán, nghiêng người nhích xa một chút, một bộ ta không quen biết tên nhị hoá này, dừng hỏi ta là mạch nào của hân phát triển ở tần số nào.

Mà Na Hồ, lại hết sức nghiêm túc, chính trực thưởng thức bộ dạng đau khổ muốn nôn mửa nhưng không cách nào phun ra được của đầu nhím.

Ex: anh Đăng sau này nên định cư gần bv tâm thần một chút:v

24. Chương 24: Năng Lực Tự Bảo Vệ

Na Hồ thực sự là một người đứng đắn bụng đầy ý xấu, thật đúng là mâu thuẫn kết hợp lại với nhau.

Lâm Đăng cố gắng nín cười, nghiêm túc nhìn về phía Hiền Quân Quân cũng một bên che miệng cười trộm.

Hiền Quân Quân cảm nhận được tầm mắt của người thanh niên, vội vàng bỏ xuống tay che miệng, uốn ngược ngẩng đầu, đứng nghiêm, giống hệt tiểu binh đang chờ trưởng quan phát lệnh.

“Có muốn trả thù hay không?” Đôi mắt Lâm Đăng nhìn xoáy vào cô bé.

“... Muốn.” Hiền Quân Quân cắn cắn môi, gật đầu mạnh.

Lâm Đăng đưa qua khẩu AK47 trên tay, cô bé mở to hai mắt nhìn, một chút khó thở.

“Cầm!” Giọng nói của Lâm Đăng nghiêm khắc lên rất nhiều, đôi mắt sắc bén nhìn cô bé, gần như là ép phải cầm.

Hắn không thể mang theo cô ta, nói thế nào thì bên cạnh hắn không thể an toàn được, tốt hơn là tìm cách để cô ta đi cùng với Na gia đến H thị, căn cứ Na gia khá tốt, ít nhất là trong một thập kỷ tiếp theo không hề bị tang thi công phá được. Mà cô gái nhỏ này quá yếu ớt, loại người này trong mặt thể không có năng lực tự bảo vệ mình, mà cho dù chiếm được danh ngạch trong căn cứ cũng sẽ bị người khi dễ lăng nhục, sống không yên ổn.

Hôm nay, hắn muốn dạy cho cô ta như thế nào nhẫn tâm, một người muốn sinh tồn trong mặt thể, mặc kệ là giết người, hay giết tang thi, là không thể tránh khỏi.

Ngón tay cô bé run rẩy nhận lấy khẩu súng trường, cầm cán súng chậm chạp không cử động, chỉ biết rơi nước mắt không dừng lại được.

Biết Lâm Đăng muốn cô bé học cách giết mình, đầu nhím mở to hai mắt nhìn chăm chăm, điên cuồng giãy dụa, Lâm Đăng dùng lực lớn hơn ép đầu gã xuống, khoé miệng cong lên uy hiếp, “Cô bé mới làm quen, thiện xạ không được tốt, mày cứ nhích tới nhích lui thì cô bé sẽ không thể bắn trúng vị trí quan trọng được, mày nghĩ xem, cứ phát này đến phát khác mà không chết được, chắc, bị tra tấn cũng đủ đó.”

Vừa nói xong, toàn thân đầu nhím bị đông cứng, không dám di chuyển, nhưng mồ hôi lạnh với nước tràn ra từ mắt càng dữ dội hơn, phỏng chừng lượng nước nếu cứ tiếp tục chảy như vậy, có khả năng sẽ chết vì mất nước.

Đầu nhím đã ngoan, Lâm Đăng chuyển tiếp mục tiêu, thấy cô bé ngẩn người đứng đó khóc, trong lòng thở dài, đưa tay nắm lấy bàn tay cô bé và chuyển lên chốt an toàn của súng trường, “Đây là chốt mở an toàn, bây giờ chúng ta mở nó ra.”

Đôi mắt của Hiến Quân Quân lâm vào một mảnh sương mù, căn bản không nhìn thấy mục tiêu trước mắt, chỉ cảm thấy bàn tay nắm lấy tay mình thật ấm, thực yên ổn.

Cô đã tận mắt chứng kiến tài thiện xạ của người thanh niên này, nói thật, đối với một người lợi hại như vậy, trái tim các thiếu nữ luôn mang theo chút sùng bái, hơn nữa bộ dạng người này rất được, ấn tượng trong lòng càng có xu thế tăng vọt, gần như là đánh bại hết tất cả nam thần mà ngày xưa cô si mê.

Nhưng bây giờ, vị nam thần vừa được bổ nhiệm này buộc cô phải giết người, làm một thiếu nữ căn chính miêu hồng tân thế kỷ [1], cái mà cô gọi là báo thù cùng lắm là đi lên đánh người ta một trận, đánh thành nửa sống nửa chết, sau đó treo lên cây chờ tang thi đến ăn sạch.

Như vậy, tuy rằng có thể xả giận, nhưng cô bé này vĩnh viễn luôn là kẻ yếu, chỉ có thể mượn tay người khác để giết người. Mà phụ nữ như thế, cuối cùng đều có xu hướng biến thành bình hoa sống bám vào đàn ông, về phần công dụng của bình hoa... Haha, không cần nghĩ.

Lâm Đăng không muốn để cô bé này phát triển thành như vậy, cho nên hôm nay, Hiến Quân Quân nhất quyết phải tự – tay – giết gã!

“Lau sạch nước mắt!” Lâm Đăng thu hồi tay, lạnh lùng nói.

Hiến Quân Quân vội vàng nghe theo, cô ta giống như giận dữ chà sát rất mạnh tay, chà đến mắt đỏ lên.

Một lần nữa Lâm Đăng quay chốt an toàn lại, giọng điệu lạnh lùng: “Tự mở chốt an toàn.”

Hiến Quân Quân hít sâu một hơi, làm theo lời của Lâm Đăng.

“Chỉ vào đầu gã.”

Hiến Quân Quân cắn môi, làm theo, chỉ là tay cầm súng hơi run lên.

“Đây là cò súng, đưa ngón trỏ của cô lên, từng thấy trên TV rồi chứ?” Lâm Đăng ở một bên ôm ngực, nhìn cô và chờ đợi.

Hiến Quân Quân gật gật đầu.

“Còn không nổ súng?”

Đôi mắt Hiến Quân Quân đột nhiên đỏ lên, bộ dáng dường như sắp phải khóc.

“Khóc nữa, tôi ném cô cho tang thi ăn!”

Hiến Quân Quân cắn môi, bộ dáng rõ ràng không tin, nhưng vẫn ghen lại nước mắt.

“Bắn.”

Khẩu súng trên tay Hiến Quân Quân càng rung mạnh, chậm chạp không đặt ngón trỏ lên cò súng.

Lâm Đăng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đưa tay qua ép ngón tay của cô đặt lên, sau đó thu tay lại, chờ đợi cô bắn.

“Bắn đi.”

Hiến Quân Quân lắc đầu, “Không, tôi không!”

[1]

: căn chính miêu hồng: nghĩa đen là rễ (nguồn gốc) chân chính cành lá khỏe mạnh. Nghĩa bóng: chỉ người đã từng kiên quyết/vững vàng trong chính trị.

Theo trong câu: Thiếu nữ căn chính miêu hồng tâm thế kỷ: chắc có nghĩa là: làm một thiếu nữ sống trong thế kỷ mới có nền chính trị hoàn bình.

25. Chương 25: Cảnh Mặc

Lâm Đăng gạt đầu, rút dao găm ra, đặt lưỡi dao lên cổ cô ta, “Được thôi, để tôi giết cô, phế vật lưu lại trên đời này cũng không có tác dụng gì.”

Hiển Quân Quân đột nhiên bật khóc, cả người co giật theo tiếng khóc nức, vẫn không chịu nổi súng, “Không, em không thể, giết người rất đáng sợ... Ô ô ô nha~.”

“Cô chết, hoặc gã chết?” Lâm Đăng dí lưỡi dao vào sát chút, thấp giọng đe dọa.

Cô bé trừng lớn đôi mắt, gần như hốc mắt muốn nứt ra, miệng há to, nhưng không thể phát ra một tia âm thanh, cô thực sự cảm giác được một làn sóng lạnh băng xâm nhập vào xương tủy, sát khí vô hình này so với lưỡi dao trên cổ càng khiến cô sợ hãi.

Nếu một giây trước Hiển Quân Quân còn tưởng rằng người này nói đùa, nhưng khi nhìn đến đôi mắt lạnh lùng vô cảm của Lâm Đăng, cô mới hoàn toàn tin tưởng, nam thần này sẽ giết cô, anh ta nghiêm túc.

Tại sao, tại sao nhất định phải bắt cô giết người...

Hiển Quân Quân không hiểu, cô đem ánh mắt cầu xin hướng sang Na Lang và Na Hồ từ đầu đến cuối vẫn im lặng đứng một bên, hi vọng hai người có thể giúp cô, cô thật sự không muốn giết người, cô thật sự sợ hãi khi phải giết người.

Thế nhưng hai người đàn ông này lại không hèn mà cùng nhau quay đi, đáp lại cô bằng tầm lưng lạnh lùng.

Có đôi khi, một số cần cù phải trưởng thành, hiện tại đã không phải là thế giới của sự thái bình yên ổn.

Tuyệt vọng, cô độc, sợ hãi, và đây chính là tâm trí hiện nay của cô bé, sẽ không ai giúp đỡ cô, bọn họ ép cô giết người.

“Bóp cò!” Đột nhiên Lâm Đăng đề cao giọng, lưỡi dao sắc bén vẽ ra một tia máu trên cổ cô ta.

Cô bé sợ tới mức run lên, nhắm mắt lại gào lên và bóp cò.

“Em không muốn giết!”

Cùng với câu này là một tiếng súng vang lên đinh tai nhức óc.

Người dưới chân Lâm Đăng không ngừng giãy dụa đã hoàn toàn không cử động nữa, máu đỏ tươi không ngừng chảy ra từ lỗ súng trên trán, máu nhuộm đỏ mí mắt sưng thũng của xác chết, dọc theo khe hẹp của mắt len lén vào bên trong trông mắt vô thần...

Cô bé mở mắt, nhìn người nằm trên mặt đất bị một súng của mình giết chết, đột nhiên một làn sóng lạnh nhẩy ra từ lòng bàn chân, cô không kìm nén được rung rung lên.

Bên lỗ tai xuất hiện âm thanh ù ù bịt kín, sau đó Lâm Đăng nói gì cô cũng không nghe được, chỉ là buông lỏng tay ra để cho súng trường tự động rơi xuống đất.

Lâm Đăng nhìn cô bé ngây ngẩn ngã ngồi trên đất, không nói bất cứ điều gì, đem con dao găm cất về bên trong giày, lại nhặt khẩu súng trường dưới đất lên, đóng lại chốt an toàn.

“Có thể nói chuyện với anh không?” Lâm Đăng đi tới trước mặt Na Lang, chuẩn bị đòi anh ta một ít phí ‘thù lao’, trước đó hẳn vừa giết hết bằng đảng trên xe tải cũng coi như giúp bọn họ giải quyết vấn đề khó, nếu không thì chỉ dựa vào những khẩu súng máy trên xe tải, cũng đã đủ bắn hai người bọn họ rách không một miếng lành lặn, bọn họ không trả phần nhân tình này, quả thật là hết đường nói.

Na Lang lộ ra một nụ cười rất nhỏ nhả, “Lão thái gia của chúng tôi ở trong xe, có lẽ anh có thể nói chuyện với ông ấy.”

Lâm Đăng gạt đầu, bước nhanh đi đến xe việt dã.

Thực tế thì lão đầu ‘Na’ gia luôn chú ý tình huống bên ngoài, tất cả các hành vi lúc này của Lâm Đăng đều bị ông ta thu hết vào mắt, đương nhiên cũng có nhị thiếu gia Na gia.

“Tôi còn nghĩ đó nhất định là một ông chú, không ngờ là tuổi tác không khác gì tôi lắm nha~” Na nhị thiếu nhét một miếng bò khô vào miệng, nhai nhóp nhép, ánh mắt nhìn Lâm Đăng mang theo chút hứng thú.

“Lát nữa phải ngậm mồm thôi lại cho tao, không được phép nói chuyện, đừng có mà CMN lên tiếng!” Ông cụ trừng hai mắt, một bàn tay vỗ vào trán cậu ta.

Na nhị thiếu lập tức mặt lạnh, “Ông già chết tiệt, đừng có cho rằng tôi không dám giết ông, không được đụng xú là vỗ đầu tôi!”

Khoé mắt ông cụ co giật, bị tôn tử của mình làm tức mà cười lộ lên, ông vươn tay ra lại vỗ một phát lên đầu Na nhị thiếu, “Tao thích vỗ đó, mày CMN là tôn tử của tao, tao muốn vỗ không được hả?”

Na nhị thiếu lạnh lùng nhìn ông cụ, đột nhiên nhe răng nanh lên nói một câu, “Chắc chắc, ông già chết tiệt, đừng có nói là ông yêu tôi nha, thực sự mẹ nó buồn nôn mà, không ngờ lắm lắm đến vậy!”

Nói xong, còn sợ hiệu quả không đủ biểu hiện thêm thái độ ghét bỏ, giống như là người đối diện giống như rác thải, chứ không phải là ông nội ruột của mình.

Cái câu đại nghịch bất đạo này, cũng chỉ có bay ra từ cái miệng của người như Na nhị thiếu kỳ ba này.

Ông cụ ôm ngực, run ngón tay chỉ vào thanh niên tóc dài, miệng há lớn hớp từng ngụm khí, nhìn tình hình có vẻ như lập tức ngất đi, “...”

Tài xế ngồi phía trước nhìn qua gương chiếu hậu thấy được cảnh này, vội vàng đưa lọ thuốc tới, nhưng bị Na nhị thiếu cản lại, “Không cần, mạng ông già này cứng lắm, không chết được.”

Vừa nói còn vừa nhàn nhả nhét vào miệng miếng thịt bò khô.

Tài xế là quen tính tình thiếu gia nhà mình, ngộ nghịch lại cậu ta, sau này hẳn sẽ không có ngày nào dễ chịu.

Nhưng... Hẳn có chút khó xử trước tình huống này, lại nhìn nhìn, nhất thời cũng không biết có nên qua đó không, cả người mồ hôi chảy ròng ròng.

Lão đầu giả vờ nữa ngày, thẳng nhóc chết bầm này vẫn thờ ơ, giận dữ, lại một lần nữa thô lỗ vỗ lên đầu tôn tử nhà mình.

Đương nhiên lần này Na nhị thiếu không nhịn nữa, vung tay đánh trả, trúng vào đầu ông cụ khiến choáng váng, trong thời gian ngắn không kịp hồi phục.

“Thẳng nhóc chết bầm, ra tay thật ác độc đó!” Ông cụ dựa vào ghế mềm, nhắm mắt một lúc, cuối cùng mới phục hồi lại hô hấp.

Đúng lúc này Lâm Đăng đu tới trước xe, Na nhị thiếu lời nói dâng lên cổ họng lại nuốt trở về.

Na lão thái gia cũng ngồi thẳng người, khôi phục diễn xuất lão đầu nghiêm túc.

Tài xế nhanh chóng đưa tay mở cửa, cung kính mời Lâm Đăng ngồi vào sôpha trong xe.

“Những người này đều là do tôi giết.” Lâm Đăng nói thẳng vào vấn đề.

“Thiện xạ của thẳng nhóc cậu rất tốt.” Lão đầu cũng không thèm để ý đến mấy cái lễ tiết hình thức nữa, thấy Lâm Đăng như vậy, cũng không để ý nữa.

“Cho nên, các người hẳn là nên trả thù lao cho tôi.”

Gương mặt lão đầu cứng một chút, thẳng nhóc này cũng quá thẳng thắn đi.

“Thù lao?” Na nhị thiếu có chút buồn cười nhướn cao một bên mày.

Lâm Đăng quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt thanh niên tóc dài, khoẻ miệng cong lên, hỏi ngược lại, “Đúng thế, không phải tôi vừa giúp các người giải quyết một vấn đề lớn sao, chút thù lao cũng không tính qua nhiều, phải không?”

Na nhị thiếu không đáp lại, chỉ cười khẽ một tiếng, hứng thú đối với Lâm Đăng cũng từ từ giảm, cúi đầu chuyên tâm ăn thịt bò khô trên tay.

“Nhóc con, cậu muốn thù lao gì?” Lão đầu chưa từ bỏ ý định, dựa vào đôi mắt sắc bén của mình, còn nhìn nhầm người sao?!

“Tôi muốn các người thu nạp cô bé kia.” Lâm Đăng chỉ thân hình nho nhỏ cách đó không xa, “Không cần các người bảo hộ cô bé, cũng không cần ưu đãi đặc biệt, chỉ cần người của các người không khi dễ cô bé là được.”

Lão đầu kinh ngạc nhìn Lâm Đăng, “Ta có thể mang cô bé đến nơi tập trung của Na gia, nhưng mà, cậu cũng biết tình hình hiện tại trên thế giới rồi đó, chúng ta không có khả năng nuôi không một người ngoài, cô bé đó phải có chút tác dụng mới được.”

Lâm Đăng gật đầu, “Vì vậy, một phần thù lao khác nữa chính là hy vọng các người tốn chút tâm tư bồi dưỡng cô bé, để cô bé đi theo đại tiểu thư Na gia cùng nhau huấn luyện, hai năm, chỉ cần các người giữ cô bé hai năm, sau đó để các người để cô bé dựa vào chính mình kiếm lương thực.”

Lão đầu gật gật đầu, “Yêu cầu này không quá mức _____ đây là thù lao cậu nói?”

Lâm Đăng gật đầu, đem khẩu AK47 trên tay đặt lên bàn thấp, lại từ trong túi quần mình lôi ra một đồng đạn, chất đồng lên bàn, “Thế giới bây giờ, đặc biệt là ở nước chúng ta, vũ khí so với lương thực phải quý giá gấp mấy lần, tôi đưa cái này cho ông, chỉ hy vọng các người đừng keo kiệt, để cho cô bé trong thời gian huấn luyện có thể chạm vào súng nhiều, đừng dạy theo hình thức, bây giờ không có tác dụng gì đâu.”

Tang thi không thể so với người, không giống người có đủ chiêu trò, chỉ cần dụng người một chút có thể khiến người lập tức bị nhiễm. Cho nên Lâm Đăng mới cố ý nói rõ, đối với cô bé trời sinh yếu ớt này, tốt nhất là nắm giữ kỹ năng bắn viên trình, đương nhiên cũng phải biết dùng dao, không cần quá mức điều luyện, chỉ cần mạnh lên một chút, biết cầm dao chém là được.

Na nhị thiếu cười nhạt, “Chút đạn này... Na gia chúng ta không thiếu.”

Lâm Đăng không để ý cậu ta, chỉ nhìn về phía lão đầu.

Na gia lão thái gia gật đầu, “Chúng ta đáp ứng những điều này, nhóc con, cậu kể tiếp định đi đâu, có lẽ chúng ta cho cậu đi nhờ một đoạn được.”

Nếu có thể đem tay súng thần này thu nạp vào dưới trận doanh của mình, vài năm sau nhất định có thể đẩy mạnh sự phát triển của căn cứ H thị, hơn nữa ông công nhận nhân phẩm của người trẻ tuổi này, kéo về làm cháu dâu không phải không được, ít nhất có thể giúp ông quản được cục nợ trước mắt này. [Ex: chưa gì đã tính rước về làm cháu dâu rồi -.-]

Có thể nói, cả nhà Na gia đều là người lập dị, đời đời lập dị.

Lâm Đăng mỉm cười, “Tôi sao, tự nhiên là tôi có nơi muốn đi, nhưng ý tốt của ngài, đành phải có duyên gặp lại thôi.”

Nói xong, hắn mở cửa bước xuống xe.

Lần đầu tiên trong cuộc đời Na nhị thiếu bị tức đến nghiêng răng, cậu ta theo Lâm Đăng xuống xe, kéo lấy tay của hắn.

Lâm Đăng cau mày, quay đầu nhìn về phía thanh niên bộ dáng và khí chất đầy nữ tính, “Chuyện gì?”

Môi nhỏ của Na nhị thiếu cong lên một chút, tựa lưng vào cánh cửa xe lộ ra bộ dáng quyền rũ phong tình vạn chủng xâm nhập vào tận xương, “Tôi tên Na Cẩn Du, còn anh?”

“Khụ, Na Kim Ngư?” Lâm Đăng không nén lại buồn bực cười một tiếng, tên nghe hay ghê.

Nụ cười trên mặt Na Cẩn Du cứng cứng, cậu ta đại khái có thể đoán được suy nghĩ trong lòng Lâm Đăng, thực tế là chính cậu không chỉ một lần kháng nghị cái tên này với Na gia lão thái gia, nhưng cuối cùng chưa một lần thành công.

“Anh tên gì?” Na Cẩn Du kiên nhẫn lặp lại một lần nữa.

“Lâm Đăng.”

“Nha~ Tiểu Đăng Đăng, rảnh rồi nhớ tới tìm tôi chơi cùng nhé~” Câu này Na Cẩn Du làm duyên một cái, còn kèm lấy ra khăn tay mời gọi khách.

Lâm Đăng hoàn toàn bị cậu ta làm nổi cả da gà, “Tiểu Kim Ngư cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ không đến, tạm biệt.”

“Tạm biệt~” Na Tiểu Kim Ngư dựa vào xe đối với thân ảnh sau lưng của Lâm Đăng ném một ánh mắt tán tỉnh, thuận miệng đáp lại một câu, nhưng một lát sau trong lòng khô phức lại ngẫm nghĩ câu sau, nụ cười tươi rói trên mặt đột nhiên cô đọng một phút_____

Khoan đã! Anh ta vừa nói _____an tâm, anh ta nhất định.... KHÔNG đi.

Đây là không khoa học!!! Sau từ an tâm sao lại có cái chữ ‘không’ này, môn ngữ văn của mình đúng là được giáo viên thể dục dạy mà, Tiểu Đăng Đăng, anh không thể cứ như thế mà khi dễ mị vì ngôn ngữ chết sớm chứ QAQ!

**

‘Cô phải sống cho thực tốt.’

Mặc niệm câu này trong lòng một lần, Lâm Đăng nhìn Hiến Quân Quân lần cuối cùng rồi bước lên chiếc xe tải bên cạnh, ném thiếu niên vẫn ngồi xồm ở một góc xuống xe, đầu xe lập tức nghe được tiếng khởi động máy, chạy về phía thiên đường W thị.

Mà Hiến Quân Quân đang ngồi ngây ngẩn cạnh xác chết dường như cảm giác được cái gì, đợi khi cô đứng lên, chỉ có thể nhìn thấy đuôi xe dần dần khuất bóng.

Hiến Quân Quân vô vọng chạy theo vài bước, sau đó đứng lại, rơi nước mắt nhìn nó chạy càng xa, đợi đến khi hoàn toàn biến mất ở khúc cua, tầm mắt cô không còn nhìn thấy nữa.

“Em gọi là Hiến Quân Quân đúng không?” Na Lang mỉm cười đi qua, nâng cằm cô bé lên, dùng cổ tay áo giúp cô lau nước mắt trên mặt, “Anh ta đã đổi lấy cho cô một cơ hội, đừng lãng phí nó Quân Quân, thế giới bây giờ rất hỗn loạn, một cô bé như em muốn sống sót, cần phải học được một chút kỹ năng.”

Hiến Quân Quân sững sốt, đôi mắt mơ hồ nhìn về phương hướng chiếc xe tải rời đi.

Cảm ơn anh, nam thần, em nhất định sẽ không khiến anh thất vọng, em nhất định sẽ sống thật tốt!

Trời xanh mây trắng, thỉnh thoảng có vài đám mây đen bay bay, chim hót riu riu, ánh mặt trời ấm áp nhưng không đến mức nóng nực.

Đoạn đường trung tâm thành phố là nơi phồn hoa nhất W thị, một đồng lại một đồng toà nhà cao tầng loè loẹt sáng, đổ bóng bao trùm những con phố sâu uất giao nhau.

Trên đường phố nhuộm đầy màu đỏ của máu, máu khô đọng lại ở khắp nơi, những chiếc xe rậm rạp đông đúc chặc ních nhét từng tắc không gian. Chuột chạy từng bầy len lỏi vào các khoảng trống giữa các xe, các góc, tranh đoạt từng khúc thịt thối rửa với đám ruồi bọ.

Cửa cuốn của những cửa hàng hai bên mặt phố bị xe đâm vào móp méo, tủ kính trong cửa hàng vụn vỡ rơi đầy đất, dưới ánh mặt trời phản xạ loé lên lấp lánh.

Nơi này đã không còn nghe thấy có hơi thở con người, mà ngay cả đám tang thì vốn kiêng ăn xác chết cũng nhồi nhét vào bao tử vĩnh viễn đói khát của chúng nó.

Cô tịch, yên tĩnh, nguy hiểm, đã từng một thời người qua lại náo nhiệt, ngựa xe như nước, bây giờ chỉ còn lại một mảnh hoang vắng.

Lâm Đăng nhìn đường phố đổ nát, chậm rãi dừng xe tải, nơi này quá chật chội, thể tích xe tải lại quá lớn, thậm chí cần thận nhích từng chút một, cần bản không không di chuyển được.

Tuy nhiên vì tiếng động cơ lúc này của xe tai quá lớn nên đã làm phiền đến đám tang thi đang ăn. Chúng nó từ từ đứng lên, răng nanh đen thui xấu xí chìa hết ra ngoài, mấy miếng thịt vụn vẫn còn kẹt trong kẽ răng, nửa khuôn mặt hoàn toàn không có một mảnh da che lấp, thoải mái dưới ánh mặt trời lác lư đi đến chiếc xe tải, nghiêng ngả ngoắc mồm giống như những chú hề.

Có lẽ đường phố quá mức yên tĩnh, những âm thanh rì rào của đám tang thi rất rõ ràng truyền đến bên tai Lâm Đăng.

Lâm Đăng xuống xe, cầm cây mã tấu tử trong kho hàng nhỏ ra, hùng hổ đi vào con hẻm nhỏ bên phải, sau khi giết chết hai con tang thi ngu ngốc chắn đường, hắn không thèm quan tâm một đám đông con tang thi đang đuổi sát phía sau, chạy thẳng vào sâu bên trong con hẻm.

Đó là một hẻm cụt, Lâm Đăng cũng đã sớm đoán được con đường này bị chắn, may mà tường không đặc biệt cao, Lâm Đăng lùi một bước nhảy lên lấy đà, rất nhẹ nhàng bật người qua bức tường.

Đám tang thi sơ cấp không hiểu được tinh thần đồng đội, chúng nó chỉ biết dùng móng tay cào cào, lúc nhúc chen nhau bên tường.

*

Mà đằng sau bức tường lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác, nhưng đủ khiến cho Lâm Đăng vừa mới tiếp xuống mặt đất lập tức đóng băng tại chỗ.

Đây là một quảng trường rất lớn, thế nhưng lúc này, nơi này vốn không có ai qua lại, lại tụ tập đông đúc hàng trăm hàng ngàn con tang thi, mặc kệ là chúng nó đang đi bộ, hay ngồi xổm, hoặc nằm, lúc này đều không hện mà cùng nhau quay đầu chậm chạp nhìn về phía Lâm Đăng.

Từng đôi mắt khát máu hung tàn, từng khuôn mặt thối rửa xấu xí của tang thi, lại thêm một loạt hành động thống nhất một lúc, hiệu quả của nó thật sự đủ kinh dị.

Lâm Đăng phản ứng rất nhanh, trước khi đám tang thi nổi dậy, túm lấy thân thể một con tang thi đã chết, cầm mã tấu nhanh chóng rạch mở bụng nó.

Mà lúc này, bộ não trì độn của đám tang cuối cùng đã tuyên bố mệnh lệnh, bắt đầu kết thành bày thành đội lác lư về phía hắn, cách đó có vài con chỉ cần vài bước là có thể đi đến cạnh hắn.

Ngay khi ngón tay tang thi chuẩn bị chạm vào hắn, Lâm Đăng đã kịp đem dịch tang thi bôi đầy lên toàn thân, thậm chí chí còn ngại không đủ, hắn lại ôm xác con tang thi, ý định làm phán đoán của tang thi bị lẫn lộn.

Quả nhiên, có vài con tang thi ngu ngốc đi đến trước mặt cái xác tang thi dùng sức hít ngửi, sau đó đứng thẳng lên, giống như món đồ chơi bị hỏng giấy cốt, lủng lảng, đi bộ lắc nhắc bằng một bên, bộ dáng trong hết sức buồn cười đi đến đám đông tang thi.

Có lẽ chúng nó không ngửi thấy mùi nhân loại, đội quân tang thi đứng ngơ một chút, lại tự phản mình bắt đầu lác lư về lại quảng trường, trước khung cảnh rậm rạp thế này, trái tim Lâm Đăng gần như tê liệt.

Mặc kệ như thế nào, ở lâu trong này không phải là giải pháp lâu dài, hắn phải tìm cách rời khỏi đây.

Lâm Đăng hít sâu một hơi, kéo cái xác chết khô quắc từng bước một máy móc đi trong đại quân tang thi, thân kinh buộc thật chặt, cây mã tấu trong tay trái vẫn cảnh giác nâng lên, nếu có tang thi đến gần có thể linh hoạt tấn công được.

Trên thực tế, nếu thật sự bị đám tang thi ngửi được hơi thở con người của hắn, nhào tới vây công, dựa vào số lượng tang thi ở đây thì hắn có mọc cánh cũng không thể thoát được.

Nói cũng khéo, mặt sau quả trứng này trùng hợp là cao ốc thực phẩm Lâm Đăng đang tìm kiếm, như thế, nhiều tang thi tụ tập trong này vậy cũng có thể giải thích được.

Nguyên nhân sở dĩ tang thi liệu mạng đi giữa bầy tang thi, cũng là hướng tới cao ốc này mà thôi.

Có thể nói, đây thực sự là một động thái điên cuồng và táo bạo.

Thân thể cái xác ma sát xuống đất phát ra tiếng “xào xạc”, vẫn thu hút được một phần nhỏ tang thi, có mấy con gần đó thậm chí hoài nghi đến gần Lâm Đăng hít thật mạnh, đôi khi còn hung ác tru thấp lên.

Lâm Đăng ngừng lại ngây lập tức, nắm cái xác trên tay ném nhẹ lên trên vai, mà đám tang thi hoàn toàn mất đi hệ thống thị giác lại ngửi được hương vị thối rửa của cái xác.

Hô _____ Hô _____

Đám tang thi dần dần nghiêng ngả tránh ra, Lâm Đăng cong lên khoe miệng tiếp tục đi, nhưng đột nhiên có một con tang thi xoay người, cổ họng tru lên hướng đầu tới cạnh cổ Lâm Đăng, hàm răng đen đỏ đầy dòi bọt gần như chạm vào cổ hắn.

Lâm Đăng bị nó hù cho giật mình nhảy dựng, nhưng vẫn cắn chặt răng không động đậy, chỉ là mồ hôi trên trán không ngừng chảy ra làm bại lộ sự khẩn trương lúc này của hắn.

Bởi vì tang thi trên vai nên hắn đi lại không tự nhiên, cứ nhoáng một cái lại nhoáng một cái.

May mắn là, con tang thi hung ác lúc này không có đuổi theo, mà hỗn hển túm lấy những con tang thi khác đi ngang, lập lại hành động lúc này với Lâm Đăng.

Lâm Đăng trong lòng cười thầm một chút, xem ra tang thi cũng có mấy con không bình thường, cũng giống như nhân loại có bệnh nhân tâm thần, tang thi cũng có vài con bị điên.

Từ bên mép bức tường xuyên qua biển tang thi, đi đến cánh cửa xoay của tòa cao ốc, đoạn đường này không dài cũng không ngắn, nhưng là so với đi dạo một vòng ở quỹ môn quan còn phần khích hơn nhiều.

Đi đến bên trong cao ốc, Lâm Đăng mới phát hiện số lượng tang thi không có khủng bố như ở bên ngoài, ít nhất là từ bề mặt là như vậy, đương nhiên không loại trừ rất nhiều tang thi đang ‘nằm ngay đơ’ ở một góc âm u nào đó.

Tầng một là thực phẩm chín, phòng chường hiện tại đã bị biến chất không thể ăn, Lâm Đăng không dừng lại một giây tiếp tục đi về phía thang máy, may mắn thang máy vẫn còn sử dụng được.

Lúc này đứng trong không gian hạn hẹp này, chất lỏng tang thi bôi lên người lúc này càng phát ra mùi nồng đậm hơn, đối với loại người có chút tính khiết phích như Lâm Đăng mà nói, quả thực chính là một cách tra tấn.

Thế nhưng hắn lại không thể lau đi, tang thi trong cao ốc nhiều như kiến, sinh mệnh của hắn sẽ bị đe dọa bất cứ lúc nào.

Tầng năm là khu vực đồ khô, có bò khô, có hoa quả sấy khô, dưa chua phơi khô, củ cải và đủ loại thực phẩm thông thường có thể lưu trữ trong thời gian dài; có hạt dẻ cười, quả hồ trăn, hạt phỉ, hạt điều, hạt dưa trắng, hạt hướng dương, đậu phộng, các loại đồ ăn vặt sấy khô; còn có mộc nhĩ, rong biển, nấm hương, táo đỏ, quế, ớt... Và các loại gia vị dạng nước.

Khu vực đầu tiên Lâm Đăng dừng lại là tầng năm này, trước mắt, được hắn ưu ái nhất chính là thịt bò khô, hắn gần như đem hết từng thùng carton và túi bò khô vào trong kho hàng nhỏ, chỉ để lại một ít loại được gọi là thịt bò. Trong ấn tượng của Lâm Đăng, thịt bò khô là một loại thực phẩm có thể ăn no, còn kiêm luôn hoa quả khô, thời gian cất giữ lâu hơn các loại thực phẩm khác nhiều, trong mặt thể, có thể sánh ngang với gạo được nhiều người lựa chọn.

Kho hàng nhỏ không phải không có giới hạn, chỉ thịt bò và đạn dược đã chiếm gần một nửa diện tích, còn cái loại hoa quả khô khác, Lâm Đăng lấy vài thùng carton chứa mỗi thứ một ít, đương nhiên không thể thiếu một ít gia vị khô.

Vài con tang thi hình như bị động tĩnh của Lâm Đăng đánh thức, giữa các container ở tầng năm dần dần xuất hiện ngày càng nhiều tang thi, nguyên bản trống trải, tầng năm đột ngột trở nên có vẻ chen lấn.

Lâm Đăng đem vài thùng chất đầy gia vị cất vào kho hàng, lại cầm thêm vài thùng muối, mới thấy hài lòng buông tay, nhẹ nhàng thông dong bước về phía thang máy.

Trên đường đi, có vài con tang thi từ dưới đáy kệ âm u bò ra ngoài, dưới mấy chân tủ chứa đồ trong cao ốc mỹ thực này ngược lại tự nhiên trở thành nơi nghỉ ngơi của chúng nó.

Khi đi ngang qua một quầy hàng để chocolate, Lâm Đăng lại càn quét một phen, thu thập đủ các loại chocolate, loại thực phẩm giàu năng lượng này đối với người có lượng vận động cao như hắn mà nói, là thực vật không thể thiếu.

Mục tiêu kế tiếp của hắn chính là tầng đỉnh chứa các hạt giống biến đổi gen của cao ốc, không gian nhà kho không còn dư nhiều, không thể lãng phí nhét các loại thực vật có tính tiêu hao, vì sinh tồn lâu dài, hắn phải thu thập các loại hạt giống rau dưa hoa quả biến đổi gen, thậm chí sau này có tới nơi hoàn cảnh ác liệt như sa mạc, những hạt giống này vẫn có thể sống sót được.

Có thể nói, những hạt giống này là mơ ước của tất cả các căn cứ, thậm chí không tiếc bất cứ giá nào đều phải lấy đến tay, không phải không có nguyên nhân.

Khi Lâm Đăng bước tới cánh cửa thang máy, vài con tang thi không biết ngửi được gì lắc lắc đi tới.

Bởi vì không có ai, thanh máy vẫn dừng ở tầng năm, Lâm Đăng nhấn nút mở cửa, nhanh chóng đi vào, mấy con tang thi đang muốn bám theo sau hắn nhưng vì tốc độ đi bộ quá chậm, cánh cửa thang máy rất nhanh bị đóng lại nên chỉ có thể ngẩn ngơ ở bên ngoài.

Lâm Đăng cảm thấy tâm tình khá tốt dựa vào tường kim loại lạnh lẽo trong thang máy, ngáp dài, có chút mệt mỏi nhìn màn hình điện tử 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11... 11... 11.

Sao chỉ có mười một? Hắn rõ ràng nhấn nút tầng 12, hiện tại cái nút đó còn đang sáng, nhưng thang máy dừng ở 11 lại không chịu di chuyển nữa, cánh cửa không mở, chẳng lẽ hỏng?!

Lâm Đăng cau mày, không bỏ cuộc lại ấn 12, cái nút vẫn sáng như trước, nhưng thang máy vẫn nhất quyết đứng im.

Chết tiệt, thực CMN mà! Lâm Đăng có chút thất bại ần ần mở cửa, kết quả ding_____ cửa mở ra.

Một người mà hắn không thể nào tưởng tượng được đang bắt chéo chân ngoài ở cửa, trên đùi của người nọ đặt một cái laptop màu bạc, ngón tay trắng dài mảnh đang gõ bàn phím tanh tách.

Khi Lâm Đăng đi ra ngoài, mã số di chuyển lộn xộn không trình tự trên màn hình máy tính cuối cùng cũng dừng lại, người ngồi trên mặt đất cuối cùng ấn một nút, cửa thang máy phía sau Lâm Đăng nhanh chóng khép lại, cũng nhanh chóng rơi xuống, nhìn những con số nhỏ đứng yên từ từ thay đổi trên màn hình hiển thị, trái tim Lâm Đăng tựa như là bị bóp chặt, cũng không kim được co rút nhanh, cho đến khi vang lên một tiếng nổ, màn hình điện tử bùng nổ thành công, thậm chí còn toát ra khói xám, không cần nghĩ cũng biết thang máy đó chắc chắn rơi nát tan bành.

“... Cảnh Mặc...” Lâm Đăng không nói gì nhìn về phía thiếu niên tóc đen tắt màn hình máy tính từ từ đứng dậy, hắn thật sự muốn gầm lên một câu_____cớ nào hận thù!!

Nhưng nhìn vào đôi mắt trong suốt của Lâm Đăng, nửa câu trách cứ hắn cũng không nói ra được, cuối cùng lửa giận tràn ngập chỉ có thể tan vào nước bọt nuốt vào bụng.

“Sao cậu lại ở chỗ này, anh trai của cậu đâu, còn có bà chị họ xinh đẹp của cậu đâu?” Bây giờ trong bụng của Lâm Đăng ngập đầy câu hỏi.

Cảnh Mặc lại chỉ lắc lắc đầu, sau đó lấy một màn hình điện tử nhỏ trong túi quần mình ra, mở nó đưa đến trước mắt Lâm Đăng.

Trên màn hình điện tử hiện lên hai chấm đỏ cùng một chỗ, khoé miệng Lâm Đăng giật giật, cậu em này để thiết bị theo dõi lên người hắn khi nào vậy, chẳng lẽ là khẩu súng lục màu bạc?

Nghĩ nghĩ, Lâm Đăng giả vờ móc móc trong túi áo của mình, lấy cây súng lục màu bạc trong kho hàng ra.

Nhưng khi hắn lập trái lật phải cũng không tìm thấy bất cứ điểm khả nghi nào trên khẩu súng, một bàn tay trắng nõn sạch sẽ xuất hiện trước mắt hắn, không biết ẩn chỗ nào, súng trên giống liền giống hệt Transformers, tự động co lại biến thành một cái đồng hồ điện tử.

Lâm Đăng có chút giật mình tròn tròn mắt, hắn thế nào cũng chưa từng nghe trên thị trường có bán loại súng cao cấp vừa có thể ngụy trang đồng hồ điện tử kèm chức năng theo dõi?

“Cậu mua nó ở đâu?” Lâm Đăng đông ần ần, tây ần ần, cuối cùng hắn cũng ần đúng chỗ, đồng hồ điện tử một lần nữa tách ra thành vô số mảnh sắt nhỏ, tiếp đó âm thanh kim loại va chạm nhẹ, tự động kết hợp thành khẩu súng lục màu bạc có ngôi sao năm cánh ban đầu, mỗi một chi tiết đều hoàn mỹ ráp vào nhau, không nhìn kỹ, sẽ không phát hiện các rãnh nhỏ tiếp nối.

Này... Quả thực quá hoàn mỹ! Lâm Đăng dám cam đoan, chế tác loại đồng hoa mỹ như vậy nhất định phải tốn ít nhất một năm.

Cảnh Mặc hơi mím môi, đôi mắt màu đen xinh đẹp nhìn thẳng vào cây súng lục màu bạc trên tay Lâm Đăng, “Tôi và cha, bốn tháng.”

“Ý cậu là, khẩu súng này không phải mua, mà là cậu và cha cậu dùng thời gian bốn tháng để thiết kế và chế tạo?”

“Của anh, tôi, của tôi, cha.” Cảnh Mặc gật đầu, trong câu nói ẩn giấu một sự nặng nề khó tả.

Trên tay của anh là tôi làm, trên tay của tôi là cha tôi làm_____ Lâm Đăng hiểu ý của Cảnh Mặc nói, nhưng hắn vẫn im lặng, bởi vì hắn không biết phải nói cái gì, đôi phương hiện tại muốn nghe, tuyệt đối không phải là những câu thể hiện sự yêu thích của Lâm Đăng đối với món lễ vật này.

Âm thanh trong giọng nói của Cảnh Mặc cũng không phải máy móc, lại càng không lạnh, ngược lại là mềm mại nhẹ nhàng, ngay cả âm sắc cũng tinh khiết cực kỳ, rất đẹp, một giọng nói như vậy, tin tưởng ai cũng thích lắng nghe.

Nhưng dù như thế, trong giọng nói của cậu đầy ảm đạm và khổ sở, vẫn khiến Lâm Đăng nhạy cảm phát hiện ra, như thể cậu đã từ bỏ toàn bộ thế giới.

Bởi vì điều này, Lâm Đăng đã rất tò mò, đến cùng là vì sao mới khiến cho một thiên chi kiêu tử như vậy lại đem mình cô lập với thế giới bên ngoài?

Nếu cậu ta có thể phát âm rõ ràng, có thể thấy chứng tự bế của cậu ta không phải trời sinh, mà được hình thành vào thời gian sau này. Nhưng bối cảnh điều kiện của Cảnh gia, không giống như sẽ đem một đứa trẻ nuôi thành chứng tự bế.

Có thể nói, Cảnh Mặc là thiếu gia miệng ngậm thìa vàng sinh ra, bộ dáng lại xinh đẹp như vậy, tuổi thơ nhất định có được hàng ngàn sự sủng ái từ người khác, loại người này không thể hình thành chứng tự bế được, quả thực khó mà lý giải.

Cảnh Mặc cũng tự nhiên cảm nhận được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Lâm Đăng, như là để phát tiết cảm xúc trong lòng, cậu ném cái laptop trong tay, tự mình đi tới cầu thang bộ.

Lâm Đăng liếc mắt nhìn cái laptop đắt tiền bị ném vỡ trên mặt đất, thở dài một tiếng, thu lại đôi mắt tìm tòi nghiên cứu của mình, đi theo phía sau Cảnh Mặc.

Trên đường đi, đầy xác tang thi bị chém đứt, máu đen tràn lan từng viên gạch của tầng mười một, nhìn đầu một con tang thi gần nhất, ánh mắt Lâm Đăng càng trừng lớn, có vài con còn chưa chết hẳn, lúc Lâm Đăng đi ngang qua chúng nó, thậm chí còn theo bản năng há răng ranh, nhìn vào vết thương trên cổ chúng nó, toàn bộ đều là bị người dùng dao sắc một phát cắt đứt.

“Chúng nó... Là do cậu giết?” Hai mắt Lâm Đăng gắt gao dán chặt vào thanh Miêu Dao [1] sau lưng Cảnh Mặc, loại dao này là loại vũ khí lạnh so với dao Nhật còn sắc bén hơn, tổng chiều dài khoảng năm thước, cán dao dài ba thước tám tấc, chuôi dao dài một thước hai tấc, vỏ dao bọc dài, hai lưỡi ‘súng’ là đặc điểm của loại vũ khí lạnh này.

Miêu đao đem đi chiến đấu, tốt hơn nhiều so với đơn đao hay đoản đao.

Chỉ cần kỹ thuật tốt, miêu đao thực sự là vũ khí tàn sát tang thi tốt nhất, nhưng để sử dụng được nó thì yêu cầu người dùng phải linh hoạt, động tác chân, sức mạnh tổng thể của eo và lưng...v.v đều yêu cầu rất cao, Lâm Đăng không thể nào chơi đùa với mấy loại yêu cầu tinh hoa như thế, hắn am hiểu nhất chỉ là hung ác, chiêu thức giết người đơn giản.

Có lẽ là cảm xúc của Cảnh Mặc không tốt, mà vẫn còn chưa điều chỉnh kịp, đối với câu hỏi của Lâm Đăng không thêm trả lời, chỉ tập trung bước trên nền gạch men, vòng qua từng khúc cơ thể của tang thi đi về hướng đông nam.

Khi đến gần cầu thang, cậu đột ngột thay đổi hướng, thậm chí còn gia tăng tốc độ đi bộ.

Lâm Đăng mở to mắt nghi hoặc nhìn Cảnh Mặc bò dưới sàn một tủ gỗ cao, nói một cách trung thực, thiếu niên này có một số hành vi hắn không hiểu nổi, giống như vừa rồi cậu có thể chờ hắn ở tầng mười hai, nhưng cổ tình lại phá hư thang máy, làm hại hắn thiếu chút nữa rơi xuống cùng với thang máy tan xương nát thịt, bây giờ ngẫm lại cảm giác tim đập thình thịch.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ có nên cùng đi với Cảnh Mặc hay không, nói chung là hắn ở cùng Cảnh Mặc không được bao nhiêu ngày, thiếu niên này rất yên tĩnh, Lâm Đăng không đoán được cậu, đối với một người không biết, luôn luôn cảm giác có tai hoạ ngầm đang ẩn giấu.

Lâm Đăng rối rắm một phen, nhưng rốt cuộc vẫn bước theo, chuẩn bị cùng Cảnh Mặc bò xuống gầm tủ, hắn cố gắng cổ vũ tinh thần mình một chút, có lẽ dưới gầm tủ có đường ngầm nào thì sao.

Nhưng không đợi hắn đi vài bước, từ một chỗ yên lặng nào đó đột nhiên truyền đến một tiếng “dát” giòn vang, tấm biển số 11 trên tường rớt xuống dưới chân Lâm Đăng, con số ‘11’ không hề có bất kỳ cảnh báo nào rơi vào tầm mắt Lâm Đăng.

11! Nơi đây là tầng 11, mà tầng 12 gần trong gang tấc!

Vừa rồi không phải là hắn định đi tầng mười hai sao, bị Cảnh Mặc làm lẫn lộn, thiếu chút nữa quên mất một sự kiện quan trọng!

Nhìn Cảnh Mặc đã chui vào gầm tủ nửa ngày cũng chưa thò đầu ra, Lâm Đăng lắc cây súng lục màu bạc trong tay, cắn răng đem nó đặt xuống đất, sau đó chạy thẳng hướng lên lầu mười hai.

Khi hắn đi qua khúc cua, lại nhìn thấy cánh cửa tầng mười hai bị một sợi dây xích thô to khoá cứng!

Lâm Đăng cau mày, không cam lòng muốn đi lên xem xét tình huống, nói không chừng còn có thể tìm thấy dây thép mỏng ở gần đó, dùng để mở khoá rất tốt.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, sau đó cổ tay hắn bị người nắm lại.

Cái loại xúc cảm nhủn nhụi ấm áp khiến cho Lâm Đăng sửng sốt một khoảnh khắc, hắn quay lại nhìn, là người nằm trong dự kiến của hắn.

“Cảnh Mặc, tôi có đánh rơi vài thứ trên lầu, cậu đi xuống dưới lầu chờ tôi đi, tôi tìm được sẽ xuống ngay.” Lâm Đăng mỉm cười, lừa người.

Đối phương chỉ là bệnh nhân mắc chứng tự bế, mặc dù có chút bạo lực, nhưng Lâm Đăng lại thấy, dạng thiếu niên ‘thiếu kinh nghiệm sâu sắc’ này rất dễ lừa dối.

Cảnh Mặc không nói gì, nhưng cũng không buông tay, chỉ ngẩng đầu nhìn thẳng vào Lâm Đăng.

Lâm Đăng nhìn thấy hình ảnh giả dối tươi cười của mình trong đôi mắt Cảnh Mặc, biểu tình trên mặt lập tức cương cứng, hắn có chút thẹn quá thành giận đẩy tay Cảnh Mặc ra, “Cậu đi đường cậu, tôi cảm thấy sau này chúng ta tốt nhất là mạnh ai nấy đi đi.”

Cảnh Mặc mỉm môi, con ngươi đen lách hơi chuyển một chút, nhìn về phía cánh cửa sau lưng Lâm Đăng, “Nguy hiểm!”

Lâm Đăng nhú mày, không quan tâm lắm, nói: “Phải, tôi biết.”

“Anh, tôi, sẽ chết.” Cảnh Mặc nghiêm túc nhìn Lâm Đăng, đôi môi hồng hơi mấp máy, phun ra chữ như sấm vồ bên tai Lâm Đăng.

“Cậu là nói, ngay cả cậu đi cùng tôi, cũng chết?!” Lâm Đăng giật mình hỏi, giá trị vũ lực của Cảnh Mặc không thua gì hắn, thậm chí có khả năng còn cao hơn, nhưng cậu ta lại nói kèm theo cảm xúc cảnh báo, thật sự là nhắc nhở hay là vì hắn lên tầng mười hai lấy hạt giống?

Chẳng lẽ nơi này đã bị Cảnh gia nhanh chân đến trước?! Cảnh Mặc phòng bị hắn đi tầng mười hai như vậy, nhất định là đợi anh trai cậu ta mang người Cảnh gia đến, cướp sạch hết vật tư ở nơi này.

Nếu là như vậy, hàng loạt hành vi cổ quái của Cảnh Mặc hoàn toàn đã có thể giải thích...

Cảnh Mặc đối với câu hỏi lại của Lâm Đăng, không có phản ứng, chỉ mím môi, im lặng nhìn vào mắt hắn.

Ánh mắt Lâm Đăng có chút phức tạp nhìn sang Lâm Đăng, sau đó quay đầu qua tránh không cần phải nhìn đối diện, vừa không cam lòng đi xuống, vừa âm thầm tìm sơ hở của Cảnh Mặc.

“Cảnh Mặc, anh trai cậu đâu?”

Thiếu niên hơi cúi đầu xuống, mái tóc đen mềm mại chặn tầm mắt của Lâm Đăng, khiến hắn không nhìn thấy vẻ mặt lúc này của cậu.

Im lặng_____trên cầu thang vang vọng chỉ có tiếng giày da ‘dát dát’ của hai người nện xuống nền gạch.

Cúi đầu? Cơ hội tốt!

Lâm Đăng cười lạnh trong lòng một tiếng, gươm dao lên, nhanh như chớp chém tới cần cổ mảnh khảnh của Cảnh Mặc.

Nhưng mà giây tiếp theo, tay Lâm Đăng bị một bàn tay nắm giữ, ầm ập ban đầu không còn tồn tại nữa, bàn tay nắm lấy tay hắn lạnh lẽo như một khối băng.

Lâm Đăng nghiêng rằng quyết liệt nhìn chằm chằm cậu, không ngờ luôn luôn đề phòng hắn, còn cố tình lộ ra sơ hở để hắn ra tay, thật sự là che giấu đủ sâu.

CMN ai nói chứng tự bế rất thuần khiết, lần sau anh đây nhất định liều mạng với thằng đó!

Nhưng mà một giây tiếp theo, cùng với âm thanh giòn lạnh vang lên, một cơn đau đón đột nhiên trùm lấy ý thức của Lâm Đăng, thậm chí phía trước mắt còn bị mờ đen.

Rất đau, cho dù bị đạn xuyên thủng cánh tay, cũng không đau đến tận tim như vậy.

Cuối cùng thì Cảnh Mặc cũng ngẩng đầu lên, đôi mắt tối đen nhìn Lâm Đăng vì đau đón mà gương mặt vặn vẹo đầy mồ hôi.

Giống như là để trừng phạt, Cảnh Mặc không buông tha bất chấp sự co rút không tự nhiên của Lâm Đăng, cổ tay vang lên tiếng “crack” từ trong xương, lại một trận đau nhức ập tới, Lâm Đăng há hốc miệng thở dốc, nhưng không thể phát ra một âm thanh nhỏ nhất.

“Kỹ thuật đặc biệt, tra tấn.” Giọng nói của Cảnh Mặc lần nữa khôi phục lạnh lùng như lần đầu tiên hai người gặp mặt, cậu buông cổ tay Lâm Đăng ra, thờ ơ nhìn hắn quỵ xuống đất, nắm lấy cổ tay không ngừng hít thở.

Anh ta coi như được, ít nhất là cho đến bây giờ chưa hề nghe phát ra một tiếng rên đau.

Cảnh Mặc thu hồi tầm mắt, ánh mắt trống rỗng đi xuống cầu thang, không quay lại nhìn Lâm Đăng thêm một cái.

Ngồi trên nền gạch lạnh một lúc, Lâm Đăng nắm cổ tay đứng dậy, hắn cố gắng dựa theo kinh nghiệm chính lại cổ tay, nhưng hơi động một chút, một trận đau đón khủng khiếp, cho dù hắn cắn răng cưỡng chế chính đúng phương pháp, nhưng kết quả tình huống cổ tay càng tệ hơn.

CMN này là như thế nào, trước kia không phải là hắn chưa bao giờ bị bong gân cổ tay, thậm chí gãy, hắn cũng tự mình chữa, nhưng hiện tại càng chữa càng nặng, chẳng lẽ đòi hỏi phải có kỹ năng đặc biệt?!

Lâm Đăng nắn lòng treo tay mình lên, đôi mắt hung ác nhìn chăm chăm lâu mười hai, không cho hấn đi, hấn càng muốn đi, không thể để cho Cảnh gia chiếm hết lợi lộc được!

Hấn đã nhìn thấy rõ, bất kể là căn cứ nào, theo hấn đều không phải là nơi tốt nhất để đi, thủ lĩnh căn cứ là ai thì đều là vì tư lợi, bọn họ vĩnh viễn chỉ nghĩ đến lợi ích riêng của mình.

Người đáng tin cậy nhất trên thế giới này chỉ có chính mình, chờ hấn lấy được hạt giống xanh biến đổi gen này, sau đó tìm một vùng đất không người tự cung tự cấp, như vậy cũng có thể sống sót, nói không chừng so với mấy kẻ liều chết bán mạng cho căn cứ, kết cục treo mạng trong móng vuốt của tang thi thì tốt hơn nhiều.

Lâm Đăng nhanh chóng chạy lên, tay trái nắm lấy xích sắt dùng sức kéo mạnh, tiếng kim loại va đập vào nhau phát ra âm thanh chói tai liên tiếp.

Mà đằng sau cánh cửa sắt, đột nhiên truyền đến tiếng bước chân thông thả mà trầm trọng.

Là tang thi, lại không giống như tang thi, mỗi bước chân này tựa hồ như có thể giẫm thành một cái hố, không phải là điều mà tang thi hiện nay có thể làm ra được, cho dù là mật thể mười năm sau, Lâm Đăng cũng chưa bao giờ thấy có tang thi nào đi nhẹ nhàng như vậy lại có thể khiến mặt đất rung lên, loại trọng tải tang thi này... Quả thực không thể tưởng tượng.

Hầu như là trực giác, Lâm Đăng lập tức lui lại vài bước, chỉ nghe tiếng nổ bang ở cửa, một nắm tay đập mạnh trên cửa sắt, thậm chí phía bên này còn nhìn thấy cái khối hình nắm tay.

Lâm Đăng giật mình nhìn khối sắt lồi lên bị sinh vật không rõ bên trong nện tới, đây căn bản là một con quái vật!

Bang_____ bang_____ cánh cửa sắt rắn chắc bị đập không ngừng run rẩy, theo từng tiếng nổ, là một khối sắt hình nắm đấm lồi ra, như thể có người đang chọc vào ‘đất sét dẻo’ [*]

Nhưng đây không phải là cánh cửa thông thường, cánh cửa kim loại này là dày khoảng chừng nửa mét!

Lâm Đăng không thể ở lại quá lâu, cửa sắt không trụ được bao lâu nữa, hấn bắt đầu chạy như điên xuống cầu thang, gặp được mấy con tang thi lắc lư đi lên, liền dứt khoát lấy dao chém rớt, số lượng quá nhiều không kịp chém, hấn leo lên lan can cầu thang trượt xuống.

Quá trình này có thể được coi như mạo hiểm nhưng khá an toàn, vài lần thiếu chút bị tang thi túm lấy đều bị mã tấu trên tay Lâm Đăng chém bay, đám tang thi cũng chỉ có thể bị động chế làm đôi ngã xuống.

Dịch tang thi trên người Lâm Đăng vẫn còn, mặc dù đã bị mồ hôi pha loãng một ít nhưng vẫn có thể lẫn lộn mùi tang thi, chỉ có vài con quá gần mới nhào tới hấn tấn công.

Trên thực tế, cơ thể Lâm Đăng đã sản sinh ra chất kháng thể, hấn cũng không sợ bị tang thi bắt hay cào cấu, hấn là sợ bị tang thi giữ chân mình, đến cuối cùng thì hấn dứt khoát dùng mã tấu chém một đao rớt bốn đầu tang thi.

Bảy phút sau, Lâm Đăng thuận lợi chạy tới cửa xoay thoát hiểm của cao ốc, khuôn mặt, cánh tay, tất cả đều bị máu đen hôi thối của tang thi bao phủ, thậm chí cả cây mã tấu đều dính đầy chất lỏng ghê tởm, hấn không cần phải cố ý nguy trang cũng có thể một lần nữa dễ dàng vượt qua biển tang thi.

Khi ông lại tìm thấy xe của mình, cơ thể thư chỉ cảm thấy một nỗi đau xé.

Khi hấn tìm thấy lại chiếc xe tải của mình, thân thể vừa ổn định thì một cơn đau xé mới lại tràn tới.

Sững sốt quay đầu lại, chống lại hấn là một đôi mắt thối rữa.

Một đầu xanh đen giống như là mọc trên vai hấn, hàm răng đen sắc nhọn cắn xuyên qua lớp vải cấm sâu vào cơ vai rắn chắc của hấn, đây là một loại bản năng, cho dù không có cơ thể, chỉ có một cái đầu, con tang thi ngoan cường này vẫn cố lặp đi lặp lại động tác cắn xuống.

Khuôn mặt của Lâm Đăng nhất thời tái mét, hấn vừa nghĩ sao không có con tang thi nào tấn công hấn, hoá ra là công lao con tang thi trên vai này.

Không quan tâm rằng tang thi còn cần bả vai mình, Lâm Đăng túm lấy đầu tóc nó định kéo ra, nhưng hấn đánh giá thấp mức độ thối rữa của da đầu tang thi, không kéo được đầu nó ra, ngược lại lột xuống một mảng da đầu nó, kéo theo đại não và dây thần kinh bị dính vào, ngược lại biến thành giết chết cái đầu tang thi này, Lâm Đăng dùng cán dao chọc cái đầu khỏi vai mình, đầu tang thi rớt xuống đất lập tức nát thành khối bột nhão.

Đợi khi hấn leo lên xe tải, chốt cửa lại, Lâm Đăng mới thả lỏng thân thể tựa lưng vào ghế lớn hít từng ngụm khí lớn.

Trong đầu hấn, vẫn còn sợ hãi khi tưởng tượng đến sinh vật phía sau cánh cửa tầng mười hai ở cao ốc...

Sao có thể như vậy được, cho dù là mười năm sau, vài con tang thi cao cấp tiến hoá cũng không có lực lượng khủng bố như vậy, dựa vào nắm đấm của nó, hình thể sinh vật này rất khổng lồ... Hơn nữa hiện tại mới là mặt thế sơ kỳ, chẳng lẽ thế giới này, đã không còn là cái thế giới cũ của hấn?!

Miệng vết thương ở vai bắt đầu ỉn ỉn đau, đầu cũng choáng váng mơ hồ, Lâm Đăng lắc đầu, khởi động xe tải, quay đầu xe tốc độ như bay.

Nơi này không thể ở lâu được, máu tươi tràn ra từ miệng vết thương thành công che phủ mùi hôi thối của dịch tang thi trên người hấn, dẫn tới cả bầy tang thi đang lác lác đi tới chỗ của hấn.

@plasticine /'plæstisi:n/

* danh từ

– chất dẻo platixin (thay thế cho đất sét nặn)

miêu đao:

image

Ex: Làm xong chương này ná thờ luôn -.- dài!!!!

Chương này tạm biệt bạn cá nhỏ Na Tiểu Kim Ngư =]] hẹn gặp ẻm ở mấy chương sau này =]]]]]]]] chúc bạn cá nhỏ kiếm được chồng như ý:v

À, còn có anh bạn tăng 12 nữa =]]

Chương này được cái dài, nhưng có bao nhiêu nhân vật quan trọng cũng thò đầu ra cả:v

26. Chương 26: Nghĩa Đệ

Buổi trưa mặt trời thực rực rỡ, nhìn con đường được ánh mặt trời rọi sáng trưng, đột nhiên Lâm Đăng cảm thấy choáng váng, chậm rãi, chân phải hấn đạp lên bàn đạp, sau khi để xe dừng lại Lâm Đăng đặt đầu mờ mịt trên vô lăng, nhưng thay vì dựa vào để ngủ, Lâm Đăng dựng thẳng lưng dùng sức gõ gõ đầu, kết quả vẫn hồ hồ như trước, cuối cùng vẫn là mở cửa bước xuống xe, hít thật sâu vài ngụm khí bên ngoài mới cảm thấy đỡ hơn một chút.

Ngồi trên một tảng đá ven đường phơi nắng một lát, thấy xa xa có vài con tang thi đang lác lác đi lại đây, Lâm Đăng đành phải đứng lên, nhảy vào buồng lái khởi động xe tải, lần này hấn nhấn ga hết mức, tốc độ lao vút cực kỳ phấn khích khiến hấn không thể không tập trung tinh thần cao độ nhìn phía trước, nhưng cũng giảm xuống nhanh chóng vì virus tang thi mang đến cơn choáng váng nặng.

Tốc độ như vậy nên dọc đường đi không gặp phải tình huống gì, Lâm Đăng lái xe vào một ngôi làng nhỏ, ở Hoa quốc, cư dân trong làng thường không có bao nhiêu, từ này giờ Lâm Đăng chỉ thấy lẻ tẻ vài con tang thi.

Càng chạy lên phía trước, đường càng có nhiều ổ gà, chiếc xe cứ gập ghềnh trái phải, lắc đến mức làm vết thương của Lâm Đăng đau càng dữ dội, cộng với mùi trên người quá khó ngửi, mùi xông lên mũi chỉ khiến Lâm Đăng muốn nôn, có vẻ như hẳn cần phải tìm một chỗ để tắm rửa.

Lại chạy tiếp một đoạn, Lâm Đăng mới dừng xe lại, đẩy cái cổng sắt đi vào sân một ngôi nhà ở phía trước.

Trong sân trồng vài cây bưởi, bởi vì không có ai chăm sóc cho nên có vài trái bưởi lớn rụng dưới đất, đã thối rửa khủng khiếp. Ngoài ra trong sân còn có một cái giếng, bên bờ giếng để một cái xô sắt, Lâm Đăng đi đến mức một xô nước, cởi cái áo denim trên người, nâng xô lên xối từ trên xuống dưới, nước giếng lạnh lẽo cọ rửa miệng vết thương trên vai, lại mang đến đau đớn dữ dội, nhưng cảm giác này vĩnh viễn không so được với cơn đau từng cơn kịch liệt ở cổ tay.

Lâm Đăng lại mức thêm một xô nước, dứt khoát đặt cổ tay chìm ngập trong nước lạnh, cơn tê buốt làm giảm phần nào đau đớn.

Cảm giác thân trên và chân đã sạch sẽ, Lâm Đăng mặc một chiếc quần ướt nhẹp đi vào trong phòng lớn, nông cụ bị ném khắp nơi, có hai cái xác thối đầu bị đập nát nằm ở hai góc phòng, hẳn tìm một lượt trong ngăn tủ, cuối cùng tìm thấy một chiếc quần bò, đo đo, trừ ống quần có chút ngắn, lưng quần có chút lớn thì vẫn có thể mặc.

Lâm Đăng cởi quần ra, trực tiếp mặc vào cái quần bò đó, lại tìm thêm một cái áo gió màu đen, mặc lên thân trên, sau đó cầm xà phòng giặt qua loa bộ quần áo một lần, bởi vì chỉ dùng một tay nên hẳn không có cách nào vắt nước, trực tiếp đem quần áo ướt nhẹp ném lên xà ngang phơi, bây giờ nắng to như vậy, không bao lâu sau quần áo có thể mặc tiếp được.

Mặc quần áo của người khác trên người luôn cảm thấy có vẻ kỳ quái, không thoải mái, Lâm Đăng ngồi lên cái ghế cũ trong sân hít thở thật sâu, trong lòng đang tự hỏi vài ngày nữa có nên đến mấy trung tâm thương mại để vứt vài bộ quần áo không.

Ánh nắng ấm áp khiến Lâm Đăng rất muốn ngủ một giấc thoải mái, thực sự cứ muốn ngủ như vậy cho đến chết già, không cần vì thực vật, vũ khí, nơi trú ẩn mà bôn ba, không cần lo lắng hãi hùng lúc nào cũng phòng bị các mối uy hiếp từ tang thi, càng không cần tốn sức lực tinh thần đi suy đoán động cơ của người khác...

Lại nói, hôm nay hẳn còn trách lầm Cảnh Mặc, mặc dù tay phải của hẳn bị cậu ta làm cho bong gân, đến bây giờ vẫn chưa đỡ, nhưng mà sai là do bản thân hẳn sai, là mình hiểu lầm ý tốt của người ta, còn ác ý muốn đánh choáng cậu ta, thiếu niên này là tự vệ chính đáng, hẳn không có lời nào để biện hộ.

Thực tế thì sau vài lần cân nhắc, kết quả này là hẳn tự tìm, hẳn cảm thấy bản thân cần thiết phải sửa lại phương thức tư duy của mình một chút, bây giờ là mặt thể sơ kỳ, người tốt vẫn còn, không đến mức tất cả đều là những kẻ xấu xa hung ác, hẳn không nên đem ai cũng thành kẻ tham lam ích kỷ.

Tìm một cơ hội để xin lỗi Cảnh Mặc đi... Quan trọng hơn là, cổ tay của hẳn còn phải nhờ cậu ta chỉnh lại.

Không thể để mối quan hệ trở nên quá căng cứng, đối với loại người mạnh mẽ toàn năng như Cảnh Mặc, có thể không đắc tội thì đừng nên đắc tội, đương nhiên có thể kết giao bạn bè càng tốt, lúc trước là hẳn đánh giá thấp trí tuệ của cậu ta, thiếu niên này ngay từ đầu đã rất sáng suốt, cậu ta tự cô lập mình với thế giới bên ngoài, nhưng lại có thể hiểu thế giới này một cách sâu sắc, người như vậy không nên trêu chọc, cũng không nên gây sự.

Ở trong sân phơi nắng vài giờ, bộ quần áo cũng gần khô, sau khi Lâm Đăng mặc lại quần áo của mình, nghĩ nghĩ, vẫn là nên đem cái áo gió đen ném vào trong kho hàng.

Nhìn lên bầu trời, mặt trời đã nghiêng về phía tây, hiện tại có lẽ là khoảng bốn hoặc năm giờ chiều, Lâm Đăng không dám trì hoãn ở nơi này, leo lên xe tải hướng W thị trở về, hẳn muốn đi tìm Cảnh Mặc.

Tay phải đối với hẳn rất là quan trọng, nếu luôn ở trong tình trạng này, vậy cuộc sống tương lai của hẳn sẽ vô cùng khó khăn.

Hầu như là xe tăng tốc như bay, bằng tốc độ nhanh nhất lao về W thị.

*

Lần này vẫn dừng lại đoạn đường đổ nát đông đúc lúc trước, Lâm Đăng bỏ lại xe tải, leo lên mái nhà tải cầm ống nhòm nhìn xa xa, cách đó vài con phố nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu bạc, kiểu dáng giống hệt với chiếc xe lần trước của Cảnh Mặc.

Cậu ta còn chưa đi?!

Lâm Đăng trong lòng vui vẻ, bất chấp đám tang thi đang lắc lư kéo bầy đi về phía hắn, nhảy khỏi mái nhà chạy lao về con phố đó, nhưng mà tang thi quá nhiều, Lâm Đăng đành phải nhảy từ đỉnh chiếc xe này, đạp lên chiếc xe khác hướng về phía con phố đó.

Có vài con tang thi may mắn bắt được chân Lâm Đăng, vừa định kéo hắn xuống thì bị cây mã tấu trên tay hắn chém rụng đầu.

Tốc độ của Lâm Đăng không hề giảm, đám tang thi vừa đuổi đến xe này, hắn đã đổi hướng nhảy qua xe bên cạnh, mấy con tang thi ngu ngốc này căn bản không thể bắt được hắn.

Đợi chạy đến cạnh chiếc xe màu bạc, Lâm Đăng mới dừng lại dựa vào cửa thở hổn hển, bây giờ bình tĩnh lại, mới nhận ra hành động vừa rồi của mình có bao nhiêu điên rồ, lẽ như bị đám tang thi tha xuống xe, chờ đợi hắn chỉ có kết cục là bị xé thành từng mảnh nhỏ, nơi này có quá nhiều tang thi, sóng sau đè sóng trước ủa lên, hắn không thể nào chém hết được.

Đúng là một ngày điên cuồng mà, Lâm Đăng có chút tự giễu cười nhẹ.

Cửa xe màu bạc đóng chặt, Cảnh Mặc cũng không có trong xe, Lâm Đăng đành phải leo lên cửa sổ của một toà nhà nhỏ bên cạnh, ngồi đó chờ đợi Cảnh Mặc.

“Boom, boom, boom.”

Đột nhiên phía sau kính truyền đến tiếng gõ, Lâm Đăng quay đầu nhìn lại, một con tang thi há rộng mồm dùng đầu đập vào kính.

Sinh vật ghê tởm này ở khắp mọi nơi!

Lâm Đăng thầm mắng một tiếng, nghiêng người hơi mở ra thanh cửa sổ, ngay khi tang thi thò đầu qua khe hở tru lên với hắn, hắn không nói hai lời lập tức rút cây dao găm trong giày, hung hăng xuyên thủng đầu nó, thậm chí còn chơi xấu xoay cây dao một vòng.

Rốt cuộc tang thi không còn bất cứ động tĩnh nào nữa, thực ngoạn gác đầu lên cạnh cửa sổ, Lâm Đăng rút cây dao găm ra, nó lập tức rớt xuống đất.

Trên cây dao găm dính chất lỏng ghê tởm, Lâm Đăng dùng rèm cửa chà xát, mới đem nó để lại vào trong giày, lại nhìn xuống một lần nữa, một thiếu niên đang từ xa đi về phía bên này.

Đang sau thậm chí có vài con tang thi đi theo, nhưng vì cậu đi quá nhanh, mấy con tang thi này cơ bản không thể đuổi kịp cậu.

Thiếu niên cũng không hề đem đám tang thi phía sau vào trong mắt, chỉ vung miều đao dọn sạch tang thi chắn trước mặt, bộ pháp của cậu rất kỳ lạ, cho dù phía trước có một đám đông tang thi đồng thời lao về phía cậu, cậu cũng có thể lách người né tránh giải quyết sạch chúng nó mà không hề thương tổn gì, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Cơ hồ như là một đao ba bốn con tang thi, giống hệt như dưa hấu, bốn đầu lăn xuống đất, có cái vỡ thành bùn nát, có cái khá cứng thì lăn một vòng trên đất, vẫn nguyên vẹn không sức mẻ, thậm chí còn há mồm cắn ống quần tang thi bên cạnh nó, nhưng không may, anh bạn đồng nghiệp bị nó cắn không một chút ý thức cứ ngây ngốc đạp lên đầu nó, cái đầu rất ngoạn cường, vẫn cắn, con tang thi kia biến thành kéo nó đi cùng.

Kể từ đó, song thi hợp thể_____các người gặp qua đầu tang thi mọc trên chân chưa, sức chiến đấu nhanh như chớp!

Ha ha, nói đùa thôi, cái gì mà song thi hợp thể chứ, chỉ là có người nào đó trên cửa sổ đang nảo nảo mà thôi.

Lâm Đăng nhìn thấy Cảnh Mặc giống như đang dùng cây xuyên hồ lô đường, tay chọc một cái, một loạt đầu, không thể không bội phục cậu ta đâm rất chuẩn.

Trong khi Cảnh Mặc đang cố gắng xử lý đám tang thi há mồm xung quang, Lâm Đăng bò xuống cửa sổ, ngồi xổm bên cạnh cửa lái phụ, ý đồ dùng thân xe che giấu mình, nói thật, hắn còn không biết lát nữa nên nói gì, bỗng dưng có chút khẩn trương.

Nói chung là trước đó không lâu mới ăm ỉ với cậu ta, hắn thậm chí còn đánh lén cậu ta, mặc dù không thành công nhưng cũng khiến cho Lâm Đăng ‘nét mặt già nua’ ở trước mặt cậu, căn bản không có mặt mũi mà QAQ.

Xe phát ra một tiếng tích, hắn là Cảnh Mặc đã tới gần, điều khiển mở khoá xe.

Chờ vài chục giây, chiếc xe lắc nhẹ, cửa xe đối diện được mở ra, Cảnh Mặc ngồi vào buồng lái, sau đó oành một cái đóng cửa.

Chuẩn bị cắm chìa khoá vào xe, bỗng nhiên cửa bên phải mở ra, một vật thể chưa xác định đã nhảy vào xe của mình.

Khuôn mặt Lâm Đăng vẫn duy trì nụ cười, hết sức thân thiện chào hỏi cậu, “Cảnh Mặc, đã lâu không gặp, ha ha.”

Nhưng mà Cảnh Mặc chỉ lấy đôi mắt đen lẳng lặng nhìn hắn, không nói cũng không cười, biểu tình trên mặt thản nhiên, khiến người khác không thể nhìn thấy được cảm xúc thật của cậu.

“..” Lâm Đăng bị cậu nhìn như vậy cũng không cười nổi nữa, có chút xấu hổ quay đầu qua, “Lúc trước là tôi không đúng, tôi xin lỗi, cậu cứ coi như là tôi lên cơn mê sảng là được.”

Cảnh Mặc nghe hắn nói, không nói gì thêm, chỉ là quay đầu qua, cắm chìa khoá, không một tiếng động khởi động xe.

Đây là_____đã tha thứ?!

Áp lực trong lòng Lâm Đăng cuối cùng cũng buông xuống, khụ một tiếng, vô cùng thấp thỏm nói, “Tay của tôi... Nhờ.”

Cứ tưởng rằng Cảnh Mặc sẽ phớt lờ hắn tiếp tục lái xe, không ngờ là cậu thực sự đạp phanh lại, đưa tay kéo tay phải của Lâm Đăng, xoa ấn vài cái, rắc một tiếng, một trận đau đốn nhưng lại dị thường sáng khoái qua đi, cổ tay phải khớp lại thành công, giật giật ngón tay, giống như chưa từng bị tổn thương, ngoại trừ có một chút cảm giác tê dại, hoàn toàn không cảm thấy đau đốn chút nào.

Cảnh Mặc không lập tức buông tay, mà là không nặng không nhẹ giúp hắn xoa ấn vài huyệt vị trên tay, Lâm Đăng không hiểu những chuyện này, nhưng là cảm nhận được cảm giác ngứa ran tê mỗ cũng càng mờ nhạt đi.

Bởi vì thoải mái, Lâm Đăng cũng không thu tay lại, híp mắt hưởng thụ sự phục vụ đến từ Cảnh tiểu đệ tri kỷ này.

Năm phút sau, Cảnh Mặc thu tay, lại khởi động xe.

Từ nãy giờ, cậu chưa nói một câu nào, nhưng trong lòng Lâm Đăng lại hết sức vui sướng, thật sự là trẻ ngoan mà, lòng dạ rộng lớn, tuyệt đối không so đo với một ít chuyện vụn vặt tầm thường,

Lâm Đăng thỉnh thoảng liếc mắt nhìn nửa mặt trắng mịn của đối phương, lông mi thật dài và dày, đôi môi đầy đặn hồng hào, đột nhiên hắn nhìn đối phương càng ngày càng thuận mắt, mặc kệ là chi tiết nào trên khuôn mặt đều hoàn mỹ đến mức ném người khác cả một con phố, quả thực là thiên thần nhỏ bên cạnh Thượng Đế đây mà.

Có một câu nói thế nào ta, chỉ cần người thấy thích, người sẽ càng xem càng thích.

Chỉ cần người không thích, cho dù đối phương có giống tiên nữ thì người cũng cảm thấy người đó xấu xí như rắn rết.

Lâm Đăng từ từ nhắm mắt lại tìm kiếm trong kho hàng một lúc, chọn lấy mấy thanh chocolate có vẻ cao cấp, giả vờ như được lôi ra từ túi quần của mình, đem chúng nó ra.

Biết đối phương thích uống sữa, vì vậy Lâm Đăng chọn những hộp chocolate có vị sữa, xé bao bì, bẻ từng khối nhỏ đưa tới bên môi Cảnh Mặc, “Cảnh Mặc, thấy cái này trong cao ốc lúc này, biết cậu thích nên tôi cố tình lấy.”

Đăng ca lên cơn, quả thực không cần bản nháp; dụ dỗ người, càng là miệng lưỡi trơn tru.

Chỉ là Đăng ca nha, anh có cảm giác cách thức của anh có chút sai lầm hay không hả, nghĩ đồ dành Cảnh Mặc như con nít thế!

Cảnh Mặc không có hé miệng, chỉ nghiêng đầu qua một bên, tránh cái tay của Lâm Đăng ra.

“Im lặng thế, là Đăng ca không đúng, nếu em tha thứ cho anh thì cắn một miếng được không, tất cả đều là một phen tâm ý của Đăng ca nha.”

Lâm Đăng nhích nhích lại gần, thực sự không quá tự nhiên, nhưng da mặt cũng đủ dày.

Không cần cụ thể giải thích bất cứ cái gì, trực tiếp lấy loại xưng hô thân mật, coi như tuyên bố cường chế nhận nghĩa đệ.

Cầm chocolate trên tay cố tình đưa về phía trước, đem thanh chocolate trắng ép đến biến hình vào môi Cảnh Mặc, đôi môi Cảnh Mặc không phải loại môi dày, nhưng cũng không mỏng, đôi môi rất đẹp, ngón tay Lâm Đăng vô tình chạm vào bờ môi của cậu, chỉ cảm nhận được sự mềm mại ấm áp.

Cuối cùng hai người kẻ tiến người lùi, Cảnh Mặc cuối cùng vẫn là ăn khối chocolate đó, ăn xong, cậu chỉ nói đúng hai chữ, “Không đói.”

Câu cú ngắn gọn hai chữ, lại thành công ngăn ngừa Lâm Đăng đang muốn nhét chocolate vào miệng mình.

Ex: anh Đăng, anh xác định là anh chỉ đi ngang qua bv tâm thần, không phải cư trú dài lâu --

27. Chương 27: Tử Thành

“Em định đi đâu tiếp theo?” Lâm Đăng ném một miếng chocolate vào miệng, quay đầu lại nhìn Cảnh Mặc hỏi.

Cảnh Mặc không lên tiếng, đầu thậm chí còn không có một cử động nhỏ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chấn gió bên ngoài cửa kính, chỉ là mí mắt nhẹ rung một chút.

Lâm Đăng chăm chú quan sát biểu tình trên khuôn mặt cậu, thử thăm dò suy đoán, “Không có nơi nào để đi? Thật ra thì anh cũng không có nơi muốn đi.”

Chiếc xe lao quá nhanh, gần như là bay sát mặt đất, dọc đường đều rất im ắng, cây cối hai bên đường mọc rất cao, chất chồng lên san sát, nếu không phải phía trước mắt thật sự là đường nhựa, Lâm Đăng đã nhầm tưởng rằng bọn họ đã lái xe vào rừng.

Tự nói quả thật cũng rất mệt mỏi, hiện tại Lâm Đăng cũng chẳng còn chuyện gì phiền lòng, nghiêng người nhắm mắt dựa vào trên ghế mềm nghỉ ngơi, hắn không nói nữa, sẽ không còn ai nói chuyện với cậu, trong chiếc xe chỉ còn lại tiếng hít thở nhẹ của hai người.

Ngẫu nhiên Lâm Đăng sẽ đem ánh mắt chú ý ra ngoài cửa sổ, quan sát động tĩnh xung quanh, đó là một loại thói quen, Lâm Đăng đột nhiên cảm giác có chút không thích hợp. Tại sao con đường này hắn chưa bao giờ nhìn thấy? Kiếp trước sống mười năm trong mật thế, tất cả các thành phố lớn nhỏ trên khắp Hoa quốc, gần như hắn đều đã đi qua, cho dù thời gian đã lâu không nhớ rõ nữa, nhưng không thể không có một chút ấn tượng được!

Lâm Đăng không khỏi cau mày, nghiêng người cẩn thận nhìn bản đồ điện tử bên trong xe, nhưng phát hiện bản đồ điện tử không có đánh dấu vị trí của bọn họ, nhấn nhấn cái nút tự động định vị bên phải, không có phản ứng.

“Mặc, bản đồ điện tử này có phải bị hỏng rồi không?” Lâm Đăng ngồi thẳng dậy, vẫy tay ra hiệu cho cậu ta nhìn xuống.

Ánh mắt Cảnh Mặc cuối cùng cũng di chuyển qua, nhìn một lúc, đột nhiên dừng xe lại, đưa tay bấm một danh sách dài đầy chữ cái tiếng Anh, sau đó trên màn hình xuất hiện một thanh loading,

Đăng ca cảm thấy áp lực thật là lớn, tóm lại hẳn xem không hiểu gì.

Thanh loading rất nhanh kết thúc, một dấu chấm than màu đỏ lớn nháy mắt chiếm toàn màn hình.

“Là... Có vấn đề?” Ngay cả một dân thường như Lâm Đăng cũng nhìn ra có gì không đúng.

“Tín hiệu, rối loạn.” Sau khi Cảnh Mặc nhìn một lúc, trực tiếp không để ý nó nữa, tay bấm một cái nút, màn hình điện tử đen thui, xem ra là tắt luôn bản đồ vệ tinh.

“Là nơi này có cái gì đó quá nhiều tín hiệu sao?” Lâm Đăng cau mày nhìn quanh, dừng nói là tang thi, ngay cả một con chim cũng không nhìn thấy, quả thực rất quái dị.

Cảnh Mặc cũng không có xác định lắm lắc đầu, sau đó khởi động xe điều khiển thay đổi phương hướng,

“Đổi đường sao?” Lâm Đăng nhìn nhìn phía trước, một mảnh sương mù, căn bản không thể nhìn rõ đường, càng không biết cuối con đường sẽ có cái gì chờ đợi bọn họ.

Cảnh Mặc gạt đầu, đạp mạnh ga, đôi mắt đen gắt gao nhìn con đường bọn họ vừa mới đi.

“Phía sau như thế nào cũng có sương mù?” Lâm Đăng nhìn mặt trước, lại xem mặt sau, hiện tại hoàn toàn không rõ đến cùng là chuyện gì.

Cảnh Mặc không nói gì, chỉ đạp ga hết mức, chiếc xe phá vỡ đám toạt sương mù lao nhanh về phía trước.

Nhưng sương mù trước sau vẫn là sương mù, giống như rơi vào một cái hố không đáy màu trắng, phía trước căn bản nhìn như vô tận.

“Chậm lại, anh nhớ rõ chúng ta lúc này có rẽ một lần...” Lâm Đăng càng nói càng giật mình, cuối cùng thì bị chính mình làm cho sững sốt.

Đúng vậy, lúc bọn họ đi con đường này có rẽ một lần, nhưng vì sao xe chạy từ này giờ vẫn là một đường thẳng?

“Cảnh Mặc, dừng xe!” Khuôn mặt Lâm Đăng đột nhiên ngưng trọng, có chút khẩn trương quá khê.

Thiếu niên ngay lập tức đạp phanh, con người đen lầy trong suốt lẳng lặng nhìn hẳn.

“Không phát hiện có gì đó không đúng sao, con đường chúng ta quay lại, rõ ràng là đường thẳng.” Lâm Đăng trầm giọng, sắc mặt càng khó xem.

“Quý lộ thành, Tử Thành.” Cảnh Mặc nhìn về phía trước, nơi đó một mảnh trắng xóa, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, có lẽ chỉ phải đến gần mới nhìn thấy được.

“Một trong mười bí ẩn không có lời giải của thế giới, dựa vào, may mắn trở lại.” Lâm Đăng nhét vào miệng một miếng chocolate trắng, lại đưa một miếng đến môi Cảnh Mặc, lần này thiếu niên rất ngoan ngoãn hé miệng cắn vào.

“Mặc, em ngồi ghế phụ đi, để anh lái xe.” Lâm Đăng suy nghĩ một lúc, sau đó uốn cong cơ thể đứng lên, hướng qua ngồi xuống vị trí lái xe.

Cảnh Mặc không nói gì thêm, vô cùng nghe lời đổi vị trí với hẳn.

“Anh nhớ ai đó đã nói.” Lâm Đăng khởi động xe, đạp chân ga điên cuồng đánh quay tay lái, bắt đầu từ khu vực nhỏ di lặn lách thành vòng tròn, “Ngồi trong xe nhớ vững, chuyển... Choáng, ách, quá ghê, xe này... Tính năng, thật... Rất được.”

Xoay mấy chục vòng, Lâm Đăng cơ bản là nằm sấp luôn lên tay lái, vẫn là Cảnh Mặc hỗ trợ đạp phanh lại, nếu không thì chiếc xe đã tiếp xúc thân mật với một gốc cây.

Nhưng mà đúng là sau một loạt động tác này, kết quả thu được vô cùng rõ ràng, sương mù giống như lúc vừa đến, thần kỳ tiêu tán đi, đường phía trước rộng rãi, gắn liền với lối vào toà thành cổ.

“Khoa học, chê cười.” Dĩ nhiên Cảnh Mặc cũng thấy được, khoe miệng của cậu thậm chí còn gợi lên mỉa mai.

Lâm Đăng nhún vai, khoát tay lên vai Cảnh Mặc vỗ vỗ, híp mắt hứng thú nhìn cổ thành trước mặt, “Cho nên mới nói là câu đố không giải được.”

Cảnh Mặc chớp mắt, bữu môi không nói cái gì nữa.

“Đi?” Lâm Đăng nhướn mày hỏi.

Cảnh Mặc lắc đầu, đôi mắt đen di chuyển sang một bên, ngay người nhìn chăm chăm một cái cây nhỏ bên ngoài.

“Nhưng chúng ta không thể không đi ah, tiểu Mặc Mặc, anh trước kia nghe một ông già nói, đã bước lên quỹ thành lộ, trăm ngàn đừng quay đầu.” Tuy là có chút mê tín dị đoan, nhưng mà thế giới rất lớn, đầy sự kỳ diệu, ai biết có vài chuyện kỳ lạ nào đó sẽ thật sự xảy ra.

“Thà tin là có, chứ đừng không tin.” Lâm Đăng thở dài lại lải nhải nhắc một câu, đem miếng chocolate cuối cùng nhét vào miệng Cảnh Mặc, để trong túi một thời gian hơi lâu nên có chút mềm ra, cần phải giải quyết nó nhanh.

Cảnh Mặc lúc nhai lúc không, nhìn Lâm Đăng bắt đầu khởi động xe, trong đôi mắt đen loé lên một thoáng chiêm niệm, cuối cùng vẫn là mở miệng, “Quỹ thành, cha nói, người xấu.”

Lâm Đăng mỉm cười, đưa tam chạm vào đầu Cảnh Mặc, cọ xuống phía dưới mịn màng mềm mại khiến cho hần nhẹn không được lại chà nhẹ tiếp.

Tóc của Cảnh Mặc nhất thời bị cọ loạn rối bù lên, Lâm Đăng cười càng tươi hơn, thậm chí còn khen một câu, “Lộn xộn cũng rất đẹp.”

Rất may mắn là Cảnh Mặc không có phát gân, chỉ nghiêng người, quay lưng về phía Lâm Đăng tựa vào ghế mềm, đôi mắt lặng lẽ nhìn cây cối đơn điệu ngoài cửa sổ.

“Quá lộn xộn.” Lâm Đăng có chứng OCD nhẹ, lại đưa tay vuốt xuống từng cọng tóc của Cảnh Mặc, cho đến khi mỗi một cọng tóc đều phải rạp xuống mới dừng lại. [1]

Chiếc xe nhanh chóng chạy vào thành phố, các toà nhà Châu Âu cao lớn, đường phố vắng lặng không một bóng người, không có bất kỳ sinh vật sống, thậm chí ngay cả một con tang thi cũng không thấy.

Ngoại trừ những vụn cát trên nền gạch xanh dưới đất bị gió thổi tới thổi đi, nơi này sạch sẽ đầy quỷ dị, mà còn im lặng đến khủng bố.

Vài cái cửa sổ trên gác cao có một số bị phá huỷ chỉ còn một góc, một số vẫn còn rất tốt, góc phố hẻo lánh, ngay cả những thùng rác đều sạch sẽ, chỉ có vài vết bẩn cứng đầu đã sử dụng nhiều năm và cát bụi màu xám.

Trên đường phố có vài tờ báo đã bỏ đi lẫn lóc, lúc Lâm Đăng lái xe đi ngang qua, đột nhiên một tờ báo ố vàng bị gió thổi mạnh đập vào cửa kính xe.

Lâm Đăng dừng xe, tờ báo cũng chuyển chuyển trượt bay xuống dưới xe.

Hai người trong xe đưa mắt nhìn nhau, Lâm Đăng mở cửa, đi nhặt lên mảnh giấy.

Các dòng chữ đen nhỏ in trên báo đã mờ đi không rõ, nhưng trên mặt có một dòng chữ viết tay đỏ đậm lại khiến cho Lâm Đăng rợn người.

‘Đừng đi vào, nguy hiểm!’

Lâm Đăng nhìn xem bốn phía, không hề có dấu hiệu có người cư trú, thậm chí một con tang thi cũng không thấy, vậy nguy hiểm đến từ đâu?

Cát trên mặt đất bị gió thổi bay loạn xạ, có vài hạt vào mắt Lâm Đăng, hắn không thể không nhắm mắt lại xoa xoa, sau đó mở ra, mới phát hiện cách đó vài mét lại là một tờ báo, Lâm Đăng nhìn không được lại bước lên vài bước, nhặt lên nhìn, mặt trái vẫn là dòng chữ viết tay màu đỏ, nhưng khác là nét chữ mượt mà tinh tế hơn, so với dòng chữ đỏ như phượng múa rồng bay lúc này, rõ ràng không phải do một người viết.

‘Không, tôi phải cứu anh!’

Tiếp tục đi về phía trước, Lâm Đăng mới phát hiện cứ vài mét có một tờ báo nằm trên mặt đất, kéo dài đến một toà nhà cao tầng phong cách Châu Âu.

Sắc trời lúc này đã có chút hôn ám, đường phố vắng vẻ, từng trận gió cát thổi lên khiến Lâm Đăng không thể nhìn được, kiến trúc cao lớn lạnh lẽo này đột nhiên làm nổi bật sự hẻo lánh của toà quỳ thành, ngay cả những con chuột là sinh vật thích hoạt động ở những nơi âm u, một con Lâm Đăng cũng không thấy.

Cảnh Mặc ngồi trong xem, nhìn thân ảnh Lâm Đăng dần lu mờ trong bão cát, hơi mím môi, mở cửa bước nhanh về phía hắn.

‘Bọn chúng là một đám ma quỷ, đi mau!’

Lần này phong chữ vẫn là phong cách rồng bay phượng múa, hiển nhiên là người đầu tiên viết _____ loại hình thức này, giống như những tờ giấy nói chuyện truyền tay của các học sinh trong lớp học, im lặng vụng trộm trao đổi tránh cho giáo viên không phát hiện, người viết một câu, ta viết một câu...

Chìm sâu vào suy tưởng, Lâm Đăng liền cảm giác trên dưới cơ thể dần dần bị biến đông lạnh, quỷ dị ở nơi này có thể so sánh với cảnh trong phim kinh dị.

Đăng sau truyền đến tiếng bước chân, thần kinh Lâm Đăng căng thẳng bị hù nhảy dựng, đột nhiên xoay người, nhìn thấy rõ người tới thì lập tức thở nhẹ ra một hơi.

Cảnh Mặc đi đến bên cạnh hắn, đôi mắt đen khó hiểu nhìn các tờ báo trong tay hắn.

“Còn có hai tờ _____ nhìn từ tờ đầu.” Lâm Đăng đem mấy tờ báo nhặt được đưa qua, lại chỉ chỉ những tờ giấy ó vàng dưới đất bị gió cuốn bay khắp nơi, “Còn có rất nhiều tờ.”

“Ngày.” Cảnh Mặc nhìn một lúc, đưa các tờ báo lại cho Lâm Đăng.

“Em cũng phát hiện? Những chỗ có ngày trên báo đều bị xé rách, hắn là cố ý muốn che giấu cái gì đó.” Lâm Đăng nói lại vô thức cười lớn, “Chẳng lẽ có lão yêu quái ngàn năm trước nào đó, đột nhiên sống lại, sợ bị người biết được tuổi thật của nó, cho nên xé mất ngày?”

Đôi mắt Cảnh Mặc giật nhẹ, khoé môi cong lên không lớn lắm, “con yêu quái dí dỏm.”

“Lần đầu tiên nói liền năm chữ nha, Mặc, em làm Đăng ca cảm động rơi nước mắt.” Lâm Đăng cười ha ha, giờ tay bắt được một tờ báo bay giữa không chung.

‘Ăn người!’

Lần này chỉ có hai từ, chữ viết co tròn.

Cảnh Mặc nhìn thoáng qua, ném những tờ báo trong tay, đi vài bước lên phía trước, sau đó cụp nhặt lên một tờ giấy đưa cho Lâm Đăng, “Trình tự, không sai.”

Nội dung trên tờ báo này có chút dài, vẫn là kiểu chữ rồng bay phượng múa, ‘Tôi rất sợ, mau đến cứu tôi, không, anh đừng đến, cầu anh, mau đến cứu tôi, không, mau rời khỏi đây, anh đi đi!’

Lâm Đăng có chút không nói gì ngẩng đầu nhìn Cảnh Mặc, “Người này... Tinh thần rối loạn?”

Cảnh Mặc cắn môi ngẫm nghĩ một lúc, đem ‘ăn người’ hợp lại với nội dung câu dài này.

“Khoảng cách mỗi lần đối thoại hẳn là mất một thời gian dài, hoặc là hai người ở hai bên, anh nói anh, tôi nói tôi, ông nói gà bà nói vịt.” Lâm Đăng gãi gãi cằm, nắm lấy cổ tay Cảnh Mặc đi về phía trước, “Anh nghĩ là cả hai chúng ta phải luôn ở cùng một chỗ mới tốt, nếu không dễ gặp chuyện không may.”

Cảnh Mặc nhẹ nhàng gạt đầu, cổ tay lật lại chuyển thành chủ động nắm lấy bàn tay Lâm Đăng.

Cuối cùng hai người dứt khoát nhất hết toàn bộ tờ báo, ngồi xuống bậc thang của toà nhà cao tầng kiểu Âu ở cuối đường, giờ từng tờ lên đọc.

‘Quái vật ăn người.’

‘Tay anh bị cắn đứt.’

‘Ma quỷ!’

‘Đi mau, rời khỏi nó.’

‘Chúng nó là một đám ma quỷ, ma quỷ ăn thịt người!’

‘Đừng đi, trở lại!’

‘Anh là ai?’

‘Cầu em, mau rời đi bảo bối, em không thể ở lại đây!’

‘Ăn người!’

‘Quay lại, cứu em, anh không thể bỏ em lại’

‘A a a a a a a a a a’

“Quay lại! Cứu em! Mau rời đi! Cầu em, mau rời đi! Em quay lại cho anh!”

.....

Suy nghĩ tìm ra thứ tự, nhìn một lúc, bỗng nhiên Lâm Đăng không thể chịu đựng nữa ném hết đồng tờ báo trên tay ra ngoài.”

“Rối loạn, kỳ cuối, chưa uống thuốc.” Cảnh Mặc chống cằm đưa ra một phán xét ngắn gọn, nói xong cậu còn đánh cái ngáp dài, có chút nhàm chán nhìn những tờ giấy ố vàng bị gió thổi dần dần đi xa.

Lâm Đăng đồng ý gật đầu, hai tay nhếch lên ngón giữa giờ lên trời, chế nhạo, “Đừng đọc nữa, nơi này nhất định là có người giả thần giả quỷ, quỷ thành chó má gì chứ, ngay cả một con tang thi cũng không có, nhất định là có người đã xử lý, chúng ta quay lại đường cũ thôi, rảnh hơi đâu mà chơi với đám ngớ ngẩn này.”

Cảnh Mặc bí ẩn nhìn thoáng qua cánh cửa đóng kín đằng sau, rút miếu dao từ trong vỏ kiếm phía sau ra, từ khe cửa rút ra một tờ báo bị vứt bỏ.

“Cái gì?” Lâm Đăng tò mò nhìn qua.

‘Anh mới là shabi, các người đều là shabi, cả nhà các người là đại shabi!’ [2]

Lâm Đăng xem xong hàng chữ kia không nói gì, cùng với Cảnh Mặc đưa mắt nhìn nhau, hai người không hện mà cùng tiến lên hung hăng đá mạnh cánh cửa.

“Con chó nó, cả một lũ!” Lâm Đăng vừa đá vừa lớn tiếng chửi mắng, không ngờ là cánh cửa sắt này vô cùng rắn chắc, cho dù hai người dồn hết sức đá cũng chỉ run lên một chút, đáp lại bọn họ là tiếng dội ngược lại.

Cảnh Mặc đá mấy cái, thu chân mình lại, đôi mắt đen hơi ướt, “Đau, không đá.”

“...” Lâm Đăng cũng dừng lại, một người đá chẳng có gì kích thích cả, huống chi... “Khí thật, rất đau.”

Lâm Đăng đặt mông ngồi xuống đất, ôm chân cách da giày bóp a bóp, thỉnh thoảng còn không quên an ủi Cảnh tiểu đệ, “Mặc, đi được không, có cần anh công em không?”

Cảnh Mặc lắc đầu, lôi kéo tay Lâm Đăng muốn kéo hắn lên, “Đi thôi, trở về.”

“Ừm, về W thị trước.” Lâm Đăng đặt chân xuống, dựa vào lực kéo của Cảnh Mặc đứng dậy.

Hai người song song đi về phía trước, thậm chí Lâm Đăng còn nhàn nhã xé một túi chocolate, chia một nửa cho Cảnh Mặc.

Mà lúc này, một tiếng ‘két két’ cực kỳ chói tai vang lên, cánh cửa sắt khổng lồ tựa như sau rất nhiều năm không mở ra, chậm rãi được mở từ bên trong.

Hai người lập tức dừng lại, không hẹn mà cùng quay đầu nhìn lại.

[1] Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder – OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức.

Người bị ảnh hưởng của bệnh có những ý nghĩ và hành vi lặp lại một cách vô nghĩa mà không kiểm soát được chẳng hạn rửa tay hàng chục lần mặc dù tay đã sạch hay dành quá nhiều thời gian để sắp xếp đồ vật trong nhà quá mức gọn gàng cần thiết. Nhưng không phải mọi hành vi có tính chất ám ảnh cưỡng chế đều bị coi là dấu hiệu của bệnh, chẳng hạn phải nghe kể chuyện mới đi ngủ được (ở trẻ nhỏ) hoặc các nghi lễ tôn giáo đều là các hành vi lặp đi lặp lại nhưng chúng có ích và không quá gây phiền toái. Ngoài ra nỗi lo lắng vừa phải trong một khoảng thời gian nào đó khi cuộc sống gặp cản trở cũng được xem là các cảm xúc bình thường như trong mùa dịch bệnh lo lắng về sự sạch sẽ giúp ích hơn là thái độ bàng quan. Nhưng sẽ là bệnh thật sự nếu nó quá mức độ cần thiết và gây đau khổ. Mức độ của bệnh có thể từ nhẹ đến nặng, nhưng nếu bị nặng mà không được điều trị sẽ làm thoái hóa khả năng làm việc, học tập thậm chí làm người bệnh không thoải mái trong chính căn nhà của mình, họ có thể mất vài giờ một ngày chỉ để thực hiện các hành vi cưỡng chế.

=> chứng minh anh Đăng đúng là không bình thường:v

[2] Shabi: một cách nói lái trong cộng đồng chơi Dota: shabi = stupid = ngu ngốc = gà:v

Có thể hiểu là cái đoạn trên là một đám chơi Dota chúng nó truyền nhau thì dễ hiểu ấy mà =]]] rùng rợn ghê =]]

28. Chương 28: Người Đeo Mặt Nạ

Đằng sau cánh cửa sắt tối như mực, một thân ảnh màu trắng đứng bên trong cửa chọt loé lên.

Lâm Đăng nheo một mắt, vừa định nâng tay về phía sau lấy khẩu Remington, nghĩ nghĩ, vẫn là để tay xuống, một tay vươn ra ôm lấy vai thiếu niên, thấp giọng cười nói, “Đừng đuổi theo, cố ý dụ chúng ta thôi.”

Nghe lời này, Cảnh Mặc thu hồi tầm mắt nhìn chằm chằm cánh cửa, quay đầu nhìn Lâm Đăng, chỉ chì vào chiếc xe trước mặt, không đợi đối phương phản ứng, cắm đầu chạy như bay.

Mẹ kiếp! Lâm Đăng trợn mắt há mồm nhìn người trước mắt chạy càng lúc càng xa, không nói thêm gì lập tức đuổi theo, thẳng nhóc chết bầm, tưởng chân mọc dài là ngon lắm hả, cho cậu xem người chim phiên bản Châu Á của Đăng ca đây.

Đường phố trống trải chỉ có tiếng rì rào của gió, cát bụi tung đầy trời dần dần làm mờ hai thân ảnh đang đuổi theo nhau, lưu lại liên tiếp tiếng xẹt xẹt của giày da.

Cuối con đường, trong một toà nhà năm tầng kiểu Âu, có một căn phòng tối đột nhiên lờ mờ sáng lên, giống như đồng loạt nhận được mệnh lệnh, những toà nhà hai bên đường lần lượt theo thứ tự sáng lên một phòng.

Mỗi một toà nhà đều quỳ dệ sáng một cửa sổ.

Lâm Đăng đang đuổi theo Cảnh Mặc, bỗng nhiên trong lòng căng thẳng khó hiểu, hần tựa hồ nhận ra mọi thứ xung quanh âm thầm biến đổi, gần như là trực giác, hần ngừng đầu nhìn lên căn phòng tầng thứ năm của toà nhà, một người đàn ông đeo mặt nạ quỷ lộ đầu ra, hướng về Lâm Đăng vẫy vẫy tay.

Cảnh Mặc không nghe thấy tiếng bước chân đằng sau nữa, cũng dừng lại, có chút nghi hoặc quay đầu, lại phát hiện Lâm Đăng đang ngửa đầu nhìn lên, cậu theo tầm mắt nhìn qua, chỉ thấy một căn phòng duy nhất sáng đèn.

Không, không phải là một căn phòng duy nhất, mà là có vài cửa sổ tầng thứ năm của những toà nhà khác đều sáng đèn!

Cảnh Mặc chạy trở lại đứng ở bên cạnh Lâm Đăng, đưa tay nắm lấy tay hắn.

Hô _____

Lại một trận gió thổi qua, bão cát hỗn loạn lao đến cuốn lấy hai người, Lâm Đăng không thể không nhắm mắt chắn lại.

Lẹt xẹt _____ lẹt xẹt _____ lẹt xẹt _____

Đột nhiên trên ngã tư đường vang lên liên tiếp âm thanh mở cửa, từng trận gào thét của dã thú cũng dần dần rõ ràng.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, nhìn thấy thần sắc giống nhau trong đôi mắt đối phương _____ khiếp sợ, nghi hoặc, cảnh giác.

Hiệu ứng âm thanh của cửa sắt cũng quá lớn đi, trước đây ngay cả một âm thanh nhỏ nhất bọn họ cũng không nghe được.

Lâm Đăng rút ra cây mã tấu để trước người, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Một đồng thân ảnh lác lác dần dần xuất hiện từ bên trong cánh cửa, tiếng gầm diết tai của đám tang thi xé rách không khí, đến mức tai người đều tê liệt.

Chỉ trong nháy mắt, Quỷ thành bỏ hoang biến thành đống đổ nát.

Từng đàn từng đàn tang thi diễu hành ào tới, ngập ra từ khắp các hướng bao vây lấy hai người.

“Chọn lấy yếu điểm đột phá ra.” Lâm Đăng nhanh chóng chỉ đạo, không đợi Cảnh Mặc trả lời, cầm mã tấu xông vào đám tang thi chuẩn bị trận chiến đẫm máu

“Cậu bé, cậu bé, dừng lại, mau dừng lại, chúng nó rất ngoan ngoãn.” Một giọng nói già nua nứt nẻ khàn khàn bất ngờ vang lên, âm thanh không lớn, lại vừa vặn đủ để cho Lâm Đăng và Cảnh Mặc nghe được.

Mà đám tang thi xung quanh ngay khi giọng nói này vang lên, cũng bắt đầu yên tĩnh xuống.

“Răng.” Cảnh Mặc nhỏ giọng nhắc nhở.

Lúc này Lâm Đăng mới phát hiện bộ phận miệng của tang thi đều bị móc xuống, thậm chí có một số con không có cằm, mà tang thi không có miệng sẽ không ăn thịt người được, trở thành những em bé tang thi hiền lành.

Vừa này quá mức khẩn trương, chỉ chú ý số lượng tang thi, không xem xét cẩn thận.

Một nam nhân cao lớn với mái tóc dài màu trắng đầy đám tang thi ra đi đến trước mặt hai người, nửa khuôn mặt được che lại bằng mặt nạ trắng, lộ ra cái cằm nhẵn nhụi, nhìn vóc dáng khoảng chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi.

“Hãy để bọn họ đi, đừng dọa hai cậu bé mới tới.” Nam nhân mang mặt nạ trắng nói với phía sau, âm thanh già nua khàn khàn truyền ra từ đôi môi xinh đẹp nhợt nhạt, không hề phù hợp mà có chút quý dị.

Hô _____ Hô _____

Sau đó một trận tiếng tru thấp vang lên, đám tang thi như bị cái gì đó dẫn đường, chia thành đôi trở lại toà nhà chúng nó vừa bước ra, mà khi đám tang thi rút lui thì có vài người đeo mặt nạ dần dần xuất hiện trong tầm nhìn của cả hai, trên tay nắm chặt rất nhiều sợi tơ trong suốt, trong đó có một thanh niên tóc nâu xoắn đeo mặt nạ quỷ mà Lâm Đăng nhìn thấy.

“Dem chúng cột chắc lại sau đó đi tới nhà chính, tới nay ta muốn mở tiệc chiêu đãi hai vị khách đến thăm nơi này.” Sau khi nam nhân đối diện phân phó cho những người mang mặt nạ ở phía sau, lại nhỏ giọng thì thầm một câu, “Tân Minh nhất định sẽ rất vui.”

Vài người đeo mặt nạ gật đầu, trên tay kéo những sợi dây tơ, đưa những con tang thi còn đang lắc lư đi loạn trên phố kéo trở về.

“Cậu bé, chắc là các cậu đã mệt mỏi rồi, tôi đã tự tay nấu một bàn thức ăn, hy vọng sẽ hợp khẩu vị của hai cậu.”

“Đế Lạp giáo chủ, ngài làm đồ ăn ngon như vậy, bọn họ nhất định sẽ thích, ít nhất là con và Kiệt Minh rất thích.” Thanh niên mang mặt nạ quỷ từ trong nhà bước ra, đứng đằng sau nam nhân mặt nạ trắng cắn thận nị nọt nói.

“Đã cột chắc hết rồi?”

“Đúng vậy, giáo chủ...”

“Chờ một chút, chúng tôi chưa có nói là sẽ ở lại đây.” Lâm Đăng bước về phía trước, thẳng thừng cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người trước mặt.

“Oh~” Đế Lạp nhướn mày, “Những đứa bé vừa đến nơi này đều nói như vậy, nhưng hãy tin ta đi, ở một thời gian dài thì các cậu sẽ không muốn đi ra ngoài nữa, nơi này yên tĩnh hơn bên ngoài nhiều lắm.”

“Không, chúng tôi vẫn thích bên ngoài hơn, ít nhất là náo nhiệt hơn, ở đây quá mức yên tĩnh giống như là nghĩa trang.” Lâm Đăng cười lạnh băng, nắm chặt tay Cảnh Mặc muốn lướt qua bọn họ.

“Đợi đã, đợi đã, cậu bé.” Nam nhân mặt nạ trắng cắn Lâm Đăng lại, mạnh mẽ tách hai tay của bọn họ ra, kéo lại nói, “Rồi, ta biết các cậu đang cấu kính, Thi An vốn luôn thích bày trò trên mấy tờ báo đó, ta cam đoan lần sau cô bé sẽ không làm như vậy nữa, sau này tất cả đều có thể vui vẻ ở chung.”

“Xin lỗi.” Lâm Đăng tìm đúng cơ hội, bàn tay cầm cây mã tấu vung lên, một nhát cắt đứt cái tay lạnh lẽo cứng ngắt giữ mình lại, “Chúng tôi vẫn không muốn ở lại đây.”

Trong lúc đó, Cảnh Mặc cũng chém đứt bàn tay đang nắm lấy tay mình.

Vốn nghĩ có thể thừa dịp ông ta đau đớn lặn lội dưới đất để nhanh chóng rời đi nơi này, ai biết được nam nhân mặt nạ trắng đứng ở giữa bọn họ ngay cả hừ một tiếng cũng không, thậm chí khoé miệng còn mang theo một tia cười nhẹ nhàng.

Lâm Đăng kinh ngạc nhìn cánh tay bị chém đứt xương của người này, chất lỏng màu xanh đen từng giọt nhỏ xuống, còn có thịt thối rửa nằm dưới lớp da trắng, miệng vết thương của nam nhân này giống như ngọc độc sôi sục lên, phát ra từng mùi vị tanh hôi.

Sau đó, thanh niên mặt nạ quỷ đứng phía sau giống như không có việc gì nhặt lên hai cái tay bị đứt, dán từng cái lên trên cánh tay bị đứt của ông ta, tốc độ hồi phục của miệng vết thương bằng mắt thường có thể nhìn thấy được, nhanh chóng khép miệng lại.

Đồng tử Lâm Đăng kịch liệt co rút mạnh, những suy đoán táo bạo của các nhà khoa học gia mà trước kia hắn nghe nói được, từ nơi sâu thẳm trong tâm trí hắn bùng lên _____

“Tang thi đạt tới cấp bốn, lớp da bên ngoài sẽ phát triển theo hướng nhân loại, khả năng làm lành vết thương tăng cường lên đáng kể, điểm phân biệt duy nhất, móng tay có màu đen tuyền; tang thi cấp năm, bề ngoài hoàn toàn là con người, không thể phân biệt.”

Tang thi cấp bốn!!! Nam nhân này hoá ra là tang thi cấp bốn!

Trước đó hắn còn nghĩ rằng đối phương có đam mê đặc biệt, thích sơn màu đen lên móng tay, không ngờ ông ta nhìn như người bình thường này, hoá ra là tang thi hư thối!

Nhưng bây giờ mới là mặt thể sơ kỳ mà, tang thi làm sao có thể tiến hoá nhanh như vậy.

Chẳng lẽ thực sự chúng nó đã ở đó, chẳng qua là thích ở nơi không có người biết đến, cho nên mới không bị những người sống sót trong kiếp trước tìm được? Cũng có thể, những người sống sót đụng tới chúng nó đều bị nuốt vào bụng, tin tức về tang thi cấp cao tự nhiên sẽ không bị truyền ra ngoài.

Điều kinh khủng nhất là, những tang thi cấp cao này, có phải là nguyên nhân thực sự cho sự bùng nổ của mặt thể!!

Khí hậu trên trái đất ngày càng ác liệt, rác vũ trụ xuyên thủng phá vỡ tầng khí quyển hạ cánh xuống khắp nơi trên thế giới, mang đến vi khuẩn vũ trụ không phù hợp xuất hiện ở trái đất!

Sau đó, sau đó...

Ngày trên các tờ báo đã bị xé rách! Trong đó che giấu cái gì?!

Suy đoán lớn mật thêm chút nữa...

Xác chết bảo tồn hàng thiên niên kỷ trong Quỷ thành này đột nhiên sống lại!!!

Những người thám hiểm vô tình xâm nhập vào mang theo virus không rõ truyền vào những thành phố đông dân cư!!!

Cuối cùng, cứ hợp lý_____ mặt thể bùng nổ!!!

Đem từng loại suy đoán liên kết lại, không hẳn là nguyên nhân chính xác mặt thể bùng nổ, nói một cách sâu xa, chính là nhân loại gieo gió gặt bão. Cái gọi là rác vũ trụ, nhỏ thì là các mảnh vỡ vệ tinh, vảy sơn, bụi, lớn thì là toàn bộ động cơ tên lửa, tất cả đều là nhân loại đưa ra ngoài, hiện tại đã trở lại, đưa đến thảm họa tàn phá trái đất.

Vì vậy, bây giờ kết luận là: Xác ướp ngàn năm = tang thi cấp bốn?

Giống như trong nháy mắt mở hết toàn bộ cửa sổ, Lâm Đăng dường như hiểu rõ hết mọi thứ, lại dường như nghi vấn hết mọi thứ.

Cảnh Mặc thừa dịp nam nhân chưa có mở miệng, đưa tay kéo lại Lâm Đăng đang bay đến tận đâu, ý đồ chạy đến chiếc xe đang cách đây một trăm mét.

Không chờ bọn họ chạy được một vài bước, một trận gió thổi qua, nam nhân đã chạy tới trước mặt chắn đường của bọn họ lại, thậm chí còn nhàn nhã cởi mặt nạ của mình.

Nửa khuôn mặt của ông ta giăng đầy mạch máu màu xanh đen, thể nhưng làn da tái nhợt trong suốt lại vô cùng săn chắc, không giống như tang thi thối nát lỏng lẻo.

Đôi mắt đen của Cảnh Mặc ngưng lại, tay nắm miếu đao lặng lẽ thay đổi vị trí, cậu đang chờ đợi thời cơ thích hợp.

Khi nam nhân cúi đầu xuống phủi những hạt cát xám trên quần áo, thân hình Cảnh Mặc vừa động, muốn lập tức xông tới lại bị Lâm Đăng kéo lại, hắn thậm chí còn véo nhẹ lên ngón tay Cảnh Mặc, khi cậu nhìn qua, hắn hơi hơi lắc đầu, ‘Đừng có ngốc thế, chúng ta không đánh lại ông ta.’

“Rốt cuộc thì ông muốn thế nào?” Lâm Đăng nói lỏng tay Cảnh Mặc, nhin xuống tức giận nhìn qua nam nhân nở nụ cười dịu dàng như người cha hiền, lạnh giọng quát.

Một tang thi còn muốn giả vờ cái gì nữa, muốn ăn thì ăn lệ đi, dù sao đẳng nào cũng chết, anh đây không phải chưa từng chết qua.

“Các cậu nhất định đã đói rồi, các cậu bé đáng thương của ta.” Nam nhân bước từng bước tới gần bọn họ, một lần nữa dùng bàn tay lạng lẻo cứng rắn kéo hai người, cùng nhau đi đến toà nhà chính nơi cuối phố.

Hừ, tạm thời cứ xem tang thi này muốn làm cái trò quỷ gì, hôm nay bọn họ đột nhập vào đây, coi như là xui xẻo đi.

Khi đi ngang qua thanh niên mặt nạ quỷ, người nọ cũng vừa lúc gỡ xuống mặt nạ, đó là một khuôn mặt trẻ tuổi khỏe mạnh!

Lâm Đăng nghi hoặc nhìn vào ngón tay cậu ta _____ móng tay màu hồng nhạt, không có bất kỳ dấu vết nào liên quan đến tang thi.

‘Tôi không phải.’ Thanh niên tóc nâu xoăn im lặng nói cho Lâm Đăng biết.

Cậu ta không phải? Cậu ta là con người!

Chẳng lẽ cậu ta cũng là kẻ xâm nhập bị mắc kẹt ở đây?!

Theo lịch sử ghi chép lại, vào chiến tranh thế giới lần thứ sáu, Hoa quốc từ trong bản đồ các nước Tây Âu cướp được một thành phố – W thị.

Còn có truyền thuyết, ở hướng tây nam W thị có một toà “bảo thành” cổ. Nơi đó có rất nhiều vàng bạc, châu báu quý hiếm, còn có một giếng nước biến sa mạc thành đồng bằng, bao nhiêu người đến đó tìm kiếm, thường là đi không quay lại, một số nhà mạo hiểm cũng mất mạng ở đó. Bởi vậy, người ta lại đặt cho nó một cái tên gọi khủng khiếp: “Tử Thành”

Mỗi khi các cơn bão kéo tới, “Tử Thành” sẽ thần kỳ xuất hiện với những con phố rộng lớn, những toà kiến trúc Châu Âu khổng lồ...

Qua đi, tất cả lại bị vùi lấp dưới đồng cát vàng, “Tử Thành” luôn xuất hiện bí ẩn như vậy.

Truyền thuyết, nơi này tồn tại một bộ lạc ăn thịt người.

Ai có thể biết được, bộ mặt thật sự của bộ tộc ăn thịt người.

Có lẽ tang thi đã tồn tại rất lâu về trước, giống như kim tự tháp Ai Cập cổ đại thần bí có thể bảo quản được xác ướp...

Tóm lại, ai biết được.

Tác giả đã nói: phó bản Tử Thành mở ra

~

29. Chương 29: Bữa Tối Cuối Cùng

Trên chiếc bàn dài sang trọng chất đầy các loại món ăn, trong đó thì thịt chiếm đa số, có canh xương, sườn nướng, bánh thịt chiên, thậm chí còn có khối thịt màu đỏ tươi còn mang theo tơ máu, cốc thủy tinh đựng đồ uống cũng chủ yếu là chất lỏng màu đỏ, dưới ngọn đèn phản xạ lên càng khiến người sốc nặng, toàn thân ớn lạnh.

“Ngồi nơi này, cậu bé.” Đế Lạp cười tủm tỉm ẩn hai người ngồi xuống ghế bên cạnh bàn dài, đợi hai người ngồi xuống, mới vui lòng ngồi xuống đối diện qua bàn dài, nói với thanh niên mặt nạ quý, “Jess, đi gọi Tần Minh ra, đến thời gian bữa tối rồi.”

Jess dạ một tiếng, bước nhanh về phía cánh cửa nhỏ và rất nhanh biến mất trong bóng tối phía sau cánh cửa.

Trong toà nhà chính này ngoại trừ phòng ăn, những nơi khác đều tối đen, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng lơ mờ của các vật thể, không biết nơi này bóng đèn hồng hết, hay căn bản là bọn họ không thích bật đèn.

Jess vừa đi không bao lâu, lục tục có năm người đeo mặt nạ đi tới phòng ăn, bọn họ không nói bất cứ điều gì, lặng lẽ ngồi ở hai bên chiếc bàn dài, còn tháo mặt nạ xuống, rất quy củ đặt mặt nạ lên trên bàn, tiếp đó ánh mắt nhìn xuống, hết sức ngoan ngoãn ở lại vị trí của mình.

Lâm Đăng phát hiện những người này đều là người trẻ tuổi cỡ tầm hai mươi, tính luôn cả Jess thì vừa vặn có ba nam ba nữ, trong đó có một cô gái mặc áo T-shirt màu trắng, khi cô nhìn thấy hai người Lâm Đăng,

cực nhanh làm biểu tình mặt quỷ, sau đó lại khôi phục vẻ mặt như cũ không thay đổi, thật giống như cô chưa từng làm loạn động tác vừa rồi.

Cô ta hình như chính là cái người thích đùa nghịch mấy tờ báo cũ kia, hiện tại xem ra, có vẻ như ngoài vị giáo chủ này thì tất cả đều là nhân loại bình thường.

Một tang thi nuôi cả một đám người, cho đến bây giờ còn không có ăn luôn bọn họ?

Nói thật, hẳn thực sự là có một chút không hiểu trong đầu của tang thi cấp cao này.

Sinh vật không rõ vẫn luôn khiến con người cảm thấy sợ hãi, Lâm Đăng bắt đầu lặng lẽ quan sát Đế Lạp, ý đồ tìm được nhược điểm của người này, mà đối phương chỉ nhắm mắt lại và tựa lưng vào ghế ngồi, không biết là đang suy nghĩ cái gì, những mạch máu xanh đen hiện rõ trên khuôn mặt khiến ông ta trông rất dữ tợn kinh dị.

Mà Cảnh Mặc từ đầu đến cuối vẫn cúi đầu xuống, thay đổi đủ kiểu chơi với ngón tay của mình.

Im lặng_____

Mặc dù hai bên bàn dài ngồi đầy người, nhưng vẫn yên tĩnh như trước đến mức một cây kim rơi xuống đất đều có thể nghe rõ.

Đang sau cánh cửa nhỏ vang lên tiếng bước chân đến gần, nghe nhịp bước, hình như là có hai người.

Đế Lạp mở mắt, thẳng lưng lên nở nụ cười nhìn về phía cánh cửa nhỏ.

Người xuất hiện đầu tiên trong cánh cửa là một thiếu niên mặc áo T-shirt màu đỏ, nửa bên mặt là hình dáng con người, nửa còn lại là khuôn mặt tang thi thối rữa.

Một con mắt là màu xanh tuyệt đẹp, một con khác như nhồi từ bột giấy dơ bẩn, thoát nhìn hết sức quái dị.

Cậu ta hẳn là đang ở giữa giai đoạn cấp ba và cấp bốn, đây là hình thái đỉnh phong của cấp ba, còn cách cấp bốn một bước xa.

“Tân Minh, con của ta, con cuối cùng đã đến.” Đế Lạp đứng lên, bước về phía trước ôm lấy thiếu niên áo đỏ, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán cậu ta.

Jess vượt qua hai người, ngoan ngoãn ngồi xuống cuối bàn, thanh niên mập mạp bên cạnh cậu ta quay đầu sang hỏi, “Jess, hôm nay Tân Minh có ăn không?”

Jess quay đầu khó hiểu nhìn thoáng qua hai người Lâm Đăng, lắc đầu, nhỏ giọng đáp, “Không, Kiệt Minh.”

Kiệt Minh à một tiếng, ánh mắt mang theo một tia thương hại nhìn về phía Lâm Đăng và Cảnh Mặc, nhưng khi Đế Lạp nắm tay Tân Minh đi tới, gã lại nhanh chóng cúi đầu xuống, đóng chặt miệng không nói một tiếng.

Những thanh niên nam nữ khác ngồi gần đó cũng làm hành động tương tự _____ khi Đế Lạp nắm tay Tân Minh đi qua người bọn họ, tất cả đều lần lượt cúi đầu xuống, xem tư thế kia, tựa hồ là hận không thể đem cả người chôn xuống dưới gầm bàn.

Lâm Đăng cố gắng bình tĩnh ngồi yên vị, hẳn muốn xem cái vị tang thi tiên sinh này muốn chơi trò xiếc gì.

Mà bên kia Cảnh Mặc vẫn chơi cùng ngón tay của mình, Lâm Đăng nhìn cậu vài cái, cũng không chờ đợi việc trao đổi ánh mắt với đối phương.

Đế Lạp dẫn Tân Minh đến đứng ở phía sau Lâm Đăng và Cảnh Mặc, mỉm cười vuốt tóc của cậu ta, “Tân Minh, ta tìm cho con hai đồng bọn mới, con thích ai?”

Nghe câu này, Lâm Đăng hơi cau mày, bởi vì là quay lưng nên hẳn không thể nhìn được tình hình phía sau, nhưng cảm nhận được một bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng đặt lên vai mình, loại cảm giác sờn tóc gáy này khiến cơ thể hắn nháy mắt căng cứng.

“Thích cả hai? Con của ta, không thể được, đêm nay con chỉ có thể chơi với một người thôi.”

Tiếp, Lâm Đăng cảm giác bàn tay trên vai hần thu trở về, vừa định thả lỏng, lại nghe Đế Lạp nói, “Vây mới tốt, đêm nay để cậu ta chơi với con đi.”

Cái gì?!

Lâm Đăng liếc nhẹ sang một bên, trên vai của Cảnh Mặc còn khoác một móng tay màu đen.

Tiếp, bàn tay đó dò về phía trước, kéo tay của Lâm Đăng đang đặt trên đùi, kéo theo cậu đứng lên.

“Các người định mang cậu ấy đi đâu?” Lâm Đăng tức giận đứng lên, xông lên phía trước ném tay của Tân Minh ra, bảo hộ Cảnh Mặc ở phía sau.

“Đừng kích động, cậu bé, Tân Minh chỉ muốn chơi với bạn của cậu một lúc thôi.” Giọng của Đế Lạp mặc dù không có thay đổi, nhưng nhìn vào trong đôi mắt lại mang theo một tia lạnh băng.

“Thế sao, nhưng tôi lại không cho là vậy.” Lâm Đăng cười nhạo một tiếng, tang thi chơi với con người? Chơi trò ăn thịt người sao!

“Giáo.. Giáo chủ.” Một giọng nữ yếu yếu đánh vỡ bầu không khí căng thẳng giữa Lâm Đăng và Đế Lạp.

Đế Lạp nghiêng đầu, giọng nói lạnh lùng, “Chuyện gì, con của ta.”

“Con...” Cô gái trên mặt đầy tàn nhang nhanh chóng cúi đầu xuống vừa mới nâng lên không lâu, giọng nói nhỏ có thể so sánh với muỗi kêu, “Không có gì.”

Đế Lạp gật đầu hài lòng, “Không có gì thì tốt, như vậy, Tân Minh, đứa con đáng thương của ta, bây giờ con có thể mang người bạn chơi mới của con về phòng.”

Xem Đế Lạp có ý muốn thế, Lâm Đăng lập tức chuyển mục tiêu, hung hăng trừng mắt nhìn Tân Minh, quy tắc lớn nhất của Đăng ca _____ quả hồng đương nhiên phải chọn quả mềm mà bóp.

Ánh mắt Đế Lạp lạnh hơn, nhưng khi ông ta nhìn qua Tân Minh thì đã khôi phục lại sự dịu dàng.

Đối mặt với ánh mắt sắc bén tựa hồ như có thể thực chất hoá, Tân Minh chẳng những không tức giận, ngược lại còn mỉm cười với hắn, cậu ta đưa tay nắm chặt cánh tay Lâm Đăng.

Lâm Đăng run lên một chút, muốn rút tay về nhưng vẫn nhịn xuống, trong lòng suy nghĩ lát nữa tìm cơ hội giết tang thi gọi là Tân Minh này.

Cảnh Mặc ở phía sau hần giường mắt nhìn nhìn Tân Minh, lại nhìn nhìn Đế Lạp, nhưng vẫn không nói một câu nào _____ so với Đế Lạp, Tân Minh có vẻ dễ đối phó hơn nhiều.

Lâm Đăng đi cùng Tân Minh đến phòng của cậu ta, đó là một không gian nhỏ chật đầy xương sọ và khung xương, đèn trần nhà đều màu đỏ sẫm, khiến căn phòng này nhìn có vẻ kỳ lạ lại đáng sợ.

Ngay khi Tân Minh xoay người đóng cửa lại, Lâm Đăng nhanh chóng rút súng chìa vào đầu cậu ta, “Đừng nhúc nhích, tôi không bảo đảm có thể nổ súng hay không đâu.”

Tân Minh lắc đầu, mặc kệ khẩu súng chìa vào đầu của mình, trong đôi mắt màu xanh nhìn về phía Lâm Đăng tràn đầy thống khổ, “Các anh có muốn giết cha tôi không?”

“Cái gì?” Lâm Đăng chẳng những không thả lỏng mà ngược lại tháo chốt an toàn trên súng, càng thêm cảnh giác chìa vào Tân Minh.

“Tôi... Tôi không thể chịu đựng những ngày này được nữa, thực sự không thể chịu được.” Tân Minh thống khổ bưng kín con mắt tang thi nát nhừ của mình, “Anh có phát hiện không, nơi này không có gương, bởi vì tôi vừa nhìn thấy bộ dáng của mình liền muốn tự sát, tuy tôi đã là người chết _____ cho nên cha tôi đem tất cả gương đi, cái này, còn có cái này, đều là những người tôi đã ăn, là tôi tự tạo tội nghiệt quá nhiều, tôi biết Thượng đế sẽ không tha thứ cho tôi, nhưng tôi không muốn xuống địa ngục!”

Nghe cậu ta nói, Lâm Đăng bắt đầu dùng ánh mắt quái dị nhìn cậu ta, “Cậu đùa à?”

Một con tang thi bởi vì ăn thịt người mà thống khổ?

“Không, trước kia tôi không có ý thức, không có cảm giác, nhưng mà bây giờ... Không, tôi thực sự điên rồi!” Con mắt màu xanh bên trái của Tân Minh tràn đầy nước mắt, cậu ta thống khổ hét lớn, “Cha, cha tôi, ông ấy cũng điên rồi, ông ấy điên lâu rồi, cần phải giết ông ấy, giết ông ấy thì tôi mới được giải thoát!”

“Nha, những lời cậu vừa nói cũng đã từng nói với những người bị cậu ăn đúng không?” Lâm Đăng không động đậy, chìa vào đầu cậu ta.

“Đúng vậy.” Tân Minh yên tĩnh lại, ngốc lảng nhìn chỗ trống không, “Tôi có nói, nhưng không ai trong số bọn họ có thể thành công giết cha tôi, cho nên tôi nghĩ... Tôi nghĩ, lần này tôi nên tự ra tay.”

“Cậu không làm được.” Lâm Đăng nhú mồm, cười thoải mái, “Ông ta là cha của cậu.”!

Muốn lừa anh? Cửa sổ cũng không có đâu!

Tân Minh há miệng thở dốc, “Đúng vậy, tôi có thể giúp các anh, các anh_____ các anh tự ra tay!”

Năm từ cuối cùng, Tân Minh gần như là hét lên.

“Cậu lấy cái gì để tôi tin cậu, hộp sọ, hay khung xương này?”

Nghĩ anh đây là ngốc hử, đây không phải là mấy người bị cậu em ăn sao!

“Anh có thể bắn vào đầu tôi, thử xem anh có thể giết chết tôi không.” Tân Minh nhìn thẳng vào Lâm Đăng.

“Cậu nói?” Lâm Đăng mỉm cười, bóp cò không hề do dự.

Bang_____một tiếng, viên đạn ra nòng, nháy mắt ghim vào trên trán Tân Minh, mà Tân Minh chỉ là rung rung, vẫn khỏe mạnh đứng ở trước mặt Lâm Đăng, thậm chí còn mỉm cười.

Lâm Đăng nhìn nhìn hòng súng, có chút không tin lại chìa về Tân Minh, “Chắc, thử thêm một phát nữa đi.”

Tân Minh đưa tay đẩy khẩu súng trên tay hấn xuống, “Không, anh không thể giết tôi, bởi vì anh không biết điểm yếu của chúng tôi ở đâu, đầu của cha tôi so với mũ sắt còn cứng hơn, đạn của anh căn bản không giết được ông ấy.”

“Không phải rất cứng nha.” Lâm Đăng nhìn chăm chăm vào vết đạn trên trán, ý tứ không cần nói cũng biết.

“Tôi không có lợi hại như cha tôi, nhưng anh vẫn không thể giết tôi.” Tân Minh sờ sờ vết đạn trên trán, lấy một cái mũ đội lên đầu, kéo thấp vành mũ xuống che khuất nó thật tốt, “Không thể để cha nhìn thấy, ông ấy nhất định sẽ tức giận, anh cũng sẽ chết.”

“Như vậy điểm yếu của các người ở đâu?”

“Lỗ tai.” Tân Minh tạm dừng, do dự nói ra, “Đầu tiên là phá hủy lỗ tai của cha, năng lực chữa lành vết thương của cha không có hiệu quả ở đó, tiếp theo các anh có thể dùng viên đạn bắn thủng đầu ông ấy.”

“Cảm ơn, nhưng vô ích thôi, sợ là tôi còn chưa tiếp cận ông ta, đã bị ông ta giết.” Lâm Đăng thông thả ngồi trên ghế, hấn muốn nhìn xem Tân Minh này có thể làm tới trình độ nào.

“Tôi sẽ giúp các anh...” Tân Minh ấp a ấp úng nói, “Phá hủy... Tai của cha.”

“Cậu trông rất do dự, tôi không muốn lấy mạng sống của mình là tiền đặt cược.”

Tân Minh có chút giận dữ nhìn về phía Lâm Đăng, “Tôi hứa giúp các anh đã là cực hạn, chẳng lẽ anh muốn tôi bị ăn luôn sao?”

Lâm Đăng mỉm cười, “Đừng tức giận, tôi tin cậu là được.”

Tân Minh thở nhẹ một hơi, “Bây giờ, bạn của anh có thể đang gặp nguy hiểm.”

“Như vậy đến lúc đó phải xem biểu hiện của cậu.” Lâm Đăng gật đầu, nắm chặt khẩu súng trong tay.

Xuyên qua hành lang tối như mực, hai người một lần nữa đến đằng sau cánh cửa nhỏ.

Ngay lúc Tân Minh muốn đẩy cửa ra, Lâm Đăng ngăn cậu ta lại, chỉ mở ra một khe hở hẹp nhìn vào bên trong.

“Cậu bé, có ai đã nói cho cậu là gặp phải đối thủ mạnh hơn mình, cứng đối cứng không phải là một quyết định khôn ngoan?” Đế Lạp ấn Cảnh Mặc lên trên bàn, tay cầm một con dao ăn chổi lợi quơ qua lại ở trên cổ cậu, dường như là đang chọn lựa bắt đầu từ nơi nào mới tốt.

Nhìn cảnh tượng này, khuôn mặt của Lâm Đăng đứng đằng sau cánh cửa đóng lại xấu xí, hần quay người nháy mắt ra hiệu cho Tân Minh, lập tức đẩy cậu ta đi ra.

Sống hay chết chỉ trong một chiêu.

Tân Minh lảo đảo một chút, đột nhiên chạy lại ôm chầm lấy eo Đế Lạp, “Cha.”

“Làm sao, con của ta?” Đế Lạp để dao ăn xuống, đưa Cảnh Mặc cho Kiệt Minh và Jess ấn, quay người lại ôm chầm Tân Minh, đôi mắt chứa đầy yêu thương vuốt ve mái tóc cậu ta.

“Cha, anh ta muốn giết con, còn nói sẽ giết cả cha!” Tân Minh hoảng sợ trốn vào trong cánh tay Đế Lạp, tay chỉ vào Lâm Đăng đang đi lại đây, hờn dỗi báo cáo với cha mình,

“Thật sao?” Đế Lạp cười nhạt nhìn Lâm Đăng, bàn tay vẫn vuốt ve nhẹ nhàng mái tóc của Tân Minh, “Đừng sợ, cha sẽ bảo vệ con.”

Lâm Đăng khịt khịt mũi, tay nâng súng lên, chỉ vào đầu Đế Lạp đứng ở xa, hét lớn, “Các người chẳng lẽ không muốn thoát khỏi nơi ma quỷ này, thoát khỏi nơi này sao?!”

Những lời này nói ra đầy khí thế, cho dù là Kiệt Minh và Jess đang ấn Cảnh Mặc, hay Thi An và những thanh niên nam nữ khác đều cứng người một chút, nhưng cũng chỉ là bị choáng một chút, rất nhanh đã cúi đầu lại, đối với sự cổ súy của Lâm Đăng không có tỏ thái độ gì.

“Các con của ta sẽ không phản bội ta.” Đế Lạp hết sức tự tin nói.

“Thế sao, nhưng có lẽ không hẳn.” Lâm Đăng nhàn nhã huýt sáo một phát, sau đó tùm tùm nhìn về cô gái tên Thi An, “Họ đã tìm tới nơi này chưa?”

Thi An mở to hai mắt, điên cuồng lắc đầu, “Anh nói cái gì, tôi không biết!”

Đế Lạp hí hóp mắt nhìn về phía Thi An, “Con của ta, ‘họ’ là ai?”

“Con không biết!” Thi An vừa khóc vừa hét lên điên dại, “Giáo chủ, con không biết, không, con không hiểu anh ta nói cái gì!”

Đế Lạp nâng mày, buông bàn tay ôm Tân Minh ra, quay người lại đi về phía Thi An, “Đứa trẻ nói dối là không đáng yêu...”

Ngay khi nam nhân tóc trắng vừa xoay người, Tân Minh rút một thanh sắt mỏng ra khỏi tay, không cần suy nghĩ nhào lên trước đâm vào lỗ tai Đế Lạp.

Đế Lạp đứng thẳng cứng đờ tại chỗ, Tân Minh lại dùng lực đẩy thanh sắt vào thêm mấy tấc, sau đó buông tay run rẩy lùi về phía sau.

Bang_____

Lâm Đăng không có anh ta thời gian để phản ứng, theo sát sau hành động của Tân Minh thả một súng, cứ tưởng có thể chấm dứt sinh mệnh của Đế Lạp, không ngờ ông ta chỉ nhẹ nhàng nhảy né qua.

Đế Lạp kéo thanh sắt cắm trong tai ra, chất lỏng màu xanh đen từ lỗ tai chảy dài phủ khắp cổ, nhưng khuôn mặt của ông ta không có bất kỳ biểu lộ đau đớn nào, chỉ mỉm cười bắt lấy Tân Minh, “Con của ta, đang chơi trò gì mới sao?”

“Không_____buông con ra!” Tân Minh hét to cắn xuống cổ Đế Lạp kéo ra một miếng thịt, nhưng miếng vết thương khép lại rất nhanh chóng, trên cổ lại hoàn hảo, nếu không phải trên miệng của Tân Minh còn treo lủng lẳng một miếng thịt thối rửa, có ai tin rằng một giây trước người nam nhân này bị thương.

“Dừng cử động, con ta, ta không muốn làm tổn thương con, con vẫn là đứa trẻ chưa có năng lực chữa khỏi đau.” Đế Lạp nhắc Tân Minh lên, bỏ vào bên trong một cái ***g sắt khổng lồ ở góc phòng ăn, sau khi dùng vải đỏ che lại mới đưa ánh mắt nhìn tới trên người Lâm Đăng.

Lâm Đăng nghiêng răng, rút cây mã tấu sau lưng ra, dang định coi trời bằng vung xông lên liều mạng, bỗng có vài bóng người vọt nhanh qua hẻm_____ Jess và Kiệt Minh buông Cảnh Mặc, hai người một trước một sau nhào lên ôm lấy đùi Đế Lạp.

“Nhanh, nhanh giết ông ta!!” Thi An gào thét chạy lên đằng trước, ném hết những tờ báo ố vàng về phía Đế Lạp.

Ngoài ra còn có hai nữ một nam cũng vọt lên, hai nữ gắt gao giữ chặt tay anh ta, người kia trực tiếp nhảy lên siết chặt cổ Đế Lạp, hai chân quấn chặt eo của anh ta.

Cảnh Mặc còn bắn vào đầu anh ta rất nhiều phát súng, nhưng mà một viên cũng không trúng, tất cả đều bị Đế Lạp né tránh.

Trong nháy mắt Đế Lạp ném quăng hết những người này, động tác nhẹ nhàng nhảy tới trước mặt Cảnh Mặc, tay vung lên, cả người Cảnh Mặc bị ném bay, đập vào bàn, dụng cụ thủy tinh cũng phối hợp va vỡ đầy mảnh vụn.

Cảnh Mặc khẽ nhíu mày, sắc mặt nhợt nhạt như tờ giấy, nhưng vẫn không bỏ cuộc tiếp tục bắn súng vào nam nhân tóc trắng.

Những viên đạn lao vút qua đều bị Đế Lạp dễ dàng thoát được.

Đúng lúc này, Lâm Đăng cũng vọt tới trước bàn ăn, giơ cây mã tấu chém tới đầu anh ta, Đế Lạp tựa hồ cảm giác được, thân thể chợt loé, mã tấu lập tức bổ tới Cảnh Mặc đang nằm trên bàn.

Lâm Đăng nhanh chóng lật tay, lưỡi dao hung hiểm bổ vào sát cạnh Cảnh Mặc trên bàn, Lâm Đăng rút lưỡi dao ra, không đợi hấn xoay người đã bị nắm lấy ném quăng lên bàn, những mảnh cốc thủy tinh bén nhọn giống như lưỡi dao sắc ghim vào lưng, khi nam nhân tóc trắng túm lấy chân hấn ác ý kéo đi, càn vè ra từng rạch vết thương đầm đìa máu.

Lâm Đăng đau đớn nhưng không thể ngắt đi được, quần áo sau lưng đã bị máu nhuộm ướt hơn phân nửa, hấn thậm chí còn nghe được tiếng máu tí tách nường theo khe hở trên bàn rớt xuống nền gạch men.

Toàn bộ phòng ăn trôi nổi tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm, Đế Lạp hít sâu một hơi, nhìn hai người máu chảy đầm đìa trên bàn, không kìm được nuốt nước miếng, “Đồ ăn mỹ vị, hôm nay có thể ăn một bữa no nê.”

Lâm Đăng định đứng lên, nhưng lại phát hiện mình căn bản là bị đóng đinh trên mặt bàn, hơi động một chút, phía sau lưng truyền đến một trận bén nhọn xuyên thủng đau nhói,

“Dừng di chuyển cậu bé, trên bàn có cơ quan, bây giờ cậu đã bị móc sắc giữ chặt.” Ánh mắt Đế Lạp dần dần lộ ra tham lam và đói khát, ông ta lấy một cây dao ăn sắc bén từ trên bàn, xé đứt từng nút trên áo denim, đem mũi dao ấn vào muống rạch bụng hấn.

Ngay trong giây phút chỉ mảnh treo chuông này, đột nhiên Cảnh Mặc ở kế bên vung tay ra nắm lấy lưỡi dao sắc bén, đẩy ngược nó ra sau, mà tay cậu cũng bị cắt thành một hố sâu hút.

Khi Đế Lạp nhìn qua cậu, Cảnh Mặc đã nhảy khỏi bàn, miêo đao trong tay mang theo âm thanh phá xuyên không khí chém tới sau gáy ông ta.

Lâm Đăng đau đớn không kìm được mồ hôi lạnh, mồ hôi len vào đôi mắt khiến hấn không thể nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Chỉ là cảm giác bàn ăn không ngừng rung động, hơn mười móc sắt và mảnh vỡ thủy tinh đâm đau cũng bởi vì rung động này mà kịch liệt càn quấy sau lưng hấn, khiến cho hấn đau đến độ mấy lần muốn ngắt đi.

Cho đến khi bên tai truyền đến tiếng xé gió của vũ khí, Lâm Đăng mới cố sức mở to hai mắt nhìn, tầm nhìn mơ hồ, chỉ thấy hai bóng người đang chiến đấu với nhau.

Không, là một bóng người đang ngược đãi một bóng người khác.

Miêu dao trên tay Cảnh Mặc đã sớm bị đoạt đi, Đế Lạp giống như là cố ý tra tấn cậu, không ngừng rút từng dao về từng rạch vết thương trên người cậu.

Lâm Đăng cố hết sức nắm chặt cây mã tấu giơ lên, rống lớn một tiếng, dùng sức bật thẳng người dậy, mặc kệ cho móng sắt giữ lại máu thịt của mình, nhanh chóng nhảy tới giữa không trung...

Mà Jess nằm ở một bên cũng lập tức ôm lấy chân Đế Lạp, ngay lúc đó Cảnh Mặc giơ cây súng lục của mình lên bắn một phát vào đầu Đế Lạp.

Đế Lạp vẫn nhảy mắt né qua một bên tránh viên đạn, lại vừa vặn đưa tới lưỡi dao Lâm Đăng bổ tới, ngay khi cả hai vừa va chạm loé lên, đầu nam nhân tóc trắng bị cắt rụng.

Cảnh Mặc theo sát sau đó bắn liên tục vào cái đầu trên mặt đất, đợi đến khi cái đầu bị bắn đến chảy ra dịch màu đen mới dừng tay lại.

Thi An cầm lấy cây dao ăn xông tới bên cạnh cái đầu, miệng phát ra âm thanh gào thét liên tiếp, dao trên tay không ngừng điên cuồng đâm chọc cái đầu đã không còn bất cứ động tĩnh gì.

“Thi An, Thi An, chúng ta phải rời khỏi đây.” Mập mạp Kiệt Minh nghiêng ngả lão đảo chạy đến bên người Thi An, nắm lấy tay cô, mang theo cô chạy biến vào một căn phòng.

Những thanh niên nam nữ khác cũng bò từ mặt đất lên, đi theo phía sau bọn họ.

Jess đi lên trước mở ra tấm vải đỏ, đẩy cửa ***g sắt, đang muốn đưa tay dìu Tân Minh đi ra lại bị cậu ta không cảm kích tránh ra.

Tân Minh đẩy Jess, chạy đến bên cạnh cái xác không đầu, ôm lấy nó và khóc, “Tôi muốn ở lại với cha tôi, chúng tôi nên vốn an tĩnh nằm dưới đất cát, tôi không phải là quái vật, cha tôi cũng không phải quái vật... Chúng tôi đã chết, đã chết...”

“Đó... Được rồi.” Jess gạt đầu, lại nhìn về phía Lâm Đăng và Cảnh Mặc, “Bão cát sắp tới, các người phải nhanh chóng tìm nơi ẩn nấp.”

Lâm Đăng không nói gì, hổ máu sau lưng khiến hấn đau đớn không thể phát ra âm thanh, những móng câu đó hầu như là đào hết thịt đi ra.

Mà Cảnh Mặc vốn là không thích nói chuyện.

Jess thấy không ai để ý đến cậu ta, không nói gì thêm, nhanh chóng chạy vào một cánh cửa bí mật, nơi có hầm ngầm bọn họ đã đào sẵn.

Cảnh Mặc đỡ cánh tay của Lâm Đăng lên cổ mình, ôm hấn từng bước rời khỏi toà nhà chính này.

Bão cát bên ngoài thật sự rất dữ dội, miệng vết thương bị vô số hạt cát thổi vào, đau đến độ hai người không chịu được đỡ mồ hôi.

Cẩn rằng đi được một thời gian ngắn ngủi, Cảnh Mặc không chống đỡ được nữa ngã xuống trên đường phố lạnh lẽo, đôi mắt không thể mở, mở ra thì cát sẽ tràn vào trong.

Lâm Đăng bị cú ngã này ngược lại thanh tỉnh một chút, hấn mò mẫm từ từ đứng dậy, vươn tay trái kéo Cảnh Mặc lên, dùng cách thức lúc này đỡ cậu chống từng bước đi lên phía trước.

Đoạn đường ngắn ngủi, hai người không biết ngã bao nhiêu lần, cũng không biết được đã ăn bao nhiêu hạt cát, ngay cả miệng vết thương chắc cũng đã sang bằng cát vàng.

Lại một trận gió dữ dội quét tới, một đồng hạt cát đập về phía hai người, gần như đánh hai người muốn ngã sấp trên mặt đất,

“Kiên trì chốc nữa, còn có...mấy mét.” Cổ họng Lâm Đăng khô khốc lấp đầy cát không thể thốt ra tiếng, cố gắng hô hấp hay nói chuyện sẽ có hạt cát tiến vào trong cơ thể.

Cuối cùng, Lâm Đăng dứt khoát nín thở, chịu đau, đi cà nhắc đỡ Cảnh Mặc một đường đi tới bên cạnh chiếc xe.

Đợi khi hai người ngồi xuống trong xe, ngay cả sức nâng tay Lâm Đăng cũng không còn, ngồi bệt xuống vị trí lái xe, thậm chí đôi mắt cũng không mở nổi, ý thức bắt đầu chìm vào vô tri vô giác.

Trong cơn mơ màng, chỉ cảm thấy có một đôi tay cố hết sức di chuyển vị trí của mình một chút.

“Anh ngủ đi.” Âm thanh nhẹ nhàng mềm mại vang lên, khiến ý thức mỏng manh của Lâm Đăng đột nhiên nứt ra, hoàn toàn bị cuốn vào bóng tối vô tận.

Ex: giết được tang thi cấp 4, kho vũ khí thường gì đây

30. Chương 30: Vũ Khí Kiểu Mới

Lâm Đăng là bị một trận đau đớn kịch liệt khiến cho đau tỉnh, mơ mơ màng màng mở to mắt, đập vào trong mắt là tán lá cây mà xanh rục rờ.

Trong đầu trống rỗng, trên lưng lại truyền đến cảm giác một cơn ngứa ran lạnh lẽo, Lâm Đăng giật nảy mình, miệng khẽ thốt một tiếng, di chuyển cơ thể muốn đứng lên, tuy nhiên, không đợi hắn nâng cơ thể mình lên, một bàn tay ấm ướt lại mát lạnh giữ lấy bờ vai hắn, một lần nữa ấn hắn trở về trên bãi cỏ.

Tiếp theo là tiếng nước ào ào đổ xuống, một dòng nước lớn tung toé toàn bộ tưới lên lưng hắn.

Lâm Đăng cau mày, ý thức mơ hồ ban đầu hoàn toàn rõ ràng lên, hắn gần như là loại phản xạ có điều kiện đẩy ra bàn tay trên vai mình, bật ngửa một cái nhảy người lên, nhưng bởi vì động tác quá lớn nên làm cho vết thương trên lưng càng xé rách đau đớn.

Đưa mắt nhìn về phía trước, đây là một sườn dốc cỏ nối liền với đường cao tốc, gần nước lại có một đồng cỏ bằng phẳng rộng khoảng ba mét vuông, có lẽ là cách khá xa thành phố nên nước ở đây rất trong suốt, có thể nhìn thấy thẳm thực vật màu xanh và những hòn sỏi nhỏ dưới đáy nước, thậm chí còn có vài con tôm cá nhỏ.

Nếu mà tiếp qua vài năm nữa, những con tôm cá nhỏ này sẽ không còn bộ dáng dụ ngoạn như bây giờ nữa.

Ánh mặt trời xuyên qua những đám mây mỏng, đem thế giới này chiếu sáng rục rờ, ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời màu xanh tinh khiết cùng với mây trắng xinh đẹp, một loại thường thức thị giác cực sắc khoái, gió ấm áp thổi vào khuôn mặt, mang theo cỏ xanh và ‘hương vị’ bùn đất, nếu không phải sau lưng nóng cháy đau đớn, hắn cơ hồ là nghĩ mình đã đi đến thiên đường.

Rõ ràng một giây trước đây bọn họ còn lẩn lộn giằng co giữa sự sống và cái chết, và bây giờ đã đứng ở nơi yên tĩnh và thanh bình như vậy, quá nhiều tương phản, khiến hắn có chút không thể tin được vào mắt mình.

Cảnh Mặc chắc là vừa đi xuống tắm rửa, tóc vẫn còn ướt nhẹp rơi tí tách từng giọt nước, sợi tóc đen dán lên khuôn mặt trắng nõn, càng tôn lên vẻ đẹp môi hồng răng trắng, trong suốt nhẹ nhàng lại cực kỳ ngọt ngào.

Thân hình thiếu niên còn chưa nảy nở, cũng không cao bằng Lâm Đăng, cổ áo jacket mở ra làm lộ xương quai xanh tinh tế, khiến cậu trông có vẻ mảnh khảnh gầy yếu.

Thế nhưng Lâm Đăng biết Cảnh Mặc có bao nhiêu lợi hại, chính cái vẻ bề ngoài yếu ớt vô hại này đủ để lừa gạt cả thế giới, thực chất không thua gì mấy gã to cao rắn chắc lực lưỡng.

Nói ngắn lại, đây là một thằng nhóc cực kỳ bạo lực, tàn bạo, rất khó chọc.

Trên tay Cảnh Mặc vẫn còn bưng một vũng nước, cậu đi vài bước tới gần Lâm Đăng, nước cũng bị rò rỉ gần hết.

“Làm sạch, vết thương.” Cảnh Mặc lắc lắc những giọt nước trên tay, ngồi xổm xuống ven bờ sông lại mức nước.

“Không cần, anh tự mình rửa.” Lâm Đăng mỉm cười, sau đó chịu đựng một chút đau đớn cúi lưng xuống, cởi quần và giày, chỉ mặc quần lót nhảy xuống nước.

Đương nhiên cái thời điểm rơi xuống nước, đau tê rần, không mấy vui sướng_____Lâm Đăng đau đến mức thiếu chút đã nhảy ra khỏi mặt nước, sau đó nhìn thấy Cảnh Mặc cau mày đi vài bước về phía bên này, mới cẩn thận hít vài ngụm khí thật sâu, mới ra hiệu với cậu là không có việc gì.

“Cảnh Mặc, anh muốn nói lời cảm ơn với em, nếu không có em...” Lâm Đăng vừa nghĩ đến mình xem chút đã bị Đế Lạp mổ bụng, trong lòng giật thót, cũng chính vì phần tình nghĩa này mà bây giờ ấn tượng tốt với Cảnh Mặc có xu hướng tăng vọt, thật sự là hận không thể ôm cậu em này thể hiện hết tình thương mến thương.

Cậu em tốt, phẩm tính như vậy ở mặt thể là cực kỳ hiếm thấy.

Người đều là vì mình, mặc kệ là người có bao nhiêu gần gũi, một khi uy hiếp đến mạng sống của mình, thì cho dù có là anh em ruột cũng có khả năng giết lẫn nhau.

Nhưng thiếu niên này dám mạo hiểm tay có thể bị cắt đứt, vẫn cầm con dao đó đẩy ngược lại.

Nếu không phải như vậy, hẳn sợ là mình phải chết thêm lần nữa.

“Em cũng bị thương rất nặng, vào trong xe nghỉ ngơi trước đi, anh tắm một lát là xong.” Ánh mắt Lâm Đăng nhìn về phía Cảnh Mặc mang theo một chút cảm giác tội lỗi và hối hận, không biết vì sao, hẳn đối với thiếu niên này có loại cảm giác tội lỗi, Cảnh Mặc thực sự là một người rất đơn thuần, càng ở chung một thời gian dài, điểm đó càng nổi bật hơn, cậu sẽ không bao giờ nói dối, mở miệng nhất định là nói thật, hoặc đơn giản dứt khoát không nói, mà ngược lại hẳn, có đôi khi sẽ nói dối với thiếu niên, nói đi nói lại thật là hổ thẹn mà.

Cảnh Mặc không có phản đối đề nghị của Lâm Đăng, dứt khoát quay người đi lên phía trên sườn dốc.

“Mặc!” Đột nhiên Lâm Đăng hét lên gọi cậu.

Cảnh Mặc dừng lại, quay đầu nhìn hẳn, trong đôi mắt đen chứa đầy nghi hoặc.

“Sau này anh nhờ cả vào em.” Lâm Đăng cười ha ha, thân thể di chuyển, cả người đều chui vào trong nước.

Có lẽ người khác nghe thấy chỉ cho rằng đó là câu nói đùa, nhưng dựa vào tiêu chí của Lâm Đăng, nó có nghĩa là một sự công nhận, một tín nhiệm có thể giao phó sau lưng, một câu, một hình thức, đơn giản, nhưng vô cùng kiên định.

Mang theo vết thương bơi trong nước là một loại hình thức tự ngược, nhưng hẳn cần phải làm như vậy, cát đất trong miệng vết thương cần được rửa sạch, nếu không nó sẽ bị viêm nhiễm, trong mặt thể, viêm nhiễm rất nguy hiểm.

Làm thế nào để luyện tố chất thân thể mạnh mẽ? Là liên tục chấn thương chữa khỏi, từng chút từng chút mài dũa, may mắn chút vết thương trên người chỉ là ngoài da, cùng lắm chỉ có thể xem như da thịt bị thương nghiêm trọng, nhưng mà đối với tố chất thân thể hiện tại của Lâm Đăng, mặc dù thương tích không vào xương cốt nhưng vẫn phải mất một thời gian dài mới kết vảy được, đương nhiên tốt nhất là bọn họ có thể tìm ra một nơi tĩnh dưỡng một hai tháng.

Ở trong nước bơi một thời gian, miệng vết thương cũng đã bị nước lạnh rửa cho tê tái, Lâm Đăng trèo lên bờ, cởi quần lót ra vắt cho khô ném trên bãi cỏ, sau đó lại xuống nước, dựa vào bên bờ ngấm lại nhân sinh.

Vừa nghĩ đến vấn đề sinh tồn trong tương lai, hẳn tự nhiên sẽ nghĩ đến vật tư, tại mặt thể, vật tư là cơ nào quan trọng.

Vấn đề bây giờ là, thức ăn hẳn là đủ cho bọn họ ăn trong một thời gian, thể nhưng nước_____mười ngày không ăn cơm có lẽ không đói chết, nhưng ba ngày không uống nước sẽ chết khát. Không phải tất cả các nguồn nước đều sạch sẽ, hẳn dám cam đoan, nguồn nước ở vài thành phố đông dân rất có khả năng đã bị ô nhiễm.

Vì tương lai mà suy xét, hẳn trước hết phải tồn trữ một ít nước, để dùng trên đường ăn uống.

Lâm Đăng cố tình bơi xa chút, ở một chỗ nước cạn lên bờ, từ trong kho hàng nhỏ lấy ra vài thùng chất đầy bò khô, đem toàn bộ bò khô đổ vào trong một thùng lớn, lại lấy ra vài bình nhựa trong suốt, đếm lại, cũng có hơn một trăm bình.

Đợi đến khi đem những cái bình chứa đầy nước mới thu hết vào kho hàng, cánh tay của Lâm Đăng đã có một chút đau nhức, nằm trên bãi cỏ thả lỏng cơ thịt một lúc, hần mới nhảy xuống nước, bơi tới bãi cỏ chỗ đường cao tốc.

Khi lên bờ, quần lót đã gần khô, xem ra hần tưới hoa đã một thời gian dài, không biết Cảnh Mặc có chờ sốt ruột không.

Mặc xong quần áo từ trong ra ngoài, Lâm Đăng từ trong kho hàng lấy ra một bình nước, lại chứa đầy thịt bò khô trong túi quần, sau đó mới đi bộ lên bãi cỏ.

Đi lên mặt đường nhựa, hần liếc mắt đã nhìn thấy chiếc xe đã bị biến thành bản khung khiếp, thậm chí vỏ xe phía trước đã bị móp một miếng, nhưng may là không ảnh hưởng đến tính năng cơ bản của xe, chỉ là ngoại hình không đẹp mà thôi.

Lâm Đăng vốn muốn đi vào từ cửa vị trí lái, nhìn thấy Cảnh Mặc đang ngồi ở đó thì hần đành phải đổi hướng, đi vòng đến chỗ pho lái mở cửa bước vào.

Ấm thanh mở cửa làm phiền đến giấc ngủ nông của Cảnh Mặc, cậu lười nhác híp mắt nhìn thoáng qua Lâm Đăng, sau đó lật người tiếp tục ngủ.

Lâm Đăng đặt bình nước và thịt bò để phía bên trong hộc trên cửa sổ xe, đưa tay cẩn thận lắc Cảnh Mặc.

Cảnh Mặc lại mở mắt, cau mày lẩm bẩm một từ, “Đau.” Vẫn không chịu ngồi thẳng lên, cả người giống như bị rút hết xương tựa vào trên ghế mềm.

“Để anh xem.” Lâm Đăng thò tay cởi xuống áo khoác của Cảnh Mặc, kéo lên áo T-shirt bên trong, vết thương trên lưng so với trong tưởng tượng của Lâm Đăng lạc quan hơn chút, chỉ là một số mảnh vỡ thủy tinh cắt vào thành các vết thương sâu cạn khác nhau, có lẽ là vì Cảnh Mặc nằm lệch qua bên cạnh nên móc sắt không móc đến cậu, “May mắn...”

Ngay khi Lâm Đăng đang muốn xem thương tích phía trước của cậu, Cảnh Mặc lại đột nhiên giống như thức tỉnh, tay nắm lấy vạt áo, nhất quyết không cho Lâm Đăng xem, nhưng nhìn từ vết máu trên quần áo phía trước, thương tích chắc chắn nghiêm trọng hơn sau lưng rất nhiều.

“Rồi, anh không xem.” Dù sao nhìn cũng vô dụng, hần lại không có thuốc trị thương, chỉ có thể dựa vào thân thể mình mà chậm rãi hồi phục, Lâm Đăng thở dài, lấy bình nước tới, mở nắp đưa cho cậu, “Vừa rót, khát thì uống chút.”

Cảnh Mặc liếc liếc Lâm Đăng, thấy hần không còn ý định xem vết thương của mình nữa, mới yên tâm buông vạt áo ra, đưa tay nhận lấy bình nước uống.

Khi cậu đưa bình trả lại, trong bình chỉ có thiếu đi một chút nước, xem ra cậu uống rất ít.

Lâm Đăng lại đưa thịt bò khô lên tay cậu, “Ăn đi.”

Cảnh Mặc liếc mắt nhìn thịt bò khô, qua một lúc lâu mới đưa tay nhận lấy, cậu không hỏi Lâm Đăng là thịt bò khô từ đâu đến, cũng tiết kiệm phải bận tâm mấy câu nói dối của Lâm Đăng.

Đây chính là điểm tốt nhất của chứng tự bế nha, lần đầu tiên Lâm Đăng thấy thích thuộc tính im lặng này của đối phương.

“Anh ngủ mấy ngày rồi?” Lâm Đăng có chút không chắc chắn hỏi.

Cảnh Mặc nhai nát thịt bò khô trong miệng rồi nuốt xuống, mới trả lời: “Ba.”

“Ba ngày?! Anh không cảm thấy.” Lâm Đăng thì thầm một tiếng thở dài nhẹ nhõm, nhưng cũng cau mày, tự nói với mình, “Nhưng mà tang thi cấp bốn đó thực đủ lợi hại...”

Đợi đợi, tang thi cấp bốn! Theo lý thuyết, hần giết chết một tang thi cấp bốn hần là có phần thưởng.

Cảnh Mặc còn đang ăn thịt bò khô, Lâm Đăng tận dụng cơ hội này dựa vào ghế mềm nhắm mắt nghỉ ngơi_____ thuận tiện mở kho trang bị vũ khí.

Quả nhiên số lượng Hoàng tinh thể ở dưới góc bên phải từ 0 biến thành 100, phần thưởng giết chết tang thi cấp bốn thực sự đủ dày.

Lâm Đăng không thể chờ đợi để mở kho trang bị vũ khí Hoàng kim, so với kho vũ khí Bạc và Tinh hoa, cấp bậc kho vũ khí Hoàng kim cũng không thể bình thường được, ít nhất là mấy thùng kim loại đựng vũ khí luôn đóng chặt, không mở rộng cho người có cơ hội chọn lựa vũ khí, cho nên hẳn căn bản không thể biểng trong kho trang bị vũ khí Hoàng kim sẽ có vũ khí tiên tiến nào.

Một trăm Hoàng tinh thể, đại biểu có thể lập tức được chọn ba lần.

Đương nhiên cũng có thể bấm vào ‘Nạp năng lượng’, lát nữa tiêu hao ba mươi Hoàng tinh thể, lại một lượt nữa, vị trí của từng loại vũ khí sẽ có một sự thay đổi, lại nhấn vào, nó có khả năng sẽ đưa đến các loại vũ khí giống như như dục.

Để an toàn, Lâm Đăng nhấn vài nút ‘năng lượng gió lốc’, lập tức dùng hết 100 Hoàng tinh thể, có nghĩa là hẳn trong một lần có thể chọn ba lượt, sau âm thanh va chạm của kim loại, thanh năng lượng Hoàng kim cũng tăng 10 điểm, đợi khi thanh năng lượng có thể tăng lên 200 điểm, là được một lần mở ra kho vũ khí siêu cấp Hoàng kim. Đương nhiên cũng đồng nghĩa với việc phải giết chết hai mươi con tang thi cấp bốn... Trước mắt xem ra là ngoài tầm với.

Mang theo tâm trạng thấp thỏm và mong đợi, Lâm Đăng nhấn mở ba thùng kim loại Hoàng kim.

Rút ra bao gồm_____ hai khẩu hạt nhân Desert Eagle, đạn hạt nhân đặc biệt (20), lựu đạn hạt nhân (20)

Hạt nhân Desert Eagle? Có vẻ rất được, phải tìm cơ hội thử xem sức mạnh của hai khẩu súng lục này.

Thu hết vũ khí và đạn dược vừa nhận được vào trong kho hàng nhỏ, Lâm Đăng tâm tình rất tốt mở mắt, Cảnh Mặc cũng vừa lúc đem hết mấy miếng thịt bò khô bỏ vào bụng.

“Muốn nữa không?” Lâm Đăng thò tay vào túi quần của mình, lấy ra một ít để vào bên trong học nhỏ ở cửa sổ.

Cảnh Mặc lắc đầu, ngồi thẳng dậy đặt tay lên vô lăng.

“Chờ một phút, em nghỉ ngơi trước đi, để anh lái là được.” Lâm Đăng đứng lên muốn đổi vị trí với Cảnh Mặc.

Cảnh Mặc lắc đầu, một tay ấn Lâm Đăng ngồi xuống lại, tự mình khởi động xe.

“Rồi, anh nghỉ ngơi trước, chờ lát nữa anh đổi cho em.” Lâm Đăng vừa nói vừa ném một miếng thịt bò khô vào miệng, lại thêm một ngụm nước mát vào bụng, cả người nhất thời thoải mái không ít.

“Đi đâu?”

“...”

“Không biết, chúng ta cứ lái về phía trước xem thế nào, xem thử có thể tìm thấy căn nhà bỏ hoang nào ở ngoại ô thành phố không, chúng ta cần phải dưỡng thương trước đã.

Tác giả nói: ai cũng nghỉ vấn đề với tang thi cao cấp, ha ha, không cần lo lắng quá nhiều, cấp càng cao càng hiếm thấy, cơ bản một đại quân tang thi mới có một con đã là nhiều, so sánh với kiếp trước là biết. Đương nhiên kiếp này tang thi tiến hoá sẽ nhanh hơn, bởi vì có vũ khí mới loạn nhập.

Ex: Lăn mò theo bản raw, mì tìm được khẩu Desert Eagle hạt nhân là thế này, đây là súng dùng kẹp nhé.

image

31. Chương 31: Biệt Thự

Dọc đường đi hết sức thuận lợi, nhưng mức tiêu thụ nhiên liệu trong xe rất nhanh, Lâm Đăng sợ hãi nhìn bảng biểu thị dầu, do dự nửa ngày, thấy Cảnh Mặc không có bất kỳ động tĩnh nào vẫn điều khiển xe với tốc độ cao, cuối cùng vẫn là không thể không lên tiếng, “Mặc, xe hết dầu...”

Đầu Cảnh Mặc cũng không động một chút, giống như là đã sớm dự đoán được câu hỏi của Lâm Đăng, rất nhanh đã đưa ra câu trả lời, “Có dự trữ.”

“Thật không?! Mẹ kiếp, em thật sự quá thông minh, em có muốn tạm dừng một chút không, để anh giúp em thay dầu.”

“Tự động.” Cảnh Mặc lắc đầu, lái xe nhanh hơn.

Lâm Đăng há miệng thở dốc, cứng đờ một lúc lâu sau, “Tiên tiến.”

“...”

“Quá dữ.”

“...”

“Nhà của em có bao nhiêu chiếc xe này thế?” Lâm Đăng mặt đầy hứng thú dán sát vào Cảnh Mặc, đôi mắt như tên trộm lấp la lấp lánh, vừa nhìn đã biết là không có ý đồ tốt.

“Nếu, thích, tôi lắp ráp.” Cảnh Mặc mím môi, lại bổ sung một câu, “Về nhà, nói.”

“Em về nhà sau này còn muốn đi ra ngoài sao?” Tâm tình của Lâm Đăng ngay lập tức giảm mạnh, nói thật, hẳn thực sự luyến tiếc để Cảnh Mặc đi, cậu em này rất tốt, hẳn sợ bị người khác cướp đi, dầu năm nay muốn tìm được đồng đội không gặt người còn khó hơn lên trời mà.

Thậm chí Lâm Đăng còn nghĩ, sau này chỉ cần hai người bọn họ là được, hai người mục tiêu nhỏ, ẩn tốt, hơn nữa thân thủ cả hai đều tốt, ai cũng không kéo chân ai, thậm chí còn có thể giúp đỡ cho nhau, đây thật sự không còn gì tốt hơn nữa.

Lần này Cảnh Mặc im lặng không có lập tức trả lời, cậu cắn cắn khoé môi, răng nanh trắng như tuyết đè xuống đôi môi đỏ, xinh đẹp khiến người không thể rời mắt được.

“Mặc.” Lâm Đăng đưa tay khoát lên vai cậu, ngả người nhích lại bên cạnh tai cậu khẽ nói, “Ngay cả khi hai người chúng ta tách ra, vẫn là anh em tốt, em có việc gì khó khăn cứ tìm anh, anh có thể giúp thì nhất định có chết cũng không chối từ.”

Mí mắt Cảnh Mặc rung một chút, “Không tách rời.”

“Ngốc.” Lâm Đăng mỉm cười sờ sờ đầu của cậu, “Em chắc chắn sẽ muốn về nhà, nhà em trâu bò như vậy, em cũng không đáng ở bên ngoài trốn đông trốn tây, lo lắng sợ hãi.”

Cảnh Mặc lại lập tức đạp phanh, chiếc xe dừng lại đột ngột, may là Lâm Đăng có thắt dây an toàn không thì theo quán tính đã đâm sầm vào vào trước, mà nếu thật là như vậy, chắc chắn sẽ đầu rơi máu chảy.

“Làm sao?” Lâm Đăng bối rối nhìn về phía Cảnh Mặc, sắc mặt của đối phương lúc này biến đổi khá u ám, quanh thân cậu lại bắt đầu khuếch tán tràn ngập một loại khí chất gọi là tối tăm, giống như lần đầu mới gặp.

“Không thích, nhà.” Cảnh Mặc mím mím môi, một giọt nước mắt đột nhiên lăn khỏi hốc mắt, thấm ướt lông mi lại theo gò má trắng như sứ từ từ trượt xuống, khóc không ra tiếng, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, chỉ có một giọt nước mắt, lại khiến tim Lâm Đăng không hiểu sao nhói lên, hẳn tựa hồ có thể cảm nhận được tâm tình của Cảnh Mặc.

Lâm Đăng vội vàng đưa tay ra lau khô giọt nước mắt trên khuôn mặt cậu, sau đó ôm lấy bờ vai cậu kéo vào trong vòng tay mình, “Anh xin lỗi, Mặc, sau này anh sẽ không nhắc tới nữa...”

Cảnh Mặc đáp lại chỉ là đem đôi mắt nhắm lại, tay để hai bên nắm chặt thành nắm đấm, từ khe ngón tay rò rỉ chảy ra chất lỏng màu đỏ.

Lần này Lâm Đăng không nói gì, thay đổi vị trí của mình và Cảnh Mặc, làm cho cậu ngồi ở ghế bên cạnh nghỉ ngơi, thuận tiện điều chỉnh tốt tâm trạng của mình.

Bên trong hào môn hẳn là có không ít chuyện dơ bẩn, Cảnh Mặc đối với nhà mình phản cảm như vậy, nhất định là đã chịu uỷ khuất nào đó, lại nghĩ đến cậu rõ ràng là sau này mới hình thành chứng tự bế, không chừng đã phải chịu kích thích gì, nghĩ như vậy, Lâm Đăng đối với cái gọi là anh hai Cảnh gia cũng không có ấn tượng gì tốt.

Người nam nhân này trông giống như một kẻ đạo đức giả, Cảnh tiểu đệ nhà hắn là đứa trẻ tốt như vậy, thà chịu đối chịu lạnh ở bên ngoài cũng không muốn về nhà, Lâm Đăng tin rằng, nguyên nhân trong này không thoát khỏi cái tên Cảnh Dục kia.

Trước khi bầu trời chuyển dần đen, cuối cùng Lâm Đăng đã tìm thấy một khu biệt thự, có vẻ khá tốt, nhưng khoảng cách giữa các căn biệt thự rất xa, như vậy người có tiền ở khu này không nhiều.

Từ lúc lái xe vào khu biệt thự này, lái một vòng hết một giờ, Lâm Đăng cũng chỉ thấy có năm căn biệt thự.

Xem ra vị trí phong thủy tốt nha_____Lâm Đăng vui sướng vươn tay sờ sờ tóc Cảnh tiểu đệ, “Mặc, chúng ta có thể thoải mái ở một thời gian.”

Cảnh Mặc gạt tay Lâm Đăng ra, vuốt vuốt trên đầu vài cái mới chỉnh xong tóc của mình, sau đó không nói một lời nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Mặc?! Mặc!” Lâm Đăng đậu xe ở phía trước một biệt thự, lại tiếp tục nhích nhích về phía Cảnh Mặc tìm chết quấy rối, “Mặc, đừng nóng giận mà, vui vẻ chút nào, làm người nha, mỗi ngày đều phải vui vẻ lên, nếu không thì chúng ta làm sao có thể sống được trong mặt thế này.”

Rõ ràng tâm trạng của Cảnh Mặc rất xấu, không chịu nổi quấy nhiễu đẩy Lâm Đăng ra, sau đó mở cửa xe đi tới trước cánh cổng sắt chạm chỗ hoa văn đang khép hờ.

Lâm Đăng buồn cười nhìn Cảnh Mặc đẩy cổng bước vào bên trong biệt thự, trong lòng cũng thở dài nhẹ nhõm chút_____như vậy mới đúng, bộ dáng nặng nề thiếu sức sống thực sự không thích hợp với cậu em ngoan của nhà mình mà.

Huýt sáo, Lâm Đăng rút chìa khoá ra, đóng sầm cửa xe lại liền đi theo Cảnh Mặc bước nhanh vào nhà.

Mặc dù bên ngoài biệt thự cực kỳ sạch sẽ thu hút, nhưng bên trong thự sự là một mớ hỗn độn.

Búp bê vải, búp bê barbie, mấy quyển truyện cổ tích của trẻ con vứt lung tung khắp phòng khách, còn có quạt đèn phòng trẻ con toàn bộ đều rơi xuống đất, nhìn vào các vết máu hình bàn tay và các vết máu màu đỏ đen kéo dài, đủ để tưởng tượng được cảnh tượng khi đó dữ dội cỡ nào.

Trên vách tường là khung ảnh gia đình bốn người hạnh phúc_____cha, mẹ, chị gái và em trai.

Trên ảnh chụp là bọn họ đứng trong khu vườn ở phía trước của căn biệt thự, những nụ cười rực rỡ, ánh nắng đánh vào khuôn mặt hồng hào của đứa trẻ, phản chiếu lên đôi mắt sáng ngời của bọn họ, bên cạnh cậu em nghịch ngợm nắm lấy bím tóc của chị gái, cô bé đau nhăn cái mũi nhỏ...

Ánh mắt Lâm Đăng nán lại một lúc trên khuôn mặt xinh đẹp của nữ chủ nhân, lại nhìn sang nam chủ nhân mập mạp nghiêm túc, nhin không được lộ ra con mắt ghen tị, “Chắc, thật hạnh phúc mà.”

Cảnh Mặc lại nhìn chằm chằm bức ảnh đó, nhìn một lúc, sau đó quay đầu lại, “khí đen” xung quanh thân lại bắt đầu bốc lên, không biết là nơi nào đã gọi lên hồi ức đen tối của cậu.

Mắt Lâm Đăng vẫn còn dán chặt lên trên, hắn cười tự giễu, “Không biết sau này chúng ta có thể tìm thấy hạnh phúc của mình không.”

Tròng mắt Cảnh Mặc giật giật, chăm chú nhìn vào khuôn mặt Lâm Đăng.

“Nhưng mà cái thời đại ma quỷ này, muốn yên ổn cũng thực sự khó khăn.” Lâm Đăng mỉm cười với Cảnh Mặc, di chuyển sofa đến dựa vào phía bên cánh cửa.

Cảnh Mặc bấu môi, xoay người chạy lên trên lầu.

Chuyển xong sofa, Lâm Đăng lại để để cái bàn gỗ vuông lên trên, sau đó kiểm tra các song sắt cửa xem có khoá hay chưa, kính cửa sổ vốn rất yếu ớt lại mỏng manh, dĩ nhiên cần phải khoá kỹ song sắt chống trộm bên ngoài, phòng ngừa tang thi phá vỡ cửa kính đi vào.

Làm hết mọi thứ, Lâm Đăng bắt đầu đi dạo từ phòng tầng một đi lên trên, đi hết một vòng thu hoạch được không nhỏ, không chỉ thức ăn và nước uống, hắn còn tìm được một ít thuốc chống viêm, cảm và giảm đau, thậm chí còn hốt được mấy chai thuốc kháng sinh, tất cả đều là bảo bối nha.

Lâm Đăng đổ ra vài viên thuốc giảm đau, lập tức bỏ vào miệng, thêm ngụm nước nuốt hết xuống, không biết có phải hiệu quả của thuốc rất tốt hay tâm lý ám chỉ thuốc giảm đau, vết thương hình như không còn phát sinh cơn đau nữa.

Nhìn xung quanh một vòng, dường như không còn gì cần phải làm, Lâm Đăng lấy một lon coca đi lên lầu định tìm Cảnh Mặc.

Đi đến tầng hai, thoang thoảng nghe được âm thanh gào thấp của tang thi, Lâm Đăng bước vài bước về phía phát ra âm thanh, tiếng gào càng lúc càng rõ ràng, ầm ầm còn có trộn lẫn tiếng khóc non nớt của trẻ con.

Lâm Đăng sửng sốt một chút, lại bước tiếp thêm vài bước, đem lỗ tai dán lên cánh cửa ở căn phòng chính giữa, bên trong thực sự là âm thanh trẻ con, hình như là đứa trẻ bình thường, thế nhưng tại sao còn có âm thanh tang thi, nó vì sao vẫn chưa ăn thịt đứa trẻ đó, đúng là chuyện lạ đầu năm, thịt ‘đưa’ đến miệng còn không ăn.

Lâm Đăng lùi lại sau mấy bước, vừa định xông lên đá vỡ cánh cửa, đột nhiên cánh cửa tự động được mở ra từ bên trong.

Người mở cửa là Cảnh Mặc, ban đầu Lâm Đăng nhìn không rõ người còn tưởng là tang thi, thiếu chút nữa vung dao chém tới, may là kịp thời thu tay lại.

“Bên trong xảy ra chuyện gì?” Lâm Đăng đưa lon coca vào tay Cảnh Mặc, nhú mồm nghi hoặc nhìn vào trong căn phòng tối.

Hai xác chết nằm trên mặt đất, một là nữ chủ nhân, một là cô gái nhỏ, nữ chủ nhân và cô bé dường như đã gần thành tang thi, trên giường còn có một tang thi mập mạp còn sống, là nam chủ nhân của ngôi nhà, có lẽ là trước đó ý thức còn tỉnh táo, vì muốn bảo vệ đứa nhỏ, nên mới tự cột mình trên giường.

“Tình thương của cha như núi.” Nhìn tình cảnh này, trong đáy lòng Lâm Đăng xót xa chân thành.

Mà Cảnh Mặc nghe đến câu này, đôi mắt hơi đỏ lên, cậu nhắm chặt mắt lại, chỉ vào đứa trẻ, “Nó, cần.”

“Cái gì?!” Lâm Đăng giật mình nhìn thấy cậu bé, trên cánh tay nhỏ tròn của nó có một cái hố, thịt xung quanh hơi ngả màu đen, bị cắn tới một miếng thịt, khó trách cậu bé khóc không ngừng.

Nhưng mà ngẫm lại, một cậu bé nhỏ như vậy, chuyện gì cũng không hiểu, ngay cả khi cha bị hoá thành tang thi, cậu bé vẫn sẽ bất lực nhào vào người ông ta kêu ba ba, về điểm này người cha đã không suy xét chu toàn, ông ta nên đưa con trai mình khoá vào một căn phòng khác, tất nhiên nếu không ai đến cứu nó, cậu bé này cũng sẽ chết đói.

“Xem ra, nó qua thêm nữa giờ sẽ...” Lâm Đăng cau mày, thở dài như là nói với Cảnh Mặc, “Vẫn là nên sớm chấm dứt thống khổ của nó đi.”

Cảnh Mặc gật đầu, lấy cây súng lục của mình ra, bước từng bước về phía cậu bé.

Lâm Đăng dựa người vào khung cửa, đôi mắt một giây cũng không rời khỏi người cậu bé kia.

Cậu bé có lẽ là đã ở chung một lúc với Cảnh Mặc, cho nên nhận ra cậu.

Lúc này, cậu bé nhỏ mở to đôi mắt sững sờ tìm kiếm Cảnh Mặc, vươn cánh tay nhỏ mập mạp muốn được ôm, “Anh ơi, đau đau.”

Cảnh Mặc ngồi xuống bên cạnh nó, lấy một thanh chocolate từ trong túi ra, tự lột xuống giấy gói đưa đến miệng nhỏ của nó.

Cậu bé khóc nức nở ngậm lấy miếng chocolate, ngoan ngoãn dựa vào trong lòng Cảnh Mặc, gối đầu nhỏ lên trên ngực cậu không ngừng cọ a cọ.

Lâm Đăng nhìn một lúc, im lặng đi lên cầm lấy cây súng lục trên tay Cảnh Mặc, mở chốt an toàn.

Cảnh Mặc nâng tay che kín đôi mắt của cậu bé, ôm nó lên ngồi một bên trên ghế sofa nhỏ.

Lâm Đăng dần dần nâng súng lên, lưu loát gọn gàng bắn một súng, cơ thể cậu bé run lên, tiếng nức nở đứt quãng ngừng bật, hoàn toàn không có động tĩnh, quần áo trước ngực Cảnh Mặc đầy vết máu màu đỏ sẫm.

Lâm Đăng lại bắn tiếp một súng lên đầu tang thi trên giường, im lặng một lát, mới nói với Cảnh Mặc, “Đi tắm đi, sau đó uống vài viên thuốc giảm đau và thuốc chống viêm, bây giờ không có cách nào khác trị thương, chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.”

Cảnh Mặc gật đầu, để thi thể của cậu bé lên giường, “Ngày mai, chôn cất.”

“Được.” Lâm Đăng nhẹ nhàng gật đầu đồng ý, nói chung muốn chiếm dụng căn nhà của bọn họ, làm vài việc thiện cho bọn họ cũng là việc nên làm.

32. Chương 32: Hắc Âm Liệu Lý

Vào ban đêm, bụng hai người đói phát ra tiếng gầm gừ.

Lâm Đăng cũng đói với thịt bò khô bớt đi hứng thú, cho nên đề nghị với Cảnh Mặc đến nhà bếp loay xoay một tí, khi này hẳn đã nhìn thấy trong tủ lạnh có rất nhiều thịt tươi và rau dưa, đồ ăn nóng so với hoa quả khô dĩ nhiên là ngon miệng hơn, có cơm, ai còn muốn ăn hoa quả khô chứ.

Thế nhưng Đăng ca sẽ không nấu ăn, trước đã từng nói, hẳn là một tên phế vật nhà bếp.

Lâm Đăng nhìn Cảnh Mặc vài lần, một vài suy nghĩ nhỏ ở trong đầu dạo vài vòng, lúc này mới đầy mặt tươi cười lên ôm chặt bả vai Cảnh Mặc, mang theo cậu đi xuống cầu thang tiến vào nhà bếp.

“Mặc, hai chúng ta cùng nhau nấu đi, hiệu suất nháy mắt tăng vọt nha.”

Trong thực tế, ý định thực sự của Lâm Đăng là: hẳn ở bên cạnh làm trợ thủ, người toàn năng như Cảnh Mặc chắc là nấu ăn không làm khó được cậu ta.

Thế nhưng Lâm Đăng đã ảo tưởng hơi nhiều, để Cảnh Mặc thân là thiếu gia mười ngón tay không dính nước mùa xuân làm chủ nhà bếp, quả thực là cực kỳ sai lầm.

Hai người đứng ngây phỗng trước mặt bàn để đầy nguyên liệu nấu ăn trong phòng bếp, mắt to mắt nhỏ trừng nhau, Lâm Đăng không có ra tay, dĩ nhiên Cảnh Mặc cũng liên đứng ngẩn ở một bên im lặng làm tiểu bạch dương.

“Mặc có làm được không?” Lâm Đăng cẩn thận cố gắng hỏi nhẹ giọng.

Cảnh Mặc lắc đầu thật dứt khoát, và sau đó đứng dựa vào bức tường lát gạch men trắng, con người đen lầy không chớp mắt nhìn Lâm Đăng, “Tôi vậy xem, anh làm.”

Xem ra cậu em này là muốn làm chương quỳ phải tay.

Khoé miệng Lâm Đăng co rút, “Anh cũng không biết luôn, nhớ là cách đây vài năm, có một lần nhìn thấy một con chó lưu lạc rất đáng thương, khi đó nhầm chán nên nấu cho nó đĩa đồ ăn...”

“Sau đó?” Cảnh Mặc nghiêng nghiêng đầu, biểu tình nghe thực nghiêm túc, thấy Lâm Đăng đột nhiên không nói mới chuyển thẳng đầu lên, trong đôi mắt tràn đầy nghi ngờ.

“Sau đó.” Lâm Đăng ho khan một tiếng, có chút không được tự nhiên quay đầu qua, trên mặt nóng rang, “Ngày hôm sau, anh...”

Cảnh Mặc giơ tay lên nhổ xuống một cọng tóc, trong khi chờ đợi Lâm Đăng nói tiếp thì quẩn quanh ngón tay chơi.

“Sáng hôm sau, anh tìm thấy xác người bạn này ở trước cửa nhà mình, sau đó anh làm cho nó một ngôi mộ trong vườn hoa cải, kể từ đó về sau anh và nhà bếp có một mối liên kết sâu sắc.” Lâm Đăng dùng tốc độ cực nhanh kể hết mọi chuyện, cuối cùng còn thêm một câu, “Mặc dù nó đã chết, nhưng luôn sống mãi trong lòng anh, anh luôn nhớ tận sâu trong đầu...”

“...” Cảnh Mặc không nói gì ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lâm Đăng, sau đó cúi đầu nghịch ngón tay, lại một lát, ngẩng đầu lên nhìn hần lần nữa.

Lâm Đăng từ từ quay lưng lại, né tránh tầm mắt Cảnh Mặc, hiên ngang lăm liết nói, “Ok, anh nghĩ lần này anh có thể sẽ làm được một bàn đầy món ăn ngon và lành mạnh.”

Nói xong thì vươn tay tới gần chạm vào những nguyên liệu nấu ăn, Cảnh Mặc nhanh chóng bước lên, nắm chặt lấy bàn tay hần và ép đẩy hần sang một bên.

“Rồi, anh không tranh với em, em nấu đi.” Trong ánh mắt Lâm Đăng loé lên một nụ cười xảo quyệt, thành công, tiếp đó hần đứng ở bên cạnh, vô cùng nhàn nhã bu xem Cảnh Mặc nấu ăn.

Miền là không phải hần nấu là được, chuyện mà Lâm Đăng chán ghét nhất đó chính là nấu ăn.

Thực sự có thể nhìn ra được Cảnh Mặc là dân mới vào nghề, món đầu tiên là đậu cove xào, kết quả là ngay cả dầu cậu cũng không thêm, đậu cove cũng không nhặt mà trực tiếp ném vào trong nồi, sau đó đập nắp, xong.

Lâm Đăng trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm thiếu niên đang đứng nghiêm túc trước cái bếp, nuốt nước miếng cái ực, đến khi có một mùi khét thoang thoang, rút cuộc nhìn không được thọc cánh tay cậu, “Anh nhớ có lần thấy trong tiệm ăn, đậu cove được nhặt thành từng đoạn, chúng ta không nên...”

Sau khi nghe Lâm Đăng nói, Cảnh Mặc cảm thấy hợp lý nên lập tức tắt bếp, rồi đem đậu cove đã nấu được một nửa đổ ra, bắt đầu nhặt từng cọng một, độ dài mỗi đoạn khoảng chừng một cm... Rồi, lát nữa chắc hẳn phải dùng thìa múc ăn.

Lâm Đăng hít sâu một hơi, cản lại tay Cảnh Mặc, “Để anh nhặt.”

Nói thật, Lâm Đăng vẫn biết một vài kiến thức nấu ăn cơ bản, nhưng không biết vì sao mỗi khi hần nấu ăn đều vô cùng khủng khiếp, mặc dù không có khoa trương như hần miêu tả _____ ngộ độc thực phẩm, nhưng mà dám ăn đồ hần nấu tuyệt đối là dũng sĩ.

Cảnh Mặc ở bên cạnh nhìn một lúc, lại đưa tay cầm một cọng nhặt lần nữa, lần này cậu làm rất tốt, chiều dài mỗi đoạn gần như giống như đũa, tất nhiên, bị cậu bỏ đi cũng không ít...

Cậu thích bẻ ở đoạn giữa, bất kể là dài ngắn, nhất định sẽ được cậu bẻ dài như nhau, còn lại nguyên liệu thừa, bất luận dài ngắn đều bị ném đi.

Lâm Đăng lắc đầu, miệng niệm một câu, “Lãng phí thức ăn là đáng xấu hổ.” Sau đó cẩn thận chọn ra mấy cọng tương đối dài trong đám nguyên liệu thừa bị cậu ném ra, nhặt bỏ đầu đậu, để vào bên trong chảo đồ ăn được.

Cuối cùng sau khi nhặt xong, hai người đưa mắt nhìn nhau, như trước vẫn là Cảnh Mặc nấu.

Lần này cậu còn định cứ như vậy sẽ trút vào nồi, Lâm Đăng vội vàng bước lên ngăn lại, lấy một chai dầu từ kệ bên qua, đổ vào khoảng tầm nửa bát dầu.

“Có nhiều quá hay không?” Lâm Đăng ngăn ngại bưng nồi lên, đổ một chút vào trong một cái bát trống, tính toán dùng cho các món tiếp theo.

Ai ngờ Cảnh Mặc lại thò tay đổ bát dầu đó trở lại, trực tiếp bật bếp lên, trút hết đậu cove xuống, lần này xào có vẻ bài bản hơn nhưng mà trông nó ngập đầy dầu mỡ.

Xào một lúc, Cảnh Mặc tạm dùng một lát, có lẽ là đang suy nghĩ về bước tiếp theo, chắc là nghĩ không ra nên cậu lại lấy tiếp cái xẻng dùng sức xào, từ đầu đến cuối đảo đậu cove, căn bản không có dừng lại, dầu trong nồi vẫn ngập ngụa, dần dần ngược lại có một mùi hương nhẹ nhàng toả ra.

Lâm Đăng hít một hơi thật sâu, có chút không thể chờ đợi được thúc giục Cảnh Mặc dọn ra bàn, “Thơm quá, như thế này chắc là chín rồi.”

Bày ra xong, Lâm Đăng vui sướng bưng lấy đĩa đậu cove sáng bóng bấy này, đứng luôn trong phòng bếp, dùng chiếc đũa gấp một cọng, kết quả cắn ra miệng đầy dầu, thiếu chút nữa làm hấn bỏng chết.

Đầu lưỡi bị nóng tê rần, dĩ nhiên cũng không ngấm ra hương vị ngon hay dở, nhưng mà Lâm Đăng không thêm để ý đến chuyện đó, thơm, lại có thể lấp đầy bụng là được.

“Nào, Mặc ăn thử một cọng đi.” Lâm Đăng gấp một cọng đậu cove xanh mượt đưa tới bên môi Cảnh Mặc.

Cảnh Mặc mở miệng cắn một đoạn ngắn, vẫn là miệng đầy dầu, chẳng qua là cọng này được Lâm Đăng làm nguội mới đưa tới trong miệng cậu, cho nên không làm cậu bỏng.

Nhai vài cái, Cảnh Mặc nuốt luôn vào bụng, khi Lâm Đăng lại đưa qua một cọng nữa thì cậu sống chết không chịu ăn, Lâm Đăng nhất quyết không tha đem đậu cove tới miệng của cậu, một cọng cũng không nhét vào được, ngược lại làm miệng cậu dính đầy dầu, càng làm cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng căng mượt.

Cuối cùng Cảnh Mặc dứt khoát đoạt lại đĩa đồ ăn, múc một thìa tinh thể màu trắng bỏ vào trong trộn trộn lên.

“Oh, phải, chúng ta hình như không có bỏ gia vị.” Lâm Đăng lấy một chai nước tương rót lên mặt trên một ít, màu sắc nhìn trông ngon miệng hơn chút.

“Bây giờ chắc là được rồi.” Lâm Đăng gấp một cọng bỏ vào miệng, cắn một ngụm, sắc mặt lập tức thay đổi, cúi đầu quay vòng tìm thùng rác, cuối cùng không thể tìm thấy liền học theo Cảnh Mặc nuốt trọn vào bụng, tiếp theo vọt tới vòi nước không ngừng súc miệng.

Cảnh Mặc đứng yên một chỗ chờ Lâm Đăng súc miệng xong, mới ném cho hấn cái nhìn đầy nghi vấn.

“Có có phải bỏ vào rất nhiều đường không?” Lâm Đăng lau nước trên mặt, cau mày, “Anh ghét nhất là ăn mấy món ngọt, vẫn là có muối mới tốt.”

“Đường?” Cảnh Mặc nhìn thoáng qua đồ ăn trên bàn, dùng chiếc đũa nhúng vào nước xào đưa tới miệng nếm thử, giây tiếp theo cực kỳ ghét bỏ nhét đĩa đồ ăn vào trên tay Lâm Đăng, liếm liếm môi, rất ngây thơ vô tội nói: “Nêm sai, nên muối.”

Lâm Đăng cảm thấy trứng của mình bị vỡ đầy đất.

Lần này hấn quyết định tự mình nấu ăn, vì muốn che dấu hương vị đường, Lâm Đăng bỏ thêm vài muỗng canh muối, hưng hăng trộn một lúc lâu.

Sau đó ngửi thực sự rất thơm, nhưng hấn không dám nếm thử.

Do dự nửa ngày, vẫn là dùng đũa gấp lên một cọng đưa tới bên môi Cảnh Mặc, “Em có muốn nếm thử trước một cọng không?”

Cảnh Mặc lập tức bay ngược trở lại vài bước, đứng ở chỗ cách xa Lâm Đăng nhất.

Hai người giằng co một lúc lâu, cuối cùng không ai dám thử một ngụm, đem đồ ăn cất vào tủ lạnh, hai người mỗi người cầm một hộp cari thịt bò nhồi vào bụng.

Vào buổi tối, Lâm Đăng và Cảnh Mặc trực tiếp nằm trên cái ghế sofa ở chỗ cửa ngủ.

Sofa rất rộng và dài, nằm hai người không thành vấn đề, Lâm Đăng chuyển vài cái ghế dựa đến trước sofa dùng để gác chân.

Hai người ăn uống no đủ nằm ở đó, một người dựa vào tay vịn ghế sofa, không chen lấn, ngủ rất thoải mái.

Ngày hôm sau trời vừa lờ mờ sáng, hai người đã dậy.

Lâm Đăng là vì thói quen, Cảnh Mặc là bị Lâm Đăng đánh thức, ngồi trên sofa dụi dụi mắt, ngáp ngắn ngáp dài, đợi khi Lâm Đăng làm xong vệ sinh cá nhân đi ra khỏi phòng tắm, Cảnh Mặc mới vò tóc đi vào phòng tắm.

Bữa sáng vẫn là thức ăn đóng hộp dự trữ trong tủ lạnh, hai người bụng bụng ăn vài lon.

Dời sofa, vừa mở ra cánh cửa đã nhìn thấy một con tang thi mặc tây trang rách nát đi tới đi lui.

Lâm Đăng cảm thấy bất ngờ bước lên trước mở cánh cổng sắt, không đợi tang thi phản ứng đã chém rớt đầu nó.

Tiếp, Lâm Đăng tìm thấy một chiếc xe đẩy tay từ trong vườn hoa phía trước biệt thự, có lẽ là sử dụng để chuyển những chậu hoa, chủ nhân nơi này có sở thích làm vườn, trong vườn có trồng đủ các loại hoa đầy màu sắc cũng có thể đoán ra được.

Vừa lúc Cảnh Mặc ôm xác chết của nam chủ nhân mập mạp đi xuống, lập tức để lên xe đẩy, Lâm Đăng cũng hai tay ôm hai cái xác của hai đứa nhỏ xuống dưới để vào xe đẩy, tiếp là nữ chủ nhân, cuối cùng là con tang thi vừa bị Lâm Đăng chém chết, coi như là vận khí của nó tốt, hai người không muốn môi trường ở đây bị nó làm ô nhiễm, mới quyết định cũng mang nó theo.

Đẩy xe đi một chận đường dài, bọn họ tìm đến một sườn dốc, đào một cái hố ở đó, đem cả gia đình chôn vùi bên trong.

Còn một con tang thi, Lâm Đăng đào một cái hố cạnh chôn riêng nó, không muốn để nó quấy rầy đến người nhà kia.

Làm xong mọi chuyện, Lâm Đăng hoàn toàn thở dài nhẹ nhõm, bây giờ có thể yên tâm ở đó dưỡng thương rồi.

Hai người theo đường cũ trở về, lần này cố tình đi chậm lại, cảm thấy hít thở không khí trong lành vào buổi sáng rất tốt.

Ven đường hai người muốn đi qua một căn biệt thự, nhưng từ xa đã nghe được tiếng người ồn ào, chăm chú nhìn, một chiếc xe tải trắng đang đậu ở phía trước căn biệt thự này, bên cạnh xe có đứng một đám người, nam và nữ đều có, tổng cộng khoảng bảy tám người.

Rõ ràng những người này chỉ mới tới đây vào sáng nay, đang vây quanh ở phía trước cánh cổng sắt khoá chặt thảo luận làm thế nào để đi vào, có một người đàn ông có vẻ cao to có ý nhảy qua hàng rào sắt...

Nghe thấy âm thanh, bọn họ không hẹn mà dừng chân lại, Lâm Đăng quay đầu ra hiệu cho Cảnh Mặc, hai người lặng lẽ rút lui vào trong rừng cây, định đi đường vòng về nhà.

Những người không rõ lai lịch này tốt nhất vẫn là nên tránh xa, hẳn không muốn dính vào rắc rối nào. Tại mặt thế, người sống sót chỉ có con đường là nước sông không phạm nước giết, hoặc muốn cướp thứ gì đó từ trong tay của người.

Nếu như đụng phải người không quen biết, phản ứng đầu tiên là phòng bị, tuyệt đối sẽ không tiến lên chào hỏi, ai biết là sự chào hỏi này có đưa người xuống địa ngục hay không.

33. Chương 33: Nhiệt Tình Như Thế

Có đôi khi ông trời cố tình muốn đối nghịch với người, người càng muốn trốn, nó càng khiến người trốn không được.

Lâm Đăng và Cảnh Mặc mới đi không bao lâu, liền gặp phải một người phụ nữ cưỡi xe máy, làn da của cô ta hơi đen một chút, khuôn mặt bình thường nhưng nhìn rất thu hút mắt.

Người phụ nữ dừng lại, một chân đạp xuống chống đỡ xe máy, hỏi thăm hai người, “Cậu có nhìn thấy một chiếc xe tải màu trắng không?”

Lâm Đăng lắc đầu, “Không, chúng tôi cũng chỉ mới đến đây, đang muốn tìm một nơi có thể nghỉ ngơi.”

“Ah?” Cô ta có chút giật mình nhìn nhìn Lâm Đăng, lại nhìn Cảnh Mặc, có vẻ kinh ngạc, “Các cậu thật có bản lĩnh.”

“Chỉ là may mắn mà thôi.” Lâm Đăng mỉm cười, vẫy tay chào người phụ nữ, “Chúng tôi phải tiếp tục lên đường, còn phải tìm được nơi ở trước khi trời tối.”

“Chờ một phút, các cậu có muốn xem xét gia nhập đội ngũ của chúng tôi, bọn họ hẳn là đang ở gần đây, nếu các cậu muốn, tôi có thể nói chuyện một chút với đội trưởng, thêm lực lượng vài thanh niên, đội ngũ nhiều thêm một phần bảo đảm, tin chắc đội trưởng nhất định sẽ hoan nghênh các cậu.” Người phụ nữ rất nhiệt tình mời bọn họ.

Lâm Đăng cười gượng một tiếng, nghĩ rằng quả nhiên là sơ kỳ mạt thế, những người này chắc là chưa gặp phải những kẻ bụng dạ khó lường, nếu không sẽ không đề phòng mà dễ dàng mời hai người xa lạ gia nhập vào đội ngũ của mình.

“Ha ha, chúng tôi đã quen hai người_____nói chung cảm ơn ý tốt của cô.” Lâm Đăng rất lịch sự từ chối lời mời của cô ta.

Người phụ nữ thấy hai người không hề có ý định gia nhập, cũng không miễn cưỡng, rồ ga chạy về một hướng khác.

“Phương hướng, sai.” Cảnh Mặc nhìn bóng dáng dần dần đi xa của cô ta, thì thầm nói một câu.

“Kệ cô ta, chúng ta mau chóng về đi.” Lâm Đăng còn chưa nói xong, xa xa đã truyền đến âm thanh ồn ào của tang thi, loại âm thanh khô khè khó nghe phát ra từ cổ họng tang thi khiến chút ấn tượng tốt còn sót lại về cô ta lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

“Âm thanh động cơ xe máy dẫn tang thi lại đây.” Lâm Đăng cau mày, cầm ống nhòm nhìn qua, “Không thể đi con đường này, về lại đường lớn đi, tang thi quá nhiều, mẹ kiếp, chẳng lẽ chúng ta quá xui nên đụng phải đàn tang thi di chuyển quy mô?”

Cảnh Mặc lặng lẽ đứng ở bên cạnh, biểu tình không vội không nóng nảy, từ trên người cậu căn bản không nhìn thấy một dấu hiệu nguy hiểm sắp xảy ra.

“Đi thôi, đi thôi.” Lâm Đăng buông ống nhòm xuống, vỗ vai Cảnh Mặc ra hiệu cho cậu chạy theo.

Vừa rẽ lên đường lớn, người phụ nữ kia cũng cười xe máy chạy tới phía sau bọn họ.

“Chạy mau, tang thi ở khắp mọi nơi!” Cô ta hét lên những lời này, phi nước đại vượt qua bọn họ.

Căn biệt thự kia cách nơi này không xa, không mất nhiều thời gian thì người phụ nữ kia cũng về đến đội ngũ, tinh thần kích động báo cáo gì đó với người đàn ông định leo qua cánh cổng sắt lúc này, còn chỉ chỉ con đường vừa đi qua.

Lúc này, Lâm Đăng và Cảnh Mặc cũng đã chạy tới bên cạnh xe tải, đang định thừa dịp bọn họ chỉ chú ý lên người phụ nữ kia không tiếng động chạy đi, lại không ngờ bị một cô gái trẻ tuổi mặc bộ đồ thể thao màu đen phát hiện, cô ta vừa vặn nhìn thoáng ra bên ngoài hành rào, tự nhiên là nhìn thấy bọn họ, cô gái có chút kích động nhảy lên vẫy tay gọi bọn họ, “Hey, đến đây, chỗ này có người.”

Dĩ nhiên là anh đây biết chỗ đó có người...

Lâm Đăng đen mặt, mắt diếc tai ngơ chạy lên phía trước.

Nhờ vào cái cổ họng kia mà toàn bộ người bên trong nhìn về phía bọn họ, người đàn ông to con kia mở ra cánh cổng sắt, từ bên trong chạy ra, “Này, nguy hiểm, nơi này khắp nơi đều là tang thi!”

Lâm Đăng hít một hơi thật sâu, cố nén lại xúc động muốn mắng người, bị buộc phải dừng lại, Cảnh Mặc theo sau cũng dừng lại, cả hai xoay người nhìn người đàn ông kia.

Người đàn ông nhanh chóng chạy đến trước mặt hai người, bề ngoài trông có vẻ thành thật, khuôn mặt chữ điền, khiến Lâm Đăng không thể không nghĩ đến anh bạn trong bệnh viện tâm thần kia.

Anh ta nở nụ cười, há miệng định nói cái gì đó, nhưng chưa kịp ra khỏi miệng thì đã bị người đánh gãy.

Mấy người phụ nữ bên trong hàng rào la hét cảnh báo, “Anh Đại Lực, tang thi!”

“Trở về, Trần Lập!” Một thanh niên cầm vũ khí chạy vọt ra, rất nhanh đã giao chiến với mấy con tang thi vừa lác lác đi ra từ rừng cây.

Lâm Đăng có chút không kiên nhẫn thở dài, cầm mã tấu bước lên trước, một dao chém ngang, ba con tang thi lập tức ngã xuống đất.

Thanh niên kia sưng sốt, suýt nữa bị một con tang thi cắn được, may mà Trần Lập nhào tới bay lên đá bay con tang thi.

Hiện tại bị những người nhiệt tình quá trớn này quấy rối, Lâm Đăng và Cảnh Mặc cũng không rời đi được, không thì bị bọn họ đi theo về biệt thự, muốn im lặng dưỡng thương sẽ rất khó. Chiếc xe của Cảnh Mặc chính là cái bánh thịt, Lâm Đăng sợ những người này đánh chủ ý lên xe và nhiên liệu của bọn họ.

Phải biết là dầu đã rất khan hiếm, có đôi khi thậm chí còn khó tìm được hơn thức ăn.

Mặc dù những người trước mặt nhìn có vẻ trung thực, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nhân loại chính là loại sinh vật phức tạp, mặc kệ là người tốt hay người xấu, thực tế đều có hai mặt, không ai tuyệt đối là người tốt cả, người cũng không ai vĩnh viễn là kẻ xấu.

Thấy Lâm Đăng bận rộn, Cảnh Mặc cũng rút miêu đao hỗ trợ chém tang thi, hai người một trước một sau chỉ trong vài phút, một đao vung lên trên đất lập tức nằm xuống đầy xác chết, hiệu suất cực kỳ cao.

Đương nhiên tang thi không dễ dàng chém rụng như vậy, mấy con tang thi đi phía trước chỉ là một nhóm nhỏ, phía sau mới gọi là đại quân tang thi khổng lồ.

“Vào mau!” Người phụ nữ lái xe máy trước đó đứng ở cửa hét lên với bọn họ.

Trần Lập và nam thanh niên nhanh chóng chạy vào, Lâm Đăng nghĩ xong thì gật gật đầu với Cảnh Mặc, cũng đi theo phía sau bọn họ. Biệt thự của hai người cách đây một đoạn, lở như trên đường gặp phải quần tang thi thì không hay ho lắm.

Vẫn là đi vào trước tránh đầu sóng ngọn gió, thuận tiện đào một ít tin tức từ phía bọn họ. Lâm Đăng rõ ràng cảm nhận được kiếp này với kiếp trước không giống, vì vậy, vài ký ức kiếp trước của hắn chỉ có thể tham khảo, không thể tin hết, ai biết thế giới này đang phát triển theo hướng nào.

Sau khi khoá lại cửa sắt, mấy người nhanh chóng chạy vào trong nhà, cô gái mặc đồ thể thao cầm hai chai nước hoa xịt loạn vào đám người.

“Roland, xịt ít thôi.” Nam thanh niên chịu không nổi tránh thoát ra cô gái xịt nước hoa.

“Không được, bên ngoài là tang thi, không thể để cho bọn chúng ngửi được mùi của con người.” Roland trừng mắt nhìn cậu ta, đưa một chai vào tay cô gái xe máy, trên tay cầm một chai nước hoa khác cố chấp đuổi theo cậu ta xịt lên.

“Từ Thành, Roland nói đúng, xịt nhiều chút vẫn tốt hơn.” Trần Lập ngồi lên sofa để mặc cho cô gái xe máy tùy ý xịt lên người loại nước hoa ngửi mùi có thể biết được đây là hàng cao cấp.

Lâm Đăng nhìn thoáng qua một vòng, trong lòng đối với những người này cũng có đoán được chút.

Tổng cộng có bốn nữ, trừ cô gái xe máy và Roland, còn có hai cô gái tóc đuôi ngựa khá nhút nhát, hai người có năm sáu phần giống nhau, có lẽ là chị em, cả hai trông có vẻ rất yên tĩnh, chỉ im lặng ngồi trong góc, hai người thỉnh thoảng tò mò liếc nhìn Lâm Đăng.

Năm người còn lại đều là nam, trừ Trần Lập và Từ Thành, ba người kia, một là ông chú có râu xồm xàm, một là người đàn ông lùn mũn đầy mặt, còn lại là một người răng hô.

Bên trong ngôi nhà đầy mùi nước hoa nồng đậm, khiến mấy người có chút khó thở, nhưng tất cả đều biết lúc này chỉ có thể chịu đựng, nếu bị đám tang thi bu lấy biệt thự không rời đi, khi đó mới là kêu trời trời không biết, kêu đất đất không hay, chỉ có thể bị động mắc kẹt chờ chết ở đây.

“Đề... đề nghị.” Lâm Đăng dụi mũi, đánh một cái hắc hơi thoải mái, nói với Trần Lập, “Tìm một người hiểu biết về xe máy chỉnh sửa nó một chút, tiếng động cơ quá lớn, dễ dàng dụ tang thi đến.”

Trần Lập gật đầu, hiển nhiên là đồng ý với câu nói của Lâm Đăng, nhưng bọn họ cũng có cái khổ của mình, “Xe máy dù sao cũng là một phương tiện di chuyển, ném bỏ rất tiếc.”

Người đàn ông lùn mặt đầy mụn nói, “Muốn thay đổi, nhưng không có công cụ, không có linh kiện.”

“Anh biết làm?” Lâm Đăng nhìn về người đàn ông thấp lùn.

“Biết, tôi trước kia là thợ sửa xe, xe gì cũng từng sửa chữa.”

“Đúng vậy, trên đường này nếu không có Đặng thúc, xe tải của chúng tôi đã không thể lái nổi.” Roland dựng ngón cái với Đặng Viễn, “Đặng thúc thật đỉnh!”

Đặng Viễn có chút ngượng ngừng chà tay vào nhau, “Đầu có, bình thường đều dựa vào mọi người chiếu cố, nếu không tôi cũng không thể sống đến bây giờ.”

“Suyt, đừng nói.” Cô gái xe máy đứng bên cạnh cửa sổ ra hiệu im lặng, vô cùng thận trọng nhìn ra ngoài qua khe hở rèm cửa.

Lâm Đăng có chút nhàm chán dựa vào ghế sofa, đầu gác lên nó, híp mắt nhìn trần nhà, hần đang suy nghĩ đợi qua tang thi triều này thì lấy lý do gì thoát khỏi những người này.

Đám người này trên tay không có súng, chỉ có vũ khí lạnh, đơn giản là vài cái gậy sắt, dao phay linh tinh, thậm chí xẻng cầm tay, có thể nhìn ra được trên đường đi cũng không mấy dễ dàng. Cho nên bọn họ hi vọng hai người Lâm Đăng gia nhập là không phải có nguyên nhân, ít nhất đối với nhóm người này, có thêm hai người đàn ông, là thêm một phần bảo đảm.

Còn về năm người đàn ông trong đội ngũ_____Đặng Viễn và rằng hô rõ ràng không thể đánh, chân Đặng Viễn có chút thọt, rằng hô thì gầy đến mức gió có thể thổi bay, gã râu quai nón thì ánh mắt bất chính, ánh mắt thường xuyên quét lên ngực Roland, bộ dáng sợ hãi rụt rè không có bao nhiêu đáng tin.

Trần Lập, Từ Thành, còn có nữ hán tử xe máy, mang theo đám người này đúng là đã cố hết sức.

Nghĩ nghĩ, Lâm Đăng cúi đầu, thân thể nhích sang bên cạnh đến gần Cảnh Mặc, thì thầm với cậu, “Ngày mai chúng ta dậy sớm một chút.”

Hắn là Cảnh Mặc hiểu ý của Lâm Đăng, khẽ gật đầu, có thể là chơi với ngón tay của mình chán rồi, kéo lấy bàn tay của Lâm Đăng nhéo nhéo, đủ trò để chơi với nó.

Biết Cảnh Mặc nhàm chán, dù sao cũng rảnh rồi, Lâm Đăng để mặc cho cậu chơi, thỉnh thoảng còn có ý xấu dùng lực nhéo cậu lại.

“Mọi người đến nhìn xem!” Nữ hán tử xe máy đứng ở cạnh cửa sổ đột nhiên mở to hai mắt nhìn chằm chằm, xem ra bên ngoài đã xảy ra chuyện gì lớn.

Trần Lập và Từ Thành đứng mũi chịu sào chạy qua, Lâm Đăng cau mày đứng dậy đi đến cửa sổ kéo ra rèm cửa.

“Đừng kéo rèm, bị tang thi phát hiện sẽ không hay!” Nữ hán tử xe máy đưa tay muốn kéo về lại, bị Lâm Đăng ngăn cản.

“Không có gì, tang thi không nhìn thấy được, chỉ dựa vào thính giác và khứu giác.”

Roland mở to hai mắt, “Thật sao, chúng tôi đã luôn nghĩ rằng tang thi cũng có thể nhìn thấy mọi thứ.”

“Biết mũi chúng nó nhạy, nhưng không ngờ lại nhạy đến như vậy, chỉ dựa vào mũi đã có thể chuẩn xác bắt được người.” Nữ hán tử nâng nâng lông mi, một bộ đã học tập được.

Lâm Đăng mỉm cười không có nói gì thêm, đúng thế, sơ kỳ mặt thể tồn tại một số lập luận sai lầm, đa số mọi người cho rằng thị giác, khứu giác và thính giác của tang thi vẫn còn, chẳng qua là người trước mở đầu, người sau điều chỉnh.

Lập luận này được truyền qua một vài năm, sau đó có một người dùng cảm lấy thân mình ra thí nghiệm một phen, mới biết được tang thi hoàn toàn không nhìn thấy.

Lúc này mới có thực hiện một số nguy trang, thường xuyên có những người lớn mật không sợ chết đi dưới mí mắt tang thi, đường đường chính chính mang về rất nhiều lương thực, nhưng mà sau này có tang thi cao cấp, dần dần không ai dám làm thế nữa, có lẽ vì một số nguy trang đơn giản này không có hiệu lực đối với những tang thi cao cấp có trí lực.

Rèm cửa bị kéo ra, tầm nhìn rộng rãi hơn rất nhiều, số lượng tang thi đi bên ngoài vượt quá tưởng tượng của mọi người, một đám dày đặc, khắp hướng đều có tang thi, một con lại một con như bị đạn máy bắn liên tiếp đi ra khỏi bìa rừng, hầu như không ngừng lại.

Hai cô gái nhút nhát (một gọi là Diệp Vân, một là Diệp Minh) lúc này đều có chút kinh sợ bưng kín miệng, các cô dựa sát vào nhau, run rẩy nhìn xem bên ngoài.

“Thật, nhiều.” Âm thanh Diệp Minh mang theo tiếng nước nở, giọng nói lắp bắp.

“Không sao đâu, đừng lo lắng.” Roland bước tới ôm Diệp Minh, vỗ vỗ vào lưng trấn an.

Diệp Vân cũng dựa vào, ôm chặt lấy Roland, cơ thể run lên nhè nhẹ, Roland đành phải vươn tay khác nhẹ nhàng khoát lên vai cô, miệng vẫn thốt ra an ủi.

“Đừng lên tiếng.” Nữ hán tử lại nhắc nhở một câu.

Tất cả mọi người đều im lặng, nín thở, mắt không chớp nhìn đám tang thi đang lác lác đi bên ngoài hàng rào.

Mỗi phút mỗi giây, lúc này đối với bọn họ mà nói là giây vò, tiếng hít thở cẩn thận đan xen vào trong khu vực yên tĩnh này, khi lọt vào tai đều bị phóng lớn vài lần, ngay cả những người đàn ông lo lắng mà lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh.

Bất ngờ là luôn có, luôn luôn có một con tang thi không bình thường đột nhiên thoát ly đội ngũ, đi tới đi lui trước hàng rào, cứ ở chỗ đó không chịu đi.

Trái tim của vài người nháy mắt nhảy lên cổ họng, Diệp Minh và Diệp Vân hoảng sợ chạy đến góc phòng, ngồi xuống ôm đầu dựa vào tường, thân mình run cầm cập, đầu chôn thấp xuống không muốn nhìn ra ngoài cửa sổ nữa.

Đại đa số tang thi vẫn là bình thường đi theo đại quân du hành trên đường lớn, nhưng “đội hình hàng rào tang thi” vẫn thỉnh thoảng có một con gia nhập.

Có một con thậm chí còn đem đầu nó nhét kẹt vào giữa hàng rào, Lâm Đăng nhìn bộ dáng ngu ngốc của nó đang cố hết sức rút mãi không ra, ghen cười thật là khổ quá mà.

Bởi vì kiếp trước hắn đã có kinh nghiệm trải qua vài lần tang thi di chuyển lớn, trạng thái khá là thoải mái, trên thực tế, miễn là đứng trong một không gian khép kín không đi ra ngoài, sẽ không có vấn đề gì cả.

Thế nhưng đám người Trần Lập là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng dĩ nhiên rất căng thẳng, nhìn thấy con tang thi bị mắc kẹt đầu cũng không thấy buồn cười, ngược lại còn sợ hãi, sợ cổng hàng rào bị nó chen hỏng.

Lâm Đăng còn sợ Cảnh Mặc bỏ lỡ cảnh đặc sắc này, cố ý đẩy đẩy cánh tay cậu, khi cậu ngẩng đầu thì thì hắn chỉ vào con tang đó cho cậu xem.

Cảnh Mặc hết sức bình tĩnh, nhìn một lúc chẳng thấy có gì buồn cười, ngáp một cái cúi đầu dựa vào bên cạnh cửa sổ, bộ dáng nhàm chán muốn ngủ.

(Nữ hán tử) – Nữ Hán tử: Trong tiếng Hán, “hán tử” chỉ bậc nam nhi. Bình thường mà nói, “hán tử” khá cường tráng, rất có tinh thần của bậc nam tử. “Hán tử” cũng có thể nói là “các gia”. Vậy tại sao lại xuất hiện “nữ hán tử”? “Nữ hán tử” thực ra chính là những cô gái giống với con trai. Ngày nay có rất nhiều nữ hán tử, tính cách độc lập, hành động quyết đoán. Những việc mà thông thường chỉ có đàn ông mới làm, họ cũng dám làm. Trong công việc, họ cũng phấn đấu giống như đàn ông, thậm chí còn nỗ lực hơn đàn ông.

Những nữ hán tử này, không giống những cô gái truyền thống trước đây, ngoan hiền, dịu dàng, dựa dẫm vào đàn ông. Trong quan niệm truyền thống của người Trung Quốc, phụ nữ nên dịu dàng như nước. Ý của câu “Nam chủ ngoại, nữ chủ nội” chính là nói: Đàn ông nên ra ngoài làm việc, còn phụ nữ nên chăm sóc gia đình. Nhưng “nữ hán tử” thì không như vậy nữa. Họ tự nắm lấy cuộc sống và sự nghiệp của bản thân, cũng có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân mình. Ví dụ: nữ hán tử không cần đàn ông giúp đỡ, có thể tự mở nắp chai, chữa máy tính, xách vali hành lý, làm những việc chân tay nặng nhọc, đập giấm, ...

34. Chương 34: Tang Thi Triều Qua Đi

Đám người ở đó nhìn chăm chăm trong nhiều giờ, thậm chí miệng khô lưỡi khô, cả người ngứa ngáy, bọn họ cũng không dám rời khỏi cửa sổ nửa bước, giống như là mấy con tang thi sẽ thừa dịp bọn họ không chú ý sẽ vọt vào bên trong, tang thi triều đối với bọn họ mà nói, thật sự là khảo nghiệm tinh thần và thân xác bọn họ.

Đợi đến khi tang thi triều hoàn toàn qua đi, bọn họ mới nhẹ nhàng thở ra, từng người tìm vị trí ngồi xuống, bổ sung nước, ăn một cái gì đó, xem tư thế của bọn họ chắc là muốn nhét cho nứt bụng, chết cũng muốn làm con ma no.

Lâm Đăng thì không đói lắm, khi có khi không cần bánh quy trên tay, nửa ngày mới ăn hết một miếng, ăn không thấy thoải mái lắm.

Đợi bọn họ ăn xong, Roland dọn dẹp cái bàn một chút, lúc đi ra ngoài ném đồ thì thấy bên ngoài hàng rào đứng hàng tá tang thi, chúng nó chen chúc với cánh tay dài xuyên qua khe hở hàng rào, xem ra rất muốn đi vào bên trong.

Tình cảnh này khiến Roland sinh ra ảo giác tang thi triều vẫn chưa rút hết, trái tim nhảy lên, nhanh chóng chạy vào trong nhà, về mặt nôn nóng chỉ tay ra ngoài nói với Trần Lập, “Bên ngoài có đến bốn mươi năm mươi con tang thi, làm sao đây, chúng nó có dẫn quần tang thi trở về không?”

“Yên tâm, sẽ không trở lại.” Lâm Đăng mỉm cười nhìn ra ngoài cửa sổ, “Thấy khó chịu thì giết chúng nó đi là xong, thực tế thì chỉ cần không mở cửa, chúng nó không vào được.”

Trần Lập nhìn về phía Lâm Đăng và Từ Thành, “Tại sao ba chúng ta không ra giải quyết nó.”

“Được.” Từ Thành hưởng ứng lời kêu gọi của đội trưởng, đứng lên giăn ra gân cốt, mang theo xẻng sắt đi ra ngoài.

Trần Lập càng trực tiếp, hai tay cầm hai cây dao nhà bếp, hoàn toàn phù hợp với cơ thể dũng mãnh của anh ra, không biết còn tưởng là anh ta đi giết heo.

Lâm Đăng ngược lại không quan trọng, xem như là thể thao ngoài trời.

Ba người cũng không mở cổng sắt, mà là dùng vũ khí đâm qua khe hở hàng rào, từng bước từng bước vung chém qua.

Năm mươi con tang thi, ba người dễ dàng giải quyết không tốn bao nhiêu sức lực, khoảng năm sáu phút là xong toàn bộ, ngoài cửa nằm một đồng xác chết hôi thối, mùi hăng gay mũi.

Lâm Đăng lùi lại một chút, đem mã tấu trở về lại trong vỏ đao, “Đồng thối thối ngoài cửa các người chịu trách nhiệm dọn dẹp, tôi có chút buồn ngủ, đi ngủ trước.”

“Đi thôi.” Trần Lập lộ ra một nụ cười sang sảng, mở cánh cổng sắt, dự định ném mấy xác tang thi vào rừng.

Lâm Đăng đi đến phòng khách, kéo Cảnh Mặc đang ngủ gà ngủ gật trên sofa đi lên một căn phòng ở tầng hai.

Thật may mắn, có một phòng dành cho trẻ em, bên trong chứa đầy những con búp bê lớn nhỏ, thậm chí còn có Altman, Transformers đủ loại, thật sự không thể nhìn ra đây là phòng một cậu bé trai, hay là phòng một cô bé gái.

Lâm Đăng có một chút mệt mỏi, cũng không quan tâm kích thước chiếc giường nhỏ có phù hợp với thân thể mình không, giang hai tay hai chân ngã xuống, toàn bộ phần dưới đầu gối lơ lửng, có chút khó chịu, dứt khoát di chuyển xuống điểm nào đó, bàn chân trực tiếp thả trên mặt đất.

“Giường ngủ khá mềm.” Lâm Đăng mò kéo một con gấu nhồi bông khổng lồ ở phía sau, quăng loạn ra, cực kỳ trùng hợp nện trúng người Cảnh Mặc.

Cảnh Mặc thuận tay ôm lấy gấu bông, đi đến trên giường đẩy đẩy Lâm Đăng vào bên trong, chừa ra một nửa cũng leo lên nằm.

Gấu bông quá cồng kềnh, giường lại nhỏ xíu như vậy khiến hai người chen chúc với nhau, Cảnh Mặc dứt khoát ném cả con gấu bông lên người Lâm Đăng, sau đó xoay người, thoải mái từ từ nhắm mắt lại.

Lâm Đăng chỉ cảm thấy ngoài miệng có lông mềm mềm, mũi ngứa, mỗi lần mũi hít vào đều mang đầy lông tơ, thiếu chút nữa bị nghẹn mà bất tỉnh.

Có chút mê mang mở trừng to hai mắt, đợi sau khi nhìn thấy rõ trước mắt là cái gì, nhúu mày, vung tay ném mạnh, chú gấu bông bị nhấn tâm đập úp xuống sàn.

Nhờ con gấu nhồi bông kia ban tặng, Lâm Đăng hết buồn ngủ, như thế nào cũng không thoải mái ngủ được, dứt khoát ngồi dậy, nhích lại xem tướng ngủ của Cảnh Mặc.

Cảnh Mặc có làn da rất tinh tế, để sát mắt vào xem càng cảm thấy rất trắng và mịn, đặc điểm khuôn mặt cũng rất xinh đẹp, Lâm Đăng càng xem càng ngứa tay, nhin không được xúc động muốn đưa tay sờ sờ, cảm nhận làn da bên dưới vừa mịn màng vừa mát lạnh, giống như là chạm vào đồ sứ.

Có lẽ Cảnh Mặc cảm giác được độ ấm tay Lâm Đăng, hơi hơi mở mắt, từ trong đôi mắt cậu hoàn toàn không nhìn thấy dấu hiệu buồn ngủ.

Không biết có phải do Lâm Đăng ảo giác hay không, vào một giây ngắn ngủi hần nhìn vào con người màu đen sâu hút có chút hoảng sợ, không thể nhìn thấy đáy, nếu vô tình rơi vào nó, rất có khả năng không bao giờ thoát ra được nữa.

Nhưng mà chỉ trong nháy mắt, đôi mắt của cậu đã trở nên trong suốt như bình thường, con người vẫn đen láy, lại trong trẻo sạch sẽ, cực kỳ minh bạch.

Lâm Đăng sững sốt một lúc lâu, mới di chuyển tầm mắt của mình, không nói một lời bước xuống giường đi về phía cánh cửa, hần đường như càng ngày càng không hiểu Cảnh Mặc.

Giường quá nhỏ, muốn ngủ thoải mái vẫn là nên đi tìm cái giường lớn, Lâm Đăng dự tính tìm một phòng ngủ khác.

Vừa mở cửa, chào đón hần chính là một hòng súng tối đen, Lâm Đăng nhìn thoáng qua người đàn ông xa lạ, trên cánh tay gã buộc một dải ruy băng màu đen, logo này_____ chẳng lẽ là Huyền bang?

Lâm Đăng ở trong lòng cười lớn tiếng, Huyền bang trong mặt thể chủ là một băng nhóm nhỏ tầm thường, cả băng có tổng cộng không đến một trăm người, nghe thì có vẻ lợi hại, nhưng Lâm Đăng chưa từng đem bọn chúng để vào mắt.

Một đám sâu một chỉ biết cướp đoạt vật tư trên tay người sống sót khác, không có bao nhiêu năng lực, chỉ ỷ vào đông người và vũ khí hoành hành. Mỗi lần bọn chúng hành động, tối thiểu sẽ phái gấp đôi số người mục tiêu, súng đạn thì cũng là ước chừng, chẳng qua là khi dễ người ta ít người, tất nhiên, mục tiêu mà bọn chúng chọn chỉ có thể có bấy nhiêu người thôi.

Đám người này không có nơi định cư cố định, khắp nơi lang thang, cướp đoạt xong thì chuyển đi nơi khác.

Xem ra lần này, bọn họ vừa đến nơi này đã bị Huyền bang theo dõi, nhưng mà không đủ gây sợ hãi.

Lâm Đăng rất thoải mái dựa vào cánh cửa, tay cầm trong túi, đối với cây súng chìa vào đầu hắn thì nhắm mắt làm ngơ không thấy.

Đó là một gã có khuôn mặt đầy dữ tợn, giờ phút này thấy bộ dáng Lâm Đăng không để bọn chúng vào mắt, tức giận nghiêng răng, vừa định nói gì đó thì cảm thấy chân bị thứ gì đó cuốn lấy, lại cuộn một cái, thân thể khổng lồ hung hăng ngã xuống đất, thốt ra một tiếng gầm khàn đục, trong lòng gã hung tợn phát ra lửa giận trào lên, cũng không thèm nhặt cây súng lục dưới đất lên, gượng ép đứng dậy vung nắm đấm về phía đầu Lâm Đăng.

Nắm đấm hung bạo xé gió, áp lực mạnh mẽ nặng nề giáng tới, Lâm Đăng phản ứng nhạy bén né qua một bên, khi ngẩng đầu lên nhìn về phía ánh mắt gã hung tợn dần dần trở nên tàn nhẫn _____ nắm đấm này nếu đập lên mặt mình, tám phần thì xương mũi bị đập vỡ, khẩu khí này Lâm Đăng nuốt không trôi!

“Mày còn dám trốn, hôm nay tao muốn mày phải chết!” Gã hung tợn rống giận một tiếng, bước lên phía trước, dùng hết lực tung ra một cước, mục tiêu chính là đầu của Lâm Đăng.

Lâm Đăng thầm mỉm cười, vừa nhìn đúng cơ hội lập tức bắt lấy cổ chân của gã, không chờ gã phản ứng đã dùng lực bẻ qua, rắc một tiếng, gã hung tợn hét thảm ngã trở lại xuống đất, bàn chân ỉu xiu gục xuống mặt đất.

Lâm Đăng dường như còn ngại không đủ, khoé miệng mang theo mỉm cười lại đập lên một chân khác của gã, cố ý tra tấn từng tí từng tí một nghiền nát, loại âm thanh xương cốt từ từ vỡ vụn, cho dù ai nghe được cũng cảm thấy tim đập vọt lên.

Gã hung tợn lần này ngay cả la cũng la không được, đau đến hôn mê bất tỉnh, trên mặt gã còn không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Một phé nhân thì kết cục chẳng có cái gì tốt, Lâm Đăng cười lạnh thu hồi chân, thò tay vào túi quần, từ trong kho hàng lấy ra một nắm to đạn chuyên dụng cho súng lục, đưa cho Cảnh Mặc.

“Chờ lát nữa sẽ có một trận ác chiến, nếu thắng có thể lấy được rất nhiều thứ tốt.” Khoé miệng Lâm Đăng cong lên, nhìn ra ngoài cửa.

Vật tư Huyện bang cướp được chắc chắn rất nhiều, đến lúc đó... Không cần có gì cắn rứt lương tâm cả, dù sao, những kẻ này vốn đã quen làm nghề nghiệp loại này, vừa lúc gây ông đập lưng ông.

Cảnh Mặc nhận lấy đạn, nhìn một lúc, sau đó cất vào túi áo lại ngẩng đầu lên âm thầm nhìn chằm chằm vào quần của Lâm Đăng.

“Mặc.” Lâm Đăng tự nhiên cũng cảm nhận được hai luồng ngấm, tạm dừng lại, mặt đầy tươi cười đi qua ôm lấy vai Cảnh Mặc, “Nếu có nghi ngờ, em hãy để nghi ngờ đó vào trong lòng, đừng nói cho ai biết, cũng đừng hỏi anh vì anh sẽ không nói, đây là bí mật, mỗi người đều có bí mật không phải sao?”

Cảnh Mặc gật đầu, “Phải.”

“Anh xem em như người của mình.” Lâm Đăng lại đến gần tai cậu, thì thầm nói thêm một câu.

Lần này Cảnh Mặc không có lập tức đáp lại, suy nghĩ một lúc, mới gật nhẹ đầu.

“Cho nên, em sẽ không nói cho ai biết, đúng không?” Lâm Đăng nheo mắt, nâng đầu Cảnh Mặc lên, nhìn thẳng vào đôi mắt của cậu, “Mặc, đừng để cho anh thất vọng, nếu không...”

Đôi mắt Cảnh Mặc lại trở nên sâu thẳm khó hiểu, như một một cái đầm chết, đen đến mức không nhìn thấy đáy, “Nếu không, thì sao?”

Lâm Đăng nhìn vào đôi mắt cậu một lúc, đột nhiên nở nụ cười, đưa tay chạm vào mái tóc cậu, “Còn như thế nào nữa, chúng ta chỉ có thể nói lời tạm biệt với nhau.”

Cảnh Mặc hơi hạ lông mi xuống, đôi mi dài đậm che khuất thần sắc của đôi mắt, đôi môi hồng mím lại thật chặt, có thể nhìn ra cậu đang nổi giận.

“Đừng tức giận, anh chỉ...” Lâm Đăng vỗ nhẹ vào vai cậu, cười nhẹ một tiếng, không nói cho hết câu.

(Đừng giận, anh chỉ sợ sự phản bội mà thôi!)

Nghĩ nghĩ, hấn lại từ trong túi quần mình lấy ra một khẩu hạt nhân Desert Eagle, lấp đầy đạn hạt nhân vào, đưa tới trước mặt Cảnh Mặc, “Cầm, đây là lợi thế của em, ngoan ngoãn đi theo anh, đừng hỏi cũng không nên hỏi, anh biết em là một đứa trẻ thông minh.”

Lâm Đăng đang có kế hoạch lấy đám người Huyền bang thử xem tính năng của vũ khí mới, dù sau có hai khẩu, đưa Cảnh Mặc một cái cũng không có gì, còn có thể để Cảnh Mặc đứng hoàn toàn về phía mình, chờ cho cậu biết được điểm tốt của loại súng này, vì lợi ích chung, lúc đó bọn họ sẽ đứng chung một con thuyền, khi đó cũng không cần thiết che giấu bí mật nữa.

Cứ nghĩ rằng Cảnh Mặc vẫn như cũ đưa tay nhận lấy, ai biết được cậu lại biểu lộ thái độ khác thường đẩy ngược lại khẩu Desert Eagle, con người đen lầy đường như đang cơn bão lên, Lâm Đăng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt cậu, hấn thật sợ sợ mình sẽ chìm vào lốc xoáy sâu tối đó.

Cảnh Mặc cắn môi suy nghĩ trong chốc lát, một lần nữa đem đạn Lâm Đăng cho cậu từ trong túi áo lấy ra, ném hết tất cả xuống đất, viên đạn kim loại rơi khắp mặt đất.

Cảnh tượng này thật sự khiến người tổn thương.

Lâm Đăng há miệng muốn nói gì đó, nhưng cái gì cũng không thể thốt lên được, nhưng trái tim giống như bị đâm một dao cực kỳ khó chịu.

Cảnh Mặc lạnh nhạt nhìn những viên đạn, tiếp đó không nói một lời xoay người sang cửa sổ ở đó, cũng không đưa mắt nhìn Lâm Đăng một cái lập tức chống tay lên thanh cửa sổ nhảy xuống.

Phía dưới cửa sổ vừa vịn có chỗ đặt chân, sau đó có thể dọc theo đường ống dễ dàng tiếp xuống mặt đất, biệt thự chỉ có hai tầng, nó không cao bao nhiêu.

Bang bang _____ bang bang bang _____ bang bang bang _____

Bên ngoài có người đang phá cửa, Lâm Đăng nhặt khẩu hạt nhân Desert Eagle lên, mở chốt an toàn, đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía cánh cửa.

Bang _____ lần này rõ ràng dùng nhiều lực đập hơn trước, cánh cửa yếu ớt không chịu nổi gánh nặng, lập tức ngã sập xuống đất.

Xuất hiện sau cánh cửa có khoảng bảy tám người, trên cánh tay những người này đều buộc dải ruy băng đen, xem ra toàn bộ là người Huyền bang.

“Cường ca!!” Một thanh niên nhỏ trên tai đeo rất nhiều khuyên kinh hải trường mắt nhìn gã hung tợn còn nằm hôn mê trên đất.

Đứng ở giữa là một gã khuôn mặt đầy hình xăm, gã khó chịu bước lên đập gã hung tợn, “Phế vật, đứng lên!”

“Đứng, đứng không được.” Gã hung tợn di chuyển đôi chân của mình, lập tức bị một trận đau khủng khiếp tràn lên toát cả mồ hôi lạnh trên trán.

“Phế vật!”

Bang _____

Một tiếng súng vang lên, gã hung tợn mở to hai mắt nằm trong vũng máu, con người không cam lòng cũng dần dần tan rã, cho đến khi dấu hiệu sự sống hoàn toàn mất đi.

Gã hình xăm đùa nghịch khẩu súng lục nòng cỡ lớn trên tay, từ trên nhìn xuống đánh giá Lâm Đăng đứng giữa căn phòng, “Nhóc, nếu không muốn chết thì đem hết đồ của mày giao ra.”

“Không có thì làm sao?” Lâm Đăng mỉm cười, âm thầm nhìn những người sau lưng gã, trên tay đều có súng, trông có vẻ khó đối phó nha.

“Không có, CMM định giỡn mặt tao?!” Gã hình xăm trợn ngược mắt, đột nhiên cất cao âm lượng bước nhanh đến trước mặt hấn, cầm súng lút chốt mạnh vào đầu hấn, “Tao thấy mày là không muốn sống, đứng không?!”

Huyệt thái dương của Lâm Đăng bị chột đau, một cảm xúc gọi là sự sỉ nhục điên cuồng âm ỉ trong lòng hần vọt lên, hần đưa cái tay từ phía sau lưng lạng lẽ không một tiếng động chĩa vào eo gã hình xăm.

Gã hình xăm không một tia hoảng sợ, còn hết sức vui lòng chuyển chuyển thân thể, để một loạt họng súng ngoài cánh cửa chĩa vào Lâm Đăng, “Nhóc, muốn bị người của tao bắn thành cái rở hả?”

“Tao bắn cũng chết, không bắn cũng chết, chi bằng kéo luôn mày đi, không lố.” Lâm Đăng chậm rì rì chuyển khẩu súng lục lên đầu gã, không chút nao núng.

“Không, không, mày vẫn còn một đường sống, đó chính là buông súng, giao hết vật tư trong tay mày ra, sau đó chọn lựa gia nhập chúng tao hoặc cũng có thể rời đi.”

“Nghe có vẻ hấp dẫn.” Lâm Đăng dối trá gật gật đầu, đột nhiên chuyển ánh mắt nhìn về những người phía cửa, lại nghiêng đầu nhỏ giọng nói với gã hình xăm, “Đại ca, tôi đã nghĩ kỹ, tôi muốn gia nhập các người, thế nhưng trước khi gia nhập tôi muốn biểu diễn một tiết mục, cho anh xem thực lực của tôi như thế nào?”

Gã hình xăm nheo mắt, cười ha ha thu hồi súng trên tay, còn nâng tay lên ra hiệu cho những người đứng sau, ý bảo bọn họ buông súng, lúc này mới lùi ra phía sau vài bước, chừa lại không gian cho Lâm Đăng, “Biểu diễn đi, nếu lợi hại, sau này mày có thể đi theo tao.”

Lâm Đăng mỉm cười, giơ cây súng lục nhắm ngoài cửa sổ, ngay lúc ánh mắt của mọi người bị dẫn dụ chú ý ra bên ngoài, hần bắt ngờ xoay người, bắn một phát tới đám người ở trước cửa.

Một súng này trúng vào người đàn ông đứng chính giữa, người nọ thậm chí không kịp hét to lên đã bị viên đạn hạt nhân trong cơ thể nổ tung thành mảnh vụn, uy lực của viên đạn thậm chí lan đến hai người bên cạnh, mỗi người bị nổ mất một cánh tay.

Máu thịt tung toé làm mờ tầm mắt của đám đông, gã hình xăm cách Lâm Đăng gần nhất sắc mặt đại biến, vừa muốn móc súng đã bị Lâm Đăng ngay lập tức nã một súng, bang bang, rõ ràng lúc này là một người, chỉ trong một giây đã biến thành thịt vụn, rải rác mỗi góc trong căn phòng.

Không hổ danh là vũ khí lấy từ kho vũ khí Hoàng kim, sức mạnh quả nhiên không tầm thường!

Lâm Đăng vui vẻ huyết sát, giơ súng nhắm vào những kẻ đứng ở cửa đang bị dọa cho ngớ ngẩn.

“Có muốn thử xem không?” Trên mặt Lâm Đăng treo nụ cười ác liệt, hỏi thăm bọn họ.

Một người ôm tay cụt khóc lóc lắc đầu, mấy người bên cạnh gã lắc cổ gần như muốn gãy.

“Được rồi, chúng mày mở đường, tao muốn tới phòng khách.” Lâm Đăng vẫn duy trì tư thế giơ súng, âm thanh cường ép yêu cầu.

Một đám đàn ông lập tức nghe lời xoay người lại, nhích từng bước một di chuyển.

“Đi mau lên.” Lâm Đăng đi phía sau bọn chúng, có chút không thiếu kiên nhẫn đập một gã đi ở cuối cùng.

Đám người kia quả nhiên đẩy nhanh tốc độ, bước giống như chạy.

Bên trong phòng khách có bốn năm người của bọn chúng, lúc này đang giơ súng chĩa vào đầu mấy người Trần Lập, Từ Thành, nhưng ánh mắt thì vẫn luôn đảo quanh trên người Roland và các cô gái, ánh mắt trần trụi khiến người ta ghê tởm.

“Cuối cùng tụi mày cũng tới, lần này các cô em đều rất ngon ăn đó.” Một gã mũi quắc hít hít mũi, cười ra đầy nếp nhăn.

Mấy gã cầm súng trong phòng khách nghe gã nói, tất cả đều cười vàng thành một đoàn.

Trần Lập và Từ Thành phần nộ trừng mắt nhìn bọn chúng, nhưng chỉ có thể bị súng chĩa vào, không dám nhúc nhích một xiu.

Lâm Đăng cong môi, nói với thanh niên nhỏ tai đeo nhiều khuyên, “Bảo người của mày buông súng, còn có, đem toàn bộ balo trên người và bên ngoài xe để lại cho tao.”

Thanh niên nhỏ kinh sợ gật gật đầu, nhanh như chớp chạy lên thu hết súng trên tay đám người này, vài người không rõ lăm nheo mắt nhìn cậu ta, “Bức ca đâu?”

“Đừng hỏi, đã chết.” Thanh niên nhỏ cho đám người ánh mắt cảnh cáo, thì thầm nói, “Không muốn chết thì nghe tôi nói, núi còn đó, còn sống, còn có hy vọng.”

“Trần Lập, nhận súng.” Lâm Đăng nâng cầm chỉ về phía thanh niên nhỏ.

Trần Lập và Từ Thành lập tức chạy lên phía trước, đoạt lấy mấy khẩu súng từ trong lòng thanh niên nhỏ.

“Dem hết túi và súng của chúng mày để lên bàn.” Lâm Đăng đá một gã xui xẻo đang đứng trước mình.

Đám người vội vàng nghe theo, run rẩy sợ hãi đi đến trước mặt Lâm Đăng, rụt rè cúi thấp đầu.

“Lần sau nhìn thấy chúng ta phải đi đường vòng, biết chưa?” Lâm Đăng cầm súng gõ vào đầu thanh niên nhỏ.

“Biết, biết.”

“Đưa chìa khoá xe cho tao.”

“Dạ, dạ.” Thanh niên nhỏ nhanh chóng lấy một chùm chìa khoá từ bên hông người bên cạnh, run run trao cho Lâm Đăng.

“Cút đi.”

“Dạ, dạ.”

“Vâng ạ.”

“Người tốt.”

“Cảm ơn đại ca!”

...

Đám người khóc rống thể hiện tình cảm biết ơn của mình, lập tức xông ra khỏi biệt thự, kêu cha gọi mẹ chạy vào trong rừng cây.

Qua một lát sau, Lâm Đăng mới đi đến cửa, chỗ đó quả thật có một chiếc Hummer màu đen đang đỗ, chắc, đám người này làm ăn khá phết.

Nhìn xung quanh một vòng, không tìm thấy bóng dáng Cảnh Mặc, trái tim của Lâm Đăng không khỏi xuất hiện một cảm giác mất mát lớn lao.

“Bọn chúng chắc chắn sẽ quay lại trả thù, lúc đó không chỉ có bấy nhiêu người đó thôi đâu, các người cầm lấy mấy thứ kia rồi đi đi.” Lâm Đăng quay đầu lại nói với Trần Lập ở phía sau.

“Vậy còn anh?” Trần Lập vội vàng hỏi, anh ta thực sự hy vọng Lâm Đăng sẽ gia nhập đội ngũ.

Lâm Đăng không trả lời, chỉ cười nói: “Súng cũng đã có, về sau lang bạt cũng dễ hơn rất nhiều, cố gắng đề phòng những người xa lạ một chút, người tốt làm không nổi đâu, ah, không nói nữa, tôi đi trước.”

“Sao không nhìn thấy cậu trai xinh đẹp kia, cậu ta đâu rồi?” Roland nghi hoặc hỏi.

Lâm Đăng lắc đầu, gượng ép kéo kéo khoe miệng, trực tiếp đi đến trước xe Hummer, mở cửa, cầm chìa khoá vào, khởi động xe, nhấn ga đi về hướng biệt thự ban đầu của hai người.

Đã quen có hai người, vừa nghĩ đến cậu sẽ rời đi, đôi mắt Lâm Đăng có chút mờ mờ, tay cầm vô lăng cũng bắt đầu đổ mồ hôi, trong lòng sốt ruột, cây cối bên ngoài cửa sổ lao vút qua, dần dần biến thành mờ ảo...

35. Chương 35: Tiểu Kim Ngư

Khi Lâm Đăng chạy về tới căn biệt thự kia, chiếc xe thể thao màu bạc đỗ trong sân đã biến mất.

Nhìn thấy mảnh sân trống rỗng, trái tim Lâm Đăng thậm chí rớt một nhịp, hắn đứng cứng nhắc ngoài cánh cửa sắt, thông qua khe hở hàng rào nhìn vào sân, như thể nhìn xem chiếc xe sẽ xuất hiện từ trong không khí.

Cảnh Mặc là thật sự không muốn cùng hấn kết đội...

Ở bên ngoài cứng ngắt một lúc lâu, hấn mới hồi phục tinh thần lại, đẩy cánh cổng sắt vào nhà, album ảnh gia đình bốn người tươi cười vẫn treo ở trên tường, chỉ là cảnh còn người mất.

Buổi sáng đó, cái bàn được Cảnh Mặc và Lâm Đăng hợp sức đẩy đến bên cạnh sofa vẫn còn ở vị trí đó, hoang vắng, cảm giác thoải mái bị rút mất không còn một chút gì, Lâm Đăng cảm thấy trái tim mình trống rỗng, giống như thiếu cái gì đó.

Có chút suy sụp ngồi xuống ghế sofa, cúi đầu xuống một lúc, hấn dựng thẳng cơ thể, vùi đầu vào tóc mình, lòng tràn đầy hối hận lại không thể trút ra, đều tại miệng mình quá tiện, suy nghĩ quá nhiều, nếu giống như bình thường giả bộ cái gì cũng không nhìn thấy, sau đó sẽ không có chuyện gì.

Con người luôn luôn tò mò, Cảnh Mặc trừ thích yên tĩnh, các chỉ số khác đều bình thường, chẳng lẽ cậu ta không được phép tò mò sao?!

Nói tóm lại, lúc này Lâm Đăng rất muốn vả vào mồm mình mấy phát.

Cứ ngồi như vậy cho đến lúc trời tối, bụng có chút đói, Lâm Đăng sau khi ăn lung tung vài thức thì đi dạo quanh căn biệt thự, lại bất ngờ phát hiện một cánh cửa nhỏ, mở ra tiếp tục đi xuống cầu thang, có một tầng hầm cực kỳ rộng rãi, trong tầng hầm dự trữ rất nhiều đồ ăn vặt và thịt sấy khô, còn có trái cây đóng hộp, đây đúng là một ngạc nhiên thú vị.

Nhìn đồ ăn tràn đầy không gian, tâm tình Lâm Đăng mới thoáng tốt lên, xem ra một nhà bốn người này rất có ý thức gian nan cực khổ, chỉ là mệnh không tốt, không có may mắn được hưởng dụng chúng nó, ngược lại là tiện nghi cho người đến sau là Lâm Đăng.

Tính toán một chút, một mình hấn, tiết kiệm ăn uống thì hoàn toàn có thể kéo dài một năm không có vấn đề.

Vết thương sau lưng bởi vì thường xuyên vận động mạnh, một lần nữa bị xé rách, một đám hồ thịt đầy mủ và máu, hấn biết nếu thật sự không lo dưỡng thương cho tốt, miệng vết thương sẽ nhiễm trùng hư thối, hấn sẽ không chịu đựng được.

Không biết thương tích của Cảnh Mặc làm thế nào, chấn thương của cậu ta không nhẹ hơn mình bao nhiêu...

Kỳ thật tận trong một góc hấn vẫn luôn nghĩ, Cảnh Mặc ở bên ngoài chơi đủ sẽ về nhà, cho dù anh trai của cậu ta có dối trá cỡ nào, bên ngoài vẫn sẽ cố thể hiện, thương tích của Cảnh Mặc sẽ được điều trị tốt, chứ không cần cậu ở lại đây với hấn trong căn biệt thự không bác sĩ không thuốc, chịu đựng đau đớn dựa vào bản thân để hồi phục.

Cảnh Mặc dù sao cũng là tiểu thiếu gia da thịt non mịn, so với hấn hàng năm lăn lộn da dày thịt béo, nếu thực sự để cho cậu ta chịu khổ, có khi vết thương không thể nào lành lặn lại được, cậu ta bị thương không hề nhẹ.

Lại nói, Lâm Đăng còn có kháng thể giúp vết thương lành nhanh hơn người bình thường rất nhiều, nhưng Cảnh Mặc thì không nhất định.

Nghĩ như vậy, trong lòng Lâm Đăng cũng buông ra, tuy còn khó chịu, nhưng không dữ dội như lúc mới bắt đầu, thời gian là một loại thuốc có thể chữa khỏi bệnh, vì vậy hấn tin tưởng chờ một lần nữa thích nghi với cuộc sống một người, sẽ không xảy ra cảm xúc như thế nữa.

Thật sự muốn nói tiếp, hấn nợ Cảnh Mặc một cái nhân tình, đợi thương tích tốt, vẫn nên tìm cơ hội hoàn trả lại.

Nếu không phải Cảnh Mặc cứu hấn một mạng, hấn đã sớm vào bụng của Đế Lạp, nào còn có thể bay nhảy như lúc này.

Lâm Đăng cái gì cũng không sợ, chỉ sợ thiếu người ta nhân tình, nói thật, ở chung lâu như vậy, hấn đối với Cảnh tiểu đệ ấn tượng rất tốt, lập tức tách ra như vậy thực sự không thích ứng.

Càng nghĩ càng thương cảm, Lâm Đăng dứt khoát không suy nghĩ nữa đi vào phòng ngủ, đem ga giường ném xuống, sau đó lục tủ quần áo lấy ra ga thay thế, đổi ga xong sau đó nằm úp sấp lên

Bây giờ hẳn có thương tích trên người, không tiện tắm rửa, chờ tình hình vết thương tốt lên, lại chà xát cơ thể.

Có lẽ ban ngày quá nhiều chuyện xảy ra, Lâm Đăng thực sự có một chút mệt mỏi, là cảm giác mệt mỏi về tinh thần và thể xác, khiến hắn gần như là dính lên giường lập tức ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, vẫn là trời còn tờ mờ sáng thì Lâm Đăng tỉnh dậy.

Không biết là nguyên nhân gì, lần này tỉnh lại hắn cảm giác đầu đặc biệt nặng nề, trong đầu giống như bị một tảng đá đè áp, nặng, Lâm Đăng cố gắng mở to hai mắt, tầm nhìn vẫn cứ một mảnh mờ hồ.

Ngay lúc mê mang, giường dưới thân đột nhiên hơi chìm xuống, mơ hồ dường như thấy có một người đang ngồi ở đầu giường.

Lâm Đăng nuốt nước bọt, dùng sức nhắm chặt mắt, lại mở ra, tầm nhìn chỉ hơi rõ ràng trong chốc lát, lại mơ hồ lần nữa.

“Mặc, Mặc?” Lâm Đăng có chút không xác định hỏi, di chuyển cơ thể mình muốn đứng lên, lại phát hiện cổ tay của mình không biết từ lúc nào bị trói ở đầu giường.

“Đó là ai?” Bóng người tới sát một chút, nghiêng người thấp giọng vào tai hắn.

Âm thanh này nghe rất quen thuộc, nhưng cũng vì câu này mà ý thức hỗn loạn của Lâm Đăng mới triệt để tỉnh táo.

Người trước mắt có một đôi mắt hoa đào cực kỳ xinh đẹp, mũi cao môi đỏ, làn da trắng hoàn hảo, lại kết hợp với mái tóc dài, gương mặt đầy nữ tính, còn không phải Na Cẩn Du thì còn ai, cái câu thư hùng mạc biện đúng là cực hợp với cậu ta.

“Tiểu Kim Ngư, sao lại là cậu?” Lâm Đăng ngạc nhiên nhìn cậu ta.

“Không muốn đi H thị, thừa dịp ông già không chú ý trốn đi.” Na Cẩn Du cười đến thật sự thiếu đánh, “Nói thật, nếu không phải cái băng ngu ngốc kia gặp được anh, chúng ta còn không nhất định sẽ gặp nhau, Tiểu Đăng Đăng, vì muốn gặp được anh, tôi vội chạy suốt đêm đến đây đó ~”

Lâm Đăng giật giật dây thừng trên tay, trói thật chặt, căn bản không cho cơ hội trốn được, hắn đành phải bỏ qua hành động vô ích này, mở miệng hỏi: “Cậu là người đứng đầu Huyền bang?”

“À, coi là vậy.” Na Cẩn Du trả lời kiểu thế nào cũng được.

Lâm Đăng cau mày, hơi suy tư, “Vậy cậu là_____” “Kiếp” lão đại?”

Kiếp_____’đầu lĩnh’ của các tập đoàn đạo tặc trong mặt thế, có tổ chức, hành động vô cùng kỷ luật và bí ẩn, thần long gặp đuôi không thấy đầu, mà thực sự Lâm Đăng cũng không biết Kiếp chân chính là thuộc về ai.

“Kiếp? Là cái gì, tuy nhiên, cái tên đó rất dễ nghe~” Na Cẩn Du nói rồi cười khúc khích, nhìn Lâm Đăng nằm trên giường, khoé môi cong lên, đưa tay lột hết quần áo của mình ra, lộ ra cơ bụng tám múi cực kỳ tinh tế, sau khi nhảy lên giường, trực tiếp đẩy chần qua bên cạnh, ngồi xuống lên người Lâm Đăng.

“Làm gì?” Lâm Đăng hai mắt phát hỏa theo dõi cậu ta, thằng nhóc này chán sống, dám ngồi lên người mình?!

“Tất nhiên là làm anh nha~” Na Cẩn Du trêu chọc trượt từ trên tóc xuống khuôn mặt, cơ thể cúi xuống hôn môi Lâm Đăng, mái tóc dài bởi vì hành động của cậu ta tung ra bốn phía, che khuất làn da lưng trắng mịn săn chắc, có vài lọn rũ lên sần đần, mộng cong nẩy được bao bởi quần lót đen, lúc này bởi vì thân thể thể kéo dài nên đường cong tròn hơn và đầy co giãn.

Ánh nắng ban mai xuyên qua thanh cửa sổ, thấp sáng một khu vực nhỏ trên giường, cái vài vệt sáng trắng tinh nghịch nhảy tới mái tóc dài của thanh niên đang ngồi chống hai tay trên cơ thể Lâm Đăng, càng khiến cậu ta thêm trắng nõn gợi cảm trí mạng.

“Bệnh không nhẹ.” Lâm Đăng phiền chán xoay đầu qua, né tránh Na Cẩn Du đè lên môi mình, ánh mắt không trốn tránh được, tất cả đều là tóc màu đen giống hệt như rong biển, khiến hắn cảm giác có chút khó thở.

“Đúng, tôi là bị bệnh.” Tay Na Cẩn Du chạm vào cằm hắn, dùng một chút lực chuyển đầu hắn lại, “Tiểu Đăng Đăng nha, những thứ tôi coi trọng chưa có gì mà không chiếm được.”

Lâm Đăng giận dữ, đột nhiên nhìn cậu ta chửi ầm lên, “Đồng tính chết tiệt, cút xa một chút, kinh tởm!”

Kiếp trước Lâm Đăng không phải không gặp được những đồng tính tự nhiên thích hắn, phương pháp đối phó với bọn họ có hai cách, một cách là cái gì cũng không cần nói, trực tiếp lôi ra đánh cho một trận, khiến bọn họ lần sau không dám tới gần hắn; cách thứ hai chính là dùng lời nói kích thích bọn họ, có bao nhiêu lời ác độc nói ra hết, tốt nhất là đâm thủng trái tim bọn họ, làm cho bọn họ không còn mặt mũi gặp lại hắn, né tránh hắn.

Mà trường hợp lần này, cách đầu tiên là không dùng được, chỉ có thể dùng cách thứ hai.

“Chắc, tôi thích là được.” Na Cẩn Du rất tốt tính cười nói, thậm chí còn đưa tay vào trong áo Lâm Đăng, trắng trợn sờ soạng.

Lâm Đăng bị bàn tay kia làm cứng đờ, cả người bắt đầu nổi da gà, từ trong dạ dày tiết ra một cảm giác ghê tởm, giống như một con rắn độc bò trên ngực hắn.

“Tiểu Kim Ngư, cậu phải thả tôi ra trước, loại chuyện này phải là lưỡng tình tương duyệt nha.” Lâm Đăng cảm thấy mình không thể để cậu ta ăn được, nào chuyển một vòng, đầu tiên là phải chuyển sang giọng nói nhỏ nhẹ.

“Tôi sợ anh chạy, vẫn nên cột cho bảo đảm, đợi xong việc thì tôi sẽ thả anh ra.” Na Cẩn Du mở ra hai vạt áo của Lâm Đăng, lộ ***g ngực trắng nõn khoẻ mạnh, những khối cơ thịt không rời rắm không khoa trương, đường cong lưu sướng, có thể nói là cảnh đẹp ý vui.

Ánh mắt Na Cẩn Du dán chặt lên người hắn, trong đôi mắt lộ ra một cổ si mê, miệng còn chặc chặc hai lần, “Tôi chưa bao giờ thử qua loại hình như anh, trước kia bọn họ đều đưa cho tôi mấy kẻ nhút nhát, thấy phát ngán, không biết hương vị của anh như thế nào, nhìn có vẻ rất ngon~”

“CMN, lưng ông đây có thương tích, cậu để tôi dưỡng vài ngày, ok?” Lâm Đăng bởi vì những lời này mà giận dữ muốn nôn ra máu, rất muốn mắng cậu ta một trận, tốt nhất là mắng cho cậu ta ngay cả chân mẹ mình đều không biết, nhưng lý trí nói hắn không nên làm như vậy, bằng không hắn hôm nay khó mà trốn thoát được.

“Thương?” Na Cẩn Du đưa tay mò mẫm một lượt sau lưng hắn, khiến Lâm Đăng đau toát mồ hôi lạnh, cắn chặt răng mới kìm được xúc động mắng người.

“Đúng thật, sao lại bị như thế?” Tay Na Cẩn Du dính đầy máu, cậu ta chùi tay lên ga giường, mặt đầy đau lòng nhìn người đang ‘suy yếu’ cực điểm ở trên giường.

Lâm Đăng hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh cảm xúc của mình lại, “Tiểu Kim Ngư, có thể cởi trói sao, tôi thực sự_____rất đau.”

“Cũng được, vậy anh để tôi hôn một chút~” Na Cẩn Du một tắc lại muốn tiến một bước muốn nhích lên hôn, Lâm Đăng nhanh chóng quay đi, khiến cậu ta chụp vào không khí.

“Cởi trói, cầu cậu đó.” Giọng điệu mặc dù rất nhẹ nhàng, nhưng từ đôi mắt muốn phun ra lửa của Lâm Đăng có thể nhìn thấy được, hắn thật sự muốn đem Na Cẩn Du chặt thành tám khúc, sau đó ném cho tang thi ăn.

“Ai, rồi, ai kêu tôi là một người rất dễ mềm lòng chứ~” Na Cẩn Du phong tình vạn chủng như sương khói, đem mái tóc tán loạn vén ra sau lưng, lại dùng một sợi dây cột lại thành bó, lúc này mới chậm chậm đưa tay cởi dây trói cho Lâm Đăng.

Rốt cuộc đạt được tự do, Lâm Đăng ngay lập tức trở mặt không nhận người, rút ra khẩu hạt nhân Desert Eagle từ trước giờ không rời khỏi người đặt lên đầu Na Cẩn Du, sắc mặt so với đáy nồi còn đen hơn, “Tiểu

Kim Ngự, tôi nghĩ là cậu chắc là đã nghe được sức mạnh của khẩu súng này từ người của cậu rồi chứ?”

Na Cẩn Du cười dịu dàng, “Đúng nha, thực sự rất lợi hại đó~”

“Cậu có muốn thử không?” Khoé miệng Lâm Đăng lộ ra một tia cười lạnh.

“Chắc, thực ra tôi không muốn lắm.” Na Cẩn Du nhú nhú mày, khuôn mặt đầy nghiêm túc nói lời cự tuyệt.

“Tốt.” Lâm Đăng gật đầu, “Cho cậu ba giây, lập tức bay ra khỏi đây!”

“Oh~” Na Cẩn Du rất vâng lời bước xuống giường, mở cửa và bước ra khỏi cửa, trước khi đóng cửa còn liếc chết bổ sung một câu, “Tôi đã không làm gì anh, tôi cũng không muốn thử, mà sau này, tôi thực sự rất muốn ném thử hương vị bị khẩu súng này nổ tung~”

Sau đó, như thể là sợ Lâm Đăng nổ súng, Na Cẩn Du đập cửa một cái rầm, cấp tốc rời khỏi khu vực nguy hiểm này.

Khoé miệng Lâm Đăng co rút, vì muốn tinh thần và thể xác của mình khoẻ mạnh, hắn quyết định làm lơ hết mỗi tiếng nói và cử động của người này, miệng chó khó phun được ngà voi, muốn Na Cẩn Du bệnh xà tinh này nói được mấy câu bình thường, tuyệt đối mà mục tiêu đứng đầu bảng không thể hoàn thành.

Thư hùng mạc biện: Không phải nam cũng không phải nữ.

Lưỡng tình tương duyệt: : cả hai người đều yêu nhau.

Bệnh xà tinh: bệnh thần kinh

Ex: tiểu Kim Ngự

số của cứng là phải làm thụ, không thể làm công

~ hãy chờ lão công đến rước cứng đi ~ [hy vọng là có ai can đảm]

36. Chương 36: Lữ Đạn Hạt Nhân

Ngồi trên giường trong chốc lát, cho đến khi bụng cảm thấy hơi đói thì Lâm Đăng mới đi xuống tầng dưới, từ trong tầng hầm lấy một cái đùi vịt áp chân không đi ra, vừa ăn vừa đi lên trên.

Đội khi hắn ngồi vào ghế sofa ở phòng khách, mới phát hiện trên cái bàn thấp có một tờ giấy ghi chú, được gạt tàn đề lên.

Cầm lên thì thấy ở trên có một dòng chữ viết vô cùng cầu thả_____”Tiểu Đăng Đăng, tôi có việc đi trước, chúng ta có duyên thì gặp lại nha~”

Sau khi Lâm Đăng đọc xong, không có ý tưởng gì, vứt tờ giấy lăn lóc, tập trung ăn chân vịt trên tay.

Một cái chân vịt vào bụng, hắn lại lấy ra một chai nước khoáng uống dở của ngày hôm qua, đổ ào ào hết vào bụng của mình.

Ném chai rỗng, Lâm Đăng vỗ vỗ tay đứng dậy, chân chậm chậm di chuyển bước về phía cửa, trong lòng bắt đầu cân nhắc làm gì để vượt qua thời gian hôm nay.

Trước mắt mà nói, nơi này rất tốt, ít người, tang thi cũng không nhiều, trừ lần trước tang thi triều là ngoài ý muốn thì bình thường đều yên tĩnh.

Tạm thời Lâm Đăng chưa muốn rời đi, chỉ cần Na Cẩn Du bệnh xà tinh kia không đến làm phiền hắn, tin chắc mỗi ngày trôi qua rất là thư thái.

Chiếc Hummer màu đen vẫn còn, xem ra Na Cẩn Du cũng không phải là người rất keo kiệt.

Lâm Đăng quay quay chìa khoá xe trên tay, nghĩ nghĩ, có nên lên xe.

Không ai ngại vật tư quá ít, thừa dịp nơi này còn chưa bị nhiều đội ngũ phát hiện, hẳn cần phải cố gắng thu thập thực vật, dù sao hiện tại hẳn không có gì để làm, nhàn rỗi là nhàn rỗi, tốt hơn tìm một cái gì đó để làm.

Lái xe chạy dưới bóng cây thấp thoáng trên đường, nhìn vào cửa kính xe thỉnh thoảng xẹt qua bóng cây loang lổ, ánh mặt trời xuyên qua khe hở lá cây, lại xuyên qua cửa kính xe, cuối cùng dừng lại trên mặt, cái loại cảm giác ấm áp này có thể thấm đến tận đáy lòng, có thể nói đây thực sự là một cách để thư giãn, hít sâu một ngụm không khí trong lành bên ngoài, toàn bộ cơ thể thư giãn rất nhiều, có loại cảm giác tươi mới hẳn lên.

Xe chạy không bao lâu, đèn báo nhiên liệu sáng lên, ánh sáng màu vàng báo hiệu nhiên liệu dự trữ của xe không đủ, sắp cạn kiệt.

Thực tế thì Lâm Đăng đã sớm lưu ý tới kim đo nhiên liệu, hẳn vẫn luôn tìm kiếm nhiên liệu trên những chiếc xe bị vứt bỏ, may mắn là phía trước có thể nhìn thấy mái nhà màu đỏ nhạt của một biệt thự, mà những người có biệt thự sẽ đều có xe, có xe thì có bình chứa nhiên liệu, bình nhiên liệu_____còn sợ không có dầu sao?

Nghĩ như vậy, Lâm Đăng không tự giác tăng tốc độ xe lên, chạy tới gần nơi biệt thự mới chậm rãi dừng lại, đem xe đỗ ở bên cạnh một cái cây, sau đó mới xuống xe đi bộ đến gần biệt thự.

Cổng hàng rào đóng rất chắc chắn, chút độ cao này đối với Lâm Đăng không thành vấn đề, chỉ là trong sân đậu một chiếc xe nguyên vẹn, thoát nhìn tính năng khá tốt, hơn nữa bề ngoài còn có dấu vết thường xuyên sử dụng, trong thời gian ngắn hẳn cũng không xác định bên trong biệt thự có người may mắn sống sót hay không.

Trong mọi trường hợp, thận trọng vẫn là tốt nhất, hẳn còn đang bị thương, tốt nhất là không đối đầu với đối phương, thứ nhất là không biết đối phương có bao nhiêu người, thứ hai là không rõ trên tay đối phương có súng hay không, hẳn dù sao cũng chỉ là người thường, không phải là anh hùng sắt thép chống được đạn, nếu không cẩn thận, cũng sẽ bị người khác bắn một phát đi đời.

Lâm Đăng trèo lên một cái cây đối diện biệt thự, ngồi trên cành cây, lợi dụng tán lá dày rộng che giấu thân thể mình, sau đó căn lá cây, hết sức nhàn nhã dựa vào thân cây nhắm mắt nghỉ ngơi.

Quan sát là một kỹ năng sống còn, bảo trì một tư thế trong thời gian dài không di chuyển đối với hẳn không phải là chuyện khó, nhưng mà luôn luôn nhìn chăm chăm vào một nơi quá đủ nhàm chán, Lâm Đăng chỉ có thể giết thời gian bằng cách này.

May mà người bên trong không khiến hẳn chờ đợi quá lâu, một tiểu mỹ nhân với một đầu tóc xoăn dài màu rượu vang đỏ đi ra, trên tay cầm một con dao răng cưa nhọn, dao màu đỏ, thực hợp với màu tóc của cô ta, có lẽ cô ta là một người yêu thích màu đỏ, trừ quần bò màu xanh đậm, áo T-shirt trên người và đôi tất dài dưới chân đều là màu đỏ.

Lâm Đăng nhìn không được nhìn cô ta thêm vài lần, lại đem ánh mắt chuyển hướng về hai người đeo kính đang biểu tình cứng ngắt sau lưng cô ta, hình như là vệ sĩ, tạm thời có thể xem nhẹ.

Chẳng lẽ chỉ có ba người này?!

Cô gái tóc đỏ đi thẳng đến đuôi xe và mở ra cốp xe, vệ sĩ phía sau lập tức bước lên trước, đem một cái xác phụ nữ đã có chút phù thũng mang ra ngoài, tiếp, cô gái tóc đỏ liền mang theo hai vệ sĩ nâng cái xác đi ra ngoài cổng sắt, đi vào bên trong khu rừng bên đường.

Lâm Đăng quay đầu theo bóng dáng của ba người, mấy người này chắc là muốn chôn cái xác trong rừng, hơn nữa có vẻ như cấp bách, không lâu sau hẳn không còn nhìn thấy bóng áo đỏ của cô gái.

Đợi khi không còn nhìn thấy họ nữa, Lâm Đăng không do dự, nhanh chóng leo xuống cây, đẩy cánh cổng khép hờ đi vào trong. Cửa biệt thự không đóng, Lâm Đăng ngồi xổm ở cửa lắng nghe một lát, không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào, 50% bên trong thực sự không có ai, 50% là có thể có người đang ngủ.

Lâm Đăng cẩn thận kéo cánh cửa ra ngoài, đại sảnh không có bóng người, bàn ở giữa có để một phần đồ ăn thức uống còn dư, vỏ chai và túi thực phẩm, hẳn là đồ ăn còn thừa của ba người kia.

Nhanh chóng kiểm tra các phòng dưới tầng một lần, lại lên trên tầng nhìn qua một lượt, thấy không có ai, hần mới chính thức yên tâm, bắt đầu tìm kiếm công cụ gây án.

May mắn thay, hần tìm thấy một cái kẹp giấy trong một căn phòng, lại ở trong phòng bếp tìm được một thùng dầu rỗng.

Phải nói rằng, ngay cả ông trời cũng giúp hần.

Tuy rằng hành động ăn trộm dầu có chút đáng xấu hổ, thế nhưng không còn cách nào, xe thì không thể không có dầu, không dầu, chiếc Hummer của hần không khác gì rác thải.

Thời gian không có nhiều, Lâm Đăng cầm hai thứ này lập tức đi đến chiếc xe màu đỏ trong sân, hai ta khéo léo lưu loát bắt đầu ăn trộm dầu, đây cũng là một kỹ năng cần thiết nhất trong mặt thể, bởi vì nắp bình xăng chỉ có thể dùng khoá xe để mở ra, mà đa số xe bị vứt bỏ thì thường không có khoá mở, cho nên dựa vào biện pháp trực tiếp lấy dầu qua nắp bình xăng rõ ràng không thể thực hiện được.

Phương pháp trộm dầu xe là hần học từ người khác, các bước không nhiều, thao tác cũng không phải rất phức tạp, chỉ cần là người thì có thể học được, nhưng quan trọng là người có tâm đi ăn trộm hay không.

Không ngờ là lượng dầu dự trữ trong chiếc xe này còn đủ, sau khi Lâm Đăng đem toàn bộ đổ đầy bình, mới đem ống dẫn xăng về lại như cũ.

Đem dây thép rút ra, nối lại cầu dao điện, đóng lại lớp ngoài, chiếc xe khôi phục lại trạng thái ban đầu, từ bên ngoài nhìn vào hoàn toàn không nhìn ra có người ăn trộm dầu.

Làm tốt công tác kết thúc, Lâm Đăng nhắc lên bình chứa đầy dầu, xem trọng lượng này, khoé miệng Lâm Đăng không thể cong lên một hình cung vừa lòng, đang muốn bước ra cổng sắt, khoé mắt liếc qua thấy bóng hai người đang từ con đường nhỏ phía bên phải biệt thự đi đến đây.

Lâm Đăng lập tức nắm chặt bình dầu, vắt chân lên chạy về chiếc Hummer cách đó không xa.

Dĩ nhiên hai người đàn ông đó cũng nhìn thấy Lâm Đăng, cổ một người đeo kính đen tăng tốc đuổi theo, tốc độ khá nhanh.

Tất nhiên tốc độ của Lâm Đăng cũng không chậm, khi còn chưa tới lại gần hần đã nhảy lên chiếc Hummer, nhanh chóng khởi động xe, vừa vặn phun đầy khí thải vào mặt người đàn ông đeo kính đen chạy tới.

Anh trai mắt kính đen tụt lại phía sau, một thanh niên trẻ tuổi tóc màu nâu nhạt không chút hoang mang giờ tay cầm súng, nhắm ngay vào Lâm Đăng trong xe hummer bắn một súng.

Viên đạn ra nòng uy lực rất lớn, dễ dàng xuyên thủng cửa kính phía sau xe, trúng ngay vai phải của Lâm Đăng.

Tay Lâm Đăng rung lên, làm chậm tốc độ, lạnh mắt quay đầu xe lại, hần tự động bỏ qua anh trai kính đen cố chấp đuổi theo xe, nhắm thẳng vào thanh niên tóc màu nâu nhạt phía sau.

Từ trong kho hàng nhỏ lấy ra một trái lựu đạn hạt nhân, Lâm Đăng cười lạnh kéo vòng lựu đạn, mở cửa xe nghiêng người ra ngoài, dùng lực ném về hướng người này.

Tiếp đó hần ngồi trở lại vị trí, dùng lực đạp chết chân ga, lấy lực cực hạn của tốc độ xe rời khỏi khu vực này, mười giây sau, phía sau truyền đến tiếng nổ rung trời, một cỗ sóng nóng bỏng dội ngược qua đây, ngay cả Lâm Đăng ngồi ở trong xe cũng cảm thấy phía sau nóng rất.

Qua gương chiếu hậu, vẫn có thể nhìn thấy ánh lửa sáng tận trời ở chỗ đó, thậm chí một số cây cối xung quanh cũng bị lan tới, càng đừng nói căn biệt thự và hai người đứng cạnh căn biệt thự, bọn họ chạy có mau hơn thì cũng chỉ là dùng bằng hai chân, may mắn không bị nổ chết thì cũng tàn phế.

Trải nghiệm sức mạnh của lựu đạn hạt nhân, hần không thể không tán thưởng một câu nữa _____ không hổ là thứ đi ra từ kho vũ khí Hoàng kim, uy lực quá đỉnh!

Nhưng mà thời gian hẹn giờ có chút lâu, chắc là lúc thiết kế nó có suy xét đảm bảo an toàn cho người sử dụng, tất nhiên phạm vi bùng nổ lây lan đã bù vào lỗ hổng này.

Cho đến khi hắn thấy được căn biệt thự mình đang ở, Lâm Đăng mới chính thức thả lỏng dây thần kinh căng thẳng. Sau khi bước vào biệt thự, lập tức rút cây dao găm ra, dùng bật lửa nung nóng nó, đợi cho lưỡi dao lạnh mới cầm nó đào bởi viên đạn ra. Tiếp đó ăn vài viên thuốc giảm đau và thuốc chống viêm, cơ bản không quan tâm đến nó nữa.

Dùng khăn mặt lau vết máu trên cơ thể mình, Lâm Đăng đi thẳng lên lầu, chấn thương mới này cộng với thương tích cũ, trong khoảng thời gian ngắn hắn chỉ có thể ngủ sấp, may mà giường đủ mềm, nằm sấp cũng thoải mái.

Lâm Đăng không có buồn ngủ lắm, chỉ là mở đôi mắt nhìn lên trần nhà, nhìn nhìn, trong đầu đột nhiên nảy sinh một câu hỏi _____ bản thân mình thực sự muốn sửa lại cái gì?

Sống lại một đời, hắn chỉ đơn giản là cố gắng sống càng tiêu điều một ít, không ghen khuất như kiếp trước, nhưng bây giờ, thực vật và đạn được cái gì cũng có, người chọc hắn, cơ bản không có kết cục gì tốt, thích thì có thích, nhưng trái tim vẫn thấy trống trải.

Với khẩu súng bạo nổ đó, cho dù là tang thi cao cấp thì sao? Đầu nó có cứng, tốc độ có nhanh, vậy thì không đánh đầu, trực tiếp không ngừng nã súng vào cơ thể nó, luôn luôn sẽ có một súng trúng đích, đến lúc đó cơ thể còn không nát ra từng mảnh vụn, xem nó còn chữa lành như thế nào, chẳng lẽ chỉ dựa vào cái đầu cứng?

Hắn có thể không e ngại tang thi, thế nhưng hắn cũng cô đơn, con người vốn là loại sinh vật không thích sống đơn độc, Lâm Đăng chỉ hy vọng có người có thể sống cùng mình đến cuối đời, mặc kệ là một, hai, hay là ba, lượng không nhiều, chỉ cần tâm.

Nhưng một trái tim đã thủng lỗ chỗ, sao còn có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng người khác nữa đây?

Có đôi khi tang thi không đáng sợ, đáng sợ là lòng người nham hiểm.

Mà Lâm Đăng sợ nhất, chính là tin lầm người.

37. Chương 37: Một Năm Sau

Trong thực tế, mỗi ngày trôi qua thật nhanh, khi vô tình không để ý, thời gian tựa như là nước chảy róc rách dần đi, không bắt được, cũng không giữ lại được.

Tròn chính một năm lẻ ba tháng, bốn trăm năm mươi ngày, cuộc sống cứ thế qua đi, dậy sớm vào buổi sáng, sau đó đi ra ngoài thu thập vật tư, buổi tối trước sáu giờ trở lại, bảy giờ đi ngủ, bởi vì không có gì để làm cho nên ngủ rất sớm, hắn gần như đem hết thời gian không ngủ đủ của kiếp trước bù trở về.

Và hiện tại, đây là buổi sáng sớm ngày bốn trăm năm mươi.

Lâm Đăng đứng trước cửa sổ trong phòng nhìn ra bên ngoài, hơn một năm này, hầu như không đụng phải con tang thi nào, nơi này dường như đã bị thế giới lãng quên đi, chỉ ngẫu nhiên có một vài người sống sót đi lầm vào nơi này.

Nhưng thường vào những lúc đó, Lâm Đăng đều sẽ lựa chọn trốn đi, hắn thật sự rất chán khi phải tiếp xúc với người khác. Cho dù là người tốt, người xấu, hay bệnh thần kinh.

Cửa nhỏ dẫn xuống tầng hầm bị hắn che chắn rất tốt, chưa bao giờ bị người nào xâm nhập vào phát hiện được.

Không biết có phải nhân loại bị giảm mạnh, hay còn lý do nào khác, Lâm Đăng có thể cảm nhận rõ ràng tần suất người sống sót đến nơi này giảm đi rất nhiều, có đôi khi mấy tháng không thấy một bóng người, nhưng tình huống như vậy, ngược lại khiến hắn sống vô cùng yên tĩnh và thoải mái.

Hắn luôn đếm số ngày, và bây giờ đếm, trên tường chữ 'n' đã được chín mươi, qua tiếp năm mươi ngày nữa là vừa vặn một trăm, vật tư trong tầng hầm cũng tiêu hao gần hết, thương tích trên lưng đã liền sẹo, về cơ bản không ảnh hưởng đến các hành động mạnh của hắn. Lâm Đăng mỗi ngày đều rèn luyện, cuộc sống ẩn cư sẽ khiến các chức năng thể chất của hắn giảm xuống, hắn luôn luôn phải cảnh cáo bản thân mình, nơi này không phải là trạm cuối, nó chỉ là 'trạm trung chuyển', tương lai vẫn còn là chặng đường dài phải đi.

Như ngày xưa đi bộ trong rừng cây rậm rạp, ánh mặt trời trên cao phát ra từng chùm chiếu đến bãi đất trống trong rừng, làm cho mảnh rừng yên tĩnh này trở nên nổi bật và xinh đẹp khác thường,

Chỉ sợ rằng sẽ không có bất kỳ ai đến đây, cũng không tin được dưới bãi đất này có chôn xác của một cô gái tóc đỏ....

Thời gian đổ về một năm trước _____

Lâm Đăng không biết cô gái này thế nhưng không rời đi, ngược lại còn canh giữ ở khu vực rừng rậm này chờ đợi hần xuất hiện, lúc này cách thời gian trước đã khoảng một tháng, trong trường hợp thiếu lương thực này, cô ta quả thực kiên trì cứng đầu không thể tin được.

Ngay khi người đàn bà nhếch nhác rách rưới đầu tóc rối bù cầm con dao răng cưa xông tới, Lâm Đăng mặc dù bất ngờ nhưng vẫn rất dễ dàng chế trụ được cô ta.

Cô gái bị ngăn chặn đổ lên đôi mắt quát tháo về phía Lâm Đăng, “Mày đã giết anh Cát Nam, tao hôm nay cho dù có liều mạng cũng muốn đưa mày xuống địa ngục!”

“Đàn bà điên.” Lâm Đăng dùng lực ném cô ta xuống đất, giọng nói lạnh lùng đích thực, “Tôi cho cô một cơ hội chạy trốn, đừng đưa bản thân mình đi tìm đường chết.”

“Mày trả anh Cát Nam cho tao!” Cô gái tóc đỏ giống như một người điên thực sự, vẫn không bỏ cuộc nhào về phía Lâm Đăng, con dao trên tay vung vẩy chém lung tung.

Lâm Đăng thậm chí không nhìn đến cô ta, cầm khẩu Remington sau lưng bắn ra một phát, viên đạn lập tức ghim vào bắp chân cô ta, máu đỏ tươi thấm ướt một mảng lớn trên chất liệu denim.

Cô gái ôm đầu gối cuộn tròn trên mặt đất rên rỉ. Bộ dáng khóc than đặc biệt gợi lên lòng thương hại.

Tuy nhiên, Lâm Đăng chỉ là lạnh lùng liếc mắt cô ta rồi lập tức rời đi.

Đột nhiên cô gái tóc đỏ hét lên mang theo tiếng khàn của cổ họng, “Mày sẽ không được chết tử tế, xuống địa ngục đi, ma quỷ, tao nguyện rửa mày, mày không được chết tử tế!!”

“Tự nhiên.” Lâm Đăng dừng chân lại, khoé miệng cong lên, giống như là suy nghĩ về cái gì, hần ngược lại không vội đi mà chuyển hướng đi đến cô gái tóc đỏ, bắt chéo chân ngồi xuống bên cạnh.

“Ma quỷ!” Cô gái dường như chỉ biết câu mắng chửi này, “Cút đi, đừng nhìn chằm chằm vào tao!!”

“Không, tôi thích thưởng thức bộ dáng thống khổ của cô.” Lâm Đăng rất ác liệt mở miệng.

“Mày! Ma quỷ ma quỷ ma quỷ, tao nguyện rửa mày xuống địa ngục!” Cô gái hét lên một cách giận dữ, miệng lặn qua lộn lại cũng chỉ có vài câu đó.

Nghe mấy câu mắng chửi của đối phương, Lâm Đăng không có bất cứ xúc động nào, vẫn lặng lẽ quan sát cô ta, nói thật, đến gần xem, khuôn mặt của cô ta quả thực rất diễm lệ, là một vưu vật.

“Có muốn sống sót không?” Lâm Đăng sờ cằm suy tư một chút, cố tình dụ dỗ cô ta.

“Mày sẽ để tao sống?” Cô gái tóc đỏ cười mỉa mai, “Loại ma quỷ bẩn thỉu như mày sẽ bỏ qua cho tao?!”

“Đó có thể, cô cầu xin tôi một chút, biết đâu tôi sẽ bỏ qua cho cô, nếu thái độ đủ thành khẩn, khiến tôi hài lòng, tôi còn giúp cô lấy viên đạn ra và sau đó đưa cô tới một nơi an toàn để dưỡng thương.” Nói những lời này, tươi cười trên khoé miệng Lâm Đăng hết sức gợi đòn.

“Hừ.” Lần này cô gái tóc đỏ phản ứng có chút bất thường, cô ta không có la hét chói tai, cũng không có mắng chửi Lâm Đăng là ma quỷ, nhưng là trào phúng nhìn người thanh niên trẻ tuổi này, “Mày có biết vì sao tao chắc chắn khẳng định là mày giết anh Cát Nam? Toàn bộ quá trình mày trộm dầu và giết người, đều bị các micro-camera cài đặt gần đó ghi lại, tao đã gọi A Nguyên và Arine đem hình ảnh thu được bảo quản lại, nếu không có gì bất ngờ, bây giờ bọn họ đã gần đến Thiên Minh thị, chờ đi, mày sẽ bị anh họ cả treo giải thưởng truy nã, tất cả mọi người đều sẽ nghĩ hết mọi cách để giết mày, ha ha ha ha ha ha ha, chờ coi đi, ma quỷ, mày không chết tử tế được, không chết tử tế được!!”

Cô gái càng nói, càng cười điên cuồng, ánh mắt nhìn Lâm Đăng giống như nhìn một người chết.

Khuôn mặt Lâm Đăng lập tức âm trầm xuống, hấn cấn răng hung tợn nhìn chăm chăm cô ta, tựa hồ như đang suy nghĩ dùng phương pháp nào để tra tấn cô ta mới tốt.

Thiên Minh thị, Thiên Minh thị_____đội đội, cái tên nghe rất quen thuộc, đó không phải là địa bàn của Cảnh gia sao!

Lâm Đăng sửng sốt một chút, một lần nữa nhìn về phía cô gái, ánh mắt có chút đánh giá, “Cô họ Cảnh?”

Cô gái tóc đỏ nhếch miệng, ăn miếng trả miếng nói, “Mày cầu xin tao đi, nếu giọng điệu mềm mại khiến tao hài lòng, nói không chừng tao sẽ từ bi nói cho mày...”

Cô gái này đúng là không sợ chết.

Lâm Đăng nhíu nhíu mày, thoải mái nói: “Oh, vậy đúng là họ Cảnh rồi, vậy thì Cảnh tiểu thư, cô có phải ngay lúc đầu đã ôm ý định muốn chết? Tôi thấy cô đuổi hai vệ sĩ đi như thế, xem ra hai con chó nhỏ này không có bao nhiêu trung thành nha, lại dám ném cô ở đây, chắc chắn, tôi cảm giác bọn họ sẽ nghe lời cô đưa đồ vật đến Thiên Hải thị hay không rất là khó nói, đầu năm nay, ai còn cam nguyện bán mạng vì một người chết, cô nói có đúng không?”

Lâm Đăng nói những lời này phần lớn là để kích thích cô gái này, nhưng một phần nhỏ là sự thật, thời đại đã khác, chạy loạn bên ngoài là một hành động rất nguy hiểm, huống chi còn là trong trường hợp không có xe.

Uy lực của lưu đạn lớn như vậy, hấn cũng không tin chiếc xe đó còn có thể lái đi được.

Hơn nữa tang thi bên ngoài Thiên Minh thị không ít, chỉ là bị lưới điện và tường cao bảo vệ ngăn cản chúng nó đi tới, Thiên Minh thị là thành phố lớn, mật độ dân số đông, vật tư đương nhiên cũng phong phú, Cảnh gia có thể dọn ra một khu vực lớn xây dựng căn cứ dĩ nhiên không dễ, tự nhiên, người sống sót muốn vào căn cứ phải xuyên qua được tang thi bên ngoài lưới điện mới được, căn cứ Thiên Minh (Cảnh gia) từ trước đến nay không cho phép một phế vật gia nhập, nhất định phải có khả năng cống hiến cho căn cứ.

Đề tại trở lại phía trước, nếu xe còn bị nổ huỷ, một máy ghi hình còn có thể nguyên vẹn?

“Cô xác định là máy ghi hình còn có thể xem được sao, không phải chỉ là một mảnh đen thui đó chứ?” Lâm Đăng hí hup mắt nhìn cô hỏi, “Cô điên, mạnh miệng cũng không nên nói như vậy được.”

“Hừ, quả sinh nhật của anh họ cả làm sao mà tệ được, mày quên là Cảnh gia chúng tao có đội nghiên cứu khoa học tiên tiến trên thế giới sao?” Cô gái điên phản bác Lâm Đăng bằng lời lẽ rất rõ ràng.

“Xem ra không điên, là giả vờ?”

Cô gái điên không nói gì, nhưng đột nhiên nắm lấy con dao trên mặt đất, cô ta không bỏ qua ý định muốn giết chết Lâm Đăng.

Sắc mặt của Lâm Đăng càng thêm biến lạnh, hấn vung tay lên rất nhẹ nhàng đoạt lấy con dao trên tay cô ta, trở tay phản kích đặt nó lên cổ cô gái, “Muốn chết?!”

“Đúng, tao là muốn chết, anh Cát Nam chết, tao không dám tự sát... Anh Nam Nam đừng sợ, Tiêu Tiêu lập tức sẽ đi xuống đó tìm anh, lập tức là đến...” Cô gái tóc đỏ nhìn lên trời thì thào, qua một lát, lại nhắm chặt đôi mắt, bất động, nhìn thật giống như đã chết.

Lâm Đăng nghi ngờ đưa tay để dưới mũi của đối phương xem còn có hơi thở hay không, ai biết Cảnh Tiêu Tiêu đột nhiên ngẩng đầu lên, mở miệng cắn chặt lấy bàn tay của hấn, Lâm Đăng mất cảnh giác, bàn tay thả ra, con dao quay trở lại bàn tay cô ta, còn chưa kịp hành động thì đã bị Lâm Đăng một dao đâm vào tim.

Lâm Đăng dùng sức tách mở miệng của cô gái ra, thành công giải cứu bàn tay trái của mình, một lần nữa cắt dao găm vào trong giày.

Cô gái nằm trên mặt đất mở to hai mắt, đồng tử giãn ra, ánh mắt tan rã vô thần, trạng thái đã chết rõ rệt.

Lâm Đăng đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Cảnh Tiêu Tiêu, cô ta là chị họ của Cảnh Mặc, nể tình Mặc, từ giây phút hấn biết thân phận của Cảnh Tiêu Tiêu đã không có ý định giết cô ta, thậm chí giọng điệu

cũng thay đổi nhẹ nhàng hơn, hẳn thật sự định cứu cô ta, vì cô ta là chị họ của Cảnh Mặc, hẳn không muốn vì sự kiện này mà nảy sinh mâu thuẫn với Cảnh Mặc, chung quy vì bọn họ có quan hệ thân thích, so thế nào cũng gần gũi hơn một người ngoài như hẳn.

Nhưng vừa nãy, hẳn đã tự tay kết thúc sinh mệnh của cô ta, ngược lại là hoàn thành giấc mộng tự sát gặp người yêu của cô ta.

Chuyện này suy nghĩ ở bất kỳ góc độ nào, đều có khả năng lớn hình thành vết nứt không thể khắc phục giữa hẳn và Cảnh Mặc, nghĩ đến cứ như vậy mất đi một người bạn, trong lòng Lâm Đăng không thể nào dễ chịu được.

Lâm Đăng dùng con dao phay đào một cái hố ở đó, chôn cô gái vào bên dưới, mặt đất phía trên hơi nhô lên, mới rời khỏi nơi đó.

Sau đó, Lâm Đăng vẫn ở trong căn biệt thự đó, ý niệm ban đầu muốn chờ đợi thương tích khôi phục một chút sẽ đi tìm Cảnh Mặc, cũng bị hẳn hoàn toàn tiêu trừ.

Không biết Cát Nam và Cảnh gia có quan hệ gì, nhưng nhìn vào bộ dáng bình tĩnh của Cảnh Tiêu Tiêu, xem ra Cát Nam đối với Cảnh gia cũng là một tồn tại đặc biệt, Lâm Đăng căn bản không dám tưởng tượng khi biểu tình khi Cảnh Mặc nhìn thấy camera theo dõi.

Hiểu lầm cũ của bọn họ còn chưa được dỡ bỏ, bây giờ lại thêm một điều không thể được tha thứ_____giao tình giữa hẳn và Cảnh Mặc thực sự đã đi đến hồi kết.

Thời gian thực sự là một liều thuốc tốt để chữa bệnh, khi Lâm Đăng quay lại đó thì cỏ dại đã mọc đầy trên gò đất nhỏ, tâm tính đã cải biến rất nhiều.

Hẳn không còn vướng mắt có thể bị mất đi giao tình với Cảnh Mặc, cũng không lo lắng bị Cảnh gia truy nã, lâu như vậy không có người đến khu vực này tìm hẳn gây rắc rối, như vậy, hoặc là hai vệ sĩ kia nửa đường đã vào bụng của tang thi, hoặc là bọn họ không có ý định đi qua đó, nửa đường gia nhập tổ chức nào đó.

Mặc kệ nói thế nào, sự tình này vẫn còn có đường cứu chữa, chỉ cần hai vệ sĩ kia chết, chuyện này sẽ không bị người Cảnh gia biết.

Từ tư tâm mà nói, nếu suy đoán của hẳn là sự thật, Lâm Đăng sẽ đem chuyện này ém vào tận sâu trong bụng, hẳn sẽ không thẳng thắn phơi bày chuyện này với Cảnh Mặc.

Lâm Đăng không có ý định đứng lâu ở phần mộ, hẳn chỉ là nhìn thoáng qua thì muốn trở về.

Sáng sớm đi dạo một vòng đã trở thành thói quen của Cảnh Mặc, nhưng mà lần này hẳn đi xa hơn bình thường rất nhiều, bây giờ đã đến gần trưa, mặt trời toả sáng chói chang chiếu lên đầu hẳn, khiến cho hẳn có ảo giác tóc mình sẽ bị đốt trụi.

Ngay lúc xoay người, thân thể Lâm Đăng dừng một lát, hẳn rõ ràng cảm giác được có tầm mắt nóng bỏng rơi lên người mình, điều này làm cho não bộ của hẳn ngay lập tức tiến vào trạng thái cảnh giác, hệ thống cảm quan vận chuyển tốc độ cao_____phía đông nam, có người!

Lâm Đăng cẩn thận đặt tay vào túi quần của mình, lắc tay cầm khẩu Desert Eagle hạt nhân, động tác nhanh chóng mở chốt an toàn, rút súng ra chĩa vào hướng một cái cây phía đông nam, hành động qua nhanh quá dứt khoát khiến người không có thời gian để phản ứng.

“Đi ra!”

Một giây, hai giây, ba giây... Xem ra người phía sau thân cay vẫn còn ôm may mắn trong lòng.

Lâm Đăng xuy một tiếng, giờ súng chậm chậm đi tới gần cái cây, đột nhiên một thiếu niên tóc đen không thể chịu nổi nữa nhanh như chớp chạy ra phía sau cái cây, liều mạng chạy đi.

Lâm Đăng vốn định nổ súng, nhưng nhìn đến bóng dáng thiếu niên thì do dự một chút, hạ súng xuống lập tức đuổi về hướng của cậu ta.

Lâm Đăng chạy rất nhanh, điều này làm cho khoảng cách hẳn và đối phương ngày càng kéo gần.

“Mặc, Mặc!” Lâm Đăng sốt ruột hét to đối phương.

Thiếu niên không có ý định dừng lại, ngược lại càng thêm ra sức chạy về phía trước, chỉ là không khéo vấp lên một hòn đá dưới chân, bước tiếp lão đảo, cả người liền nằm sấp trên mặt đất, cậu ta biết bây giờ đứng lên có chạy cũng không kịp, nên quỳ rạp dưới đất không di chuyển.

Cuối cùng Lâm Đăng cũng đuổi kịp, nhưng không vội đi lên, mà là đứng cách cậu ta vài bước chân, ngừng hỏi, “Mặc... Cảnh Mặc, em, đã biết?”

Thiếu niên trên mặt đất giật giật, cố gắng chống đỡ đứng lên, đầu tiên là nâng tay chống lên mặt lá, sau đó đứng lên, đưa tay phủi sạch bụi bẩn và lá cây trên người, mới chậm rãi quay người lại.

Tác giả đã nói: Một năm sau nha, thế giới bên ngoài bây giờ sẽ rất tàn nhẫn, có một phần nhỏ tang thi có thể chạy

đa số tang thi có thể bước nhanh, còn có một bộ phận vừa hoá tang thi vẫn còn ở trạng thái tang thi ngốc.

38. Chương 38: Cát Nam

Đó là một khuôn mặt xa lạ, gương mặt thanh tú, đôi mắt rụt rè, không có một điểm nào tương tự với Cảnh Mặc.

Lâm Đăng cau mày, lạnh lùng nhìn cậu ta, “Vừa rồi sao lại lén lút trốn đằng sau thân cây?”

“Bởi vì...” Thiếu niên rụt rụt cổ, nhỏ giọng thì thầm, “Tôi là một đường chạy trốn đến đây, nhìn thấy có, có người, muốn tìm anh xin một chút thực vật, nhưng lại không dám... Vì vậy, tôi phân vân không biết có nên đi ra ngoài hay không.”

“Vậy tại sao lại chạy, không phải là có tật giật mình sao?” Lâm Đăng hung hăng áp hỏi.

“Tôi là phản xạ có điều kiện, sợ tang thi đuổi theo.” Âm thanh thiếu niên càng nhỏ, chân cũng không tự giác bắt đầu xê dịch về phía sau.

“Cậu có thể lăn.”

Thiếu niên cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, vặn vẹo thân mình liền vùng chân chạy.

Thấy đối phương chạy xa, Lâm Đăng mới cầm Desert Eagle ra đóng chốt an toàn, một lần nữa để nó lại trong túi quần.

“Ah...” Không biết thiếu niên quay ngược trở về lúc nào, lần này đang mặt đầy quần bách đứng trước mặt Lâm Đăng.

“Trở lại làm gì?” Giọng điệu Lâm Đăng lộ ra chút không kiên nhẫn, không nhìn thấy Cảnh Mặc, trong lòng hần sinh ra một loại cảm giác khó chịu không giải thích được, còn có chút thất lạc khó tả.

“Tôi rất đói, xin...” Đôi mắt thiếu niên có chút ướt ướt, khi nói chuyện thậm chí mang theo giọng cầu xin thương xót.

“Tôi không có.” Lâm Đăng không bởi vì chút kỹ xảo buồn cười này mà mềm lòng, hần vẫn không nhúc nhích cự tuyệt thỉnh cầu của đối phương.

Lòng người luôn không biết thế nào là đủ, người cho họ một chút thức ăn, họ không chừng lại có thêm lần nữa và lại một lần nữa muốn lấy của người, để trách đi phiền toái không cần thiết, Lâm Đăng chỉ có thể trả lời như vậy..

“Không thể, anh nhất định là có.” Thiếu niên rõ ràng không tin, lớn tiếng nói.

Lâm Đăng không muốn nói chuyện với cậu ta, biểu tình thờ ơ lướt qua cậu ta tiếp tục đi về phía trước, trong khoảng thời gian ngắn hần không thể trở về, cần phải tránh thoát thiếu niên này, hần không muốn bất cứ ai đảo loạn những ngày thanh bình ít ỏi còn lại.

Quả nhiên thiếu niên tính toán dây dưa hần, nhắm mắt đi theo phía sau hần.

Lâm Đăng chịu đựng trong chốc lát, thấy đối phương vẫn theo, liền dừng bước lại lập tức quay người, nắm lấy cổ áo thiếu niên dùng lực đẩy lên thân cây, tay đưa ra phía sau rút cây mã tấu ra đặt lên cổ cậu ta, đe dọa, “Đi theo nữa, tôi sẽ giết cậu.”

“Tôi, tôi không theo.” Thiếu niên sợ hãi gần như muốn khóc, làn da sau lưng bị vỏ cây thô ráp châm vào người sinh đau.

Lâm Đăng gật đầu, chỉ vào một con đường nhỏ phía bên phải, “Dừng cả ngày nghĩ muốn người khác bố thí cho cậu, bây giờ người sống trên thế giới này đều phải đối mặt với khủng hoảng thiếu lương thực, càng không có người tự hy sinh mình vì người chỉ để an ủi tâm linh. Tôi khuyên cậu không nên làm những chuyện chờ đợi trực lợi, chỉ bằng dựa vào bản thân mình mà tìm kiếm, tôi cho cậu một đề nghị, đi theo con đường này, có một căn biệt thự, cậu có thể đến đó tìm kiếm cơ hội, đương nhiên tôi cũng không cam đoan bên trong đó có đồ ăn hay không.”

Thiếu niên gật gù, giống như thực sự tin lời Lâm Đăng nói, thành thành thật thật đi về con đường đó.

Căn biệt thự đó từ lâu đã bị người sống sót khắp nơi cướp đoạt không còn gì, thứ có thể ăn trên cơ bản là không còn.

Lâm Đăng chỉ con đường đó cho cậu ta, chỉ để thoát khỏi cậu ta mà thôi.

Người không thân không quen biết, hần không có nghĩa vụ phải giúp đỡ cậu ta, ai biết đối phương có phải là bạch nhãn lang hay không, vì phòng ngừa bị kích bác nông dân và con rắn xảy ra trên người mình, Lâm Đăng chỉ có thể làm một người lạnh lùng.

Nhìn vài lần về hướng đó, đột nhiên Lâm Đăng tăng tốc chạy nhanh trở về, trong lòng suy nghĩ nơi này có lẽ không thể ở lại nữa.

Một người thật sự đói khát còn có sức lực để chạy sao, tinh thần thiếu niên nhìn khá tốt, hơn nữa trên mặt ngoài trừ vài vết bẩn, không có xuất hiện xanh xao vàng vọt, hay xương gò má lôm vào thê thảm.

Đây là đủ chỉ thấy, cuộc sống của thiếu niên không hề tệ, sau lưng cậu ta khẳng định có người khác, số người cụ thể thì không biết, nhưng chắc chắn không ít.

Bởi vì một người dưới tình huống không có vũ khí, thực tế rất khó mà sinh tồn trong mặt thế khi mà tang thi không ngừng tiến hoá.

Vài giờ sau, Lâm Đăng thu hết các vật tư không còn dư lại bao nhiêu trong biệt thự vào kho hàng nhỏ, chỉ cần có khả năng dùng được hần đều không bỏ qua.

Cho đến khi xe thuận lợi chạy lên đường lớn, Lâm Đăng mới thở ra đôi chút.

Trên đường đi ra ngoài, Lâm Đăng quả nhiên nhìn thấy một nhóm người, có khoảng ba hoặc bốn, bọn họ không ngừng ngoắc xe Lâm Đăng.

Nào ngờ Lâm Đăng không hề có ý định sẽ dừng xem ngược lại đạp mạnh ga, tăng tốc lao vọt qua.

Người đàn ông đứng giữa đường ý đồ đón xe, sắc mặt lập tức tái mét, vội vàng nhảy vào lề đường.

Chuyện bọn họ có thể làm, là bắt lực nhìn chiếc xe Hummer màu đen bay xa.

“Mẹ, thằng đó thiếu chút đụng chết tao!” Người đàn ông lúc này đứng ở giữa đường cảm giận nói.

“Thôi đi, vừa nhìn là biết người không dễ chọc, muốn đập xe nó, còn phải xem chúng ta có mạng đập không, cũng không biết A Đồng bên kia tình hình thế nào.”

“Đúng thế, A Đồng sao giờ vẫn chưa về, sẽ không xảy ra tai nạn ngoài ý muốn nào chứ, hay là để tôi đi tìm cậu ấy, để cậu ấy đi một mình tôi không yên tâm được.”

“Dừng, vẫn là nên đợi cậu ấy về, sau khi xác định bên trong an toàn, chúng ta lại cùng nhau đi vào.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.”

Lâm Đăng không có nơi nào đặc biệt muốn đi, vì thế hắn cứ đi thẳng trên con đường này, lái một lúc chạy thẳng hết nửa ngày, lúc này bầu trời có một chút lơ mờ, Lâm Đăng không thể không tăng tốc xe.

Biển báo Thiên Ngô thị treo trên đại lộ cho thấy còn cách bảy km từ vị trí hiện tại.

Thiên Ngô thị kề sát với Thiên Minh thị, Lâm Đăng cảm giác đây là do ông trời sắp đặt sẵn, nếu ông trời đã muốn hắn đến tìm Cảnh tiểu đệ, vậy thì hắn đành mặt dày mày dạn đến Thiên Minh thị một chuyến, nói thế nào thì cũng phải tìm hiểu rõ xem hai vệ sĩ kia cuối cùng có còn sống vào Thiên Minh thị hay không.

Cuối cùng còn phải nhìn xem thái độ của Cảnh tiểu đệ, biết đâu cậu ta còn có thể tha thứ cho mình, Lâm Đăng biết Cảnh Mặc không phải là người thích mang thù.

Hơn nữa Cảnh Mặc từ nhỏ tự bế, không khẳng định cậu ta có bao nhiêu thân thiết với người chị họ này, cậu ta ngay cả người nhà mình còn chán ghét mà.

Càng nghĩ sâu, trong lòng Lâm Đăng càng thêm thả lỏng, hắn cảm giác tảng đá lớn đè nặng trong lòng mình đang từ từ nhỏ đi, hiện tại chỉ chờ Cảnh Mặc nói một câu, chỉ cần Mặc không ghét mình, như vậy Lâm Đăng không cần thiết phải phức tạp chuyện gì, cho dù hai vệ sĩ kia mang máy ghi hình trở lại, cho dù hắn bị Cảnh Dục truy nã, chỉ cần giao tình với Cảnh Mặc vẫn còn, tin tưởng cậu sẽ không để cho anh trai bắt mình.

Chiếc xe lái vào Thiên Ngô thị, Thiên Ngô thị có thể xem là loại thành phố bậc trung, tang thi chắc chắn không ít.

Lâm Đăng không có chậm lại tốc độ, gặp phải chướng ngại vật hắn sẽ trực tiếp cán qua, mục đích là không để cho xe ngừng lại.

Đám tang thi xung quanh rõ ràng đi nhanh hơn rất nhiều, lắc lư trên đường cơ bản toàn là tang thi cấp một, tốc độ tương đương với người bình thường đi bộ.

Chỉ ngẫu nhiên có vài con vừa hoá tang thi không bao lâu, vẫn còn duy trì xiêu vẹo chậm chạp.

Âm thanh động cơ ô tô thu hút đến đám tang thi, có mấy con thậm chí nhanh chóng chạy tới xe, nằm trên cửa kính hung ác hú dữ dội về phía Lâm Đăng.

Nhưng những con tang thi đó không kiên trì được bao lâu, đã bị chiếc xe lao vút đi ném lại phía sau.

Tang thi cấp hai không nhiều, chỉ ít ỏi vài con, phần lớn là tang thi cấp một.

Đợi đại quân tang thi phía sau xe tụ tập lại, Lâm Đăng thấy thời cơ đã đến, ném một trái lựu đạn hạt nhân.

Mười giây hẹn giờ qua đi, một làn sóng nhiệt nháy mắt quét chìm đại quân tang thi, tiếng nổ điếc tai chấn trời khiến một số người sống sót ở Thiên Ngô phải cầm ra ống nhòm, và nhìn thấy, sau vụ nổ qua đi trước mắt là quang cảnh điêu tàn, một ít toà nhà thậm chí bị nổ sập.

Nhưng mà lúc này, trên sân thượng một toà nhà, một thanh niên trẻ tuổi tóc màu nâu nhạt đang cầm ống nhòm quan sát con phố cách đó không xa, trong khi tầm mắt của mọi người tập trung vào nơi bị đánh bom, anh ta cố tình nắm bắt đuổi theo chiếc hummer màu đen biến mất rất nhanh sau các toà nhà.

“Cát thiếu gia, khi nào chúng ta đi đến Thiên Minh thị?” Một nam kính đen đứng phía sau anh ta hỏi, hơi thiếu kiên nhẫn.

Người thanh niên buông xuống ống nhòm, đôi mắt màu nâu chợt loé lên một tia trầm tư, qua một lát, anh ra mới trả lời, “Arine, ghi hình trước cứ để chỗ tôi đi, tôi không cho phép các người nói ra, các người cũng đừng lảm nhảm.”

Arine nhìn A Nguyên đứng kế bên khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc, thấy đối phương không ý kiến gì với quyết định của Cát thiếu gia, cũng không nói thêm gì.

Cát Nam thản nhiên nhìn thoáng qua hai ống quần trống rỗng của mình, giật giật môi, lại nhấn mạnh một câu, “Thù này, không cần thiết phải núp dưới vỏ bọc của người khác để báo giùm.”

“Tôi hiểu, thiếu gia.” Từ đầu vẫn luôn không nói, đột nhiên A Nguyên nghiêm túc lên tiếng.

“Thôi, chúng ta đi xuống đi, tôi buồn ngủ.” Cát Nam nhắm nhẹ lại đôi mắt, nghiêng người mệt nhọc ỉu xiu dựa vào ghế sau lưng.

A Nguyên gạt đầu, đưa tay ôm Cát Nam lên và đi về phía cửa nhỏ.

Arine cũng đẩy xe lăn đi phía sau bọn họ.

Khi ba người đi xuống hành lang phẳng, A Nguyên lại đặt Cát Nam lên xe lăn, bởi vì hắn biết thiếu gia cũng không thích bị người khác ôm.

“Tôi bây giờ chỉ là một phế vật.” Cát Nam cười tự giễu, cười cho đến khi những giọt nước mắt mặn chát chảy tới miệng mới ngưng lại được.

Arine nhanh chóng đưa lên chiếc khăn tay.

Cát Nam chôn mặt vào trong khăn một lúc lâu, mới khàn khàn nói, “Đẩy tôi trở lại phòng, A Nguyên Arine, hai anh phải nhớ luôn quan sát hướng đi của chiếc hummer đó.”

Arine khó hiểu nhìn về phía Cát Nam, đang muốn mở miệng hỏi thì bị A Nguyên đập nhẹ một cước.

“Tôi sẽ chú ý đến nó, thiếu gia nên nghỉ ngơi giữ sức khỏe.” A Nguyên đẩy Cát Nam vào phòng ngủ, giúp anh ta nằm lên giường mới lui ra ngoài, nhẹ nhàng khép lại cửa phòng.

Arine đứng ngoài cửa, mặt khổ qua nhìn A Nguyên, “A Nguyên, việc tiểu thư giao phải làm sao đây?”

“Tiểu thư_____cậu cho rằng không có chúng ta bảo vệ, cô ấy có thể sống?” A Nguyên lạnh lùng nói.

Arine mở to hai mắt nhìn, “Sao, sao lại thế?!”

“Ngu ngốc.” A Nguyên xoay người đi về phía cầu thang, “Tiểu thư giết em gái của Cát thiếu gia.”

Những lời này của A Nguyên khiến Arine ngây người đứng tại chỗ, không thể chuyển động, mãi cho đến khi A Nguyên trở về, hắn còn đứng ở đó.

“Đã hiểu chưa?” A Nguyên hỏi.

“Có một chút.” Arine gạt đầu, “Nhưng chúng ta là vệ sĩ Cảnh gia...”

“Tôi không cho phép bất cứ ai làm tổn thương Nam thiếu gia.” A Nguyên lạnh lùng ngắt lời Arine.

“A Nguyên...”

“Arine, nhiều lời nhiều sai, về sau cậu nên xem mình là người câm đi.” A Nguyên đột nhiên ngẩng đầu nhìn Arine, ánh mắt lạnh lẽo khiến lòng người sinh sợ hãi.

Arine nhin không được run rẩy một chút, nhanh chóng đáp ứng thuận theo.

Tác giả đã nói: Có bao nhiêu người nghĩ thiếu niên đó là Mặc Mặc? Ha ha ha ha ha ha, mấy người đúng là ngây thơ ghê [tà ác] (‘ ‘)

Ex: tác giả thật thiếu đánh -.-

Nói thật chứ, hành động muốn trả thù của Cát Nam cũng dễ hiểu, cái này là do Lâm Đăng gây sự trước, Cát Nam bắn Lâm Đăng là hoàn toàn có lý do chính đáng, Lâm Đăng còn chơi ác ném lựu đạn trả thù. Đọc chương này, tui rất đồng cảm cho Cát Nam, nhưng tiếc là anh chỉ là pháo hôi qua đường không thể làm tiểu thụ của mì được:v

Truyện ngụ ngôn Bác nông dân và con rắn có rất nhiều dị bản, kể về một bác nông dân nhân từ nhưng lại thiếu khôn ngoan, cứu một con rắn và bị nó cắn lại, câu truyện có ý nghĩa:

Lòng nhân từ vốn rất quý nhưng điều quan trọng là lòng nhân từ ấy phải dành cho ai xứng đáng. Còn đối với những kẻ bạc bẽo vô ơn thì không cần phải rủ lòng thương những kẻ ấy có chết thảm cũng đáng.

39. Chương 39: Cẩn Cứ Thiên Minh

Lâm Đăng tìm một toà nhà trong Thiên Ngô thị nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau, khi giải quyết xong vấn đề của cái bụng, hắn bắt đầu tính toán nên đem cái gì để ở bên ngoài.

Tính toán lại tính toán, Lâm Đăng quyết định để Remington và Desert Eagle hạt nhân vào kho hàng nhỏ.

Mở ra kho trang bị vũ khí, quả nhiên nhiều thêm một hai mươi Bạch tinh thể, và năm Lam tinh thể, là ngày hôm qua nổ chết đám tang thi kia thu được. Lâm Đăng không nói hai lời dùng hết Bạch tinh thể, đổi lấy bốn lựu đạn phổ thông, lại từ trong kho hàng lấy ra một khẩu đạn ghém M3, để đầy đạn bên trong hai túi quần.

Sau khi làm xong hết công việc chuẩn bị, Lâm Đăng lại leo lên xe, trực tiếp lái tới Thiên Minh thị.

Trên đường cao tốc ngổn ngang đủ loại phương tiện, Lâm Đăng đành phải chậm lại tốc độ, chậm rãi điều khiển xe chạy lên phía trước, thậm chí có đôi khi không có lối đi, Lâm Đăng cho hummer trực tiếp dừng qua, tuy xe chất lượng tốt nhưng cũng không chịu nổi hắn cứ lao về phía trước như vậy, không bao lâu tự động chết máy.

Lâm Đăng không thể nào không bỏ lại chiếc xe, chạy bộ về phía trước.

Càng đến gần lối vào Thiên Minh thị, số lượng tang thi càng nhiều, Lâm Đăng không có biện pháp, đành phải chạy ngược lại, thuận tay ném vài trái lựu đạn phổ thông qua, uy lực rất nhỏ, một lần chỉ có thể nổ mười mấy con tang thi, mà còn chưa chắc là nổ chết, so sánh với lựu đạn hạt nhân thì đúng là đồ bỏ.

Nhưng hắn không muốn cầm ra lựu đạn hạt nhân, từ nơi này rõ ràng có thể nhìn thấy tháp canh sau lưới điện, không chừng hiện tại có người đang quan sát hắn, cái gọi là tài không để lộ, Lâm Đăng không muốn để người khác biết chuyện mình sở hữu vũ khí năng lượng cao.

Có vài con tang thi cấp hai ngửi được mùi thịt người, quay xung quanh giống như gà hăng máu hung dữ xông qua phía hắn, Lâm Đăng thấy, ngược lại dừng chân không bỏ chạy, xoay người rút mã tấu đứng đó chờ.

Thực tế thì tang thi cấp hai không có bao nhiêu đáng sợ, người càng chạy lại càng dễ bị nó bắt, tất nhiên, chạy nhanh thì là vấn đề khác. Lâm Đăng là lười chạy, mà quan trọng hơn là hắn phải chứng tỏ sức mạnh của mình để các vệ sĩ trên tháp canh nhìn thấy.

Tang thi cấp hai hung hăng chạy đến trước mặt hắn, há rộng cái mồm hôi thối muốn cắn tới Lâm Đăng.

Lâm Đăng giơ một đao cắt ngang dễ dàng xử lý nó, tiếp đó bay lên một đá, trực tiếp đá nát đầu con tang thi khác, khi con tang thi thứ ba xông tới, thân thể hắn chợt loé, mã tấu lại chém qua, đầu tang thi bị hắn bổ dọc.

Sau đó là con thứ tư, thứ năm, thứ sáu...

Chờ đến khi hắn giết gần xong hết tang thi cấp hai, đại quân tang thi cấp một chuẩn bị xông lại. Lâm Đăng nhanh chóng chui sâu vào trong một chiếc xe bị bỏ, đóng lại cửa, thấp cơ thể xuống.

Da da da da _____

Tiếng súng máy dày đặc nổ tạch tạch đột nhiên gián đoạn lại hành động của tang thi, một cơn bão đạn bao trùm xuống đám tang thi chưa kịp phản ứng, trong đó còn nghe được âm thanh liên tiếp của đại pháo, đại pháo uy lực rất lớn, âm thanh oành oành của nó khiến lỗ tai Lâm Đăng có chút tê rần.

Lâm Đăng nằm trên ghế, khoé miệng cong lên, xem tình hình này có thể vào đi.

“Đi ra.” Một vài người đàn ông võ trang hạng nặng đứng cạnh chiếc xe Lâm Đăng lẩn trốn.

Lâm Đăng thẳng cơ thể, nhìn bọn họ, sau đó mở cửa xe đi xuống.

“Cậu là đến đầu nhập vào căn cứ chúng tôi, phải không?” Mở miệng hình như là tiểu đội trưởng, trên miệng còn treo lủng lẳng một miếng thuốc, híp mắt đánh giá Lâm Đăng.

“Phải, không biết tôi có đủ điều kiện chưa?”

“Có thể, nhưng phải nộp hết vũ khí lên trên, căn cứ chúng tôi không cho phép ai mang vũ khí đi vào.”

“... Không thành vấn đề.” Lâm Đăng giả vờ khó xử suy nghĩ một lúc, sau đó cắn răng làm theo, “Ok, vậy làm theo các anh nói đi.”

“Lên xe.” Người đàn ông chỉ hướng chiếc xe vận tải bọc thép đậu cách đó không xa, vài người nhanh chóng lên xe, Lâm Đăng nhìn quanh, trên mặt đất rậm rạp xác tang thi, có vài con còn đang chuyển động, lắc lắc lảo đảo muốn đứng lên lập tức bị vài tay súng bắn tía trên tháp xử lý.

“Còn chưa lên?” Người đàn ông nhảy vào xe, khi ngồi xuống ổn định, lại hướng về Lâm Đăng hô to.

Lâm Đăng nhanh chóng nhảy vào, bên trong xe bọc thép rất rộng rãi, hắn tùy tiện chọn một chỗ ngồi xuống, tiểu đội trưởng nhàn rỗi không có việc gì liền giải thích cho Lâm Đăng một số quy định của căn cứ Thiên Minh, “Đầu tiên đi vào sẽ soát người, sau đó cách ly quan sát một ngày, sau đó mới được cấp giấy phép cư trú... Ngoài ra, căn cứ chỉ mở điện vào một đoạn thời gian, đó là từ một giờ chiều đến chín giờ tối, còn lại thì khu dân cư luôn ở trạng thái cúp điện.”

“Biết.” Lâm Đăng gật đầu đáp lời, những quy định này hắn đều biết, các quy định của một số căn cứ trên cơ bản đều là giống nhau.

Người đàn ông gật đầu, “Thân thủ của cậu rất tốt, sau này trong căn cứ sẽ không quá kém, có hứng thú gia nhập đội tuần tra của chúng tôi không?”

Lâm Đăng suy nghĩ một lúc, chần chừ hỏi: “Nhất định phải tham gia vào đội nào sao?”

“Nếu cậu không muốn gia nhập cũng được.” Người đàn ông mỉm cười, “Chỉ là căn cứ mỗi ngày chỉ phát miễn phí một cái măn thầu, nếu cậu chấp nhận ăn mỗi măn thầu, cũng có thể ở trong căn cứ cả đời không ra ngoài, miễn là căn cứ không sụp đổ, cậu muốn cả đời ăn măn thầu chờ chết cũng không sao, chẳng qua là bị người khinh thường mà thôi.”

“Được, tôi sẽ suy nghĩ về nó.”

“Cẩn thận xem xét đi, nhóc con.”

Sau đó trong một thời gian dài, hai người bên trong xe cũng không nói gì nữa, cho đến khi xe bọc thép dừng lại, người đàn ông mới vỗ nhẹ vào vai Lâm Đăng, “Đi ra ngoài.”

Tiếp theo là thông lệ nộp vũ khí lên trên và kiểm tra, nhân viên kiểm tra hỏi vài câu theo lệ thì bảo người mang Lâm Đăng đến khu cách ly.

Cái gọi là khu cách ly thực sự là một căn phòng tương tự như phòng giam kín, bên trong chỉ có một ván giường bằng gỗ, còn có một cái chăn toát ra đủ mùi kỳ lạ, Lâm Đăng dứt khoát ném chăn xuống đất, trực tiếp nằm lên ván gỗ, ở góc phòng có lắp đặt một camera giám sát, quan sát tình huống của người sống sót bên trong, nếu có nhiễm bệnh, lực lượng cảnh vệ tuần tra vùng lân cận sẽ ngay lập tức xông vào phòng, bắn chết người hoá tang thi.

Thật ra, thời gian này đích thực rất nhàm chán.

Lâm Đăng nhắm mắt lại ngủ một lúc, một lúc sau lại tỉnh, liên tục vài lần cuối cùng mới tới được giờ cơm trưa, có thể dựa vào cái cố ăn cơm mà đi ra ngoài một phen, nhưng phải trở về căn phòng sau một giờ.

Bên phải khu cách ly có người đang phân phát măn thầu và canh nóng, chỉ có vài người đứng ở đó, có lẽ là người sống sót mới chạy đến hôm nay. Lâm Đăng nhìn hai người đàn ông mặc tây trang rách nát, cảm giác có chút quen mắt, lại nhìn sang thanh niên trẻ tuổi tóc màu nâu nhạt ngồi trên xe lăn, đây không phải là...

Tuy rằng hai người đàn ông tây trang màu đen đằng sau anh ta không đeo kính đen, nhưng tưởng nhớ lại một chút, thực sự không tốn nhiều mạch não đã có thể đoán ra thân phận của bọn họ.

Hai người này chẳng phải là hai anh trai vệ sĩ hôm đó mình ăn trộm dầu sao.

Còn có người trên xe lăn, còn không có chết, thật đúng là mạng lớn mà, nếu hần đoán không sai thì người ngồi xe lăn chính _____ Cát Nam trong miệng của Cảnh Tiêu Tiêu.

“À này~” Cát Nam nhú nhú mày nhìn Lâm Đăng, híp mắt cười tươi, “Tôi có thể được biết tên anh không?”

“Không thể.” Lâm Đăng nhìn chăm chăm vào hai ống quần trống rỗng dưới gối, nói cự tuyệt rất rõ ràng.

Người này nhìn là biết không dễ đối phó, bị hần thổi bay mất hai chân vẫn có thể cười với hần, công lực nhẫn nại này không phải người bình thường có thể so sánh.

Đối với hành động thô lỗ của Lâm Đăng, Cát Nam giống như không để vào trong lòng, rất rộng lượng mỉm cười với hần.

Lâm Đăng hoàn toàn bỏ qua anh ta, bước lên nhận màn thầu và canh sau đó đi về căn phòng cách ly của mình.

Chờ cho đến khi Lâm Đăng đi xa, tươi cười trên mặt Cát Nam dần dần biến mất, đôi mắt âm ngoan dõi theo bóng dáng của hần, “Mày đã tặng cho tao món quà lớn như vậy, tao nhất định sẽ nghĩ cách tặng lại cho mày gấp đôi!”

“Nam thiếu gia, còn nhiều thời gian.” A Nguyên đẩy Cát Nam sang hướng khác, cũng không quên nói với Arine, “Arine, đến phòng chỉ huy liên hệ một chút với hai vị thiếu gia Cảnh gia của chúng ta đi.”

Arine gật đầu, nhanh chóng chạy tới hướng phòng chỉ huy bên ngoài căn cứ, nếu không phải A Nguyên nhắc nhở, hần thiếu chút nữa quên tìm người hỗ trợ đi thông báo.

Buổi sáng khoảng chín giờ, có người lại đây dẫn Lâm Đăng đi làm thẻ cư trú, kỳ thực là một cái thẻ màu xanh, bên trên in ấn thông tin cơ bản của Lâm Đăng.

Nhận tấm thẻ màu xanh và một quyển sổ quy định của căn cứ xong, Lâm Đăng đã hoàn toàn tự do, nhân viên làm thẻ đưa Lâm Đăng ra khỏi khu cách ly thì đưa cho hần một tờ giấy và một chìa khóa, để cho Lâm Đăng tự mình đi tìm phòng ở được phân phối.

‘Tiểu khu Thanh Thượng số 59, phòng 303’

Lâm Đăng nhìn vào mảnh giấy trong tay, đang định tìm ai đó hỏi thăm tiểu khu Thanh Thượng ở đâu, đột nhiên nghe tới âm thanh ồn ào ở phía trước.

Người dân trên đường phố lui ra hai bên, chờ đợi một chiếc Limousine sang trọng đi qua mới tụ lại thì thăm to nhỏ nói về cái gì đó.

Chiếc Limousine chạy không bao xa thì dừng lại, Lâm Đăng nhìn chung quanh một vòng, ngồi xổm xuống bên cạnh một bác gái bán hàng rong, lấy một nắm thịt bò khô trong túi quần ra để trước mặt bà, “Tiểu khu Thanh Thượng ở đâu?”

Đôi mắt bác gái sáng ngời, người như bà thì không dám đi ra ngoài giết tang thì tìm kiếm vật tư, đồ ăn thì chỉ có thể ăn màn thầu, thịt bò khô trước mặt đối với bà đâu chỉ có lực hấp dẫn một hai điểm, bà nhanh chóng đem hết thịt bò khô không hề thừa lại một chút nào nhét vào trong túi, sau đó nhìn quanh thấy không có ai nhìn qua đây, mới nhẹ nhàng thở ra nói với Lâm Đăng, “Tôi sống ở tiểu khu Thanh Thượng, đợi một lát tôi sẽ đưa cậu qua đó đi.”

“Vậy bác cứ bày bán đi, tôi đi dạo một chút sẽ quay lại tìm bác.” Lâm Đăng vỗ vỗ bụi thịt bò khô trên tay, đứng dậy đi tới tham gia vào đám đông quần chúng vây xem chiếc Limousine.

Một nam tử tuổi trẻ mặc tây trang giày da đi xuống, Lâm Đăng nhận ra anh ta, đó là anh trai Cảnh Mặc _____ Cảnh Dục.

“Tiểu Nam, chân của em sao lại thế này?” Cảnh Dục khiếp sợ nhìn ống quần trống rỗng của Cát Nam.

Cát Nam lắc đầu, tầm mắt lại chuyển về chiếc xe phía sau Cảnh Dục.

Cảnh Dục theo tầm mắt của anh ta nhìn qua, dừng một chút, lập tức hiểu rõ cười nói, “Hiện tại Cảnh Mặc cứ như bị ám nhốt mình trong phòng thí nghiệm, đã vài tháng không đi ra ngoài, em ấy còn không biết tin em đã trở về.”

“À, vậy để em đi tìm cậu ấy cũng được, đã nhiều năm không gặp, không biết Tiểu Mặc bây giờ ra sao.” Cát Nam mặc dù cười nhưng trong ánh mắt lộ ra sự thất lạc sâu sắc.

Lâm Đăng nhìn nhìn cảm thấy nhàm chán, đang định trở lại tìm bác gái để bà dẫn đường, lại tình cờ nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu trắng lao từ trung tâm thành phố tới.

Xe thể thao dừng lại bên cạnh chiếc Limousine, người ở bên trong bước vội xuống xe, trực tiếp bước đến trước mặt Cát Nam, nhìn tình trạng của người trước mặt thì đứng ngẩn ra.

“Tiểu Mặc...” Trên mặt Cát Nam mang theo nụ cười bất ngờ, ánh mắt dịu dàng nhìn Cảnh Mặc như có thể hoà với nước.

“Anh Cát Nam.” Cảnh Mặc ngồi xổm xuống, nghiêng đôi môi đỏ nhìn chằm chằm vào ống quần trống rỗng của anh ta, qua một lát mới đưa đầu nhẹ nhàng dựa lên phần đùi còn lại của Cát Nam, giọng nói lộ ra lạnh lùng, “Là ai làm?”

Cát Nam chỉ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Cảnh Mặc, cười nói, “Không có việc gì lớn, Tiểu Mặc đừng can thiệp vào chuyện này, anh muốn tự mình giải quyết.”

Cảnh Mặc không nói gì nữa, chỉ đứng lên, ôm Cát Nam từ trên xe lăn đặt lên ghế pho lái chiếc xe thể thao màu trắng, đợi khi cậu ngồi vào trong xe, mới lên tiếng nói: “Em sẽ khiến anh đứng lên một lần nữa.”

“Được.” Cát Nam gật đầu, khuôn mặt thả lỏng tựa vào ghế mềm.

Từ đầu tới cuối Cảnh Mặc không liếc nhìn anh ruột mình một cái, giúp Cát Nam thắt dây an toàn, cậu bắt đầu khởi động xe chạy về hướng trung tâm thành phố.

Trên gương mặt Cảnh Dục mang theo sự giận dữ lạnh lùng, anh ta quay đầu hỏi cấp dưới bên cạnh, “Như thế nào, đám lão già đó bây giờ đều bị cậu ta trị im luôn rồi?”

“Mấy vị tiến sĩ đều cực kỳ tôn sùng tiểu thiếu gia phụ trách quản lý toà nhà nghiên cứu.”

“Hừ.” Cảnh Dục cười lạnh, “Xem ra mấy lão già ngu ngốc này ngại mình sống quá lâu.”

“Muốn là...”

“Không, cứ để bọn họ sống lâu thêm vài ngày, trước mắt vẫn còn có chút tác dụng.”

Lâm Đăng nhìn theo chiếc xe thể thao màu bạc dần dần xa, gãi gãi cằm, tuy rằng nhìn Cảnh Mặc thân thiết với Cát Nam, trong lòng rất không thoải mái, thế nhưng sự biến hoá của Cảnh Mặc khiến tận sâu trong đáy lòng hắn mới thật sự là khó chịu.

Một năm qua đi, ngoại trừ tầm vóc cao lên, khuôn mặt càng xinh đẹp, không nghĩ tới nói chuyện đã mạch lạc rồi.

Sự thay đổi này của Cảnh Mặc cũng quá lớn đi, cậu ấy còn là đứa trẻ ngoan ngoãn ít nói kia sao? Sự thay đổi của Cảnh Mặc nhất định là có nguyên nhân, Lâm Đăng thực sự rất muốn biết một năm này đã phát sinh chuyện gì.

Nếu nói trước kia Cảnh Mặc là khối sắt đen chìm sâu dưới đáy biển, thì hiện tại cậu ta đã trải qua rèn rũa, hơn nữa đã trở thành thanh kiếm sắc bén được khảm đá quý, người trước trầm tĩnh nội liêm, người sau toàn thân toả sáng.

Cảnh Mặc như vậy khiến hắn cảm giác rất xa lạ, nhìn không thấu.

Hơn nữa, Cảnh Mặc rất để ý Cát Nam, điểm ấy ai cũng có thể nhìn ra.

Còn không rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt đi, hần không dám đem mạng sống của mình ra đánh bạc.

Ex: Nói không phải chớ anh Đăng, anh mà chơi game thì tốt nhất phải chơi võ lâm, da dày thịt béo, tổ đội thì phải giữ vị trí T, với khả năng kéo cừu hận như anh bảo đảm sẽ là một T xuất cmn sắc:v

40. Chương 40: Mười Ba Năm

Tiểu khu trông rất yên tĩnh, ở trong các ngõ ngách chỉ nhìn thấy rất ít người, ai cũng bơ phờ, trên khuôn mặt đa số là biểu tình chết lặng, không có công trình giải trí, cuộc sống như vậy không khác gì ở trong tù..

Càng đi vào bên trong mới có thể cảm nhận được một chút hơi người, nhưng phần lớn chỉ là ngồi ở trong sân chơi cờ, linh tinh vớ vẩn, bọn họ có vẻ không thích đi ra ngoài dạo phố.

Trên các bức tường xung quanh dày đặc lỗ đạn ở khắp nơi, còn có một chỗ màu đen do bom lưu lại, có thể nhìn ra được, lúc trước bọn họ thanh lý nơi này đã hao tổn bao nhiêu lực lượng.

“Là ở đây.” Bác gái đi ở phía trước dừng lại, chỉ vào khu chung cư bên trái.

“Ừ.” Lâm Đăng thốt một tiếng, lập tức muốn đi lên đẩy cánh cổng sắt.

“Nhóc con, chờ một chút, cậu còn có thịt bò khô không?” Bác gái thần bí đến gần hỏi.

Lâm Đăng nhìn vào khuôn mặt của đối phương, biết rằng bà ta đang muốn nói cho mình tin tức gì đó, nếu không sẽ không da mặt dày muốn đồ ăn.

“Chỉ còn có chút này.” Lần này Lâm Đăng chỉ đào đào hơn nửa giờ mới móc ra, cho đối phương ảo giác rằng hần cũng không còn.

“Ít như vậy à?” Bác gái rõ ràng có chút không hài lòng, chép chép miệng, “Quên đi, coi như tôi bán cho cậu cái nhân tình, cái toà nhà cậu ở bên trong toàn mấy người không tốt lành gì, mỗi khi ở đó có người mới, đều bị bọn họ ‘chiêu đãi’ tận tình một phen, nói là quà gặp mặt cho người mới, nhưng sự thật nha, cũng chính là bình thường bị đè nén quá, muốn tìm nơi trút giận xả khí, nghe nói, có mấy lần còn đánh chết người đó, cậu phải cẩn thận một chút, lúc có được cái gì tốt thì phải cố gắng giấu diếm đi, kéo bị bọn họ cướp, đám người đó căn bản không biết phân biệt phải trái...”

“Tôi biết.” Lâm Đăng gật đầu.

“Tuổi trẻ tinh lực tràn đầy, đừng bị mấy con hồ ly kia câu đi, tội nó đùa nào cũng có bệnh trên người.” Bác gái hướng đầu vào trong bũ môi, ôm túi vải lớn trên tay mình rời khỏi.

Lâm Đăng không có đi vào bằng lối cửa chính, mà là đi đường vòng đến cửa nhỏ, từ trong túi quần lấy ra cái kẹp giấy, kéo thẳng ra hướng vào lỗ khóa loay hoay.

Khu tiểu khu này xem như là tiểu thu loại kém, ổ khoá không phải hàng thứ cao cấp gì, Lâm Đăng mở cửa rất dễ dàng.

Sau khi đi vào, hần lại vụng trộm đi vòng đến phía trước khu góc tối, đứng ở nơi đó, toàn cảnh trong sân đều thu hết vào tầm nhìn. Quả nhiên có hai gã cao lớn vạm vỡ cầm một cây chỗi và gậy bóng chày canh giữ hai bên cửa, bên trong sân còn có bốn người đàn ông đang ngồi, trong tay bọn họ cầm poker, xem ra là đang đánh bài, trong đó một người đàn ông đeo kính trắng, hai người đàn ông trung niên đầu húi cua, cuối cùng là một gã mặt mụn có thể so với bề ngoài của mặt trắng, cổ tình lại còn rất béo, trên đầu trên mặt nhúc nhúc mỡ, nhìn cực ghê tởm. Đương nhiên gã còn rất khí phách ôm hai người phụ nữ mặt trét đầy phấn, bộ dáng không được đẹp, hoặc là môi quá dày, hoặc là mắt quá nhỏ, đáng người một là gậy trúc, một như thùng nước, tóm lại là rất lập dị.

“ĐM, bài quỷ gì đây!” Gã mặt mụn tức giận ném bài trên tay lên bàn, sau đó đem bài trộn lẫn dồn hết lại, “Không chơi!”

Ba người trên bàn đành phải buông bài xuống, hai người phụ nữ một trái một phải in hai môi son lên khuôn đầy mỡ của gã mặt mụn.

“ĐM, liếm sạch cho ông.” Gã mặt mụn rất khó chịu véo eo của cả hai cô, bên trái thì toàn là xương, bên phải là eo thùng nước, nắm rất chính xác thịt.

Hai người phụ nữ phải phục tùng kẻ sát lại liếm, Lâm Đăng ngay lập tức quay đi, hình ảnh thực sự quá đẹp, nhìn thật sự muốn nôn mửa.

Gã mặt mụn còn ngại không đủ tận hưởng, thò tay chụp lên eo thùng nước bên cạnh, khiến thịt mỡ trên eo cô ta run lên, “CMN mày ăn cái gì được cỡ này, đã vốn xấu, còn CMN béo như vậy, ông đây còn muốn mày làm mẹ gì!”

Eo thùng nước có chút uỷ khuất cúi đầu, nước mắt bắt đầu lạch cách lạch cách rơi xuống.

“Đủ, mày cũng lắm chuyện.” Kính mắt nam nhìn không được nữa, nhìn không được nói gã mặt mụn một câu.

“Tao dạy dỗ đàn bà của mình, cần mày phải lên tiếng sao?” Lửa giận gã mặt mụn tăng vọt, bốc lấy bài trên bàn ném lên mặt kính mắt nam.

Bị gã ném như vậy, kính mắt nam lại không có tức giận lên, chỉ là đẩy gọng kính, đứng dậy đi vào toà nhà.

“Cái mẹ gì!” Gã mặt mụn quay về hướng rời đi của kính mắt nam một câu nhỏ một cục đờm, sau đó gãi gãi da đầu, không kiên nhẫn hỏi hai người canh cửa, “Người mới đâu, sao còn chưa tới? Không phải nói hôm nay sẽ có người tới đây sao!”

“Tao ở đây.” Lâm Đăng từ trong chỗ tối đi ra, ánh mắt thản nhiên quét qua gã mặt mụn.

“Ồ ồ, thằng nhóc này đủ thông minh nha, còn biết đi vào bằng cửa sau!” Gã mặt mụn sờ soạng nước bọt trên mặt mình, chống thân thể to mọng mỡ từ từ đứng lên, nhìn giống như một đồng rác hình người, cách đó thật xa còn ngửi được mùi thối từ trên người gã phát ra.

Lâm Đăng hơi cau mày, giọng rất lạnh nhạt, “Chúng mày cứ tiếp tục, tao lên lầu.”

Gã mặt mụn cười hừ hừ một tiếng, hai tên đàn em canh cửa lập tức vọt tới người Lâm Đăng, Lâm Đăng không chút hoang mang bay ra một cước, hung hăng đá vào bụng một người, người nọ lập tức ngã xuống đất, ôm bụng đau đớn đảo trắng mắt.

Tên cầm cây chổi phía sau ngay lập tức đổi hướng, vung chân chạy tới sau người gã mặt mụn, thì thầm nói, “Lão đại, không dễ chọc ah.”

“Lũ vô dụng, xem tao!”

Lâm Đăng thấy gã mặt mụn phun nước miếng lên tay, thật sự kinh tởm quá mức, hoàn toàn không muốn đánh nhau với gã.

Ngay khi gã mặt mụn nhào tới, Lâm Đăng né qua một bên, dùng chân nhấc lên gậy bóng chày trên mặt đất, chụp nó trong tay liền vung qua người gã, một gậy này trực tiếp đánh gã nằm sấp trên mặt đất, nửa ngày còn không bò được dậy.

Cánh cổng không biết được mở ra khi nào, một đám đông đứng vây xem nơi này, nhìn thấy Lâm Đăng đánh bại hai người nằm sấp trên mặt đất, trầm trồ vỗ tay khen ngợi liên tục, thậm chí còn có người hát ‘con lừa nhỏ’, lúc này hát bài con lừa nhỏ rõ ràng là mỉa mai châm chọc gã mặt mụn, xem ra đám người này bình thường bị bọn họ ức hiếp rất nhiều.

Còn có một cô gái đẩy ra đám đông xông thẳng vào, đập tàn nhẫn lên mặt gã mặt mụn, khiến cho gã mặt mụn đau kêu cha gọi mẹ, cột sống lưng giống như bị bẻ gãy, gã hơi di chuyển một chút liền phát ra đau đớn.

Lâm Đăng ném gậy bóng chày, trực tiếp đi lên tầng ba toà nhà.

Phòng của hắn không phải rất lớn, nhưng không phải là nhỏ, chỉ có thể nói là hoàn hảo, có lẽ là đã được dọn dẹp, ngoài các đồ nội thất cơ bản, những cái khác đều không có, trong ngăn kéo trống rỗng, trên giường cũng không có chăn, chỉ đơn độc một cái ván giường ở đó.

Nhìn xung quanh, Lâm Đăng cũng không có ý tưởng gì, ngồi vào cái ghế trong phòng, lấy ra thịt bò khô bắt đầu ăn.

Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Lâm Đăng cất thịt bò khô lại trong túi quần, tiến lên mở cửa, là người đàn ông đeo mắt kính kia, trong tay đang ôm một bộ đệm chăn mới.

“Có chuyện gì?” Lâm Đăng không tránh người qua, chỉ là keo kiệt nụ cười nhìn gã.

“Đây là chăn hôm qua có người đưa tới, vốn chính là phân phối cho cậu, nhưng bị Ngô lạt đầu thừa dịp cậu chưa tới nên trộm chăn của cậu đi.”

“Oh, anh đem đi đi, gã đã sử dụng, tôi chán ghét.” Lâm Đăng cũng không cảm kích nói.

Kính mắt nam cũng không tức giận, chỉ nói, “Ở khu đông có người bày bán chăn mới, giá không đắt.”

Lâm Đăng đối với đề nghị của hắn từ chối cho ý kiến, ngược lại hỏi một câu không đầu không đuôi, “Anh muốn sắm vai người tốt sao?”

Kính mắt nam không có trả lời, chỉ cười, ôm chăn rời khỏi.

Lâm Đăng thấy nhàm chán đóng cửa lại, người như mắt kính nam nhất định còn ôm ảo tưởng thế giới này vẫn còn là thế giới kia, tất cả mọi người nên giúp đỡ lẫn nhau, người có thể giết tang thi, lại không thể giết người... Người như thế vĩnh viễn không thể thích ứng được mặt thế, kết cục cuối cùng chỉ có chết.

Trong căn cứ không phải tất cả đều là kẻ mạnh, kẻ yếu cũng có rất nhiều, hầu hết những người này là phụ thuộc vào kẻ mạnh, hoặc vốn là dân cư ban đầu của Thiên Minh thị.

Lâm Đăng nằm trên giường, thực sự là ngủ không được, dứt khoát rời khỏi giường, tập hít đất, hoặc là dựa vào tường chống ngược một lúc, cuối cùng cơ thể ra một chút mồ hôi, hắn mới chịu dừng lại, bắt chéo chân ngồi trên sàn nhà, đầu óc trống không, ngày này thật quá nhàm chán.

Cho đến khi vào chín giờ tối, khu dân cư cúp điện, Lâm Đăng mới đi xuống dưới tầng, một người đi bộ trên đường phố yên tĩnh, chung quanh đều tối như mực, thế nhưng những nhà máy xa xa và các khu dân cư cao cấp là đèn đuốc sáng trưng.

Đó chính là sự khác biệt đãi ngộ, muốn nâng cấp thẻ cư trú lên thành thẻ vàng, trừ việc bên ngoài nhất định phải có thực lực, còn phải có nhân duyên, bởi vì muốn được thẻ vàng, còn phải thông qua bỏ phiếu của các hộ gia đình trong khu dân cư cao cấp, tất cả đều công nhận, địa vị của người mới có thể được nâng lên.

Nhưng Lâm Đăng không có ý định ở lại đây dài lâu, cái gọi là thẻ vàng gì đó không có quan trọng bằng đoạn ghi hình, hiện tại bọn họ chắc chắn là đang ôn chuyện xưa, chuyện ghi hình thế nào cũng dời lại ngày mai, đêm nay chính là cơ hội tốt.

Lâm Đăng tính toán thừa dịp buổi tối đi trộm ghi hình lại, sau đó đem tiêu hủy, miễn cho đêm dài lắm mộng.

**

Đối với vài nơi buôn bán mấy thứ hàng không thể để cho người ta nhìn thấy trong căn cứ, Lâm Đăng rất là quen thuộc.

Cho nên lúc hắn tình cờ nhìn thấy một cửa hàng nhỏ hơn nữa đêm còn mua bán, trong lòng đã có kế hoạch.

Đẩy cánh cửa, bên trong vẫn là tối đen như mực, đôi mắt của Lâm Đăng trải qua một năm rèn luyện đã sớm thích ứng với bóng tối, trên ngăn tủ đặt vài đôi giày, đồng hồ, bọn họ bán chắc chắn không phải là những thứ này.

Lâm Đăng bước lên trước gõ gõ cửa tủ, một người đàn ông tóc rối từ dưới ngăn tủ chui ra, vừa đánh ngáp vừa phàn nàn, “Hơn nửa đêm rồi còn làm gì?”

“Hàng hiếm có không?” Lâm Đăng dè dặt cổ họng hỏi.

Động tác ngáp của người đàn ông dừng lại, hắn lấy cái bật lửa đốt ngọn nến trên tủ bên cạnh, nường theo ngọn lửa cẩn thận nhìn Lâm Đăng, “Người trẻ tuổi lạ mặt nha, mới tới?”

“Đúng.” Lâm Đăng lại hỏi, “Có không?”

“Không có, tôi không có bán.” Người đàn ông lắc đầu, lạ mặt, ông ta không dám chiêu đãi. Những thứ ông ta bán vốn là hàng cấm trong căn cứ quy định, nếu bị người phía trên biết, nhẹ thì thu hết tài sản, cắt đứt cung cấp khẩu phần, nặng thì có thể bị đuổi ra khỏi căn cứ, đầu năm nay nếu ra căn cứ, đối với người yếu ớt như ông ta, tám phần là chết chắc.

Lâm Đăng đưa tay để một túi chocolate lên trên tủ, nhướn mày cười hỏi, “Có không?”

Người đàn ông sững sốt một chút, nắm lấy túi muốn thu về lại bị Lâm Đăng đè tay lại.

“Cậu muốn mua cái gì?” Ánh mắt người đàn ông vẫn dán vào chocolate, mà vỏ túi gần như bị ông ta xé rách.

“Đạn thuốc mê có không?” Lực ở tay Lâm Đăng không giảm, mắt không chớp nhìn vào người đàn ông.

“Có, nhưng thứ này gần đây rất khó kiếm, cho nên một túi chocolate chỉ đổi được một viên.”

“Lại thêm một mặt nạ phòng độc, ông bán cũng không lỗ.”

Người đàn ông mặt đầy đau lòng gật đầu, “OK.”

Cuối cùng Lâm Đăng buông tay ra, người đàn ông lập tức ôm túi chocolate vào lòng, trong chốc lát lại cúi mũi xuống ngửi, rõ ràng mỗi thanh chocolate đều có một lớp giấy gói bên ngoài, nhưng ông ta hít giống như là hít thuốc phiện, thực sự nghe được hương vị ngọt ngào của chocolate.

“Nhanh lên, tôi đang vội.” Lâm Đăng nhíu mày, nhắc nhở một câu.

Người đàn ông ôm chặt túi chocolate đi vào cánh cửa nhỏ đằng sau, qua một lát cầm một quả bóng màu trắng và một cái mặt nạ màu đen đi ra, đặt hai thứ này lên bàn, ông ta lại ôm túi chocolate lập tức chui vào ngăn bàn lần nữa.

Lâm Đăng kiểm tra một lúc thấy không có vấn đề, liền đội mặt nạ lên mặt, sau đó cầm đạn thuốc mê rời khỏi cửa hàng.

Đi một đường đến cổng dành khu dành riêng cho dân cư cao cấp, cảnh vệ trong bốt an ninh có mang theo súng, chẳng qua hiện tại hắn ta đang ngủ gà ngủ gật. Lâm Đăng cúi thấp người lên vào phòng an ninh, dễ dàng giật được khẩu súng trên tay hắn, che miệng của hắn không cho lên tiếng.

“Cầm cây bút kia lên tay, nhanh lên, không thì tao sẽ giết mày.” Lâm Đăng đè thấp âm thanh đe dọa.

Cảnh vệ bị Lâm Đăng che chặt miệng đành phải nghe theo.

“Từng thấy một người đàn ông tóc nâu nhạt khuyết tật chứ?” Lâm Đăng cầm súng gõ gõ đầu hắn ta.

Cảnh vệ lập tức gật đầu như điên.

“Dừng cử động.” Tay Lâm Đăng che miệng của hắn lại tăng thêm chút lực, “Ghi địa chỉ phòng của anh ta lại.”

Cảnh vệ ngay lập tức nghe theo.

Lâm Đăng nhặt tờ giấy nhìn nhìn, tiếp đó đánh hôn mê kẻ đáng thương không còn giá trị lợi dụng này.

Ra khỏi phòng an ninh, Lâm Đăng ngay lập tức chạy về phía chung cư trên tờ giấy viết.

Bí mật đi đến bên cạnh chung cư, vẫn là con đường cũ, bò lên ống dẫn bên ngoài đối với hắn chỉ đơn giản như gió bay. Chung cư chỉ có ba tầng, mà bên ngoài phòng được bố trí cho Cát Nam vừa vặn có đường ống dẫn bên ngoài.

RP đầy đủ nha, có vẻ như ông trời đều giúp hắn.

Lâm Đăng sờ sờ mặt nạ của mình, xác nhận nó vẫn còn thì mới an tâm trèo lên đường ống, cho đến khi gần như có thể bước qua lan can của ban công bên phải mới dừng lại động tác bò leo, ôm ống dẫn nghe ngóng tình hình bên trong.

Không có âm thanh, thậm chí cũng không có tiếng bước chân, càng không có âm thanh của xe lăn, không ai? Nhưng đèn còn sáng, Lâm Đăng không dám bắt cần, mà là bắt lấy lan can chống đỡ thân thể mình, hơi nâng đầu lên nhìn nhìn, trên ban công không có ai, chỉ là tầm nhìn từ cửa kính vào trong phòng bị hạn chế, Lâm Đăng không thể xác định cuối cùng trong phòng có người không.

Treo như vậy thật sự rất mệt, Lâm Đăng dứt khoát lấy đà đứng lên ban công, nghĩ Cát Nam là người tàn tật cũng không làm được gì, căn bản không cần phải quá cẩn thận như vậy, hướng hồ hấn còn đạn thuốc mê, làm anh ta hôn mê chỉ tốn mất vài phút.

Cửa kính không khoá, Lâm Đăng dễ dàng đẩy nó, lá gan lớn bước vào trong. Căn phòng không có một bóng người, chăn đệm trên giường gọn gàng chỉnh tề, có vẻ như Cát Nam còn chưa trở về.

Cơ hội tốt! Lâm Đăng nhìn quanh, cuối cùng chọn lựa một tủ quần áo làm nơi ẩn thân, sờ dĩ chọn lựa nó bởi vì phần trên của tủ có cửa chớp, thuận tiện cho hắn quan sát tình hình bên ngoài.

Lâm Đăng chọn khu vực đổ bóng của cửa tủ, trốn vào đó và bắt đầu tưởng tượng bản thân mình là bức tượng điêu khắc, cho phép hắn giữ bất động trong thời gian dài.

Sau khoảng mười phút, ngoài cửa chuyển đến âm thanh xoay chìa khoá.

Cảnh Mặc đẩy Cát Nam đi đến bên giường, cậu lại đưa tay ôm người từ xe lăn để xuống giường.

“Tiểu Mặc, mấy năm nay em...có khoẻ không?” Cát Nam nhìn Cảnh Mặc đứng thẳng dậy, ngập ngừng hỏi.

“Rất tốt.” Cảnh Mặc như là có việc gì khẩn cấp, trả lời xong câu hỏi của Cát Nam, xoay người muốn rời đi.

“Tiểu Mặc, em trước đây rất dính anh.” Ánh mắt Cát Nam nhìn cậu rất nhu hoà, nhưng trong nhu hoà lại mang theo một loại cảm xúc quái lạ, để người nhìn không thấu anh ta.

Cảnh Mặc không dừng lại bước chân, mở cánh cửa ra.

“Tiểu Mặc, mười ba năm không gặp, em không muốn ở lại ôn chuyện với anh sao?” Đôi mắt Cát Nam ảm đạm, nhẹ giọng hỏi.

Quả nhiên Cảnh Mặc quay ngược trở lại, ngồi ở ghế dựa đầu giường, đầu cúi xuống không biết đang nghĩ gì.

“Em đã thay đổi rất nhiều.” Cát Nam nhìn Cảnh Mặc một lúc, đi đến kết luận này.

“Anh cũng vậy.” Cảnh Mặc ngược nhìn anh ta, giống như một thói quen, con người màu đen di chuyển, nó dường như muốn nhìn đi chỗ khác, nhưng cuối cùng chỉ run rẩy vài cái, như thể bị chủ nhân cưỡng chế chúng nó quay lại hướng ban đầu.

Đôi mắt đỏ xinh đẹp diễm lệ như đá Obsidian, mười ba năm trước Cát Nam thực sự thích đôi mắt này, khi nó cong thành mặt trăng lưỡi liềm, bên trong như tràn ra đầy ý cười, sau đó chảy tới người đang chăm chú nhìn vào nó, Cát Nam thích bé Cảnh Mặc nhỏ xíu dính bên người mình, bởi vì em ấy có thể làm cho mình luôn vui vẻ; mười ba năm sau Cát Nam vẫn rất thích đôi mắt này, nhưng anh không thể tìm thấy bóng của mình ở bên trong, em ấy nhìn mình, nhưng lại không nhìn mình, có lẽ chỉ là em ấy nhìn theo phương hướng này, trong mắt em ấy căn bản không có mình.

Cậu bé ngày trước luôn thích bám dính mình, nay lại đối với mình gần như xa lạ, thay đổi, thật sự thay đổi.

“Hôm nay...” Là cố ý diễn cho anh trai của em xem sao, để cho anh ta biết mình không bằng một người ngoài như anh!

Cát Nam mỉm cười, môi anh ta dần dần trắng bệch, “Tiểu Mặc, còn nhớ ước định của chúng ta không?”

Cảnh Mặc ngưng một lát, sau đó gật đầu.

“Vậy thì tốt rồi.” Mối Cát Nam lần nữa hồng trở lại, anh ta cười híp mắt lại giống như con hồ ly tinh cong cong ánh mắt, ít nhất là trong con mắt của Lâm Đăng là vậy.

“Anh nghỉ ngơi đi, ngày mai em sẽ đến nhìn anh lần nữa. Em đã nói sẽ để anh đứng lên, sẽ không nuốt lời.” Cảnh Mặc nghiêm túc nói xong câu này, sau đó quay người đi thẳng ra ngoài không nhìn lại, đóng cửa rời đi.

Em biết là anh không phải nói ước định này mà, Tiểu Mặc, em muốn đổi ý sao?

Nắm tay của Cát Nam dần dần buộc chặt, bởi vì dùng lực quá mức nên khớp xương năm ngón tay dần trở nên xanh trắng, anh ta từ từ nhắm mắt lại, khuôn mặt càng tái nhợt lên.

*

Cơ hội tốt!

Lâm Đăng ném quả bóng thuốc mê nhỏ từ trong khe hở cửa chớp ra ngoài, quả bóng trắng vừa rơi xuống đất lập tức nứt ra một rãnh, từ bên trong chậm rãi thoát ra một loại khí không mùi không sắc.

Ngón tay Cát Nam nắm chặt chặn từ từ thả lỏng, đầu chóng mặt, buồn ngủ,

Lâm Đăng vẫn ở bên trong âm thầm đếm nhẩm, lúc đếm đến một trăm, hắn mới yên tâm bước ra tủ quần áo.

“Cát Nam, Cát Nam?” Lâm Đăng thử gọi anh ta vài lần, thấy đối phương không có một chút động tĩnh, lúc này mới yên tâm mạnh dạn mò mẫm trên người anh ta.

Để đâu đây?

Quần áo của anh ta chỉ có vài cái túi, Lâm Đăng lật khắp cũng không tìm thấy dấu vết nào đáng ngờ, chẳng lẽ trên xe lăn?

Lâm Đăng lập tức đi đến chiếc xe lăn ở giữa phòng, động tác tay vô cùng thô bạo bắt đầu phá dỡ chiếc ghế dựa đáng thương.

Chăm chỉ lao động không phải là tốn công, cuối cùng để cho hắn tìm được cái thẻ nhớ ở phần rỗng trên tay vịn.

Mà chiếc xe lăn cũng đã bị hắn phá dỡ thành từng mảnh.

Tìm được đồ vật, Lâm Đăng không dừng lại, tìm một góc tối tháo mặt nạ xuống, sau đó lấy chiếc áo gió màu đen từ trong kho hàng nhỏ, hắn không quay về tiểu khu Thanh Thượng mà là đi tiểu khu khác, tuy tiện tìm một toà nhà, trực tiếp nghỉ một đêm trên mái nhà, mà đường đi của hắn trên cơ bản đều né tránh hết các camera xung quanh.

Không sợ như lỗ, chỉ sợ lỗ như, vạn sự phải lấy cẩn thận làm đầu.

RP: nhân phẩm, vận may.

Obsidian còn gọi là đá vỡ chai là một dạng thủy tinh núi lửa tự nhiên được tạo ra ở dạng đá mácma phun trào.

image

41. Chương 41: Quảng Trường Trung Tâm

Chín giờ sáng, quảng trường trung tâm Thiên Minh thị.

“Ha ha, lại một mùa giải thống kê chiến tích nữa, cái tiểu đội cạnh tranh trong mỗi quý thật sự là khốc liệt, đặc biệt là các xếp hạng đầu, chiến tích đều cắn gấu gao, không biết vô địch mùa giải này có bị quán quân

‘Ác Mộng’ của quý trước đạt được liên tiếp không, hay sẽ bị hắc mã ‘Thự Quang’ cướp lấy... Ai dō, không nói mấy lời vô nghĩa nữa, để cho tôi đọc trước danh sách phần thưởng của lần này, phần thưởng vẫn là giống như của quý trước, thỉnh các tiểu đội được thưởng phái người đi đến tầng hai cao ốc tổng hợp hành chính lĩnh phần thưởng của mình.”

Màn hình lớn yên lặng rờn rã ba tháng đột nhiên sáng lên, một ông chú trung niên mặc áo sơ mi hoa cười tủm tỉm xuất hiện trên màn ảnh, trên tay ông ta cầm một tờ danh sách.

“Để duy trì sự bí ẩn, chúng ta sẽ báo tên các tiểu đội xuất sắc.” Ông chú trung niên cười rạng rỡ chớp chớp mắt vài cái với quần chúng bên ngoài màn hình.

“Các tiểu đội xuất sắc gồm có _____ ‘yêu hợp lại mới có thể thắng’, ha ha, đơn giản giới thiệu một chút, tiểu đội là do các thành viên đậu bí tạo thành, đội trưởng là đậu bí máy bay chiến đấu, đội phó là đa dạng tìm chết tiểu vương tử, khẩu hiệu của bọn họ là _____ ta yêu đậu bí, sống thật vui vẻ! Phốc, làm ơn cho tôi cười một chút, ha ha đội đậu bí cố lên, hi vọng các bạn ở quý sau có thể lấy được thêm thành tích nổi trội xuất sắc hơn.”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha, là bọn họ, năm tên quái dị nhảy múa với tang thi lần trước.”

“Hừ, sớm hay muộn thì cũng đem mình ra đùa chết.”

Một đám tiểu đội được gọi tên bước ra, người ở quảng trường trung tâm càng thêm sôi trào, tất cả mọi người đều liếc mắt chen chúc nhau vào bên trong quảng trường.

“Có chúng ta!!!”

“Có tên tiểu đội của chúng ta không?”

“Đừng nóng vội, mới vừa đọc tên thôi.”

“Ah, ông đập trúng tôi!”

“Đừng chen, đừng chen!”

Dzi Dzi _____ bá bá _____

Tiếng còi xe chói tai xen lẫn cùng một chỗ, bãi đậu xe bên ngoài quảng trường gần như là bị giành hết, nam nữ từ các xe khác nhau bước xuống, nghênh cổ háo hức nhìn lên về phía màn hình lớn.

Đa số mọi người tập trung lại thành các nhóm nhỏ, có chen cũng không chui vào được, dứt khoát đứng trên đỉnh xe.

Lâm Đăng đã dậy từ lâu, vị trí toà nhà này cách quảng trường trung tâm một đoạn ngắn, từ sáng sớm đã có người tụ hợp ở quảng trường trung tâm, nhao nhao ồn ào chịu không được.

Những người này hẳn là bên tiểu khu cao cấp ở khu Tây, không ngờ là có nhiều người như vậy, đám người này bình thường đều có cơm ăn, đôi khi nộp được nhiều vật tư thì còn có thịt ăn.

Căn cứ Thiên Minh thị bố trí quả thực rất kỳ quái, ‘khu bình dân’ và ‘khu nhà giàu’ gần nhau như vậy, dân số nhiều nhất là ‘khu tinh anh’ thì lại tách rất xa. Ngày đầu tiên Lâm Đăng đến đây chỉ thấy khu bình dân vắng vẻ, điều này làm cho hắn sinh ảo giác là người ở căn cứ Thiên Minh thị không nhiều, hiện tại xem ra, căn cứ Thiên Minh thị có thể tồn tại mười năm không phải phép lạ gì, mà là bọn họ có đầy đủ tài nguyên nhân lực đảm đương.

Khu Tây có lẽ rất thú vị, đáng tiếc là hắn phải sớm rời đi, không có cơ hội đi dạo một chút.

Đương nhiên trước khi ra căn cứ, hắn cần phải lấy được tờ giấy thông hành.

Trên thực tế thì giấy thông hành rất dễ làm, chỉ cần hắn đến toà nhà hành chính tổng hợp nhận nhiệm vụ là được.

Hiện tại bình thường đều là góp vốn nhiệm vụ, đánh giá thành tích nhiệm vụ là dựa vào lượng vật tư các tiểu đội mang về.

Sở dĩ không có nhiệm vụ thanh lý tang thi là vì máy kiểm kê chưa có phát minh ra, chỉ dựa vào miệng người sống sót thuật lại, rất khó phán đoán tính chính xác của những lời này, gặp phải tang thi thì tình cảnh nhất định là hỗn loạn, mưa bom bão đạn, ai mà biết tang thi nào là do đạn nhà ai bắn chết, càng chẳng có ai rảnh rỗi nhớ xem mình đã giết bao nhiêu tang thi, có lẽ một giây trước còn đếm, một giây sau đã quên.

Thậm chí nói dối chiến tích sẽ dẫn đến kết quả không công bằng, gây ra sự bất mãn của các tiểu đội.

Để ngăn chặn điều này xảy ra, toà nhà hành chính tổng hợp dứt khoát không ban bố loại nhiệm vụ này.

Nhưng trong tương lai sẽ có một máy ghi kỷ lục nhỏ cài đặt trong mỗi viên đạn, nếu viên đạn cắm vào não tang thi, máy dò bên trong viên đạn sẽ phản ứng với não tang thi, do đó sẽ phát ra tín hiệu, thiết bị điện tử cầm tay sẽ nhận được số liệu từ tín hiệu này, cứ một điểm, chứng minh một con tang thi bị giết.

Thức tế thì khoa học kỹ thuật phát triển rất nhanh, tin là không bao lâu nữa, nhiệm vụ thanh lý tang thi cũng sẽ xuất hiện trên màn hình của cao ốc hành chính tổng hợp.

Góp vốn và thanh lý tang thi có thể nói là nhiệm vụ có liên quan, tương lai sẽ tách chúng nó ra là bởi vì quần thể người sống sót giảm dần, dân số và số trẻ em được sinh ra hàng năm của các căn cứ lớn ngày càng ít đến mức đáng thương, càng ngày càng có nhiều căn cứ bị tấn công, khu vực nhân loại chiếm đóng dần dần bị thu hẹp.

Mà rất nhiều người sống sót không muốn chống lại đại quân tang thi, rất nhiều đều là đầu cơ trục lợi góp vốn, kết quả là hoặc là người thành công lấy được vật tư, hoặc là người thất bại, dân số người sống sót tiếp tục giảm, tang thi thì càng lớn mạnh.

Kế hoạch thanh lý tang thi công bố, tuyên cáo cuộc chiến tranh giữa nhân loại và tang thi bắt đầu.

Kiếp trước Lâm Đăng và đám Dao sọc rời xa căn cứ, tránh xa những người sống sót, chỉ chọn những nơi không người dừng chân, cuối cùng vẫn rơi vào kết cục bị đại quân tang thi bao vây, mặc dù bọn họ chưa từng chân chính gặp qua tang thi chỉ số thông minh cao, nhưng cũng nghe qua một số tin đồn về những người nổi danh chiến đấu với tang thi.

Cũng từ những nguồn tin khác nhau, trong tương lai vài con tang thi tiến hoá sẽ khôi phục lại trạng thái trí lực biến thành người, mà những con tang thi chỉ số thông minh cao này chính là đại tướng thống lĩnh đại quân tang thi, chúng nó thường thích đóng quân ở các thành phố xung quanh căn cứ, luôn chờ cơ hội dẫn xuất đại quân tang thi tấn công căn cứ.

Bị tang thi bao quanh, kết quả đầu tiên là vật tư càng ngày càng ít, miệng ăn thì núi lở, dưới loại tình huống này, ngay cả người sống sót trong căn cứ của mình đều không có lương thực để ăn, sao còn có thể tiếp nhận người sống sót khắp nơi đến chiếm dụng tài nguyên nghèo túng của bọn họ?!

Trong thời kỳ hắc ám đó, không phải không có căn cứ tiếp nhận người sống sót bên ngoài, nhưng kết cục cuối cùng thường là cung không đủ cầu, tỷ lệ tử vong trong căn cứ ngày càng lan rộng_____phần lớn trong đó là chết đói.

Giống như công ty giảm biên chế, kẻ yếu đuối bị vứt bỏ, bị đuổi khỏi căn cứ, kẻ mạnh ở lại trấn thủ, tuy nhiên, tất cả mọi người đều ôm tâm lý có thể sống được bao nhiêu lâu, mỗi một ngày đều bấm đốt ngón tay xem mình còn sống được bao nhiêu ngày, tuyệt vọng, tất cả đều chìm trong tuyệt vọng, bọn họ không nhìn thấy được tương lai của hành tinh này, có lẽ, từ ngày mặt thể đầu tiên thì hành tinh xinh đẹp này cũng đã mất đi tương lai...

Khi những tia nắng đầu tiên của buổi sáng lách qua khe hở rèm cửa, nam tử tuần tú trên giường mới từ từ mở ra đôi mắt, chống đỡ thân thể ngồi dậy.

“A Nguyên, xe lăn sửa tốt chưa?” Cát Nam hơi hạ thấp mi ngồi dựa vào đầu tường, gương mặt hầu như không có chút máu, đầu của anh ta đến giờ vẫn còn chút choáng đau.

“Đã tốt.” Người đàn ông cao lớn lãnh khốc đẩy xe lăn đến bên giường, vừa định đưa tay ra thì bị anh ra đẩy lại.

“Không cần anh.”

Cát Nam dùng tay chống lên hai tay vịn xe lăn, cắn răng một cái, cả người lơ lửng, hai tay vì dùng lực quá mức mà run rẩy nhẹ, gân xanh trên cánh tay càng hiện rõ ràng.

A Nguyên đứng bên cạnh đưa tay bảo hộ hai bên thân thể anh ta, sẵn sàng tiếp được thân thể anh ta có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Cát Nam thở mạnh một hơi, từ từ, hai tay trao đổi vị trí, thân thể cũng chuyển theo qua, lúc này Cát Nam mới thả lỏng, cả người cơ hồ là dựa hết lên ghế.

A Nguyên nhìn gương mặt đầy mồ hôi của Cát Nam, trong mắt chợt loé lên đau đớn.

Cát Nam ngồi ở trên ghế, trong thời gian dài không nói chuyện, nhưng ánh mắt hung ác nham hiểm cúi nhìn xuống đôi chân bị gậy của mình.

Đợi cho hơi thở dần dần bình tĩnh lại, Cát Nam mới cười nhạo một cái, đặt bàn tay trái của mình lên đùi, làn da trên lòng bàn tay có một khối nhỏ nhô lên, ở giữa khối nhỏ có một đường màu đen, nhìn xem vết thương là biết nó được may chưa được vài ngày.

Nhìn nhìn, đột nhiên Cát Nam cười to lên, càng cười càng lớn tiếng, càng cười càng vui sướng, anh ta giống như là người điên, cười xong khóc, khóc xong lại cười.

A Nguyên hơi cúi đầu xuống, thần sắc trên khuôn mặt rất khó coi, trong đôi mắt tụ tập lại một ngọn lửa giận, hần hiện tại hận không thể chờ đợi bắt được Lâm Đăng, từng nhát từng nhát róc từng mảng thịt.

“Tiểu Mặc ở đâu?” Khi nói câu này, biểu tình trên gương mặt Cát Nam đã trở lại bình thường, ngay cả nước mắt cũng được lau sạch, hoàn toàn không tìm thấy bóng dáng người điên cuồng lúc này.

Sau đó, anh ta đặt bàn tay trái của mình lên trên tay vịn, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên đó.

“Trong phòng thí nghiệm.” A Nguyên nghiêm mặt đáp lời, tốc độ trả lời của hắn rất nhanh, như là đã sớm biết Cát Nam sẽ hỏi câu này.

“Oh, đưa tôi đến.”

“Nhưng...”

“Không sao, tôi có thể thông hành của Cảnh thúc cho.” Trong ánh mắt của Cát Nam lộ ra mỉa mai, “Có đôi khi tôi thực sự nghi ngờ cái tên Cảnh Dục kia có phải là con trai của Cảnh thúc không, ông ta thậm chí người ngoài như tôi còn tin tưởng, lại không chọn lựa tin tưởng con trai lớn mình... Ha ha, không nói, đi thôi.”

Cao ốc hành chính tổng hợp đứng ở phía sau quảng trường trung tâm, nhưng muốn đi tới đó, trước hết phải xuyên qua quảng trường, nhưng bây giờ...

Lâm Đăng đứng ở bên ngoài, đầu có chút đau nhức xoa xoa huyết thái dương, xung qua quá ồn ào, tiếng hoan hô, âm thanh vỗ tay, tiếng chửi bậy, tiếng đánh nhau, còn có tiếng còi xe, hỗn loạn và ồn ào không có trật tự.

Sở dĩ như vậy, có lẽ là vì ngày thứ bảy của mỗi quý là ngày căn cứ đặc biệt cuồng hoan, nhân viên tổ kiểm soát sẽ không xuất hiện ở đây quấy rầy sự hưng trí của đám đông.

Kết nối với màn hình lớn là tiếng loa lớn đến mức có thể làm lỗ tai người tê liệt, ông chú bên trong màn hình kêu lên một tiếng, quãng tờ danh sách ra phía sau, nháy mắt nói, “Hiện tại quan trọng nhất là thứ hạng giải thưởng hạng một, hạng hai và hạng ba, giây phút này thật sự là quá kích động nhân tâm, tên những tiểu đội dũng mãnh đó đều đang ở trong đầu tôi, đúng vậy, ở trong đầu tôi, muốn biết, lớn tiếng nói với tôi, muốn biết!”

“Muốn!!!!”

“F*ck you, lảm lời quá!”

“Nói mau, má!”

“Hắc, tao cảm thấy chúng tao đạt hạng nhất~”

“Cái rắm, hạng nhất là của tụi này!”

“Ha ha.”

“Lão ta lại bắt đầu khoe khoang linh tinh, nhanh nói không thì chết CMM đi!”

“Khỏi cần, đi, chúng ta đi nhận giải!”

“Cười chết mất, ngay cả một nửa cũng không bằng tụi tao, còn dám mạnh miệng vậy?”

.....

Bầu không khí quảng trường bị dâng đến cao trào, tất cả mọi người đều liều mạng chen vào bên trong quảng trường. Bên ngoài không ngừng có từng đám người lục tục chạy tới, thậm chí nhảy từ đỉnh xe này sang đỉnh xe khác. Bọn họ giống như một cơn sóng thần đổ xô về phía quảng trường trung tâm, ngay cả Lâm Đăng người đứng ngoài rìa khu vực cũng bị đám đông đẩy vào.

“Có bỏ qua không đó?”

“Chỉ mới báo giải nhất, không có tên chúng ta.”

“Vây là tốt rồi, không được giải nhất, giải nhì nhất định phải vào tay chúng ta!”

“Nhanh chóng chen qua, đừng giống như lần trước được giải thưởng, lại không lấy được phần thưởng.”

“Mấy giờ cao ốc hành chính tổng hợp đóng cửa?”

“Còn năm giờ, không vội.”

Mùi mồ hôi, mùi nước hoa rẻ tiền, thậm chí còn có mùi hôi chân, Lâm Đăng cảm thấy mình không thể nào thở được, hắn liều mạng chạy ngược ra ngoài, gỡ ra một người lại một người, hung hăng đánh về phía trước, khiến cho một trận gà bay chó sủa.

Khi cách bên ngoài chỉ còn vài bước chân, trên cánh tay đột nhiên truyền đến cảm giác đau đớn, giống như là bị kim đâm vào.

Lâm Đăng cau mày nhìn sang bên cạnh, lại chỉ thấy những cái ót, tất cả mọi người đều chen vào đám đông, có mỗi hắn là chen ra ngoài.

Một phút sau, Lâm Đăng cuối cùng đứng ở bên ngoài đám đông.

Lau mồ hôi trên trán, đầu càng thấy mờ mịt, một loại cảm giác giống như cảm nắng. Lâm Đăng gõ trán, đi vài bước, trước mắt bỗng nhiên tối đen thiếu chút nữa ngã sấp xuống đất, lỗ tai ù ù vù vù, hắn đột nhiên cảm giác mình bị tách ra ngoài thế giới, tất cả các tiếng ồn đều dần cách xa hắn, hắn chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của mình, chậm chậm, nặng nhọc và ngắn ngủi.

Mọi thứ xung quanh trở nên mơ hồ, Lâm Đăng hí hóp mắt đi không vững tới toà nhà bên cạnh, dựa vào bức tường từ từ ngồi xuống đất. Nền gạch men lạnh khiến hắn tỉnh táo một chút, lắc đầu, mở to hai mắt nhìn ra bên ngoài, tầm mắt mờ dần, tựa hồ có hai bóng người đang đi về phía hắn.

“Mày là cái quỷ gì, có thể kiên trì lâu như vậy, trâu dữ!”

“Bỉ! Ổi!” Lâm Đăng cắn răng nói xong hai từ này, ý thức hoàn toàn biến mất.

Cát Nam nhìn Cảnh Mặc ở đối diện đang cúi đầu đùa nghịch dụng cụ, trong đôi mắt tràn ngập dịu dàng, “Không cần gấp như vậy, anh đã quen ngồi xe lăn rồi.”

Cảnh Mặc không nói gì, thậm chí ngay cả đầu cũng không nhìn lên, cậu đang đắm chìm trong thế giới riêng của mình, đôi mắt màu đen nhìn chăm chăm công cụ tinh vi trong tay, ngón tay thon dài màu trắng linh hoạt tung bay trên đường dẫn đủ màu của linh kiện.

Từng tờ giấy thiết kế rồi chỉnh sửa lặp đi lặp lại nằm rải rác trên sàn nhà, các số liệu tinh vi trên đó chứng minh chủ nhân của nó rất chú trọng.

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của Cảnh Mặc, ánh mắt Cát Nam dần dần trở nên si mê, tầm mắt thỉnh thoảng lại lưu luyến trên đôi môi đỏ đang bị nghiêng lại của đối phương, anh ta giống như một người bị khát thật lâu trong sa mạc, tham lam nhìn màu mận đỏ quyến rũ, không biết hành động này có được gọi là uống rượu độc giải khát hay không, anh ta chỉ biết mình càng lún sâu, cuối cùng vụn vụn không còn là mình.

Khoảng cách sinh mỹ_____không chiếm được luôn là tốt nhất, Cảnh Mặc như gần như xa khiến anh khổ sở, khiến anh ta kinh hoàng, khiến anh ta si mê, càng khiến cho anh ta nguyện ý lâm vào điên cuồng!

“Hắn là đã đến lúc.” Đột nhiên A Nguyên cúi người nhắc nhở bên tai Cát Nam một câu.

Cát Nam sững sốt một chút, ánh mắt dần dần khôi phục rõ ràng, cười nhẹ một tiếng, thu hồi tầm mắt đang đặt lên khuôn mặt của Cảnh Mặc.

A Nguyên đẩy Cát Nam, lặng yên không một tiếng động đi xuống tầng hầm.

“Anh đừng đi vào, ở chỗ này chờ tôi.” Cát Nam mở nắp tay vịn lấy ra một cái điều khiển tử xa, điều khiển xe lăn đi vào trong phòng thí nghiệm mở cửa.

Các thí nghiệm virus quan trọng đều được gửi vào trong kho tầng hầm này.

Bên ngoài phòng thí nghiệm là khoá mật mã, nghiên cứu viên muốn đi vào nhất định phải nhập mật mã, mà mật mã mỗi tháng sẽ đổi mới một lần.

Cát Nam lấy ra một cái thẻ bạch kim, đặt lên các nút mật mã ảo, sau một tiếng tíc, cánh cửa hợp kim titan sắt từ từ nặng nề mở ra.

Thẻ bạch kim chỉ có ba cái, một cái theo vào quan tài của Cảnh thức, một cái trong tay Tiểu Mặc, cái cuối cùng, chính là nằm trong tay mình.

Các kệ bên ngoài đặt đầy lọ thủy tinh bịt kín, Cát Nam không đem ánh mắt nhìn vào chúng nó, mà là không chế xe lăn đi thẳng vào bên trong, kéo xuống miếng vải đen nặng nề, một cái hộp thủy tinh hình vuông xuất hiện trước mặt anh ta, ở bên trong được ngâm một cái đầu kỳ lạ, làn da trên mặt một bên là trắng mịn tinh tế, một bên là màu xanh đen hư thối.

Cát Nam có chút khó tin quan sát nó, người này không ngờ là nửa tang thi hoá người, thật sự là phép lạ.

Đầu trong hộp thủy tinh từ từ mở mắt, một bên là con mắt nhân loại xanh thẳm tuyệt đẹp, một bên là con mắt tang thi nát như xấu xí.

Cát Nam nghiêng người nhìn, con mắt màu xanh cũng chớp chớp theo, con mắt tang thi bên kia vẫn luôn như thế, không nhúc nhích, chỉ mờ to ra.

Nó há miệng, hai cánh môi tái nhợt khép mở, không ra tiếng nói từ gì đó.

“Hẹn gặp mày lần sau.” Ánh mắt Cát Nam loé loé, mang theo một chút thâm ý nhìn nó lại lần nữa, nhìn nhìn, khoe miệng anh ta đột nhiên cong lên cười quái dị, sau đó một lần nữa phủ miếng vải đen lấp lên.

Cát Nam đi vòng qua phía sau miếng vải đen, dùng thẻ mở ra một cái hộp kim loại, lấy ra một ống thuốc thử màu đỏ, không thể chờ đợi được vội vàng điều khiển xe lăn rời khỏi phòng thí nghiệm.

+ đầu bí là từ xuất phát từ anime, do nhân vật nói giọng địa phương nên được dịch thành như vậy. Từ đó mọi người dùng với nghĩa là “hank” (từ này thì mình không hiểu là tên 1 nhân vật hay là một từ tượng thanh). Về cơ bản có nghĩa là Ngốc, nhà quê, đần độn.

42. Chương 42: Trạng Thái Mắt Không Chế

Lúc Lâm Đăng tỉnh dậy, trong đầu vẫn còn hơi hỗn loạn, cánh tay truyền đến rõ rệt cảm giác bị trói buộc.

Hắn đang ngồi trên một cái ghế, tay và chân bị cột vào tay vịn và chân ghế, ghế dựa được hàn dính vào mặt đất, không thể nào động đậy được.

“Tĩnh?” Giọng nói quen thuộc lại vừa không quen thuộc, mang theo làn sóng lạnh đến từ địa ngục.

Đây là một căn phòng sáng sủa lại đóng kín, kim loại màu trắng lấp toàn bộ tầm nhìn, bực lộ cảm giác khiến người ta ngột ngạt.

Lâm Đăng nheo mắt lại, thận trọng đánh giá nam tử đang cười cong khoé miệng trước mặt mình.

“Đoán xem, tao sẽ tra tấn mày như thế nào?” Tay Cát Nam nhẹ nhàng chạm vào cánh tay trần của Lâm Đăng, trong đáy mắt mang theo sự hưng loạn thần kinh.

Lâm Đăng chỉ là lạnh lùng cười hừ một cái, không nói gì.

“Mày cười cái gì?” Cát Nam thu hồi tay, gương mặt âm trầm nhìn con sơn dương đang đợi làm thịt kia.

Lâm Đăng vẫn không nói, tầm mắt di chuyển, nhìn về phía vệ sĩ đằng sau anh ta.

“Mày cười cái gì!!” Đột nhiên Cát Nam phóng to giọng hỏi lại một lần, ánh mắt càng phát ra ánh sáng hung ác nhìn chằm chằm vào Lâm Đăng

Tầm mắt của Lâm Đăng vẫn như cũ đặt trên người vệ sĩ cao lớn kia, không hề ban bố một chút ánh mắt cho Cát Nam.

A Nguyên lấy ra một cái ống tiêm, bơm sạch hết chất lỏng màu đỏ trong ống nghiệm, mới cầm ống tiêm chậm rãi đi tới gần.

“Mày!” Cát Nam bị Lâm Đăng thành công làm cho tức giận mà mỉm cười, ánh mắt nhìn hắn càng trở nên âm độc.

Đợi cho đến khi A Nguyên đem ống tiêm tới, giọng điệu của Cát Nam mới trở nên dịu dàng, “Biết cái gì đây không?”

Sắc mặt Lâm Đăng thay đổi liên tục, cánh tay bị trói trên tay vịn hơi hơi cử động, dường như muốn dùng sức mạnh vùng thoát, nhưng chỉ là vô ích, hắn biết, nhưng hắn vẫn muốn làm, đây là con đường sống cuối cùng của hắn.

“Mày biết mà, phải không?” Cát Nam giơ ống tiêm lên đung đưa trước mắt Lâm Đăng, “Thật là màu sắc diêm lệ, tao tin chúng nó rất vui sướng khi xâm nhập vào tĩnh mạch của mày, đầu tiên là tay chân, sau đó là đại não, ah, tự mình nhìn thấy quá trình biến thành tang thi của bản thân, cảm giác đó nhất định là rất tuyệt vời nha, ha ha.”

Lâm Đăng nuốt nước bọt, hắn không sợ virus tang thi, nhưng đồng thời, hắn sợ vì bí mật liên quan đến nó sẽ bị bại lộ trước mặt người đàn ông này, nếu để anh ta biết trong cơ thể mình có chất kháng thể, dựa theo mối thâm thù đại hận giữa bọn họ, đến lúc đó Cát Nam chắc chắn sẽ loạn báo, sau đó mình sẽ bị đưa đến phòng thí nghiệm cắt từng miếng để nghiên cứu _____ một cơn ác mộng không bao giờ kết thúc!!!

Dù sau đó hắn may mắn trốn thoát được cũng sẽ bị toàn nhân loại lùng bắt, cho dù hắn chạy trốn đến đâu cũng không an toàn, nơi nơi đều là tang thi, rình rập khắp mọi nơi để tấn công con người, hắn tứ cố vô thân một mình đơn độc, chân chính độc lập độc hành, bị thế giới này cô lập, hắn sẽ đứng ở mặt đối lập với tang thi và nhân loại, cuộc sống trốn đông trốn tây, mỗi một ngày đều trải qua sợ hãi _____

Không!!! Hắn không cần cuộc sống như vậy, nhất định có biện pháp, nhất định phải có biện pháp!

Trán Lâm Đăng dần dần chảy mồ hôi lạnh, hắn nỗ lực giảm chậm hô hấp lại để khiến mình tỉnh táo, thể nhưng tiếng còi báo động trong não cứ đổ chuông liên tục, làm cho hắn rối loạn đầu đầu không thể nào bình tĩnh được.

Hắn chỉ muốn thoát ra, ngay lập tức thoát ra khỏi đây, liều lĩnh, bất kể phải trả cái giá nào, hắn phải rời khỏi, rời đi những căn cứ người sống sót, tránh đi đám tang thi tụ tập, chạy trốn đến cái nơi không có bóng người, chỉ một mình hắn là được, một mình là được...

“Mày đang sợ cái gì?” Nhìn thấy Lâm Đăng đỏ mồm hôi đầm đìa, khuôn mặt dần dần tái nhợt, tươi cười trên miệng Cát Nam càng mở rộng, thậm chí còn ngậm nga theo một giai điệu không rõ, hải lòng với trạng thái quần bách khổ cực của đối phương.

“Cút!” Lâm Đăng giống như con hổ phát cuồng, dốc lực đấu tránh chống đối, tay vịn trói tay hắn thậm chí còn bị kéo lỏng lên.

Cát Nam ngạc nhiên vỗ vỗ tay, “Tiềm lực của mày quả nhiên là rất lớn, Lâm Đăng, tao không biết là mày mạnh đến cỡ này.”

Dây kéo còn đang buông lỏng, Lâm Đăng rống to, giống như dã thú bị dồn vào đường cùng liều mạng chiến đấu lần cuối, cơ bắp trên hai cánh tay bởi vì dùng lực quá nhiều mà hơi phồng lên, từng dải gân xanh phình to phóng đại, đẩy căng làn da mỏng manh, tựa hồ như giấy tiếp theo sẽ nổ tung, tiếp đó máu đỏ tươi sẽ phun ra.

Còn thiếu chút nữa, thiếu chút nữa là hắn sẽ thoát khỏi cái sợi dây chết tiệt này.

“Vô dụng, đây được chế từ một loại vật chất đặc biệt, không có chìa khoá, mày sẽ không mở được.” Cát Nam cúi đầu cười, đưa tay lên ra hiệu cho hai người phía sau.

A Nguyên và Arine hiểu ý, bước lên một trái một phải đè mạnh xuống Lâm Đăng.

Cát Nam điều khiển xe lăn đến phía bên phải của Lâm Đăng, cầm ống tiêm tử từ hướng tới gần cánh tay phải của hắn.

Nhìn thấy kim tiêm loé sáng lạnh lẽo đến gần mình, đôi mắt Lâm Đăng trừng càng lớn, cơ hồ vượt qua cực hạn của hốc mắt.

Không thể để cho bất cứ kẻ nào biết hắn có kháng thể, không thể, tuyệt đối không thể!! Hắn không muốn chết, lại càng không muốn đang sống sờ sờ bị cắt ra từng miếng nghiền cứu, không, tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra!!

Lâm Đăng nổi cơn điên dữ dội vùng lên, crack một tiếng, dây trói bị đứt ra.

Arine và A Nguyên muốn đè lại Lâm Đăng, thế nhưng lúc này ánh mắt của Lâm Đăng đã đỏ ngầu, hai tay thuận thế lật ngược, lại một tiếng crack, cổ tay Arine bị vặn gãy, hắn ta hét thảm ngã xuống mặt đất, ôm cánh tay bị gãy cuộn tròn thân thể run rẩy.

A Nguyên phản ứng rất nhanh chóng, khiến hắn chộp hụt, Lâm Đăng dứt khoát dời mục tiêu, một đấm rất nhanh nện tới mũi Cát Nam, A Nguyên vội vàng vươn chân đá tới xe lăn, xe lăn chở Cát Nam lập tức lùi ra sau, Lâm Đăng lại chộp hụt.

Đôi mắt Lâm Đăng tràn đầy tơ máu đỏ ngầu giận dữ, hắn giật giật chân mình, có chút không kiên nhẫn cúi xuống tháo sợi dây buộc chân mình, sau đó nhanh chóng chạy về phía Cát Nam.

A Nguyên sao có thể để cho hắn thành công, ngăn cản hắn, rất nhanh cả hai lao vào ẩu đả với nhau.

Đã bị đẩy đến bờ vực sụp đổ, Lâm Đăng sao có thể để cho anh ta đánh thắng được, trận vật lộn này khá là bi thảm, Lâm Đăng cố gắng chế bẻ gãy xương các ngón tay của A Nguyên, lại đem từng căn xương sườn đào ra bẻ gãy.

Tiếng la hét thảm thiết của A Nguyên kêu lên không dứt, căn phòng màu trắng thuần khiết giờ phút này đột nhiên biến thành địa ngục nhân gian, Lâm Đăng càng bẻ càng thêm hưng phấn, toàn bộ xương sườn bị bẻ gãy, hắn liền đập vỡ xương ống chân của đối phương, nghiền nát nghiền nát, phương pháp tra tấn vô cùng tàn nhẫn, khiến cho vệ sĩ cao to mạnh mẽ này đau đớn lăn lộn trên mặt đất, thế nhưng Lâm Đăng giống như lòng bất chuột không tha, giữ chặt lại, tiếng xương cốt từng cái bị bẻ gãy khiến cho người thứ hai khác ở nơi này một trận da đầu run lên. Ngay khi người ở đây cho rằng trận tàn sát này sẽ kéo dài bất tận không chấm dứt, một căn xương sườn bởi vì bẻ gãy mà đâm vào tim, gương mặt A Nguyên đang duy trì trạng thái vận vẹo, tiếng la hét khàn khàn từ cổ họng cũng ngưng bật, cho đến chết, đôi mắt của anh ta vẫn chăm chú nhìn về phương hướng vị trí của Cát Nam.

Lâm Đăng thở nặng nề, nhấc lên ống tiêm lúc này Cát Nam làm rớt trên mặt đất, từng bước đi về phía nam tử tuần tú mặt đang đầy kinh hoàng.

“Không, điều đó không có khả năng!” Cát Nam lão đảo nhìn Lâm Đăng.

Lâm Đăng căn bản không nghe được Cát Nam nói gì, trong đầu hắn chỉ có một ý niệm, đó chính là đem ống tiêm trong tay cắm vào mạch máu của đối phương, sau đó đem toàn bộ chất lỏng màu đỏ này một giọt cũng không chừa vào tiến vào.

Cát Nam sắc mặt trắng bệch, điều khiển xe lăn nhanh chóng chạy về hướng cửa, quẹt thẻ, tăng tốc động cơ dưới chân, bánh xe lăn với tốc độ rất nhanh, Lâm Đăng bắt kịp trước khi cánh cửa đóng lại, cũng đuổi theo ra.

Xuyên qua từng cái cửa sắt, xe lăn Cát Nam bởi vì không chịu nổi tốc độ vận hành quá tải mà hoàn toàn hư hỏng, thiết bị điều khiển xe lăn không nhạy, giống như là say rượu, nó bắt đầu không chịu kiểm soát và xoay xoay trên hành lang phòng thí nghiệm lao thẳng về phía trước, cuối cùng bang bang va đập vào bức tường thép, một tiếng nổ qua đi, xe lăn bị lật, Cát Nam cũng bị ngã đập xuống nền gạch lạnh.

Lâm Đăng đi tới ngồi xổm xuống bên cạnh anh ta, đôi mắt đỏ ngầu biểu hiện trạng thái bất thường của hắn, ống tiêm được giơ cao lên không một giây do dự dùng lực hướng tới cổ của Cát Nam.

“Không!!!” Con người của Cát Nam co rút nhanh, nhìn kim tiêm đang đến gần, rít lên tiếng kêu tuyệt vọng.

Cuối hành lang truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, người đi đầu đứng vững bước chân, tay nâng súng gây mê mini bắn một phát lao tới mục tiêu.

Một tiếng ‘bụp’ vang lên, kim tiêm gây mê thật nhỏ ghim lên vai Lâm Đăng, hiệu quả thật sự quá nhanh, động tác trên tay Lâm Đăng bị đình chỉ, theo đà ngã thẳng về phía trước.

Cát Nam vội vàng lăn sang một bên, chống đỡ đôi chân gãy lui về phía sau.

Giày da đập trên sàn gạch, phát ra gia điệu rập, rập, rập, Cát Nam nhìn đằng sau, đôi mắt hoảng sợ dần dần bị bắt ngờ vui sướng bao phủ, anh ta run rẩy đôi môi khẽ gọi tên của người đến, “Tiểu, Tiểu Mặc.”

Cảnh Mặc cắn thật chặt môi, khi đi ngang qua Cát Nam, cậu nghiêng đầu nhìn anh ta một cái, đôi mắt đen như mực sâu hút khủng khiếp.

Cát Nam kinh ngạc nhìn bóng dáng Cảnh Mặc, nhìn cậu thật cẩn thận ôm Lâm Đăng lên, xoay người, một lần nữa bước ngang qua người anh ta, từng bước một đi xa dần.

Rập, rập, rập_____da, da, da_____

Từng tiếng bước chân nện xuống, giống như từng búa một nện vào trái tim Cát Nam, chậm chậm, mang theo cường độ tàn nhẫn.

Cho đến khi vài nhân viên nghiên cứu mặc blouse trắng nâng anh ta lên cáng, anh ta mới nhắm mắt lại và để cho những giọt nước mắt mặn chát tùy ý lăn, nhưng mà độ cong nơi khoe miệng của anh ta vẫn y như cũ, biểu tình mâu thuẫn, giống như một bệnh nhân tâm thần.

Còn vài nhân viên nghiên cứu ở lại đưa mắt nhìn nhau, nhấc lên ống tiêm chứa đầy chất lỏng màu đỏ, thật cẩn thận bỏ vào trong một cái hộp inox nhỏ.

“Tiểu Mặc, nếu em lớn lên, em muốn làm chuyện gì nhất?” Thiếu niên ngồi xổm trước mặt một cậu bé, nhẹ nhàng cười hỏi.

“Nếu lớn lên.” Cậu bé cười cong đôi mắt, vươn cánh tay ngắn mập mập chỉ vào thiếu niên, “Em sẽ cưới anh Nam Nam làm cô dâu~”

“Ha ha ha ha ha.” Thiếu niên cười đủ, mới đem máy quay phim nhắm ngay vào khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điêu ngọc mài của cậu bé, cười tùm tùm nói, “Nói lại lần nữa, Tiểu Mặc.”

“Mới không nói.” Cậu bé làm các loại mặt quỷ với ống kính.

“Nói nha~ anh muốn nghe.” Thiếu niên giơ máy ghi hình nhích lên phía trước một chút.

Cậu bé nâng cao cằm nhỏ, gương phồng ngực nhỏ vô cùng tự đắc nhìn xuống ống kính, “Em nói, em sau này sẽ cưới anh Nam Nam làm cô dâu~”

“Ah, sao lại dùng giọng điệu này?” Thiếu niên nhìn chăm chú cậu bé trong ống kính, nhỏ giọng phàn nàn.

“Em muốn chocolate, chocolate!” Cậu bé giơ tay ngán về phía ống kính.

Thiếu niên để máy ghi hình xuống, từ trong túi áo của mình lấy ra một ít chocolate đầy màu sắc, toàn bộ để lên bàn tay nhỏ của cậu bé.

Cậu bé hoan hô một tiếng, ôm lấy chocolate nhảy lên ghế xích đu trắng, ngồi xuống ăn chocolate rất đáng yêu.

Ăn xong, cậu bé híp mắt cười ranh mãnh, cậu nhỏ giọng lẩm bẩm, “Phương pháp của chị Hạt Dẻ dạy thực sự rất hữu ích, tốt, sau này không cần lo lắng không có chocolate ăn.”

....

“Chị Tam Thuỷ ~ chờ em lớn lên, em muốn cưới chị làm cô dâu ~”

Trịnh Miếu Miếu chọc chọc trán của cậu bé, mặt đầy bất đắc dĩ, “Cưới chị làm cô dâu cũng vô dụng, mơ tưởng chị cho nhóc chocolate hả, nhóc muốn răng của mình bị trùng trùng ếm bùa sao, hử?”

Cậu bé cầu nhàu hừ một tiếng, chân ngắn lú lú chạy đi xa.

Vẫn là anh Nam Nam tốt nhất!

43. Chương 43: Tin Tưởng

Ánh đèn chói mắt đánh vào trên mí mắt, mang theo nóng rực đau đớn.

Hai tay hai chân của Lâm Đăng bị trói trên bàn thí nghiệm, toàn thân trên dưới bị lột trần trụi, vài người đàn ông mặc áo blouse trắng đứng xung quanh bên cạnh hắn, tay mang găng tay cao su, bọn họ cầm dao mổ múa may trên bụng, đùi và cánh tay của Lâm Đăng, hình như đang thảo thuận nên hạ dao ở nơi nào mới tốt.

“Cậu ta là người duy nhất thân thể có virus tang thi, nhưng lại không bị tang thi hoá.”

“Trước mở đầu cậu ta, virus tang thi một nửa sẽ tập trung thay đổi chỗ đó, để chúng ta xem bộ não của cậu ta và tang thi có gì khác không?”

“Chúng ta là làm thực nghiệm sống, đừng để cậu ta chết, nếu không thì thực nghiệm này sẽ vô nghĩa, tôi nghĩ chúng ta nên từ đây...”

“Hey, nhìn, quá tuyệt.” Mũi dao nhọn phá mở làn da mỏng manh, lộ ra tầng thịt mềm và dây thần kinh, “Cường độ cơ bắp so với người thường lớn hơn nhiều.”

Mũi dao tách kéo dây thần kinh ra ngoài, từng trận đau nhức đánh tới, Lâm Đăng há miệng thở dốc, muốn hét lên thật to lại phát hiện đầu lưỡi đã bị cắt, chỉ có thể phát ra âm thanh a a ngắn.

“Dây thần kinh rất đàn hồi.” Tên bác sĩ kia vẫn đang lôi kéo ra.

Toàn thân Lâm Đăng đau run rẩy, trên trán, trên lưng, mồ hôi lạnh toát ra ào ào, làm ướt tấm vải trắng trên bàn thí nghiệm, hắn hận không thể lập tức chết đi.

Một tên bác sĩ cầm một cái dùi và búa nhỏ tới, đem cái dùi từng chút từng chút ghim vào vai Lâm Đăng.

“Độ cứng của xương so với người thường tốt hơn một chút, nhưng vẫn sẽ bị vật bén nhọn đâm thủng.”

Cơ thể Lâm Đăng căng cứng, muốn dùng toàn bộ sức lực tránh thoát xiềng xích, bởi vì dùng lực quá độ mà vết thương mở rộng ra, màu trắng xương cốt cũng được nhìn thấy rõ ràng.

Chỉ là lần này Lâm Đăng không thoát ra như ý nguyện, thứ đó không biết được làm bằng chất liệu gì, ngược lại càng rít chặt.

“Tất cả các phương diện chức năng cơ thể đều khoẻ mạnh hơn người bình thường.” Một trong những blouse trắng tháo xuống khẩu trang, khuôn mặt tuần tú, hợp với mái tóc màu nâu nhạt, không phải Cát Nam còn là ai?!

“Tôi muốn hai chân cậu ta.” Cát Nam mặt không biểu tình nói với người bên cạnh.

“Lấy cửa điện đến.”

Gần như vừa dứt lời, cách đó không xa vang lên tiếng cửa điện khiến người ta sởn tóc gáy, trong lòng Lâm Đăng nặng xuống, mồ hôi chảy càng nhiều, hần giống như là bất lực nằm trên bàn thí nghiệm, tùy ý để cho những người này dùng dụng cụ lạnh lẽo cắt từng chút một trên cơ thể mình.

Đau nhức thấu tim, Lâm Đăng há hốc miệng dồn dập hít thở, hần có thể cảm nhận được làn da được từ từ kéo ra ngoài, kèm theo đau đớn không thể chịu đựng, một miếng thịt phập phồng bị cắt đi. Ở khắp góc ngách trong không khí tràn ngập hương vị của máu, thỉnh thoảng còn có tiếng roẹt roẹt của từng thớ thịt bị kéo ra.

Mỗi một tế bào trên cơ thể đang run rẩy, đó là một sự sợ hãi nảy sinh từ tận sâu dưới đáy lòng.

Một cánh tay tái nhợt đột nhiên nắm lấy cánh tay cầm dao của một người đàn ông, “Đừng dùng dao nhỏ, dùng cửa điện, hiệu suất cao chút.” Khi nói lời này, khoái ý trong mắt Cát Nam không hề ngụy trang mà bại lộ trước mặt mọi người.

Ngay khi âm thanh của cửa điện đến gần bên tai, Lâm Đăng nhắm chặt mắt, ngực kịch liệt phập phồng.

“Cát Nam, mày chờ, tao thành quỷ cũng không bỏ qua cho mày!!” Bởi vì không có lưỡi, Lâm Đăng chỉ có thể rống giận những lời này ở trong lòng.

“Được đó, nhưng cũng phải chờ cho mày biến thành quỷ đã.” Cát Nam nghiêng người dán sát lại thấp giọng nói bên tai Lâm Đăng.

Sau đó, âm thanh cửa điện cắt vào da thịt, xương cốt bị phân chia, nơi bị cửa điện cắt vào vẩy ra vô số vụn thịt nhỏ, văng lên trên mặt Cát Nam, kết hợp với sắc mặt lạnh lẽo âm trầm của anh ta, giống như ác quỷ đến đòi mạng.

Lâm Đăng đã đau đến chết lặng, hần dần nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết đến.

“Còn chưa chấm dứt.” Cát Nam gỡ ra mí mắt của Lâm Đăng, đột nhiên giơ lên một con dao nhọn, nhắm ngay vào tròng mắt của Lâm Đăng hung hăng đâm xuống.

Mũi dao sắc bén phản xạ dưới bóng đèn loá ra ánh sáng trắng chói mắt, đôi mắt bị kim chặt mở ra khiến Lâm Đăng chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi dao ngày càng phóng lớn trước mắt mình.

Lâm Đăng đầu đầy mồ hôi bật người dậy, cảm xúc mềm mại dưới lòng bàn tay khiến hần sững sờ trong giây lát.

Lật mạnh tấm chăn trên người mình, nhìn thấy đôi chân mình vẫn đang khoẻ mạnh, hần mới thở phào nhẹ nhõm, nâng tay lau mặt, đầy mồ hôi lạnh, giật giật cơ thể không có một chút cảm giác đau đớn, trên người cũng không có vết thương nào mới.

Hoá ra là mơ_____may mà là mơ...

Chỉ là đầu hơi hơi chóng mặt, Lâm Đăng dùng hạ ngón tay đè huyết thái dương, lại càng ần càng choáng, điều này khiến cho hần cảm thấy khó chịu, nặng nề ngã xuống giường, trong lúc nhất thời không biết phải làm gì mới tốt, trong đầu một mảnh trống rỗng, con đường phía trước thật là mờ mịt mà.

Cánh cửa được mở từ bên ngoài, Lâm Đăng cảnh giác ngẩng đầu nhìn, trong khi đó bàn tay phải đưa vào trong túi quần, lặng lẽ lấy khẩu hạt nhân Desert Eagle từ trong kho hàng nhỏ ra.

“Mặc?” Lâm Đăng có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy người tới.

Cảnh Mặc không nói gì, đi thẳng đến phía trước đầu giường, đặt cái khay trên tay xuống cái tủ thấp, sau đó kéo một cái ghế dựa tới ngồi xuống.

Hương vị thơm ngon của đồ ăn nóng hầm hấp thành công khiến Lâm Đăng nuốt nuốt nước bọt, miếng thịt lợn kho tàu sáng bóng với rau xào xanh biếc câu dẫn tham trùng trong bụng.

Lâm Đăng không thể chờ đợi thò tay qua, lại bị Cảnh Mặc chặn cản.

“Sao vậy?” Lâm Đăng cau mày nhìn về phía Cảnh Mặc, “Đừng nói là em sẽ thật sự giận dữ cả một năm chứ, còn chưa tiêu sao? Coi như anh sai rồi được không, thật mà, anh nói thế nhưng không có ý gì khác cả, anh chỉ... Hầy, mà thôi, anh không thể nói.”

Cảnh Mặc đem đầu quay đi, đôi môi đỏ bị cắn thật chặt, cậu dứt khoát đứng lên, quay lưng bước nhanh về phía cửa, nhưng đi được vài bước thì cậu dừng lại, đứng quay lưng với Lâm Đăng, có lẽ vì vóc dáng cao lớn, cơ thể cậu nhìn có vẻ gầy nên khiến người gọi lên cảm giác mất mát.

Nhìn phía sau lưng Cảnh Mặc, Lâm Đăng không thể diễn đạt được cảm xúc lúc này của mình, cảm giác phiền muộn trong lòng dâng lên, cảm giác nếu không nói cái gì đó, khó chịu trong lòng sẽ không buông xuống được.

“Mặc, anh đến đây là vì đặc biệt tới tìm em!” Lâm Đăng hét lên nói với Cảnh Mặc, nói xong, trong lòng quả nhiên thoải mái rất nhiều.

Cơ thể Cảnh Mặc run lên, chậm rì quay người, lại trở về ngồi lên chiếc ghế ở đầu giường.

Người trước mắt tuy đã ngồi trở về, nhưng vẫn cúi đầu, Lâm Đăng che đi đôi mắt, nở nụ cười, một cổ chua xót loan đầy hốc mắt, “Nhưng anh muốn rời đi, Mặc.”

Cảnh Mặc ngẩng đầu lên, con ngươi đen láy trong veo nhìn thấy đáy, khiến người nhìn thoáng qua cũng cảm nhận được buồn thương tràn ngập bên trong.

“Luyến tiếc sao?” Lâm Đăng cười chạm vào tóc Cảnh Mặc, dừng một lát, hấn lại nói tiếp, “Mặc, anh đã nghĩ là em thay đổi... Thực tế, em vẫn thế.”

Đôi mắt Cảnh Mặc hơi đỏ lên, mí mắt rung rung, tầm mắt dần chuyển đến chỗ trống trong không khí, ánh mắt vốn trong veo dần dần bị bóng tối bao phủ, giống như hai lớp cửa sổ dày che khuất, khiến người khác không nhìn được suy nghĩ trong lòng cậu.

“Mặc.” Lâm Đăng gọi cậu, không đợi phản ứng, hấn đưa tay che kín đôi mắt của cậu, “Thế giới đó thực sự rất tuyệt vời sao?”

Mí mắt của Cảnh Mặc rung lên, lông mi dày rậm giống như bàn chải nhỏ chà xát khiến lòng bàn tay Lâm Đăng ngứa ngứa.

Lâm Đăng đặt bàn tay mình xuống, nhìn đôi mắt Cảnh Mặc hồi phục lại trong veo, hấn mỉm cười, vừa định nói gì đó lại bị hành động kế tiếp của Cảnh Mặc làm cho kinh sợ.

Đột nhiên Cảnh Mặc tới gần hấn, đưa tay thò vào quần áo chậm rãi mò mẫm.

Dọc theo cảm giác trơn mượt từ eo hướng lên trên dần dần qua đi, các vết sẹo gồ ghề lớn nhỏ trải rộng toàn bộ phía sau lưng.

Tiếp đó Cảnh Mặc không nói một lời rút tay ra, sau đó lấy một hộp thuốc mỡ màu xann nhạt ở trong tủ đầu giường.

Lâm Đăng nhếch miệng lên, rất có tự giác cởi áo của mình ra, quay lưng nằm sấp trên giường, chuẩn bị hưởng thụ sự phục vụ chu đáo của Cảnh tiểu đệ.

Thuốc mỡ lạnh lẽo chậm rãi được bôi loan lên những chỗ đau cũ, ngón tay mềm mại ấn đủ lực xuống làn da, Lâm Đăng nheo mắt, thoải mái hỏi, “Thuốc này có công dụng gì thế?”

Cảnh Mặc lại đào ra thêm thuốc mỡ lên vết sẹo của Lâm Đăng, một nửa mát xa, một nửa là bôi loạn, cũng không biết là cậu có nghe được câu hỏi của Lâm Đăng không, tóm lại cậu vẫn luôn tập trung cho sự nghiệp trước mắt, hiện tại không có dự định phải ghi nhớ thêm cái gì.

“Cường gân đoạt huyết?” Thấy Cảnh Mặc không nói, Lâm Đăng tự mình bỏ não suy đoán.

“...”

“Kéo dài tuổi thọ?”

Ngón tay của Cảnh Mặc dùng một chút, chậm rãi vuốt ve vết thương bị súng bắn trên vai, cuối cùng nhả hai chữ, “Xoá sẹo.”

“Rồi.” Lâm Đăng di chuyển cơ thể mình, “Kỳ thật vết sẹo là tượng trưng cho vinh quang của đàn ông... Ế, em đừng có sờ loạn, ngứa chết anh.”

“Được rồi.” Cảnh Mặc thu hồi tay lại, đôi mắt vẫn như cũ dừng ở vết sẹo súng.

Lâm Đăng lật cơ thể ngồi dậy, nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn một lúc, cực kỳ do dự đưa tay qua, lúc tới gần thì đột nhiên nghi ngờ hỏi, “Em nấu?”

“Không.” Cảnh Mặc lắc đầu, cũng nhìn xem đồ ăn trên bàn.

“Vậy thì tốt.” Lâm Đăng hoàn toàn an tâm, bưng lên đĩa thịt kho tàu, đem chén cơm thơm ngào ngạt đổ lên trên, lại trút hết rau xanh lên.

Sau đó cầm đôi đũa, trực tiếp bưng đĩa đồ ăn tàn sát.

Không biết Lâm Đăng đã nói câu nào chọc tới Cảnh Mặc, cậu ngồi đó, đôi mắt một giây cũng không rời nhìn chằm chằm Lâm Đăng ăn. Cuối cùng Lâm Đăng bị cậu nhìn cũng thấy ngại ngại, nén chịu đau lòng gắp một miếng thịt mỡ đưa tới bên miệng Cảnh Mặc, “Há miệng, Mặc.”

Cảnh Mặc vụn đầu qua, từ chối phối hợp.

Lâm Đăng ngượng ngùng cười cười, thu hồi đôi đũa, cuối cùng nhét miếng thịt vào miệng mình.

Ăn no xong, Lâm Đăng sờ sờ bụng, cảm giác đã đến lúc bàn chính sự.

“Một năm trước, vì sao ngay cả báo một tiếng cũng không đã rời đi?” Lâm Đăng nghiêm mặt, giọng rất lạnh.

Cảnh Mặc đem tầm mắt chuyển về, lại cũng chỉ im lặng ở đối diện hắn, căn bản không có ý định mở miệng.

“Nói.” Lâm Đăng cau mày, đưa tay nắm chặt lấy bàn tay của Cảnh Mặc, ngón tay thon dài mềm mại, cảm xúc rất tốt, Lâm Đăng nhìn không được bóp thêm vài cái.

“Tôi không đồ anh bố thí.” Cảnh Mặc rút tay ra, cắn mạnh khoé môi, “Chỉ cần tôi muốn, tôi sẽ có nhưng thứ tốt hơn của anh, tôi chán ghét những từ ngữ đó của anh, rất chán ghét.”

Cảnh Mặc đột nhiên nói một loạt từ dài như vậy, khiến Lâm Đăng choáng váng, hắn đem những từ này một chữ một chữ lật ở trong đầu, sau đó ngay cả một chữ cũng không thốt ra được.

Căn phòng đột nhiên trở nên rất yên tĩnh, không khí giữa hai người rất quái dị.

Cảnh Mặc hơi nghiêng người, ngẩng đầu nhìn lên mô hình ngôi sao năm cánh giữa trần nhà, cổ họng khàn khàn nhả ra một câu, “Cha nói, bạn bè chân chính phải có sự tin tưởng lẫn nhau.”

44. Chương 44: Nguy Hiểm Rình Rập

“Tin tưởng?” Lâm Đăng nhướng mày, cười khẩy một tiếng, “Đúng, tin tưởng.”

Cảnh Mặc vùi đầu mình xuống, không nói một lời bước ra ngoài.

Lâm Đăng nhúu chặt mày, dừng một chút rồi đuối theo nắm lấy cổ tay Cảnh Mặc, “Mặc, từ trước đến giờ, em là người anh tin tưởng nhất.”

Cảnh Mặc ngẩng đầu lên, con ngươi đen thẳm sâu hun hút, giống như cái đầm lầy chết, “Anh chưa bao giờ thực sự tin tưởng bất kỳ ai.”

“Cái này phải cần có thời gian để điều chỉnh.” Lâm Đăng khoanh hai tay trước ngực mình, khoé miệng mỉm cười mang theo một tia châm chọc, “Em không hiểu, em không hiểu được mùi vị bị người mình tin tưởng nhất phản bội, kính trọng nhất_____gã đã dạy anh rất nhiều, dạy cho anh biết trong hoàn cảnh khắc nghiệt này phải làm người như thế nào, từng nói, một người, nếu ngay cả nhân tính cơ bản nhất cũng không có, vậy thì không xứng đáng để được gọi là con người, điểm phân biệt lớn nhất giữa con người và tang thi, chính là con người có trái tim nóng lạnh, con người có cảm xúc mạnh mẽ, có buồn có vui, có yêu thương và chán ghét, con người thì biết quan tâm, mà tang thi là băng lạnh, không có tư tưởng, không có cảm xúc, chúng nó không quan tâm sống hay chết, chỉ có giết giết... Nhưng mà thì sao, vào giây phút cuối cùng của cuộc đời gã, vẫn dạy cho anh một bài học rằng trên thế giới này, ai cũng không thể tin tưởng được, người có thể tin được chỉ có chính bản thân mình, cái gọi là nhân tính đều là chó má, con người mới là khủng khiếp nhất thế giới, là giống loài khó lường nhất!”

Đôi mắt Cảnh Mặc một lần nữa khôi phục trong veo, chỉ là hơi đỏ lên, có ánh sáng lấp lánh nháy nháy bên trong hồ nước, cậu thì thào lặp đi lặp lại những câu cuối cùng của Lâm Đăng, “Khủng khiếp nhất, khó lường nhất, là con người.”

“Dừng khóc, dù em đã từng trải qua những cái gì, cũng đừng khóc vì nó, không đáng.” Lâm Đăng đưa ngón tay nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt từ nơi khoé mắt của đối phương.

Cảnh Mặc khịt khịt mũi, ánh mắt mơ hồ chuyển sang bên cạnh, “Đăng Đăng.”

Lâm Đăng sững sốt một chút, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy tên mình từ miệng của Cảnh Mặc, âm thanh nhẹ nhàng nhọt nhọt, giống một cơn trận gió thổi qua hai gò má, lạnh như dòng suối mùa xuân mát mẻ róc rách chảy vào trong tim, thấm đến nơi đáy sâu nhất ở trong tim.

“Ừ.” Lâm Đăng khẽ kêu lên, nơi mềm mại nhất trong tim dường như bị một móng vuốt cào một chút, ma ma ngứa.

“Anh ấy từng là người gần gũi nhất đáng tin nhất của tôi, có một ngày anh ấy giết người mà tôi yêu thương nhất, tôi muốn trả thù, nhưng anh ấy rất tốt với tôi, tốt như trước, chưa bao giờ thay đổi, nhưng tôi vẫn muốn giết anh ấy, tôi điên rồi sao?” Khi nói điều này, ngón tay Cảnh Mặc mang theo chút run rẩy.

Cảnh Mặc nói, Lâm Đăng đã hiểu hơn phân nửa, suy nghĩ một chút thì đã hiểu được người cậu chỉ đầu tiên là ai, chỉ là nghe được bốn chữ ‘người yêu thương nhất’ ở phía sau, trong lòng Lâm Đăng có cảm giác khó chịu, hắn đã tự hỏi cho mình là, Mặc nhà mình yêu sớm... Thế nhưng rất bất hạnh, hai người không tu thành chính quả, người đó bị anh trai mình giết, và bây giờ Mặc muốn giết anh trai mình để trả thù cho người đó.

Lâm Đăng tạm dừng một giây, ở trong đầu nghĩ về những gì Cảnh Mặc nói thêm một lần nữa, đưa ra một phán định tàn nhẫn, “Em không có sai, biện pháp tốt nhất lúc này là nên giết anh ta, gần gũi nhất tin cậy nhất, thường thường đến phút cuối cùng là người nhanh nhất chuyển thành vô tình tàn nhẫn, hôm nay người bị giết là người em yêu nhất, em không giết anh ta, ngày mai anh ta có thể sẽ giết em, bởi vì sự hiện diện của em gây trở ngại cho anh ta, em bây giờ là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của anh ta, không sớm loại bỏ một ngày, anh ta sẽ có thêm một ngày ngủ không ngon.”

“Câu này, tôi từng hỏi bốn người.” Cảnh Mặc bước lên phía trước, nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Đăng, “Chỉ có anh đứng về phía tôi.”

Đây là Mặc lần đầu tiên chủ động thân thiết mình nha.

Khoé miệng Lâm Đăng hơi vênh lên, trong mắt mang theo ý cười thuận thế ôm lại Cảnh Mặc, thân thể phía dưới bàn tay vẫn còn có nét ngây ngô của thiếu niên, xương sống, khung xương rất rõ ràng, cơ thịt mỏng manh cực kỳ mềm dẻo, Lâm Đăng có thể cảm nhận được dưới lớp da nhìn như mỏng manh này bao bọc một lực lượng cực kỳ mạnh mẽ.

Người chân chính mạnh mẽ, không cần khoe khoang cơ bắp to khỏe của mình, có vài người bản thân vốn là nguy trang tự nhiên, yếu đuối? Không, bọn họ mạnh mẽ đến mức đáng kinh ngạc.

“Cần anh giúp đỡ không?” Lâm Đăng nghiêng đầu, thì thầm vào tai cậu.

Cảnh Mặc lắc đầu, buông tay và di chuyển về sau vài bước, ánh mắt cậu nhìn vào Lâm Đăng tối tăm khủng khiếp, “Tôi muốn là quá trình, không phải kết quả.”

Lâm Đăng nheo mắt, cười nói, “Em tàn nhẫn hơn anh nhiều, nhóc con.”

Cảnh Mặc không nói gì thêm, chỉ lấy một cái thẻ vàng từ trong túi áo ra đưa cho Lâm Đăng.

Nhưng Lâm Đăng không đón lấy, cười vươn tay nheo nheo khuôn mặt cậu, sau đó hần vượt qua bước tới cầu thang.

“Đăng Đăng.” Cảnh Mặc đứng tại chỗ, gọi hần một câu, đợi cho Lâm Đăng dừng lại, nghi hoặc quay đầu lại, cậu mới mím mím môi thì thầm, “Đừng đi.”

Biểu tình trên khuôn mặt Lâm Đăng ngưng trệ một chút, sau đó cười ha ha, “Anh không đi, anh chỉ đi nhận nhiệm vụ, giống như em vậy, anh muốn hưởng thụ quá trình nhận được thẻ vàng.”

“Được.” Cảnh Mặc gật gật đầu.

“Có khó khăn gì thì tới tìm anh, anh vĩnh viễn sẽ giúp em, thời gian này chúng ta đều có nhiều chuyện phải làm, dù sao anh cũng không có nơi để đi, vậy thì cứ ở lại Thiên Minh thị chơi cũng tốt.” Lâm Đăng gãi gãi mũi, vẫy vẫy tay với Cảnh Mặc, sau đó chống tay vịn trực tiếp trượt xuống dưới.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Lâm Đăng thích sự kích thích.

Quá dễ dàng có được cái gì đó, thường sẽ không quý trọng nó, chỉ có thông qua nỗ lực, khó khăn muôn trùng, cưu tử nhất sinh mới có được, người mới quý trọng nó như bảo vật.

Trên giường lăn qua lăn lại chờ thêm một lúc, Cát Nam cuối cùng không thể nhịn được nữa chống thân thể ngồi dậy, anh ta kéo đau tóc mình, “Tiểu Mặc, Tiểu Mặc... Tại sao không đến tìm anh.”

Rất nhiều ý nghĩ thoáng qua tâm trí, hoảng loạn, không cam tâm, sợ hãi, trong nháy mắt toát ra đủ loại cảm xúc dữ dội, gần như nhấn chìm anh ta.

“A_____”

Đột nhiên Cát Nam kêu lên điên dại, giống như một kẻ điên kéo giập tóc mình, biểu tình trên mặt càng thêm đau đớn và tuyệt vọng.

Mất đi hai chân, chuyện gì cũng không thể làm được, chỉ bằng cách này anh ta mới có thể trút hết những cảm xúc tiêu cực trong lòng mình.

“Sao thế?” Một người đàn ông trẻ mặc blouse trắng bước vào.

“Xe lăn của tôi đâu? Cậu đem xe lăn của tôi đi đâu!!” Cát Nam sừng sốt một chút, đặt xuống cánh ray kéo tóc, chỉ vào thanh niên hét lên.

Thanh niên nhú nhú mày, lạnh nhạt nói, “Còn đang sửa.”

Cát Nam đã hoàn toàn tiến vào trạng thái mất trí, không để ý đến hình tượng của mình mà rống cổ họng hét lên, “Tôi muốn bây giờ, cậu mang tới đây cho tôi!”

“Không có thời gian.”

“Cậu!” Có lẽ nhận ra mình thất thố, Cát Nam hít một hơi thật sâu, cố gắng điều chỉnh biểu tình trên khuôn mặt, một lúc sau, đôi môi run rẩy vì tức giận mới bình tĩnh lại, hơi giật giật khoé miệng, một lần nữa khôi phục bộ dáng nho nhã, tốc độ biến chuyển sắc mặt của anh ta thật sự khiến người không thể theo kịp.

“Không có việc gì, tôi đi trước.” Thanh niên mặt không biểu tình xoay người, hần không muốn ở lại với kẻ điên trong ngoài không đồng nhất này, hoàn toàn là lãng phí thời gian.

“Amon, tôi xin lỗi, bởi vì tôi... Thực sự, tâm trạng không được tốt.”

Anh ta với Quan Mông đều là trẻ mồ côi, từ lúc bảy tuổi thì hai người bá Cảnh Ngạn làm thầy, sau đó sinh sống ở Cảnh gia cho đến mười bốn tuổi, Cát Nam được Cảnh Ngạn đề cử đi nước ngoài đào tạo chuyên sâu, mà Quan Mông bởi vì tư chất không bằng nên vẫn ở lại trong Cảnh gia.

Cát Nam lớn hơn Cảnh Mặc tám tuổi, năm anh ta rời đi, Cảnh Mặc chỉ sáu tuổi, lúc đó rất dính anh ta, khi anh ta đi, tiểu Mặc Mặc còn khóc nháo rất lâu.

Cảnh Ngạn đối với con trai lớn rất lạnh nhạt, nhưng đối với đứa con út Cảnh Mặc lại sủng đến tận trời, trừ việc hạn chế lượng ăn chocolate mỗi ngày, gần như không bao giờ từ chối các yêu cầu của đứa con út.

Cảnh Mặc cũng không chịu thua kém, từ nhỏ đã thể hiện tài năng đối với nghiên cứu khoa học, tồn tại giống như một thần đồng. Mà Cảnh Dục lại đối với lĩnh vực nghiên cứu khoa học không có chút hứng thú, ngược lại cực kỳ yêu thích lĩnh vực thương mại.

Mặc dù khi đó Cảnh gia lấy kinh doanh làm định hướng phát triển, nghiên cứu khoa học là phụ, thế nhưng gia chủ Cảnh Ngạn chỉ yêu thích nghiên cứu, cao ốc cơ sở nghiên cứu của Cảnh gia cũng vì ông ta mà thuận gió thuận nước, thậm chí còn nổi tiếng trên trường quốc tế, hàng năm có rất nhiều bạn bè quốc tế đến tham quan và nghiên cứu, nhân tài từ các trường đại học danh giá đều muốn đầu nhập vào nghiên cứu khoa học ở đó.

Cảnh gia được chia thành hai phái đoàn, một là phái đoàn kinh doanh do em trai của Cảnh Ngạn là Cảnh Lâm quản lý, một phái đoàn khác là nghiên cứu khoa học do gia chủ Cảnh gia, Cảnh Ngạn lãnh đạo.

Cảnh Lâm chỉ có một con gái là Cảnh Tiêu Tiêu, cho nên ông ta gần như là xem Cảnh Dục như con trai mình mà bồi dưỡng, còn Cảnh Ngạn lại không hề quan tâm đến đứa con trai lớn này, ông ta một lòng một dạ đều đặt lên đứa con trai út, mỗi lần đến cao ốc nghiên cứu, trên tay nhất định phải ôm theo tiểu Cảnh Mặc theo.

Đời khi tiểu Cảnh Mặc lớn hơn một chút, ông lại nắm cánh tay nhỏ của cậu, luôn luôn nắm trong tay, cho dù là hội nghị gia tộc, hay tiếp đãi bạn bè quốc tế, hay các cuộc thảo luận học thuật, mọi người sẽ luôn nhìn thấy bên cạnh Cảnh Ngạn đầy mặt nghiêm cẩn là một cậu bé trai xinh đẹp hoạt bát hiếu động.

Mà Cát Nam được chú ý, là vì sáng chế đầu tiên của anh ta.

Mọi người đều biết, Cảnh Ngạn đối với sở thích nghiên cứu chocolate của Cảnh Mặc rất là nhức đầu, nhưng lại sủng tận lên đỉnh đầu, cậu nhóc khóc nháo lên, Cảnh Ngạn chỉ có thể chịu đựng đau lòng, cứng rắn cấm tất cả mọi người, không cho phép ai vụng trộm cho tiểu Cảnh Mặc ăn chocolate.

Tuy nhiên, Cát Nam đều để hết vào trong mắt, anh ta dành hết một tháng nghiên cứu một loại thực phẩm sạch có hương vị chocolate, cho dù là hình dạng, độ cứng, độ mềm đều cực giống chocolate, nhưng nó khác chocolate ở một điểm là lượng đường bên trong rất thấp, nhai lâu, còn có thể kỳ diệu làm sạch khoang miệng.

Dụng tâm của Cát Nam được Cảnh Ngạn chú ý, vào năm anh ta ra nước ngoài, Cảnh Ngạn tặng cho anh ta một món quà lớn _____ thẻ bạch kim.

Dụng ý khi đó của Cảnh Ngạn rất rõ ràng, chính là muốn Cát Nam có thể chăm sóc tiểu Cảnh Mặc. Thế nhưng Cát Nam không biết, quyền hạn của thẻ bạch kim đó bị ràng buộc trong thẻ chủ trên tay Cảnh Mặc, chỉ cần Cảnh Mặc không hài lòng Cát Nam, cậu hoàn toàn có thể thông qua thẻ chủ trên tay mình gạch bỏ hết tất cả quyền hạn của Cát Nam.

Quan Mông đối với Cát Nam là có lòng ghen tị, cùng xuất thân là trẻ mồ côi, cũng cùng là học trò của Cảnh Ngạn, nhưng đãi ngộ của Cát Nam tốt hơn hẳn không chỉ một hai bậc.

Vì vậy, hiện tại nhìn thấy bộ dáng túng quăn của Cát Nam, trong lòng Quan Mông có chút sung sướng khi người gặp họa.

“Rồi, biết cậu tâm tình không tốt.” Quan Mông vẫn là loại thái độ bình thường, “Thôi, tôi đại nhân đại lượng, sẽ không để ý đến thái độ lúc này của cậu.”

“Vậy làm phiền cậu bảo bọn họ nhanh chóng đưa xe lăn tới được không, tôi có việc muốn đi ra ngoài một chút.” Cát Nam lộ ra một nụ cười rất chân thành, nụ cười đó còn mang theo đôi mắt mềm mại ẩm ướt, càng làm nổi bật khí chất ôn nhuận như ngọc của mình.

“Người tàn tật như cậu còn muốn đi đâu, ngoan ngoãn ở lại đây đi, còn về chuyện của cậu ta thì cậu cũng đừng nghĩ, bởi vì cậu có nghĩ cũng không làm gì được.” Quan Mông không thích nhất chính là thấy người này làm ra vẻ, rõ ràng bạo lực từ trong xương, nhưng lại luôn giả vờ như thế này, thực sự khiến người buồn nôn.

Biểu tình trên mặt Cát Nam cứng đờ, nhưng rất nhanh điều chỉnh lại, anh ta giống như không nghe thấy Quan Mông có ý nhục nhã, ngược lại nụ cười càng tươi hơn, “Biết, cảm ơn lời khuyên của cậu.”

Quan Mông ngạc nhiên nhìn anh ta một cái, trong lòng đột nhiên sinh ra một cảm giác sờn gai ốc.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận, một người tàn tật còn làm được cái gì, hắn khinh thường khịt mũi hừ một tiếng, dù sao người này nhìn cũng không có vấn đề gì, nhiệm vụ của hắn coi như là hoàn thành, bên kia còn có vài bản báo cáo nghiên cứu còn chưa viết xong, nội dung thực nghiệm gần đây đối với căn cứ rất quan trọng, hắn cần phải nhanh chóng quay lại cao ốc nghiên cứu.

Đợi Quan Mông đi được rất lâu, Cát Nam mới âm u nhìn ra cửa sổ, độ cong nơi khoe miệng càng lớn hơn_____chờ, tao không dễ chịu, chúng mày cũng đừng mong dễ chịu chút nào!

Cùng lúc đó phía bên kia, trong căn phòng thực nghiệm cất giữ cái đầu nửa tang thi nửa người đột nhiên mở mắt, chết lặng nhìn chằm chằm cánh cửa sắt trong phòng thí nghiệm màu trắng, đôi môi tái nhợt cố gắng mấp máy, vẫn không thể phát ra âm thanh lặp đi lặp lại hai từ.

Cứu tôi... Cứu tôi... Cứu tôi...

Tác giả đã nói:

Sửa sang các mối quan hệ nhân vật một chút.

Cảnh Ngạn: Cha ruột của Cảnh Dục và Cảnh Mặc

Cảnh Lâm: Em trai của Cảnh Ngạn, là chú của Cảnh Dục và Cảnh Mặc, cha ruột của Cảnh Tiêu Tiêu.

45. Chương 45: Chocolate

Bây giờ là thời gian giữa trưa, mặc dù Lâm Đăng không đói nhưng vẫn lấy ra một miếng chocolate trong túi áo ném vào trong miệng, bước chân cũng không dừng, cất bước đi vào quảng trường trung tâm.

Trên băng ghế ở quảng trường, có một cô bé tóc hai bím ngồi đó, đôi mắt mở to nhìn theo Lâm Đăng.

Có người nhìn mình, dĩ nhiên Lâm Đăng cũng cảm nhận được, hắn quay đầu nhìn vào mắt cô bé, trên cái tay nhỏ nhỏ đối phương cầm một cái màn thầu khô cứng, một tay còn ôm con búp bê vải bẩn vô cùng.

Nhìn theo động tác nhấm nuốt trong miệng Lâm Đăng, cô bé cũng vô thức nuốt nước bọt theo.

Đây chính là thực tế, cho dù ở trong căn cứ thì sao, nguồn lực hạn chế, người lại nhiều, một kẻ yếu không có kẻ mạnh bảo hộ thì chỉ có thể sống nghèo túng như vậy, qua thời gian, năng lực thừa nhận trong lòng không đủ mạnh, cuối cùng chỉ có thể luẩn quẩn mà tự sát. Bởi vì người xung quanh ăn ngon mặc đẹp là sự đối lập rất tàn khốc, khiến cho những người nghèo túng nảy sinh cảm giác mình sống trên đời này rất là thừa thãi.

Lâm Đăng thu hồi tầm mắt, cầm tay vào trong túi quần, đẩy nhanh tốc độ đi tới cánh cửa xoay tròn của cao ốc hành chính tổng hợp.

“Anh trai ơi...” Cô bé nhảy xuống từ trên băng ghế, lúc lắc đôi chân ngắn nhỏ chạy về phía Lâm Đăng.

Chủ động như vậy? Sau lưng không có băng nhóm lừa đảo gì chứ?

Lâm Đăng mỉm cười, bước chuyển một cái vượt qua bỏ lại cô bé.

Cô bé bắt hụt, nhưng không bỏ cuộc vẫn cố chấp bám theo phía sau Lâm Đăng.

“Anh trai ơi, anh trai ơi, anh trai ơi...”

Do vấn đề đôi chân ngắn, khoảng cách giữa hai người không ngừng kéo lớn.

“Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp!” Nhìn thấy bóng dáng Lâm Đăng biến mất phía sau cánh cửa xoay tròn, cô bé bĩ môi thúc thít, ôm lấy con búp bê bằng thủy ngồi trước cửa ra vào cao ốc bắt lực khóc nức nở

Không biết qua bao lâu, hai mắt ảm ướt sương mù, dường như có một đôi giày da màu đen đi tới trước mặt cô bé.

Thính lực của Lâm Đăng rất tốt, rất không khéo là nghe được tiếng mắng của cô bé, chuyện nhỏ, hẳn hoàn toàn không cần phải so đo, càng không cần ghi nhớ, chỉ muốn nhanh chóng nhận nhiệm vụ, sau khi xong việc thì về phòng mình ngủ một giấc, hôm nay hẳn bỗng nhiên có chút mệt mỏi.

Nhưng cảnh tượng tiếp đó khiến hắn phải ghen hòng trên trời_____ mặc dù trên quảng trường chỉ thừa thớt có vài người, nhưng trong cao ốc lại đông nghịt người, nghe mấy người xung quanh trò chuyện thì bọn họ hình như đã chờ ở đây từ lúc tám chín giờ, đã đợi được một vài giờ.

Tình huống như vậy bị phát sinh, hơn một nửa là do số liệu thống kê chiến tích của đại hội ngày hôm qua kích thích, nhiệt tình dâng trào, không thể nào ngăn được, những người bình thường lúc làm lúc không, ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới đột nhiên biến thành siêng năng, sáng sớm cầm cọc chờ ở cửa cao ốc hành chính tổng hợp, cửa vừa mở, tất cả lao về phía trước, thế nhưng loại nhiệt tình này thường thì kiên trì được vài ngày sẽ phai đi, những kẻ chỉ thích đợi ăn chờ chết vẫn không thích đi ra ngoài, những kẻ lúc làm lúc khôngh cũng sẽ không còn hăng say, miễn là bảo đảm mỗi ngày có thể ăn được cơm gạo trắng là xong.

Điều quan trọng nhất là cướp được vị trí mười người đầu tiên, sẽ có được một cơ hội, người có thể gia nhập bất kỳ tiểu đội hạng nhất, hạng hai hay hạng ba, trở thành đội viên tạm thời của bọn họ, nhưng cũng chỉ có thời gian một ngày, nếu một ngày này người làm tốt, may mắn lọt vào mắt đa số các đội viên khác thì người có cơ hội thành công được thăng làm đội viên chính thức, và sau đó, đãi ngộ của người thì xưa đâu có thể bằng nay. Từ ngày góp vốn phân phối miễn phí các loại vũ khí có thể nhìn thấy chênh lệch rất lớn, súng ống và đạn dược mà tiểu đội phổ thông lấy được đều thua xa với các tiểu đội đứng top đầu.

Mà hiện tại, nhận viên cao ốc hành chính tổng hợp chậm chạp không chịu phát số, những người muốn lấy được top mười người này cũng chỉ có thể đứng đó lo lắng suông, cứ thế lãng phí thời gian để nghỉ ngơi.

Hôm nay không phải là ngày góp vốn, căn cứ không mở cửa, cũng không có ra nhiệm vụ.

Mỗi căn cứ đều có quy định không giống nhau, căn cứ trước kia Lâm Đăng ở là có thể tùy ý ra vào, mặc kệ người sống chết, có thể mang được vật tư về là được, chết ở bên ngoài khi coi như người xui xẻo.

Vừa đi đến nhìn thấy màn hình lớn đen thui treo ở giữa hội trường, trong lòng hắn nghi hoặc, trùng hợp có một chồng sách mỏng trên cái kệ nhỏ bên cạnh cửa, lấy một quyển xem xem, nội dung là nói về một số quy tắc.

Lâm Đăng không có nhìn kỹ, đút quyển sách nhỏ vào trong túi áo, đi ra bên ngoài.

Dù sao nhiệm vụ không thể nhận, hắn trở về ngủ một giấc cho thật đã, thuận tiện nghiên cứu một chút quy định của căn cứ Thiên Minh, sau này còn tránh được cái ổ ‘bãi mìn’ này, nếu muốn ở lại đây, như vậy hẳn cần phải lăn lộn cho ra trò, đầu tiên là phải hiểu rõ về căn cứ Thiên Minh, sau đó từ từ làm quen với nhịp độ sinh hoạt trong căn cứ này.

Từ sau sự kiện lần trước, Lâm Đăng càng thêm chán ghét những nơi đông người, thấy không có nhiệm vụ để nhận, cộng thêm hắn không muốn cướp top mười người gì đó, cho nên không có kế hoạch tiếp tục ở lại đây.

Đi ra, cô bé kia vẫn còn, thân thể nhỏ xíu cuộn tròn lại ngồi xồm ở lối vào cao ốc, đôi mắt to chứa đầy nước mắt, nhưng cổ tình bướng bỉnh không cho nước mắt rơi xuống.

Cửa cao ốc thường xuyên có người ra vào, nhưng bọn họ chỉ nhìn thoáng qua, sau đó đi theo con đường của mình, thậm chí ngay cả một cái liếc nhìn cũng từ chối bỏ thí.

Nhìn vào bóng lưng của cô bé, Lâm Đăng ma xui quỷ khiến lại đi tới.

“Nhóc vừa rồi mắng anh đúng không?” Lâm Đăng nhướn cao một bên lông mày, cười khểnh môi nhìn xuống cô bé.

Cô bé ngẩng lên khuôn mặt nhỏ, ngốc ngốc nhìn Lâm Đăng thật lâu, có lẽ là quá nhiều nước mắt nên làm cho tầm nhìn mơ hồ, cô bé đưa tay dùng sức lau sạch nước mắt.

Khoé miệng Lâm Đăng cong lên, lấy một miếng chocolate từ trong túi quần ra, xé lớp vỏ ngoài, sau đó đưa tới trước mặt cô bé.

Chỉ một miếng chocolate mà thôi, Lâm Đăng cũng không tiếc gì, hơn nữa bây giờ còn là trong căn cứ, trên cơ bản đều cung cấp lương thực cho mọi người, khác mỗi là ăn ngon hay không thôi, cho nên cũng không có người liều chết tranh giành đồ ăn.

Cô bé rõ ràng rất muốn ăn, nhìn chằm chằm chocolate rất lâu mới vươn cánh tay nhỏ ra nhận lấy, cô bé không có lập tức nhét vào miệng, mà là đưa tới mũi ngửi ngửi, bộ dáng cẩn thận khiến Lâm Đăng cười ha ha. Vài người ra vào nhìn thấy Lâm Đăng cầm ra chocolate, trong mắt đều phát thèm, thậm chí có người vòng lại đi tới gần hẳn, “Người anh em, làm giao dịch, hai kí bột mì đổi một miếng chocolate của cậu, thế nào?”

“Không có, miếng cuối cùng rồi.”

Bị người xen vào, Lâm Đăng không còn hứng trí ở lại nơi này nữa, cất bước đi ra ngoài rìa khu vực quảng trường, trong quá trình này, khoé miệng Lâm Đăng vẫn còn duy trì độ cong, không thể không nói tâm trạng hôm nay của hắn thực sự rất tốt.

Thế nhưng vừa nghĩ đến một người, đôi mắt Lâm Đăng ngưng tụ lại một tầng sương lạnh, một ngày không giết Cát Nam, trong tim hắn giống có cái gai đâm vào cực kỳ khó chịu, Cát Nam, nhất định phải chết!

Người anh em muốn trao đổi chocolate kia đầy mặt sầu khổ nhìn bóng dáng của Lâm Đăng dần đi xa, chocolate quá hiếm, cho dù có tích phân cũng không đổi được, nhưng mà vợ của anh ta rất thích ăn cái này, số lần hắn ra ngoài góp vốn không hề ít, tiếc là mỗi lần đến siêu thị đều không tìm được chocolate, toàn bộ khu vực lân cận bao quanh Thiên Minh thị đã sớm bị đại thiếu gia Cảnh gia phái đội cướp sạch, có lần anh ta còn tuyên bố treo thưởng lớn chỉ vì sưu tập chocolate lấy lòng em trai mình, đoạn thời gian đó tất cả mọi người đều vất óc tìm kiếm chocolate, bởi vì có thể đổi được một phần tích phân đáng kể và phần thưởng, đối với mọi người mà nói đúng là một sự cám dỗ khó cưỡng lại.

Tích phân có tác dụng rất lớn, trong các căn cứ mật thế, nó hoàn toàn có thể thay thế cho tiền, trở thành phương thức tiêu phí hàng ngày của mỗi người.

“Anh muốn chocolate sao, em có thể đổi cho anh.” Cô bé giơ cao chocolate trong tay mình lên, sợ đối phương nhìn không thấy, “Em còn chưa ăn nó đâu~”

Người anh em kia mặt đầy kinh ngạc nhìn cô bé, lại di chuyển ánh mắt nhìn miếng chocolate trên tay cô bé thật lâu, mới chậm rãi gật đầu, “Em ở đây chờ anh một chút, anh về lấy bột mì cho em.”

Lần này cô bé rất may mắn, đụng phải một người chính trực, anh ta không bởi vì cô bé nhỏ tuổi mà lừa gạt, hoặc dùng vũ lực mạnh mẽ cướp đoạt.

Những đứa trẻ trong mật thế đã mất đi đơn thuần và hồn nhiên, để kiếm sống, chúng nó vẫn sẽ tận dụng về ngoài vốn có của mình, đây thực sự là một loại tính chất nguy trang lừa đảo...

Đặt thẻ bạch kim lên hàng nút mật mã, đĩnh một tiếng, cửa sắt hợp kim nặng nề chậm chậm mở ra.

Nơi này không có nhiều thay đổi, vẫn yên tĩnh, chỉ là miếng vải đen bao phủ trên cái hộp vuông thủy tinh không biết đã rơi xuống đất từ khi nào.

Cái đầu nửa tang thi hoá bên trong từ từ mở mắt, con mắt màu xanh cùng với con mắt tang thi vàng nhạt nhìn về phía người tới.

Cát Nam điều khiển xe lăn chậm chậm tới, đối với nó lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, “Tôi có thể giúp cậu ra ngoài, nhưng sau này cậu phải nghe lời tôi.”

Tân Minh nhìn thẳng vào anh ta, không nói cũng không di chuyển, biểu tình trên khuôn mặt vẫn lặng thinh.

“Thật sự là một cậu bé xinh đẹp.” Cát Nam đưa tay sờ lên kính thuỷ tinh mô tả theo khuôn mặt của cậu ta, “Có nguyện ý đi theo bên cạnh tôi không, chỉ cần cậu ngoan ngoãn tuân theo tôi, tôi sẽ đối tốt với cậu, sẽ không ai tách đầu và cơ thể của cậu ra một lần nữa, nhốt vào cái hộp chứa lạnh lẽo này, tôi thề, chỉ cần sau này cậu nghe lời tôi, tôi sẽ bảo vệ cậu...”

Tròng mắt của Tân Minh hơi di chuyển một chút, con ngươi màu xanh vô thần một lần nữa khôi phục ánh sáng, thậm chí con mắt tang thi kia cũng run lên một chút.

“Nếu cậu nguyện ý, chớp mắt một cái; không muốn, chớp mắt hai lần.” Cát Nam nở nụ cười hoàn hảo, anh ta hết như kẻ buôn người dụ dỗ trẻ em.

Tân Minh nhắm mắt lại, và từ từ mở ra, sau đó vẫn di trì mở to, ngay cả một chút rung nhẹ cũng không có, cậu ta giống như một con búp bê trưng trong tủ kính, không có sinh mệnh, lạnh lẽo, cứng ngắc, mang theo vẻ đẹp giả dối hoàn mỹ.

“Tôi phải giúp cậu thế nào?”

“Cơ _____ thể _____” Miệng há to thể hiện khẩu hình, kết hợp với đôi mắt mở to, thật sự là đủ đáng sợ, gần như có thể sánh được với cảnh ma kinh dị.

“Cơ thể của cậu ở đâu?”

Lần này Tân Minh không nói gì, đôi mắt mở to vẫn chằm chằm dõi theo Cát Nam, thậm chí không có bất kỳ rung động.

“Đừng nhìn tôi như vậy, cậu sẽ khiến tôi sợ, cậu bé.” Nụ cười trên khuôn mặt Cát Nam biến thành bất đắc dĩ, anh ta thu hồi bàn tay chạm trên kính, điều khiển xe lăn chạy ra ngoài.

Khi cánh cửa hợp kim mở ra, Cát Nam quay lưng lại nói với Tân Minh, “Tôi sẽ giúp cậu tìm lại cơ thể, à, tôi tên là Cát Nam.”

Đằng sau không hề có âm thanh, Cát Nam quay đầu nhìn, Tân Minh đã há miệng đọc khẩu hình, thốt ra hai chữ _____ Tân Minh.

“Ngủ ngon, bảo bối Tân Minh.”

Cát Nam mỉm cười nói xong câu đó thì không chút nào lưu luyến điều khiển xe lăn rời đi, ngay khi cánh cửa phòng thực nghiệm hoàn toàn đóng lại, nụ cười nhẹ nhàng trên khuôn mặt anh ta lập tức biến mất không một dấu vết, ánh mắt càng trở nên âm u nặng nề.

46. Chương 46: Hiệp Nghị

Tiểu khu Thanh Thượng, số 59.

Gã béo cả người bọc quanh thạch cao oán hận nhìn chằm chằm Lâm Đăng đi vào, kính mắt nam ngồi ở bên cạnh đang từng từng ngậm từng ngậm nhai màn thầu, trên tay còn cầm một quyển hướng dẫn sinh tồn tồn trong mạt thế lật lật xem.

“Cậu đã trở lại?” Kính mắt nam đặt cuốn sách xuống, ngẩng đầu chào hỏi Lâm Đăng.

Lâm Đăng gật đầu, tròng mắt chuyển chuyển, cười nhạt nhìn về phía gã béo, “Nhìn chằm chằm tao lần nữa thử xem.”

Gã béo lập tức cúi đầu xuống, động tác này gập theo cả xương sống khiến gã đau đến nhe răng trợn mắt, một lúc lâu sau mới qua được.

“Ah, tôi nghĩ... Đi ra ngoài giết tang thi.” Kính mắt nam đẩy đẩy gọng kính, đứng dậy đi tới trước mặt Lâm Đăng.

“Anh hẳn là người ở Thiên Minh thị đúng không, giết tang thi bao giờ chưa?”

“Phải, chưa từng giết... Nhưng tôi thực sự không muốn cứ tiếp tục như vậy, thật sự, cảm thấy giống như đang ngồi tù, không có gì để làm, mỗi ngày cứ trôi qua lặp đi lặp lại như hôm qua, cuộc sống của con người vốn phải nhấp nhô uốn lượn, nhưng bây giờ lại một đường thẳng tắp, tôi không muốn làm một phé vật chỉ biết hao tổn nguồn tài nguyên, tôi cũng muốn vì căn cứ này cống hiến một chút, chung quy nơi này cũng là nơi tất cả mọi người cùng nhau chung sống.” Kính mắt nam nắm chặt nắm tay, đôi mắt sau kính loé lên một tia kiên định.

“Có chí hướng, anh cố lên.” Lâm Đăng vỗ vỗ vai gã, cũng không bày tỏ thái độ gì khác, chỉ tùy tiện đáp một câu.

“Một mình tôi thì không thể... Cũng không tìm được đội ngũ thu nạp tôi, hình như cậu cũng một mình, không thì...”

“Tôi không muốn thêm gánh nặng.” Lâm Đăng không ngần ngại từ chối yêu cầu của đối phương.

Câu này thật sự rất đau nhói, hơn nữa Lâm Đăng còn không đợi người ta nói xong đã ngắt lời, càng làm cho mắt kính nam cảm thấy xấu hổ bối rối.

“À, được rồi.” Mắt kính nam đỏ mặt, lấp bắp tránh sang một bên tiếp tục căn màn thầu, chỉ là lần này hương vị có chút mặn chát, ngay cả sách trên tay cũng run run.

Lâm Đăng liếc nhìn một cái, không hề có ý định giải thích cái gì, có vài người nên biết rõ bản thân có bao nhiêu cân nặng, gã bây giờ ra ngoài, đừng nói là giết tang thi, không lập tức biến thành đồ ăn của tang thi đã rất là may mắn rồi, mắt kính nam này rõ rệt là không thích hợp với thế giới tàn khốc bên ngoài.

“Cả ngày xem mấy cuốn hướng dẫn này thì có cái rắm gì dùng.” Nói xong câu này, Lâm Đăng vượt qua đối phương đi đến cầu thang, lần này hẳn không dừng lại ở tầng ba, mà là trực tiếp đi lên tầng trên cùng.

Kính mắt nam run rẩy nắm chặt cuốn sách trong tay, khuôn mặt cũng đỏ rần một mảng.

Gã béo ở một bên chuyển chuyển cơ thể, đầu tiên là để hai người phụ nữ bên cạnh bóp chân đấm chân, sau đó mới liếc đôi mắt hả hê nhìn mắt kính nam, “À há, mặt nóng đập trúng thẳng mông lạnh~”

“Mày cảm mềm!” Kính mắt nam đứng người dậy, tay cầm cuốn sách đập vào mặt gã béo, còn không chờ gã béo phản ứng lại đã bịch bịch bịch chạy lên cầu thang.

“Mẹ, đồ bìm bịp bốn mắt, gan phình to rồi, ngay cả ông đây cũng dám đánh!” Gã béo đau xót ôm mặt cái mặt heo tru lên, còn không quên trừng mắt liếc hai người phụ nữ phía dưới né ra, “Ai cho mà ngừng, còn không mau đến, lũ chó vô ơn, tao gặp chuyện thì chúng mày trốn hết, không biết tới chần cho tao một chút, đm.”

Từ trên cầu thang đi xuống một người đàn ông trung niên đầu húi cua, gã ta kéo người phụ nữ gây mất nhỏ tới, sau đó cười nhếch mặt lấy lòng gã béo nằm trên ghế.

“Đi, đi.” Gã béo không kiên nhẫn vẫy vẫy tay.

Gã trung niên cười *** đàng om lấy người phụ nữ gây, ném cô ta lên vai vội vàng vát chạy lên cầu thang.

“Mẹ cuộc đời!” Gã béo không kiên nhẫn đẩy ra eo thùng nước, nằm ngửa trên ghế nửa chết nửa sống thở phì phò.

**

Khép hờ cánh cửa nhỏ lối ra sân thượng, Lâm Đăng ngồi lên trên lan can, lấy một lọ bò khô từ trong kho hàng, vừa lấp đầy bụng, vừa phơi nắng.

Từ nơi này nhìn khắp Thiên Minh, thành phố này đầy vết thương thâm tím, một số cao ốc bị phá huỷ thậm chí còn đang nghiêng ngả, từng là cao ốc chọc trời, hiện nay trước mắt điều tàn, dấu vết đen thui của bom vẫn còn lưu lại khắp nơi.

Trung tâm thành phố vốn là nơi đông đúc người qua lại, lúc này chỉ có số ít người có thể đếm được lảng vảng.

Mặt thể sẽ không có ai rảnh rỗi đi dạo phố, muốn đi thì hơn phân nửa là đến cao ốc hành chính tổng hợp, hoặc là dùng tích phân để mua đồ ăn và vật dụng hàng ngày, hoặc nhận nhiệm vụ ra căn cứ giết tang thi.

Công việc hàng ngày của mỗi người đơn điệu đến đáng sợ, tất cả đều nghĩ hết mọi cách để khiến mình vui vẻ, cách làm nhiều nhất, đơn giản chính là dùng chiến lợi phẩm mình đổi được kêu gọi bạn bè ăn mừng, thế nhưng đợi khi cơn no rượu say qua đi, mọi người lại mê mang, bọn họ không biết ý nghĩa của việc làm mỗi ngày này, cũng giống như bọn họ không biết được ngày nào đó bọn họ sẽ đột ngột chết đi.

Rõ ràng là căn cứ Thiên Minh vẫn còn trong giai đoạn đầu của quá trình phát triển, giai cấp cao tầng vẫn một lòng một dạ nhào vào nghiên cứu, tất cả các trang thiết bị quân sự đang dần cải thiện, trở nên phù hợp hơn với hoàn cảnh mặt thể, vũ khí tiên tiến, nó đại biểu cho căn cứ này ngày một kiên cố hơn, mà đạn thì sẽ có một ngày cạn kiệt, cho dù là các tài liệu sản xuất, hay nhân công, căn cứ đều không có biện pháp nào để sản xuất vô tận.

Vấn đề mà Thiên Minh tương lai phải đối mặt không phải chỉ là một hay hai điểm, đợi đến khi các loại tài liệu xung quanh bị cướp đoạt xong, muốn duy trì nguồn cung thì chỉ có cách phải đi xa hơn, mà lượng dầu tiêu hao lại căn bản không đáng để bọn họ đường xa như vậy chỉ vì một chút vật tư.

Nếu dựa theo tình hình kiếp trước, tương lai của tất cả các căn cứ sẽ ngày một suy tàn, mười năm, hay mười mấy năm, nhân loại sẽ vì đủ mọi loại vấn đề mà không thể tiếp tục sinh tồn được.

Lâm Đăng nhú nhú mày, ngẩng đầu nhìn lên mảnh trời xanh, ánh mặt trời ảm áp kích thích mắt một chút đau, kiên trì trong chốc lát, hắt lại cúi đầu, trong khi lau nước mắt tiết ra bởi sự kích thích ánh sáng, lại thấp giọng cười ha ha.

Nhân loại cuối cùng sẽ diệt vong, cuối cùng sẽ...

Lại nhét vào miệng miếng thịt bò khô đã bị mất không còn hương vị gì, Lâm Đăng cất lon thịt bò khô vào trong kho hàng, vỗ vỗ tay, nhảy người lên, nhảy xuống mái kê phía dưới, sau đó lại đập lên cửa sổ bật lấy đà nhảy xuống nữa, loạt hành động này vô cùng táo bạo, phải bảo đảm vững vàng ổn định nếu không sẽ bị ngã rớt, nhưng rất kích thích.

Nhảy tới cửa sổ tầng thứ ba, Lâm Đăng mới ngừng lại, đang muốn tiếm vào thì đột nhiên phát hiện có hai người đàn ông bên dưới ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Một người đầu đội nón lưỡi trai, nhìn không rõ bộ dáng, một người kia là ông chú trung niên râu quai nón xồm xàm.

Hai người thấy Lâm Đăng nhìn bọn họ, ngay lập tức thu hồi ánh mắt, bên cạnh là một chiếc xe thể thao màu đỏ, ngay vị trí cửa buồng lái có hoa văn hình đầu lâu nổi bật, rất là cá tính.

Mặc dù Lâm Đăng nghi ngờ, nhưng chuyện hắn muốn làm bây giờ nhất là đi ngủ, khi này hắn vừa đọc cuốn sách hướng dẫn nhỏ lấy ở cao ốc tổng hợp hành chính, ngày mai là ngày góp vốn, thừa lúc có thời gian nhàn rỗi hắn cần phải nâng cao tinh thần của mình, sau đó đối mặt với mấy con tang thi kia chỉ là chuyện nhỏ.

Ngày mai hắn cần phải cố gắng giết nhiều tang thi cấp hai một chút, vũ khí trong các kho vũ khí thông thường đúng là phế phẩm, không được tốt bằng khẩu hạt nhân Desert Eagle, về sau có khẩu hạt nhân Desert Eagle này, so sánh chút, đồ trong kho vũ khí Bạc căn bản không cần phải sử dụng.

Kho vũ khí Hoàng kim tạm thời hắn chưa dám nghĩ, nhưng kho vũ khí Tinh hoa thì trở thành mục tiêu phấn đấu của hắn.

Tương lai nhân loại sẽ bị duyệt vong thì thế nào, hắn thậm chí kiếp này sống bừa bãi một chút, thề muốn đem tất cả hối tiếc của kiếp trước bù trở lại.

Hắn biết mình có bao nhiêu cân nặng, cũng không dám nhận nổi làm anh hùng cứu vớt nhân loại, chỉ cầu có thể sống tốt mỗi một ngày hiện tại, khác thì không cần.

Tầng cao nhất toà nhà thương mại trung tâm thành phố.

Bên trong văn phòng bài trí sang trọng, đứng một đám đàn ông tây trang giày da, có lớn tuổi, cũng có thanh niên mười tám đôi mươi.

Lúc này tất cả mọi người ở đây đều vô cùng khấn trương nhìn thanh niên tuấn mỹ đang đứng trước khung cửa sổ sát mặt đất, anh ta là con trai cả Cảnh gia, Cảnh Dục.

Cốc cốc cốc _____

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Cảnh Dục khẽ gật đầu, người đàn ông bên cạnh anh bước ra mở cánh cửa, đứng bên ngoài cửa là thanh niên với đôi mắt đen kịt, cả người toát ra một luồng khí tối tăm.

Người mở cửa là thư ký của Cảnh Dục, gọi là Hồ Pha, nhìn thấy ánh mắt của Cảnh Mặc, nhịp tim của hắn tăng tốc đập nhanh, ngay lập tức cung kính đứng sang một bên.

“Tiểu Mặc.” Trên gương mặt của Cảnh Dục mang theo sự giận dữ, anh đưa tay ra hiệu cho Cảnh Mặc, “Em đến đây, nói cho rõ ràng, hôm nay vì sao muốn cho anh xấu hổ trước mặt mọi người?”

Cảnh Mặc không để ý đến anh, đi thẳng đến chiếc bàn gỗ xoay màu đen, đưa tay đào ra một tập văn kiện từ bên trong đồng tài liệu, sau đó ném lên người Cảnh Dục.

Cảnh Dục bị tập văn kiện đánh vào khiến cho sững sốt, “Tiểu Mặc...”

Đột nhiên bên ngoài cửa vang lên tiếng bước chân ồn ào, qua một lát, vài vị lớn tuổi tóc bạc trắng chen chúc nhau vào văn phòng, những người già này là ‘nguyên lão có công’ năm đó đi theo Cảnh Ngạn cùng nhau xây dựng cao ốc nghiên cứu, có thể nói mỗi một góc ngách trong cao ốc nghiên cứu, đều được tô điểm bằng tâm huyết của bọn họ, thậm chí có người cống hiến cả cuộc đời mình dành cho sự nghiệp nghiên cứu, cho đến nay vẫn chưa lập gia đình.

Khi những người lớn tuổi này đồng loạt đứng đằng sau lưng Cảnh Mặc, bầu không khí trong văn phòng trở nên quỷ dị rất nhiều.

Thế cục dường như đã nghiêng về một chiều, nam tây trang VS nam blouse trắng _____ tiểu tướng trẻ tuổi muốn solo khí thế với cáo già giang hồ, rõ ràng rất đáng xem à nha!

“Tiểu Mặc, đây là có ý gì?” Sắc mặt Cảnh Dục nhất thời u ám, híp mắt chất vấn thanh niên đứng trước bàn làm việc.

“Phương _____ án _____ cắt _____ viên _____” Cảnh Mặc gần như nhấn mạnh từng âm tiết đọc ra, cậu bước về phía trước đến gần Cảnh Dục, con người đen láy nhìn chằm chằm đối phương, “Thật đúng là anh trai tốt của em!”

“Mấy vị giáo sư đều đã lớn tuổi, cũng nên đến tuổi nghỉ hưu rồi, anh sắp xếp cho con cháu bọn họ đến thay bọn họ, chẳng lẽ là sai?” Cảnh Dục khó hiểu nhìn em trai mình.

“Thằng nhóc con, bớt giả bộ đi, con cháu chó má gì chứ, ông đã kết hôn cưới vợ bao giờ thế hả!” Một lão đầu tính tình bạo lực đứng ra, chỉ vào mũi Cảnh Dục mắng.

“Lão Lâm!” Ngô giáo sư tính khí tương đối bình tĩnh đứng ra cản lại lão đầu tính tình bạo lực, ông chuyển sang hướng Cảnh Dục, khuôn mặt lạnh nhạt nói, “Nhóc Dục, khi cha của cậu còn sống, từng nhờ chúng tôi giúp hai anh em cậu xử lý cao ốc nghiên cứu, trên tay chúng tôi có giấy xác nhận nhiệm kỳ vĩnh viễn, cậu không có quyền bãi miễn chức vị của chúng tôi.”

“Bây giờ là mạt thế, cao ốc nghiên cứu cần được thay máu, cần phải có sáng tạo mới, các vị giáo sư đã già rồi, đầu óc sợ là đaz không còn đủ dự toán, phương án này sẽ cho phép nhiều người trẻ tuổi có cơ hội rèn luyện bản thân, vì tương lai căn cứ mà suy xét, tôi vẫn sẽ kiên trì thực hiện phương án này, các người nói nhiều cũng vô dụng, hiện tại người cần quyền căn cứ là tôi!” Cảnh Dục mặt không đỏ khí không suyển nói một hơi dài, anh là muốn cứng rắn chống đối lại bọn họ, người anh đề cử đi vào hầu hết là người đứng về phía mình.

“Anh.” Cảnh Mặc đứng bên cạnh một lúc lâu sau bỗng đứng lên tiếng.

“Tiểu Mặc.” Cảnh Dục mỉm cười, thân mật kéo tay em trai mình, “Đừng hờn đối với anh, đối với em sẽ không tốt, hửm?”

Cảnh Mặc rút mạnh tay mình ra, di chuyển tầm mắt của mình về phía cửa sổ sát đất, nhìn bầu trời xám đen bên ngoài, cậu giật giật đôi môi thốt ra từng chữ, “Cao ốc nghiên cứu, không cần anh quan tâm.”

“Nhưng bác Ân...” Cảnh Dục nói tới đây cố tình dừng lại một chút, đau đớn nói: “Tiểu Mặc, cao ốc nghiên cứu là huyết mạch của căn cứ, bác Ân đã qua đời, em còn quá trẻ, anh tạm thời sẽ quản lý trong một thời gian, chờ em có thể đảm nhận được thì anh sẽ chuyển nhượng lại cao ốc nghiên cứu cho em, dù gì, một mình anh quản lý hai lĩnh vực vẫn rất cố sức.”

Anh nói rất khéo léo, khiến người khác không tìm được một lỗi nhỏ nhất để bác bỏ.

Cảnh Mặc nghiêng môi thật chặt, con ngươi đen lách trong đôi mắt không lộ ra cảm xúc, cậu nhận một tấm bản đồ từ tay vị giáo sư ở phía sau, đặt nó lên bàn làm việc, chỉ vào một chỗ nói, “Một số máy móc cũ trong cao ốc nghiên cứu đã vài lần xuất hiện trục trặc, bây giờ chúng ta cấp thiết cần một số lượng công cụ nghiên cứu hoàn mỹ, ở vị trí này, khu trung tâm Vũ thành có một nhà máy công nghệ cao, nhà kho của nhà máy có rất nhiều thành phẩm và bán thành phẩm, chúng ta chơi một trò chơi đi, xem số vật tư đó sẽ vào tay ai.”

Ánh mắt Cảnh Dục sắc bén nhìn em trai mình, trong lòng có một trăm không đồng ý, “Vũ thành là đô thị quốc tế với dân số lên đến hàng chục vạn, cũng là khu vực sụp đổ nhanh nhất, Tiểu Mặc, em điên rồi sao?”

“Anh sợ sao?” Ánh mắt Cảnh Mặc như ném ra một luồng khí đen kịt, Cảnh Dục phát hiện anh ngày càng không thể hiểu được em trai mình, không biết em trai mình từ khi nào đã trở nên đáng sợ như thế, khiến người nhìn không thấu, càng không suy đoán được ý nghĩ của nó, anh thậm chí còn không dám nhìn thẳng em trai mình quá lâu, sợ nhìn lâu thêm một giây, bản thân sẽ bị hút vào vực sâu vạn trượng, rơi tan xương nát thịt.

Nhìn khuôn mặt trầm ngâm của Cảnh Dục, Cảnh Mặc ngáp một cái, dụi dụi mắt chậm chậm xoay người, “Em buồn ngủ, ngủ trước, ngày mai, bắt đầu.”

“Tiểu Mặc, đừng như vậy!” Cảnh Dục run rẩy môi nắm lấy bàn tay Cảnh Mặc, bọn họ là anh em, không cần phải vì một toà cao ốc nghiên cứu mà đẩy đối phương bước lên con đường chết.

Cảnh Mặc ném tay Cảnh Dục ra, xoay người bước về phía cửa, mỗi một bước đều chậm rãi nhưng kiên định, Cảnh Dục nhìn chăm chăm vào lưng cậu, hầu như không thể tin được đây là đứa em trầm mặc ít nói của mình.

Cho đến khi hình ảnh Cảnh Mặc hoàn toàn biến mất ở phía sau cánh cửa, giáo sư Ngô đặt một phần hiệp nghị lên trên bàn, “Đây là nội dung thoả thuận, nếu Đại thiếu đồng ý thì ký tên ở chỗ này, tất cả mọi người ở đây đều là nhân chứng cho hiệp nghị hôm nay, chỉ có người thực sự hội đủ điều kiện, mới có tư cách phụ trách cao ốc nghiên cứu!”

Cảnh Dục nhìn chữ màu đen trên nền trắng, đột nhiên cười ha ha, “Ok, Tiểu Mặc trưởng thành rồi!”

“Ký mau, người trẻ tuổi cần phải dứt khoát lưu loát, đừng có mà dầy dụa.” Lão đầu tính tình bạo lực lúc này thúc giục nhanh lên.

“Là chủ ý của các ông sao?” Cảnh Dục vẫn không bỏ ý định hỏi.

Trên gương mặt nghiêm túc của giáo sư Ngô khó mà lộ ra một nụ cười, “Không, là chủ ý của Nhị thiếu, phần hiệp nghị này là do cậu ấy tự mình nghĩ ra, chúng tôi cũng là hôm nay mới biết được quyết định của cậu ấy.”

Cảnh Dục gật đầu, cầm bút soạt soạt ký tên mình xuống, anh đứng thẳng lên lộ ra nụ cười sâu xa, “Làm phiền giáo sư trở lại nói cho Tiểu Mặc, trên đời này không có chuyện gì mà tôi không dám làm.”

Ex: Ngại ghê, cuối tuần mưa rả rích suốt, vì lỡ gọi cắt mạng chuyển sang đường mạng khác mà gặp trời mưa, mãi lúc chiều nay mới có người đến nối mạng

Trời mưa ở nhà, lười biếng nằm lăn lóc đọc truyện sướng ghê luôn:3

47. Chương 47: Cảm Giác Như Vừa Mới Yêu

Giấc ngủ này Lâm Đăng ngủ từ chiều cho đến tận đêm khuya, càng ngủ càng trầm, hần căn bản không muốn rời khỏi giường.

Đang ngủ mơ màng, đột nhiên giường chìm xuống, sau đó có một vật thể không rõ rất ấm áp cọ vào trong lòng hần.

Chuyện này khiến cho Lâm Đăng hoảng sợ, hần lập tức bật lên, lấy đèn pin trên đầu giường chiếu về hướng bên kia.

Luồng sáng rọi qua, khuôn mặt của đối phương không hề nao núng trình bày ở trước mặt hần.

“Mặc Mặc?” Lâm Đăng ném đèn pin lên giường, nhích tới quỳ xuống bên cạnh Cảnh Mặc vẫn đang cuộn tròn ở vị trí cũ trên giường.

Cảnh Mặc nghiêng mặt, vùi vào trong nệm mềm mại, hương vị chần rất dễ chịu, cậu lại đem mặt dụi dụi, dường như muốn tìm được cái gì đó an ủi từ trong chần.

Đây là chần giường mới ngày hôm nay Lâm Đăng mua, phơi nắng vài giờ, chần đệm đều ngập tràn hương vị nắng.

“Sao vậy, có phải là anh trai em lại bắt nạt em?!” Lâm Đăng muốn kéo chần để nhìn rõ khuôn mặt Lâm Đăng, nhưng mà thằng nhóc này rất cứng đầu vùi mặt, còn dùng tay khéo léo chần khe hở, tuyên bố không để cho hần thấy.

Càng như vậy, Lâm Đăng càng tò mò hơn, đưa tay đẩy bàn tay cậu, dụ dỗ lừa gạt nói, “Mặc Mặc, ăn chocolate~”

Cảnh Mặc giống như thoả hiệp, buông lỏng để Lâm Đăng tùy ý kéo tay, cậu quay đầu lại, những cọng tóc mềm mại màu đen hỗn lộn che khuất mắt, chỉ để lộ ra cái mũi cao và đôi môi hồng.

Đèn pin nằm ở cuối giường vẫn đang chiếu đến khu vực này, chân Lâm Đăng di chuyển, chùm sáng bị chần bứt một ít, chỉ có vài tua sáng nhỏ chen được ra ngoài, ánh sáng vừa lúc tránh ra nửa khuôn mặt bị tóc che khuất của Cảnh Mặc.

Thị giác trong bóng đêm của Lâm Đăng rất tốt, kỳ thực không cần dùng đèn pin thì hần vẫn có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của Cảnh Mặc, mở đèn pin, là để sáng cho Cảnh Mặc.

Tất nhiên, hần không biết là Cảnh Mặc đã rất nhiều năm sống trong căn phòng kín tối tăm, năng lực nhìn trong đêm không hề thua kém Lâm Đăng, thậm chí so với hần còn cao hơn một chút.

“Mặc Mặc, mở miệng.” Lâm Đăng thật sự là từ trong túi quần lấy ra một miếng, bóc lớp giấy thiết bên ngoài, đem viên chocolate đến bên môi Cảnh Mặc.

Cảnh Mặc rất ngoan ngoãn mở miệng cắn một miếng nhỏ xíu, đợi cậu ăn xong, Lâm Đăng lại đưa qua, thế nhưng cậu em lại ngậm chặt miệng, còn lại hơn một nửa thể nào cũng không chịu ăn.

Lâm Đăng bất đắc dĩ nhìn miếng chocolate dính nước bọt của Cảnh Mặc, hần không ăn, chỉ có thể vứt đi, nhưng chocolate ngon vậy nếu vứt đi thì rất đáng tiếc, đồ ăn trong miệng thể kiếm rất khó, nào có đạo lý lãng phí.

Học tập phẩm đức tiết kiệm lương thực trong căn cứ, Lâm Đăng đem miếng chocolate có chút ướt át đó nhét vào miệng mình, cắn thô vài cái rồi nuốt xuống bụng.

“Nói đi, sao vậy?” Lâm Đăng duỗi chân ra, không cẩn thận đá văng đèn pin xuống sàn nhà.

Crack _____ tiếng vang giòn tan, ánh sáng đèn pin chớp loé chớp loé, kèm theo đó là âm thanh rì rì của điện, căn phòng lập tức chìm vào bóng tối, đèn pin tuyên bố hoàn toàn hi sinh bỏ mình.

Lúc này là thời gian khu dân cư không được căn cứ cung cấp điện, Lâm Đăng lại không có cách nào khiến căn phòng sáng lên một lần nữa, cũng chỉ có thể âm thầm đau lòng nhìn cái đèn pin mới dùng không được bao lâu kia, đúng là chân dài cũng là cái tội mà.

Cảnh Mặc ngồi dậy, bước xuống giường nhặt cái đèn pin lên, lật lật chơi đùa trong một lát, đèn pin thần kỳ lại sáng lên.

“Thật giỏi!” Lâm Đăng vui tươi hơn hở nhận lấy đèn pin, mở tắt nhiều lần, tính năng hoàn toàn OK, xem ra sửa chữa rất tốt.

Cảnh Mặc cẩn thận khoé môi hồng đầy đặn của mình, đi tới ngồi xuống trên giường, cậu không nói gì hết, chỉ là cúi đầu tập trung dùng ngón tay khảy khảy đệm chăn.

“Cuối cùng như thế nào, Mặc Mặc!” Lâm Đăng đặt đèn pin xuống, cau mày chuyển đến bên giường, đưa tay nâng cằm Cảnh Mặc lên, lại xê dịch những sợi tóc một chút, để lộ ra đôi mắt đen nhánh.

“Đăng Đăng...” Cảnh Mặc vò góc chăn lại thành cục, lông mi dày dài rung lên vài cái, đột nhiên cậu nắm lấy ngón tay của Lâm Đăng, tốc độ nói chuyện nhanh và lưu loát hơn trước đây rất nhiều lần, “Anh sẽ vẫn ở căn cứ không rời đi chứ, chờ tôi trở lại chứ?”

“Cái gì?” Lâm Đăng nghe như lọt vào sương mù, không hiểu được tình huống mà Cảnh Mặc nói là gì.

Bàn tay của Cảnh Mặc nắm lấy Lâm Đăng càng thêm lực, “Anh, sẽ không đi, đúng không?”

“Sao đột nhiên lại hỏi như vậy, chịu cái gì kích thích?” Bỗng dưng một cơn đau nhói, Lâm Đăng cảm giác như xương ngón tay của mình sắp bị bóp nát, hấn dùng sức rút ngon tay ra, vừa xoa xoa, vừa nhìn Cảnh Mặc ở một bên cúi đầu không nói lời nào, “Mộng du?”

Cảnh Mặc đứng phắc dậy, từ trên cao nhìn chăm chăm xuống Lâm Đăng một lúc, khi Lâm Đăng định há mồm muốn hỏi cái gì thì cậu lại xoay người bước về phía cửa sổ, lưu loát đập lên mép cửa sổ nhảy xuống.

Lâm Đăng:

Vì sao Cảnh Mặc lại hỏi vấn đề này, mình không phải là nói sẽ ở lại Thiên Minh thị chơi một thời gian sao, theo lý thuyết thì Cảnh Mặc sẽ không hỏi lại mình vấn đề này, vậy lý do gì mà cậu ta đột nhiên chạy đến đây hỏi, chẳng lẽ có chuyện gì sẽ xảy ra?

Lâm Đăng cau mày, nhanh chóng đi đến cửa sổ, đập một cái ném người, đáp xuống vài điểm tựa, nhảy vài cái cuối cùng đứng vững trên mặt đất. Không biết có phải là tác dụng của kháng thể không, nhưng thể chất và sức mạnh của hắn từng ngày một lớn hơn, thậm chí so với lúc đỉnh cao của kiếp trước còn mạnh hơn một ít, mà những thay đổi này hình như là bắt đầu từ cái ngày Cát Nam bắt cóc hắn.

Ở phía xa loáng thoáng nhìn thấy được một bóng dáng cao gầy, Lâm Đăng chạy qua, nắm lấy cổ tay của đối phương.

“Mặc, nếu thật sự xem anh là bạn thì phải nói cho anh biết, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra!” Lâm Đăng nâng đầu của Cảnh Mặc lên, nhìn thẳng vào mắt cậu.

Không biết có phải do Lâm Đăng ảo giác không, trên lông mi Cảnh Mặc có treo vài giọt nước nhỏ, có mấy sợi lông mi bởi vì ướt mà dính lại với nhau.

“Rạng sáng, tôi sẽ đi ra ngoài căn cứ, có lẽ phải ở bên ngoài một thời gian dài.” Cảnh Mặc giật giật môi, cổ họng phát ra âm thanh có chút khô khan, “Cho nên, đến để nói tạm biệt với anh.”

“Nơi nào, làm cái gì?” Lâm Đăng nheo một mắt, tư thế quyết điều tra đến cùng không bỏ qua.

Cảnh Mặc kéo bàn tay nâng cằm mình ra, đôi mắt sâu hút nhìn vào Lâm Đăng, “Đăng Đăng, tôi trở về muốn nhìn thấy anh, anh không được đi.”

Cảnh Mặc nói câu này mang theo giai điệu rất nhẹ tênh, lại lộ ra áp lực khiến người nghe không thể bỏ qua.

“Không cần anh đi với em sao?”

“Không.” Đột nhiên Cảnh Mặc nghiêng người bước lên phía trước, thì thầm vào bên tai hắn, “Cẩn cứ không ổn định, anh nhìn giúp tôi, nhờ.”

Trái tim Lâm Đăng chìm xuống, “Nơi em đi, rất nguy hiểm sao?”

“Tôi có nắm chắc.”

“Được, anh hứa với em, nhưng...” Lâm Đăng hít sâu một hơi, nhìn vào đôi mắt đen trước mặt, nhấn mạnh từng âm tiết, “Anh sẽ giết Cát Nam, anh ta nhất định phải chết, chỉ cần anh còn ở lại căn cứ một ngày, anh sẽ không từ bỏ ý định này, bởi vì anh không thể bỏ qua được anh ta, mà anh ta cũng sẽ không bỏ qua anh được!”

Bây giờ đem mọi thứ nói cho rõ ràng cũng tốt, nếu Mặc Mặc không thể chịu đựng được, vậy hắn sẽ rời đi, tất nhiên, trước khi đi thì hắn cũng thuận đường mang theo mạng của Cát Nam đi cùng.

Tim Lâm Đăng rất là nhỏ, nó không cho phép người khác cứ một hai lần, lại ba lần xâm lược.

Một lúc thật lâu, Cảnh Mặc không nói gì, cậu đem tầm mắt chuyển qua nơi khác, con người đen sâu không thấy đáy, răng nanh trắng nõn cắn môi thật chặt.

“Mặc! Nói chuyện!” Lâm Đăng giận dữ nắm lấy cằm Cảnh Mặc, ép buột ánh mắt cậu phải nhìn về mình.

Cảnh Mặc vẫn im lặng, cậu nắm ngược lại cổ tay Lâm Đăng, từng chút một tách tay hắn ra.

“Đừng giết anh ta.” Thật lâu sau, cuối cùng Cảnh Mặc cũng đưa ra một câu trả lời, đôi môi run rẩy nhấp nháy, “Cha rất thích anh ta, cho nên đừng giết.”

Biểu tình trên mặt Lâm Đăng lạnh xuống, “Anh chỉ muốn biết thái độ của em về chuyện này.”

“Tôi thích anh hơn.” Lần này ngược lại Cảnh Mặc đưa ra đáp án rất nhanh, gần như không hề do dự nhỏ ra mấy chữ này.

Lâm Đăng sửng sốt, giống như đâm một cú vào bông, thậm chí hắn có muốn nổi giận cũng không được.

“Đăng Đăng...” Cảnh Mặc nhích tới, hôn xuống một bên mặt của Lâm Đăng, “Trừ cha, thích Đăng Đăng nhất.”

Lâm Đăng hoàn toàn hoá đá, hắn kinh ngạc nhìn Cảnh Mặc, trong đôi mắt đen nhánh của đối phương tất cả đều là hình ảnh của hắn.

Khi Cảnh Mặc tập trung nhìn ai đó, trừ người bị cậu nhìn, sẽ không ai tìm thấy trong đôi mắt xinh đẹp đó có vật thể nào khác, sạch sẽ, thấu triệt, giống như một thế giới mới, một thế giới chỉ có người đó.

Không thể không thừa nhận, khi đôi môi mềm mại nóng bỏng đó hôn lên mặt, trái tim Lâm Đăng lệch mất nửa nhịp, hắn thậm chí còn có một loại xúc động muốn quay đầu hôn Cảnh Mặc.

Cái ý tưởng này làm hắn giật mình, hắn không hiểu vì sao mình lại nảy sinh ra tâm tư quái dị này, rõ ràng Mặc Mặc chỉ đơn thuần biểu hiện yêu thích, mà hắn lại..

Phương thức biểu đạt của cậu em chứng tự bế này sẽ không giống như người thường, có lẽ Mặc Mặc không biết, hai người đàn ông sẽ không dùng cách này biểu đạt yêu thích, chỉ là đánh nhẹ vào bạn mình, hoặc cùng lắm là ôm vai cười đùa với nhau, có rượu ngon thì cùng nhau uống, có thuốc lá xịn thì chia cho nhau, có phú cùng hưởng, có nạn cùng chịu, đây chính là tình nghĩa anh em bình thường.

Nếu đây là đứng trước công chúng, bọn họ chắc chắn sẽ bị người chỉ trích.

Lâm Đăng có chút kích động lùi lại một bước, rồi ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt Cảnh Mặc, thế giới đó vẫn tinh khiết, nhưng bên trong, đột nhiên có thêm sự căm dỗ hắn.

“Đăng Đăng, không thích?” Cảnh Mặc nhíu mày, trong đôi mắt loé lên một chút hoang mang.

Cảnh Mặc ngày trước, bất kể là ai, chỉ cần cậu mím mím đôi môi hồng nhỏ nhắn bẹp một ngụm lên mặt đối phương, người đó nhất định sẽ cười thấy rằng không thấy mặt, sau đó ôm cậu vào lòng gọi liên tục nào là bảo bối thân yêu, nhưng từ sau sự kiện đó, Cảnh Mặc chưa hề làm qua hành động thân mật này với ai.

Nghe được nghi vấn của Cảnh Mặc, nội tâm của Đăng ca xuất huyết câu độc thoại thế này: CMN quá thích ấy chứ! Nào nào bảo bối, chúng ta hôn thêm mấy cái nữa đi!

Mặt Lâm Đăng đỏ rực lên, tim đập càng nhanh hơn, loại cảm giác này chưa từng có, hẳn cảm thấy kỳ lạ mà cũng thấy xấu hổ, sợ bị cậu em tự bế trước mặt nhìn ra cái gì.

“Không thích, về sao không cho phép như vậy!” Lâm Đăng rống cổ hòng hét khô khan một câu, có chút kích động tựa vào tường ngồi xuống, tim đập thực sự quá nhanh, hẳn cần phải tìm cách cho nó bình tĩnh lại.

Cảm giác này giống như vừa mới bắt đầu yêu, thế quái nào!

Lâm Đăng cảm thấy mình như vậy thật buồn cười, đã hơn ba mươi tuổi rồi, mặc dù thân xác bây giờ còn rất trẻ, nhưng cũng không thể thay đổi được tâm tính của hắn, Cảnh Mặc đối với hắn là còn quá nhỏ, hắn thật sự không hiểu bản thân mình thế nào lại yêu Cảnh Mặc, chỉ là cậu em mắc chứng tự bế, trước kia hắn biết là mình thích cậu, ở bên cậu rất thoải mái, hắn thích khí chất sạch sẽ trên người cậu, bởi vì đó là thứ duy nhất hắn không thể nào có được, trong đầu hắn đã lấp đầy các âm mưu tính toán, đôi tay không biết đã dính bao nhiêu là máu người, có thể sống sót qua mười năm mặt thế, bất kể là giết, hay ngộ sát, người tốt hay người xấu, hắn đều ra tay rất tàn nhẫn, giống như Cảnh Tiêu Tiêu đã nói, hắn là kẻ phải bị dày xuống địa ngục!

Ban đầu hắn chỉ thật sự xem cậu như một cậu em để thương yêu, kém mười mấy tuổi, cũng coi như là trưởng bối, thế nhưng không thể nào ngờ được từ xem như người nhà đã bị biến chất đến loại tình trạng này.

Hắn luôn luôn không hiểu vì sao mình lại có xúc động muốn hôn lên môi đối phương, rất không bình thường, rất quái lạ!

Cảnh Mặc đi tới ngồi xổm xuống bên cạnh Lâm Đăng, “Tôi thích.” Sau đó lại dán người qua, lần này là trực tiếp hôn lên khoé môi.

Lâm Đăng bị cậu đột nhiên tập kích nhảy dựng lên, cơ thể ngã nghiêng trượt xuống đất, mặt đất lạnh lẽo trong đêm khiến đầu não của hắn nháy mắt tỉnh táo hơn nhiều, thiếu chút nữa quên mất điều quan trọng nhất!

“Nếu một ngày nào đó trong tương lai, Cát Nam thật sự chết trong tay anh, em sẽ làm thế nào?” Lâm Đăng nghiêng chặt răng, cố chấp làm cho rõ vấn đề.

Đêm nay ánh trăng có vẻ đặc biệt sáng, vừa yên tĩnh vừa lạnh lẽo, ánh sáng giống như được phản xạ từ băng đá.

Tay chân Lâm Đăng phát lạnh, tim cũng chìm xuống dưới đáy.

Cảnh Mặc im lặng lại giống như con dao bén nhọn, từng nhát từng nhát cắt xuống từng miếng tim, ***g ngực đau đớn khiến hắn không thể bỏ qua _____ Mặc Mặc sẽ làm thế nào, sẽ giết mình sao, hoặc có lẽ là niệm tình trước kia mà bỏ qua hắn, xem như người qua đường?

“Anh không có cơ hội, tôi sẽ đưa anh ta tới căn cứ khác.” Đây là câu trả lời thuyết phục của Cảnh Mặc.

48. Chương 48: Đoàn Xe Khởi Hành

“Vậy sao?” Đột nhiên Lâm Đăng nở nụ cười, “Được, anh không giết anh ta, đỡ cho Mặc Mặc bận tâm tìm căn cứ khác cho anh ta, đây đúng là chuyện lãng phí thời gian nha.”

Cảnh Mặc nghiêng đầu nhìn Lâm Đăng một lát, trong đôi mắt đen nhánh loé lên chút suy ngẫm, có vẻ như đang suy nghĩ về độ chân thực trong câu nói vừa xong của Lâm Đăng.

“Mặc Mặc ngốc, nhân phẩm của anh mà em còn nghi ngờ sao, nếu anh đã nói được, thì nhất định là làm được.” Dĩ nhiên Lâm Đăng cũng nhìn ra nghi ngờ của Cảnh Mặc, hắn đưa tay sờ loạn tóc Cảnh Mặc để trấn an, trong lòng lại âm thầm cười lạnh, có đôi khi để ý quá nhiều cũng là một loại bệnh.

“Đặng Đặng, Đặng Đặng.” Cảnh Mặc nghe Lâm Đăng nói, chẳng những không phối hợp tin tưởng, ngược lại còn gọi tên Lâm Đăng không ngừng, tay càng ôm chặt lấy hắn, sau khi gọi vài tiếng, thể nhưng không hề có bất kỳ dấu hiệu nào mà cần môi khóc nức lên, nước mắt làm ướt môi, tựa như quả cherry đỏ mọng dính đầy giọt sương rực rỡ ngon miệng, “Đừng nói dối tôi, không cho Đặng Đặng nói dối tôi, tôi thích Đặng Đặng nhất, tin Đặng Đặng nhất, không được nói dối tôi...”

Cậu em ngốc ngếch càng khóc càng hăng say, còn không ngừng cọ cọ nước mắt vào cổ Lâm Đăng

Lâm Đăng đóng băng tại chỗ, tuy ý để cho chất lỏng ấm áp từ từ chảy theo cổ trượt xuống xương quai xanh, lại ngứa ngứa bò qua ***g ngực, cuối cùng tẩm ướt lớp áo ngay vị trí trái tim, tựa như là theo từng tiếng khóc vụn nhỏ của Cảnh Mặc, ngực Lâm Đăng ớn lạnh, trái tim càng co rút nhanh hơn, co rút nhanh, rất khó chịu, cũng tạo thành áp lực đến mức khiến người nặng nề.

“Đừng nói dối tôi, đừng nói dối tôi...”

Đây là lần đầu tiên Cảnh Mặc phát ra cảm xúc mãnh liệt như vậy, cậu khóc trước mặt Lâm Đăng, những giọt nước mắt cứ rơi lách tách ra ngoài hốc mắt, dường như là đem tất cả sự tích tụ trong lòng bao nhiêu năm qua lúc này khóc cho hết.

Lâm Đăng ngồi bất động tại chỗ, để cho cậu khóc thống khoái, khi tiếng khóc của Cảnh Mặc dần dần nhỏ xuống, hắn mới vươn cánh tay ra kéo tay đem Cảnh Mặc ôm vào lòng, “Anh sẽ không để em bị tổn thương, đừng khóc.” Tránh một câu, cụm từ đừng nói dối tôi, bởi vì hắn biết bản thân không làm được, vì từ lúc mới bắt đầu, hắn đã quyết định giấu diếm vài chuyện với Cảnh Mặc, vài chuyện hắn nhất thiết phải làm cho bằng được.

Cảnh Mặc dừng nước mắt, lại ngẩng đầu lên, đôi mắt tối tăm như một cái hố sâu không đáy, nào có dấu hiệu của yếu ớt hay bất lực, con người đen hun hút khó hiểu, khiến người ta căn bản không dám nhìn thẳng vào quá lâu.

Nếu không phải trên lông mi của Cảnh Mặc vẫn còn ướt, khuôn mặt khóc nức đỏ bừng, Lâm Đăng sẽ cho rằng lúc này chỉ là ảo giác.

Hai người không ai nói gì, vẫn lẳng lẳng dựa nép vào người nhau, Lâm Đăng cúi đầu chợp mắt, Cảnh Mặc nghiêng đầu nhìn hắn, Lâm Đăng biết Cảnh Mặc đang nhìn mình, nhưng hắn lại không dám nhìn thẳng vào Cảnh Mặc, Cảnh Mặc rất thông minh, cậu ta có thể từ ánh mắt người khác, từ một xiú thần thái thoáng qua cũng có thể biết rõ suy nghĩ trong lòng đối phương, hơn nữa còn rất chuẩn xác.

Cảnh Mặc có một thói quen, một khi cậu muốn biết điều gì sẽ nhìn chăm chăm vào người đó, một cái nhìn chăm chú dai dẳng, lớp nguy trang của người đó sẽ thành công phá vỡ!

Không biết qua bao lâu, trời dần dần mờ sáng, dưới bầu trời màu xanh nhạt, mặt đất mông lung, mọi thứ đều hiện ra mờ ảo, tựa như khối cơ thể nóng bỏng trong lòng của Lâm Đăng lúc này, hắn cũng đem đầu đặt lên vai Cảnh Mặc, không một chút mệt mỏi, đầu óc rõ ràng nhưng lại không muốn mở mắt, lại càng không muốn di chuyển, tim hắn bây giờ rất yên tĩnh, rất thoải mái, như vậy cũng rất tốt.

Thời gian tốt đẹp luôn luôn rất ngắn ngủi, đột nhiên Cảnh Mặc tránh khỏi cái ôm của Lâm Đăng, từ từ đứng dậy, trước khi đi, cậu bỏ lại một câu như vậy, “Đặng Đặng ghét anh ta, vậy để cho tôi giết anh ta được không, tôi sợ để mất Đặng Đặng, thực sự sợ, anh Cát Nam là kẻ điên, rất nguy hiểm, sau này Đặng Đặng cố gắng đừng gặp mặt anh ta đi.”

Lâm Đăng đứng phắc lên, trợn to hai mắt nhìn bóng dáng dần xa của Cảnh Mặc, cậu nói vừa rồi giống như một trận bom nổ bộ, khiến hắn rất khó tiêu hoá.

Mặc Mặc nói, “Cha thích anh ta, cho nên đừng giết anh ta.”

Mặc Mặc nói, “Tôi sẽ đưa anh ta đi, anh không có cơ hội.”

Cuối cùng, Mặc Mặc nói, “Anh ta rất nguy hiểm, Đặng Đặng đừng gặp mặt anh ta, để tôi giết anh ta.”

Vậy cuối cùng thì muốn nói cái gì, vì sao mình không thể hiểu nổi cái đầu của cậu em này!! Cậu nào mới là thật, cậu nào mới là giả. Mặc Mặc thật sự rất để ý đến Cát Nam sao, vì không muốn mình giết Cát Nam, vì thế trước khi đi nên cậu ấy mới đột nhiên ném ra một câu cuối cùng?

Nhưng cậu ấy là doạ mình sao?! Cát Nam rất nguy hiểm, mình so với Cát Nam còn nguy hiểm hơn! Mạng Cát Nam, Lâm Đăng này nhất định phải lấy!

Một buổi chiều đầy nắng.

Cậu bé chơi mệt, đột nhiên nghe được giọng nói của cha mình trong thư phòng truyền ra.

Cha trở lại?!

Cậu vui sướng chạy qua, đem lỗ tai dán lên cửa phòng.

Xuýt, không thể để cho cha phát hiện~ đợi cha mở cửa, lập tức nhảy ra doạ cha.

“Đi nói cho người đàn bà đó, Phương gia cô ta muốn nhúng chàm con cháu của Cảnh gia chúng ta, một đứa con hoang cũng muốn tranh với con trai ta? Đúng là người si nói mộng!”

“Tôi sẽ chuyển cáo.”

“Còn lại, cậu biết làm sao rồi chứ?”

“Tôi biết.”

“Đi đi.”

Cửa mở ra, cậu bé núp sau cánh cửa lui lại vài bước, tay chân cậu lạnh lên đi vào, trèo lên đầu gối cha mình, chúi chúi miệng thúc thít nói, “Cha, có người muốn hại chết con sao...”

Mặc dù Cảnh Mặc rất nhỏ, nhưng lại rất thông minh, chỉ cần vài câu là có thể khiến cậu nghĩ ra vấn đề, thực sự khiến cho Cảnh Ngạn vừa mừng lại vừa lo.

“Đừng sợ, có cha, không ai có thể làm tổn thương đến bảo bối nhỏ của cha.” Cảnh Ngạn ôm chặt cậu vào trong lòng.

Cảnh Mặc nằm trong lòng cha mình, cảm nhận được sự ấm áp yên ổn chỉ thuộc về mình, cậu biết, có cha, tất cả không cần phải lo lắng, bởi vì cha là toàn năng, không ai có thể đánh bại được cha.

“Anh hai đối với con rất tốt, cha đừng gọi anh là con hoang, con ghét má nhỏ, nhưng con rất thích anh hai.” Cảnh Mặc mềm mềm nói.

“Đúng, cha nói sai rồi, cha xin lỗi Tiểu Mặc.” Gương mặt nghiêm túc của Cảnh Ngạn cuối cùng xuất hiện nét mỉm cười, hôn lên trán con trai bé bỏng của mình, thở dài nói, “Tiểu Mặc đừng sợ, cha luôn luôn bảo vệ con.”

“Dạ.” Cậu bé buồn ngủ ngáp dài một cái, làm tổ trong lòng cha mình ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này kéo dài cho đến nửa đêm, khi tiểu Cảnh Mặc thức dậy, bầu trời ngoài cửa sổ vẫn còn đen kịt.

Đây là phòng của mình, giấy dán tường màu xanh, đủ loại mô hình cá nhỏ, là căn phòng cậu yêu thích nhất_____thế giới dưới nước.

Lăn vài vòng hưởng thụ trên chiếc giường nhỏ, sau đó tiểu Cảnh Mặc quyết định đi tìm cha chơi, cậu thường xuyên làm như vậy, nửa đêm chạy đến thư phòng của cha, kéo cha đang ngủ trên ghế sofa, làm nũng bắt cha phải kể chuyện cổ tích cho cậu.

Đêm nay, tiểu Cảnh Mặc vẫn quyết định làm như cũ.

Đến gần thư phòng, cánh cửa đang khép hờ, đèn bên trong không còn sáng nữa, ánh sáng lờ mờ từ khe cửa lọt ra bên ngoài.

Cảnh Mặc bước đôi bàn chân nhỏ nhích nhích từng bước tới gần cánh cửa.

Cánh cửa tự tư mở ra, nhưng mà xuất hiện trước mắt không phải là người đàn ông nằm sấp trên bàn ngủ khô khô_____

Máu tươi vung vẩy khắp sàn nhà đầy kinh khủng, cha cậu mở to hai mắt nằm bất động trên sàn nhà, trên ngực còn cắm một cây kéo, bộ quần áo màu be ở nhà gần như là bị máu nhuộm thành một bộ đồ máu đỏ, chất lỏng đỏ sẫm trên sàn nhà luồn lách mọi nơi, thậm chí có một dòng chảy tới dưới chân tiểu Cảnh Mặc.

Mà anh hai cậu trên tay dính đầy máu tươi đứng bên cạnh thi thể của Cảnh Ngạn, thân thể run rẩy không kìm được.

“Cha!” Cảnh Mặc hét lên, sau đó vọt qua, ôm lấy đầu Cảnh Ngạn không ngừng khóc, la hét gọi cha.

Cảnh Dục không nghĩ em trai mình sẽ xuất hiện vào thời điểm này, anh nhất thời hoảng loạn, anh lớn hơn Cảnh Mặc chín tuổi, tay chân dài, thoát nhìn tuổi thật có vẻ còn lớn hơn.

“Anh hai!” Cảnh Mặc ngẩng đầu lên, mở to hai mắt nhìn chằm chằm Cảnh Dục, “Anh_____giết_____ưm!”

Cảnh Dục vội vã xông lên trước bịt kín miệng Cảnh Mặc, kẹp cậu dưới nách chạy ra khỏi căn phòng này, hoảng loạn chạy xuống căn phòng tối nhỏ dưới tầng hầm.

“Ưm, ưm!” Dọc đường Cảnh Mặc đá lung tung, tay chân cào cấu cắn Cảnh Dục, nhưng chút lực nhỏ xíu của cậu đối với người cao to như Cảnh Dục mà nói, thật sự không đủ nhìn.

Đem tiểu Cảnh Mặc mang vào căn phòng tối nhỏ, gương mặt Cảnh Dục đột nhiên dữ tợn bẻ thốc cậu bé lên, “Không được phép nói ra, bắt đầu từ hôm nay, em không được phép nói chuyện, có nghe không, không thì anh sẽ móc lưỡi em!”

“Không, em khò!!” Cảnh Mặc điên cuồng đá đánh Cảnh Dục, “Anh giết cha, anh giết cha!”

Cảnh Dục ném cậu bé xuống đất, đau đớn kịch liệt khiến Cảnh Mặc nhất thời không đứng lên được, chỉ có thể cuộn tròn thân mình run rẩy nằm nghiêng trên nền đất lạnh.

Sau đó, cằm của cậu bị siết chặt ép buộc mở ra quai hàm, một vật lạnh lẽo bị nhét vào trong miệng cậu, “Tiểu Mặc, anh không muốn như vậy, là em ép anh!”

Không biết sức mạnh từ đâu tới, Cảnh Mặc đá văng thân thể Cảnh Dục, tiếp đó ném ra cây kéo nhỏ trong miệng, đầu kéo nhỏ bén nhọn chọc rách khoang miệng mỏng manh, máu tươi đỏ ào ra.

“Em không nói, anh, Tiểu Mặc vĩnh viễn không nói, anh đừng cắt lưỡi em!” Cảnh Mặc ôm chặt lấy miệng đầm máu của mình cuộn tròn đến góc tường, nơi này thật sự rất tối tăm, trừ một chút ánh sáng từ bên ngoài cửa chiếu vào, không hề có một chút ánh sáng nào.

“Phải, thế mới là đứa trẻ ngoan, những ngày tới em phải ở lại đây, đợi vài ngày, anh sẽ mang em ra ngoài.” Cảnh Dục ổn định lại tâm trạng phức tạp hoảng loạn của mình, ngồi xổm xuống bên cạnh cậu bé, sờ mái tóc cậu, cười đầy sùng nịnh, “Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, anh bảo đảm sau này em vẫn như trước, anh vẫn luôn đối tốt với em, hửm?”

Cảnh Mặc mê mang nhìn Cảnh Dục, không giống, cha không ở đây, tất cả đều không giống, thế nhưng cậu không dám nói, anh hai cậu đã trở thành một con quỷ, anh ấy sẽ cắt lưỡi cậu nếu cậu nói chuyện, cho nên cậu không thể thốt ra âm thanh, cậu chỉ là sững sờ nhìn Cảnh Dục từ từ đóng lại cánh cửa này, một chút ánh sáng nơi cánh cửa cũng tàn nhẫn mất đi.

Theo tiếng bước chân dần xa, căn phòng rơi vào một mảnh im lặng tối tăm, làm bạn với cậu, chỉ có bóng tối vô tận...

‘Tiểu Mặc đừng sợ, cha sẽ luôn bảo vệ con.’

Nói dối, cha nói dối, cha là một kẻ nói dối khủng khiếp!!!

Chín giờ sáng, khu trung tâm Thiên Minh thị rất là náo nhiệt.

Đường bị làm thông, nhân viên tổ kiểm soát đứng hai bên đường tách người dân ra, không cho phép bất kỳ ai đi ở giữa đường.

Lâm Đăng đứng trên mái một toà nhà ở khu trung tâm, từ trên cao nhìn xuống con đường đằng xa.

Có hai đội ngũ, chạy hai đường khác nhau, như thể là cố tình tách ra.

Một bên là đội ngũ xe quân sự bọc thép hạng nặng dẫn đầu, phía sau chiếc xe bọc thép là mười chiếc xe kéo lớn, bên cạnh hàng loạt các thùng kim loại mở ra vài lỗ lớn, là vị trí dùng để đặt nòng súng máy, hai bên xe kéo lớn được trang bị các lưới cửa lớn sắc nhọn, nhìn từ xa, giống như chiếc xe tải mọc ra bốn cái cánh lớn. Phía sau còn có vài chiếc quân sự Hummer việt dã, xe tải quân sự, trên xe tải đứng rất nhiều người, tất cả đều mặc quân trang nhẹ nhàng thực dụng và thống nhất, đi theo phía sau xe tải, còn có đại pháo, xe chở dầu, xe lương thực, xe cung cấp đạn dược, cuối cùng là một chiếc xe bọc thép hạng nặng, chuẩn bị rất đầy đủ, xem ra là chuẩn bị cho một trận đánh lâu dài.

Mà trong khi đội ngũ chạy đường khác lại trông đơn giản hơn rất nhiều. Một chiếc xe hạng nặng dẫn đầu mở đường, thế nhưng khác một chỗ là phía trước xe này trang bị một mũi khoan lớn, hai bên là bốn gậy sắt thô to, bánh xe trang bị răng chống trượt, bên ngoài xe bọc một lớp cao su thật dày, ngoại trừ bốn gậy sắt thô to, lớp vỏ cao su gần như bao trùm cả thân xe.

“Đúng là ý tưởng mới lạ.” Lâm Đăng cười nhẹ một tiếng, hẳn có thể tưởng tượng được khi chiếc xe này đi ngang qua, cảnh tượng sẽ ngoạn mục đến cỡ nào, lúc đó nói là quần ma loạn vũ cũng không đủ, mà một khi đám tang thi ngốc nghếch phía sau tới gần, sau đó sẽ cùng lắc với đám tang thi phía trước, thậm chí không cần chạm vào chiếc xe này cũng bị điện trường biến thành than, tuyệt vời nha, so với lưới cửa lợi hại hơn nhiều, có thể của tang thi là dây dẫn, biện pháp này không cần tốn nhiều sức cũng có thể đập đổ từng đàn lớn tang thi.

Lại xem phía sau, đi theo xe hạng nặng mở đường hầu hết là các loại xe việt dã nhẹ, thân xe có một lớp dầu bóng, hẳn là dùng để cách nhiệt, cuối cùng là xe chở dầu, xe lương thực, không có xe cung cấp đạn dược? Chẳng lẽ bọn họ không sợ đạn dược không đủ?!

Còn đang tự hỏi thì một chiếc xe màu bạc quen mắt đột nhiên xông ra từ bên con đường mòn bên cạnh, gia nhập đội ngũ, Lâm Đăng nghĩ đến đầu tiên là Cảnh Mặc, mà sự thật chứng minh là suy đoán của hắn đúng, phía sau đuôi xe có mô hình ngôi sao năm cánh màu đen.

Sự chú ý của Lâm Đăng khoá chặt vào trên chiếc xe đó, cho đến khi nó càng lúc càng đi xa, hoàn toàn biến mất trong các cao ốc lớn.

Hắn ngồi một lúc trên mái nhà, đến khi đồng hồ điểm mười giờ, Lâm Đăng mới nhảy xuống, xuyên qua các con phố, đi thẳng đến quảng trường trung tâm.

Hôm nay là ngày góp vốn, tất cả các đội ngũ ưu tú đều tập hợp lại bên trong toà nhà hành chính tổng hợp.

Hai anh em Cảnh gia mang đi chỉ là lực lượng ở cao ốc nghiên cứu và cao ốc thương mại, không ảnh hưởng đến các hoạt động hằng ngày của Thiên Minh thị.

Hầu như tất cả mọi người đều đang thảo luận về hai đại đội rời đi sáng hôm nay, thậm chí có vài người còn đoán phải chăng là bên ngoài xuất hiện loại tang thi nào đó lợi hại hơn, bởi vì trước đó không lâu khi tang thi cấp hai xuất hiện, căn cứ cũng phái ra một đội xe như vậy, sau này mọi người đi theo đội xe vài lần thì dần dần quen thuộc đặc tính của tang thi cấp hai, chờ bọn họ không còn sợ tang thi cấp hai nữa, đội xe cũng không còn được phái đi, xe hạng nặng quả thực rất tốn dầu, căn bản không đáng vì vài con tang thi mà ra ngoài.

Còn có suy đoán là vật tư dự trữ của căn cứ không đủ, bởi thế nên cao tần căn cứ mới rầm rộ phái các đội xe đi thu thập, nhưng giả thuyết này lập tức bị lật đổ, dù Thiên Minh không phải là thành phố lớn, nhưng cũng là con chim đầu đàn của thành phố bậc hai, dùng hết vật tư toàn thành phố chỉ để nuôi hơn ngàn người, chẳng lẽ nhanh như vậy đã xuất hiện thiếu hụt vật tư?!

Một người đàn ông trên đầu thất rất nhiều bím tóc lắc tay, không thèm quan tâm nói: “Chúng ta chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ góp vốn là được, dù sao có chuyện lớn gì thì đã có cao tầng giải quyết, chúng ta lo lắng cái rắm gì.”

“Hừ, mặc kệ!” Cô gái tóc đuôi ngựa liếc mắt một cái, vung tay lắc lắc thẻ tích phân, khinh bỉ nói, “Chúng ta là đội ngũ muốn tranh giải, đừng đem vi khuẩn lưỡi biếng của anh truyền cho chúng tôi, OK?”

“Chắc chắc, liều mạng đập mông chỉ vì một giải thưởng... Mang theo đội quân hiệp hội phụ nữ, tôi bây giờ là thăng cấp thành bộ trưởng hiệp hội phụ nữ, đáng buồn, đáng tiếc.” Tóc thắt bím khoa trương ôm lấy ngực.

“Anh ở đó mà lén lút vui mừng đi, người khác muốn gia nhập đội chúng ta còn không được đâu!” Trịnh Miếu Miếu vòng tay trước ngực, mặt đầy ghét bỏ lên tiếng.

“Khinh!” Vài cô gái bu lại đây, cả đám đồng loạt dựng ngón giữa với tóc thắt bím..

“Thấy ghê, không phải là tôi là chị em của các cô sao, chúng ta còn có thể cùng nhau chơi đùa được nữa không thể, hử?!” Tóc thắt bím nhún nhảy lên giả bộ biểu tình hết sức là oán giận.

“Mọi người hãy yên lặng.” Một nhân viên mặc tây trang cầm micro đi tới sân khấu ở giữa, nụ cười trên mặt của anh ta rạng rỡ như bông cúc.

Ngay lập tức đám đông im lặng xuống, Lâm Đăng tựa vào vị trí ở góc, cau mày nhìn người chủ trì đứng trên sân khấu, hận không thể một súng bắn gã, lẳng nhả lẳng nhằng, rườm rà lắm chuyện, tốc độ một chút có được không hở!

Nơi này thực sự là quá an toàn sao, nếu tương lai có hàng triệu con tang thi xông vào, hẳn muốn cựa xem mấy thăng ngốc này còn dây dưa vậy nữa không.

49. Chương 49: Dị Biến

“Để công bằng, mười vị may mắn ngày hôm qua, ba tiểu đội Thự Quang, Ác Mộng và Hồ Diệp sẽ phái ra ba đại biểu rút thăm chọn lấy người thuộc về tiểu đội của mình, và bây giờ, trước tiên xin mời tiểu đội đoạt hạng ba ____ tiểu đội Hồ Diệp phái đại biểu lên trên sân khấu.” Trên mặt MC treo nụ cười sâu xa, đưa người thanh niên tóc đen trên mặt có xăm hình con bướm đẩy ra trước sân khấu.

Không biết có phải do Lâm Đăng ảo giác hay không, sau khi người thanh niên này lên sân khấu, không khí ở hội trường khá kỳ quặc, nhiều người như vậy nhưng không có ai nói chuyện, tất cả đều tập trung tinh thần nhìn chăm chăm sân khấu, giống như là mong đợi cái gì đó.

Bộ dáng của thanh niên tóc đen không tính là đẹp, nhưng khiến cho người lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, sẽ muốn nhìn thêm lần thứ hai thứ ba, khuôn mặt anh ta thuộc dạng dễ nhìn, da cũng trắng, tuổi khoảng chừng hai mươi bảy, trông có vẻ rất hiền lành nhưng trên mặt lại xăm hình một con bướm, tô thêm một phần diêm lệ, hai loại khí chất kết hợp một chỗ, khiến người nhìn cảm thấy rất mâu thuẫn.

“Ồ, đây là đội trưởng đích thân ra trận nha, xem ra tiểu đội Hồ Diệp lần này rất là nể tình nha~ hay là trong mười người may mắn này có người được tiểu đội Hồ Diệp nhìn trúng?” Tổ chức bất quá của MC bắt đầu bộc phát, không ngừng nháy mắt liên tục với đội trưởng Nguyễn Ngọc của tiểu đội Hồ Diệp.

Nguyễn Ngọc cong cong khoe môi, đi đến cái hộp phía trước, đang định thọc tay mình vào đó thì bị người gián đoạn.

“Chờ đã, tôi nghĩ cách này không hay, không bằng mời mười vị kia lên sân khấu, ba tiểu đội chúng ta lựa chọn cùng một lúc, nếu có người bị nhiều tiểu đội nhìn trúng thì để cho người đó tự lựa chọn gia nhập đội nào, mọi người cảm thấy hình thức như vậy có được không?”

Khán giả hô lên phụ họa, “Đúng thế, vậy mới công bằng!”

“Ủng hộ đề nghị của Thự Quang!!”

“Cách cũ là toàn dựa vào may mắn, nên chọn như vậy, mọi người bình thường đều biết bản thân có bao nhiêu cân lượng, dùng thực lực để nói chuyện, so với bốc thăm thì công bằng hơn.”

“Kêu gọi ủng hộ cách thứ hai!!”

Không có lửa thì làm sao có khói, khán giả tích cực như vậy chỉ đơn giản là muốn xem náo nhiệt, lần này đúng là trong mười người may mắn có một nhân vật khá phổng tay, bởi vì người này, hai tiểu đội Thự Quang với Hồ Diệp vốn dĩ nước sông không phạm nước giếng mà trở nên đối chọi nhau, công công queo queo trong đó thì đâu có thể chỉ vài ba câu là xong được.

MC cầm khăn tay lau mồ hôi, “Được rồi, vậy cứ làm theo đề nghị của đội trưởng Mã Định Vũ tiểu đội Thự Quang đi.”

“Tiếp theo, xin mời mười người may mắn ngày hôm qua bước lên sân khấu...” MC điều chỉnh lại trạng thái, cười tủm tỉm tuyên bố.

Lâm Đăng đứng trong góc sọt ruột nhìn đồng hồ, sắc mặt vô cùng âm u, lại nửa giờ, giải thật, hẳn thực sự bất phục.

Chắc, hẳn đợi lát nữa thì quay lại, đi xem Cát Nam còn có trong căn cứ không, nếu thật sự đã bị đưa đi, đến lúc đó muốn tìm cũng khó.

Khi mười người may mắn bước ra sân khấu, khán giả tung hô ầm ĩ, có la ó, có huýt sáo, thậm chí có cô gái kích động la hét phấn khích.

“Đội đợi, người của tiểu đội Ác Mộng chưa đến sao?”

“Đúng thế, người của Ác Mộng đâu?”

“Bọn họ luôn đến rất muộn, chờ một chút đi.”

Lâm Đăng bước tới hành lang đại sảnh đi ra ngoài cánh cửa xoay, ra khỏi cánh cửa xoay, dĩ nhiên là quảng trường trung tâm.

Rất ít người trên quảng trường, số lượng tuyệt đối đếm trên mười đầu ngón tay, cô bé ôm búp bê bắn lần trước vẫn như cũ ngồi trên băng ghế nhỏ.

Lâm Đăng nhìn cô bé một cái liền thu hồi tầm mắt, sai bước đi về phía khu dân cư cao cấp.

Mà cùng lúc đó, hai chiếc xe thể thao màu đỏ từ đường lớn một trước một sau quẹo vào quảng trường, vô cùng kiêu ngạo dừng bên trong khu vực quảng trường, tổng cộng có năm người đàn ông và hai người phụ nữ bước xuống hai xe.

Lâm Đăng lựa chọn đường vừa vặn ngược lại những người đó, ánh mắt của hắn rất tự nhiên lướt qua hoa văn hình đầu lâu trên cửa xe, rất quen mắt, lại nhìn thấy thanh niên đội mũ lưỡi trai và ông chú râu quai nón trong đội ngũ, lúc này mới nhớ ra, hẳn gặp bọn họ ngày hôm qua.

Nhưng mà Lâm Đăng không muốn có mối liên hệ gì với bọn họ, lập tức thu hồi lại tầm mắt, khi đi ngang qua bọn họ còn cố tình đẩy nhanh tốc độ rất nhiều, khuôn mặt biểu tình lạnh nhạt, ánh mắt thẳng về phía trước, giống như là không nhìn thấy nhóm người này.

Thanh niên mũ lưỡi trai nhét một tép kẹo cao su vào miệng, vừa nhai vừa nói với ông chú bên cạnh, “Là người ngày hôm qua, phải không?”

“Phải, nhìn giống.” Ông chú châm một điếu thuốc, dựa vào chiếc xe câu được câu không hút thuốc.

“Anh ta là ai?” Cô gái nhanh nhẹn lật người nhảy lên đỉnh xe, giơ máy ảnh nhỏ trên cổ nhấn nút chụp bóng lưng phía sau Lâm Đăng, chụp xong, cô lại nhảy xuống dưới, cho một cô gái khác thưởng thức hình ảnh vừa chụp được.

“Không biết, chúng ta vào thôi.” Thanh niên mũ lưỡi trai chai gỡ xuống cái mũ trên đầu, để trên ngón tay xoay xoay, khuôn mặt anh ta rất phổ thông, đặc điểm trên mặt bình thường, thuộc về dạng người ném vào đám đông tuyệt đối không tìm ra được.

Ông chú quay đầu lại nhìn thoáng qua phía sau, Lâm Đăng đã đi mất hút, ông ta nâng cằm gọi người ở phía trước, “Hạ Huy, thằng nhóc này rất khá.”

“Để xem đi.” Hạ Huy phỉ phỉ cái mũi, một lần nữa đội lên đầu mình.

CiCi buông máy ảnh xuống, bĩu môi, “Đừng lại bị băng đảng thần kinh Thự Quang kia đoạt đi, nhân số của bọn họ đã gấp đôi chúng ta rồi.”

“Không cần lượng, quan trọng chất.” Hạ Huy khịt mũi khinh thường, “Lần này Thự Quang được hạng nhất chẳng qua là may mắn, chúng ta là dựa vào thực lực, hiểu?!”

CiCi thở dài một hơi, “Đội trưởng...”

Không chờ CiCi nói xong, Hạ Huy đã bước vào trong cánh cửa xoay tròn, vài đội viên khác theo ngay phía sau.

Lần này Lâm Đăng trực tiếp nhảy tường đi vào, tường rất cao, đối với người bình thường có lẽ là cả vấn đề, nhưng đối với Lâm Đăng, chút độ cao này chỉ là chuyện nhỏ.

Quen thuộc đi tới khu căn hộ của Cát Nam, lại phát hiện trong sân đậu một chiếc xe màu đen xa lạ.

Lâm Đăng dừng chân lại, lắc mình trốn vào trong lùm cây, từ khe hở cành lá quan sát vào căn hộ.

Một thanh niên mặc blouse trắng đẩy Cát Nam sắc mặt tái nhợt đi ra.

“Đưa cậu rời đi là quyết định của Nhị thiếu, cậu không trách ai được, có trách là trách cậu tự cho mình thông minh, cậu nghĩ Nhị thiếu không biết những chuyện cậu đã làm?” Quan Mông đứng đằng sau Cát Nam cười mỉa mai.

Khoé miệng Cát Nam cong cười quỷ dị, tay anh ta chuyển nhẹ một cái, không biết làm thế nào mà thân thể Quan Mông đột nhiên cứng đờ, cứ như vậy ngã sấp xuống.

Ngay lúc này, một nam tây trang trên tay bó thạch cao đứng lúc bước từ trong nhà ra, đứng bên cạnh Cát Nam.

“Arine, kéo cậu ta vào, nhìn cậu ta, đừng để chạy đến phá hỏng kế hoạch của tôi.”

Arine gật đầu, một tay kéo Quan Mông đi vào bên trong.

“Chờ chút, xem trên người anh ta có mang thẻ trắng không.” Đôi mắt Cát Nam dăng lên âm u, “Có thì đưa cho tôi, tôi cần nó để vào trong phòng thí nghiệm.”

Arine bối rối nhìn sang Cát Nam, “Ngài không phải là có...”

Cát Nam lạnh lùng liếc hắt ta, “Giờ đã là thẻ rác.”

Trong mắt Arine loé lên một chút ngạc nhiên, nhưng vẫn ngồi xồm xuống. Sờ soạng một lúc tìm trên người Quan Mông, quả nhiên tìm thấy một cái thẻ màu trắng bên trong túi.

Cát Nam nhận lấy thẻ trắng, cũng nhấn mạnh một câu, “Giám sát chặt chẽ cậu ta.” Thấy Arine trịnh trọng gật đầu, lúc này mới điều khiển xe lăn đi ra ngoài cổng tiểu khu.

Arine nhìn theo bóng dáng Cát Nam, đôi mắt loé lên do dự, hắt kéo Quan Mông đến sofa trong nhà, không ngừng vỗ lên mặt, “Dậy mau, dậy mau!”

Thấy xung quanh không có ai, Lâm Đăng mới bước ra khỏi bụi cây, đi tới bên cạnh chiếc xe màu đen đậu trong sân, đặt thiết bị theo dõi nhỏ dưới đáy xe xong nhanh chóng rời khỏi khu vực này.

Hắn không thể giết Cát Nam bên trong căn cứ, quy định của căn cứ này rất nghiêm ngặt, không cho bất cứ ai chống lại, không cho bất cứ ai mang súng ống vào trong căn cứ, một khi phát hiện, nhẹ thì bị đuổi khỏi căn cứ, nặng thì bị bắt làm thí nghiệm sống trong phòng thí nghiệm, phải biết là trong phòng thí nghiệm có rất nhiều loại thuốc mới không thể thí nghiệm được kết quả, bởi vì không có ai dùng thân thể mình ra nói đùa, cũng chỉ vớ mấy kẻ điên không muốn sống mới làm tình nguyện viên.

Lâm Đăng không phải hai năm mươi [quá ngốc], chút kiên nhẫn đó vẫn có, phương pháp cần phải bảo đảm chút, hắn sẽ không lựa chọn biện pháp chọc vào rắc rối, dù sao, thậm trọng một chút cũng không sai.

Mặc Mặc không phải muốn đưa Cát Nam đi sao, vậy hắn sẽ ở bên ngoài căn cứ ôm cây đợi thỏ, tìm một chỗ thần không biết quỷ không hay giết anh ta, trừ hắn, sẽ không ai biết Cát Nam chết trong tay mình.

Đồng hồ đa chức năng kèm thiết bị theo dõi này vẫn là hắn mua tử tay ông chủ nhỏ kia, Lâm Đăng rảnh rỗi sẽ đi tìm ông ta đào móc một chút đồ, bất kể bây giờ có tác dụng hay không, chuẩn bị trước luôn tốt, tương lai chắc chắn có một ngày phải dùng.

Cao ốc nghiên cứu hiện tại gần như không có ai, Cát Nam tránh được vài lão giáo sư đang tập trung nghiên cứu, quen thuộc đi xuống tầng hầm, thế nhưng thẻ trắng trên tay lại không mở được mặt mã của tầng hầm.

“Đinh_____”

Đang lúc Cát Nam có chút buồn bực, cửa lớn đóng chặt tầng hầm từ từ mở ra, bên trong đi ra hai ông cụ tóc bạc, trong đó có một người cầm trên tay hộp kim loại nhỏ.

“Sao cậu lại ở đây?” Một ông cụ trừng mắt nhìn chằm chằm Cát Nam.

“Bác Lâu, cháu xin bác, cháu thực sự muốn trở lại cao ốc nghiên cứu, cháu rất yêu nơi này, bác giúp cháu nói với Tiểu Mặc được không, cháu thực sự không muốn đi, bác Lý, bác cũng biết cháu từ nhỏ lớn lên ở cao ốc nghiên cứu này...” Cát Nam cúi đầu, âm thanh lộ ra sự đau khổ không kể xiết.

“Nhị thiếu đã rời đi căn cứ.” Giáo sư Lâu nói một cách lạnh nhạt.

Tim Cát Nam chìm xuống, ánh mắt dán chặt vào hộp kim loại nhỏ trên tay giáo sư Lý, “Bên trong này là?”

“Không phải của cậu thì đừng nên hỏi.” Giọng nói lạnh lùng của giáo sư Lâu vang lên, âm điệu phẳng phiu không có một chút thăng trầm.

“Còn không mau đi đi, thằng nhóc Quan Mông đi đâu vậy, cứ để đi như vậy?!” Giáo sư Lý đối với Cát Nam vốn không có ấn tượng tốt đẹp gì.

Thế nhưng Cát Nam lại giống như kẻ điên, không chế xe lăn xông thẳng tới giáo sư Lý, giáo sư Lý căn bản không kịp phản ứng, trong một giây đó, xương cốt già cỗi ngã mạnh xuống đất, nửa ngày không thể đứng dậy, có lẽ đã có đoạn xương nào bị gãy, cơ thể không ngừng truyền đến đau đớn khủng khiếp.

Chiếc hộp kim loại nhỏ trên tay cũng bị rơi xuống đất, nắp hộp bật mở, túi nhựa bên trong chứa tiểu não tang thi cũng thế mà rớt xuống mặt đất.

“Không!!!” Cát Nam phát ra tiếng rống giận liên tiếp, anh ta giống như lên cơn điên điều khiển xe lăn xông vào trong tầng hầm lưu trữ, hộp thủy tinh hình vuông nằm ở giữa trống rỗng, trên bàn thí nghiệm có một ít ổ bắp, trên tấm vải trắng còn có hai nửa đầu rỗng tếch, cái đầu nửa người nửa tang thi kia hoàn toàn chết đi...

50. Chương 50: Không Cách Nào Dự Đoán

Lúc quay trở lại cao ốc hành chính tổng hợp, mọi người đã giải tán gần hết.

Lâm Đăng đi đến phía trước một cái cửa sổ, đưa thẻ thường trú của mình qua, “Số một trăm.”

“Mấy người?” Nhân viên bên trong đưa tay nhận lấy cái thẻ màu xanh, đặt lên máy cảm ứng.

“Một.”

Nhân viên kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Nhiệm vụ số một trăm_____một siêu thị nằm trong huyện Viễn Nam, anh xác định một mình có thể xử lý hết tang thi chỗ đó?”

“Chỉ cần cho tôi một tấm thẻ nhỏ là được.” Lâm Đăng hé miệng nói với nhân viên, thờ ơ trả lời.

“Được rồi, đầu năm nay đúng là khó mà gặp được người lớn gan, OK, nhiệm vụ lần đầu có thể phát miễn phí cho anh một chiếc xe, sau này anh phải dùng tích phân để thuê, vũ khí cũng vậy, đây là danh sách các loại vũ khí, anh tự chọn lấy vài thứ, nhiều nhất không vượt quá ba.” Nhân viên đưa một bảng danh sách ra.

Những thứ bên trên có thể lựa chọn không nhiều, là vài khẩu súng trường thông thường, súng tiểu liên và súng ngắn, quả nhiên đồ miễn phí thì không tốt được mà.

Lâm Đăng tùy ý nhìn lướt qua, tuyển hai khẩu súng lục nòng cỡ lớn, lại thêm một thanh mã tấu.

Điền đầy đủ hết các thông tin, nhân viên đưa thẻ đỏ nhiệm vụ cùng với thẻ xanh thường trú giao lại cho Lâm Đăng, “Từ cửa sau đi ra, có chiếc xe bus sẽ đưa anh đến lối ra căn cứ, xe và vũ khí là nhận ở đó luôn, anh đến lúc đó đi cùng người khác là được.”

Lâm Đăng gật đầu, cất lại hai cái thẻ, đang muốn rời khỏi thì nhân viên đó lại gọi hắn.

“Tôi nói này, anh thực sự không xem xét tổ đội sao? Ở bên ngoài một mình rất nguy hiểm, ở chỗ tôi có vài người đang tìm đội ngũ, anh có muốn hợp lại cùng nhau không?”

Lâm Đăng giơ tay lên phẩy phẩy, cũng không quay đầu lại đi thẳng đến lối ra.

“Một mình một người, vậy mà cũng dám.” Nhân viên lắc đầu, nhỏ giọng nói một câu.

Cuối lối ra là một cánh cổng sắt mở lớn, qua cánh cửa, bên ngoài là một bãi đỗ xe rộng rãi.

Có vài chiếc xe bus đang đậu ở đây, trong đó có một chiếc người đã ngồi được một nửa, Lâm Đăng nhanh chóng leo lên, đi thẳng về cuối xe, tìm kiếm một chỗ ngồi dựa vào cửa sổ ngồi xuống. Người tới đây ngồi xe bus, đa số đều là ‘kẻ nghèo mặt’ không có tích phân mua xe, thiếu năng lực, chỉ có thể thuê xe với vũ khí, có đôi khi kiếm được tích phân nhưng dùng để thuê xe và vũ khí thì phải mất một khoảng, chẳng còn bao nhiêu.

Giống như một vòng tuần hoàn vô hạn, đội ngũ yếu sẽ ngày càng ‘nghèo’, đội ngũ mạnh sẽ ngày càng ‘giàu’, bọn họ có đủ tích phân để mua xe và vũ khí, hiệu suất tiêu diệt tang thi dĩ nhiên là cao hơn rất nhiều, mỗi lần về căn cứ, gửi vũ khí lại sở quản lý, lần sau nhận nhiệm vụ lại trực tiếp đến đó lấy ra dùng, căn bản không cần thanh toán tích phân gì nữa, mà tích phân được tích lũy lâu ngày, tuyệt đối đủ cho bọn họ mua vũ khí mới, nâng cấp xe.

Phải mất mười phút, tài xế mới chậm rì rì đi ra, ngồi vào vị trí lái lại hút một điếu thuốc mới khởi động xe.

Bên trong xe ngập tràn mùi thuốc lá, rất hăng, Lâm Đăng không có thói quen hút thuốc, tự nhiên cũng không thích mùi vị này, thế nhưng không có cách nào khác, hắn bây giờ cũng là thành phần ‘kẻ nghèo mặt’, vì không muốn tự chuốc lấy phiền phức cho mình, hắn chỉ có thể chịu đựng.

Đội anh có tích phân, anh sẽ mua cho mình một con Hummer xịn cải tiến lái chơi vòng vòng!

Nói là nhận nhiệm vụ, thực tế là cung cấp cho người sống sót có mục tiêu rõ ràng, để bắt đi một vài người lượn lờ dạo chơi, chơi đến khi cạn dầu cũng không tìm được một chút vật tư.

Cuối cùng khi trở về căn cứ, nhân viên công tác không dựa vào độ khó của nhiệm vụ để tính tích phân, mà dựa theo số vật tư mang về xét tích phân.

Có đôi khi vài nhiệm vụ mà vị trí mục tiêu đã bị các đội ngũ lảng vảng bên ngoài cướp đoạt qua, chờ đến khi người đến, khi giết gần xong tang thi mới phát hiện vật tư bị người ta lấy đi hết, người chỉ có thể đi nơi khác, có khi hên xui cướp được mục tiêu vật tư của đội khác, trường hợp như vậy là có phát sinh, cho nên nhiệm vụ thực sự chỉ là hình thức, đi đâu tìm kiếm vật tư là phải xem người, nhân viên kiểm kê chỉ nhận vật tư, còn chuyện khác thì mặc kệ.

Đây chính là cạnh tranh, tin tức linh thông, năng lực mạnh sẽ chiếm lợi thế.

Lâm Đăng dự định ở bên ngoài vài ngày, tất nhiên là muốn chứa đầy xe tải trở về, hắn là quyết tâm muốn mua xe, hummer xịn chắc là không đủ, đầu tiên sẽ mua một chiếc xe thông thường, đợi sau này tích lũy đủ sẽ mua hummer xịn.

May là tốc độ xe bus không chậm, chỉ nửa giờ là đã đến lối ra vào căn cứ.

Người từ trên xe lắc lắc đi xuống, nơi đầu tiên đi là sở quản lý vũ khí.

Người xung quanh đều là nhóm nhỏ tiến lên lãnh vũ khí, đến phiên Lâm Đăng, chỉ có một người.

“Nhóc con đây hứa hẹn, ha ha ha~” Ông chú phân phối vũ khí võ mạnh vai Lâm Đăng, đem thẻ đỏ và vũ khí đưa cho hắn, còn nhân tiện tặng kèm cho hắn hai cái bao da đựng súng.

Khoé miệng Lâm Đăng kéo nhẹ nói cảm ơn ông chú, bỏ qua con mắt ngạc nhiên của những người xung quanh, đi thẳng đến khu tập trung xe cũ.

Đứng trong đám người một lúc, cuối cùng hắn cũng như ý muốn nhận được một chiếc xe bán tải cũ loại nhỏ.

Một loạt các thủ tục làm xong, về cơ bản, Lâm Đăng cũng nắm giữ được một ít quy tắc ở Thiên Minh.

Khởi động xe, theo sau vài chiếc xe phía trước quẹo cong vài lần, lái xuống một cái đường hầm dưới đất.

Đường hầm không dài, rìa bên ngoài là ba tầng lưới điện, phòng hộ căn cứ này đích thực rất nghiêm ngặt, bình thường sẽ không mở ra cổng lưới điện.

Mà ở cổng ra vào đường hầm còn có một trạm kiểm soát, có mấy chiếc xe bọc thép và xe pháo đài đậu hai bên, tùy thời có thể khởi động.

Ra khỏi đường hầm, xe trực tiếp đáp lên đường cao ốc, có thể nhìn được con đường này đã được thanh lý sạch, cả đoạn đường Lâm Đăng không hề nhìn thấy một con tang thi.

Lại đi về phía trước, là có thể nhìn thấy xác vài con tang thi, thậm chí có vài con đang ọp ọp lắc lắc đứng lên.

Thông thường vào lúc này, sẽ có mấy chiếc xe tăng mã lực lớn thẳng tiến đi qua, trực tiếp hất bay tang thi, sau đó sẽ bị các xe trên đường cao tốc hung hăng nghiền cán qua, lập tức biến thành đồng bột nhão.

“Hô_____”

“Yo_____”

“Ha ha ha, rất CMN đấy.”

Một chiếc xe lao vút qua bên cạnh xe Lâm Đăng, dọc đường đi không ngừng phát ra tiếng cười nói reo hò.

Lâm Đăng lấy một lon thịt bò từ trong kho hàng ra, đặt trên bục kính chắn gió, vừa nhàn nhã ăn, vừa chậm rãi lái xe.

Cho đến gặp ngã ba phía trước, Lâm Đăng mới tách ra đội ngũ xe, thay đổi đường chạy, hắn chọn một con đường nhỏ rất vắng vẻ.

Đem xe dừng ở vị trí bên cạnh con đường nhỏ nối liền với đại lộ, Lâm Đăng thông thả tựa người vào ghế, nắm lấy thịt bò ăn, vừa nhìn điểm đỏ trên màn hình đồng hồ đeo tay đang chậm chạp tới gần mình.

Quan Mông mê mang mở mắt ra, ban đầu anh ta còn chưa rõ tình hình, sau khi Arine vỗ vỗ hai má, anh ta mới hoàn toàn tỉnh táo, đột nhiên nhảy dựng khỏi ghế sofa, nhìn một vòng không thấy thân ảnh của Cát Nam, anh ta nắm lấy cổ áo Arine, nghiến răng hỏi, “Nói, cậu ta đi đâu?!”

“Cậu ấy lấy thẻ trắng của anh, đi... Cao ốc nghiên cứu.”

Ngay lập tức sắc mặt của Quan Mông trầm xuống, không nói gì nữa, buông Arine ra chạy như điên về phía cửa.

Arine dừng lại, sau đó cũng chạy theo sau ra ngoài.

Mượn thẻ trắng ở chỗ quản lý cao ốc nghiên cứu chạy tới tầng hầm, thi thể của hai vị giáo sư đã cứng ngắt.

Chiếc hộp sắt nhỏ mở ra lún lút trên mặt đất, bên trong trống rỗng.

Trong lòng Quan Mông hoảng loạn, vội vàng chạy vào phòng lưu trữ bên trong cùng, đứng bên ngoài nhập một chuỗi mật khẩu, không đợi cửa mở ra hoàn toàn lập tức chen vào trong.

Chiếc hòm thủy tinh chứa thi thể nửa tang thi nửa người vẫn còn đó, thể nhưng lại thiếu mất đôi chân.

“Hô_____ hô_____”

Ngay lúc đang ngẩng người thì phòng thí nghiệm bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng thổ dồn dập của tang thi, Quan Mông đau đầu che trán, cầm lấy con dao mổ trên bàn giải phẫu lao ra ngoài.

Hai con tang thi ngửi thấy mùi thịt người, lập tức lắc lư quay người lại, tru thấp nhào tới vỗ lấy Quan Mông.

Tốc độ và phản ứng của tang thi sơ cấp rất chậm, Quan Mông cầm dao đâm vào trán chúng nó, phốc một tiếng, âm thanh tru thấp ngừng bật, phòng thí nghiệm khôi phục lại sự yên tĩnh ban đầu, Quan Mông ngốc lẳng buông con dao trong tay, không còn lực chống đỡ, hai con tang thi cũng lần lượt ngã sấp xuống đất.

Khi giáo sư Ngô dẫn theo người chạy đến đây, nhìn thấy Quan Mông đang quỳ bên cạnh thi thể hai vị giáo sư, nước mắt rơi không ngừng, “Cháu xin lỗi, là cháu đã bắt cần với cậu ta, tất cả đều do cháu gây nên, cháu xin lỗi, cháu xin lỗi.”

Giáo sư Lâm tính tình bạo lực quát lớn lên, “Khóc giải quyết được cái gì, chuyện đã xảy ra rồi, bây giờ chúng ta nên nghĩ cách để giải quyết!”

“Giải quyết? Làm thế nào giải quyết?!”

“Phong tỏa căn cứ, bắt lấy Cát Nam.”

“Không thể làm như vậy, nó muốn đi, để cho nó đi, không thể để nó ở lại Thiên Minh thị, chúng ta vẫn không thể đối phó với nó được.” Đôi mắt giáo sư Ngô loé ra chút nặng nề, thở dài, “Thiên Minh, không thể bị nó huỷ.”

“Tiến hoá, tiến hoá... Xong đời, tất cả xong đời.” Giáo sư Lâm thất thần thốt lên, đây là điềm báo cho sự gập dứ tăng vọt của ông.

“Tôi hiểu thằng bé Cát Nam này, cậu ta làm việc luôn có chừng mực, sẽ không đem mạng người trong căn cứ ra đùa giỡn.” Trầm mặc ít lời giáo sư Ngụy đột nhiên xen vào một câu.

“Chỉ mong.”

Một thanh niên tóc nâu nhạt trẻ tuổi tư thế chạy quái dị toát ra từ hành lang nhỏ của khu biệt thự sang trọng, hai chân vừa dính vào không bao lâu còn chưa thích ứng hoàn toàn với cơ thể mới.

Đến khu căn hộ của mình, Cát Nam hoảng loạn chạy lên lầu, từ dưới gối lấy ra một khẩu súng lục nạp đầy đạn, dứt súng vào trong túi áo khoác của mình, anh ta lại chạy xuống lầu, trực tiếp nhảy vào chiếc xe màu đen đậu trong sân, đạp mạnh ga phóng ra ngoài.

Nhìn vào gương chiếu hậu, Cát Nam thấy mắt trái của mình đã biến thành màu xanh.

Rõ ràng là ánh mắt của nửa tang thi nửa người kia bị mình ăn hết tiểu não.

‘Đừng đi, ăn hết người trong căn cứ này, mau ăn hết bọn chúng!’ Trong đầu một âm thanh xa lạ mang theo thù hận ngập trời vang lên.

Cát Nam lắc đầu, con mắt màu trà nhìn thẳng về phía trước loé lên một tia hung ác, “Đừng nóng vội, sẽ có ngày đó, nhưng không phải là bây giờ, cơ thể của tôi còn quá yếu, chúng ta vẫn chưa hoàn toàn dung hợp với nhau, chờ chúng ta chân chính trở nên một, đó sẽ là ngày báo thù của chúng ta.”

“Tôi muốn ăn thịt người, tôi đói, tôi muốn ăn thịt người!!”

Cát Nam dùng thêm lực đạp chân ga, “Không thể ăn ở đây, chúng ta đi ra ngoài, bên ngoài có rất nhiều người, chúng ta cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức rồi sau đó giết cái kẻ tên là Lâm Đăng kia.”

“Không, không!! Ngay ở đây, tôi muốn trả thù bọn chúng, tôi sẽ khiến bọn chúng hối hận!!” Giọng nói trong đầu vẫn quyết không bỏ qua.

Cát Nam bị cậu ồn ào làm cho đau đầu, dứt khoát bịt kín mắt trái, chỉ sử dụng mắt phải của mình để nhìn đường.

Biện pháp này đúng là rất dùng được, quả nhiên Tân Minh im lặng, nhưng Cát Nam vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của cậu ta.

Có thể nói là một đường thuận lợi không bị cản trở, xe chạy đến lối ra vào căn cứ, thậm chí không có một người đi ra ngăn cản anh ta, cũng không ai bước ra kiểm tra anh ta có thể đỏ hay thể xanh gì không, xem ra có người vì anh ta mở rộng cửa.

“Đám lão già đúng là rất thú vị...”

Cát Nam đạp ga hết mức, chiếc xe màu đen giống như mũi tên vọt vào trong đường hầm dưới đất, một chỗ, gào thét xông ra từ phía bên kia đường hầm.

51. Chương 51: Cát Nam? Tang Thi

Nhìn chầm đồ đang chậm chậm tiến tới đây, Lâm Đăng cất lon thịt bò lại trong kho hàng, sau đó đem hạt nhân Desert Eagle cầm trên tay.

Chỉ là qua một giờ nữa, khu vực này sẽ trở nên hoang tàn hiu hắt, hơn nữa ngày không có một chiếc xe đi ngang qua, đây chính là mặt thế, số lượng nhân loại đang giảm rất mạnh.

Ít nhất là trước mặt thế, thường vào thời gian này trên đường cao tốc là xe đến xe đi, nhưng hiện tại... Khi nào mọi người ra ngoài làm nhiệm vụ, lúc đó mới có thể nghĩ được một chút hơi thở con người.

Đúng lúc này, từ phương hướng căn cứ đột nhiên có một chiếc xe màu đen lao lại đây, tốc độ xe rất nhanh, âm thanh của động cơ từ đằng xa cũng có thể nghe thấy được.

Lâm Đăng hạ thấp cơ thể, đôi mắt luôn dán chặt lên chầm đồ đang từ từ di chuyển trên đồng hồ.

Âm thanh động cơ càng lúc càng lớn, ngay khi chiếc xe kia gào thét chạy ngang qua trước mặt Lâm Đăng, hai cái chầm đồ trên màn hình đồng hồ cũng dính lại với nhau, rồi chậm rãi dịch chuyển một chút.

Lâm Đăng điều chỉnh tư thế ngồi, để hạt nhân Desert Eagle lộ ra trên cửa sổ, nhắm ngay phía đuôi chiếc xe đó bắn một súng.

“Bang” một tiếng nổ lớn, chiếc xe trực tiếp bị dội lên lan can bảo hộ, cùng một lúc, lại là một tiếng nổ vang lên, thân xe lập tức bị một ngọn lửa nuốt sống, lửa càng lúc càng bùng phát, có lẽ bình xăng bị đốt cháy, lại bang thêm một tiếng, chiếc xe cơ bản đã nát vụn ra từng mảnh.

Không đúng, chiếc xe là đầu tiên đâm vào lan can sau đó bùng nổ, nói cách khác là chiếc xe này ban đầu dự định sẽ đâm vào lan can, mà khi này một súng của hắn chẳng qua là vừa vắn bắn chỉ là kết thúc số mệnh của nó nhanh hơn mà thôi...

Trong lòng Lâm Đăng sinh ra dự cảm xấu, hắn rút cây mã tấu từ phía sau lưng ra, vừa lúc quay người thì nhìn thấy một bóng người chui vào từ buồng cửa lái bên, miệng phát ra tiếng rống liên tục, động tác hết sức quái dị nhảy bổ tấn công về phía hắn.

Tang thi!!

Lâm Đăng theo phản xạ giơ mã tấu chắn người, thế nhưng lưỡi dao sắc bén cứng rắn bị đối phương trảo một cái, liền bị gãy đoạn.

Không gian bên trong xe rất nhỏ, Lâm Đăng không kịp né tránh đã bị đối phương đè xuống dưới người.

“Nhìn rõ không, Lâm Đăng, xem tao là ai, hừm, không nghĩ tới đi?” Con mắt trái của Cát Nam nhìn Lâm Đăng tràn ngập căm ghét, hắn cười điên cuồng không kìm chế, “Không chỉ nổ nát hai chân của tao, còn muốn đoạt Tiểu Mặc tao yêu, ha ha, may thật sự có bản lĩnh.”

Ánh mắt Lâm Đăng hung ác đâm vào anh ta, thừa dịp Cát Nam không chú ý, tay trái khê nhúc nhích, từ trong kho hàng lấy ra một khẩu súng ngắn dí ngay vào đầu Cát Nam bắn như điên.

Uy lực của súng nòng lớn thực sự không phải tầm thường, chỉ vài giây, đã biến đầu của Cát Nam thành một đồng tượng nát bét.

Bắn súng trong không gian gần đóng kín, tiếng súng nổ to khiến tai Lâm Đăng phát ra âm thanh ù ù.

Ròng rã qua một phút, âm thanh ù ù mới suy giảm.

Nhưng lúc này, cơ thể bị nổ nát đầu đột nhiên có động tĩnh, Lâm Đăng thở hổn hển hơi quay đầu sang_____

Bãi máu thịt nát như tương thể nhưng nhúc nhúc đứng lên, chúng nó giống như là có sinh mạng, chậm rãi phân chia, kết hợp, lại phân chia, kết hợp...

Lâm Đăng cứng ngắt một chút, ngay lập tức phản ứng, giơ súng tiểu liên một lần nữa bắn vào bãi thịt nhúc nhúc đó.

Đám thịt lại bị bắn rã lần nữa, người không đầu dừng lại, đột nhiên đoạt lấy cây súng trên tay Lâm Đăng, cầm vụn vài cái, khẩu súng hoàn toàn biến thành đồng sắt vụn.

Lâm Đăng gặp thực lực chênh lệch quá nhiều, cũng không ham chiến, đá bay cửa sổ buồng lái nhảy ra ngoài, chạy như bay cách ra một khoảng lớn trên đường.

Người không đầu vừa cố gắng kết hợp lại máu thịt trên đầu vừa đuổi theo. Bên ngoài không gian rộng lớn hơn rất nhiều, Lâm Đăng không còn bắn khoản lấy ra khẩu hạt nhân Desert Eagle, nhắm ngay đồng thịt thả một súng, nhưng lần này đối phương lại nhẹ nhàng tránh ra, đạn hạt nhân lao thẳng vào hàng rào bảo hộ, lập tức phát nổ tạo vô số lỗ thủng thật dài trên vòng đai bảo hộ.

Tại sao Cát Nam lại biến thành tang thi cấp bốn, cũng quá là ảo rồi! Không, gã ta thậm chí so với Đế Lạp còn trâu bò hơn, đầu bị nổ tung còn có thể chạy được, ai có thể nói cho hắn, cuối cùng bây giờ CMN là cái gì xảy ra!

Mà lúc này, hình dạng cái đầu của người không đầu đã kết hợp xong, đang chữa trị mặt mũi.

Lâm Đăng chống lên hàng rào bảo hộ nhảy xuống thăm cỏ phía dưới, đồng thời cũng không quên bắn một súng vào cái đầu ‘Cát Nam’, dù đoán trước là bắn không trúng, nhưng lại giúp hắn đủ thời gian chạy trốn.

Cơ thể mạnh gấp vài lần so với người thường, giúp cho hắn miễn cưỡng cách ra một khoảng không quá dài với tang thi đằng sau.

Tang thi phía sau đột nhiên tung người bật cực mạnh, cố chấp ngăn cản lại Lâm Đăng.

Lâm Đăng không kịp phanh lại, lập tức đụng trúng anh ta, hung hăng quăng xuống đất.

Cơ hội tốt! Lâm Đăng theo sau xông lên, đè ép chặn lại tang thi, giơ khẩu hạt nhân Desert Eagle chĩa vào tai anh ta, nhưng khi hắn liếc qua gương mặt tang thi, ngón tay đang muốn bóp cò súng lại đóng băng cứng đờ_____

Tang thi trước mắt hoàn toàn thay đổi khuôn mặt, đôi mắt xanh, tóc xoăn vàng, diện mạo thuần Châu Âu, đây không phải là cậu nhóc tang thi ở Tử Thành sao? Cậu ta không phải là ôm xác Đế Lạp cha cậu ta nói là cùng chết sao, như thế nào lại xuất hiện ở đây?!

“Tôi không cần anh.” Tân Minh đẩy đẩy Lâm Đăng đang ở trên người cậu ta, nhếch miệng cười toe toét, “Hey, nặng đó, đứng lên mau~”

Lâm Đăng vẫn không cử động chặn lại cậu ta, thậm chí còn dùng thêm một chút lực, mắt nhìn càng thêm lạnh lùng hiểm ác.

Tân Minh chớp mắt, trong đôi mắt màu xanh đầy ý cười, “Tôi rất cảm ơn anh đã giết Cát Nam, bởi vì tôi đã có thể hoàn toàn đồng hoá cơ thể anh ta, hiện tại tôi chỉ là tôi mà thôi, một cái tôi hoàn toàn mới, so với cha tôi còn mạnh hơn nhiều, cảm giác này thực sự rất khó.”

“Đúng, rất khó.” Lâm Đăng cong khoé miệng mỉm cười, thu khẩu hạt nhân Desert Eagle trên tay vào trong kho hàng, ngay khi cậu nhóc tang thi hờn hờ nhìn hắn, trên tay của hắn lại xuất hiện một khẩu súng ngắn khác, bóp cò.

Da da da_____tiếng súng vang lên dày đặc liên tục, lỗ tai của cậu nhóc tang thi bị bắn thành cái lỗ máu lớn, sau đó Lâm Đăng dời mục tiêu, lại bắn liên tục vào đầu của cậu ta.

Cái đầu vừa kết hợp lại không bao lâu lại bị bắn nổ thành bãi tương nát bét.

Lâm Đăng đi tới bên ngoài phạm bị ảnh hưởng của đạn hạt nhân, lấy ra khẩu hạt nhân Desert Eagle bắn vào cái xác không đầu nằm trên bãi cỏ đằng xa.

Sau khi bang bang một tiếng, khu vực đó nhất thời bị máu thịt bao phủ một mảnh, thậm chí có chút thịt vụn nhỏ xíu bị nổ văng tới trên quần áo của Lâm Đăng.

Lâm Đăng kiên nhẫn đứng tại chỗ trong chốc lát, sau khi sương máu tán đi, đồng thịt nát trên đất không còn một chút động tĩnh nào.

Đầu tang thi cấp bốn rất cứng, chỉ có phá hư lỗ tai nó mới có thể đem đạn xâm nhập vào đầu chúng nó.

Cho dù tang thi có mạnh hơn nữa, một khi tiểu não bị hư hỏng, chắc chắn nó sẽ không sống sót, huống chi hắn đem con tang thi này từ đầu đến chân nổ thành từng mảnh vụn, cho dù nó có điểm trí mạng nằm chỗ bí hiểm nào đó thì sao, cả người bị đập nát như vậy, hắn không tin làm nó không chết.

Lâm Đăng đưa tay chùi đi vật bẩn trên mặt, cúi đầu đóng chốt an toàn khẩu hạt nhân Desert Eagle, lại lần nữa ném nó vào trong kho hàng nhỏ.

Trở lại xe tải nhỏ, mặc dù cánh cửa bị đá rớt, nhưng xe vẫn có thể chạy được.

Thù lớn đã báo, tâm tình của Lâm Đăng lập tức tốt lên nhiều, hắn đem lon thịt bò ra, ném một ít vào miệng, sau đó khởi động xe lái lên con đường bên tay phải.

Mục đích của hắn là kho gạo ở hiện Lâm Viên, đó là chỗ mà kiếp trước hắn và đám người Dao sẹo tình cờ phát hiện được, một điều đáng tiếc là, khi bọn họ tìm thấy nơi đó, thóc lúa lưu trữ trong kho cơ bản đã thối rửa khỉnh khiếp rồi.

Từ trước đến giờ huyện Lâm Viên luôn là một thị trấn nhỏ rất khiêm tốn, xa xôi, gần núi, nhưng mà người ở đó không hề nghèo, những người trẻ tuổi bên trong huyện không hề chịu thua kém, ở trong các thành phố lớn xây dựng nhiều điểm tập kết, hàng năm có rất nhiều xe tải lớn vận chuyển thóc lúa từ trong trấn, không vì cái gì khác, chỉ là một loại thói quen được truyền thừa từ tổ tiên, bọn họ cảm thấy tồn thóc lúa cũng giống như để dành tiền, tồn càng nhiều, cuộc sống trôi qua sẽ càng thoải mái.

Cũng vì thị trấn nhỏ này khiêm tốn, vật tư bên trong phải mất nhiều năm sau mới bị cướp bóc, thế nhưng thóc gạo qua một thời gian dài không ai xử lý về cơ bản đều bị mốc meo mục rửa, không không lãng phí đi nguồn tài nguyên quý giá.

Bây giờ là nửa đêm, trên con đường đầy ổ gà giờ tay không thấy ngón, chỉ có đèn pha phía trước chiếu sáng mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy đường.

Thị trấn này ban đầu hắn là nơi nghỉ ngơi du lịch, xem quan cảnh này chắc đã nhiều năm không được ai quan tâm đến, có lẽ bởi vì năm năm trước đây đã xây dựng một đường cao tốc thông xe mới, khiến mọi người tiết kiệm được hơn phân nửa thời gian đi đường, so với việc đi đường thị trấn quanh co, mọi người càng thích đi đường ngắn, mặt đường bằng phẳng. Xe sẽ không còn lái qua đường này, theo thời gian, nơi này dần dần bị lãng quên đi, các cửa hàng sửa chữa bảo trì ô tô, nhà trọ, còn có trạm xăng dầu Năm Dặm, dần dần rách nát đi.

Trạm xăng dầu Năm Dặm trước mặt thế là trạm xăng tư nhân, quy mô không lớn, chỉ có sử dụng hai đầu máy bơm xăng.

Lâm Đăng đậu xe bên cạnh máy bơm xăng, xuống xe, nhặt lên đầu ống xăng nằm trên đất nhìn nhìn vài lần, ở miệng ở chất lỏng màu đen còn mới, không khí xung quanh nồng đậm mùi dầu, rõ ràng cách đây không lâu đã có người đi qua nơi này thêm dầu.

Nhìn xung quanh bốn phía, yên tĩnh, không có người, chỉ có vài chiếc xe bị bỏ hoang đậu ngang dọc, xem ra cũng không phải chúng nó vừa mới bị vứt bỏ.

Lâm Đăng cầm vòi bơm xăng lắc lắc, mở chốt khoá, mới đi tới trạm xăng, đem đầu vòi cắm vào xe. Trong khi bơm xăng, hắn đứng gác bên cạnh xe nhìn xung quanh, vừa có gió thổi lay, hắn lập tức nhảy lên, giờ súng chìa về hướng đó từ từ đi qua, nhưng lần nào cũng là báo động giả.

Không biết vì sao, Lâm Đăng luôn cảm thấy có ai đó từ một nơi bí mật đang nhìn mình.

Bình xăng rất nhanh được đổ đầy, Lâm Đăng kéo đầu vòi ném xuống đất, vừa muốn leo lên xe, thoáng xa xa nghe được tiếng động cơ xe đến gần.

Lâm Đăng ngay lập tức lên xe, nhấn mạnh ga vội vã rời khỏi trạm xăng.

Xe phía sau không có dừng lại ở một nơi nào đó, nhưng vẫn lái theo đằng sau di trì một khoảng cách với hắn.

Lâm Đăng liếc nhìn vào gương chiếu hậu, đó là một chiếc xe tư nhân màu xám bình thường, lái xe là một người phụ nữ trung niên gầy nhỏ, vị trí phó lái và ghế sau không có ai, xem ra là một mình.

Có lẽ chỉ là cùng đường... Thế nhưng Lâm Đăng vẫn cảm thấy lạ.

Hắn dừng xe lại một bên đường, ngồi ở vị trí điều khiển nhìn chằm chằm chiếc xe đang chậm rì rì lái lại đây.

Nếu bà ta dám dừng lại, hắn sẽ lập tức giết chết, nếu bà ta không dừng lại, vậy thì mọi thứ đều tốt đẹp.

Chiếc xe phía sau càng lúc càng tiến gần, khi xe đi ngang qua xe tải nhỏ, người phụ nữ đó không dừng xe lại, vẫn duy trì tốc độ như cũ lướt qua bên cạnh xe của Lâm Đăng.

Lâm Đăng sờ sờ cằm, vì sao hắn luôn cảm thấy hành vi của người phụ nữ này rất kỳ lạ.

Mỉm cười hừ hừ vài tiếng, Lâm Đăng nghiêng người nhảy lên đỉnh xe, đứng trên đó nhìn phía xa xa, khẩu súng ngắn trong tay lập tức được thay thế bằng hạt nhân Desert Eagle.

Gió đêm thổi ập tới, thổi khiến vật áo Lâm Đăng phấp phật, dưới bầu trời đen kịt, yên tĩnh đến mức chết lặng.

Tiểu kịch trường:

Lâm Đăng: Ah, ngày mai là lễ độc thân!

Cảnh Mặc: ...

Lâm Đăng: Làm sao đây, thiệt là đau thương quá mờ, anh đã quang côn nhiều năm như vậy QAQ

Cảnh Mặc: ... (rất tốt)

Ánh mắt Lâm Đăng lấp la lấp lánh: Em nghĩ xem chúng ta có nên lột sạch không?

Cảnh Mặc: OK (quần áo lột cái xoẹt, không nói cái gì lập tức nhò nhào qua)

*quang côn: độc thân

52. Chương 52: Nhà Trọ

Ở trên đỉnh xe hứng gió lạnh thổi cả một đêm, cơ thể bị đông lạnh có chút cứng cứng, nhưng không có bất kỳ tình huống bất thường nào phát sinh, chẳng lẽ là thần kinh của mình nhạy cảm quá mức?

Lâm Đăng nhảy xuống xe, chui xuống gầm xe xem xét một lúc, không có thiết bị theo dõi, không có bom mini, gầm xe mọi thứ đều bình thường.

Hắn tin tưởng trực giác của mình sẽ không có sai lầm, nếu cảm giác nơi này có vấn đề, vậy thì không thể xem nhẹ được, bởi gì bất kỳ sai lầm nào đều có khả năng dùng mạng bù vào.

Lấy mặt nạ chống độc đeo lên, Lâm Đăng lái xe tới một góc hẻo lánh, cẩn thận cất chìa khoá xe vào trong kho hàng, tại mặt thể, xe là một phương tiện đi lại rất quan trọng, Lâm Đăng không muốn chiếc xe bị bất kỳ thiệt hại gì, bằng không hắn sẽ không có cách nào để vận chuyển vật tư, huyện Lâm Viên cách nơi này một chặng đường rất dài, hắn không thể để mất xe.

Chưa kể chiếc xe tải nhỏ này là hẩn thuê từ căn cứ, quyền sở hữu không thuộc về hẩn, nếu bị mất, phải bị khấu trừ gấp đôi tích phân.

Cách đó một km là nhà trọ dừng chân, Lâm Đăng chuẩn bị vào trong đó đột kích càn quét, nhân loại là một sinh vật rất biết cách hưởng thụ cuộc sống, nếu nơi này có băng nhóm nào tệ hại, khẳng định sẽ dùng nơi đó làm nơi tập trung.

Cầm RPK trên tay, thả bóp vài súng, sức giật mặc dù có chút lớn nhưng tính năng vẫn còn nguyên vẹn, không vì một thời gian dài không sử dụng mà bị hư hỏng, hướng chi, chút sức giật này đối với sự co giãn của cơ bắp hẩn hiện tại, chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể.

RPK là một loại vũ khí tự động quan trọng trong đội hình bộ binh, vai trò của nó là để tăng cường hỏa lực đàn áp đối phương. Nếu một khả năng khác _____ nhà trọ ô tô đều là tang thi, vậy thì đạn dày đặc của RPK sẽ tiết kiệm rất nhiều sức lực, so với mã tấu hoặc sức mạnh của lựu đạn thì hiệu quả hơn.

Bên ngoài nhà trọ thoạt nhìn có vẻ rách nát, bức tường màu đỏ bên ngoài bị tróc một mảng lớn, lộ ra tường màu trắng bên trong, mặt tường rất bẩn, đủ loại mà sắc, thậm chí còn có máu khô, Lâm Đăng cố định lại mặt nạ thận trọng đi lên phía trước nhìn xem, trên tường có một hàng chữ, nhìn giống như là dùng móng tay vẽ ra.

“Thị trấn du lịch Mỹ Lệ...” Phía sau còn có một số tử, nhưng vì có người dùng dao cạo lớp sơn đỏ bên ngoài ra, chỉ còn lại nền tường màu trắng bên trong.

Lâm Đăng ngẩng đầu lên, nhìn lên cánh cửa sổ trên cùng, cửa sổ đóng chặt, không nhìn được tình huống gì.

Đẩy cánh cửa kính không có khoá, Lâm Đăng nhẹ nhàng chậm rãi bước vào trong, tầng một là đại sảnh, rất rộng rãi, trên mặt đất không có đồ vật lộn xộn nào, trừ những vết máu khô mờ khó nhận thấy, nơi này không hề dấu hiệu của mặt thể, toàn bộ đại sảnh vắng lặng, nhìn không thấy một con tang thi, cũng không có xác chết, bàn mặc dù có chút tổn hại, nhưng nó lại được đặt ngay ngắn gọn gàng, những chai rượu trên quầy bar đều lỗ đở, tử rượu phía sau ngược lại có vài chai còn nguyên.

Lâm Đăng hơi suy tư, đột nhiên trở mình nhảy vào trong quầy bar, nhìn vài lần giữa những chai rượu, cuối cùng đưa tay lấy chai whisky, vừa tháo nắp ra, một luồng khí không màu hăng mạnh xông ra, chất lỏng trong chai có thể bằng mắt thường nhìn thấy giảm bớt.

Thuốc mê U Cường _____ sản phẩm mới ra mắt vài năm gần đây trước mặt thể, nó bán khá chạy ở thị trường chợ đen ngầm

“Kỹ xảo cũ rít.” Lâm Đăng cười chế nhạo, đặt chai rượu lên quầy bar, lại thò tay nhấn nhấn liên tục lên mặt nạ, khó trách ông chủ kia đau thịt, mặt nạ này thật sự rất tốt.

“Hey, bảo bối Đăng Đăng ơi~”

Cầu thang đột nhiên truyền đến một giọng nam quen thuộc, tiếng bước chân nhịp nhàng thong thả chậm chậm từ trên tầng vọng xuống, một lúc sau, một thân hình cao gầy xuất hiện ở đại sảnh.

Khuôn mặt ẩn dưới mặt nạ của Lâm Đăng lập tức đen một nửa, hẩn gơ khẩu RPK hướng về phía ngực cậu ta, “Đứng ở đó không nhúc nhích.”

Na Cẩn Du phe phẩy lọn tóc dài hai bên má, khoé miệng cong lên, nghe lời gơ hai tay lên, “Một năm không gặp nhau, lại gặp lại, anh tặng cho tôi lễ gặp mặt là cái họng súng tối tối? Đừng vậy chứ, tôi sẽ rất thương tâm~”

“Người phụ nữ trung niên kia là ai?” Lâm Đăng nheo một mắt, lạnh giọng mở miệng.

“Oh, anh nói đi Trương à, ừm, đi là đi cùng tôi, sao thế?” Na Cẩn Du đẩy kính ngạc nhìn hẩn.

“Không có gì, tôi phải đi, đừng theo tôi, nếu để cho tôi thấy cậu hay thuộc hạ của cậu, tôi sẽ tức giận, tôi đây là có một tật xấu, khi cảm xúc không ổn định sẽ rất dễ dàng điên lên nổ súng, hiểu không?”

“OK, có hiểu một chút~” Na Cẩn Du nhướn mày, cười cực kỳ thiếu đánh.

Lâm Đăng lạnh lùng nhìn chăm chăm vào cậu ta, hạ súng trên tay xuống, xoay người muốn rời đi.

Đôi mắt Na Cẩn Du loé loé, đột nhiên cậu ta chạy lên phía trước ôm chặt Lâm Đăng, “Bảo bối nha, tôi chết mất, chúng ta đến thân thiết yêu yêu nào, hửm?”

Lâm Đăng tách mở tay cậu ta, túm lấy cổ áo gần như xách cả người cậu ta lên.

Na Cẩn Du lộ vẻ bàng hoàng nhìn Lâm Đăng, “Anh... Ah!” Còn chưa nói xong đã bị hung hăng quăng xuống đất, may là móng tiếp đất, dày thịt, tuy rằng đau nhưng không tổn thương đến xương.

Lâm Đăng bẻ ngón tay rắc rắc, bước lên trước ngồi xổm trước mặt Na Cẩn Du, trên mặt cười như không cười, “Dòng chữ bên ngoài, phần cuối phía sau là cái gì?”

“Dòng chữ nào?” Na Cẩn Du chớp mắt, đôi mắt tràn đầy mơ hồ.

“Giả giỏi.” Lâm Đăng đưa tay vỗ vỗ lên mặt cậu ta, hướng cổ tay chuyển một cái đột nhiên nắm lấy cổ, sắc mặt trở bên âm u, hần cơ hồ là nghiêng rằng nghiêng lợi trừng mắt nhìn người trước mặt này, “Tôi đã từng nói chưa, không cho phép làm tôi ghê tởm, có, hay không có?!”

“Không... Có!” Sắc mặt Na Cẩn Du ngay lập tức sùng lên như màu gan heo, cổ họng bị bóp chặt rất khó để cậu ta nói cho hoàn chỉnh, khó thở, cả người dần tiến vào trạng thái thiếu oxy, họng càng là phát ra âm thanh rì rì, giống như là muốn ho khan nhưng lại không thể nào ho ra được.

Lâm Đăng lạnh lùng nhìn khuôn mặt Na Cẩn Du càng đỏ sẫm, nhìn đối phương thống khổ, ngược lại hần thấy rất dễ nhiều, tâm trạng bực mình dường như đã tiêu tan rất nhiều.

“Tôi rất phiền cậu.” Đột nhiên Lâm Đăng thu tay, đứng lên và nhìn xuống cậu ta.

Na Cẩn Du ôm lấy cổ họng ho đến rung trời, xem xu thế, có khi ho đào ra cả phổi.

“Khụ khụ, anh, khụ khụ khụ, khí lực trở nên... Thật mạnh, khụ khụ khụ khụ~” Na Cẩn Du tràn đầy sự hoài nghi, đợi đến khi cổ họng giảm bớt khó chịu, cậu ta mới thò tay lau nước mắt, dựa vào tường chậm rãi đứng lên.

Lâm Đăng cúi đầu nhìn xuống hai tay mình, nắm lại, sau đó lại thả lỏng tay xuống, lại ngẩng đầu, khoe miệng cong nhẹ, nụ cười đó tựa như còn mang theo một chút khinh thường.

“Cho dù tôi là ảo lả, đó cũng là cơ bụng tám múi ảo lả.” Na Cẩn Du dĩ nhiên nhìn ra ẩn ý trong nụ cười của Lâm Đăng, cậu ta đột nhiên xốc áo lên, kiêu ngạo hân gió khoe cơ bắp trước mặt bảo bối tiểu Đăng Đăng.

Lâm Đăng cau mày, xuy một tiếng rất chi là khinh thường.

Na Cẩn Du hết sức buồn bực nhìn hần một cái, “Nửa sau của dòng chữ đó_____hôn tôi một cái, tôi sẽ nói cho anh biết, thế nào?”

Một giây trước còn là biểu tình ai oán, một giây sau đã bị phong tình vạn chủng thay thế, khoe mắt đuôi mày quyến rũ, thực sự không phải người bình thường có thể bắt chước được đâu.

Lâm Đăng cảm thấy cái tên này thực sự không thể cứu chữa được nữa, càng thêm không có tâm trạng lãng phí thời gian ở đây với cậu ta.

“Tôi không biết thật.” Na Cẩn Du hơi nghiêng người dựa vào tường, đợi cho đến khi Lâm Đăng mất kiên nhẫn, xoay người chuẩn bị rời đi, cậu ta mới hét lên gọi lại, “Phía trước thị trấn này có một cái đường hầm, nhưng không ai biết nó dẫn đi đâu, cũng không ai dám thử xem thế nào, tôi nghĩ rằng, dòng chữ phía sau có lẽ là bí mật dưới đường hầm đó.”

Nghe nói như thế, tốc độ của Lâm Đăng chậm một chút, nhưng hần vẫn đẩy cửa kính đi ra ngoài, hần cũng chẳng thừa hơi vô nghĩa ở lại đây với Na Cẩn Du.

Đợi khi Lâm Đăng rời khỏi một lúc lâu, trên tầng đi xuống một đám người, trên mặt đều đeo những mặt nạ kỳ quái.

Nếu Lâm Đăng ở đây, nhất định sẽ giết mình, loại hoá trang quái lạ này, phải chính là tập đoàn băng cướp nổi tiếng nhất trong mặt thế_____Kiếp!

Chỉ là hiện tại, Kiếp vẫn còn trong giai đoạn đầu của sự phát triển.

Na Cẩn Du cào cào tóc, liếm môi giận dữ hỏi, “Vì sao anh ta ghét tôi như vậy.”

“Boss, anh quá nóng vội.” Một thanh niên mang mặt nạ Kim Ngưu cười khúc khích nói.

“Còn theo sau?” Một giọng nữ khàn khàn chen vào, bà là người duy nhất trong đám người không mang mặt nạ.

“Không cần đâu dì Trương, tôi không muốn dồn ép tiểu bảo bối của mình, anh ta bây giờ không dễ chọc à nha.”

“Boss, chúng tôi?” Một nam thấp lùn mang mặt nạ quỷ nghi hoặc hỏi.

“Các người tạm thời ở trong này đi, tôi muốn về H thị một chuyến, gia gia phái người truyền lời nói là người Cảnh gia tới, muốn làm một giao dịch với tôi.”

“Boss, nếu có ai đến đây...”

“Các người nhìn lo liệu, đừng cái gì cũng phải hỏi tôi.”

“Rõ.” Nam mặt nạ Kim Ngưu khẽ gật đầu.

Lâm Đăng cất RPK vào trong kho hàng, lập tức khởi động xe đi theo hướng ban đầu định ra lao vút đi, bánh xe lăn cấp tốc, đi đến đâu, cát đá cuộn cuộn, bụi đất tung bay, không khí xung quanh mịt mù.

Không biết vì sao, mắt phải của hắn nhảy lên, như thể chuyện gì xấu sẽ xảy ra, hắn cần phải nhanh chóng chạy về căn cứ.

Tốc độ nhanh chóng, giữa trưa hôm nay có thể đến được huyện Lâm Viên, chất đủ vật tư, nếu trên đường không phát sinh cái gì ngoài ý muốn, chiều ngày mai hắn là có thể trở về căn cứ.

Nếu như đã đáp ứng Mặc giúp cậu ấy coi sóc căn cứ một chút, không để trong thời gian này căn cứ xảy ra bất kỳ ngoài ý muốn nào.

Trực giác của Lâm Đăng luôn luôn rất chính xác, hắn cũng luôn rất tin vào trực giác của mình.

53. Chương 53: Kho Gạo

Khoảng một giờ chiều, một chiếc xe tải nhỏ dọc theo con đường xi măng nhanh chóng đi vào trong thị trấn Lâm Viên.

Nhân số thị trấn nhỏ này không phải là nhiều, trước khi mặt thể bùng nổ, thanh niên trai tráng ở thị trấn còn đang ở tỉnh khác dốc sức làm ăn, chỉ còn có một ít người già, phụ nữ và trẻ em lưu lại trong trấn, thế nên có thể tưởng tượng được số lượng tang thi nơi này cũng không đáng bao nhiêu.

Hầu hết trong trấn nhỏ đều là nhà ngói gạch xanh, có thể nhìn ra được cư dân ở đây khá truyền thống và bảo thủ.

Vài con tang thi lớn tuổi lắc lư cổ chấp trước cánh cửa sơn đỏ, thân thể chúng nó đã thối đen khô quắt, là hậu quả của việc một thời gian dài không được ăn thịt người, nếu sau này chúng nó vẫn không được ăn thịt người, cứ như vậy, chúng nó sẽ biến thành xác khô, từ từ tiến vào trạng thái ngủ đông, loại trạng thái này kỳ thật chính là sự tự bảo vệ của riêng virus, đương nhiên, trạng thái ngủ đông quá lâu, một khi virus tang thi cạn kiệt năng lượng, cái xác tang thi này sẽ không đứng lên được nữa, cũng được gọi là một hình thức tử vong khác.

Lâm Đăng biến ra một khẩu súng trên tay, bang bang vài phát bắn rớt đầu mấy con tang thi kia, cũng đỡ cho chúng nó lao碌 đuổi theo phía sau xe tải.

Ký ức đã thuộc về nhiều năm trước, đến bây giờ lại đến huyện Lâm Viên, một số tuyến đường đã có chút lẫn lộn.

May mắn thay, mặc dù cua queo quanh co lạc đường vài lần, nhưng cuối cùng hắn vẫn tìm thấy nhà kho đó.

Cánh cổng sắt lớn của nhà kho bị xích sắt khoá chặt, hàng chục con tang thi tụ tập lui tới lui đi, còn có một vài con không ngừng vỗ nhẹ lên cánh cửa, thỉnh thoảng chúng nó còn gầm gừ hú hét vào trong khe cửa.

Lâm Đăng đem xe đậu cách nhà kho không xa, lấy khẩu hạt nhân Desert Eagle bắn vài phát lên cửa nhà kho.

Bang _____ bang _____ bang _____

Theo vài tiếng nổ rất lớn, mấy chục con tang thi trước cửa nháy mắt bị thổi tung thành từng mảnh nhỏ, trong không khí tràn đầy mùi hôi thối tanh tưởi của xác thối.

Tiếp theo đó là tiếng nổ loảng xoảng, cánh cửa sắt ầm ầm đổ xuống, nặng nề áp lên đồng thít vụn nát trên mặt đất.

Lâm Đăng mỉm cười, đập lên cửa sắt đi vào trong nhà kho.

Ánh sáng trong kho thóc không được đầy đủ lắm, hơi tối, nhưng không ảnh hưởng đến tầm nhìn.

Từng bao tải gạo được chất đống thành từng đồi, chất rất cao, thô sơ giản lược nhìn một lát, ít nhất có hơn một ngàn túi. Một lần khẳng định vận chuyển sẽ không xong, trọng tải của xe tải nhỏ chỉ có ba tấn, mà bao gạo là 25kg, tính như vậy, hẵn một lần chỉ có thể vận chuyển tối đa 120 túi.

Nhiệm vụ có thể chia thành mười lần, như vậy căn bản không cần lo lắng tích phân, một túi gạo có thể đổi lấy bốn trăm điểm, hơn một ngàn túi, tất sẽ có hơn bốn trăm ngàn điểm.

Bấy nhiêu đó tích phân đổi một chiếc hummer xịn chắc chắn không thành vấn đề, thậm chí có khi còn thừa lại rất nhiều.

Có thể an tâm là, kho gạo này trong thời gian ngắn sẽ không bị người khác phát hiện, mà cuối tuần này và tuần tới vừa vặn là hai tuần góp vốn, căn cứ cơ bản sẽ mở cửa mỗi ngày, hẵn lần sau sẽ thuê một chiếc xe tải sáu tấn, tính cả thời gian hao phí, hai tuần vận chuyển toàn bộ là không thành vấn đề.

Lâm Đăng dùng dao ngẫu nhiên mở ra một bao tải gần đó, cát hạt gạo trắng bóng sột soạt chảy ra ngoài, hẵn dùng tay hứng lấy một ít để dưới mũi ngửi, khá may mắn, gạo khô ráo, không có mùi mốc.

Vỗ vỗ tay, đang định bắt đầu khâu vá, một bóng đen tử trong góc tối của kho hàng nhảy vút tới, chạy như bay, đồng thời còn phát ra tiếng gầm gừ như dã thú.

Lâm Đăng cảnh giác quay người, vừa vặn đập vào mắt là gương mặt xấu xí mục nát của tang thi, thậm chí có thể ngửi thấy mùi hôi thối kinh tởm từ miệng nó.

Tang thi không hề ngưng lại, há mồm to muốn cắn tới mặt Lâm Đăng.

Lâm Đăng không chút hoang mang dùng khuỷu tay đẩy đầu nó ra xa, khi nó định nhảy tới hung hăng đá bay nó quét quăng ra cách đó vài mét, không chờ tang thi đứng lên, hẵn lập tức lấy ra cây súng ngắn bắn liên tục vài phát vào đầu nó, bắn thành đồng bột nhào mới chịu dừng tay.

Tang thi cấp hai bắt đầu đã có trí lực, hiểu biết mai phục và đánh lén, hơn nữa chúng nó còn có tốc độ chạy cực nhanh, người bình thường không phải là đối thủ của chúng nó.

Điều chỉnh hô hấp, Lâm Đăng vượt qua xác tang thi đi đến góc tối đó, đi qua một đồng bao lúa để riêng biệt, đột nhiên nghe được tiếng gõ cửa truyền tới.

“Nơi này có người!!”

“Cứu cứu chúng tôi, cầu xin ông, cứu chúng tôi!”

Có lẽ là người bên trong đập khá mạnh, dẫn đến đồng lúa chỗ đó có chút lỏng lẻo lắc lư.

Nghe âm thanh, bên trong chắc khoảng có bốn người, hơn nữa đều là phụ nữ và trẻ em.

Lâm Đăng dừng một chút, tạm thời không bận tâm, bây giờ nếu thả bọn họ ra thì hẵn sẽ không có cách nào chuyển được gạo, những người này khẳng định sẽ ngăn cản hẵn, hẵn không sợ chống lại đàn ông, nhưng bị phụ nữ và trẻ em cuốn lấy thì lại rất ràng buộc tay chân.

Lâm Đăng khí lực lớn, một lần ôm ba bốn túi không thành vấn đề, bởi vậy chỉ mất khoảng hai giờ, đã đem hơn một trăm túi gạo chất đầy lên xe tải nhỏ.

Lau mồ hôi trên khuôn mặt mình, lại liếc nhìn về phía nhà kho, tiếng kêu khóc cầu xin đã ngưng bật trước đó một giờ, Lâm Đăng nhảy lên ghế lái khởi động xe tải di chuyển nó đến bãi đất trống cách đó vài con phố.

Hao tâm tổn trí như vậy, chỉ là vì phòng ngừa một số rắc rối không cần thiết.

Xe đậu ở đây, hắn chỉ có thể đi bộ đến nhà kho, nhưng hắn chưa đi được mấy bước thì đã gặp phải vài con tang thi cấp một, tốc độ di lại của chúng nó rõ rệt nhanh hơn tang thi sơ cấp rất nhiều, chẳng qua là không đợi chúng nó đến gần, đã bị cây súng ngắn trên tay Lâm Đăng bắn rụng lộp bộp.

Căn cứ phân phối đạn súng tiểu liên chỉ có một hộp, những thùng đạn thu hoạch từ rất lâu trước kia đa số đều là đạn súng trường và đạn súng máy, một số khác là đạn hạt nhân do kho vũ khí thường cho, đạn chuyên dụng dùng cho tiểu liên lại hoàn toàn không có, cho nên hắn cần phải tiết kiệm dùng một chút.

May mắn là súng tiểu liên có thể dùng được đạn súng lục, Lâm Đăng dứt khoát lấy chiếc súng lục duy nhất trong kho hàng ra, cầm trên tay trái, hai tay hai súng, hiệu suất tiêu diệt tang thi tăng lên rất cao, thế nhưng bằng đạn súng lục số lượng rất ít, Lâm Đăng thường xuyên phải thay đạn, đạn trong kho hàng theo ý niệm của hắn nháy mắt xuất hiện trong lòng bàn tay, hắn cũng không cần phải dành riêng một bàn tay để lấy đạn, đây chính là điểm tốt của kho vũ khí, một tay đổi đạn gì đó hoàn toàn không nói chơi.

Gần như là không lãng phí một viên đạn, dựa vào hai khẩu súng trên tay xả đạn liên tục, thế nhưng mỗi một viên đạn đều chuẩn xác ghim vào đại não tang thi, thiện xạ của Lâm Đăng vẫn là Thần như thế.

Một đường đi tới, tang thi lang thang lác lác trong thị trấn nhỏ này phần lớn đã bị Lâm Đăng dọn sạch.

Đi đến con phố cuối cùng, từ đằng sau cánh cửa một cửa hàng nhỏ ẩn ẩn truyền đến tiếng tru thấp của tang thi, tiếng la hét chói tai của phụ nữ, còn có âm thanh nhai nuốt thịt của tang thi.

Lâm Đăng cau mày, nhanh chóng chạy lên phía trước, cuộn cửa kéo cửa hàng lên, trên sàn nhà đầy vỏ đồ ăn và chai nước rỗng.

Tiếng hét vẫn còn tiếp tục, người phụ nữ đau khổ kêu la, tiếp theo là tiếng khóc bóp nghẹt của trẻ con.

“Ngư Ngư, ah_____ Ngư Ngư đừng sợ, có mẹ đây, ah_____ đau quá, ah ah ah ah_____”

Lâm Đăng theo âm thanh nhìn qua, không hề trì hoãn, chống lên tủ kính nhảy nhanh vào cánh cửa nhỏ, bên trong có ba con tang thi tụ tập cùng nhau, đang điên cuồng kéo xé nhai nuốt người phụ nữ nằm trên thùng gạo.

Da da da, ngắn gọn ba tiếng súng nổ, đầu ba con tang thi nháy mắt bị bắn nổ, não thối vàng bắn tung toé, đồng loạt ngã xuống đất.

Một con tang thi ngã xuống trước, miệng còn cắn một khúc ruột, máu đỏ tươi chạy ào ào ra theo đoạn ruột bị kéo, mà người phụ nữ đã không còn phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa, cổ họng của cô đã bị cắn đứt, chỉ vừa mới tắt thở.

Lòng ngực và bụng người phụ nữ bị mở phanh, mỗi cơ quan bên trong đã bị kéo căng khủng khiếp không còn hình dạng, máu chảy xuống khiến thùng gạo dưới thân thể cô nhuộm đỏ thành một mảnh.

Lâm Đăng im lặng nhìn cô trong chốc lát, giơ tay trái bắn một súng vào đầu cô, lại ôm cô lên sau đó đặt lên chiếc giường phía sau, lấy chăn phủ lên người cô.

Lại đi đến thùng gạo, đem đứa bé còn đang khóc sụt sùi bên trong ôm lên, miệng nhỏ và khoang mũi của đứa bé dính đầy máu của người mẹ, Lâm Đăng kéo xuống một chiếc khăn mặt trên tường, đơn giản lau đi vết máu trên khuôn mặt nhỏ xíu của đứa bé.

Lại cầm gói khăn giấy trên bàn tới, lau máu chảy vào khoang mũi và trong miệng của nó.

Lột bỏ tả lót của đứa bé, cẩn thận nhìn một chút, có thể thấy được nó được mẹ bảo vệ rất tốt, toàn thân trên dưới trắng trắng mềm mềm, không có một chút vết thương, chỉ là trọng lượng của nó rất nhẹ, ôm trên

tay gần như không có cảm giác, đứa bé này tuy là trắng nõn, nhưng lại không giống như mấy em bé bình thường mập mạp tròn xoe, khá là gầy nhỏ.

Có lẽ là đồ ăn không còn, người phụ nữ này buộc phải mở cửa cuốn của cửa hàng, muốn đi ra ngoài tìm một chút đồ ăn, lại không nghĩ rằng tang thi lang thang bên ngoài đường phố, mùi thịt người thu hút tới đám tang thi đã lâu không được ăn thịt người, người phụ nữ căn bản không kịp kéo cửa cuốn xuống, đám tang thi đuổi theo chạy lọt vào cửa nhỏ, tuyệt vọng, cô chỉ kịp để đứa bé vào trong thùng gạo, sau đó dùng thân thể mình chặn lại nắp thùng gạo.

Người mẹ vĩ đại nhất trên thế giới cũng không hơn được điều này, để bảo vệ con mình, họ có thể làm bất cứ điều gì, thậm chí là hy sinh mạng sống của mình.

Nhìn đứa bé ngây ngô khóc lớn trong lòng mình, trong lòng Lâm Đăng không khỏi nảy sinh ra một tia hâm mộ, ít nhất là có một người sẵn sàng vì nhóc làm như vậy, mà mình, sợ là cả hai đời cũng sẽ không có ai đối xử với mình như vậy, không bị người khác đem làm lá chắn sống là may rồi.

“Thằng nhóc may mắn.” Một giọng nói đầy cảm hứng như gió mùa xuân vang lên trong căn phòng nhỏ, đứa bé bên trong tả lết kỳ diệu ngừng khóc, đôi mắt ướt át tròn xoe mở to nhìn lên gương mặt đẹp trước nó.

Lâm Đăng không nhìn nó, thu súng lục vào trong kho hàng, tay trái ôm đứa bé, tay phải cầm súng ngắn, bước nhanh ra khỏi cửa hàng.

Lại một đi đến nhà kho, bên trong không có tiếng động nào, yên tĩnh đến mức chết lặng, chỉ có tiếng giày da đập trên nền xi măng phát ra tiếng rập rập.

Lâm Đăng chậm rãi đi tới trước đồng gạo đó, đưa tay dùng sức kéo, một túi gạo bị hấn kéo xuống.

Đứa bé trong lòng bắt đầu nhúc nhích, vươn bàn tay nhỏ xíu đẩy nhẹ hai má Lâm Đăng.

Lâm Đăng hơi cau mày, nhìn xuống, trên khuôn mặt đứa bé toát đầy mồ hôi, có lẽ là nó quá nóng.

Không hề có một chút kinh nghiệm nhỏ nào, kéo lông da tả lết thật dày trên cơ thể nó, sau đó đặt lên trên một túi gạo.

Trên mình đứa bé mặc bộ đồ nhỏ màu trắng hình con bò sữa, Lâm Đăng nhìn bộ dáng của nó, bất giác bật cười, mang theo trêu đùa ác, hấn lại thò tay đem cái mũ lông xù liền áo đội lên đầu nó, thoạt nhìn càng giống con bò.

‘Khó trách gọi là Ngưu Ngưu’ Lâm Đăng nhíu mày nhìn Ngưu Ngưu lộn xộn không ngừng, hấn đổi tư thế ôm đứng nó lên.

Cuối cùng Ngưu Ngưu chịu im lặng, đưa cái tay ngắn nhỏ xíu khoát lên vai Lâm Đăng, tay trái dút vào miệng mút, ánh mắt chớp chớp nhìn vào túi gạo trước mặt.

Lâm Đăng tiếp tục hành động lúc này, kéo từng bao gạo ném ra ngoài.

“Có người! Mẹ ơi, có ai đó bên ngoài!” Bên trong truyền ra giọng nói một cô bé.

“Cứu chúng tôi...” Người phụ nữ đập đập vào cánh cửa sắt nhỏ.

“Y y _____ nha nha _____” Ngưu Ngưu cũng không chịu thua kém, nghịch ngợm kêu lên.

Đình_____

Một cái gì đó trượt ra khỏi bao gạo, rơi trên mặt đất.

Là một cái chìa khoá, Lâm Đăng nhặt nó lên, đưa cho Ngưu Ngưu, khiến cho nó cầm giúp.

Ngưu Ngưu tò mò nhìn đồ trên tay mình, nhìn nhìn, đột nhiên đưa vào miệng nó. Lâm Đăng đành phải đoạt lại chìa khoá từ trong bàn tay nhỏ của nó, bỏ vào túi quần.

Cửa nhỏ dần dần lộ ra hơn một nửa, trên cửa còn có một xích sắt khoá thô to, khó trách người bên trong không ra được.

Đẩy hết các túi gạo trước cửa qua một bên, Lâm Đăng dùng chìa khoá thử vào trong ổ khoá lớn, đẩy mạnh một cái, khoá lớn bị mở bung.

Tháo khoá xuống, còn chưa rút ra xích sắt thì cánh cửa đã được đẩy ra từ bên trong, bốn người nhéch nhác đầu tóc rối bù từ bên trong chạy ra.

Một mùi tanh tưởi khó tả bị những người này mang ra theo.

Cũng may Lâm Đăng nhanh như chớp né qua một bên mới không bị bọn họ đụng vào.

“Bên trong, khệ khệ, còn có rất nhiều thực vật, NyNy, đi lấy ra.” Một người phụ nữ vốc dáng hơi cao che miệng ho khan một trận.

Cô bé đầu tóc rối bù nhỏ giọng dạ một tiếng, quay người chạy vào cánh cổng nhỏ.

Lâm Đăng lùi lại một chút, thực sự rất thối, mùi nước tiểu, mùi phân, mùi mồ hôi và mùi ôi thiu trộn lẫn với nhau, thực sự là loại hương vị khó mà tả được.

Không qua bao lâu, NyNy kéo một bao tải đi ra, trên bao tải màu vàng trắng còn dính vài thứ bẩn thỉu khác nhau, cổ họng Lâm Đăng thức lên, chịu đựng thật lâu để không phải nôn mửa tại chỗ.

Người phụ nữ đi tới, nhận lấy bao tải trên tay NyNy, kéo đến trước mặt Lâm Đăng, mở túi, bên trong là một ít thịt xông khói và thịt khô, còn có một số bắp ngô đã khô quắt hơi nước.

“Còn lại những thứ này, đều cho anh cả, cảm ơn anh đã cứu chúng tôi ra.” Người phụ nữ hai tay nắm tay hai đứa bé một lớn một nhỏ, đối với Lâm Đăng cúi đầu thật sâu, khi ngẩng đầu lên, trên gương mặt lộ ra chút mệt mỏi, đôi môi cũng nứt nẻ rất nhiều.

NyNy từ phía sau đi lên đỡ lấy thân thể sắp đổ của người phụ nữ.

“Không cần, các người giữ lại cho mình đi.” Lâm Đăng lại lùi về sau thêm vài bước.

“Mẹ và em trai em gái đã vài ngày không uống nước, anh trai có thể cho chúng em ít nước để uống không?” Cô bé trông đáng thương nhìn Lâm Đăng.

Lâm Đăng suy nghĩ một lúc và nói: “Tiếp theo, các người còn định ở lại đây sao?”

“Không, tôi định sẽ đưa bọn nhỏ đi, đến Nguyên thành tìm chồng mình.”

Đó là tốt, chỉ cần không ở lại đây thì kho gạo vẫn ổn, tâm tình Lâm Đăng lập tức tốt lên, bảo bọn họ đứng đây chờ, hắn đi đến một góc hẻo lánh bên ngoài lấy ra một bình nước từ kho hàng, mấy bình nước đổ đầy lúc trước vẫn còn chưa dùng, trong căn cứ có cung cấp nước tinh lọc, nhưng vì phòng ngừa vạn nhất, hắn dự định sau khi trở về lưu trữ thêm nhiều nước trong kho hàng, kiếp trước Thiên Minh đúng thực vượt qua được một thập kỷ, thế nhưng bây giờ, hắn thực sự không dám xác định số phận của Thiên Minh có thể giống như kiếp trước hay không.

Nhịp điệu phát triển của thế giới này không giống với kiếp trước, tất cả vẫn còn là ẩn số.

Đi vào kho gạo, Lâm Đăng đưa bình nước trên tay cho NyNy, NyNy đột nhiên nuốt nước bọt, chịu đựng thêm khát đưa bình nước tới trước mặt mẹ mình.

Người phụ nữ lắc đầu, NyNy lại đưa tới cho hai đứa em.

Bởi vì chúng nó vẫn còn nhỏ, không thể nào ôm nổi bình nước nên NyNy giúp chúng nó nâng lên, để hai đứa em uống cho sảng khoái xong, mới đưa tới miệng mình ực ực uống xuống.

Cuối cùng mới là người mẹ, người mẹ uống một hơi giảm mất một phần ba, xem ra là khát nước rất nhiều.

Uống được nước, người mẹ đã phấn chấn tinh thần rất nhiều, cô nhìn đứa bé trong lòng Lâm Đăng, kinh ngạc, “Đây không phải là thằng bé nhà lão Ngưu sao?!”

Lâm Đăng gật gật đầu, dù sao không phải là con của hắn.

“Vợ chồng nhà lão Ngưu thế nào?” Người mẹ hỏi tiếp.

“Chết.”

“Ah_____” Người mẹ thở dài một tiếng.

“Tôi đi trước.” Lâm Đăng cong cong khoe môi, cũng không nhắc nhở bọn họ Nguyên thành giờ đã là thiên hạ của tang thi, bây giờ đi Nguyên thành chính là tìm chết.

Tất nhiên, nói không chừng bọn họ nửa đường có khi đã bị tang thi xẻ thịt, không có xe, không có vũ khí, một người phụ nữ mang theo ba đứa con, chắc chắn không thể sống.

Trên đời này người biết nhà kho nấp càng ít càng tốt, chiến lợi phẩm bị hăn tìm được, nào có thể không không bị người chia xẻ.

Lâm Đăng không có đi xa, trốn ở gần khu vực nhà kho.

Khoảng nửa giờ sau, người phụ nữ đó mới mang theo ba đứa con, kéo bao tải thịt khô và bắp ngô đi ra.

Nhớ tới người phụ nữ diện mạo trông trung thực này lúc nói với hăn còn dư một bao thịt khô, Lâm Đăng chỉ muốn cười, quả nhiên trong cái thế giới khốn khó hiện nay, căn bản không thể nào tồn tại người thành thật.

Đương nhiên, đây là bản chất bình thường của con người, đối với người xa lạ như hăn, người mẹ này có thể lấy ra vật tư bảo mệnh để đền ơn hăn là khó có được.

Lại chờ thêm mười phút, Lâm Đăng mới từ nơi ẩn thân bước ra, đi tới cổng sắt kho gạo lấy xích sắt khoá lại, dùng móc kéo xuống cánh cửa cuốn, lại dùng tiếp xích sắt nối lại với vòng sắt lộ trên mặt đất khoá lại, sau cùng thì cất chìa khoá vào trong kho hàng.

Trước khi rời khỏi, Lâm Đăng còn giật mạnh xích sắt, rất bền chắc.

Nhìn sự kết hợp vừa vặn của xích sắt và cửa cuốn, có lẽ trước đó cái xích sắt này là dùng để khoá cửa cuốn ở cổng.

54. Chương 54: Căn Cứ Náo Loạn

Buổi trưa ngày hôm sau, Lâm Đăng trở về tới căn cứ Thiên Minh.

Khi nhân viên kiểm kê nhìn thấy chiếc xe tải chở đầy gạo, choáng váng muốn rớt cả cằm. Theo như bọn họ biết thì những kho gạo lớn, phần lớn đều đã bị đại quân tang thi chiếm đóng, số lượng tang thi ở khu vực lân cận cực kỳ kinh người, một người một tiểu đội căn bản không dám mạo hiểm đi tới, chỉ có đoàn xe mới dám đi vào những nơi đó thu thập vật tư.

Trừ khi tiêu diệt sạch tang thi ở nơi đó, nếu không, không có ai thu hút sự chú ý của tang thi, một người làm sao có thể dưới sự vây công không ngừng của tang thi mà khuân vác được cả xe tải gạo, đây rõ ràng là chuyện không thể làm được.

Lâm Đăng ôm Ngưu Ngưu xuống xe, tùy ý nhét vào trong tay một nhân viên, “Nhặt.” Nói xong cũng không đợi nhân viên phản ứng, cầm súng và hộp đạn được phát đến sở quản lý vũ khí.

“Mất một súng ngắn, còn dư một nửa đạn.” Lâm Đăng đem đồ trên tay đặt trước mặt một ông chú trung niên.

“Nhiệm vụ đầu tiên không cần bồi thường, nhưng lần sau nếu bị mất, cậu phải dùng tích phân đền.” Ông chú trung niên đưa tay nhận lấy khẩu súng ngắn, lấy ra số đạn còn dư đưa cho nhân viên đằng sau, “Bỏ vào kho số bốn.”

Nhân viên gật đầu, cầm hộp đạn đi ra ngoài theo cánh cửa nhỏ.

“Rồi, tôi biết, lần sau tôi phải mua vũ khí ở đâu?” Lâm Đăng hỏi.

Ông chú trung niên kinh ngạc nhìn hăn, “Một khẩu súng ít nhất cũng một ngàn điểm.” Thằng nhóc này chỉ mới ra ngoài một lần, làm sao có tích phân mua được?

“Oh, không mắc.”

“Đi khu C đổi, theo hướng đó.” Ông chú trung niên đưa tay chỉ hướng, đôi mắt tràn đầy hứng thú nhìn Lâm Đăng, “Có vẻ như lần này cậu thu hoạch rất được?”

Lâm Đăng kéo khoe miệng, “Khá được.”

Lúc này nhân viên kiểm kê đã bước vào, đưa bảng số liệu trên tay cho Lâm Đăng, “Anh nhìn xem số lượng có đúng không, đúng thì ký tên vào.”

Gạo, 25 kg / túi, 120 túi, 48.000 điểm.

Lâm Đăng nhận bút, nhìn thoáng qua sáng khoai ký tên mình lên.

Ông chú trung niên đứng bên cạnh nghiêng mắt nhìn qua, lập tức hai mắt tròn, “Nhóc con một mình... Quá trâu.”

Hiện tại gạo có bao nhiêu là quý giá, đây cũng là chuyện mà tất cả mọi người đều biết, căn cứ không tồn bao nhiêu gạo, thậm chí ngay cả đám tinh anh ở khu tây cũng không nhất định mỗi bữa có cơm thơm ngào ngạt để ăn.

Nhà ăn công cộng một tuần hai lần mới có cung cấp cơm, những lúc khác, muốn ăn phải tìm cách riêng của mình mà mua.

Nhân viên kiểm kê lại trao cho Lâm Đăng một cái thẻ màu xanh lá cây nhạt, “Đây là thẻ cơm miễn phí, sau này anh đi nhà ăn công cộng không cần tiêu tốn tích phân.”

Thẻ cơm này tồn tại là để khuyến khích mọi người đi thu thập gạo nhiều hơn, chỉ có thu thập đến số lượng nhất định mới có thể ăn được nó.

Sau này ăn cơm không cần tiêu tiền, ngẫm nghĩ quả là sung sướng.

Sau khi hoàn thành tất cả các thủ tục, Lâm Đăng cũng có chút mệt mỏi, mấy ngày nay không thể nào nghỉ ngơi được, hần bây giờ gấp gấp gấp dài, nghỉ đêm nay ngủ tạm ở khu Đông, ngày mai lại đi khu Tây mua nhà.

Không có xe, hần chỉ có thể đến bãi đậu xe bus công cộng trở về khu dân cư.

“Hey, con của anh...” Thấy Lâm Đăng đi ra, nhân viên kia vội vàng ôm đứa bé chạy đến.

Lâm Đăng cau mày, xoa người chờ anh ta đi tới gần, nhưng lại không có đưa tay đón lấy đứa bé không ngừng khóc nháo trong lòng nhân viên.

“Không phải của tôi, các người nghĩ cách tìm người nhận nuôi nó đi.”

“Thật sự bỏ?” Nhân viên không xác định hỏi lại một câu.

Lâm Đăng không để ý anh ta nữa, quay người sải bước đi mà không nhìn lại.

Nhân viên vỗ nhè nhẹ dỗ Ngưu Ngưu đang khóc nức, nhỏ giọng thì thầm, “Em bé này thật dễ thương, không ai cần, anh cần.”

Trở về lại khu chung cư kia.

Mập mập vẫn ngồi trong sân phơi nắng như cũ, nhìn thấy Lâm Đăng trở về, gã chỉ nhắc đầu hừ một tiếng, hiện tại, gã đối với Lâm Đăng là sinh ra tâm lý bóng ma.

Má nó, thẳng ôn dịch này sao còn trở lại!

Lâm Đăng ngay cả nhìn cũng lười nhìn gã một cái, rủ mí mắt đi lên lầu.

Trên cầu thang, Lâm Đăng gặp phải mắt kính nam.

Lần này mắt kính nam không có chủ động nói gì với hần, chỉ đẩy đẩy gọng kính, nghiêng người đi ngang qua Lâm Đăng.

Lâm Đăng xoa xoa giữa mày, bước chân càng nhanh hơn một chút, không biết vì sao, càng đến nơi này hắc càng thấy ngọt ngào.

Đến phòng, trên cơ bản là dính ván giường ngủ ngay.

Lâm Đăng có một giấc mơ, một giấc mơ rất kỳ lạ, trong mộng Cát Nam đứng cách xa hắn vài bước mỉm cười với hắn, nụ cười rất rạng rỡ, rạng rỡ đến mức chói mắt. Lâm Đăng không chịu được lui về phía sau, nhưng dù lui thế nào, Cát Nam luôn luôn giữ được khoảng cách với hắn một vài bước.

Đột nhiên đầu óc Lâm Đăng trở nên hỗn loạn, hắn lấy ra hạt nhân Desert Eagle điên cuồng bóp cò súng bắn vào đầu Cát Nam, tiếng súng nổ mạnh liên tiếp, nhưng một viên cũng không trúng, Cát Nam giống như là màn ảnh, phá rồi, lại chậm rãi kết hợp với nhau, lại phá rồi, lại kết hợp_____

Trong lòng bàn tay của Lâm Đăng đầy mồ hôi lạnh, ngón tay run rẩy không ngừng, thậm chí ngay cả súng cũng có chút cầm không xong, nụ cười của Cát Nam dần dần có chút châm chọc, tiếp đó, anh ta giống như là bóng ma trôi dạt tới ngày càng gần, nụ cười càng lúc càng phóng to trong tầm mắt hắn... Phóng to...

*

Lâm Đăng giật mình mở mắt, trái tim còn duy trì đập ở tốc độ cao, mất lúc lâu sau mới bình tĩnh lại được.

Lau mặt, một tay đầy mồ hôi, nhưng_____Cát Nam, vì sao mình mơ thấy Cát Nam?!

Gã đã chết, không thể nào còn sống được! Đúng, không thể.

Trong lúc đó, đại não gửi ra mệnh lệnh, cùng với tiếng va chạm của kim loại, kho trang bị vũ khí mở ra cửa sổ trong mắt Lâm Đăng.

Di chuyển tầm mắt xuống, góc dưới bên phải_____ nút kho vũ khí Hoàng kim, số lượng Hoàng tinh thể: 0

Zero?!!! Làm sao có thể bằng không, mình rõ ràng đã giết con tang thi đó, tang thi đó so với Đế Lạp còn cao cấp hơn nhiều, tại sao là không!!

Cho nên, gã không chết?! Nên gọi gã là Cát Nam, hay gọi là Tân Minh?!

Ngay lúc này, âm thanh tiếng còi báo động chói tai vang lên, toàn bộ căn cứ Thiên Minh trong nháy mắt đèn đuốc sáng trưng!

Bây giờ là khoảng nửa đêm, theo thường lệ thì thời gian này căn cứ không mở điện, nhất định là đã có chuyện quan trọng gì xảy ra.

Mà tại mặt thể, chuyện quan trọng thì chỉ có một hoặc hai nguyên nhân đơn giản.

Lâm Đăng tắt kho vũ khí, nhảy xuống giường đi đến bên cạnh cửa sổ.

*

Màn hình lớn ở quảng trường trung tâm sáng lên, xuất hiện trên màn hình là một người đàn ông trung niên sắc mặt tái nhợt, ông ta rống lên giống như điên, “Tang thi triều đến, có thể dùng được súng toàn bộ theo ông đến cổng căn cứ, lưới điện đã bị phá hủy, không thể...”

Còn không chờ ông ta nói xong, hình ảnh run vỡ, sau đó màn hình hoàn toàn đen thui.

Người dân đổ xô đến quảng trường trung tâm còn đang mặc áo ngủ, thậm chí còn người còn không mang kịp giày, trực tiếp xỏ dép lên chạy tới, tiếng xe phanh lại liên tiếp, ngăn ngừa mười phút đồng hồ, bên ngoài quảng trường trung tâm bị xe chen chúc đông nghịt nghìn nghịt.

Trên tầng cao nhất cao ốc hành chính tổng hợp, vài nhân viên công tác hai mắt nhìn nhau.

“Không xong, tín hiệu gián đoạn!”

“Có người xâm nhập hệ thống giám sát của chúng ta, phát hủy toàn bộ thiết bị giám sát.”

Một trận dồn dập tiếng bước chân tới gần, lực chú ý của mọi người đều bị thu hút qua.

Giáo sư Ngô mang theo vài nhân viên nghiên cứu xuất hiện ở cửa văn phòng, “Sao thế này?”

“Ông Ngô, chúng ta không thể hiểu rõ được tình hình bên ngoài.”

“Ông Ngô, tình huống có vẻ không ổn.”

“Có một số người trên quảng trường kích động mọi người sơ tán đi.”

“Tình hình dường như đã ngoài tầm kiểm soát, tổ kiểm soát cơ bản không thể nào bắt lại những kẻ điên này.”

Giáo sư Ngô ngưng mặt, giọng nói lạnh lùng, “Bảo tổ kiểm soát đến hỗ trợ củng cố căn cứ, đừng quản nơi đó này nữa, có người muốn đi, chúng ta ngăn lại không được.”

Có thể sống sót trong mặt thế, đã là ngoài vòng pháp luật, vì mạng sống thì cái gì cũng có thể làm được, lúc thái bình, tổ kiểm soát còn có thể ép trụ bọn họ, hiện tại căn cứ hỗn loạn, bọn họ sẽ không nghe theo sự sắp xếp của căn cứ.

Trong khi mọi người đang vội đến sát đầu mả trán, một thanh niên mặc áo đỏ chạy hồng hộc vào trong văn phòng, một lần nữa đổ thêm dầu nóng đun sôi vào trong ngực mọi người, “Họ, bọn họ bắt đầu cướp súng của nhân viên kiểm soát!”

Toàn bộ cư dân trong căn cứ không được phép mang theo súng ống vào trong, nhưng khi có cơ hội, cũng sẽ ẩn giấu vài khẩu súng bên mình, hiện tại vừa vận phát huy công dụng.

Đây là lý do vì sao phải nộp lại vũ khí khi muốn tiến vào căn cứ, bởi vì một khi có vũ khí, một số người sẽ không an phận, muốn duy trì hoà bình trong căn cứ sẽ rất khó khăn.

Người trong căn cứ tốt xấu lẫn lộn, dạng người nào cũng có, người sẽ không tưởng tượng được vài người một giây sau đó sẽ làm ra những chuyện tán tận lương tâm gì.

Sắc mặt của giáo sư Ngô càng thêm xấu xí, ông nhăn nhó trán, có chút mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa bọc da màu đen, lúc này căn cứ không có ai chủ trì, rối loạn, hoàn toàn trở thành một mớ hỗn độn, thân là một nhân viên nghiên cứu không để ý đến những chuyện bên ngoài, ông cũng không có chút biện pháp nào.

“Để bọn họ đi thôi, tôi già rồi, không ngăn được bọn họ.”

“Ông Ngô...”

Lâm Đăng từ trong kho hàng lấy ra mặt nạ và áo khoác màu đen, mặc quần áo xong mới nhảy xuống từ cửa sổ, lao vút tới quảng trường trung tâm.

Trên quảng trường đã loạn thành một nồi cháo, những người sống sót giống như đám ruồi bọ không đầu chạy loạn khắp nơi.

Tiếng còi báo động chói tai của căn cứ không ngừng vang vọng, tổ nhân viên áo khoác đỏ đang hỗn chiến với những người sống sót.

Thỉnh thoảng nghe được tiếng súng nổ, tiếp đó là một loạt các tiếng la hét, tiếng mắng chửi, thậm chí còn có tiếng khóc la của trẻ con, tất cả âm thanh đan xen vào nhau, tạo thành ‘Bài hát vong linh’ đến từ địa ngục_____ánh trăng mờ nhạt, chiếu không sáng, xua không được bóng ma chết chóc...

Lúc này còn không đoàn kết, chờ chết sao!

Lâm Đăng trèo lên đỉnh xe, giơ khẩu hạt nhân Desert Eagle nhắm ngay một đám nhỏ.

Oành một tiếng, sương máu ngập đầu không khí, có người bị nổ tan xương nát thịt, có người ôm cánh tay cụt lẫn lộn kêu khóc thảm thiết trên mặt đất_____

Toàn bộ quảng trường nháy mắt im lặng, tất cả mọi người đều đem ánh mắt nhìn lên đỉnh xe bus, nhìn người đàn ông mang mặt nạ.

“Bây giờ, tất cả đi ra củng cố căn cứ hỗ trợ, hoặc tao sẽ đem cả lũ nổ chết chỗ này, ĐM, ai cũng đừng nghĩ sống sót rời khỏi đây!”

Hầu hết người ở quảng trường trên tay không có vũ khí, điều bọn họ có thể làm là khuất phục, thế nhưng mọi người đều xoay đầu ngo nghiêng, không ai muốn làm con chim đầu đàn đó.

Đội trưởng tiểu đội Thự Quang Mã Đình Vũ quyết định thật nhanh đẩy ra đám đông, mang theo đội viên của mình leo lên mất chiếc xe màu đen, bay nhanh về phía cổng căn cứ.

Hạ Huy nhìn theo hướng mấy chiếc xe màu đen rời đi, cười nhạo một tiếng, “Tên ngu ngốc Mã Đình Vũ lại bắt đầu làm ra vẻ.”

CiCi thúc tay nói, “Đội trưởng, chúng ta cũng nhanh đi thôi, căn cứ cần chúng ta!!”

“Vội gì.” Hạ Huy cong miệng cười một tiếng, đi đến trước mặt chiếc xe bus dựng lên ngón cái với người đeo mặt nạ trên đỉnh xe, sau đó xoay người, rống to với đám người đang ngập ngừng do dự, “Một đám chết nhất, còn ngần ngại cái gì, chờ làm đồ ăn cho tang thi hả?!”

Vừa dứt lời, tất cả người trên quảng trường đều hành động, nhưng quá đông, mọi người chen qua chèn lại, ai cũng không đi ra được bên ngoài quảng trường, càng đừng nói tìm thấy xe của mình ở đâu.

Lâm Đăng bắn một phát lên trời, khi bọn họ nhìn lại, hần lập tức quát, “Vội đi đầu thai hả, chen cái gì?!”

Sau một lúc yên tĩnh ngắn ngủi, lại một tiếng súng nổ, một viên đạn âm thầm không một tiếng động bay vút tới đầu của Lâm Đăng.

Trước khi viên đạn được bắn ra, Lâm Đăng đã cảm giác được có một ống kim loại nhắm vào hần, gần như là trực giác, ngay khi viên đạn bắn ra hần đã nằm sấp xuống, thoải mái tránh thoát được viên đạn này.

Bởi vì tiếng súng này, đám đông lại bạo loạn lên.

Lâm Đăng nheo mắt lạnh lùng nhìn vào một toà chung cư phía sau, cùng một lúc xoay người súng trên tay đồng thời chuẩn xác bắn về phía toà nhà đó.

Người nọ tựa hồ còn muốn bắn thêm một súng, ngón tay khẽ nhúc nhích, lên đạn, còn không chờ gã bóp cò súng đã bị một viên đạn hạt nhân nã trúng đầu, một giây sau cả người biến thành một đám sương máu.

Bên trong một chiếc xe hơi màu xanh bên ngoài quảng trường, đội phó tiểu đội Hồ Điệp Đường Tuấn nhìn đồng sương máu trên sân thượng, không khỏi thổn thức thở dài, “Anh ta không cần phải nhắm chuẩn sao?”

“Thần thiện xạ chân chính không cần phải dựa vào con mắt nhắm chuẩn, mà là dựa vào khả năng tính toán cực mạnh.” Nguyễn Ngọc cong môi, cười nhẹ nhàng, “Phải nói, trước khi anh ta chuẩn bị xoay người, cũng đã ‘ngắm chuẩn’ mục tiêu.”

55. Chương 55: Tang Thi Boss Trở Lại !

Cho đến khi mọi người gần như đã sơ tán khỏi quảng trường, Lâm Đăng mới nhảy xuống xe bus, đi đến bên cạnh một chiếc xe hơi, dùng súng gỗ gõ vào cửa sổ.

Người đàn ông trong xe nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy người đứng bên ngoài là người đeo mặt nạ đứng trên xe bus, sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn nơm nớp lo sợ hạ cửa kính xe xuống.

“Xuống xe.” Bởi vì mang mặt nạ, âm thanh của Lâm Đăng lộ ra chút nặng nề.

Người đàn ông trợn tròn mắt, sợ hãi khóc lên, “Tôi... Tôi không có làm gì hết!”

“Tôi chỉ muốn xe của anh.” Lâm Đăng sốt ruột nói.

Trong lòng người đàn ông ổn định chút, nhưng nhìn người mang mặt nạ đang đứng bên ngoài, tim gã lại giật thót lên cổ họng, làm thế nào cũng không thả lỏng được.

Chờ gã run cầm cập mở cửa xe ra, kiên nhẫn của Lâm Đăng triệt để tiêu hết, túm lấy cổ áo gã trực tiếp ném người ra khỏi xe.

“Đừng giết tôi, đừng giết tôi!” Người đàn ông ôm đầu gối xồm trên mặt đất khóc lóc gào to.

Mà Lâm Đăng đã bước qua hần trèo vào ghế lái, đóng cửa, xoay chìa khoá, chiếc xe lập tức xông ra ngoài.

Hạ Huy đứng cách đó không xa nhìn chiếc xe lao đi, đôi mắt loé lên một chút ngẫm nghĩ.

Người này, nhìn rất quen mắt ah...

Ông bác đi tới, cau mày, “Hiện tại cổng căn cứ cơ bản không phải là vấn đề lớn, chúng ta đi hay không không quan trọng, tốt hơn là ở lại đây xem bên trong căn cứ, bác cảm giác sẽ có chuyện không hay xảy ra.”

Hạ Huy gật đầu, “Cháu cũng nghĩ vậy, đi, đi tới tổ kiểm soát lấy vài khẩu súng.”

“Đội trưởng.” Một thiếu niên mặt mày thanh tú trong đội ngũ sắp lại gần, thần bí nói, “Em có giấu một ít... Cần em lấy tới không?”

“Thằng nhóc này.” Hạ Huy thưởng cho cậu một hạt dẻ lớn, cười nói, “Nhanh lên, năm phút sau chúng ta tập hợp ở ngõ bốn.”

Thiếu niên gật đầu, bay nhanh về phía khu dân cư, không mất bao lâu đã biến vào trong một con hẻm, không còn bóng dáng.

Hạ Huy hơi suy tư, quay sang nói với một người cao to trong đội ngũ, “Manzi đi giúp nó, một mình Lý Thanh không thể mang hết được.” [1]

Manzi gật gù, chớp mắt một cái đã chạy vào trong con hẻm.

CiCi cầm máy ảnh nhỏ trên cổ, chụp hình khoảng khắc nháy mắt anh ta biến mất trong con hẻm, cười nói: “Tốc độ của Manzi hình như nhanh hơn trước nhiều.”

Hạ Huy cong lên khoe miệng cười vô cùng tự hào, “Làm thành viên của Ác Mộng, tố chất tổng thể phải cao, cho dù có điểm yếu, nó cũng phải được khắc phục!”

“Không có ai là hoàn hảo cả, tất cả chúng ta đều có điểm yếu.” Là một trong hai cô gái hiếm hoi trong đội ngũ, Đồng Đồng vẫn luôn là người đẹp yên tĩnh, đây là câu đầu tiên trong mấy ngày gần đây của cô.

“Đồng tỷ khó được một lần mở miệng!” CiCi rất ngoài ý muốn nhìn Trần Đồng Đồng.

Hạ Huy gật đầu, “Phải, các người đều có điểm yếu.”

“Đội trưởng anh không có điểm yếu hử, đừng nói là đội trưởng anh không có điểm yếu nhé?!” CiCi không phục tròn tròn mắt.

“Đúng, điểm yếu của đội trưởng còn nhiều hơn chúng ta.” Chế độ bổ đạo của Đồng tỷ khởi động, một lần nữa giành được danh hiệu chuyên gia bổ đạo.

Hạ Huy: “...”

“Nói rất hay, ha ha ha ha ha ~ ” CiCi chống eo, ngênh mắt về phía Hạ Huy cười cực kỳ thoả mãn.

Lúc này, ở lối vào căn cứ.

Lâm Đăng không nghĩ tới tình huống hỗn loạn như vậy, một số lượng lớn tang thi ào ào dùng mãnh xông vào căn cứ, ít nhất có mấy trăm tang thi cấp hai, càng đừng nói đến số lượng tang thi cấp một và sơ cấp.

Tiếng la hét không ngừng trộn lẫn với tiếng tru rống của tang thi, tiếng ồn lộn xộn quả thực khiến người nhức đầu, mùi máu tươi dày đặc mũi ngập tràn trong không khí, giết chóc, không ngừng giết chóc, tử vong đã lặng lẽ bao phủ nơi này, biểu tình của mỗi người càng lúc càng dữ tợn, liên tục có người ngã xuống, sau đó bị tang thi cắn xé thành mảnh nhỏ, đối với những người vẫn còn đang chiến đấu là một loại tra tấn tâm lý tàn khốc, một cái gì đó bị sụp đổ, thậm chí có người trực tiếp vứt bỏ vũ khí trên tay, ôm đầu ngồi xuống mặt đất, điên cuồng tự đập vào đầu mình, một giây sau đã có tang thi nhào lên, cắn xé hằn thành máu thịt lẫn lộn.

Địa ngục trần gian, có lẽ là dùng để diễn tả hiện tại.

Một đoạn cánh tay đầm máu quăng đến chân Lâm Đăng, da thịt quen thuộc chạm vào nhau, phát ra âm thanh dính dính.

Ánh mắt Lâm Đăng lạnh lùng, cầm lên khẩu RPK đã sớm lấy ra từ kho hàng, một đường diên cuồng bắn tới, cơ hồ mỗi phát đạn đều bắn trúng tang thi.

Thỉnh thoảng có tang thi hung hăng lao lên phía trước bắt lấy người xung quanh, tiếng khóc cha chửi má nó ngày càng nhiều, mà lỗ thủng lưới điện vẫn đó, tang thi cuộn cuộn không ngừng dẫm mãnh tràn vào.

Tốc độ của tang thi cấp hai quả thực rất nhanh, một số người ngay cả chạy cũng không kịp đã bị tang thi vồ ngã xuống đất, cắn mất một khối thịt lớn.

Dần dần, kẻ mạnh kẻ yếu bắt đầu thể hiện ra, có người cầm cán súng cũng có thể đập nát đầu tang thi tới gần mình, có người không súng thì đao, vẫn bị tang thi vồ cắn như thường.

Tình cảnh này cực kỳ hỗn loạn, tiếng rít gào chói tai gần như xuyên thủng màng nhĩ, máu thịt tung toé bốn phía, trong mắt chỉ là một mảnh đỏ tươi, gần như không thể tìm thấy màu sắc khác.

Lâm Đăng cau chặt mày một đường giết tới lỗ thủng lưới điện, tiếp tục cầm súng đứng đó thủ, chen một con chết một con, không để bất kỳ con tang thi nào có cơ hội lọt vào trong.

Chỉ cần không chế được số lượng tang thi bên trong căn cứ, vấn đề sẽ không lớn, người trong căn cứ không phải là bất tài, ngu ngốc như tang thi, bọn họ càng linh hoạt càng mạnh mẽ, có thể dễ dàng xử lý sạch đám tang thi còn lại, chỉ sợ ngoài ý muốn là hàng chục ngàn tang thi ào ào không ngừng xông vào.

Lỗ thủng lưới điện càng lan lớn, một mình Lâm Đăng căn bản không chống được, hần túm lấy một thủ vệ căn cứ hoảng loạn chạy qua, hét lớn, “Lưới điện sao lại thế này, sao còn không sửa chữa nó!”

“Xung quanh cổng tổng có rất nhiều tang thi cấp hai tụ tập, chúng tôi phái nhân viên đến bảo trì đều bị cắn, lúc này trong thời gian ngắn không thể tìm thấy người đến sửa chữa.” Thủ vệ bộ mặt khóc tang trả lời.

Rống_____

Một con tang thi vừa ăn no nê đột nhiên đứng lên, lấy tốc độ nhanh không tưởng được lao về phía hai người Lâm Đăng.

Lâm Đăng đẩy thủ vệ ra, bay đá con tang thi một cước quăng xuống đất, không chờ nó đứng lên lần nữa, cầm cán súng hung hăng đập vào đầu nó, đầu tang thi giống như trái dưa hấu hư thối bị phá vỡ, toàn bộ bị nứt ra, chất lỏng đặc sệt tanh tưởi chảy ra bên ngoài.

Nhân viên thủ vệ bên cạnh hần nhìn thấy được, không tự giác học hỏi theo hần, đầu tiên là đập tang thi ngã ra đất, sau đó cầm con dao ngắn không thương tiếc đâm thủng đầu nó, nhưng con dao giống như là cắm vào tấm thép, chỉ tiến sâu vào một chút.

Mà tang thi bất ngờ ôm lấy thủ vệ, há to miệng, hung hãn cắn tới cổ của anh ta.

Lâm Đăng nhặt cây đao dài không biết là ai đánh rớt trên mặt đất, chém một cái xuống, đầu tang thi giống như quả bóng da, lắc lắc rời khỏi thân thể.

Thủ vệ kia mở to hai mắt nhìn chăm chăm, trong lòng sợ hãi, hôm nay là ngày đầu tiên anh ta nhận công tác đã gặp phải chuyện như vậy, trước kia anh ta làm ở sở quản lý vũ khí, bởi vì mắc lỗi cho nên bị điều đến tổ thủ vệ, anh ta vốn là người Thiên Minh thị, số lần chiến đấu với tang thi không nhiều, huống chi là tang thi cấp hai đã man tàn bạo này.

Lâm Đăng cau mày, trong mắt loé lên một chút nghi ngờ, khi nãy hần đập đầu con tang thi đầu tiên, rõ ràng cảm nhận được một lực cản mạnh mẽ, mà tình huống tiếp đó của thủ vệ này càng chứng minh suy đoán của hần, tang thi cấp hai hiện tại, đầu đã biến cứng, nói cách khác, chúng nó đã đem đầu của mình tiến hoá có thể chống đỡ được các loại vũ khí lạnh.

Nhưng kiếp trước hần gặp phải tang thi cấp ba, đầu không hề cứng rắn như vậy!

Trừ khi sức mạnh lớn hơn người, bằng không đừng hy vọng có thể dựa vào một cây đao mà đâm thủng đầu nó.

“Sau này chém ở cổ.” Lâm Đăng thản nhiên nói.

“Hò, nghe.” Thủ vệ thở hổn hển, không phải là mệt, mà là sợ quá mức.

“Bảo vệ chỗ thùng, đừng để nhiều tang thi tiến vào.” Lâm Đăng đem cây đao dài trên tay cho thủ vệ, chạy về hướng đài quan sát, trên đó có vài tay súng máy thủ ở đó, sử dụng hỏa lực áp chế tang thi bên ngoài lưới điện, ngăn cản bước chân của chúng nó.

Bang _____ bang _____

Ầm thanh bạo nổ của lựu đạn vang vọng bầu trời, nhưng một chút uy lực này rơi xuống đại quân tang thi, chỉ có thể đào được một mảnh trống nhỏ, tiếp sau đó lập tức bị tang thi điền đầy vào.

Trên đài quan sát có hơn mười lính gác đầu đầy mồ hôi đầm đìa.

“Các người đi xuống, thủ lỗ thùng.” Lâm Đăng đi đến phía sau bọn họ, lạnh giọng quát.

Vài tay súng máy dừng bắn, quay đầu nhìn lại, thấy một người xa lạ đeo mặt nạ đến.

“Anh là ai?”

“Biến mẹ đi, kiếm chỗ nào mát mẻ ngồi chơi đi!” Một người đàn ông gắt gỏng trực tiếp chửi ầm lên với Lâm Đăng, “Mẹ mày, chọc phiền tao, cút lẹ mau!”

Da da da, da da da _____

Đội súng máy một lần nữa quay người, nả súng liên tục xuống đám tang thi bên dưới, nhưng một chút xối đạn này lao xuống giống như là kim châm rút xuống biển, thậm chí một chút bọt nước cũng không bắn lên.

“Dùng được sao?” Giọng nói của Lâm Đăng cứng lạnh như băng, hần nắm lấy đầu tóc gã gắt gỏng, hung hăng kéo gã qua một bên, “Ngu ngốc, mày nhìn đi!”

Đây là phía sau tháp quan sát, cũng là phía sau lưới điện, nhưng người sống sót đang chiến đấu với tang thi, vốn dĩ căn cứ đang chiếm lấy ưu thế nhưng tang thi không ngừng xông vào, khiến hoàn cảnh ngày càng tệ hại.

Chém không dứt, giết cũng không xong, trên gương mặt bắn thủ của người sống sót dần dần xuất hiện mệt mỏi, càng có nhiều người trở nên chậm chạp, bị đám tang thi vĩnh viễn không biết mệt mỏi thừa dịp xông tới, tiếng kêu thảm thiết càng ngày càng nhiều, mà số lượng tang thi ngày một gia tăng...

Nếu đây là cuộc chiến một phương, căn cứ chắc chắn sẽ bị nhấn chìm!

Mấy tay súng máy ngừng bắn, ngây ngốc nhìn chằm chằm địa ngục bị thảm phía dưới.

Lâm Đăng buông lỏng tay, gã gắt gỏng lập tức quỳ rạp xuống đất.

“Còn ngay đơ cái gì, không mau đi nhanh!” Lâm Đăng tức giận gầm lên đạp người đàn ông quỳ trên đất, gân xanh dưới lớp mặt nạ cuộn cuộn lên.

Gã gắt gỏng ngẩng đầu lên, ác liệt liếc nhìn Lâm Đăng, sau đó cộc cằn hô to với mấy tay súng khác, “Đi, chúng ta xuống gác.”

Khi tay súng cuối cùng đi ngang qua mình, Lâm Đăng bắt lấy bờ vai anh ta, “Anh đi đến đài quan sát khác, bảo mấy người bên đó đi xuống thủ lỗ thùng, đã có rất nhiều khe điện nứt, chỉ các người các anh chống đỡ không được.”

Người nọ trịnh trọng gật đầu, lao nhanh xuống dưới.

Trong khi đó, rìa đường cao tốc.

Thiếu niên tóc vàng ngồi bắt chéo chân trên tảng đá, bao quanh cậu là một đại quân tang thi cấp hai, trên đùi để một cái máy tính xách tay, ngón tay linh hoạt tung bay trên bàn phím.

“Muốn thông minh, tiến hoá nhanh lên, đi ăn não con người đó, đừng có lãng phí thời gian ăn mấy bộ phận khác.” Thiếu niên tóc vàng nhếch khoé môi cười quỷ dị.

Rống _____ rống _____

Hô _____ hô _____

Đám đàn em tang thi chắc là nghe hiểu, sôi nổi tru rống gầm lên phụ hoạ Boss.

“Sao, tao đã phá huỷ hết nguồn điện cung cấp lưới điện, đám ngu xuẩn tụi mày còn không cần chết hết bọn nó?!” Tân Minh nhìn màn hình máy tính lăm bằm.

Mà con đường cao tốc trước mặt cậu ta, rất nhiều tang thi cấp thấp vẫn đang không ngừng dừng mãnh lao tới hướng căn cứ, Tân Minh ngẩng đầu nhìn lên, lại lộ ra nụ cười thoải mái, “Chờ một lát cũng không sao, chiến thắng chỉ là thời gian thôi.”

Gỗ gõ đầu, tinh thần Tân Minh trở nên hưng phấn hẳn, bây giờ cậu ta cơ bản đã hấp thu toàn bộ tri thức trong đầu nhân loại gọi là Cát Nam kia, trong đó bao gồm cả kỹ thuật hacker, quả thực giống như là mở ra cánh cổng thế giới mới, chẳng những có thể từ xa kiểm soát nguồn điện lưới điện, còn có thể phá huỷ hệ thống giám sát, Tân Minh cảm thấy mình thật sự là khốc quá chừng!

“Hừ, nhân loại là sinh vật kinh tởm nhất.” Đôi mắt màu xanh của Tân Minh tối lại, lạnh lẽo nhìn căn cứ khói súng ngập trời ở đằng xa.

**

Phía sau Thiên Minh, một đoàn xe lớn lặng lẽ tiến vào địa giới Thiên Minh.

Xe đi mở đầu là một chiếc xe hạng nặng lớn, đầu phía trước xe là mũi khoan kim cương dính đầy máu đen của tang thi, có thể tưởng tượng, số lượng tang thi bị nó đập dập nát tuyệt đối không ít.

Phía sau xe mở đường là một chiếc xe thể thao màu bạc và vài chiếc xe việt dã, tiếp đó là xe vận chuyển các dụng cụ nghiên cứu khoa học, xe lương thực...etc.

Vài giáo sư và những nhân viên công tác liên can đều đứng đợi ở đó, khi nhìn thấy chiếc xe thể thao màu bạc, trên khuôn mặt sầu khổ cuối cùng cũng xuất hiện tia cười vui mừng.

Cửa điện mở ra, xe hạng nặng chậm chậm đi vào, Cảnh Mặc buông tay lái đậu trên lề đường, sau đó xuống xe đi bộ tới bọn họ.

Đối lập với phía trước chém giết đầm máu, nơi này càng nổi bật vắng vẻ, thủ vệ lưới điện phía sau có ít nhất hai phần ba chuyển lên phía trước.

Qua một đêm, các vị giáo sư giống như là già thêm mười tuổi.

Giáo sư Ngô run run đôi môi, khuôn mặt xám xịt nhẩn nhúm lại, “Nhị thiếu, tình huống căn cứ...”

“Có, biết.” Cảnh Mặc nhìn ông, con người đen thui giống như một cái giếng cổ sâu hút, giáo sư Ngô nhìn thẳng vào cậu, chỉ cảm thấy trái tim lo lắng cũng phai nhạt đi.

“Máy tính.” Cảnh Mặc nhú nhú mày.

“Oh, mang mang, có đây.” Một nhân viên công tác đứng phía trên các vị giáo sư nhanh chóng đưa cho cậu một cái máy tính xách tay.

Laptop là tách rời, Cảnh Mặc nhận lấy nó lập tức quay trở lại xe của mình, để máy tính trên đùi, ngay sau đó khởi động xe chạy vào cửa căn cứ.

Mười chiếc xe việt dã phía sau vội vàng đi theo cậu.

Giáo sư Ngô thở nhẹ một tiếng, khoé miệng dần dần lộ ra mỉm cười, ông bình tĩnh tự nói với mình, “Nhị thiếu đã trở lại, mọi thứ sẽ tốt đẹp.”

Manzi: là từ mà các thành viên trong tiểu đội Ác Mộng nói lái cụm từ Mọi rợ/ man di

Ex: Thi xong rồi, sướng quá ~~ (^ ^ *)

56. Chương 56: Giành Sửa Điện

Lâm Đăng liếc nhìn đám tang thi phía dưới ùn ùn nhào vào, ngồi xổm xuống. Từ trong kho hàng tùy thân cầm ra mười trái lựu đạn hạt nhân, trói chúng nó lại thành bó, chỉ chừa lại vòng kéo trên đầu.

Có mấy tay súng máy trấn thủ lỗ thùng, tang thi bên ngoài rất khó để đi vào, số lượng tang thi bên trong lưới điện cũng đang được giảm dần.

Thế nhưng có rất nhiều người sống sót bị thương, đây là những quả bom hẹn giờ cực kỳ nguy hiểm.

Thời kỳ ủ bệnh của virus là tùy theo thể chất cơ thể mà biến đổi, có người một giờ, có người bốn năm giờ, thậm chí có khi lên đến một ngày.

Sau khi người sống sót vượt qua kiếp nạn lớn, trong cơ thể của kẻ mạnh sẽ có kháng thể chống lại virus, sẽ không tồn tại cái gọi là ủ bệnh, có lẽ là phải chờ bọn họ chết, virus mới có thể được kích hoạt ra.

Đem bó lựu đạn đặt trên mặt đất, Lâm Đăng lấy ra Remington, giúp người sống sót bên dưới tiêu diệt tang thi.

Lưới điện dần dần xuất hiện hiện tượng lõm vào, xem ra là không chống đỡ được bao lâu nữa.

“Lưới điện!! Lưới điện muốn ngã!!!” Có người hét lên.

Rất nhiều người hoảng sợ, đang chiến đấu, không chiến đấu, bị thương, không bị thương, tất cả đều chạy trốn về phía sau căn cứ.

Đúng lúc này, hơn mười chiếc xe việt dã từ đằng xa lao tới, bọn họ chặn ngay ở giữa đại lộ, ngăn chặn sự rút lui của những người này.

Có 50-60 người bước xuống xe, trên tay họ đều cầm súng, không nói hai lời lập tức xả súng với những người này, những người sống sót chuẩn bị rút lui căn bản không kịp phản ứng đã ngã xuống trong vũng máu.

Những người sống sót phía sau có tâm lý muốn rút lui nhìn thấy cảnh này, ngay lập tức điều chỉnh phương hướng, tiếp tục chiến đấu đẫm máu với tang thi.

Không rút lui sẽ chết, rút lui cũng sẽ chết, chỉ bằng lựa chọn cách chết ít nhục nhã nhất.

Năm sáu mươi người kia chia thành hai nhóm, một nhóm trợ giúp phía trước, nhóm sau chạy về trên xe việt dã, đem xe chạy qua hai bên lề, để xe phía sau chuyên chở tấm sắt thô to và dây thép dày chạy lên phía trước.

“Nhị thiếu, lưới điện sắp không chống đỡ được nữa.” Một người điều chỉnh hệ thống mạch điện đối diện với màn hình phía trước báo cáo tình huống.

Trong chiếc xe màu trắng, thanh niên tóc đen dừng lại những ngón tay gõ bàn phím, khuỷu tay chống nhẹ vào tay vịn ở giữa xe.

Cậu nhìn những dòng màu đỏ trên màn hình đã hoàn toàn bao phủ hệ thống lưới điện, cắn cắn ngón tay gấp lại, ngắn gọn đáp, “Như tôi đã nói, làm đi.”

Người nọ nghiêng rằng, sau đó quát lớn những người xung quanh, “Bằng mọi giá phải sửa nhanh lưới điện, thẻ phải bảo vệ Thiên Minh yên ổn.”

“Bảo vệ Thiên Minh!!” Những người kia hưởng ứng hô to, dùng mảnh chạy về phía cổng tổng áp.

Đám tang thi cấp hai canh giữ ở cổng tổng áp dường như đã nhận ra con người tới gần, chúng nó lập tức bạo động lên, lấy tốc độ cực nhanh lao về phía bọn họ.

Mấy tay súng máy ở phía sau tiến hành nổ súng áp chế, người phía trước thì đa số đều trang bị súng trường và dao dài cũng đồng loạt tấn công.

Cho dù tốc độ và né tránh của tang thi rất nhanh, nhưng dưới mưa đạn dày đặc như vậy, chúng nó một con lại một con ngã xuống, thân thể bị bắn nổ thành từng mảnh nhỏ, thậm chí có con không thể bò dậy nổi.

Có một hai con tang thi cấp hai xảo quyết trốn trong bóng tối, đợi người phía trước chạy qua nơi chúng nó ẩn mình thì lập tức nhào lên, người sống sót không kịp tránh né, bả vai bị móng vuốt của chúng nó xé ra một mảng, người đó thậm chí không có cơ hội để hét lên, đã bị chiến hữu phía sau bắn chết.

Tang thi cấp hai thừa thế lại đánh về hướng người sống sót ở gần đó, nhưng không thành công, dưới sự tấn công dồn dập, đầu nó nở hoa, cơ thể không nhận được chỉ dẫn của bộ não cứng ngắt ngã xuống, không thể nhúc nhích được.

“Số Năm, số Sáu, số Tám, đi xung quanh cảnh giới, Bí Ngô đi sửa chữa nguồn điện, những người còn lại theo tôi trở về.” Người đàn ông đứng ở giữa nhanh chóng phát lệnh.

Các đội viên ăn ý nhìn nhau, sau đó cực nhanh phân tán ra.

Ngô Hàn mang theo số người còn lại chạy về, vừa báo cáo với tai nghe, “Nhị thiếu, đã xoá sạch, cổng nguồn đang sửa chữa.”

Cảnh Mặc nhìn chằm chằm hình ảnh trên màn hình, đợi đến khi một cái hộp hướng dẫn xuất hiện, cậu mới trả lời, “Bước hai.”

“Nhận.” Ngô Hàn đẩy tai nghe lên, lạnh lùng nói với xung quanh, “Mặc quần áo cách nhiệt vào, hành động tiếp theo, các cậu có khả năng sẽ đánh mất cái mạng nhỏ của mình, thừa dịp bây giờ còn có thời gian, muốn viết di thư thì viết lẹ đi!”

“Không cần, Ngô đội, sau khi tôi chết thì anh nhớ thường xuyên đến mộ tôi hiếu kính thuốc lá với rượu nhiều một chút là ok.” Có một người la to.

“Ha ha ha ha~” Người xung quanh lại cười lên.

Ngô Hàn nhếch nhếch khoé miệng, từ túi áo mình lấy ra một bình rượu nồng độ cao, tự mình uống trước một hớp, sau đó đưa cho đội viên bên cạnh, “Điều đến một hơi, tráng tráng lá gan của các cậu, tôi không muốn lát nữa nhìn thấy người người sợ tè ra quần.”

“Ha ha ha ha ~”

**

Cảnh Mặc cắn cắn đốt ngón tay phải, tay trái lướt như bay trên bàn phím, hệ thống lưới điện trên màn hình dần dần bị các đường màu xanh bao phủ, giống như một con rắn xanh nhỏ chậm rãi bò trong hệ thống lưới điện, ngay khi đầu rắn và đuôi rắn thành công tiếp xúc, hệ thống báo động của lưới điện đột ngột vang lên tiếng nổ lớn.

Cùng với tiếng zizi rè điện, đại quân tang thi dấn vào lưới điện giống như gió bị thổi giật giật như điên.

Trong không khí đầy mùi hôi khét, mà bên trong lưới điện, tang thi cơ bản đã bị làm sạch không còn một con, tất cả mọi người đều há hốc miệng nhìn ra bên ngoài.

Zizi Zi _____

Lại một trận chớp điện nổ mạnh, mùi đốt khét trong không khí càng đậm đặc, thậm chí còn có khói đen từ trên cơ thể chúng nó toát ra.

“Hành động!” Mặc một thân quần áo bảo vệ thật dày, Ngô Hàn rống lên, mang theo mấy chục người phía sau vọt qua lưới điện.

Cảnh Mặc theo dõi hình ảnh trên màn hình máy tính, kéo thanh hệ thống lưới điện đi ra, nhấn vài phím, hệ thống tiến vào trạng thái phục hồi đếm ngược thời gian một phút____sáu mươi, năm mươi chín, năm mươi tám...

Trong thời gian này, lưới điện trong trạng thái cắt điện, đồng xác cháy đen bị dấn trên lưới điện từ từ trượt xuống, dưới chân lưới điện tạo thành vài đồng ‘núi chết’

Mấy người Ngô Hàn không ngừng ném bom ra lưới điện, khoảng cách trong vòng mười mét bên ngoài lưới điện được xoá sạch thành khu vực trống.

Cơ hội tốt! Lâm Đăng đợi chính là vào lúc này!

57. Chương 57: Ngây Ngốc

Ba, hai, một

Zizi Zi _____

Lưới điện một lần nữa khởi động hệ thống điện cao áp, đám tang thi chất chồng trên đất lập tức bị hút lên giật giật như điên, chẳng qua là chỉ vài giây sau tất cả đều bị biến thành than đen vụn, cường độ dòng điện rõ rệt là mạnh hơn lúc này nhiều lắm.

Lâm Đăng nắm lấy lan can của tháp quan sát, nhắm mắt ở trong lòng đếm số _____ ba, hai...

Một!!!

Oành _____

Vừa bị vây trong sự hỗn loạn ngẩn ngứ, một vụ nổ dữ dội từ trung tâm tang thi triều giống như một cơn sóng nhiệt độ cao lan rộng ra bốn phía, cùng với tiếng nổ rung trời chuyển đất, bão bụi cuộn khói đặc ùn ùn áp đảo lao vút lên trời, mặt đất giống như là run rẩy vài cái, nhưng chỉ là thoáng qua, hàng chục vạn tang thi bị nổ ban tan xương nát thịt, ngọn lửa đỏ rực đốt trụi cây cối hai bên đường cao tốc, bên trong ngọn lửa ngút trời, giữa tang thi triều và lưới điện được làm sạch kéo dài ‘khoảng trống’ một km.

Mà phạm vi lan rộng của vụ nổ vừa vặn cách lưới điện chỉ hơn mười mét, Lâm Đăng vỗ vỗ tay, hài lòng nở nụ cười.

Khói đặc dần dần tiêu tán, lộ ra đồi núi xác cháy đen chất bên ngoài lưới điện, có cái chết vì lưới điện, nhưng càng nhiều hơn là bị bom nổ chết.

Tiếng vang quá mức khổng lồ, khiến phần lớn người ở đó đều xuất hiện hiện tượng ù tai, có vài người bị lâm vào ngây ngốc, chỉ lẳng lặng nhìn ra ngoài, tựa hồ còn chưa hiểu rõ tình huống bên ngoài là sao.

Rống _____

Bên trong căn cứ đột ngột vang lên tiếng gầm của tang thi, vài ‘người sống sót’ nóng nảy nhào cán về phía những người vẫn còn đang đứng sững sờ tại chỗ.

“Má! Chết tiệt đừng cản tao!”

“Cút mẹ mày mau!”

Bang _____ bang _____

Da da da, da da da _____

Vài tiếng súng dày đặc vang lên, thân hình hai người đang xoắn lại với nhau đồng loạt ngã xuống đất.

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh tinh thần, thận trọng nhìn về phía đồng bạn bên cạnh mình, cầm đao dài để trước ngực, sẵn sàng cho một đao với những người sống sót có khả năng tang thi hoá.

Ngô Hàn hét lên, “Mau, thừa dịp hiện tại mở cổng lưới điện ra, còn cử động được thì đi theo tôi hỗ trợ!”

Dứt lời, anh ta dẫn đầu lao về phía cổng lưới điện, những đội viên mặc quân áo bảo vệ cũng quyết định thật nhanh chạy theo cùng, đám người sống sót cũng phản ứng được lực tục chạy theo sau bọn họ.

Không tận dụng lúc này sửa chữa căn cứ, chẳng lẽ còn đợi đợt tang thi triều tiếp theo sao?!

Bên ngoài mọi người bận rộn khí thế ngất trời, Cảnh Mặc ngồi bên trong xe vẫn luôn chú ý đến tình hình khu vực lưới điện, khi nhìn thấy hướng chạy của người sống sót, cậu lập tức liền đem hệ thống lưới điện đóng kín, đèn báo áp suất trên lưới điện nhanh chóng chớp loé vài cái, sau đó dần dần mờ đi _____ biểu thị này, lưới điện hiện tại không mở trạng thái điện an toàn.

Những người sống sót hoàn toàn an tâm, ngay ngắn trật tự ra ra vào vào, cùng nhau khuôn vác từng tấm sắt nặng, có người cầm mấy khoan xẹt xẹt, có người cầm dây thép nối lại lỗ thủng_____bọn họ cần phải đuối trước trận tang thi triều tiếp theo, thành lập bức tường sắt dày vững chắc phòng hộ bên ngoài lưới điện, chỉ cần dòng điện trên lưới điện truyền đến tường sắt, an toàn của bọn họ trên cơ bản đều được bảo đảm, càng có thêm đầy đủ thời gian để sửa chữa gia cố thêm ba tầng lưới điện bên trong, có lẽ bọn họ nên thiết lập năm tầng lưới điện.

**

Màn hình trên máy tính ghi lại toàn bộ quá trình nổ bom, mấy chục cửa sổ nhỏ theo dõi các hướng khu vực khác nhau, Cảnh Mặc tắt đi những hình ảnh ở giữa, đem một cửa sổ camera bí mật theo dõi, phóng lớn trên toàn màn hình.

Màn hình, một người đàn ông đeo mặt nạ đang nhàn nhã tựa vào lan can trên tầng cao của tháp quan sát, cầm khe nâng cao, hẳn là đang từ nơi này nhìn hướng xa xa đợt tang thi triều thứ hai đang di chuyển từ từ đến.

Cảnh Mặc thả xuống ngón tay đang cầm trên miệng, con người đen láy vẫn dán vào người đàn ông trên màn hình, một lúc lâu sau, cậu mới giật giật ngón tay ấn các phím ảo, lùi lại thời gian hình ảnh một chút, vừa vặn lui tới đoạn người đàn ông mang mặt nạ từ trống rỗng biến ra một đồng lựu đạn hạt nhân, nhìn một lúc, cậu lại dừng màn hình, tiếp tục lui, lặp lại vài lần đoạn "Mặt nạ nam biến ra lựu đạn".

"Nhị thiếu, đã hoàn tất."

Trong tai nghe đột ngột vang lên giọng nói đánh gãy hành động Cảnh Mặc muốn lui thêm lần nữa, ngón tay cong lên, ấn vài phím, xoá sạch đoạn ghi hình đó đi, lại vận dụng một ít kỹ thuật nối liền hình ảnh trước và sau đó, thật giống như mặt nạ nam từ đầu đến cuối chỉ đứng đó nhìn xuống tang thi triều, chỉ thỉnh thoảng nổ súng giúp những người sống sót tiêu diệt vài tang thi phía sau lưới điện.

Sau khi xử lý tốt màn hình, cậu mới trả lời cho Ngô Hàn ngắn gọn một chữ, "Tốt."

Khi nói, đôi mắt của cậu vẫn dán vào màn hình_____trong màn hình, mặt nạ nam xoay người, có vẻ như muốn đi xuống tháp quan sát.

Nhìn thấy vậy, Cảnh Mặc đột nhiên rũ mi xuống, hàng lông mi dày đậm che khuất đi con người, không ai biết lúc này cậu đang suy nghĩ cái gì.

Cậu tựa như một bức tranh trắng đen yên tĩnh, lộ ra một cổ thần bí cao nhã, bức tranh đen trắng đó vươn ra những ngón tay thon dài màu trắng múa may trên bàn phím vài cái, mấy chục cửa sổ camera giám sát trên màn hình bị đóng lại, mà hệ thống lưới điện lần nữa thành công mở ra, ngay khi điện vừa được lưu thông, đại quân tang thi chạm vào cổng sắt lần thứ hai rung điên cuồng, đám tang thi ở phía sau cũng bị nhảy điện cùng nhau điên cuồng giật lên, hình ảnh quá mức ngoạn mục, quần ma loạn vũ cũng chỉ là thế này thôi.

Nhóm thủ vệ lần nữa trở lại tháp quan sát của căn cứ nhìn thấy, cả đám phá lên cười ha ha, cười cười, đến mức vài anh chàng thô to thậm chí còn chảy nước mắt cá sấu.

Dần dần, đại quân tang thi giống như là nhận được mệnh lệnh nào đó, không còn ngổ ngáo ào ào lao lên để cùng nhau 'khieu vũ' với các đồng nghiệp phía trước, động tác hết sức lưu loát, đồng nhịp quay người, lắc lắc chậm rãi di tản khỏi Thiên Minh.

"Rút lui! Chúng nó rút lui!"

Những người sống sót bên trong lưới điện kích động quơ súng, thậm chí còn có người khóc không nên tiếng, ngay cả Ngô Hàn cũng hơi đỏ mắt.

"Mẹ, tao cứ nghĩ ngày hôm nay phải lên đường ở đây!"

"Cảm giác còn sống thật tốt."

"Anh còn bảo tôi phải viết di thư..."

"Biến, ông đây không có nói!"

“Ha ha ha ha... Ừc.”

“Kiềm chế chút, đừng đau sốc hông.”

“Má, tang thi ăn thịt nhiều, cũng ợ hơi?”

“Cút, ông đây là cười nắc.”

Vài người trêu ghẹo anh ta lại phá lên cười, tiếng cười bao trùm lên bầu trời căn cứ, len lỏi vào từng ngóc ngách, loại vui sướng phát ra từ tận đáy lòng truyền nhiễm cho tất cả mọi người, bất luận là trên tháp quan sát, hay trên mặt đất, toàn bộ đều cười lộ lên.

“Bây giờ, tất cả mọi người xếp hàng lên phía trước kiểm tra thân thể!” Ngô Hàn là người điều chỉnh xong trạng thái đầu tiên, anh lạnh lùng nhìn những người bị thương thừa dịp não nhiệt chuẩn bị chuẩn đi, tiếp tục nói, “Chỉ cần có một chút vết thương, mặc kệ có phải là bị tang thi cắn hay không, tất cả đều phải thành thật đứng ở khu cách ly cho tôi, đợi vết thương khép lại mới có thể đi vào căn cứ, những người không tuân theo, đều sẽ bị bắn chết!”

Sung sướng không được bao lâu, đám đông lập tức chìm vào trong buồn khổ, mọi người thấp thỏm xếp hàng, từng người một bước vào phòng khám ở cổng căn cứ.

**

Thời gian trôi qua lúc nào không hay, bầu trời lộ ra một dải lòng trắng trứng, những án mây ở phía chân trời giống như bị nhiễm máu, mang theo một chút màu đỏ nhạt.

Khi tia nắng đầu tiên đánh xuống thành phố điêu tàn này, Lâm Đăng đã ngồi trên mép lan can của sân thượng toà nhà chung cư.

Ánh mặt trời buổi sáng luôn mềm mại nhất, như sợi bông rơi xuống, nhẹ nhàng lướt nhảy lên làn da, sau đó chậm rãi tan chảy vào các lỗ chân lông, cảm giác ấm áp dịu dàng này khiến cả người Lâm Đăng được thư giãn.

Ngay cả đường cong trên gương mặt lạnh lùng cũng trở nên mềm mại, đến khi một chiếc xe thể thao màu bạc xuất hiện trong tầm nhìn của hắn, khoe miệng Lâm Đăng cuối cùng cũng lộ ra mỉm cười, hai tay hắn chống xuống lấy đà, nhảy vài cái đã tiếp xuống mặt đất, chiếc xe kia cũng vừa lúc chạy tới trước mặt hắn.

Khi xe tắt máy, Lâm Đăng bước về phía trước, mở cánh cửa nơi phó lái, rất là tự giác ngồi vào bên trong.

Cảnh Mặc cũng không có khởi động xe, ngược lại ngã người ra sau, cơ thể dường như không có chút sức lực, lưỡi biếng tựa vào ghế mềm sau lưng, đôi mắt chớp nhẹ, lông mi thật dài rũ xuống tạo thành bóng râm hình quạt trên khuôn mặt mịn màng.

Nhìn thấy như vậy, Lâm Đăng nhếch môi cười khẽ một tiếng, cũng dựa vào ghế mềm phía sau, hắn thích bầu không khí yên tĩnh này, nghe tiếng thở nhẹ nhẹ của Cảnh Mặc, Lâm Đăng chỉ cảm thấy trái tim mình thả lỏng, giống như toàn bộ muộn phiền biến mất không thấy, chỉ còn lại không gian yên tĩnh lúc này, đây là sự thoải mái an lạc xuất ra từ tận trong tim.

Nhắm nhắm, Lâm Đăng thật sự ngủ thiếp đi, khi tỉnh dậy, hắn còn ngồi trong xe, nghiêng đầu nhìn qua, chỉ nhìn thấy gương mặt đang ngủ im lặng của Cảnh Mặc, mái tóc mềm mại đen nhánh rũ xuống làn da trắng mịn, không thể không nói cậu em này càng lớn càng xinh đẹp, so với đường cong gương mặt thuở thiếu niên, đường cong bây giờ càng thêm rõ ràng, cũng càng theo tình xảo.

Cái mớ vớ vẩn gì đây!

Lâm Đăng dùng lực lắc đầu, thu hồi tầm mắt nhìn về đồng hồ điện tử trên tay, ở trên hiển thị 11:00 trưa, xem ra mình ngủ đã vài giờ. Gần đây không có khi nào được nghỉ ngơi tốt, giấc ngủ vừa này thực sự rất thoải mái, ngủ rất ngon.

Bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng động, Cảnh Mặc dụi dụi mắt, cơ thể hơi lật một chút, có thể là ngủ không thoải mái lắm.

Lâm Đăng thò tay qua, mò mẫm tìm được một cái nút trên ghế ngồi của cậu, ấn một chút, cái ghế bên dưới người Cảnh Mặc tự động điều chỉnh đến góc độ nằm thoải mái.

Cảnh Mặc hơi nhíu mày lại cuối cùng giãn mở ra, cậu lại giật giật, đổi một tư thế nằm thêm thoải mái khác.

Người ta nói trong trường hợp không lạnh, ngủ nghiêng người là biểu hiện cho cảm giác không an toàn, nếu nghiêng bên trái, thể hiện người đó có rất nhiều đè nén.

Lâm Đăng nghiêng đầu liếc nhìn Cảnh Mặc, người này lại dùng cái ót đối diện với hắn, một người vừa cảm giác không an toàn, nội tâm lại là người đè nén, thật đúng là sự hoà hợp cả hai.

Cảnh Mặc ngủ say sưa, Lâm Đăng lại không có buồn ngủ, hắn đang rất nhàm chán, mất di chuyển khắp nơi, cuối cùng là dừng trên người Cảnh Mặc.

“Mặc, sao cậu lại trở về sớm như vậy, anh nhớ Vụ thành cách nơi này rất xa mà.”

Lâm Đăng nhìn chăm chăm trên lưng Cảnh Mặc một lúc, không đợi câu trả lời, cũng không biết là cậu thực sự chưa tỉnh, hay không muốn trả lời.

“Anh trai của em đâu, đi đâu rồi?” Lâm Đăng nheo mắt, thấp giọng tiếp tục suy đoán, “Sẽ không bị em nửa đường đánh lén, giải quyết ngay tại chỗ chứ?”

Nhưng điều này không giống với phong cách của Cảnh Mặc, Lâm Đăng cau mày, không rồi rầm lập tức phủ định phỏng đoán này.

Vẫn không có trả lời, Lâm Đăng đóng miệng, cẩn thận nghe ngóng, hơi thở của Cảnh Mặc vẫn nhẹ đều, đây còn là chưa có dấu hiệu tỉnh dậy?!

Lâm Đăng không chịu từ bỏ lật người mình, hắn chậm rãi bò qua, muốn nhìn thấy gương mặt đang say ngủ của Cảnh Mặc, nhưng đáp lại hắn là một đôi mắt đen như mực.

Mịa, hoá ra là mở mắt ngủ?!

Trái tim Lâm Đăng đột nhiên rớt một nhịp, lập tức ngã người trở lại vị trí của mình, hắn thật sự đã bị Cảnh Mặc dọa sợ, mở mắt lại im lặng không nhúc nhích, thậm chí ngay cả tần suất hô hấp cũng không thay đổi, nghĩ thế nào cũng thấy không bình thường, cho dù là chứng tự bế cũng không như vậy chứ.

Qua một lát, Lâm Đăng cuối cùng cũng bình tĩnh lại trái tim nho nhỏ sợ hãi của mình, mà Cảnh Mặc rốt cuộc cũng lên tiếng.

“Tôi không đi.”

58. Chương 58: Tình Cảnh Lúng Túng

“Tôi không đi.”

Giọng nói của Cảnh Mặc nhẹ nhàng êm ái, nghe vào trong tai người rất thoải mái, cũng thành công xoa dịu trái tim kinh hách của Lâm Đăng, tự nhiên tốt lên hẳn.

Lâm Đăng thở phào một hơi, gãi gãi cằm, châm chọc hỏi: “Vậy mấy cái dụng cụ khoa học kia làm sao đây, em không phải nói rất nhiều thứ đã cũ kỹ, phải đến Vụ thành để đổi chúng nó sao?”

“Đã mua về.”

“Mua?” Lâm Đăng nhíu nhíu lông mày.

“Na gia H thị.” Cảnh Mặc với tay xuống dưới ghế, điều chỉnh lại góc độ dựa lưng.

“Ha ha.” Lâm Đăng giật giật khoe miệng, cười gượng một tiếng.

Cảnh Mặc vốn định xoay chìa khoá thì dừng tay lại một chút, cậu quay đầu lại, im lặng nhìn Lâm Đăng.

“Làm sao?”

“Anh quen?” Cảnh Mặc hơi nghiêng người qua, nhìn chăm chăm vào đôi mắt Lâm Đăng, nghiêm túc hỏi.

“Ah, xem là có đi.”

Cảnh Mặc cắn cắn môi, đột ngột không nói một lời từ vị trí lái xe đứng dậy nửa người, bước vài cái trực tiếp ngồi lên đùi của Lâm Đăng, ấn hẳn xuống muốn lột quần áo.

“Mặc Mặc?” Lâm Đăng bắt lấy tay Cảnh Mặc, nhìn cậu một cách khó hiểu.

Cảnh Mặc không nói gì, chỉ là đưa đôi mắt đen thui nhìn hẳn.

Lâm Đăng cũng nhìn thẳng vài mắt cậu, hít lấy hương vị sữa và chocolate từ trên người Cảnh Mặc toát ra ngập tràn trong không khí.

Trong lòng giống như bị bàn chân mèo vuốt lên, gai ngứa, Lâm Đăng nhịn không được đưa tay ôm lấy thắt lưng linh hoạt của Cảnh Mặc, chôn mặt vào cần cổ ấm áp của cậu cọ cọ.

“Người anh đó của em sẽ trúng bầy sao?”

Hương vị trên người Cảnh Mặc rất dễ chịu, Lâm Đăng không thể không chôn đầu mình vào sâu hơn, làn da ấm áp trơn mịn, dán vào cực thoải mái.

“Anh ta nếu đã nói làm, vậy thì anh ta nhất định sẽ thực hiện. Hơn nữa, anh ta chỉ cần vào Vụ thành, mà cho dù chỉ cần tới địa giới thành phố thôi, cũng không có khả năng sống trở về.” Cảnh Mặc cúi đầu, giọng nói lạnh lạnh, mỗi một từ thốt ra giống như từng miếng băng rớt xuống.

Lâm Đăng ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt Cảnh Mặc, trong đôi mắt xinh đẹp đó vẫn còn chưa kịp tán đi lạnh lẽo.

“Em hận anh ta như vậy?”

Bàn tay của Cảnh Mặc khoát lên trên vai Lâm Đăng đột nhiên siết chặt, “Phải, hận không thể... Giết anh ta.”

Ba chữ cuối cùng, Cảnh Mặc nói rất nhẹ, nghe có chút gằn lên, ngay cả Lâm Đăng cũng nhịn không được sờn tóc gáy.

“Rồi, rồi, anh không nhắc tới anh ta nữa.” Lâm Đăng trấn an vỗ vỗ sống lưng Cảnh Mặc.

“Để cho tôi nhìn vai anh.” Cảnh Mặc đưa tay cởi nút áo của Lâm Đăng.

“Nhìn vai?” Lâm Đăng tuy là khó hiểu, nhưng không vươn tay cản, mặc cho cậu kéo áo trên của mình xuống.

Thấy hai vai rắn chắc sạch sẽ của Lâm Đăng, lông mày Cảnh Mặc cuối cùng cũng giãn ra, đưa tay kéo áo lên lại, sau đó cẩn thận cài lại từng nút áo.

Sau khi làm xong mọi việc, Cảnh Mặc mới giải thích nói: “Na Cẩn Du thích đánh dấu lên những thứ mình thích, ở chỗ trên vai.”

Lông mày Lâm Đăng nâng càng cao, hẳn ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Mặc một lát, bỗng nhiên cười phá lên, vừa cười vừa ôm lấy Cảnh Mặc vào trong lòng mình, “Ha ha, trong cái đầu nhỏ này của em suy nghĩ cái gì thế, anh làm sao uống lộn thuốc để con cá vàng đó đánh dấu? Cậu ta muốn đánh dấu cũng phải xem bản lĩnh của mình, nghĩ anh của em là ai hả, cậu ta đủ trình sao!”

Đương nhiên, nếu con cá nào tàn đó dám làm phiền mình, mình sẽ lập tức thiến gọn nó!

Cảnh Mặc thuận thế ôm lấy cổ Lâm Đăng, âm thanh rất nhẹ nói một câu, “Đăng Đăng là của tôi.”

“Cái gì mà của em, anh không phải là đồ chơi của em đâu, Mặc Mặc.” Lâm Đăng mang theo ý trêu đùa chọc cậu, miệng nói còn muốn nhìn xem biểu tình của Cảnh Mặc, lại không ngờ chào đón hẳn là đôi môi đỏ hồng.

Lâm Đăng lập tức cứng đờ, trong trái tim có một giọng nói nhỏ dụ dỗ hẳn hôn lên, hôn lên đi, hôn lên đi...

Trong ý thức mơ hồ, bờ môi của hắn chạm đến một vật thể mềm mại, hơi thở của Cảnh Mặc nhào vào cánh mũi hắn, hơi thở nóng ấm quyên vào với hơi thở hắn, ý thức của Lâm Đăng càng hỗn loạn, đầu lưỡi truy tìm vào trong, bàn tay mò vào trong quần áo cậu, chạm vào bất đầu di chuyển từng chút một trên sống

lưng cân đối, không giống như làn da mềm mịn của con gái, dưới lòng bàn tay là làn da cực kỳ mềm dẻo co giãn, phía sau lớp cơ thịt mỏng manh dường như ẩn nấp một lực lượng khổng lồ.

Khi tay Lâm Đăng chạm đến eo cậu, Cảnh Mặc co người nhẹ, cũng bởi vì cậu như vậy, não bộ hỗn loạn của Lâm Đăng mới hoàn toàn tỉnh táo, hần giống như bị điện giật bắn qua đầu, trợn to mắt nhìn vào hình chiếu trên cửa sổ thủy tinh, gương mặt vụng về của tuổi trẻ.

Mình đến cùng là đang làm cái gì, thế nhưng hôn một người tuổi so với mình vẫn còn là một đứa trẻ.

Tính cả kiếp trước, Lâm Đăng đã ba mươi mấy, Cảnh Mặc chỉ vừa trưởng thành không lâu, so với hần, đó là một đứa trẻ, hành vi này của hần nhìn dưới quan điểm nào cũng rất đáng khinh.

Hơn nữa, đối phương còn là nam!

Gay?! Ha, hoá ra bản thân mình là đồng tính luyện ái!

Trái tim Lâm Đăng đập mạnh như đánh trống, từng bước nhảy nhanh lên_____đồng đồng đồng, dường như có thể nhảy khỏi ***g ngực bất cứ khi nào.

“Trở lại chỗ của mình đi, Mặc Mặc.” Lâm Đăng không quay đầu lại, hần thậm chí không dám đối diện với Cảnh Mặc.

Cảnh Mặc không nhúc nhích, ngược lại ôm sát lấy cổ Lâm Đăng, mặt đầy nghiêm túc nói: “Như thế thật thoải mái, tôi còn muốn.”

“Không... Ừm.”

Đầu Lâm Đăng bị chuyển qua, cả người bị ép chặt lên ghế mềm, không thể động đậy.

Cảnh Mặc thực sự sẽ không, cậu dán lên môi Lâm Đăng giống như vừa nãy, cắn một chút, sau đó cắn thật liếp liếp, tựa như đang thưởng thức hương vị tuyệt vời của chocolate, luôn luôn chỉ dừng lại trên bờ môi.

Động tác ngây ngô như vậy, rất rõ rệt là cậu ta chưa bao giờ tiếp xúc đến vấn đề này, cậu ta vẫn còn là một đứa trẻ, căn bản không hiểu được ý nghĩa của nó.

Một cảm giác tội lỗi không thể diễn tả được nhấn chìm Lâm Đăng xuống, hần áp chế xao động trong lòng mình, bắt lấy vai Cảnh Mặc, cưỡng ép đẩy cậu ra.

“Lái xe đi.” Lâm Đăng lạnh mặt, giọng nói khàn khàn.

Lần này Cảnh Mặc không kiên trì nữa, nghe theo trở về vị trí lái xe, khởi động xe chạy về phía khu dân cư cao cấp.

Dọc đường đi Lâm Đăng không mở miệng nói một lời với Cảnh Mặc, hần chỉ đem cặp mắt nhìn ra cửa sổ xe, tay chống lên thanh cửa sổ đỡ trán, nhíu mày, là người có thể nhìn thấy tâm tình của hần không tốt, hướng chỉ là Cảnh Mặc thỉnh thoảng nhìn lên Lâm Đăng.

Anh ấy giận sao...

Cảnh Mặc cắn cắn môi, có một chút uỷ khuất lại một chút sợ hãi, sợ hãi Lâm Đăng sẽ không để ý đến mình, sợ hãi Lâm Đăng sẽ ghét mình, mình đã mất đi cha, không thể lại mất đi Đăng Đăng, không thể!

Ánh mặt trời sáng rực rỡ xuyên thấu qua cửa kính chiếu vào một bên khuôn mặt cậu, nhiệt độ ấm áp dần dần vuốt ve nỗi bất ổn trong tâm trí. Cảnh Mặc hé mở răng nanh đang cắn chặt môi, dưới chân lại nhấn mạnh ga, cây cối và các toà nhà ngoài cửa sổ ngay lập tức rút lui mờ dần.

Tiểu khu Thanh Thượng cách khu dân cư cao cấp cũng không xa, với tốc độ cao như vậy, chỉ qua một lát đã đến nơi.

“Anh muốn đổi một bộ quần áo.” Lâm Đăng mở cửa xe, lúc đi ra thì đột nhiên bật ra một câu giải thích.

Cảnh Mặc rất ngoan ngoãn gật đầu, lấy một cái thẻ từ bên trong ví da, sau đó đưa cho Lâm Đăng.

Lâm Đăng cũng không khách khí, nhận lấy, một câu cũng không nói đi tới trước cửa, quẹt thẻ vào cửa, hần không đóng cửa lại, lúc đi tới cửa bên trong, nhìn sàn nhà không có một tí bụi bẩn, biểu tình của Lâm Đăng rất là đau trứng à nha, rối rắm a rối rắm, hần còn chưa cởi giày ra đâu.

Nơi này không ai ở lại rất sạch sẽ, thật sự là đàn ông đích thực?

“Tiểu thiếu gia đã trở lại?” Nghe tiếng bước chân từ bên ngoài, người phụ nữ trung niên đang làm việc trong nhà bếp vui mừng khôn xiết chạy ra.

“Cậu ấy chút sẽ tới.” Vì tránh để hiểu lầm mình là trộm, Lâm Đăng lại bồi thêm một câu, “Tôi là bạn của cậu ấy.”

Nghi hoặc trên mặt người phụ nữ trung niên vẫn không giảm được nửa điểm, nhưng bà vẫn là mỉm cười thân thiện với Lâm Đăng, “Một tách cà phê nóng chứ?”

“Không cần.” Lâm Đăng nói xong thì muốn đi lên lầu.

“Xin đợi đã.” Người phụ nữ trung niên nhanh chóng chạy lên trước, mở hai tay ngăn trước người Lâm Đăng, “Ngài không thể đi lên, ở trên là phòng của tiểu thiếu gia, cậu ấy không thích tầng hai có mùi của người lạ, tôi, tôi có thể đưa ngài lên tầng ba.”

Lâm Đăng nhìn ánh mắt khẩn cầu của bà, cũng không muốn làm khó nên gật đầu, “Tôi không lên tầng hai.”

“Chờ đã.” Người phụ nữ trung niên ngăn lại Lâm Đăng, “Có một cầu thang khác, tôi đưa ngài đến cầu thang đó đi.”

Lâm Đăng xoa xoa mày, “Được, bà dẫn đường.”

Người phụ nữ trung niên thở phào nhẹ nhõm, đi trước Lâm Đăng dẫn đường.

“Không cho bất cứ ai lên, bao gồm cả bà sao?” Lâm Đăng nhàm chán nhàn rồi, quay đầu nhìn xem xung quanh, ở bức tường đại sảnh có treo một khung hình lớn, trên bức ảnh là một cậu bé tóc đen cầm một cái điều khiển từ xa cỡ lớn, cười cong mắt đặc biệt rực rỡ.

Lâm Đăng vô thức dừng chân lại, ánh mắt vẫn dán lên bức ảnh lớn, nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu bé, hần thể nhưng cũng cong lên khoé miệng, “Đúng là cười lên là đẹp nhất.”

Người phụ nữ trung niên dừng bước, nhìn về bức ảnh chụp đó, tựa hồ như cũng bị khuôn mặt tươi cười của cậu bé làm lây nhiễm, bà đột nhiên cười lên, chỉ là trong đôi mắt ẩn ẩn nước, “Đó là tiểu thiếu gia, nhìn cậu ấy khi đó đáng yêu biết bao nhiêu, nghịch ngợm cỡ nào, luôn lấy vài phát minh đi trêu chọc người khác, tôi này, cũng không ít lần chịu tội.”

“Đứa bé này là Cảnh Mặc...” Lâm Đăng cau mày, nặng nề hỏi, “Vì sao cậu ấy lại trở nên như bây giờ?”

“Có lẽ.” Người phụ nữ trung niên bấu víu tạp dề, không che được tiếng thở dài, “Ngay sau khi lão gia qua đời.”

“Cha Cảnh Mặc qua đời vì lý do gì?”

“Không biết, đột nhiên đi như vậy, nghe nói là lên cơn đau tim, nhưng mà thân thể của lão gia trước giờ luôn khỏe mạnh, làm sao đột nhiên lên cơn đau tim? Cũng không thấy trước đó lão gia đi bệnh viện xem bệnh nữa.”

Lâm Đăng cười nhạo trong lòng một chút, chuyện bên trong gia tộc lớn, nói hai ba câu đầu thể nào rõ ràng được.

Chẳng qua bây giờ là mặt thể, đem mấy câu chuyện cũ rích này cứ treo trên mồm thì có ý nghĩa gì, chỉ làm Cảnh Mặc thương tâm thêm.

Hần để ý Cảnh Mặc, càng không muốn cậu khổ sở, những chuyện đó đã qua đi, mà Cảnh Mặc cũng đã phần chân trở lại, Lâm Đăng có thể cảm giác được cậu đang từng bước đi ra khỏi cái thế giới khép kín đó, bây giờ chỉ muốn bảo vệ cậu không bị người khác ức hiếp, về các món nợ trước kia_____những người thương tổn cậu còn sống đều là vấn đề.

Nghĩ nghĩ, Lâm Đăng lại vô thức mỉm cười, hẳn chắc chắn cả hai đời chưa bao giờ quan tâm đến một người như vậy.

Trong phòng tắm một căn phòng ở tầng ba, Lâm Đăng tắm cạo cạo, mặc vào áo tắm, lại đi vào phòng tắm nhanh chóng dùng bột giặt chà chà quần áo, thay vài lần nước, cuối cùng vắt phơi nắng bên ngoài lan can, từ lúc tắm rửa đến giặt quần áo, tổng cộng không vượt quá mười phút, quả thực có thể nói là thần tốc.

Khi hắn trở lại phòng, vừa lúc Cảnh Mặc ôm vài bộ quần áo đi đến.

Lúc này Lâm Đăng đối mặt với Cảnh Mặc còn có chút xấu hổ, đưa tay nhận lấy vài cái quần áo trên tay cậu, một câu cũng không nói chạy ào về phía phòng tắm.

Bang_____

Cửa kính phòng tắm bị hắn đóng một cái rầm, Lâm Đăng treo quần áo lên trên cái móc, đi tới bồn rửa tay thái vôi nước, lại bắt đầu xô nước vào mặt mình.

Bột nước lạnh lẽo phun vào mặt, khiến mặt hắn căng phồng ửng đỏ có chút giảm nhiệt.

Khi này nhận lấy quần áo, hắn chẳng qua vô tình chạm vào đầu ngón tay của Cảnh Mặc, mà ngay lập tức nhịp tim đập không bình thường, giống như là đánh trống càng nhảy càng nhanh, trên mặt càng giống bị lửa đốt, không cần xem hắn cũng biết mặt mình đã đỏ thành dạng gì.

Lâm Đăng ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt trẻ tuổi trong gương, trên mặt đó vẫn còn mang theo một mảng lớn đỏ ửng không tiêu tán.

Hắn vừa hận vừa lau đi những giọt nước, ngược lên trừng mắt nhìn vào tấm gương trước mặt_____khuôn mặt dần đỏ bừng như mông khi thực sự là mình sao!

Lâm Đăng hít một hơi thật sâu, xoay người lấy xuống quần áo treo trên móc.

Cảnh Mặc mang cho hắn một bộ quần áo màu đỏ giản dị, sờ vào khá mềm mại, bên trên là hoạ tiết vòng tròn màu đen, Lâm Đăng thử mặc vào một chút, rất vừa người.

Sau khi mặc quần áo xong, Lâm Đăng lại ngồi xổm trước cửa kính thuỷ tinh dây dưa chốc lát, muốn đợi Cảnh Mặc rời đi thì hắn mới ra ngoài, nhưng mà đã đợi gần một giờ, hắn vẫn nghe được tiếng bước chân khi có khi không ở bên ngoài.

Đừng nói là cậu ta đang đi lòng vòng trong phòng nha?

Lâm Đăng thở dài một xú, nghĩ mình đang rối rắm cái lông gì, giống như bình thường không tốt sao, dù gì Cảnh Mặc như một tờ giấy trắng, cái gì cũng không hiểu.

Lâm Đăng từ từ đẩy cửa kính ra, đầu tiên là nhìn thấy Cảnh Tiểu Mặc đang cúi đầu chậm chậm đi tới lui trong phòng.

Lâm Đăng đứng tại chỗ một lúc, Cảnh Mặc vẫn luôn không nâng đầu lên, chỉ cúi đầu đi tới, đụng chướng ngại vật thì chuyển hướng, bước chân vẫn không dừng, một bước, hai bước, ba bước, bốn bước...

Một chút lại một chút, tốc độ mỗi một bước mỗi một nhịp dường như là giống nhau.

Như là có phép lạ khiến tâm tình Lâm Đăng bình tĩnh lại, hắn không nói gì, đi tới bên giường đặt mông ngồi xuống đệm mềm mại, ngã lưng dựa lên trên cái gối đầu mềm mại ở đầu giường, mí mắt rũ xuống, hẳn là định dùng tiếng bước chân của Cảnh Mặc thành khúc hát ru.

Rạp_____rap_____rap_____

Tiếng bước chân ngày càng gần, Lâm Đăng cũng cảm nhận được, vừa muốn mở mắt ra đã bị một cơ thể ấm áp rót vào tận trong tim.

Cảnh Mặc vươn tay ôm lấy cổ hắn, mái tóc mềm mại cọ lên cằm và hai má gai gai ngứa, Lâm Đăng nhin không được cười lên tiếng, nâng đầu Cảnh Mặc đang cổ cạo cạo vào hõm vai hắn muốn trêu đùa vài câu, nhưng bị lông mi ướt đẫm của đối phương làm cho hoảng sợ.

“Anh giận sao?” Cảnh Mặc ôm lấy em Lâm Đăng, nghiêng người thì thầm bên tai hắn.

“Không.” Lâm Đăng lắc đầu.

“Vậy tại sao không để ý tới tôi.”

“Anh sao có thể phớt lờ em chứ?”

“Khi này anh không nói chuyện với tôi, đã trực tiếp ngồi ở đây.”

Lâm Đăng: “...”

Cậu em nhạy cảm, anh đây thực sự không nói nên lời.

59. Chương 59: Chinh Đồn Căn Cứ

“Em vừa trở lại, còn có rất nhiều chuyện phải làm, căn cứ lúc này là một mớ hỗn độn, có vài người...” Lâm Đăng cười nhạo một tiếng, tiếp tục nói, “Cũng tốt, thừa dịp cơ hội này xoá sạch mấy thành phần bất ổn đó đi, sau này đỡ phải có sự cố.”

Cảnh Mặc nghe cũng không nói gì thêm, tay ôm eo Lâm Đăng ngược lại càng dùng thêm lực.

Trong phòng rơi vào yên tĩnh ngán ngùi, trong lúc nhất thời không ai nói chuyện, tiếng hít thở lẫn nhau trong không gian yên tĩnh này bị phóng lớn nhiều lần.

“Sao vậy?” Lâm Đăng đặt tay lên bàn tay Cảnh Mặc, lặng lẽ gỡ chúng ra khỏi eo mình.

Trong lòng bàn tay dị thường lạnh lẽo, Lâm Đăng không buông ra, mà là dùng hai tay bao lấy tay cậu, cố ý chà sát.

“Đến cùng, là tôi sai.” Cảnh Mặc hơi cúi đầu, giống như đứa trẻ nhận sai.

“Em sai?” Biểu tình trên mặt Lâm Đăng ngưng lại, đẩy Cảnh Mặc ngồi sang một bên, mà bản thân hắn lại bước xuống giường, ngồi xổm trước người Cảnh Mặc, nghiêm túc nói, “Nhìn anh này!”

Cảnh Mặc nghe theo đưa mắt nhìn về phía Lâm Đăng, cậu chậm rãi đỡ người tới, đợi đến khi chóp mũi hai người gần sát nhau, mới mở miệng, “Tang thi triều lần này là do một tang thi cao cấp dẫn đến, mà tang thi cao cấp đó, là thằng nhóc tang thi chúng ta đã gặp ở Tử thành.”

“Tân Minh?!” Con người Lâm Đăng co rút, cau mày nói, “Anh vừa định nói với em, mấy ngày trước anh đã nhìn thấy Tân Minh, cậu ta bây giờ... Sợ rằng đã là tang thi cấp năm.”

Lông mi Cảnh Mặc rung rung, “Ừm, cậu ta có thể tiến hoá như vậy, còn là ‘công lao’ của thí nghiệm.”

“Nói vậy, là em mang cậu ta đến, em điên rồi sao!” Lâm Đăng đứng phắc dậy, từ trên cao nhìn xuống Cảnh Mặc, bởi vì cậu cúi đầu, Lâm Đăng chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của cậu.

“Nếu có thể nghiên cứu ra kháng thể giết chết được virus tang thi cao cấp, như vậy chúng ta sẽ không còn lo sợ tang thi, cho dù là cấp một, cấp hai, hay cấp ba...”

“Vậy kết quả thế nào, không thu hoạch được gì đúng không, ngược lại còn dưỡng ra một con tang thi cao cấp không thể nào giết được?!” Hô hấp của Lâm Đăng càng thêm trầm trọng, thô lỗ nâng cằm Cảnh Mặc lên, lớn tiếng nói: “Em biết không, anh đẩy tốc độ diệt vong của nhân loại nhanh hơn!”

Đôi mắt đen thui của Cảnh Mặc nhìn không thấy đáy, cậu thì thầm, “Một khi nghiên cứu ra được kháng thể, chúng ta không còn lo sợ tang thi, chống lại chúng nó tay không tác sát sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

“Em nghĩ quá đơn giản.” Lâm Đăng cười tự giễu, giọng run rẩy nói: “Cho dù có kháng thể thì sao, đạo cao một thước ma cao một trượng, tất cả các phương diện thể chất của tang thi sẽ tiến hoá nhanh chóng, một con tang thi max cấp ba mang theo một trăm con tang thi max cấp hai, là có thể tiêu diệt được một căn cứ lớn, lưới điện? Đạn? Không, chỉ là vô dụng, tốc độ nhanh như vậy làm sao có thể đánh trúng nó, thậm chí da chúng nó còn tốt hơn cả áo chống đạn, trong cái thời khắc chết chóc đó, hầu hết mọi người đều muốn

chạy trốn, mà không phải là cố sức chiến đấu, nhân loại sợ hãi tang thi, đã được khắc vào tận xương tủy, có kháng thể thì sao, chẳng qua chỉ để nhân loại tự an ủi mình khi đang ở bên bờ vực tuyệt vọng mà thôi.”

Cảnh Mặc hơi mím môi, không lên tiếng phản bác, đôi mắt sâu thẳm nhìn vào Lâm Đăng, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Lâm Đăng cười tự giễu một tiếng, “Đã từng, anh bị một con tang thi cao cấp sơ kỳ dọa chết khiếp, từ trên núi lặn xuống, lặn đến chân núi vẫn không thể thoát khỏi số mệnh bị thương, có thể nghĩ, chỉ riêng loại sợ hãi vô hình này, cũng đủ để giết chết hầu hết những người sống sót.”

“Khi em thật sự giao chiến với nó, em sẽ phát hiện nó khổng lồ đến cỡ nào, nhưng tiền đề là, em có dám đối mặt chiến đấu với nó không, rất nhiều người hốt hoảng khi phải chiến đấu với chúng nó, cho dù là qua mười năm, nhân loại vẫn sợ hãi tang thi như trước.” Lâm Đăng bình tĩnh nắm lấy tay Cảnh Mặc, “Đừng nghiến cứa kháng thể, chưa phải lúc, tất cả đều là vô ích.”

Cảnh Mặc gật nhẹ đầu.

Ngưng đọng trên mặt Lâm Đăng vẫn chưa giãn ra, hấn ảo não nhú mày, “Xin lỗi, không nên đổ lỗi cho em, thế giới này vốn có cơ chế cân bằng của nó, có lẽ nên trách anh, bởi vì sự hiện diện của anh...”

“Đừng nói.” Cảnh Mặc nắm lấy tay Lâm Đăng, đôi môi run rẩy lặp lại một lần nữa, “Làm ơn, đừng nói.”

“Không phải em luôn muốn biết sao?” Lâm Đăng có chút ác liệt hỏi.

“Không muốn biết, không muốn để mất.” Ánh mắt Cảnh Mặc dần dần trở nên trống rỗng, “Không, không muốn...”

“Rồi, rồi, không đùa em, anh thực sự cũng không muốn nói.” Lâm Đăng ôm chầm Cảnh Mặc, nhẹ nhàng vỗ lưng xoa dịu cậu.

“Tôi muốn đi ra ngoài một chuyến.”

Thật lâu sau, Cảnh Mặc mới từ trong lòng Lâm Đăng chui ra, lúc đi đến cửa, cậu lại quay ngược trở về, vươn tay ôm chầm lấy thanh niên ngồi ở bên giường, “Đăng Đăng...”

Lâm Đăng bị tiếng gọi này của cậu khiến trái tim nảy lên một nhịp, trong lòng ngứa ngứa, cổ họng cũng ngứa, hấn ho khan lên vài tiếng, cúi đầu hỏi, “Chuyện gì?”

“Đừng làm những chuyện nguy hiểm nữa, tôi sẽ giải quyết tất cả, lần này cảm ơn anh, nhưng mà lần sau, tôi không hi vọng anh lại ra mặt.” Cảnh Mặc nói xong câu đó, lại ngẩng đầu lên hôn một cái lên trán Lâm Đăng, “Anh yêu em.”

Khuôn mặt của Lâm Đăng đỏ bừng lên, ngay cả nói cũng trở nên lắp bắp, “Học, học ở đâu?”

“Không nói.” Cảnh Mặc nghiêng đầu, cong mắt cười cực xán lạn, thừa dịp Lâm Đăng còn đang bàng hoàng, cậu lại hôn trộm lên má hấn một cái, sau đó bước nhanh rời khỏi căn phòng.

Lâm Đăng ngồi bất động trong phòng một lúc lâu, mới khôi phục thoát ra được nụ cười ngọt ngào ngẩn ngủ đó của Cảnh Mặc.

“Thực sự là đẹp mắt, hấn là nên cười nhiều hơn.” Lâm Đăng cười khẽ, lẩm bẩm nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

**

Cao ốc thương mại.

“Nhị thiếu, có một đám người thừa dịp căn cứ náo động cướp sạch cao ốc hành chính tổng hợp, đã bị tiểu đội Ác Mộng bắt được.” Ngô Hàn đứng đằng sau Cảnh Mặc báo cáo tình hình căn cứ.

“Giết hết.” Cảnh Mặc trả lời không cần suy nghĩ.

“Dạ.” Ngô Hàn gật đầu, dùng bộ đàm liên lạc với cao ốc hành chính tổng hợp, nói một câu với cấp dưới bên kia, “Bảo người Ác Mộng xử lý, ần đầu người tính điểm.”

Ngô Hàn buông bộ đàm xuống, Cảnh Mặc đã đi vào bên trong thang máy.

Ngô Hàn nhìn xem số tầng, hiểu ý gật đầu với Cảnh Mặc ở bên trong thang máy.

Sau khi cánh cửa thang máy từ từ đóng lại, Ngô Hàn đi về phía trước quầy lễ tân, ra lệnh cho cô gái trẻ xinh đẹp ở đó, “Thông báo mọi người, nửa giờ sau có cuộc họp tại tầng trên cùng cao ốc thương mại_____về điều động nhân viên căn cứ.”

Mỗi tầng cao ốc thương mại đều có một quầy lễ tân, hơn nữa tất cả đều là đàn ông trung niên, chỉ có tầng bốn là nữ nhân viên, rụt rè, nhút nhát, ngốc nghếch, lên được vị trí này hoàn toàn là dựa vào khuôn mặt đẹp của mình.

Để tránh đi rắc rối không cần thiết, chọn cô ta để ra mệnh lệnh là tốt nhất, cao ốc thương mại đều là người của Cảnh Dục, tuy rằng lần trước mang đi hơn một nửa người, nhưng muốn cưỡng chế số người còn lại trong cao ốc, thực sự vẫn là rất nhứt đầu.

Không thể không nói, Cảnh Dục thật sự rất tài giỏi, cho dù anh ta rời khỏi căn cứ, cao ốc thương mại không phải dễ dàng bị cướp lấy.

Nữ tiếp tân hoảng sợ nhìn người đàn ông hung dữ trước mặt, thậm chí ngay cả việc cơ bản là hỏi danh tính của đối phương cũng không dám, run rẩy bắt đầu quay số...

Cao ốc thương mại chịu trách nhiệm toàn bộ vật tư của căn cứ, Cảnh Mặc nhất thiết phải nghĩ mọi cách bắt lấy huyết mạch này, mới có thể điều khiển căn cứ hoàn toàn trong tay mình.

Mà cao ốc nghiên cứu phụ trách vũ khí và cơ sở phòng thủ của căn cứ, lại là một huyết mạch khác, khó trách Cảnh Dục không tiếc xé rách mặt với em trai mình cũng muốn có được nó.

Mà muốn thâm tóm lấy một khu vực, cần phải cấm người của mình vào tầng quản lý, lần này Cảnh Mặc muốn mở cuộc họp, trên thực tế là cuộc họp giảm biên chế, loại bỏ tàn dư của Cảnh Dục, sau đó đem người ở cao ốc nghiên cứu tiến nhập vào cao ốc thương mại, toàn bộ sự vụ ở cao ốc thương mại sẽ bị khống chế trên tay cậu.

Lần này tang thi vậy công, người trong căn cứ chết rất nhiều, bộ phận bảo vệ bên ngoài thiếu hụt nghiêm trọng, cần bổ sung rất nhiều người. Tầng quản lý cao ốc thương mại có rất nhiều đàn ông trung niên cường tráng_____cái ghế quản lý trong mặt thể, không có một chút bản lĩnh khó mà ngồi lên được, vừa vận tặn dụng lý do này có thể đường hoàng kéo bọn họ từ trên vị trí cao tầng xuống dưới.

Bên cạnh đó, nhân số căn cứ giảm mạnh, cần phải điều chỉnh các cương vị lại một chút, điều này cũng che giấu rất tốt động cơ thật của Cảnh Mặc.

Tất cả cương vị đều thay đổi nhân viên, cho dù có người oán hận cũng không nói được gì, chung quy là bảo vệ căn cứ an toàn luôn là vị trí hàng đầu, đây là quy tắc số một được nhấn mạnh ghi rõ.

**

Lâm Đăng đi vài vòng trong phòng, thật sự là nhàm chán không chịu được, nghĩ nghĩ, sau đó nhảy từ cửa sổ ra bên ngoài.

Hắn lúc này thừa dịp không có ai, kiểm tra kho trang bị vũ khí một chút, Bạch tinh thể đạt hơn một ngàn, ngay cả Lam tinh thể cũng lên hơn một trăm.

Xem ra tang thi triều lần trước đa số là tang thi sơ cấp, bây giờ số lượng tang thi cấp một, cấp hai không phải rất nhiều, thật không thể tưởng tượng được sau này một đám tang thi cao cấp ùn ùn kéo tới, bọn họ có thể bảo vệ được căn cứ hay không.

Lâm Đăng đã tính toán rất tốt, Bạch tinh thể để đó, chuyên để đổi lấy số lượng lớn bom đạn, Lam thạch anh dùng để trao đổi vũ khí cao cấp.

Trong kho vũ khí tinh hoa, Lâm Đăng dùng một trăm ba mươi Lam tinh thể đổi lấy bốn thanh vũ khí _____ 10 khẩu bắn tia (bắn đạn mở rộng 2 vòng), bộ đôi Ngăn Báo (súng chiến đấu, ổ đạn được trang bị điện tử bắn ra cùng với đạn, có thể ngay lập tức bùng nổ hỏa lực khủng bố), Viêm bạo cung (vòng cung hợp kim mạnh mẽ, đạn mìn bạo phá áp suất lớn), Phần Khúc đao (đoản binh chi vương)

Đem hết những vũ khí này cất vào trong kho vũ khí, Lâm Đăng cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, cái này được gọi là tâm lý kiểm soát an toàn của chính mình.

Tại mặt thể, không có thức ăn và chiếc xe là không được, mà không có vũ khí và đạn được là hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Có một nói thể nào nhỉ_____súng trong tay, ta có thiên hạ!

Sau đó, Lâm Đăng lại đi sở quản lý nhà ở khu Tây mua một căn hộ, tốn hai mươi ngàn tích phân, trong thẻ còn dư 28.000 tích phân.

Hiện tại căn cứ có chuyện lớn, khẳng định sẽ không mở cửa, Lâm Đăng cũng không vội vàng đi huyện Lâm Viên khuân vác gạo, nó sẽ không biến mất, cần gì nóng vội nhất thời.

Về chuyện chiếc xe, 28.000 mua một chiếc xe tải lớn là quá đủ.

Xe tải lớn quá mức công kênh, thường thì người sống sót sẽ không chọn nó, cho nên dẫn đến giá cả rất thấp.

image

60. Chương 60: Chạm Mặt Thú Vị

Căn cứ vừa trải qua thảm họa nên hoang vắng rất nhiều, cho dù là khu Tây tập hợp tinh anh cũng không có cảnh nhộn nhịp người đến người đi như xưa.

Trên đường phố có vài người đi bộ nhưng là đi rất vội vã, trên mặt mỗi người đều bao phủ một nỗi sau cuộc chiến, thậm chí ngay cả quần áo bẩn cũng chưa thay đi.

Vài người tay chân băng bó ngồi trên bậc thang trước cửa, mang theo đôi mắt cảnh giác nhìn Lâm Đăng.

Lướt qua các quy tắc lớn của căn cứ, thực tế thì từng khu đều có quy tắc nhỏ của riêng mình, đây là một loại quy tắc mặc định, chỉ có lưu hành trong những người sống ở khu Tây.

Dưới môi trường lớn là môi trường nhỏ, đơn giản là kết bè kéo phái, ở khu Tây, nếu người không gia nhập bất kỳ đội ngũ nào, chỉ có thể chứng minh người là phế vật, không được mọi người tán thành tiếp nhận.

Thân là phế vật, nhất định phải có tự giác của phế vật, bị mọi người bắt nạt, vây đánh, trút giận, đó là chuyện bình thường.

Muốn hoà nhập vào khu Tây, người nhất định phải có một đội nhóm nhỏ của riêng mình.

Đội nhóm sao? Hẳn thực sự không cần.

Lâm Đăng đưa tay lên trán, phớt lờ những tầm mắt đang quan sát mình, lưu loát quẹo vào một con hẻm nhỏ, hẳn cố tình chọn một căn hộ nằm ở vị trí vắng vẻ, cách xa khu tập trung cư ngụ, hẳn thực sự không thích môi trường xung quanh mình quá ồn ào.

“Thằng oắt phía trước, đứng lại cho tao!”

Đột nhiên một giọng nam thô khàn vang lên sau lưng hắn, Lâm Đăng dừng chân lại, chuyển đầu sang, một nhóm đàn ông cao to cầm gậy sắt như hổ rình mồi nhìn hắn chằm chằm.

“Gia nhập chúng tao không? Đang thiếu người đây.” Gã cầm đầu mặt mũi râu ria lồi thò ngoài miệng ngậm một mẩu thuốc lá, tàn thuốc đã đốt hết từ lâu, thậm chí một chút khói cũng không có, nhưng gã vẫn cần thưởng thức nó.

Khi nhìn thấy khuôn mặt của gã, ánh mắt Lâm Đăng trợn trừng, sau đó thu hẹp nguy hiểm lên.

“Thằng khốn, cuối cùng là có gia nhập không hả?!” Gã mặt mày lăm lăm lét nhờn lông mày không kiên nhẫn hỏi.

“Đao sọc đâu?” Lâm Đăng lạnh lùng nhìn bọn họ.

“Hừ, thằng nhóc mày cũng có mắt nhìn đó chứ, biết Dao sẻo đội Thự Quang là bạn bè của tụi tao.” Gã râu quai nón cầm xuống mẫu thuốc lá trên mồm, nghiền ngẫm nhìn Lâm Đăng, “Tao nói cho mày một câu bảo đảm, chỉ cần gia nhập chúng tao, mày sẽ có cơ hội tiến vào đội Thự Quang, Dao sẻo là bạn thân của tao, mày mà biểu hiện tốt, tao nhất định sẽ giới thiệu mày với nó, nếu mày lọt được vào mắt nó, nó lại đề cử, tiến vào tiểu đội Thự Quang chẳng phải là chỉ là chuyện sớm muộn?”

“Ha ha ha ha ha, cái rắm!”

“NND, khi nào thì giới thiệu tao hả?”

“Đi đi đi, muốn giới thiệu cũng không tới phiên cái mặt hàng rách tụi bây.”

Đám cười đứng phía sau gã cười phá lên, khoe mắt râu quai nón hơi giật giật, sắc mặt cũng ngày càng đen.

Lâm Đăng cười nhạo một tiếng, bước vài bước tới trước mặt bọn họ.

“Oắt con cười cái gì, hử!” Râu quai nón trợn mắt lên, mặt đầy hung dữ hét lên với Lâm Đăng.

“Cười mày.” Lâm Đăng phối hợp đáp một câu, tay lật một cái, hai bên túm được hai cổ tay gã, sau đó dùng lực xoắn mạnh.

Tiếng xương gãy nứt giòn tan vang lên khiến đám người cười mắng xung quanh im bật, nhìn vào người thanh niên toàn thân lạnh lẽo, cả đám vô thức thối lui vài bước.

“A_____ tay của tao? Tai của tao!!” Râu quai nón nước mắt giàn giụa ngồi bệt xuống đất, đau đớn kịch liệt khiến gã không dám nhúc nhích một chút, chỉ có thể duy trì tư thế ngồi khóc kêu cha gọi mẹ.

Gã mất chuột tựa hồ nhận ra không khí không đúng, lập tức đẩy ra đám đông, chạy như điên ra đường bên ngoài.

Lâm Đăng một cước đạp râu quai nón xuống đất, lại rắc một tiếng, râu quai nón ngã đờ người, đầu đập xuống đất, nhất thời đầu rơi máu chảy.

Tiếp đó, hắn đẩy ra đám đông, không nhanh không chậm đuổi theo sau gã mất chuột.

Không biết khi nào, con hẻm đã bu lại rất nhiều người, trong mắt mỗi người đều loé lên hưng phấn, thấy Lâm Đăng chạy tới, còn vô cùng tự giác mở ra nhường đường cho hắn.

Sinh hoạt trong căn cứ quá mức nhàm chán vô vị, ngày thường chẳng có tiết mục giải trí gì, cũng chỉ có thể lấy những chuyện đầu đường xó chợ làm niềm vui.

“Chạy, đuổi theo đi.”

Còn có người vui vẻ cười rống lên, gã mất chuột vừa lao ra khỏi đám đông lập tức tăng tốc độ, dồn hết sức liều mạng chạy về phía trước.

Về phần vì sao gã đột nhiên chạy trốn?

Chắc, gã tuy chẳng có phương diện nào mạnh mẽ, nhưng mà trực giác đặc biệt chính xác, khi này thanh niên đó bê gãy tay râu quai nón cũng đồng thời liếc một cái về hướng gã, chỉ một cái nhìn, gã mất chuột đã thấy tay chân lạnh lẽo, một đợt khí lạnh băng từ lòng bàn chân xông thẳng lên trán, lạnh đến mức khiến gã dường như không cử động được chân.

Nhưng gã sao có thể chạy nhanh hơn Lâm Đăng được, không hơn một phút đã bị chặn đường lại.

Lâm Đăng gần như không mang hơi thở, lạnh mặt nhìn chằm chằm vào gã, thật lâu sau mới hỏi: “Mày biết tao?”

Hai chân gã mất chuột run cầm cập, run rẩy trả lời: “Không... Không, không có...biết.”

“Vậy mày chạy cái gì?”

“Tôi...” Gã mất chuột hé hé mi nhìn xem Lâm Đăng, còn kém quỳ xuống dưới chân hắn, “Tôi sợ...”

Lâm Đăng nhướn mày, mỉm cười vỗ nhẹ lên vai gã, đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi, “Tao cũng sợ.”

Gã mắt chuột há hốc mồm, dường như nghe không hiểu lời của Lâm Đăng.

Lâm Đăng cũng không giải thích, tay di chuyển, trực tiếp đưa tới trên cổ gã, crack một tiếng, con người gã mắt chuột dần dần rã ra, thậm chí không kịp phát ra âm thanh, đầu quẹo một bên không một tiếng động.

Không thể tha thứ cho mày!

Lâm Đăng đem gã làm cho hấn kinh tởm một đời này ném vào thùng rác kế bên, hơn nữa còn là ném ngược đầu chúi xuống.

Boom một tiếng vọng lên, đám đông vây xem đều không còn tâm tư xem náo nhiệt, chung quanh tản ra, một lần nữa trở lại chỗ ở của mình, có thể nhìn ra được, thanh niên này không dễ chọc, sự thù địch trong mắt người này rất nặng, tuyên bố là loại người cái gì cũng dám làm, bọn họ thực tế là những người rất tiếc mạng, không dám đi trêu chọc một kẻ diên lợi hại, kết cục của việc giết người trong căn cứ là gì, trong lòng bọn họ rất là rõ ràng.

Tổ nhân viên kiểm soát đến chậm, bọn họ thận trọng bao vây Lâm Đăng, trên tay cầm chắc súng chìa vào trán Lâm Đăng.

“Đừng cử động!” Tổ trưởng tổ kiểm soát số bốn mặc áo khoác đỏ quát lớn về phía Lâm Đăng.

Quả nhiên Lâm Đăng đứng im, hấn thông dong đứng đó nhìn xem những người này.

Tích tích tích_____

Tai nghe không dây đột ngột nhấp nháy ánh sáng xanh, tổ trưởng cao mày, đem tai nghe trên cổ nhét vào tai.

“Thả anh ta, lập tức.”

Tổ trưởng kinh ngạc nhìn thoáng qua Lâm Đăng, miệng lại dứ khoát đáp gọn một tiếng, “Dạ.”

Khoé miệng Lâm Đăng mang theo ý cười, nhàn nhã bước ra khỏi vòng vây, mà nhân viên tổ kiểm soát cũng chỉ ngớ ngẩn nhìn tổ trưởng của mình, không hiểu tại sao đột ngột không bắt người này.

Chắc chắn, có hậu trường cảm giác thật đúng là tuyệt.

Ngay từ đầu, Lâm Đăng biết cậu sẽ không đứng yên nhìn, cho nên hấn mới cố ý trong phạm vi của máy giám sát giết gã mắt chuột.

Tất nhiên, còn một lý do khác, bên ngoài đường phố giết người sẽ càng khiến nhiều người trông thấy, sau này cũng có thể tránh được những “con bọ” không có mắt chọc đến hấn, Lâm Đăng thật sự thấy loại người này rất phiền, nếu hôm nay không phải là đụng đến hai người kia, Lâm Đăng có lẽ sẽ bỏ qua cho bọn chúng.

Tuy nhiên, tình huống của ba người này ngược lại là không giống với kiếp trước, không ngờ Đào sẹo là thành viên của đội Thự Quang, ngấm lại đúng thật thú vị.

Không giống với hai kẻ trước, Lâm Đăng không có dự định chủ động tìm Đào sẹo gây chuyện, hấn vẫn luôn nhớ điểm tốt của Đào sẹo, cũng không thể quên chuyện cuối cùng đáng giận mà Đào sẹo đã làm.

Hấn không hận Đào sẹo, chỉ là cảm thấy đau lòng mà thôi, bị người mình tin tưởng nhất phản bội, cho dù là đã qua một đời, nhưng khi nhớ tới hấn vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Gã vừa là thầy, vừa là bạn tốt, cuối cùng... Là kẻ thù, hận không được, mà tha thứ cũng không xong.

Qua một lúc không rõ, hấn xuyên qua vài con đường tắt, đi tới trước căn hộ mới của mình.

Hàng rào trắng sạch sẽ, phía trước còn có thiết kế một sân vườn nhỏ, ngôi nhà ba tầng, xung quanh khá yên tĩnh, Lâm Đăng rất hài lòng với vị trí này.

Cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân ồn ào, Lâm Đăng không kiên nhẫn nhíu mày, một nhóm người từ con đường tắt khác đi đến đây, cầm đầu là một thanh niên đội nón lưỡi trai.

“Hey, chúng ta đã gặp nhau!” Hạ Huy rất lịch sự lấy mũ mình xuống, đi tới trước mặt Lâm Đăng thì dừng chân lại, “Còn nhớ tôi không?”

“Không nhớ.” Lâm Đăng mở mắt nói dối.

Không cần đoán cũng biết, những người này đã chờ ở đây thật lâu, tiểu đội Ác Mộng, bọn họ là ở cao cấp, thế nhưng cố tình chạy đến khu Tây chặn hãm, Lâm Đăng thực sự nghĩ không ra lý do.

“Không nhớ cũng không sao, tôi còn chưa chính thức giới thiệu mình, tôi tên Hạ Huy, đội trưởng đội Ác Mộng, bọn họ đều là đội viên của tôi, Manzi, Lý Thanh...”

“Chuyện gì?” Lâm Đăng biểu tình lãnh đạm ngắt lời anh ta.

Mặt Hạ Huy nhất thời thối thối, chú em này cũng quá không nể tình mà.

Ông chú Lý Trung lắc lắc đầu, bước lên chân thành nói, “Chúng tôi muốn mời cậu gia nhập Ác Mộng.”

“Không cần.” Lâm Đăng không khách khí từ chối bọn họ, sau đó đẩy cổng đi vào trong.

“Thằng nhóc này, thằng nhóc này!” Manzi trợn tròn mắt, hung hăng nhìn dõi theo bóng dáng Lâm Đăng, “Đội trưởng, có cần tôi tìm cơ hội cho nó một bài học không?”

Hạ Huy cười đáp lại, “Thôi, có chút bản lĩnh ai lại không kiêu ngạo? Tôn Phạt này chúng ta thỉnh không nổi, vậy thì cứ chờ đám người Thự Quang ăn đập đi.”

“Thự Quang cũng nhìn trúng anh ta?” CiCi ngạc nhiên hỏi.

“Những người này lệ mắt lắm, thanh niên này vừa nhìn đã biết không phải người thường, bọn họ bỏ qua anh ta mới lạ!” Lý Thanh nhún vai, trên mặt lại treo nụ cười bốn cột.

“Chỉ có cậu biết sao.” CiCi đưa tay vén tóc mình, ra vẻ thẹn thùng nói, “Đội trưởng, nếu không được, em sẵn sàng hy sinh nhan sắc dụ dỗ anh ta.”

“Khụ khụ khụ.” Hạ Huy đột ngột ho lên kịch liệt, một bên còn vẩy vẩy tay, “Làm ơn đi, bộ dáng này của em trong mắt anh còn tạm chấp nhận được.”

“Ha ha.”

“Ha ha~”

Vài đội viên đồng thanh cười hắc hắc.

“Đội trưởng thích CiCi.” Đồng Đồng sáp nhanh một câu.

CiCi vẻ mặt nghiêm túc nhìn xem Hạ Huy, “Không được, em đây là người đẹp thánh khiết, sao có thể bị đội trưởng làm vậy bần!”

Hạ Huy: “... Chúng ta đi thôi.”

NND: nhĩ nãi đích: bà nội mi:v

61. Chương 61: Thùng Giấy Rách Nát

Căn hộ mới mua gồm có hai lầu nằm trong khu biệt thự thấp, sạch sẽ chỉnh tề, nội thất hoàn thiện, trong phòng còn được lót bằng thảm màu xanh đậm, có lẽ là đã lâu không có người ở nên thảm có chút mùi mốc, những thứ khác thì vẫn ok.

Lâm Đăng mở hết các cửa sổ của mấy phòng ngủ ra, để cho thông gió, lại cầm khăn lau và cây lau nhà dọn dẹp đơn giản phòng khách một chút, cuối cùng nhìn trông có vẻ vừa mắt thì lại lười làm tiếp, trực tiếp ném hết đồ trên tay vào một góc hẻo lánh, làm tổ trên ghế sofa rồi đem mấy khẩu súng ra nhìn kỹ một lúc.

Trong số đó, hắn cảm thấy hứng thú nhất chính là bộ đôi Ngân Báo, hai khẩu súng này được lắp ghép từ nhiều nòng súng, loại súng này bề ngoài uy phong, thế nhưng lượng đạn có thể bắn ra lại ít đến đáng thương, không cần thử cũng biết, loại này không phải là loại bắn liên tiếp có uy lực mạnh, ngược lại cùng loại với súng nén điện tử, uy lực hẳn là không kém hơn, chỉ có điều phiền toái là phải đổi đạn liên tục.

Cầm súng này mà gặp phải tang thi quần thì có mà làm đồ ăn cho chúng nó, Lâm Đăng thở dài, cất lại bộ đôi Ngân Báo, vừa định đem Viêm bạo cung lấy ra nhìn coi một chút, liền nghe thấy tiếng chuông cửa bên ngoài vang lên.

Lâm Đăng khẽ nhú mày, đầu năm nay còn có ai lễ phép bấm chuông cửa? Người quen biết chắc chắn sẽ trực tiếp gõ cửa kêu lên, chứ đâu có im lặng không lên tiếng?

Huống chi ở đây, ngoại trừ Cảnh Mặc, hẳn thật sự không quen thuộc với ai cả.

Nghĩ nghĩ, Lâm Đăng chạy lên lầu, đem toàn bộ cửa sổ vừa mới mở ra đóng kín lại, sau đó vào từng căn phòng cẩn thận nhìn một chút, xác định không có ai lên vào mới an tâm đi tới đại sảnh lầu một, không để ý đến người ấn chuông cửa bên ngoài, ngồi bắt chéo chân trên ghế sofa bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Người bên ngoài có vẻ rất kiên nhẫn, vẫn không ngừng nhấn chuông cửa, Lâm Đăng cau mày, bước nhẹ đi về phía cánh cửa.

Nhưng khi hắn đi đến phía sau cánh cửa, chuông cửa thần kỳ ngừng bật, Lâm Đăng lấy Phản khúc đao cầm trong tay, thông qua mắt mèo trên cửa nhìn ra bên ngoài, kỳ quái là, lúc này ngoài cửa không có bóng dáng người nào.

Đây là thằng khốn ngớ ngẩn nào ăn no không có gì làm, muốn chơi trò trốn tìm với mình chắc?

Lâm Đăng à lên một tiếng, đi lên tầng hai, đến một căn phòng có cửa sổ hướng bên kia nhìn qua. Khi này hắn cũng từ bên này nhìn nhưng trước cửa không có ai, đương nhiên lúc đó chuông cửa còn chưa vang, nhưng hắn vừa rời đi không bao lâu, chuông cửa lại vang, rõ ràng là có người muốn tìm hắn ‘chơi’.

Thêm lần này lại nhìn qua, vẫn là không có ai cả.

Lâm Đăng lắc lắc đầu, dứt khoát không đi nữa, ngồi dựa vào phía dưới cửa sổ, chờ đợi chuông cửa vừa reo lên lập tức đứng phắt dậy, hắn không tin có người có tốc độ nhanh như vậy, xung quanh đây cây cối thưa thớt, đa số là hoa cỏ, căn bản không có nơi ẩn giấu được người. Lâm Đăng từ chỗ trên cao nhìn xuống, toàn bộ cảnh phía dưới thu vào tầm mắt, một khi người nọ muốn trốn, khẳng định không có cách nào biến mất trong nháy mắt, sẽ luôn có gió thổi cây lay, một xúu gió thổi cây lay đó dĩ nhiên không trốn khỏi được tầm nhìn của Lâm Đăng.

Bây giờ hắn cần phải làm là kiên nhẫn chờ đợi con mồi lần nữa xuất hiện.

Lần này chờ một lúc kéo dài cho đến đêm, khi bầu trời tối sầm, Lâm Đăng ngáp dài một cái, nghĩ chừng người nọ chắc cũng đã rời đi, cũng không có tiếp tục nhàn rỗi chờ nữa, đứng lên dự định vào phòng tắm tắm rửa.

Ding dong_____ding dong_____

Tiếng chuông cửa không đúng lúc lại một lần nữa vang lên, trong lòng Lâm Đăng chìm xuống, vội vàng lao tới cửa sổ bên kia, thị lực nhìn trong bóng tối của hắn không tệ lắm, nhưng dù là như thế hắn vẫn không nhìn thấy có bất kỳ động tĩnh nào, phía trước cửa không biết có ai đặt một cái thùng giấy, thùng giấy đó hình như bị nước làm ướt, vừa bẩn vừa rách, không biết là rác ai ném ở đó.

Trừ nó, trước cửa không có thêm vật gì khác, chỉ có vài cái cây nhỏ bị nhỏ thối lắc lư.

Lúc trước Lâm Đăng chọn nơi này là vì nhìn chúng nơi này cây cối ít, tầm nhìn trống trải, không dễ gây người, không ngờ rằng còn khó lòng phòng bị.

Khẽ xuy một tiếng, Lâm Đăng không kiên nhẫn đi xuống dưới lầu, đẩy mở cửa ra, nhìn xem xung quanh, không có gì lạ.

Cuối cùng là ai giả ma giả quỷ? Lâm Đăng ngồi xổm người xuống, đột nhiên bị một mùi hư thối xông thẳng vào mặt, hít sâu vài ngụm không khí, mới khiến cái mùi tanh tươi hô thối trong khoang mũi nhạt đi một ít.

Nghe như mùi thối rửa của xác chết, đừng nói là có ai muốn thấy hắn khó chịu nên gửi một con tang thi lại đây nha? Không, tang thi sẽ không ngoan ngoãn đứng bên trong thùng giấy, lại nói lấy mức độ căng thẳng lúc này của căn cứ, muốn mang một con tang thi sống đi vào thực sự là rất khó, xác đã chết thì ngược lại không khó lấy tới.

Nhưng mà, muốn dùng cái đồ chơi này định đến làm mình phát tởm?

Thật đúng là buồn cười, hắn đã nhìn suốt cả thập kỷ, sớm đã tê liệt, có thể bị làm ghê tởm chỉ có thể là quý.

Nghĩ thì nghĩ, Lâm Đăng vẫn ôm thùng giấy vào trong nhà, nhìn một lúc, ngồi xổm xuống. Đang động tay mở nó ra, chuông cửa lại vang lên.

Động tác của Lâm Đăng đình chỉ, đảo mắt hứng thú nhìn về phía cánh cửa, lần này hắn sẽ không để cho tự ý chơi đùa nữa, trực tiếp đứng dậy, đi về phía cánh cửa, thẳng khốn, nghĩ ông đây sợ mày sao!

Đi đến phía sau cửa, thông qua mắt mèo trên cửa nhìn qua, cứ nghĩ là vẫn sẽ không nhìn thấy cái gì, không nghĩ rằng thế nhưng nhìn thấy bóng người, người trong mắt mèo môi hồng răng trắng, tóc đen mềm mại, không phải Cảnh Mặc còn ai.

Lâm Đăng ngạc nhiên, lập tức mở cửa ra, “Sao em lại tới đây?”

Lâm Đăng nhìn hắn một cái, không nói gì, lúc đi tới cạnh hắn nhìn thấy trên tay hắn nắm chặt Phấn khúc đao, môi mím nhẹ, nắm lấy bàn tay mở cửa của hắn, lại giúp hắn đẩy cửa đóng vào.

“Em đến đây khi nào?” Lâm Đăng nhú mày, đi đến bên cạnh nghiêng đầu nhìn cậu.

“Vừa tới.” Lần này cuối cùng Cảnh Mặc đã lên tiếng.

“Oh.” Lâm Đăng gật gật đầu, nhìn cậu một cái, nhớ tới chuyện xảy ra ban ngày, khẽ cười nói: “Cảm ơn em, lần sau sẽ không để em vì anh mà ngoại lệ.”

Quy định của căn cứ không nên thay đổi, một lần hai lần còn được, nếu ngoại lệ quá nhiều, quy định sẽ biến thành tượng trưng, rất khó mà quản lý những người đó, Lâm Đăng cũng không phải là người không biết lý lẽ.

“Họ...” Cảnh Mặc kéo hắn ngồi xuống ghế sofa, ngập ngừng hỏi.

“Phải, là kẻ thù của anh, bọn chúng không chết, thì anh chết. Cho nên anh phải giết chúng.” Lâm Đăng rất là hào hùng, bắt chéo chân nghiêng người thoải mái nằm lên ghế sofa mềm mại, giọng nói bình thản giống như là hôm nay hắn chỉ uống một ly nước chứ không phải là giết chết hai người sống sờ sờ.

“Còn có kẻ thù không?” Cảnh Mặc nghiêng qua ôm lấy eo hắn, nhẹ nhàng thì thầm hỏi bên cạnh tai hắn.

Lâm Đăng dờ ra một chút, đột nhiên cười phá lên, vừa cười còn không quên nhéo nhéo hai bên má của Cảnh Mặc, “Anh còn tưởng là em sẽ nói đừng làm việc xúc động như vậy.” Ngày đó lúc ở cao ốc thực vật tại W thị, Cảnh Mặc từng ngăn cản hắn lại, nhưng hắn không nghe, thiếu chút nữa đã chôn luôn cái mạng nhỏ của mình. Mà lần này, nếu không có Cảnh Mặc giúp hắn xử lý hậu quả, việc này đúng là có một chút phiền toái, ít nhất hắn phải tốn rất nhiều công sức mới thoát được, đương nhiên, từ đây về sau hắn đừng mong sống yên ổn trong căn cứ.

Lần này thực sự là do não hắn nóng lên, thiếu khôn ngoan, chỉ biết mình thích, nếu Cảnh Mặc nói hắn cái gì, cho dù là Lâm Đăng hắn có tâm cao khí ngạo đến đâu, cũng sẽ ngay lập tức cúi đầu nhận sai với Cảnh Mặc, hơn nữa còn bảo đảm không lặp lại.

Cảnh Mặc nghe vào thấy không vui, đôi mắt đen thui không ngọn một chút sáng, khiến người nhìn không biết cậu đang nghĩ gì vào lúc này.

Lâm Đăng tự cười một lúc, thấy biểu tình ngây người của Cảnh Mặc, càng cười nhạt nhẽo. Cũng không biết là khiếu hài hước của mình quá kém, hay tiêu chuẩn của Cảnh Mặc rất cao, cuối cùng là ho khan một tiếng, sửa lại thái độ rất đoan chính nghiêm túc nói: “Sao em lại tới đây?”

“Không muốn tách ra.” Cảnh Mặc ôm chặt Lâm Đăng, còn cố gắng ôm hắn chìm sâu vào trong lòng mình.

“Lúc này không rời khỏi ông anh này của em, vậy sao này cưới vợ thì sao đây?” Lâm Đăng cố tình trêu chọc cậu.

Cảnh Mặc thực sự nghiêm túc suy nghĩ, qua một lúc hé mắt nhìn nhìn hắn, “Phải cưới sao?”

“Tất nhiên.” Lâm Đăng nghiêm túc gật đầu, “Em không muốn có đứa con của riêng mình sao?”

Tại mặt thế, có con là mong muốn của mỗi người, một đứa trẻ sinh ra trong mặt thế, ý nghĩa là gì? Đó có nghĩa là hy vọng, hy vọng sống sót! Có lẽ một người bừa bãi không để ý đến con mình, không để ý đến sống chết, thế nhưng con người là sinh vật rất mâu thuẫn, con hổ hung tàn không ăn thịt con, cho dù là người ngoan độc, đối với con mình, cũng sẽ sẵn sàng bất chấp tất cả vì nó mà che gió che mưa, hình thành một tâm niệm, chỉ mong nó bình an lớn lên, đây chính là tấm lòng của cha mẹ, mà một khi có vướng bận, người xấu làm việc sẽ bị bó tay bó chân, người tốt sẽ càng dừng cảm không sợ hãi.

Đây mới là hướng đi lành mạnh của nhân loại trong mặt thế, để bảo vệ thế hệ tương lai, cho dù là thiện hay ác, lúc này sẽ liên kết với nhau chống lại tang thi, nếu quả thật có thể làm đến như vậy, có lẽ căn cứ của nhân loại sẽ không sụp đổ quá nhanh.

“Không muốn?” Lâm Đăng không tự giác cong lên khoé miệng, nhích lại gần nhìn chằm chằm cậu.

Cảnh Mặc lắc đầu, tạm dừng, sau đó hỏi: “Anh muốn sao?”

Nghe câu hỏi này, Lâm Đăng giật mình một chút, hẳn thật sự không nghĩ đến vấn đề có con, kiếp trước là không có điều kiện để nghĩ, kiếp này lại là không muốn nghĩ.

Hiện tại Cảnh Mặc hỏi ra khỏi miệng, Lâm Đăng trong chốc lát không thể trả lời, cau mày rối lăm, mới không chắc chắn nói, “Phải... Muốn.”

Cảnh Mặc cong mắt mỉm cười, “Tôi hình như không thể sinh, anh được chứ?”

Lâm Đăng bị câu nói của cậu làm cho mắc nghẹn một chút, trợn tròn hai mắt nhìn cậu một lúc, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép cốc đầu cậu nói: “Không hiểu đừng nói lung tung.”

Cảnh Mặc bị cốc đầu, nửa ngày mới phản ứng lại, chậm rì thò tay xoa xoa trán, đưa ánh mắt đen nhánh nhìn về phía thùng giấy trên sàn nhà, không nói tiếng nào với Lâm Đăng, tự mình muốn mở nó ra.

“Eh, đừng mở!” Lâm Đăng hốt hoảng cầm lấy tay Cảnh Mặc kéo vào trong lòng, “Anh không chắc chắn bên trong đó có cái gì, em đừng đụng, để anh nhìn xem.”

Cảnh Mặc di chuyển cơ thể của mình, muốn tránh khỏi tay hắn thế nhưng bị Lâm Đăng ôm chặt.

“Em ngồi đừng có nhúc nhích.” Lâm Đăng để Cảnh Mặc ngồi lên ghế sofa, đi tới ngồi bên cạnh thùng giấy, vừa mới này còn không nhìn kỹ, bây giờ mới phát hiện cái thùng rách nát này được băng keo trong dán kín nắp đây.

Lâm Đăng dùng Phẫn khúc đao rạch ra băng dán, mở thùng giấy, sau khi nhìn thấy rõ bên trong có cái gì, sắc mặt lập tức thối thối.

Cảnh Mặc lặng lẽ đi tới, cúi xuống ngồi cạnh bên nhìn về phía cái hộp.

“Thần kinh, có cần thiết phải thế không.” Lâm Đăng bực tức cầm cái hộp nhỏ bên trong cái thùng ra, cũng là rách nát, cũng được dùng băng keo dán kín nắp đây.

Lại dùng đao rạch một đường, mở ra, lại thấy một cái hộp nhỏ rách nát khác bên trong.

Lâm Đăng khịt mũi, lần này trực tiếp dùng tay xé mở, dù sao cái hộp cũ nát như vậy, hai ba cái là mở banh.

“Nào tàn.” Tiếp tục xé mở.

“...” Xé!

“Mẹ kiếp!” Lâm Đăng bực mình, cầm đồ trên tay ném xuống sàn nhà, “Không xem, cái trò mấy trăm năm trước rồi, bên trong chắc chắn không có gì.”

Cảnh Mặc ngẩng đầu nhìn Lâm Đăng, đôi mắt chăm chú khiến hắn đỏ mặt tía tai.

Lâm Đăng hít sâu một hơi, đi tới ngồi xuống ghế sofa, cũng không nói gì, chỉ là vất tay đặt lên trên cổ nóng bỏng, cau mày ngây ngốc, trái tim trong ***g ngực giống như bị tiêm thuốc kích thích chạy đua không ngừng.

Cảnh Mặc đứng lên, đưa tay nhặt lên hộp giấy nhỏ bị Lâm Đăng ném xuống đất, không biết từ đâu cậu biến ra một cây sao mờ, chậm rãi mở từng tầng của cái hộp nhỏ bóc ra.

Động tác của cậu không nhanh không chậm, dường như cũng không háo hức muốn biết bên trong có cái gì, ánh mắt tập trung vào động tác trên tay. Lâm Đăng không tự giác mà ngẩn người nhìn xem Cảnh Mặc, đều nói đàn ông quyền rũ nhất là lúc làm việc, Cảnh Mặc tập trung làm việc dĩ nhiên cũng toát ra hơi thở hấp dẫn chết người, khiến Lâm Đăng mê mẩn choáng váng, nhìn cậu không thể nào di dời được tầm mắt.

Không biết qua bao lâu, đồ vật cuối cùng trong cái thùng đã xuất hiện trong tay Cảnh Mặc.

Cảnh Mặc cầm xem con chip nhỏ màu bạc, sau đó gắn vào chiếc đồng hồ trên cổ tay, màn hình đồng hồ loé lên, xuất hiện một thanh tải, Cảnh Mặc ấn vào phím, thanh tải lập tức biến mất không thấy, cùng lúc màn hình hiển thị một hình ảnh_____

Tân Minh ngồi bắt chéo chân trên một sân thượng cao ốc, bên người bao quanh một đám đông đúc tang thi cấp hai, lúc này mấy con tang thi ngoan hệt như những đứa nhỏ đứng phía sau cậu ta, không tru lên cũng không làm ầm ĩ, chỉ là vô tình lắc lư lắc lư, nhìn ngu ngốc, lại có vẻ đáng yêu.

“Lâm Đăng!” Trong màn hình Tân Minh hét lên.

Bởi vì tiếng hét này, Lâm Đăng đang ngẩn người nhìn Cảnh Mặc ngay lập tức tỉnh táo lại, hần bước lên trước, đứng bên cạnh Cảnh Mặc nghiêng đầu nhìn xem, “Ghi hình gì?”

“Tân Minh.” Cảnh Mặc chỉ chỉ vào thiếu niên trong đôi mắt tràn ngập hận thù trong đôi mắt xanh nói.

“Cậu ta?” Lâm Đăng nhăn mày suy nghĩ một lúc, “Bởi vậy mới không thấy...” Khó trách trên cái thùng này có mùi thối rửa, vậy, người đưa cái thùng này đến là cậu ta?

Tân Minh, cậu ta có khả năng tự do ra vào căn cứ sao?!

Sắc mặt Lâm Đăng đột nhiên khó nhìn.

“... Tao nhất định sẽ tìm đến mày, Lâm Đăng... Còn có mày, Cảnh Mặc, tao hận mày! Nhân loại, nhân loại ghê tởm, xuống địa ngục đi!” Tân Minh tức giận đỏ bừng khuôn mặt, hai mắt trừng to, trong đôi mắt màu xanh thậm chí hiện lên tia máu, biến thành màu đỏ tanh.

Lâm Đăng nhìn thoáng qua Cảnh Mặc, cậu em này rất bình tĩnh, nghe Tân Minh nói mấy lời ác độc khó nghe với mình những vẫn thờ ơ được, còn quay đầu nhìn lại qua Lâm Đăng, đôi mắt trong veo muốn trong veo cỡ nào cũng được.

“Tôi sẽ bảo vệ Đăng Đăng.” Cho đến khi đoạn ghi hình ngắn ngủi phát xong, bị Tân Minh nguyên rửa nhiều nhất chính là Cảnh Mặc ngược lại còn nhẹ giọng an ủi Lâm Đăng mặt mày tái mét.

Lâm Đăng lắc lắc đầu, đàn muốn nói gì thì chuông cửa lại vang lên.

Ding dong_____ ding dong_____ ding dong_____

62. Chương 62: Một Phút Mâu Thuẫn

Nghe tiếng chuông, Cảnh Mặc lập tức ngẩng đầu nhìn về phía cửa, lại liếc nhìn Lâm Đăng, thấy hần không nói chuyện thì định đi đến mở cửa.

“Đừng đi!” Vừa nghĩ đến bên ngoài cửa có thể là Tân Minh, mặt Lâm Đăng tái xanh, hần vội vàng kéo lấy tay Cảnh Mặc.

“Ừm~” Cảnh Mặc ngược lại là không có kiên trì, ngoan ngoãn đi trở về bên cạnh Lâm Đăng.

“Nếu anh nói, Tân Minh hiện đang ở căn cứ, em sẽ làm thế nào?” Lâm Đăng lo lắng nắm chặt tay Cảnh Mặc, ngoài ý muốn là, trong lòng bàn tay Cảnh Mặc thật ấm áp, phần ấm áp này thành công xoa dịu hần, khiến trái tim sợ hãi nhảy lên từ từ trở lại vị trí của nó, hô hấp dần dập nặng nề cũng dần dần trở nên nhẹ nhàng.

Đúng vậy, cẩn thận ngẫm nghĩ lại thực sự không có gì phải sợ, không phải chỉ là một tang thi thôi sao, không có khả năng đánh không chết, luôn luôn có điểm yếu, chỉ là tạm thời hấn không biết mà thôi. Lâm Đăng tự giễu lắc đầu, mình thế mà còn không thể bình tĩnh được sao.

“Tôi có cái này.” Cảnh Mặc lấy một khẩu súng lục màu xanh từ trong túi áo mình ra, ánh mắt nhìn về phía Lâm Đăng loé sáng lên, khoé môi hồng hơi cong lên, kết hợp với làn da trắng như tuyết, cực kỳ quyến rũ, Lâm Đăng nhìn thấy trong lòng lại động một tí, thiếu chút nữa ngay tại chỗ bỏ nhào lên cắn tới.

Gần đây mình sao càng ngày càng cơ khát, Lâm Đăng xấu hổ ho khan một tiếng, nhận lấy khẩu súng màu xanh trên tay cậu xem xét, “Vũ khí mới?”

“Phải, vừa làm ra được.” Cảnh Mặc cười cong ánh mắt thành lưỡi liềm, khảm ở trong đó là hai viên ngọc trai đen sáng ngời, nhìn về phía đôi mắt Lâm Đăng giống như một đứa trẻ đang mong chờ thưởng cho kẹo ngọt.

“Rất được, rất lợi hại.” Lâm Đăng sờ soạng mái tóc của cậu, tự đáy lòng tán thưởng, nghĩ chính mình còn là dựa vào kho vũ khí mới đạt được vũ khí năng lượng cao, Cảnh Mặc đã có thể đi trước nhiều năm nghiên cứu ra loại súng laser này, thật sự tuyệt vời.

Súng laser hồng ngoại, kiếp trước hấn từng thấy qua trên màn hình trong căn cứ, khi đó khẩu súng này tạo thành cơn chấn động rất lớn, gần như là đánh dấu thắng đó không gì cản nổi, có khẩu súng này, ai còn sầu lo có đạn hay không có đạn, cần quét đại quân tang thi chỉ là chuyện nhỏ, so với đao sắc bén hơn, bền, thuận tiện cầm tay, dễ sử dụng, nó không đòi hỏi bất kỳ kỹ thuật gì, nam nữ già trẻ đều có thể sử dụng, quả thực chính là vũ khí lợi hại giết tang thi!

“Tôi định sẽ thiết kế mạng lưới laser ở bên ngoài căn cứ.” Cảnh Mặc mỉm cười nâng lên độ cong.

“Tường laser phòng thủ? Em có thể làm đến trình độ này sao!” Lâm Đăng giật mình nhìn cậu, cái loại tường hồng ngoại được kiểm soát bằng trí não chỉ tồn tại trong bộ phim khoa học viễn tưởng ‘Resident Evil’, chẳng lẽ thật sự sẽ được xuất bản ra sao! Vậy căn cứ còn không phải là bất khả chiến bại?

Cúng không đúng, tang thi cao cấp có chỉ số thông minh cực cao vẫn dễ dàng thâm nhập vào, nhưng đối phó với số lượng tang thi triều cấp thấp kia vẫn rất dễ dàng.

Đây chẳng lẽ là chế độ cân bằng, bởi vì kiếp này tang thi quá mức nghịch thiên, cho nên khoa học kỹ thuật của nhân loại mới nhảy vọt nhanh chóng?

Ding dong_____ding dong_____

Chuông cửa vẫn cố chấp vang lên không ngừng, suy nghĩ của Lâm Đăng bị đánh gãy, sau đó vô thức nhìn vào cánh cửa đang đóng chặt, do dự, nghĩ rằng ít nhất thằng nhóc tang thi đó sẽ không có khả năng kiên nhẫn như vậy, vừa nãy trong đoạn ghi hình cậu ta cực hận Lâm Đăng và Cảnh Mặc.

Như vậy ngoài cửa chắc chắn là người khác, mà lạ, như thế nào hôm nay nhà mình lại náo nhiệt vậy!

Hấn không định lén lút nhìn từ cửa sổ, thoải mái đi tới cửa, đẩy cửa ra, xuất hiện phía sau cánh cửa không phải là Tân Minh, càng không phải là người nào đó hấn quen biết trong căn cứ, mà là một cậu nhóc mặt mũi trông đẹp trai.

“À, xin chào.” Cậu nhóc có chút sợ hãi rụt cổ nói.

Lâm Đăng lãnh đạm liếc nhìn cậu bé, “Cậu là ai?”

“Em...” Cậu bé còn chưa nói xong, đột nhiên nhìn về đằng sau Lâm Đăng, khuôn mặt ngay lập tức trắng bệch vô cùng, thậm chí ngay cả màu trên môi cũng biến mất.

Lâm Đăng nghi hoặc nhìn chăm chăm vào đôi mắt mở to của cậu bé, ở bên trong con ngươi trũng to là một gương mặt vô cùng tối tăm, lạnh như băng không có một chút biểu tình, giống như ác quỷ mới vừa trốn thoát khỏi địa ngục.

“Mặc Mặc?” Lâm Đăng lo lắng nhìn xem phía sau, nhìn thấy chỉ là một cậu em xinh đẹp trầm tĩnh ngoan ngoãn, không khác gì lúc bình thường.

Lâm Đăng cười sờ vào tóc cậu, cũng không nói cái gì, chỉ là nhìn vào mắt cậu mang thêm một tia tìm tòi nghiên cứu, Cảnh Mặc cắn môi khấn trương nhìn xem Lâm Đăng, nhìn kỹ còn phát hiện ở tận sâu trong đôi mắt cậu còn có chứa cảm xúc bất an thấp thòm.

“Không sao đâu, đừng sợ.” Lâm Đăng bắt lấy ngón tay lạnh lẽo của Cảnh Mặc, kéo cậu ôm vào người mình, sau đó mặt cậu không thiện nhìn về phía cậu bé kia, “Đừng đến làm phiền được không, chúng ta hình như không quen!”

“Không phải.” Cậu bé gần như muốn khóc, cậu đầy mặt sợ hãi trừng to đôi mắt nhìn vào Cảnh Mặc đang cúi đầu không nói chuyện trong lòng Lâm Đăng, lại hướng về phía Lâm Đăng nhỏ giọng cầu xin, “Van cầu anh, cứu cứu Đại thiếu đi!”

“Nói lộn xộn cái gì đó, Đại thiếu là ai, tôi quen biết sao?” Lâm Đăng nhướn cao một bên lông mày, dùng ánh nhìn kẻ thần kinh bỗng dưng xuất hiện trước mặt mình.

“Đại thiếu, đó là, đó là thiếu gia Cảnh Dục, van cầu anh cứu cứu anh ấy, đừng, đừng để cho Nhị thiếu tra tấn anh ấy...” Cậu bé càng nói càng nhỏ giọng, đến cuối cùng gần như là ngồi xuống trên mặt đất, ôm cuộn mình lại run rẩy.

“Cảnh Dục?!” Lâm Đăng cau mày, tiếp đó là tiếng cười từ chối cho ý kiến, “Tôi biết, giờ cậu có thể đi chưa.”

Đây là một câu tường thuật, không phải là câu nghi vấn.

Cậu bé sao có thể nghe không hiểu, cậu biết là Lâm Đăng đang đuổi mình, nhưng cậu vẫn cố gắng gượng gạo đứng lên, thậm chí kích động bắt lấy cánh tay Lâm Đăng, “Cầu, van cầu anh, khuyên, khuyên Nhị thiếu thả Đại thiếu, nói thế nào thì thiếu gia Cảnh Dục là anh trai cậu ấy mà, cậu ấy sao có thể nhẫn tâm như vậy_____cầu, cầu anh, Đại thiếu sẽ chết mất, không, ngay cả chết anh ấy cũng không chết được, van cầu anh, hum hum hum~”

Crack_____

Một âm thanh lưu loát vang lên ngăn cản lại cậu bé khóc lóc nói năng lộn xộn, cổ cậu bé không tự nhiên bị xoắn lệch ở một bên, mở to hai mắt nhìn chằm chằm nặng nề ngã xuống nền xi măng.

Cảnh Mặc rút ra một cái khăn tay màu xanh nhạt từ trong người, cẩn thận lau phần cánh tay của Lâm Đăng vừa mới bị cậu bé đó chạm vào.

Lâm Đăng thu tay mình về, nhìn về phía cậu bé vừa mới bị Cảnh Mặc đột ngột bẻ gãy cổ, nhợt nhạt nói, “Cái xác này làm sao đây, nó sẽ bốc mùi.”

Cảnh Mặc lại nắm lấy tay Lâm Đăng, cầm khăn cẩn thận lau, miệng còn không quên trả lời, “Tôi sẽ xử lý gọn, trước lau tay cho sạch đã, bản.”

“Tay của anh rất sạch.” Lâm Đăng ném tay Cảnh Mặc ra, cau mày nhìn cậu, “Em làm sao vậy?”

“Bản.” Cảnh Mặc nhất quyết không tha nắm lấy cổ tay Lâm Đăng, lần này là dùng lực, trên cánh tay của Lâm Đăng bị cậu chà lau đến ửng đỏ, thậm chí còn có chút đau nhẹ.

“Đủ rồi!” Lâm Đăng phát hỏa đẩy cậu một cái, lại đẩy không được, Cảnh Mặc ngược lên nhìn hắn, đôi mắt tối sầm, ở dưới ánh đèn mờ trong sân trông cực kỳ khủng bố.

Tim Lâm Đăng nhảy rớt một nhịp, nhìn Cảnh Mặc như vậy, chỉ cảm thấy có vách ngăn, “Em đang tức giận?”

Cảnh Mặc lắc đầu, vứt cái khăn trên tay, xoay người quay lưng lại với Lâm Đăng, cậu từ trong túi áo lấy ra vài viên bi nhỏ, sau đó bóp vỡ rải lên cái xác trước cửa, lại móc ra một cái túi gì đó, xé rách ngay lập tức rắc lên, tiếp, cái xác đó dưới tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được chậm rãi tan chảy ra, cuối cùng ngay cả dịch thi cũng bốc hơi mất, mặt đất sạch sẽ, không có bất kỳ dấu vết.

Toàn bộ quá trình Lâm Đăng đều chứng kiến, không biết tại sao, hắn hiện tại không dám như trước thân mật chà xát tóc Cảnh Mặc, hoặc nắm lấy tay cậu để sưởi ấm cho cậu.

Nhiệt độ tay của Cảnh Mặc theo tâm tình mà thay đổi, tâm tình xấu là lạnh như băng, tâm tình tốt thì rất ấm áp, Lâm Đăng biết lúc này tay Cảnh Mặc nhất định là lạnh giống như băng đá, nếu là bình thường hẳn nhất định sẽ đau lòng cầm lấy tay cậu, thế nhưng bây giờ...

Rõ ràng trước kia Cảnh Mặc cũng từng ở trước mặt hấn giết người, mà bản thân hấn cũng chẳng phải người thiện lương gì, giết người cũng không ít, nhưng lần này, Lâm Đăng không rõ được cảm giác lúc này, giống như là có ác quỷ từ đằng sau nhìn chằm chằm vào mình, toàn thân toát ra âm lãnh, cảm giác này rất khó chịu.

Lâm Đăng cương cứng mặt, sau đó hấn nói với giọng khô cứng, “Muộn rồi, em cũng nên về ngủ đi... Có một người nữa trong phòng, anh không ngủ được.”

Nói xong, kéo cửa đóng lại.

Lâm Đăng khó chịu đi vài vòng trong đại sảnh, cuối cùng là ném mình nằm lên ghế sofa, ngửa đầu hít sâu vài hơi, thế nhưng đôi mắt sâu hun hút đỏ của Cảnh Mặc vẫn cứ lượn lờ trước mặt hấn.

‘Sao em lại biến thành như vậy.’ Lâm Đăng đột nhiên ngồi dậy, nhìn xuống sàn lẩm bầm một câu, hấn thật sự không dám tin Cảnh Mặc ở trước mặt hấn cũng học được nguy trang, rõ ràng trước kia Mặc Mặc không muốn nói sẽ không nói, trong lòng nghĩ gì đều hiện lên trong mắt, Lâm Đăng chỉ cần nhìn chằm chằm vào đôi mắt đỏ một lúc, trên cơ bản có thể biết được cậu đang giận, vui vẻ, hay là vẫn đang mâu thuẫn.

Nhưng bây giờ, hấn thậm chí ngay cả nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ cũng không dám, hấn thực sự sợ khi nhìn thấy những thứ mình không muốn thấy.

Khó trách hôm nay Cảnh Mặc cư xử đáng kinh ngạc như vậy, thậm chí còn mỉm cười với hấn vài lần, thật sự là bất thường.

Sớm biết như vậy, dứt khoát đừng thay đổi thì tốt rồi, trước kia cậu tuy đem mình nhốt trong một thế giới riêng, nhưng cậu sạch sẽ, đơn giản, khiến người ta cảm thấy thực sạch thực dễ chịu, mà hiện tại, cậu khiến người ta thấy sợ hãi, cũng khiến Lâm

Đăng khó chịu cực kỳ.

Cũng không phải là Lâm Đăng trách cứ Cảnh Mặc giết cậu bé kia, nếu hôm nay trùng hợp đúng dịp tâm tình hấn không tốt, có lẽ sẽ vạ lây cổ đối phương, mà là chính bản thân Lâm Đăng.

Hơn nữa, sự thay đổi của Cảnh Mặc là quá nhanh, làm cho hấn không kịp thích ứng, hấn thậm chí còn nghĩ, có thể một ngày nào đó mình chọn cho Cảnh Mặc không vui, kết cục hôm nay của cậu bé đó sẽ thành là hấn, không, có khi còn thảm hơn.

Mọi thứ thay đổi, một người thay đổi, sẽ mang đến rất nhiều thứ thay đổi, cảm giác đau rát vẫn còn trên cánh tay, hôm nay Cảnh Mặc thực sự là rất khó hiểu, bởi vì cậu bé đó hướng hấn cáo trạng, cho nên cậu ta mới có thể giận chó đánh mèo lên người mình? Đây cũng quá là không phân phải trái đó! Từ bao giờ Cảnh Mặc thiếu kiên nhẫn như vậy, trong ấn tượng thì cậu ta không phải là người dễ bị chọc giận.

Lâm Đăng ngồi trên ghế sofa rất lâu, không thể cho phép có một nhân tố nguy hiểm không xác định tồn tại bên cạnh mình, Cảnh Mặc đã khiến mình cảm thấy nguy cơ, vì bảo trụ mạng nhỏ, mình không thể ở lại đây được nữa.

Bất cứ là ai sống lại một đời, luôn sẽ trở nên cực kỳ tiếc mạng, Lâm Đăng cũng không ngoại lệ.

Lâm Đăng là loại người nói là sẽ làm, sau khi hạ quyết tâm thì chuẩn bị hành động.

Thế nhưng trong một giây hấn mở cánh cửa ra, hấn lại hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Cảnh Mặc ôm đầu gối mình ngồi ở trước cửa, đầu hơi cúi xuống, mái tóc mềm mại treo hai bên má che khuất khuôn mặt cậu, im lặng, nếu không phải lớp vải trên đầu gối bị ướt nhẹ, Lâm Đăng sẽ cho rằng cậu đang ngủ.

Đèn trong sân đã tắt từ lâu, hiện tại là thời gian cúp điện của căn cứ, đèn trong phòng cũng không được bật.

Cảnh Mặc cứ như vậy ngồi ở nơi tối tăm lạnh lẽo này, quần áo vải dẹt mỏng bao lấy thân thể thon gầy, trông cô đơn lại tịch mịch, cậu không nói cũng không cử động, chỉ thỉnh thoảng có một giọt nước trong veo nhỏ lên đầu gối, khiến mảnh vải dẹt đó lại ‘ấm’ một chút.

“Mặc Mặc.” Tim Lâm Đăng bị đâm đau, ngay lập tức ngồi xổm xuống ôm lấy thân thể bị gió đêm thổi thành lạnh băng kia vào lòng, “Đừng khóc, anh xin lỗi.”

“Đừng sợ tôi.” Đáp lại hắn là giọng nói khô khốc lại mang theo chút nghẹn ngào.

“Ha ha, nghĩ linh tinh gì đó, sao anh phải sợ em?!”

“Đừng đi.”

“Rồi, anh đã nói với em là không đi mà.”

Quá nhạy cảm, Cảnh Mặc thật sự quá nhạy cảm, cho dù là trong lòng Lâm Đăng suy nghĩ cái gì, hoặc muốn làm gì, đều bị cậu cảm nhận được, Lâm Đăng tự nhận bản thân không chế cảm xúc rất tốt, hắn không phải là loại người đem hết tâm sự của mình viết lên mặt.

Đôi mắt đầy phức tạp nhìn xuống Cảnh Mặc, Lâm Đăng khe thở dài, sờ sờ tóc cậu không nói gì thêm.

63. Chương 63: Tẩy Lễ Trưởng Thành

Đêm nay Lâm Đăng còn là nhượng bộ, hắn không hỏi Cảnh Mặc về chuyện của Cảnh Dục, đây là chuyện nhà của bọn họ, hắn là một người ngoài không quản được mà cũng không nghĩ quản.

Về phần Cảnh Dục như thế nào bị Cảnh Mặc thần không biết quỷ không hay cầm tù trong căn cứ, Lâm Đăng không muốn nghĩ sâu hơn, càng nghĩ sâu chỉ biết khiến mình thêm phiền não.

Hai người bọn họ luôn có một tấm màn ngăn cách, Lâm Đăng hoàn toàn không thể tin tưởng được Cảnh Mặc, tự nhiên cũng có thể hiểu được Cảnh Mặc có vài hành vi lừa gạt hắn, nhưng chính hắn cũng không làm được, sao có thể yêu cầu người khác đi làm.

Đến lúc ngủ, Lâm Đăng nằm dưới mặt đất, nhường chiếc giường lại cho Cảnh Mặc, mỹ kỳ danh viết là nằm trên đất mát mẻ, dễ dàng duy trì đại não tỉnh táo.

Cảnh Mặc cũng không phản đối, ngoan ngoãn đi tắm rửa sạch sẽ rồi nằm lên giường.

“Căn cứ có rất nhiều kẻ hở.” Lúc nửa đêm, Lâm Đăng lặn qua lộn lại thật lâu, đột ngột nghẹn ra một câu như vậy, hắn biết Cảnh Mặc không ngủ, trên giường truyền lại tiếng hít thở lúc dài lúc ngắn, chốc lát lại dồn dập lại chốc lát nhẹ nhàng, có chỗ nào giống đang ngủ chứ.

Mà sự thật đúng là thế, Cảnh Mặc nằm thẳng, đôi mắt trong suốt rõ ràng nhìn lên trần nhà tối om, những đêm trong qua khứ cậu luôn mở mắt ‘ngủ’ trong bóng đêm như vậy, lẻ loi một mình, cậu cho rằng vĩnh viễn mình sẽ luôn như thế, mãi cho đến khi Lâm Đăng xuất hiện, sau đó tất cả mọi thứ bị đánh vỡ... Dù cho trên giường phủ lên người tấm chăn thật dày thật mềm mại, nhưng cậu vẫn không thể cảm nhận được nửa điểm ấm áp, cả người giống như ngủ ở hầm băng rét lạnh thấu xương.

Lâm Đăng nằm nghiêng người đưa lưng về phía bên giường, nâng tai nghe ngóng một lúc thật lâu, cũng không nghe thấy đối phương đáp lại, qua một lát, đợi đến khi hắn từ bỏ ý định nói chuyện, nhắm mắt tính toán ngủ một giấc ngắn, Cảnh Mặc đột nhiên lật người.

Ván giường phát ra tiếng lắc rung nhẹ, sau đó là tiếng dép lê ma sát trên mặt đất, ánh trăng màu bạc thông qua khe hở của rèm cửa lặng lẽ chui vào, đánh vào bức tường màu trắng, kéo cái bóng của Cảnh Mặc đang đứng ra thật dài.

Lâm Đăng giật mình nhìn lên cái bóng đen trên vách tường đối diện, trái tim đánh lên nhịp trống, dồn hết sức mới nén lại được dục vọng muốn quay người lại, chỉ nhắm mắt giả vờ đã đi vào giấc ngủ.

Tiếng bước chân cách hắn ngày càng gần, ngay lúc đi qua hắn, Cảnh Mặc tạm dừng một lúc, cúi đầu nhìn thoáng qua hắn, sau đó vòng qua đỉnh đầu hắn đi vào trong phòng tắm, mãi đến khi cửa kính bị kéo đóng, Lâm Đăng mới thở ra một hơi, hai tay gối lên sau đầu đổi thành tư thế nằm thẳng.

Bên trong phòng tắm truyền ra tiếng nước róc rách liên tục, một lát sau tiếng nước ngưng lại, thế nhưng không có nghe thấy tiếng cửa kính chuyển động, Lâm Đăng kỳ quái lật người, đưa mắt nhìn thẳng vào phương hướng phòng tắm, bên trong đó vẫn tối đen như mực không có một tia âm thanh, khiến người có ảo giác là bên trong đó không có ai.

Lâm Đăng ngồi dậy, mắt nhìn lên trần bị xóc lên một bên ở trên giường, thò tay qua chạm, còn có chút độ ẩm, Cảnh Mặc thực sự vừa ngủ ở đây, không phải là hẩn nằm mơ.

Tại sao không đi ra?

Lâm Đăng trong lòng nghi hoặc, cũng xóc chăn lên đi về phía phòng tắm, khi hẩn mở cửa kính ra, lập tức bị bóng người chống tay trên bồn rửa tay phía trước làm cho hoảng sợ.

Người trước mặt lưng bởi vì động tác mà cong thành độ cong căng chặt, hai bên vai nhô cao ra ngoài, đầu hơi cúi thấp, mặt và tóc bị nước dội cho ầm ướt, không ngừng có giọt nước lăn theo cằm của cậu nhỏ xuống nhỏ vào bồn rửa tay.

Có lẽ Cảnh Mặc nghe được động tĩnh, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào bóng Lâm Đăng đứng đằng sau mình trong gương, khàn khàn thốt lên, “Tôi rất mệt, tâm mệt.”

Lâm Đăng không nghĩ tới cậu có thể nói, trong lòng nặng xuống một chút, nhưng trên mặt lại không biểu lộ ra gì chữ ừ một tiếng, ôm hai tay trước ngực tựa người vào khung cửa, hẩn cũng xem Cảnh Mặc, thông qua gương nhìn xem gương mặt trắng trẻo đầy giọt nước.

Cảnh Mặc cúi đầu, giơ tay trái lau đi nước trên mặt mình, dừng một chút, sau đó mở ra vòi nước, rửa ngón tay mình thật nhiều lần.

Ào ào một trận nước trôi đi, cậu lại ngẩng đầu lên, nhìn mình và Lâm Đăng trong gương, đột nhiên cười, nụ cười đó như gió thoảng qua trên mặt nước, gợn lên lớp sóng nhẹ, sạch sẽ không một chút tạp chất_____ngôi sao loé lên ánh rạng đông mờ nhạt, trong gió rét đột nhiên nở hoa, tươi cười như vậy, tựa hồ như toàn bộ thế giới trước mắt bừng sáng lên.

Nụ cười ngắn ngủi, chỉ trong một cái chớp mắt biến mất không một dấu vết.

Lâm Đăng nhìn người xoay lại, Cảnh Mặc biểu tình trầm tĩnh, gần như nụ cười lúc nãy của cậu chỉ là ảo giác.

“Anh có phải cảm thấy, tôi rất, xa lạ.” Cảnh Mặc bước từng bước đi tới, đứng ở trước mặt Lâm Đăng, cậu bây giờ đã cao lớn hơn Lâm Đăng, chỉ là vóc dáng gầy nên làm cho Lâm Đăng xem nhẹ chiều cao của cậu, trong lòng vẫn còn cảm thấy cậu nhỏ, là cậu em.

Lâm Đăng lắc đầu, cười vô tư, “Mặc kệ là thay đổi như thế nào, em không phải đều là Cảnh Mặc sao?”

Cảnh Mặc chống một tay bên cạnh vai Lâm Đăng, nghiêng đầu cúi sát nhìn chăm chú vào đôi mắt của Lâm Đăng, tập trung một chút, nhẹ giọng nói, “Ánh mắt của anh không phải nói là như vậy.”

Cơ thể vốn thả lỏng của Lâm Đăng đột nhiên căng cứng lên, hẩn nhìn xuống đất trốn tránh, mí mắt rũ xuống che khuất đôi mắt mình, “Đi ngủ đi.”

Lần này Cảnh Mặc không nghe theo ý tứ của Lâm Đăng, ngược lại vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa hai má của Lâm Đăng, chậm, lại chậm, ngón tay lưu luyến kéo dài vài lần tới cạnh môi Lâm Đăng.

“Em đang chọc lừa!” Lâm Đăng ảo não túm lấy tay Cảnh Mặc, lời kia vừa thốt ra, chính hẩn cũng tự sốc, hít sâu một hơi, hẩn buông ngón tay của Cảnh Mặc ra, “Em còn nhỏ, dừng lại đi ngủ đi.”

“Anh sợ tôi sao.” Cảnh Mặc cắn môi nghiêng đầu theo dõi đôi mắt Lâm Đăng, hẩn chuyển sang đầu, cậu nhìn theo sang đó; Lâm Đăng cúi đầu, cậu liền dùng tay kẹp cằm hẩn nâng đầu lên, một giây cũng không thả lỏng theo dõi hẩn.

Loại cảm giác này thực sự rất xấu, Lâm Đăng có một loại ảo giác bị đối phương nhìn trộm tâm tư, mà hẩn chán ghét nhất, chính là cảm giác như vậy.

“Đủ!” Lần này Lâm Đăng thực sự phát hỏa, đôi mắt đỏ ngầu giận dữ, giơ tay tát mạnh lên mặt cậu.

‘Ba’ một tiếng giòn tan, trên gương mặt trắng nõn của Cảnh Mặc in lên một dấu tay màu đỏ hết sức rõ ràng, có thể nhìn thấy được Lâm Đăng dùng bao nhiêu sức lực.

Lâm Đăng không ngờ rằng mình sẽ ra tay mạnh như vậy, lập tức đánh mặt của Cảnh Mặc sưng lên, hấn há miệng, cổ họng muốn thốt ra an ủi lại thốt ra ác liệt, “Cậu cho rằng có thể nhìn thấu tôi sao, còn muốn kiểm soát tôi? Tôi nói rõ cho cậu biết, ông đây cả đời này còn chưa sợ bất cứ ai, được, cậu không đi, tôi! Đi!”

Hai chữ cuối cùng, Lâm Đăng gần như hét lên, hấn thô bạo đẩy ra Cảnh Mặc, thậm chí không thèm nhìn cậu một cái đi thẳng về cửa sổ trong phòng.

Ngay khi hấn mở ra cửa sổ, gió đêm lập tức đánh tới, khiến cho đầu óc đang bốc lửa của hấn nguội đi một chút, động tác dừng lại, lạnh giọng nói, “Giao tình của chúng ta cũng dừng lại ở đây, thuận tiện nhắc nhở cậu một câu, đã quá muộn để chỉnh đốn căn cứ, cậu tốt nhất là rời khỏi nơi này, nếu tôi đoán không sai thì Tân Minh đã trà trộn vào rồi.”

Nói xong, hấn không chần chờ thêm nghiêng người nhảy xuống, ngay khi gió lạnh đập vào mặt hấn, trong đầu hấn hiện lên một đôi mắt màu xanh nhìn thấy ở dưới gầm giường.

“Lâm Đăng.” Một lực mạnh nắm lấy cánh tay hấn, Lâm Đăng đang bước nhanh theo phản xạ vùng khuỷu tay đánh tới, khi đối phương né qua, lại nghiêng người, chân nện từ trên cao xuống, lần này là nện trúng vật.

“Ah_____anh ăn gian!” Nhóc tang thi bị đá ngã xuống mặt đất cười hì hì ngời, ngửa đầu nhìn lên Lâm Đăng, mong chờ đề nghị nói, “Nếu anh cũng ghét cái tên Cảnh Mặc kia, chúng ta liên thủ hợp tác có được không?”

“Không có hứng.” Lâm Đăng lạnh mặt cự tuyệt, trong lòng lại nhẹ nhõm một hơi, may mà tên này bị hấn dẫn dụ đi ra đây.

“Thế thật là đáng tiếc mà.” Tân Minh ngồi trên mặt đất, nhìn thanh niên đi càng lúc càng xa, vội vàng hô lên, “Chờ tôi giết Cảnh Mặc, báo thù, tôi sẽ nói cho anh cách để giết tôi.”

Bước chân Lâm Đăng dừng lại một chút, lệch nửa đầu muốn nhìn lại phía đằng sau, cuối cùng vẫn là gương ép lại động tác quay đầu, không nói một lời bước đi lên phía trước, hấn dự định tìm một góc nào đó ở gần cổng ra vào căn cứ nghỉ ngơi một đêm, hôm sau dùng số tích phân còn lại mua một chiếc xe ra khỏi căn cứ, sau đó, sẽ không bao giờ quay lại nữa.

**

Lâm Đăng đi, Cảnh Mặc giống như một đứa trẻ bất lực dựa vào vách tường trượt ngồi xuống sàn gạch lạnh, vừa khóc vừa gọi cha ơi, trên mặt cảm giác đau rát, nhưng không quan tâm đến mặt đất băng lạnh.

Khóc một hồi, cậu cuộn tròn cơ thể nằm trên nền gạch lạnh, khoé mắt không ngừng rơi nước mắt xuống, cơ thể run rẩy một chút, cậu càng ôm chặt hơn, cả người thu hẹp lại thành một đoàn, vẫn lạnh, toàn thân trên dưới giống như là ngâm bên trong nước đá.

Mỗi một người đều có giới hạn cấm kỵ, mà cấm kỵ của Lâm Đăng lại rất quái lạ, hấn chán ghét bị người khác nghiên cứu khám phá, mà những ai đối với hấn làm như vậy trên cơ bản đều đã chết trên tay hấn, trừ Cảnh Mặc, cậu là ngoại lệ, cũng có thể nhìn thấy được vị trí của cậu trong lòng Lâm Đăng như thế nào, nhưng Lâm Đăng thực sự tức giận, không giết không có nghĩa là tha thứ, hấn cần là một đứa trẻ ngoan có thể an ủi tâm linh kinh hãi hoảng sợ của hấn, chứ không phải là một người đàn ông khiến hấn cảm thấy nguy hiểm.

Lâm Đăng là một người rất cao ngạo, kiếp trước là vậy, kiếp này vẫn không đổi.

Khi tia nắng ban mai ấm áp của sáng sớm hoà quyện với cơn gió đêm lạnh, căn cứ Thiên Minh đón chào một ngày mới, mà ngày này, vẫn chưa bước đến được cơ hội Thiên Minh chuyển đổi và rực rỡ trong tương lai.

Ngay sau đó, từ trong một con hẻm sâu liên tiếp truyền đến tiếng kêu thảm thiết triệt để đánh thức thành phố vẫn còn nằm trong giấc mơ ngọt ngào, tiếng còi cảnh báo vang lên không ngừng, âm thanh bén nhọn liên tục phủ xuống bao lấy khoảng khắc an bình ngắn ngủi của thành phố.

Mà bên kia, ánh nắng mặt trời ấm áp chạm nhẹ vào khối cơ thể lạnh lẽo nằm trên nền gạch, thanh niên tóc đen phủ đầy nước mắt trên mặt.

“Nhị thiếu, nhị thiếu! Chuyện lớn không tốt...” Đồng hồ điện tử trên cổ tay thanh niên không ngừng nhấp nháy ánh sáng xanh, âm thanh nôn nóng của Ngô Hàn vọng lên trong không gian yên tĩnh nhỏ hẹp này.

Mí mắt Cảnh Mặc giật giật, lông mi ẩm ướt dính lại với nhau, ánh sáng chiếu rọi tới, trên gương mặt trắng nõn lại hạ xuống bóng râm hình quạt, ‘cánh bướm’ run nhè nhẹ, thoát nhìn mỏng manh, nhưng vào giây phút cậu mở mắt ra, đôi mắt đen như vực thẳm sâu hút lại giống như ác quỷ đào thoát khỏi địa ngục khiến người nhìn thấy phải run sợ.

Cậu từ từ chống lên cơ thể đứng dậy, không biết từ khi nào trên gương ở bồn rửa mặt xuất hiện mấy dòng chữ viết bằng máu đã khô cần _____ quý khóc nhè, càng khóc khiến người thật xót xa, nhưng anh sẽ không bỏ qua cho cứng đầu, ngày mai cứng chết chắc rồi. (Tân Minh)

Cảnh Mặc hơi mím môi, cầm lấy cái chai rỗng không còn nước rửa tay đập vỡ gương, cùng lúc với âm thanh vỡ vụn của thủy tinh, đôi mắt của Cảnh Mặc càng thêm sâu thẳm kinh hoàng hơn.

“Lần.cuối.cùng.” Cậu nhấn mạnh từng âm tiết.

‘Lần cuối cùng cái gì?’ Trong mơ hồ, một gió nội dịu dàng quen thuộc từ nơi xa xôi nào đó nhẹ nhàng trôi tới.

“Lần khóc cuối cùng, lần cuối cùng nghĩ đến cha.” Lại một cái nện xuống, lần này mặt gương hoàn toàn biến thành bụi thủy tinh, sau đó những mảnh vụn đổ ụp xuống.

Mà giọng nói của người cha cũng triệt để biến mất, trong lòng như mảnh trống rỗng, cậu biết cái giọng nói tưởng tượng của ‘cha’ từ nay về sau không còn nữa, mà cậu tự hôm nay trở đi, sẽ không còn là thiếu niên dễ dàng bị tổn thương.

Đèn xanh trên đồng hồ vẫn còn nhấp nháy, nhân cầu Cảnh Mặc chuyển chuyển, nâng lên cổ tay, ra lệnh cho cấp dưới của mình, nói: “Số bốn lui lại.” Dừng một chút, cậu nói thêm một câu, “Mang theo Cảnh Dục.”

64. Chương 64: Tang Thi Quạ Xuất Hiện

Khi thăm họa lần thứ hai ập xuống, Lâm Đăng đã không còn ở lại nơi này, hắn không muốn làm cứu thế chủ gì đó, hắn chỉ là một người bình thường, một người bình thường tìm mọi cách để bảo vệ mạng sống của mình mà thôi.

Căn cứ đại loạn, Lâm Đăng liền thừa dịp lộn xộn lấy đi một chiếc xe việt dã, hắn dự định đi huyện Lâm Viên, nơi đó còn có một cái kho gạo đang chờ hắn, đằng sau huyện Lâm Viên là núi, có núi tức là có nước, có cá, đó là một nơi tốt, hoang vu, không có kiên trì rất khó có thể tìm thấy.

Lâm Đăng tính toán ở lại đó một thời gian, trong khoảng thời gian ngắn này hắn không nghĩ sẽ gia nhập bất kỳ căn cứ nào, thật đúng là, kiếp trước đã quen với cuộc sống mỗi ngày bắp bênh, bây giờ kêu hắn ổn định ở trong căn cứ lại không quen nổi, luôn cảm thấy cuộc sống thiếu cái gì đó, sống quá nhàm chán, đây gọi là gì nhỉ, đồ đê tiện? Chịu không nổi mỗi ngày tốt đẹp, ngược lại mong muốn cuộc sống đầy rẫy hiểm nguy, Lâm Đăng cũng thấy mình say rồi.

Xe chạy được nửa đường, đột ngột không có dầu, rò ga vài lần vẫn không được, cuối cùng ra khỏi xe kiểm tra mới phát hiện đồng hồ đo dầu bị hỏng, bởi vậy hắn luôn lấy làm lạ vì sao kim vẫn nằm ở vạch đỉnh.

Không có cách nào, chỉ có thể từ bỏ chiếc xe này chuyển sang đi bộ, lần này hắn đổi đường, sợ rằng phải gặp lại băng đảng thần kinh Na Cẩn Du kia, thanh danh tập đoàn cướp mạt thế cũng không phải là nói chơi, nếu đụng trúng, trong lúc nhất thời rất khó mà thoát thân, kiếp trước Na Cẩn Du tiếp nhận căn cứ

H thị từ ông già của cậu ta, lập tức tiến hành điều chỉnh lớn, trước khi vào căn cứ phải thông qua ba cửa, cửa một: bắn súng, cửa hai: cửa người đẹp, cửa ba, ha ha, cửa nam nhân.

Dựa theo lập luận không biết xấu hổ của Na Cẩn Du, đó chính là, anh hùng chẳng những phải chống lại cám dỗ của đàn bà, càng phải thể hiện ra sự dũng cảm kiên trì, nếu như người ở cổng thứ ba bị người ngắt cúc hoa, thực xin lỗi, nếu người vẫn khăng khăng muốn gia nhập căn cứ của bọn họ, người sau này cũng là được dùng tương tự vậy, nhờ ơn tình thần lãnh tụ của Na nhị thiếu chiếu soi, căn cứ H thị không những nhiều cướp, đồng tính cũng không ít.

Đó là lý do tại sao, những người sống sót vừa nhìn thấy căn cứ H thị lập tức bay đường vòng.

*

Ánh nắng chói chang, xác chết thối rửa trên mặt đất bị nướng thành dầu thối, dính dấp tràn lan khắp trên mặt đường nhựa, chỉ có một nửa trên người được bọc trong lớp da thối rửa mỏng manh, nửa phần dưới hoàn toàn bị tan hết, ngay cả xương cốt chỉ còn lại có vài đoạn.

Lúc Lâm Đăng đi qua, có vài con còn cố cử động được, không ngừng vẫy vẫy cổ, ngang đầu xấu xí hú lên với hắn.

Hắn không thèm để ý cười nhạt, cầm Viêm bạo cung đùa nghịch trên tay, lại từ mặt đất nhặt lên một chuỗi ngọc trai bắn thử, rút sợi dây ra, giữ lại hạt ngọc trai làm đạn cho ná cao su. [Ex: ở mấy chương trước Ex đã minh họa hình Viêm bạo cung hình dạng là ná cao su rồi nhé]

Pop, pop, pop, dây da bị kéo căng, lại nhanh chóng bắn ngược trở về, phát ra một âm thanh ngắn ngủi.

Một, hai, ba... Những con tang thi không bị bắn trúng đầu, không cam tâm từ trong cổ họng rách nát gào thét lên, sau đó từng con lại nằm sấp về lại mặt đất, không còn động tĩnh.

Lâm Đăng cầm ná cao su chơi quên cả trời đất, cây ná này không hổ là sản phẩm xuất ra từ kho vũ khí, dùng hết sức thuận tay, dây da muốn kéo cỡ nào thì dài cỡ đó, độ bền cao, uy lực dũng mãnh, mấy con tang thi này cơ bản mặc cho hắn bắn thủng sọ.

Đợi đến khi trên mặt đất không còn con tang thi nào có thể cử động, Lâm Đăng còn chơi chưa chán, nắm nắm hai viên ngọc trai còn sót lại trong lòng bàn tay, đặt chúng nó vào trong miếng da bọc đạn, dùng lực kéo căng dây da, nhắm ngay đám quạ không ngừng lượn thấp trên trời.

Một tiếng pop nhỏ vang lên, hai con quạ ở hai hướng khác nhau té lên vài tiếng, sau đó lần lượt té rớt trên mặt đất.

Wow _____wow _____wow _____

Trên bầu trời vang lên âm thanh thô khan của đám quạ, thỉnh thoảng còn có vài cọng lông màu đen bay xuống, cọng lông sáng bóng ánh lên, thậm chí còn mang theo điểm đỏ, trong lòng Lâm Đăng cả kinh, thâm kêu không tốt, không dám chơi nữa, lấy ra lựu đạn hạt nhân để lên miếng da bọc đạn, nhắm vào con quạ mất đồ đang lao xuống về phía hắn.

Bang_____một tiếng nổ lớn, lấy con quạ đó làm điểm giữa của vụ nổ, hơn mười con quạ đen bay gần nó nhất biến thành đám sương mù màu đỏ đen, những nhúm lông khét hôi bay loạn xuống, những con quạ gần đó không bị thối trúng kêu lên một tiếng, một con hung ác đập cánh bay đến vai của Lâm Đăng, vừa muốn hung hăng mổ vào cổ hắn, giây tiếp theo đã bị một ánh sáng đỏ xuyên thủng vào đầu nó.

Lâm Đăng rõ ràng cảm nhận được một cảm giác đốt cháy nóng rực ở cổ, hắn cau mày quét xuống con quạ trên vai, lại nhìn theo tia màu đỏ, cơ hồ không nhìn thấy điểm cuối của nó, chỉ nhẹ nhàng di chuyển, lại một tang thi quạ đang vỗ cánh chậm rì rì bay lại đây bị tia đỏ xuyên qua cắt ngang thân thể, nó cứ như vậy ở trên không trung bị chia làm hai phần, một trước một sau lộn bộp rớt xuống đất.

Những con khác ở trước mặt cũng lần lượt chết theo kiểu này, đều bị tia đỏ chém qua cơ thể chết tươi.

Tang thi quạ xuất hiện khiến Lâm Đăng rất ngoài ý muốn, cái loại sinh vật biết bay này tồn tại luôn khiến những người sống sót rất đau đầu, chúng nó có thể nói là đông đảo không đếm hết, khó phòng bị, hơn nữa

so với tang thi còn linh hoạt và nhanh nhẹn hơn, bắn súng kém, cần bản không bao giờ đánh trúng chúng nó.

Tuy nhiên, virus tang thi không phải tất cả các loại sinh vật có thể thừa nhận nổi, đa số các giống loài dính phải virus này đều chết, là chân chính chết đi, không phải trở thành các xác không hồn.

Mà quạ đen quen ăn thịt thối, là thân thể tuyệt vời để virus tang thi ký sinh ngoại trừ con người.

Đã bắt đầu sao? Nhân loại sắp phải đối mặt với thảm hoạ lớn...

Lâm Đăng nhìn các mảnh thi thể của tang thi quạ trên mặt đất, khi có khi không kéo dây da trên ná.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, cho đến khi một đôi tay vòng qua eo hắn, hơi thở nhẹ nhàng phả vào trên cổ, ấm áp, cũng có ngứa ngứa.

“Sao em lại tới đây?” Lâm Đăng không cần phí sức quay đầu lại, hắn biết người đứng phía sau là ai.

Người đứng sau không trả lời, chỉ duỗi dài tay ra lôi lôi kéo kéo dây da trên mu bàn tay hắn, sau đó nắm lấy ngón tay hắn lắc lắc.

Đây là _____ làm nũng?

Trong đáy mắt Lâm Đăng cuối cùng cũng lộ ra ý cười, thực tế là qua một thời gian dài như vậy, nên tiêu giãn cũng đã tiêu, đối với bộ dạng ngoan ngoãn đáng yêu này của Cảnh Tiểu Mặc, hắn thực sự là không thể kháng cự.

Cảnh Mặc dùng khuôn mặt mình cọ a cọ lên cổ hắn, lại quyết môi đỏ thắm dò hôn lên cằm hắn một cái.

“Được rồi, Mặc Mặc.” Lâm Đăng ghen cười nửa ngày, cuối cùng nhịn không được cười lớn tiếng, kéo người lên đứng trước mặt mình, nhìn sâu vào đôi mắt tring suốt rõ ràng ấy, tự nhiên cũng không bỏ qua lo sợ nghi hoặc bất an giấu nơi đáy mắt, trái tim Lâm Đăng không hiểu sao bị bóp đau một chút, giờ tay chạm vào nửa khuôn mặt đã không còn sưng lên kia, dường như là nghĩ về cái gì, ý cười trong mắt hắn bỗng nhiên tiêu tán không còn sót lại chút dấu vết nào, trên mặt lại treo biểu tình lạnh nhạt quen thuộc, “Anh chưa từng sợ bất cứ ai, luôn luôn không có, trước không có, sau này lại càng không có, nếu em muốn ở lại bên cạnh anh, đừng nghĩ đến việc kiểm soát anh, anh sẽ không nghe mệnh lệnh của bất cứ kẻ nào, cũng sẽ không để bất cứ ai trói buộc anh, nghe hiểu không?”

“Tôi không.” Cảnh Mặc ưỡn khuỷu cúi đầu.

“Không có là tốt.” Lâm Đăng cầm tay cậu, đưa tay còn lại vuốt thẳng những sợi tóc lộn xộn của cậu, sau đó kéo cậu chậm rãi bước lên phía trước, “Em đi bộ đến?”

Nghe được giọng điệu của Lâm Đăng đã trở nên ôn hoà, Cảnh Mặc lập tức ngẩng đầu lên, cắn môi cười cực kỳ vui vẻ, cậu dùng sức lắc đầu, “Lái xe đến, nhưng mà nửa đường đột nhiên hết dầu.”

Trùng hợp vậy, xe của cậu ta cũng hết dầu? Lâm Đăng lắc lắc đầu, nở nụ cười không lên tiếng.

“Cầm chơi đi.” Đột nhiên Lâm Đăng đưa Viêm bạo cung trên tay cho cậu, lại lấy ra vài trái đạn hạt nhân.

Cảnh Mặc thực ngoan nhận lấy, cất vào trong túi đeo bên hông của mình, sau đó lại nắm chặt tay của Lâm Đăng, cười tươi lộ ra răng nanh nhỏ xíu màu trắng sáng.

Lâm Đăng dám nói, cậu em này cười giống như là mình vừa được cho rất nhiều tiền vậy, ngay cả ánh mắt trời chói mắt cũng không lấn át được ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt cậu ta.

**

Vào buổi tối, hai người tìm được một cái cây to, trèo lên ngồi trên cành cây to khoẻ nhất, Lâm Đăng nhường lại vị trí có thể ngồi dựa vào thân cây cho Cảnh Mặc, bản thân lại chuyển ra ngồi thẳng lưng, người ngoài nhìn xem tư thế ngồi trông mệt mỏi của hắn lại cảm thấy không khó chịu, tất nhiên, có điểm dựa vào tốt nhất.

“Tuỳ hứng, cứ như vậy bỏ lại căn cứ mà đi, những người đó làm sao đây?” Lúc nói chuyện, Lâm Đăng cố tình nhích chân xoay người, vừa lúc đối diện với Cảnh Mặc đang dựa vào thân cây.

“Bọn họ cũng rút lui, tôi nên giao phó cũng đã giao phó, phía sau không cần tôi tự đi làm.” Cảnh Mặc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tối như mực, tiếc là, một ngôi sao cũng không tìm thấy.

“Còn Thiên Minh?”

“Đương nhiên sẽ cướp về.” Cảnh Mặc đột nhiên nhào vào trong lòng của Lâm Đăng, sau đó ôm cổ hắn cười không ngừng, “Đăng Đăng sợ sau này một chỗ không có nơi để nghỉ ngơi sao, đừng lo lắng nha, người của chúng ta sẽ canh chừng Thiên Minh, bản vẽ thiết kế Thiên Minh tôi đã vẽ rất lâu, Thiên Minh sẽ ngày càng tốt lên...”

Cảnh Mặc càng nói càng nhỏ giọng, cuối cùng mí mắt rũ xuống mơ mơ màng màng ngủ đi.

Lâm Đăng ôm chặt Cảnh Mặc, cúi đầu nhìn xuống một lúc, nhích lại gần hôn một cái lên khuôn mặt mịn màng đó, rồi ôm cậu đổi một tư thế ngồi khác, lần này biến thành hắn dựa vào thân cây, mà Cảnh Mặc thì dựa vào trong lòng hắn.

Cảnh Mặc vẫn luôn nhắm đôi mắt, hô hấp dài đều, không hề có dấu hiệu sẽ tỉnh lại, xem ra cậu em này đã thực sự mệt mỏi, Lâm Đăng có chút đau lòng ôm cậu vào sát một tí.

Trong lòng có một người cảm giác thật tốt, Lâm Đăng ngủ luôn cảm thấy trong lòng ấm áp, có lẽ đây là cuộc sống mình mong muốn, hắn thậm chí có một ý niệm _____ cứ như vậy trôi qua thực sự là rất tốt, mang theo Cảnh Mặc, có lẽ sẽ thật sự sống vô cùng tự do tùy hứng đến giây phút nhân loại giành được chiến thắng.

Tiết tấu của thế giới này nhanh hơn kiếp trước rất nhiều, Lâm Đăng cảm thấy, có lẽ kết quả _____ cuối cùng là nhân loại chiến thắng hay diệt vong, không bao lâu nữa sẽ biết được.

Hắn kiếp trước là tiếc nuối là không cam tâm, cũng sẽ kết thúc trong kiếp này.

Khi hô hấp của Lâm Đăng dần đều, Cảnh Mặc lặng lẽ mở mắt, thân thể không di chuyển nằm dựa vào trong lòng hắn, thực ngoan, thực sự rất ngoan. Cậu biết chỉ có thể ngụy trang thành như vậy, Lâm Đăng sẽ thích, sẽ nguyện ý gần gũi mình, thế cũng tốt, một ngày nào đó cậu sẽ khiến cho Lâm Đăng thích toàn bộ con người mình, mà không phải chỉ là cái người ngoan ngoãn nghe theo hắn.

Cậu thích Lâm Đăng, thực sự rất thích, thích đến mức nếu rời khỏi một giây thì trái tim sẽ hốt hoảng, trong tim sẽ trống rỗng, giống như là mất đi tất cả, chỉ khi hắn luôn ở cạnh bên mình, mới cảm thấy an tâm, giống như trong lòng vừa được rót vào một ly sữa nóng, cảm giác ấm áp tràn ra ngoài.

Cậu nhớ chị Tam Thủy đã nói qua, yêu một người là trong trái tim tràn đầy cảm giác như vậy, lúc ở cùng nhau, hắn chính là cả thế giới của người, lấp đầy trong tâm trí người, khiến người căn bản không thể nghĩ đến những chuyện khác được ngoài hắn, khi tách ra, người giống như bị mất đi linh hồn, lập tức không tìm thấy mục đích sống.

Cha cũng nói, thích cái gì, phải đi giành lấy, chỉ có nắm chặt trong tay mới là của riêng mình, muốn cái gì đó hoàn toàn của riêng mình thì phải khắc dấu hiệu của mình lên đó, để cho tất cả mọi người biết đó là của người, để bọn họ không có lý do gì cố gắng đánh cắp.

Một khi chiếm được điều yêu thích đó, phải bắt buộc đem giấu nó đi, giấu ở một nơi chỉ có một mình mình biết, khiến tất cả mọi người không thể tìm thấy nó, vậy mới hoàn toàn là của người.

Còn nên nghe những gì khác, cậu đều đã nghe, đều đã nhìn nhiều lắm, trước kia không suy nghĩ về nó bởi vì không có hứng thú, bây giờ cậu đem hết tất cả chúng nó lôi ra khỏi đầu, cẩn thận nhặt từng mảnh nghiên cứu từng cái một.

Làm thế nào để cho một người hoàn toàn thuộc về mình? Đó là, vậy...

Cảnh Mặc lặng lẽ lấy một cái chai nhỏ từ trong túi áo ra, bên trong chứa đầy chất lỏng màu xanh, đây là phát minh của cậu về nước hoa ru ngủ, tiếp xúc với không khí sẽ bốc hơi ngay lập tức, đối với thân thể người không có hại, nhưng khiến cho người ngủ thật sự rất sâu.

Lúc này đã đêm khuya, ánh trăng lạnh lẽo như nước, ánh sáng phủ xuống giống như một tầng lụa trắng rũ lên trên cây, khuôn mặt của Cảnh Mặc cũng bị ánh trăng soi vào càng thêm trắng, cậu hơi ngửa đầu nhìn

trầm ngâm nhìn vào gương mặt đang ngủ của Lâm Đăng, nhìn chốc lát, đột nhiên cúi đầu, cất chai nhỏ vào trong túi vải, lại không yên lòng kéo đóng lại thật kín.

Lâm Đăng bị động tác rất nhỏ của người trong lòng làm lay tỉnh, mở choàng mắt, đôi mắt tỉnh táo cúi đầu nhìn xuống Cảnh Mặc, “Sao vậy?”

Hành động này không giống như người vừa mới thức dậy, nhưng không có nghĩa là hắn không ngủ được, đây là thói quen của hắn, giấc ngủ cạn, hơi có động tĩnh nhỏ ngay lập tức có thể cảnh giác.

“Ừm, có chút lạnh.” Cảnh Mặc phối hợp rụt rụt thân thể.

“Ừ, anh ôm chặt em, mau ngủ đi, ngày mai còn phải đi cả ngày đường.” Nói xong, hắn lại nhắm mắt lại, không qua bao lâu, tần suất hô hấp đều đặn quy luật, đại não lần nữa chìm vào trạng thái ngủ.

Ex: Mặc Mặc hắc hoá ~ còn đâu Mặc Mặc manh moe của mị nữa TT_____TT

65. Chương 65: Gặp Gỡ Người Quen

Trời còn chưa sáng hẳn, Lâm Đăng đã tỉnh dậy, cúi đầu nhìn xuống Cảnh Mặc trong lòng, cậu ngược lại ngủ đến bất tỉnh nhân sự, miệng còn lẩm bẩm muốn ăn chocolate.

Thấy hình ảnh này, Lâm Đăng không tự giác cười lên tiếng, may mà ngày trước hắn cướp được rất nhiều, mà bản thân hắn cũng không thích ăn, cho nên bây giờ trong kho hàng còn tồn rất nhiều.

Lâm Đăng không nói hai lời, lập tức từ không gian lấy ra một thanh chocolate đen, bóc lớp giấy thiếc bên ngoài xong thì nhét vào miệng Cảnh Mặc.

Cảnh Mặc bị động tác của hắn làm tỉnh dậy, mơ màng mở to hai mắt, nhìn thấy là Lâm Đăng mới thuận theo há miệng ngậm thanh chocolate kia, nhưng chỉ dùng đầu lưỡi liếm liếm, thì bị cái đắng làm cho nhăn trán, qua loa nuốt nó xuống, hốc mắt đỏ ửng nhìn sang Lâm Đăng, bộ dạng như vừa bị nuốt thuốc độc, “Đắng, vị sữa.”

“Anh xem xem.” Lâm Đăng nhắm mắt lại, dạo một vòng trong kho hàng, cũng không tránh né cậu lấy ra một hộp tơ lụa hương vị chocolate sữa.

Cảnh Mặc đối với ảo thuật của Lâm Đăng cảm ra đủ mọi thứ dường như đã thấy thành quen, hiện tại nhìn thấy hắn từ trong không khí biến ra chocolate, cũng không quá ngạc nhiên, chỉ là ôm lấy cái hộp đó như bảo bối không buông tay được.

Lâm Đăng vỗ nhẹ vào vai cậu, nhảy xuống cây trước, sau đó đứng dưới gốc cây nhìn xem Cảnh Mặc, chờ đợi cậu xuống.

Cảnh Mặc cũng nhảy xuống, vững vàng đáp xuống ngồi xổm trên mặt đất, Lâm Đăng bước tới kéo cậu lên, hai người cùng nhau ngồi ở gốc cây, Cảnh Mặc mở nắp hộp chocolate ra, lấy một viên chocolate bóc vỏ, đưa tới bên miệng Lâm Đăng.

Lâm Đăng lắc đầu, “Em ăn đi, anh còn chưa đói bụng.”

Cảnh Mặc gật gật đầu, tự để vào miệng mình ngậm.

“Em trước cứ ngồi đây ăn, anh đi lên phía trước nhìn xem.” Lâm Đăng nhìn chằm chằm trạm xăng dầu ẩn ẩn phía xa, không chậm trễ một giây phút đứng lên, lúc nói câu này thì người đã bước đi được nhiều bước.

Cảnh Mặc nghe ngay lập tức đóng lại nắp hộp, ôm nó chạy theo nắm chặt bàn tay Lâm Đăng.

Thấy Lâm Đăng nhìn sang, cậu biểu lộ có chút chột dạ mím mím môi, nhỏ giọng nói, “Tôi đi với anh.”

“Ừm.” Lâm Đăng cũng không phản đối, hắn biết bản lĩnh của Cảnh Mặc không kém, hoàn toàn không cần phải lo lắng cho cậu?

“Đến phía trước nhớ phải cẩn thận một chút.” Lâm Đăng nhìn không được nhấc nhở một câu, xung quanh trạm xăng thường xuyên tồn tại rất nhiều nguy hiểm không biết được, cẩn thận luôn luôn đúng.

Cảnh Mặc gạt đầu, đem hộp chocolate bỏ vào túi mang theo, lại lấy ra khẩu súng laser nắm chặt trong lòng bàn tay.

Lâm Đăng thấy cậu đã chuẩn bị tốt, vừa lòng cong lên khoe miệng, kéo cậu đi về phía trước.

Tới gần, Lâm Đăng mới phát hiện trạm xăng này không đơn giản chỉ là trạm xăng. Đằng sau nó có một quảng trường đậu xe rất lớn, chỗ đó ngang dọc rất nhiều xe khách đường dài, còn có vài chiếc xe tải và xe oto, lại nhìn vào bên trong, có vài trò giải trí, nhà hàng và siêu thị...v.v Tóm lại, đây chính là trạm trung chuyển cho những người đi du lịch xa.

Lâm Đăng nhìn thoáng qua Cảnh Mặc, dùng lực nắm chắc tay cậu, ngay sau đó buông ra ngay.

Cảnh Mặc biết ý của Lâm Đăng, cho nên lần này cậu dứt khoát không quán lấy tay hắn, ngược lại rút miếu đao ở sau lưng ra, đi nhanh bước lên đứng trước Lâm Đăng.

Tại một nơi không biết được tình huống, sử dụng đao quả thực an toàn hơn dùng súng nhiều lắm, tiếng súng quá lớn, nó có thể làm kinh động đến người sống sót hoặc tang thi ở đây.

“Anh đi siêu thị thu thập một vài thứ gì đó, em đến nơi khác xem thử đi.” Lâm Đăng hạ thấp giọng nói với Cảnh Mặc ở đằng trước.

Cảnh Mặc dừng chân lại, nghiêng người giơ tay ra hiệu OK với hắn.

Quân chia làm hai hướng, miễn cho bị một lưới bắt hết, đây là một trong những thủ đoạn lính du kích thường dùng, đương nhiên sự thật cũng chứng minh, chiến lược này dùng rất là tốt.

Lâm Đăng từ trong kho vũ khí lấy ra Phấn khúc đao, nắm trong tay nhảy vào giữa bãi xe khách, lợi dụng những thân xe vừa to lớn vừa dài nằm hỗn độn che giấu cơ thể mình.

Trên đường đi, khí tức người sống làm những hành khách tang thi trong xe khách đang ‘ngủ ngon’ lần lượt thức giấc, một con xương gò má lồm vào, ánh mắt thối vàng, da khô, tóc vừa vàng vừa ‘nữ tính’ dán sát vào kính cửa sổ xe, đối với Lâm Đăng ở phía dưới gào thét không ngừng, kính xe bị nó đập bang bang, tiếng vang của tang thi xung quanh cũng ngày càng nhiều.

Hô_____hồ_____hồ_____

Khạc_____khạc khặc_____khạc khặc_____

Đủ loại âm thanh âm ỉ khó nghe không chịu nổi cô đơn vang lên trong khu vực này, tiếng rít gần xa theo từng bước chân kéo dài, Lâm Đăng mặt không đổi sắc đẩy nhanh hơn tốc độ, siêu thị lớn nằm ở cuối vài chiếc xe khách này, đi vài cánh cửa xoay rẽ một cái là tới nơi.

Trước kia Lâm Đăng từng tới nơi này, đối với bố trí cũng biết được một chút. Nhưng mà lần đó là đi theo một đoàn lớn lui lại, mọi người khi đó đoạt vật tư rồi đi, hoàn toàn không biết nơi này là rốt cuộc có người hay không, đương nhiên lúc đó là mạt thế sơ kỳ, vật tư còn chưa bị lấy sạch, người sống sót cũng không có điên cuồng như vậy.

Lần này tình huống thế nào hắn không xác định được, nói chung cũng là hai kiếp có khác biệt quá lớn.

Sau khi đi qua chiếc xe khách màu trắng, đột nhiên một bàn tay hư thối màu xanh vươn ra kéo lấy mắt cá chân Lâm Đăng, Lâm Đăng cau mày nhìn lại, đồng thời dùng sức bước lên phía trước vài bước, cưỡng ép lòi con tang thi đó ra. Sau khi kéo ra, Lâm Đăng mới phát hiện đầu con tang thi này chỉ có một lớp da, thảo nào lúc này không có ngay lập tức nhào tới cắn hắn, hoá ra ‘thân thể không tiện hành động’ đó mà.

Cười một tiếng, Lâm Đăng bỏ một đao vào cổ con tang thi gầy nhom chỉ còn chút da xương này, nó cuối cùng hoàn toàn không nhúc nhích, thế nhưng bàn tay vẫn còn cố bám vào trên mắt cá chân của Lâm Đăng.

Lâm Đăng ngồi xổm người xuống, dùng sức tách mở cái tay nắm chặt như kìm sắt kia, khi đứng dậy, lại phát hiện lối đi phía trước đã bị một đám đông tang thi ngăn chặn. Vài con lắc lắc loạng choạng bước tới, vừa đi vừa gào rú lên hưng phấn, vừa đẩy nhanh hơn tốc độ đi qua đây.

Boong_____

Trên xe khách truyền đến âm thanh nặng nề, Lâm Đăng giật mình giờ Phán khúc dao lên, ngẩng đầu nhìn lên, lập tức chống lại một đôi mắt đỏ thối.

Tang thi cấp ba!!

Tang khi không có cho hắn thời gian để khiếp sợ, lao người nhảy lên hung dữ nhào tới hắn.

Lâm Đăng ngay lập tức nằm sấp xuống, người lặn qua gầm xe kế bên, hung hiểm thoát khỏi đòn tấn công đầu tiên của tang thi cấp ba.

Mày nghĩ rằng tao còn sợ mày chắc! Lâm Đăng cắn chặt răng, nín thở núp dưới gầm xe, nhanh chóng đem Phán khúc dao trên tay đổi thành hạt nhân Desert Eagle.

Đội chốc lát, âm thanh của tang thi bên ngoài đột nhiên càng thêm kịch liệt, thậm chí còn nghe thấy tiếng boong boong vang của khi tang thi cấp ba nhảy trên đỉnh xe trước mặt.

Lâm Đăng hí hóp, đầu để một bên lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Đội thêm lát, không có tiếng tang thi quỳ xuống đất muốn bò vào trong, càng không nghe thấy tiếng boong boong nhảy lên của tang thi cấp ba, ngược lại không ngừng nghe được tiếng vật thể nặng rớt đập xuống đất.

Chuyện gì đây?

Lâm Đăng đang muốn bò ra ngoài xem tình hình, liền bị một bàn tay phía sau nắm được chân, hắn theo phản xạ đạp tới, bàn tay kia dường như đoán được hành động của hắn, lập tức rút về, do đó hắn không đá trúng cái gì.

Nhìn lạt, lợt vào trong đôi mắt hắn là một gương mặt quen thuộc.

Cảnh Mặc giờ tay làm hiệu cho hắn im lặng, cũng bò vào trong, nằm sấp bên cạnh hắn, đôi mắt màu đen nhìn vào hắn giống như là đang nói_____có người đến.

Cảnh Mặc nhíu nhíu mày, không tiếng động hỏi_____là người ở đây sao?

Cảnh Mặc lắc đầu_____chỉ mới tới.

Lâm Đăng hơi an tâm, vậy thì chắc chắn không phát hiện ra bọn họ.

Hai người nín thở lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài, không qua bao lâu, tiếng tru thấp của tang thi thể nhưng biến mất, trong thời gian này không có nghe thấy tiếng nói chuyện, càng không nghe tiếng súng nổ, hiển nhiên là những người này chọn lựa vũ khí lạnh, đúng là một đám người rất thận trọng mà.

Khó trách con tang thi cấp ba kia không nhảy xuống dưới, thì ra là nghe được khí tức nồng đậm của con người ở cách đó không xa.

“Nơi này trông như không có người.” Một giọng nam trầm thấp đột nhiên vang lên, cùng với tiếng bước chân da da da, một đôi giày da nam xuất hiện trước mặt Lâm Đăng.

“Phải, có người thì sẽ không có nhiều tang thi như vậy.” Một giọng nói nhỏ nhẹ khác lọt vào tai, nhưng rõ ràng là giọng nói của nam giới.

“Ở đây nghỉ một đêm?” Lần này là một giọng nữ cao.

“Tất cả đều nghe theo thái quân.” Giọng này thì lộ vẻ chân chó rất nhiều, cũng là nam, hơn nữa còn là đàn ông trung niên.

“Biến qua một bên đi Độc tử, bớt bày cái dạng này với lão nương đi, chị không có hỏi chú, chú trả lời làm cái quái gì?”

“Hắc hắc~” người đàn ông kia ngượng ngùng cười thoáng qua.

“Quân Quân.” Lần này giọng nói nhẹ nhàng hơn rất nhiều, vẫn là giọng nam giới.

“Lý Nguyên, anh vừa chết ở đây vậy?”

“Hả? Anh vừa mới đi chung quanh nhìn xem, có vẻ như không có vấn đề gì.” Giọng nam nhẹ nhàng kia không có để ý đến giọng hối hả của cô gái, kiên nhẫn trả lời câu hỏi của cô, giọng nói còn mang theo sự sung nịch ai cũng có thể nghe ra.

“Thái quân, bà chị tha thứ cho anh Nguyên đi.” Là giọng nam nhỏ nhẹ trước đó.

“Hừ, ai nói lão nương tha thứ cho anh ta? Lý Nguyên, tôi nói cho anh biết, cái gì của tôi là của tôi, anh cùng với thằng nhóc thối tha không biết xấu hổ kia mất đưa mày lại một lần nữa, tôi đập nát trứng của anh!”

“Quân Quân~” Thanh niên tên Lý Nguyên kia cười khẽ một tiếng, cũng không biện hộ thêm gì, chỉ là bất đắc dĩ kêu tên của cô.

Trốn dưới gầm xe dĩ nhiên Lâm Đăng cũng nghe thấy giọng nói của cô gái, nói không ngạc nhiên là giả, bây giờ chỉ mới hơn có một năm, cô bé đã thay đổi lớn như vậy, chắc, rất được, nói chuyện có khí thế có mạnh bạo, xem ra là thật sự có được chút bản lĩnh.

Đúng lúc này, giọng nam nhẹ nhàng đột nhiên cười nói một câu, “Hai vị dưới gầm xe, không muốn ra hít thở không khí sao?”

Lâm Đăng dè dặt súng laser trên tay Cảnh Mặc, bò ra ngoài trước, người bên ngoài đứng tụ lại, trên đỉnh xe khách còn có một đồng người ngồi, nhân số khá ấn tượng, cũng khó trách có thể dễ dàng giải quyết sạch đám tang thi này.

“Haha, sao anh Nguyên biết có người núp dưới gầm xe?”

“Đúng thế, tụi em không cảm nhận được.”

“Anh nhìn thấy sao?”

“Lúc vừa mới đến cũng chỉ lo chém tang thi, không chú ý đến.”

Lâm Đăng không để ý đến những người này, rất bình tĩnh phủi phủi bụi đất trên người.

Cảnh Mặc sau đó cũng bò ra, đứng lên tùy ý phủi phủi trên người, đi đến bên cạnh Lâm Đăng, hơi cúi thấp đầu bộ dáng như sợ gặp phải người lạ.

“Yo, nhìn thật đẹp trai nha, hey, cái cậu cúi đầu khăng định là vưu vật.” Một thanh niên mắt dài mi cong cười tùm tùm xem hai người, diện mạo của anh ta phải nói là rất xứng đôi với âm thanh.

Lâm Đăng ngẩng đầu lên nhìn xung quanh một vòng, trong đó đáng chú ý nhất là thanh niên có sẫm hình cánh bướm đầy màu sắc trên cổ, một đôi mắt dài đào hoa, bộ dáng đúng chuẩn Playboy.

“Nam thần!” Một giọng nữ vang dội thực kịp thời phá vỡ bầu không khí giăng co của hai bên.

Lâm Đăng cong cong khoé miệng, quay đầu nhìn thấy một thiếu nữ tóc ngắn mặt đầy phấn khích chạy tới trước mặt hắn.

“Ah, em đã nghĩ rằng không còn cơ hội gặp lại anh nữa!” Hiên Quân Quân vô cùng vui mừng chớp lấy cánh tay Lâm Đăng, cảm giận nói, “Anh biết không, em bây giờ không còn sợ giết người nữa, đúng thế nha, cái sự kiện lần trước, cũng không biết em lo sợ gì nữa, anh biết bọn khốn này khi đó bắt nạt em thế nào đâu, hừ, nhưng sau đó em đem bọn họ tính sổ hết!”

Một đám đàn ông to cao xung quanh không tự giác mà rút lui cổ lại, trong lòng không ngừng kêu khổ, cô nhóc nhỏ này lúc mới tới có bao nhiêu là đáng yêu, thế nhưng hiện tại, đây chính là Diệt Tuyệt sư thái mà, khụ khụ, tất nhiên những lời này chỉ có thể nói lên sau lưng.

“Thái quân.” Một người đàn ông trung niên bộ dáng lôi thôi, diện mạo đáng khinh đi đến gần, cẩn thận cười làm lành nói, “Bà chị mau nhìn xem bên kia, anh Nguyên ghen tị.”

“Anh ta ăn giấm cái gì hả!” Hiên Quân Quân khinh thường bĩu môi, một hộ anh em tốt vô vô vai Lâm Đăng, lớn tiếng nói với người xung quanh rằng: “Đây là nam thần của tôi, sau này ai dám bắt kính với anh ấy, lão nương đá nát trứng của kẻ đó ngay tại chỗ, sau đó cắt dưa chuột của kẻ đó nhét vào mồm của chính kẻ đó.”

Một trận gió lạnh thổi qua, đàn ông chung quang đều không tự giác kẹp chặt hai chân, đây mà là con gái đó hở! (_) có cần hung tàn như thế không.

“Quân Quân~” Lý Nguyên bắt mãi gọi lớn tiếng.

Hiển Quân Quân đảo mắt vẫn như trước lời anh ta đi, nhìn về phía thanh niên bên cạnh Lâm Đăng, đúng lúc Cảnh Mặc cũng ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi mắt đen láy như hút tầm mắt nhìn của người khác.

“Ah, thật đẹp!” Hiển Quân Quân mở to hai mắt khen ngợi một câu thật lòng, lau đi vệt nước đáng ngờ ở miệng, dừng một chút, giống như là đang suy nghĩ cái gì, cô lập tức chuyển đầu nhìn nhìn chung quanh, đối với đám đàn ông không ngừng nuốt nước miếng bởi vì nhìn thấy khuôn mặt của Cảnh Mặc, hung hăng đe dọa, “Ai dám đánh chủ ý lên cậu ấy? Hả, ai dám! Lão bà của nam thần chị đây để cho đám lợn ngu ngốc mấy người dám nghĩ đến sao?”

Nụ cười trên gương mặt Lâm Đăng cứng đờ, xấu hổ há miệng, vừa định mở miệng thì bị Hiển Quân Quân ngăn cản, đây mà tôi biết mà, ngài đừng giải thích, giải thích chính là che giấu, che giấu chính là sự thật.

Ngược lại Cảnh Mặc là cười đến vui vẻ, hai tay ôm lấy cánh tay Lâm Đăng, đôi mắt cực kỳ trong sáng và ngây thơ, đen láy sáng ngời nhìn thẳng vào Lâm Đăng khiến hắn tức giận mà không nói được.

“Thái quân, anh Nguyên cũng đang nghĩ cậu ta.” Người đàn ông trung niên thực không phúc hậu bán luôn đại ca nhà mình.

Hiển Quân Quân lập tức tiến chế độ cuồng sát, tức giận lao qua, đối với Lý Nguyên đang ngây người nhìn Cảnh Mặc hung hăng đập mấy phát, thấy Lý Nguyên vẫn chưa bỏ ý định nhìn xem Cảnh Mặc, Hiển Quân Quân trực tiếp bay lên đá...

Trong không khí dường như là vang lên âm thanh cái gì đó đổ vỡ.

Lý Nguyên thật sự không ngờ rằng cô sẽ đá chỗ đó, gặp người ôm chặt lấy quần của mình, trán toát đầy mồ hôi lạnh.

“Hừ!” Hiển Quân Quân hừ nặng vài tiếng, kéo Lâm Đăng và Cảnh Mặc quay trở về.

“Anh Nguyên, có muốn đuổi theo đem thái quân về không?” Người đàn ông trung niên lại lui về, đi đến bên cạnh Lý Nguyên tiếp tục phát triển tinh thần chân chó.

Lý Nguyên liếc mắt nhìn gã một cái, đứng thẳng lưng lại như bị kéo cái gì đó, lại hút một ngụm khí lạnh, âm thanh cũng không còn nhẹ nhàng như mới đầu nữa, đối với gã chân chó nghiêng răng mắng, “Cút, lại tìm xui cho ông nữa, ông CMN thiện chú!”

66. Chương 66: Tương Lai Sợ Hãi

Hiển Quân Quân mang theo hai người của của quẹo quẹo đi trong bãi xe phế liệu này, từ lúc cô gái đi khỏi tầm mắt đám người Lý Nguyên thì tinh thần trở nên sa sút, cúi đầu chỉ lo dẫn đường, còn đâu bộ dáng nữ hán tử kiêu ngạo như lúc này.

Lâm Đăng cũng không nói, chỉ nhìn theo bóng dáng bé nhỏ phía trước mình mà trầm ngâm, ba người trầm mặc đi trong chốc lát, mãi cho đến khi ở phía trước xuất hiện một cái ao hồ màu đen, Lâm Đăng mới bắt ngờ kéo giật cô lại.

“Sao thế?” Hiển Quân Quân kinh hồn chưa kịp tỉnh táo nhìn Lâm Đăng, cô đang thất thần đột nhiên bị Lâm Đăng bắt lấy, bị giật sợ là có.

Lâm Đăng nhíu chặt mày nhìn về phía hồ màu đen và mực nước khá tràn lên, trầm giọng nói, “Có biết là vừa nãy xem chút đã bị động vật biến dị bắt đi.”

Hiển Quân Quân gật gật đầu, hứng thú đá đá cục đá cuội dưới chân, “Biết chứ, gần đây còn có người phát hiện một con tang thi cá, nhảy vọt ra từ bên trong nước, nếu không phải người đó phản ứng mau, sợ rằng nửa bên mặt đã bị cắn trúng.”

“Thật?” Biểu tình của Lâm Đăng nhợt nhạt, nhìn không thấy bất cứ điều gì, thế nhưng Cảnh Mặc ở bên cạnh hắn lại cẩn thận phát hiện trong mắt hắn loé qua lo âu.

“Làm sao vậy?” Cảnh Mặc lặng lẽ cầm tay Lâm Đăng, trong con ngươi đen nhánh chứa đầy quan tâm.

Trái tim Lâm Đăng ấm áp lên, lật tay cầm lấy tay Cảnh Mặc, lặng lẽ nhéo nhéo, miệng chỉ nói một câu cho có lệ, “Không có gì.”

Cảnh Mặc nghiêng đầu, im lặng lắc lắc tay hắn, hết thấy đều không nói gì cả.

“Haha.” Lâm Đăng nhin không được cười lên, buông tay Cảnh Mặc ra, lại vỗ nhẹ lên vai cậu, “Anh nói chút chuyện với Quân Quân, em qua kia ngồi chờ anh đi.”

Cảnh Mặc dõi theo tầm mắt hắn về phía tầng đá cách đây vài chục mét, hơi mím môi, sau đó rất kiên định lắc đầu.

“Nghe lời.” Lâm Đăng đặt hai tay lên trên vai cậu, đẩy cậu qua hướng bên đó.

Cảnh Mặc cúi đầu đứng bất động tại chỗ, không nói chuyện, cũng không ằm ỉ, cả người bắt đầu bốc lên ‘khí đen’, lộ ra một cỗ khí chết chóc tối tăm.

Lâm Đăng nhíu chặt mày nhìn cậu, cậu em này đôi khi thật ngoan, có đôi khi lại ngoan cố như trâu, thật sự khiến hắn vừa yêu vừa hận, không biết làm thế nào với cậu mới tốt.

Thôi, dù sau hắn hỏi cũng không có gì đáng xấu hổ, chẳng qua là sợ Hiến Quân Quân trước mặt người lạ nói chuyện không thả lỏng ra thôi.

“Gần đây sống thế nào?” Lâm Đăng quay đầu hỏi Hiến Quân Quân đang thần thờ, hỏi to giọng.

Hắn cũng mặc kệ có Cảnh Mặc bên cạnh hay không, coi như là vô hình đi, cái gì cũng chôn trong lòng, cậu nghe được cũng chẳng có gì quan trọng.

“A?” Hiến Quân Quân không đoán được là Lâm Đăng sẽ đột nhiên hỏi một câu như vậy, nhất thời có chút bất ngờ, cô là cũng đang tâm sự đầy người, qua rất lâu mới mơ hồ gật đáp, “Tạm tạm, ừm, rất tốt.”

“Tốt.” Lâm Đăng gật đầu.

“Đúng rồi.” Hiến Quân Quân giống như là bừng tỉnh, đột nhiên nhìn chằm chằm, “À mà, còn chưa kịp nói cảm ơn với anh, nếu không có anh...” Nói đến đây đột nhiên cô gái đỏ bừng đôi mắt, nước mắt lăn ra khỏi hốc mắt, bộ dáng như muốn khóc không kìm nén.

Lâm Đăng cũng biết, thiếu nữ nhất gan yếu đuối của năm đó có thể biến được ra dáng dấp của ngày hôm nay, chắc chắn trong đó phải ăn khổ rất nhiều.

“Muốn khóc thì khóc đi.” Lâm Đăng cũng không an ủi, hắn đối với bất kỳ ai trên thế giới này luôn tồn tại cảnh giác, phòng bị, cô gái này là ngoại trừ Cảnh Mặc, là người thứ hai khiến hắn có ấn tượng tốt, nói thế nào, hắn đều hi vọng Hiến Quân Quân sẽ sống hạnh phúc, hắn cũng biết, trong mặt thế này cái chữ ‘hạnh phúc’ đối với nhân loại mà nói thì cỡ này xa xỉ.

Hiến Quân Quân nín khóc mỉm cười, lau đi những giọt nước mắt không kịp rơi xuống, chỉ vào Lâm Đăng nói to: “Lão nương sao có thể khóc chứ!”

Lâm Đăng cong cong khoé miệng, lặp lại khen lời khen, “Tốt.”

“Lý Nguyên là tên cực kỳ khốn kiếp.” Tức giận trong lòng Hiến Quân Quân còn chưa trút ra hết, nhắm mắt lại rống to cổ họng, coi như là trút ra cho hết.

“Quân Quân, nói ai thế?” Một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến từ phía sau Lâm Đăng.

Hiến Quân Quân mở to hai mắt hung dữ nhìn người đi tới, không quan tâm đến anh ta, thoải mái mở rộng hai tay, mong chờ nhìn về phía Lâm Đăng, “Nam thân, em có thể ôm anh một cái không?”

Lâm Đăng nhíu nhíu mày, khẽ gật đầu, bước tới vừa định giang hai tay thì bị một người xô ra, lui vài bước, thật vất vả mới đứng vững thân thể, còn chưa kịp phục hồi tinh thần thì nghe thấy tiếng bật cười của cô gái bên cạnh vọng tới.

Hiền Quân Quân chuyển đôi mắt nhìn vào người thanh niên đẹp trai trầm tĩnh này, ngẩng đầu lên đối với anh ta cười khúc khích, thấy đối phương bối rối nghiêng đầu, cô lại cố tình chếp chếp nước bọt cắn bản không có chảy ra, còn vươn ra móng vuốt nhéo nhéo khuôn mặt của đối phương, “Wow, người đẹp đến cửa, tôi được kéo kéo!”

Khoé môi Cảnh Mặc cong lên, lại đưa đôi mắt đen sáng tới gần cô, miệng lại nói một câu rất có ý khiêu khích, “Đằng Đằng là của tôi.”

Câu này nói rất nhẹ, nhẹ đến mức không được coi như một câu tuyên bố, chỉ có nhìn vào đôi mắt cậu, người mới biết được cậu nói lời này có bao nhiêu nghiêm túc.

“Phúc hắc?” Hiền Quân Quân chớp mắt, nhỏ giọng đáp lại một câu, vừa định thò móng vuốt liều chết một phen ăn đậu hũ trên thắt lưng cậu, người lập tức bị Cảnh Mặc đẩy ra.

Cảnh Mặc đi đến đứng đằng sau Lâm Đăng, còn cố ý cúi đầu, là không muốn để cho Lâm Đăng tìm tòi nghiên cứu tầm mắt chống đối của mình.

Hiền Quân Quân tâm tình rất tốt vẫy tay ra hiệu cho Lý Nguyên, Lý Nguyên ngay lập tức lấy lòng đi qua, cẩn thận vây quanh ôm lấy bảo bối tiểu cô nãi nãi của anh ta, đảm đương làm cái đệm dựa lưng cho cô.

“Nam thần, lão bà của anh thật đáng yêu, thay em cảm ơn cái kéo lúc nãy, được cậu ấy ôm như vậy, chắc chắc, tâm tình của em tốt lên hẳn, ha ha ha.”

Lý Nguyên ai oán cúi đầu nhìn xuống cô gái nhỏ vừa đáng yêu vừa đáng giận trong lòng mình, giật giật môi, cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ thở dài.

“Đưa chìa khoá cho tôi.” Hiền Quân Quân rất có phong thái đàn anh giơ tay mình lên.

“Chìa khoá gì?” Lý Nguyên đầu đầy mờ mịt.

“Chìa khoá xe!” Hiền Quân Quân chui ra khỏi cái ôm của Lý Nguyên, trước đó còn không quên hung hăng cho anh ra một khuỷu tay.

“Tuân mệnh, thái quân.” Vì lấy lòng Hiền Quân Quân, Lý Nguyên cũng học hỏi mấy câu của đám chó săn kia.

Hiền Quân Quân nhận lấy cái chìa khoá xe, đi lên nhét vào trong tay Lâm Đăng, nể nể nói, “Em biết nam thần không thích nhất là đi chung với cả đám người, đây, đây là chìa khoá xe, coi như là em đưa cho nam thần làm tạ lễ, lễ vật không đáng là gì, nhưng nặng ở tấm lòng, anh không cần chính là không nể mặt em, mặc kệ là anh có xe hay không xe, có nhiều chiếc vẫn luôn tốt hơn đúng không, lỡ như một chiếc đột ngột bị hỏng, còn có một chiếc dự trữ, chiếc xe này đã được qua cải tạo tỉ mỉ, lượng dầu tiêu hao thấp, bình xăng cũng lớn, trước đó nửa đường còn thêm một lần dầu, sau đó cũng không chạy bao xa, hẳn là còn đầy, nam thần nhận lấy cứ yên tâm sử dụng.”

Lâm Đăng nhìn nhìn chìa khoá xe trong tay, gật đầu, không có từ chối.

“Là chiếc xe màu đen kia, không có tên, trước kia em gọi nó là tiểu hắc, đúng không, Nhị cầu tử.” Nói xong còn cho người phía sau một khuỷu tay.

Lý Nguyên đau đến nhe răng, cong lưng, ôm bụng, âm thanh gần như là thốt ra từ kẽ răng, “Anh không tên là Nhị cầu tử!”

“Sao, anh còn có ý kiến, không thích cái tên tôi lấy cho anh?” Hiền Quân Quân chống nạnh hai tay, trừng mắt nhìn anh ta.

“Không ý kiến...” Lý Nguyên lập tức xẹp xuống khí thế.

Lâm Đăng ở trong lòng gật gật đầu, xem ra Lý Nguyên không giống với vẻ ngoài không đáng tin, ít nhất anh ta nguyện ý nhường nhịn Hiền Quân Quân, nguyện ý thương cô bé, vậy là đủ rồi.

“Bọn anh đi trước.” Lâm Đăng cười chào hai người, cũng không khách khí, trực tiếp kéo Cảnh Mặc leo lên chiếc ‘Tiểu hắc’.

“Chờ một chút!” Lý Nguyên bước đến bên cạnh xe, khom lưng gõ gõ cửa kính.

Anh ta gõ ở bên phía Cảnh Mặc, Lâm Đăng thấy Cảnh Mặc không động tĩnh, đành phải giúp cậu hạ cửa kính bên đó xuống.

“Nhóc, cậu có biết anh tôi không?” Lý Nguyên kéo kéo miệng nói với Cảnh Mặc.

Cảnh Mặc chôn đầu chỉ lo chơi với ngón tay của mình, căn bản không có ý định tiếp lời anh ta.

Lâm Đăng bắt đầu dĩ lắc đầu, cũng không biết Mặc Mặc là giả bộ hay thế nào, rõ ràng là lúc trong căn cứ cũng không phải bộ dáng không để ý người khác như vậy, sao vừa ra đến bên ngoài nửa ngày cũng không nói một câu, quả thực là kiên trì.

“Anh của cậu, Nguyễn Ngọc sao?” Lâm Đăng nhìn hình xăm cánh bướm trên cổ anh ta khá là quen mắt, trong lòng đại khái có đoán chừng.

“Đúng, Nguyễn Ngọc.” Lời này tuy là đáp lại Lâm Đăng, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào trên người Cảnh Mặc.

Hiền Quân Quân đầu đầy mờ mịt nhìn xem bên này, hôm nay Nhị cẩu tử khó mà được một lần đứng đắn, chắc, bộ dáng này còn rất là mê người.

Lông mi Cảnh Mặc rung lên, rốt cuộc có động tác, cậu từ trong túi áo mình lấy ra một tờ giấy được gấp gọn, thò tay đưa cho Lý Nguyên.

Ngón tay Lý Nguyên khẽ run tiếp nhận lấy tờ giấy đó, trong mắt chứa đầy phức tạp, như thống khổ, lại như giải thoát.

“Anh tôi gửi cho tôi?” Khi hỏi câu này, giọng nói của Lý Nguyên có chút khô khan.

“Đúng.” Giọng điệu Cảnh Mặc vẫn thế, nhè nhè ngắt gọn đoán không ra được cảm xúc, nói xong từ này, cậu lại nhấn nút kéo lên kính xe, sau đó đưa mắt nhìn Lâm Đăng.

Trong lòng Lâm Đăng tuy là nghi hoặc, động tác trên tay cũng không dừng lại, xoay chìa khoá khởi động xe, suy nghĩ trên đường hỏi lại cũng không muộn.

Dưới chân nhấn một cái, chân ga vừa giẫm, xe chạy như bay ra bên ngoài, tốc độ rất nhanh, lập tức biến mất trong tầm nhìn của hai người.

Lý Nguyên đứng tại chỗ mở tờ giấy ra, mặt trên viết một đoạn như này_____’tiểu trấn du lịch Mỹ Lệ là con đường dẫn vào cổng tử vong’, có lẽ nó là ngọn nguồn của thảm hoạ lần này, ba tháng sau, chúng ta hội họp ở trạm xăng dầu Năm Dặm, A Nguyên, đừng trách anh, ân thiếu Cảnh gia chúng ta phải trả, Cảnh Mặc là độc đinh của dòng tộc cậu ấy, chúng ta không thể để cậu ấy chết trong thảm hoạ này, hành động kế tiếp sẽ rất nguy hiểm, Cảnh Mặc cũng nói, cậu ấy chỉ là suy đoán, nhưng cậu ấy là thiên tài, là thiên tài thực sự!! Cậu ấy có thể ngăn chặn thảm hoạ lần này, tin tưởng cậu ấy, cũng tin tưởng anh, tin tưởng chính em.

Hiền Quân Quân vừa định nhón chân xem nội dung trên tờ giấy trong tay anh ta, không ngờ lại bị Lý Nguyên vo nó lại thành cục nhét vào túi áo.

“Trong đó viết cái gì thế?” Hiền Quân Quân mở to hai mắt bất mãn.

“Không có gì.” Lý Nguyên biểu tình cứng ngắt đáp lại, xoay người định rời đi.

Hiền Quân Quân bị thái độ lạnh lùng của anh ta làm tức đến mức muốn giơ chân đá, anh ta lại quay người, vươn tay kéo lấy cô gái nhỏ đang lửa giận bùng bùng vào lòng, giọng nói nghẹn ngào, “Quân Quân, chúng ta sẽ sống, anh còn muốn cưới em, cùng em sinh một đội bóng con nít, tương lai sẽ để chúng nó vì tổ quốc giành lấy vinh quang, anh còn muốn... Ngao_____”

Lý Nguyên còn chưa nói xong mấy câu còn mắc kẹt trong cổ họng, lập tức bị một trận đau dưới bàn chân chụp lấy, “Thả, thả chân!”

“Sinh một đội bóng, anh nghĩ lão nương đây là heo hủ!” Hiền Quân Quân hung tợn nghiêng nghiêng bàn chân anh ta, còn cảm thấy chưa hết giận, lại nhắc chân, giẫm mạnh xuống cái nữa.

Khuôn mặt đẹp trai của Lý Nguyên đau đến vặn vẹo, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng cầu xin tha thứ nói, “Thái quân, thái quân, nô tài biết sai.”

“Hừ.” Hiến Quân Quân hừ lên, nắm lấy lỗ tai anh ta mắng cho một trận, “Sau này còn làm cái bộ dạng như muốn chết không sống này với tôi, tôi cho anh biết tay!”

“Ai, ai.” Khí độ lạnh lùng cao ngạo ban đầu của Lý Nguyên lập tức được thay bằng khí độ chân chó liên tục vâng dạ.

Mặt trời vừa lúc lên cao, bầu trời thật xanh, cây rất cao, những cành lá non bị ánh nắng chiếu lên, xanh mượt như có thể tích ra nước, nếu không phải trên đất có mấy khúc xương khô trắng, vài đôi khúc thịt hư thối, có lẽ sẽ có người ca ngợi vẻ đẹp của cảnh sắc nơi này.

Đôi tình nhân ném cho nhau cái liếc mắt đưa tình, ngược lại khiến cho vài tên đàn em đứng trên đỉnh xe bên này, tùm ba tùm bốn dùng ống nhòm nhìn trộm, cười phá lên ầm ĩ.

Hoá ra chân chó không phải là độc quyền của đàn em nha.

Như vậy thật là tốt, mặt thể tàn khốc, khiến người yếu đuối trở nên kiên cường, khiến kiên cường trở nên liều mạng.

Tất cả mọi người đều nỗ lực sống, tất cả mọi người đều trong....đau khổ mua vui, đau khổ mua vui, chắc là dùng để chỉ lúc này đi.

Ở góc độ không có ai chú ý tới, Hiến Quân Quân ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lý Nguyên, trong mắt là nồng đậm quan tâm, lại là thống khổ không thể nào bào mòn, thân trong mặt thể, làm sao còn có người vĩnh viễn vô tâm vô phé được, Hiến Quân Quân đau lòng Lý Nguyên, cô cũng hiểu Lý Nguyên, cô có thể vì Lý Nguyên giả vờ không hay biết gì, cũng như Lý Nguyên sủng Hiến Quân Quân, sủng đến không còn nguyên tắc.

Ngày của nhân loại còn bao lâu, ai cũng không biết, tận sâu trong đáy lòng của mỗi người đều che giấu một lớp nặng nề_____đó là đối với tương lai sợ hãi.

Ex: mỗi một nhân vật đều là nhân vật chính trong câu chuyện của họ, ở đây cũng vậy, chẳng qua là chúng ta đang theo dõi câu chuyện của Mặc Mặc và Đăng Đăng.

67. Chương 67: Có Tang Thi

“Khi này em vừa đưa cái gì ra?” Bên trong xe, Lâm Đăng tiếp tục lái xe, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Cảnh Mặc cúi đầu, giống như là tùy ý mở miệng hỏi.

Cảnh Mặc chôn đầu mình gõ gõ các ngón tay của mình, uốn cong chơi đến quên trời đất, nghe được câu hỏi của Lâm Đăng, cậu không một chút suy nghĩ buột miệng nói, “Thư Nguyễn Ngọc gửi cho anh ta.”

“Oh.” Lâm Đăng cũng không nghi ngờ, ngừng một chút, nghĩ đến lúc này Cảnh Mặc đẩy mình ra, bản thân lại đi ôm Hiến Quân Quân, trong lòng không hiểu sao lại có cảm giác chua chua quái dị

Bầu không khí trong xe nhất thời lâm vào yên tĩnh, Cảnh Mặc là không nói nhiều, chơi ngón tay chán rồi thì tựa đầu vào cửa sổ, như thể là muốn ngủ.

“Kế tiếp, em có kế hoạch gì chưa?” Lâm Đăng gãi cằm, liếc mắt nhìn cậu sau khi phá vỡ sự im lặng.

Mục đích của mình là, trước đi W thị đem toàn bộ hạt giống biến đổi gen cất giữ trên đỉnh tầng cao ốc thực phẩm vào tay, sau đó là đến huyện Lâm Viên đem toàn bộ kho gạo thu vào kho vũ khí, cuối cùng là đến vùng sa mạc không người tự cấp tự túc sống một thời gian, có lẽ cả đời này sẽ sống trong sa mạc, có lẽ nhân loại cuối cùng sẽ chiến thắng virus tang thi, đoạt lại hành tinh, sau đó, mình sẽ trở lại thành thị, một lần nữa bắt đầu cuộc sống của riêng mình.

Lúc trước nói muốn sống bừa bãi một chút, nhưng là hy vọng kiếp này mình có thể sống thật tốt, kiếp trước có quá nhiều băn khoăn, quá nhiều hối tiếc, hẳn không muốn giẫm lên vết xe đổ nữa.

Sống thật tốt, sống đến đến ngày nhân loại chiến thắng, hoặc có lẽ, sống đến cái ngày nhân loại gần như tuyệt chủng...

Đây chính là ý tưởng của hắn, không phải là của Cảnh Mặc, sau lưng cậu còn có Thiên Minh, còn có những đàn em khăng khăng một mực nguyện chết vì cậu, quyền lợi trong tay càng lớn, trách nhiệm cũng càng lớn, loại chuyện này có quan hệ trực tiếp rất lớn, hắn tin tưởng Cảnh Mặc có chuyện Cảnh Mặc muốn làm, không giống như hắn, một người nhẹ nhàng, muốn thế nào thì làm thế đó, không cản trở ai, cũng không có ai chắn hắn lại.

Cảnh Mặc không có lập tức trả lời, Lâm Đăng cũng biết cậu tỉnh, càng muốn nghe câu trả lời của cậu.

Một lúc lâu sau, bên trong xe rốt cuộc vang lên âm thanh chậm nhẹ của Cảnh Mặc.

“Đăng Đăng có tính toán gì?”

“Anh?” Lâm Đăng nhú nhú mày, cong lên khoé môi, “Trốn đi.”

“Trốn đi đâu?” Cảnh Mặc từ từ ngồi ngay ngắn lại, mở mắt, không nhìn hắn, một đôi nhãn cầu nhìn thẳng vào kính chắn gió của xe, cũng không biết là nhìn bụi bẩn trên kính chắn gió hay nhìn vào con đường nhựa vun vút phía trước.

Mặc dù ý tưởng này đã từ lâu đóng xuống trong tâm trí hắn, thế nhưng Lâm Đăng lại không lập tức trả lời, im lặng nghĩ một lúc, mới cau mày nói, “Nơi không có tang thi.”

“Nơi không có tang thi?” Cảnh Mặc tựa hồ như mỉm cười, im lặng, chỉ là khoé môi hơi vênh lên một chút.

Nhưng nụ cười này đột ngột xuất hiện mà biến mất cũng rất nhanh.

“Anh biết ý tưởng này rất ngây thơ, nhưng người sống trong thời đại này, không lừa mình dối người một chút, còn có dũng khí để sống tiếp sao?” Sắc mặt Lâm Đăng nhợt nhạt, lại âm thầm trong lòng bổ sung một câu, đương nhiên là không bao gồm mình, đối với những người đã chết qua một lần, tiếc mạng, nhưng lại rất liều mạng, đây đúng là thực mâu thuẫn, mình muốn sống, nhưng cũng biết dựa theo xu hướng phát triển này, nếu không tìm được nguyên do virus xuất hiện càng sớm càng tốt, nhổ tận gốc ‘mầm bệnh’, thì nhân loại tuyệt chủng là chuyện sớm muộn, Lâm Đăng này chỉ cần còn một ngày ở trên địa cầu, sẽ không tránh được số phận bị virus lây nhiễm.

Cảnh Mặc chuyển đầu qua, nhìn nửa khuôn mặt hắn mới nhẹ giọng mở miệng, “Vì sao phải lừa mình dối người chứ, rõ ràng có thể giải quyết.”

“Em có cách?” Tim Lâm Đăng nhảy lên một cái, không đợi bộ não phát ra mệnh lệnh, chân đã hành động trước, phanh chân, động tác tay cũng theo sau, cuối cùng vững vàng dừng xe ở giữa đường.

Sau một thời gian dài im lặng, Cảnh Mặc mới ừ nhẹ một tiếng.

Lâm Đăng ngược lại không lên tiếng, ngón tay lúc gõ lúc không lên tay lái, nhìn cậu vài lần, mới mở miệng hỏi, “Cách gì?”

“Rất nhiều người sẽ chết, rất nhiều.” Cảnh Mặc lại cúi đầu, lại chơi với các ngón tay của mình, “Ừm, bọn họ cần phải chết.”

Lâm Đăng im lặng, quay đầu dùng tay vuốt ve lên mặt, nhìn ra cây cối bên ngoài cửa sổ hỏi, “Vì sao sẽ chết rất nhiều người?”

Cảnh Mặc ngây thơ nghiêng đầu nhìn vào Lâm Đăng, đôi mắt cong lên, lộ ra biểu tình cười như không cười, “Bởi vì bọn họ trong cơ thể không có kháng thể nha~”

Nghe đến câu này, đầu Lâm Đăng nổ bang bang, tiếng nổ lớn qua đi, chỉ còn lại một mảnh trống rỗng.

“Em!” Môi Lâm Đăng rung lên nửa ngày, nhưng chỉ nghẹn ra được một từ này.

“Tôi chỉ tùy tiện đoán.” Cảnh Mặc thò tay sờ sờ vào tóc Lâm Đăng, đây là chuyện mà Lâm Đăng hay làm với cậu.

Thân thể Lâm Đăng cứng đờ, vừa muốn nói chuyện lại bị kéo mạnh người qua, cả người đều bổ nhào vào trong lòng Cảnh Mặc.

Một làn hương vị chocolate sữa thổi vào mặt, Lâm Đăng nhăn trán, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn cậu, “Đe dọa? Cầm đồ? Muốn đem tôi nhốt vào phòng thí nghiệm nghiên cứu?”

Đôi mắt Cảnh Mặc loé sáng lên, bàn tay dịu dàng nhẹ nhàng chạm vào mặt hắn, không có dấu hiệu báo trước nào hôn lên.

Não Lâm Đăng một mảnh hỗn loạn, lúc đầu chỉ cảm giác có hai mảnh mềm mại nóng nóng gì đó nhấn môi mình xuống, ngây ngốc để cho cậu tùy ý cắn một lúc, đợi đến khi một dải dài mềm mại trơn trượt chui vào, hắn mới đột ngột tỉnh táo lại, đẩy ra Cảnh Mặc, một lần nữa ngồi lại vị trí lái xe của mình.

Hắn cũng không khởi động xe, thở hổn hển một lúc sau, mới bình tĩnh lại được, “Đây là có ý gì?”

“Đăng Đăng biết rõ còn hỏi.” Cảnh Mặc hất đầu, đem mặt mình dán lên kính cửa sổ, nhiệt độ lạnh lạnh làm giảm bớt độ ẩm trên khuôn mặt cậu, nói thế nào thì đây cũng là lần đầu tiên Cảnh Mặc làm loại chuyện này, ấy vậy nên, mặt còn là đỏ lên.

“Em đúng là học được rất nhanh.” Lâm Đăng tức không nổi, nhìn thấy cách tránh né trẻ con của Cảnh Mặc, không có biểu hiện gì trên khuôn mặt, nhưng trong lòng lại nhin cười không nổi.

“Tôi sẽ không hại Đăng Đăng~” Cảnh Mặc ngẩng đầu lên, lại lật người ngồi dựa lên ghế đệm, mở to đôi mắt nhìn chăm chăm lên trần xe, “Sẽ chết rất nhiều người, không thể tránh được, tôi không thể cứu được bọn họ, chỉ cần để anh luôn tốt là đủ.”

Trái tim Lâm Đăng ấm áp lên, hắn chưa bao giờ được ném qua cảm giác được người quan tâm như vậy.

“Có vài chuyện, làm sao em biết được?” Nên hỏi cần phải hỏi, Lâm Đăng không thích làm kẻ ngớ ngẩn không hiểu chuyện, một khi hắn nghi ngờ, bất chấp mọi tình huống phải hiểu cho bằng được.

“Xem, đoán, nghĩ, đấy.” Cảnh Mặc chớp mắt, xoay người về phía Lâm Đăng, đứng nửa người lên, sau đó bổ nhào vào trên người hắn, vòng tay ôm lấy cổ hắn nghiêm túc hỏi, “Vậy, tôi nói đều đúng chứ?”

Lâm Đăng thuận tay ôm lấy eo cậu, còn thuận tay véo một cái, ừm, vừa mềm vừa dẻo, xúc cảm thật là rất tốt.

Cảnh Mặc chớp chớp mắt, đôi môi đỏ hồng hé mở, hướng mặt tới gần mặt Lâm Đăng hơn.

Khoé miệng Lâm Đăng hơi co rút, nắm lấy cằm của cậu, ngăn cản không cho khuôn mặt hắn đến gần nữa, mặt đầy hắc tuyến hỏi, “Học ở đâu?”

“Tự học thành tài.” Cảnh Mặc cau lại đôi mày tinh tế, mặt bất mãn trả lời.

“Em thông minh vậy sao?”

“Tôi luôn luôn rất thông minh.” Cảnh Mặc hơi tức giận mím môi, thò tay gỡ ngón tay nắm cằm của Lâm Đăng.

“Không nói cái này nữa, em trước giờ đều giả bộ đúng không, anh thấy em bây giờ cực kỳ nhanh nhẹn miệng đó!” Lâm Đăng nhướn cao một bên mày, đưa tay muốn chạm vào tóc cậu lại bị Cảnh Mặc nâng tay cản lại một chút.

“Không phải giả vờ.” Cảnh Mặc đề bàn tay Lâm Đăng xuống.

“Anh không tin, trước kia em nói từng tí một chứ không nói giống như bây giờ, trước kia nửa ngày em không nhớ ra được một câu nữa.” Lâm Đăng cười mỉm, kiên quyết rút tay ra muốn sờ lên tóc của cậu, còn về nguyên nhân vì sao cố chấp như vậy_____cảm xúc rất tốt nha, mềm mềm trơn mịn, quả thực khiến người nghiên mà.

“Tự học thành tài.” Cảnh Mặc thò tay bắt lấy móng vuốt của hắn, cúi đầu hôn hôn, sau đó nhìn lên xem phản ứng của hắn.

Lâm Đăng giả bộ ho một tiếng, muốn rút tay ra, lại bị Cảnh Mặc nắm quá chặt, đứng rồi, hần đường như là đã quên mất một chuyện rất quan trọng.

“Em nói có cách, rốt cuộc là cách gì?”

“Sau này anh sẽ biết, tất cả đều giao cho tôi đi, anh không cần phải làm điều gì cả.” Cảnh Mặc vuốt lại tóc mình, đứng thẳng lên hôn vào nửa bên mặt Lâm Đăng.

“Oh.” Lâm Đăng đơn giản kêu lên một tiếng, đột nhiên vươn ra bàn tay khác không bị nắm muốn sờ vào tóc cậu.

Cảnh Mặc sắc bén nghiêng đầu qua, lách mình tránh ra, sau đó dùng một bàn tay khác một lần nữa bắt lấy bàn tay có ý định xấu xa đó.

Lâm Đăng nhăn trán, mặt đầy nghiêm túc nhìn cậu, “Em không ngoan.”

Cảnh Mặc đem đầu vùi vào cổ hần, cực kỳ ngoan ngoãn cọ cọ, nếu hai tay mình có thể buông tay Lâm Đăng ra thì càng tốt.

“Trước kia em luôn để cho anh sờ.” Lâm Đăng một chút cũng không biết lời nói của mình có bao nhiêu ái muội.

“Thế, Đăng Đăng có để cho tôi sờ trở lại không?” Nhãn cầu màu đen đầy nghiêm túc của Cảnh Mặc nhìn thẳng Lâm Đăng.

Lâm Đăng bị lời nói của cậu là cho cứng người, đang định sử dụng sức mạnh tránh thoát hai tay của Cảnh Mặc.

Sợi dây chuyền màu bạc trên cổ Cảnh Mặc đột nhiên chớp đỏ lên, Lâm Đăng dĩ nhiên cũng thấy, đôi mắt nhắm lại, nghĩ một chút cũng biết cái thứ này dùng để làm gì.

“Đàn em của em?” Lâm Đăng dùng ánh mắt không rời theo dõi mặt dây chuyền ngôi sao năm cánh.

“Ừm, có lẽ.” Cảnh Mặc lấy ra một cặp tai nghe không dây gắn vào lỗ tai mình, sau đó vẫn như cũ dán người vào hôn lên từ cổ Lâm Đăng, thậm chí còn nắm tay hần mò mẫm tiến vào từ mép áo.

Lâm Đăng mặt đầy hắc tuyến, cố nén lại xúc động muốn đánh cậu một trận, bình tĩnh mặc cho cậu ép buộc, dù sao cũng là cậu em chứng tự bề, hần muốn cược xem cậu còn có thể vẽ ra cái hoa văn gì.

“Tôi biết.” Cảnh Mặc vói tay vào trong quần áo Lâm Đăng dừng lại một chút, đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi như vậy.

Lông mày Lâm Đăng nhíu nhíu, túm lấy mặt dây chuyền trên cổ cậu xem xem, ánh sáng đỏ biến thành màu xanh lá, hiển nhiên là Cảnh Mặc đang liên thông với bên kia.

“Rồi sau đó?” Cảnh Mặc lưu luyến nán lại vòng eo của Lâm Đăng, có chút sờ soạng xuống dưới.

Lâm Đăng bị cậu chạm vào muốn cười, thò tay cách lớp quần áo nắm tay cái tay đang tác quái của cậu, khi Cảnh Mặc ngẩng đầu lên nhìn hần, hần dùng sức nhéo nhéo tay cậu, ý tứ không cần nói cũng biết _____ mau chóng bỏ tay ra!

Tuy nhiên, Cảnh Mặc rõ ràng hiểu sai ý, cong môi lên, dùng lực rút tay của mình ra, tiếp tục tại trên người hần sờ a sờ, véo cái véo.

‘... Phải, vẫn sờ, vẫn sờ...’ Giọng nói bên trong tai nghe hướng dẫn từng bước.

“Rồi sao đó?” Cảnh Mặc hỏi lần nữa.

‘... Cởi thắt lưng cậu ta ra, giúp cậu ta...’

Cảnh Mặc lại ngẩng đầu nhìn Lâm Đăng một cái, Lâm Đăng hí mắt theo dõi tai nghe của cậu, không biết là còn tưởng tránh cho hần cướp tai nghe, hay là hần muốn cướp tai nghe.

Ngay khi tay Cảnh Mặc một lần nữa mò vào trong vạt áo, cơ thể cứng ngắt của Lâm Đăng cuối cùng cũng thả lỏng, cậu em nghịch ngợm rốt cuộc đã chơi đủ.

“Anh có thể nghe một chút không?” Lâm Đăng không đợi Cảnh Mặc trả lời đã lấy đi tai nghe bên trái của cậu, nhét vào lỗ tai mình.

‘Phần còn lại anh đều đã để cho em nhìn thấy rồi.’ Người nọ chỉ nói một câu này sau đó không còn động tĩnh gì.

Mà Lâm Đăng chỉ kịp nghe tới ba chữ cuối cùng, thì phát hiện bên trong tai nghe lập tức không có âm thanh.

“Giọng nói này...” Lâm Đăng sờ sờ cằm, nhìn sang Cảnh Mặc hỏi, “Cảnh Dục?”

Cảnh Mặc gật gật đầu, đôi mắt đen âm u nhìn xem Lâm Đăng, tay đặt trên thắt lưng hắn cũng không di chuyển.

“Không phải nói hắn bị em.” Lâm Đăng tạm dừng, gõ gõ đầu, “Anh nhớ...”

“Anh ấy là anh trai tôi.” Cảnh Mặc mím môi, ở trong lòng bổ sung một câu, một người hiện tại trong mắt tôi, còn có chút tác dụng.

“Thế à, vậy trước đó anh hiểu lầm em.” Lâm Đăng thay đổi thái độ, nhắm mắt dựa vào ghế không nói gì thêm.

Cảnh Mặc thấy bộ dáng không hề phòng bị của Lâm Đăng, tim nhảy lên một cái, động tác tay càng thêm lớn mật, tay bắt đầu đặt lên chốt dây lưng, ngón tay linh hoạt phối hợp với nhau, không chờ Lâm Đăng phản ứng lại đã đem dây lưng của hắn mở ra, kéo ra ngoài.

“Hửm?” Lâm Đăng nhũn đầu mày, trừng to hai mắt, đang muốn đưa tay bắt lấy tay cậu, thì đột nhiên bị một con tang thi dán mặt vào cửa kính xe làm cho nhảy dựng lên.

Có lẽ đây là con tang thi đơn độc, ngu ngốc vồ vồ kính xe, còn không ngừng đem cái mặt xấu xí của nó dùng sức dán lên kính, đè bóp thành đủ loại hình dạng.

Cảnh Mặc ngay cả đầu cũng không nâng, kéo dây kéo quần hắn xuống, tay muốn mò sâu vào trong.

Lâm Đăng ngay lập tức bắt được tay cậu, đè năngh âm thanh nửa thật nửa giả nói, “Đừng đùa với lửa.”

Cảnh Mặc ngửa đầu nhìn thẳng vào hắn, vẻ mặt đó muốn có bao nhiêu tự nhiên thì có bấy nhiêu tự nhiên, tựa hồ như khi này Cảnh Mặc đỏ mặt đầu dán lên cửa xe chỉ là do Lâm Đăng ảo giác.

“Có tang thi.” Lâm Đăng trừng mắt với cậu.

Cảnh Mặc rũ mi như có vẻ suy nghĩ, sau đó nhìn lên, “Nó đã chết.”

Lâm Đăng cúi đầu kéo lại dây lưng, thuận miệng ném câu, “Thế thì sao?”

“Cho nên, không sợ nó vậy xem.” Cảnh Mặc thản nhiên nói.

Động tác kéo dây lưng của Lâm Đăng cứng đờ lại, bật đầu lên nhìn Cảnh Mặc, “Em! Nói! Cái! Gì!”

“Ừm, anh cứ để tôi.”

Cảnh Mặc đưa mắt sáng ngời nhìn ngược lại Lâm Đăng, sau đó một phen nhào tới.

68. Chương 68: ‘truyện Cười’ Phiên Ngoại

Cúc hoa tàn, mãn đình thương.

Mới là lạ...

Sự thật chân tướng là, Lâm Đăng đẩy Cảnh Mặc ra, trịnh trọng nói rằng, “Hiện tại không phải là thời kỳ bắt cua, từ cổ trở xuống là không phải muốn viết là viết nhé.”

Cảnh Mặc cắn cắn môi, nước mắt giống như hạt trân châu ở hốc mắt rơi xuống, cậu đáng thương hề hề nói, “Vậy khi nào mới được phép mò cua?”

Lâm Đăng ưu thương nâng đầu góc 45 độ nhìn lên bầu trời, “Không biết.”

Cảnh Mặc bùm mặt, “Đăng Đăng, lớp đá băng trên người anh rớt.”

Cảnh Mặc ngay lập tức thu hồi ưu thương, mặt đầy lạnh lùng nhìn xuống cậu, “Thế thì sao?”

Cảnh Mặc chớp mắt, “Anh vẫn nên đồ luôn đi~”

Đăng Đăng: “...”

Cảnh Mặc oán giận a oán giận, “Lúc nào mới có thể làm mấy chuyện không thể miêu tả từ cổ xuống với Đăng Đăng đây, thật sự là muốn làm mấy chuyện không thể nói với Lâm Đăng từ cổ xuống nha, vượt qua bao nhiêu cái ác, đập lên bao nhiêu tang thì mới có thể mò được cua, tôi đã chờ đợi rất là lâu mới chờ được đến hôm nay nào có thể chớp một cái là xong đâu.”

Lâm Đăng bóp trán, “Cậu sụp đổ quá lợi hại.”

Cảnh Mặc chọn môi, cười tà, “Thế thì sao?”

“Vì vậy cho nên đây mới là bộ mặt thật của cậu, cậu là ma quỷ đội lốt con chiên.” Lâm Đăng run rẩy chỉ tay rít gào lên.

“Nào có~” Cảnh Mặc cúi đầu, bờ vai run nhè nhẹ, giống như là muốn khóc.

“Còn, giả bộ?” Lâm Đăng kích động nói lắp bắp.

Ngay lập tức Cảnh Mặc ngẩng đầu lên, sờ sờ hai vai, “Không giả bộ, mà là có chút lạnh đến phát run.”

Trong lòng Lâm Đăng đau một trận, lập tức ôm chầm lấy Cảnh Mặc gọi to bảo a bối a.

Cảnh Mặc thừa cơ chèn sưa ăn đậu hũ.

“Đậu hũ ngon không?”

“Rất ngon.” Cảnh Mặc tiếp tục trong lòng hấn dụi a dụi a, lại hôn lại cắn, bận rộn đến quên trời đất.

Lâm Đăng âm u cong lên khoe miệng, thò tay sờ vào tóc Cảnh Mặc, “Anh hôm nay dạy cho cứng một đạo lý.”

“Đạo lý gì?” Cảnh Mặc tranh thủ lúc rảnh rồi ngẩng đầu lên, đôi môi đỏ hồng còn treo một vệt nước khả nghi.

“Thiên hạ không có đậu hũ ăn không phải trả tiền.” Lâm Đăng nhú nhú lông mày, hai tay kéo đẩy, lật người đem Cảnh Mặc đè dưới thân.

“Anh ức hiếp tôi.” Cảnh Mặc bĩu môi, đôi mắt đầy bất bình.

“Ai bảo cứng giả cừu nhỏ.”

Cảnh Mặc chớp chớp mắt, mở miệng hát lên, “Ta là con cừu nhỏ vô địch siêu cấp ngoan manh trong vũ trụ, ta rất ngoan, ta rất nghe lời, ta còn... Ừm ừm.”

Mấy từ đằng sau bài hát bị Lâm Đăng chặn họng lại.

Lâm Đăng cười dữ tợn dựng thẳng cơ thể, triệt để hoá thân thành sói, “Được thôi, cứng muốn làm cừu nhỏ, đêm nay cho cứng làm đóng đặt vai.”

“!” Cảnh Mặc thất thanh hét chói tai.

Còn bày đặt làm cừu Tây trinh liệt, mẹ nó trinh liệt! Lâm Đăng trong lòng cười lạnh một tiếng, đêm nay, để cho anh đây hoá thân thành sói phương Đông ở ‘trại cừu’ phương Tây dốc sức rong đuổi đi!

Kéo một cái _____ một lớp áo của Cảnh Mặc bị xé vút.

“Yamate!” Cảnh Mặc lần nữa thét chói lói.

Lâm Đăng sững sốt, mẹ nó còn là hồn huyết, ĐMN càng tốt!”

Thế là, Lâm Đăng càng hưng phấn, con sói ngẩng đầu lên tru với ánh trăng, nhào tới.

Hắn không biết, bị kịch thường xảy ra vào lúc lơ lửng.

Cảnh Mặc cầm ra một chai thuốc xịt màu xanh, nhắm ngay vào mặt Lâm Đăng phun ào ào.

Lâm Đăng bùm mặt đổ người ra sau, ngay khi tiếp xúc với đệm chăn mềm mại, hắn gần như ‘hấp hối’, hắn nhìn xem Cảnh Mặc dứt quãng hỏi, “Đây chẳng lẽ là vũ khí vô hình tiêu diệt sói trong truyền thuyết_____ thuốc xịt cay phòng sói?”

Cảnh Mặc ngẩng đầu, mặt đầy đau thương nói, “Rất xin lỗi.”

“Không sao, khụ, tôi hình như sắp không được, khụ khụ.” Lâm Đăng ho ra_____ một thân mồ hôi nóng, hắn không thể nhìn được lột hết quần áo của mình, CMN quá nóng, mịa nó, ông đây muốn chết.

Cảnh Mặc bắt lấy bàn tay hắn, “Không cần!”

“Đừng cần anh, anh muốn chết, để cho anh chết.” Lâm Đăng không ngừng lăn lăn trên chăn, thật sự là nóng đến nổi điên.

“Anh trước khi chết, trước đó để cho tôi giúp anh giải độc.” Cảnh Mặc chân thành nói.

Lâm Đăng nước mắt lưng tròng, “Cậu đúng thật là người tốt.”

“OK?”

“Được.”

Tiếp, đèn tắt một cái, không cần nói cũng biết cả mà.

(Độc giả: tắt đèn thực sự là tốt sao == tốt xấu cũng là quà cuối năm chứ, bọn này xếp hàng chỉ chờ có nhiều đó biết không?)

Tác giả: Ngài chờ, hắc hắc, bật đèn!)

Lâm Đăng: Tôi CMN, đau quá.

Cảnh Mặc: Ngoan, lập tức đỡ ngay.

Chọc chọc chọc, vẫn chọc chọc chọc.

Lâm Đăng (trùng mắt): Có có bao lâu.

Trán Cảnh Mặc đổ ra một ít mồ hôi: Rồi, chờ một chút.

Lâm Đăng (trợn tròn mắt): ... OK... Ok.

Cảnh Mặc (ẩn nhẫn): Hình như là không được, có muốn nhanh hơn chút không?

Chọc chọc chọc chọc chọc chọc

~Lâm Đăng (nghiêng đầu): Anh đi đây, cứng phải tự chăm sóc bản thân đó.

Cảnh Mặc nghiêng đầu cười: Hey, lông mi của anh trước đó 0.0000001 giây run lên một chút.

Lâm Đăng (lại sống lại, phun ra ngụm máu): Anh sớm hay muộn... (Lần nữa đảo mắt trợn trừng lên)

Cảnh Mặc nhẹ nhàng dựa vào ngực hắn cọ cọ: Tim còn đập, còn cứu được.

Thế là, càng thêm ra sức chọc chọc chọc chọc chọc

~Lâm Đăng lại sống lại.

Mắt Cảnh Mặc sáng lên: Phát minh cấp cứu của tôi quả thực là hiệu nghiệm!

Lâm Đăng hít vào thở ra, lại hít vào sau đó lại thở ra, hít vào thở ra, cuối cùng, ngẩng đầu hét lên trời cao, “Để tôi chết đi!”

Cảnh Mặc cong môi cười: Xem ra vẫn còn rất có tình thần lắm nha

~Thế là, Lâm Đăng thảm bại.

Cúc hoa tàn, mãn đình thương, nụ cười của cưng đã bị ố vàng...

Sáng hôm sau, Lâm Đăng tỉnh dậy, lại nhìn đến một điểm hồng chói mắt trên sàng đan, Lâm Đăng phần nộ rồi, Lâm Đăng không bình tĩnh, Lâm Đăng sắp bùng nổ!

Ngay lúc đó, một cái tay trắng trơn như ngọc mờ mờ tối, sờ lên tóc Lâm Đăng, âm thanh vừa mềm mại vừa làm nũng nói, “Từ nay về sau người ta là của anh~”

“Không cần.” Lâm Đăng lạnh mặt từ chối đề nghị của cậu.

“Nhưng đây là sự thật nha.” Đôi mắt đen láy của Cảnh Mặc nhìn về phía camera của tác giả đặt ở đầu giường, lại nhấn mạnh lần nữa, “Nào, ống kính kéo gần chút, đúng, chính là chỗ này, mau nhìn lên điểm đỏ tươi trên sàng đan đi, đây chính là bằng chứng không thể chối cãi, các người nói coi, lão bà nhất quyết không thừa nhận phải là sao?”

Khán giả đầy mặt chấn định trả lời, “Tìm bí kiếp 123 ngôn tình đam mỹ.”

“Bí kiếp là cái gì?” Cảnh Mặc lần nữa sờ soạng gương mặt đã phủ lớp sương băng trên tóc Lâm Đăng.

Khán giả: Đó là một là không làm, hai là không ngừng_____

Khán giả 1: Đẩy hẳn

Khán giả 2: Bỏ nhào hẳn

Khán giả 3: Lược đồ hẳn

Khán giả bốn: Áp đảo hẳn

Cảnh Mặc xem xem Lâm Đăng, lại nhìn vào camera, mặt hết sức ngây thơ hỏi, “Có khác biệt sao?”

Quần chúng (gật như điên): Có nha, đầu tiên chính là sự khác biệt lớn nhất.

Cảnh Mặc lại nhìn sang Lâm Đăng lúc này đang cười dữ tợn bụng đầy ý xấu không giống người tốt chút nào, do dự hỏi: Thế, lão bà phản bác lại thì làm sao.

Chúng 1: Một khóc

Chúng 2: Hai nháo

Chúng 3: Ba thất cổ

Cảnh Mặc: ...

Cuối cùng Lâm Đăng lộ ra một nụ cười hài lòng, quay đầu nói với Cảnh Mặc, “Yên tâm, anh thề rằng lúc đó chắc chắn không cản cưng lại, đứa nào dám cản cưng, anh nhất định sẽ đập gạch chết cô ta/ anh ta/ nó!”

Ex: Chắc gần cuối năm, tác giả viết cái phiên ngoại nhăm nhăm cho vui:v

Còn cái bài Cúc hoa tàn, mãn đình thương, ai đọc Trạch nam thì có biết bài này rồi nha, Ex có dịch một nửa bài hát đó, giờ lười cop =]]

69. Chương 69: Người Cuồng Bạo

“Đừng nháo, chúng ta còn phải làm chính sự.” Lâm Đăng cười vỗ vỗ vào đầu Cảnh Mặc, thực sự là hẳn không hề phản cảm khi Cảnh Mặc và hẳn gần gũi, ngược lại còn là rất thích.

Cảnh Mặc nhìn lên chộp người về phía trước, ngay khi đôi môi Lâm Đăng chưa kịp khép lại. Hấp, miệng hàm hồ nói, “Đây là chính sự đây~”

“Biến đi.” Đầu Lâm Đăng thụt lại, nơi hai đôi môi dính vào nhau bị kéo ra khoảng cách, chỉ có một sợi dây bạc thật dài bám dính nối liền môi của hai người.

Đôi mắt Cảnh Mặc trầm trầm, nhất quyết không tha chòm người tới, muốn một lần nữa dán lên môi Lâm Đăng.

“Lần sau, ok?” Lâm Đăng nhú mồm, đưa tay nắm lấy cằm Cảnh Mặc, ra hiệu cấm cho cậu lần nữa nhào tới.

Quả nhiên Cảnh Mặc không làm ầm ĩ nữa, lẳng lặng nhìn đôi mắt với Lâm Đăng một lúc, sau đó quay đầu tránh khỏi sự kiểm chế của hắn, bực mình ngồi lại vị trí của mình, cúi đầu xuống không nói gì.

Lâm Đăng hơi thở nhẹ ra, giờ lông mi lên đối với con tang thì còn đang dán mặt vào kính xe làm ‘mặt quỷ’, nhún ga một cái, xe lập tức lao ra ngoài.

Tang thì không còn chống vật chống đỡ lảo đảo một cái ngã ra đất, cú ngã này khá là ác liệt, đầu đập xuống đất, tiếp theo là một cú ôm bóng cuộn người lăn 360 độ một vòng hoàn mỹ, thành công đem cổ vẹo qua một bên, đợi cho nó lắc lư đứng lên khỏi mặt đất, ngay cả đuôi xe của chiếc xe tên ‘Tiểu hắc’ cũng không còn nhìn thấy.

Đi trên đường khá là nhàm chán, hướng chỉ ngồi bên cạnh Lâm Đăng là bệnh nhân từng mắc chứng tự bế Cảnh Mặc này.

Lâm Đăng lặng lẽ liếc nhìn về phía ghế phó lái, chỉ thấy người ngồi tại đó cúi đầu xuống không nói lời nào, nhất thời cũng cảm thấy là lạ, gãi mũi, Lâm Đăng ra vẻ thoải mái cười nói, “Đang nghĩ gì?”

Cảnh Mặc không nói, cũng không nhúc nhích duy trì tư thế cúi đầu, ngón tay thon dài sạch sẽ để trên đầu gối, khớp xương rõ ràng, thật sự là đôi tay của người đàn ông trưởng thành, chứ không phải là tay của đứa trẻ, không còn nhìn ra tính mềm mại mượt mà nữa.

Chỉ vào lúc này, Lâm Đăng mới giật mình ý thức được Cảnh Mặc thực sự đã lớn, trước giờ vẫn luôn xem cậu là đứa trẻ mà đối xử, dỗ dành như đứa trẻ, cách một năm, trời đất như đổi thay, nhưng hắn vẫn còn coi cậu như đứa trẻ, thậm chí lừa mình dối người rằng cậu vẫn còn là thiếu niên trầm mặc ít lời như thuở mới gặp, lại dị thường nghe lời _____ Cảnh Tiểu Mặc.

Ngay khi Lâm Đăng tưởng rằng Cảnh Mặc sẽ không trả lời, cậu lại lên tiếng, chỉ một câu hết sức đơn giản.

“Anh có thích tôi không?”

Mình thích cậu ta không? Lâm Đăng cong cong khoé miệng mình, đương nhiên là thích chứ.

“Thích.” Hắn trong lòng nghĩ như vậy, miệng cũng nói ra.

“Là loại thích nào?” Cảnh Mặc vẫn không nhìn lên, thế nhưng bàn tay trên đầu gối dần dần nắm chặt quần.

Loại thích nào? Loại nào?

Anh em, bạn bè, hay... Người yêu.

Lâm Đăng không lập tức trả lời ngay, hắn dừng một chút, mấp máy miệng, cái câu ‘em vẫn còn nhỏ, đừng cả ngày nghĩ đến có được không’, đột ngột bị mắc kẹt trong cổ họng, ngăn chặn lại làm cho khó chịu.

Rất nhiều rất nhiều từ trong đầu chuyển một vòng lại một vòng, nhưng thế nào cũng không phun ra được nửa chữ.

Lâm Đăng siết chặt tay lái, dùng một lực lớn đè chặt lại câu trả lời sinh động ở trong lòng.

“Em thì sao?” Lâm Đăng gãi gãi mũi, cười gượng gạo hỏi.

Cảnh Mặc ngẩng đầu lên, cậu không có ép sát nhìn thẳng vào Lâm Đăng như trước nữa, mà là tựa người dựa vào ghế, nhắm mắt nhẹ giọng nói, “Tôi sao, rất thích một người tên là Lâm Đăng.”

Trái tim Lâm Đăng nhảy lên, Cảnh Mặc vẫn luôn như trước nói trắng ra mà.

Lâm Đăng vụng về kéo kéo miệng, “Oh,” một tiếng, sau đó không nói gì thêm.

“Tôi muốn cùng anh ta ở bên nhau mãi mãi.”

“Ừm.” Lâm Đăng giật giật khoé miệng.

“Muốn đem anh ta đặt lên giường dùng sức làm tình.” Tóc mái mềm mại rũ xuống che khuất đôi mắt Cảnh Mặc, khiến người ta không thể nhìn rõ biểu tình của cậu khi nói những lời này.

Lâm Đăng bị câu này nghẹn lại một chút, ngay sau đó trên mặt hiện lên màu đỏ giận dữ, các khớp kẽ tay nắm trên tay lái càng phát ra âm thanh răng rắc.

“Muốn nghe anh ta không chịu nổi phải cầu xin tha tha thứ và tiếng rên rĩ.” Cảnh Mặc vẫn như trước nói không quan tâm ai.

Rầm!

Lâm Đăng nện mạnh lên tay lái, xe không ổn định, quẹo sang một bên, mắt nhìn thấy chuẩn bị đâm vào lan can bảo hộ trên đường cao tốc, Lâm Đăng ngay lập tức ổn định lại nó, một cước đạp chết phanh.

Tính năng của xe thật sự là rất tốt, tại khi Lâm Đăng kịp thời ứng cứu, cực kỳ mạo hiểm dừng lại ngay trước lan can, thật đúng là, chỉ thêm vài milimet nữa thì xe đã đâm lan can biến hình, hoặc là đâm vỡ đèn pha.

Sau khi chiếc xe ổn định lại, tiểu vương bát đản ngồi trên ghế phó lái ngược lại một chút cũng không hoảng loạn, đôi môi đỏ hé ra, lại nói thêm một câu tức chết người không đền mạng.

“Tôi muốn ôm anh ta đè sát vào tường, như vậy sẽ càng sâu thêm...”

“Ngậm mồm!” Lâm Đăng rống giận một tiếng, giơ tay lên muốn tát tới mặt Cảnh Mặc.

Nhưng mà lần này hắn không đánh trúng như ý muốn.

Cảnh Mặc nhanh tay bắt lấy cổ tay Lâm Đăng, mí mắt rũ xuống mở to ra, cậu đứng thẳng dậy, đôi mắt đen sâu nhìn chằm chằm vào Lâm Đăng, nhấn mạnh từng âm tiết, “Nói cho tôi biết câu trả lời.”

Khuôn mặt Lâm Đăng cương cứng, cười nhạt một tiếng, “Cậu muốn biết câu trả lời chứ gì, tôi đây sẽ nói rõ ràng rành mạch cho cậu, ông đây CMN...”

Câu đằng sau bị tay Cảnh Mặc chặn lại.

“Anh đang tức giận.” Cảnh Mặc quay nghiêng đầu nhìn chăm chú vào đôi mắt hắn.

Lâm Đăng dùng sức kéo tay cậu xuống, lạnh lùng liếc mắt nhìn cậu sau đó nói, “Cậu xuống lái xe.”

Cảnh Mặc không chờ hắn đưa tay mở cửa xe, vội vàng ôm lấy eo của hắn, “Đừng đi!”

“Buông ra!” Âm thanh của Lâm Đăng tựa như băng tuyết đâm thẳng vào tim Cảnh Mặc.

“Anh lúc này cũng như thế này!” Giọng nói của Cảnh Mặc mang theo tiếng nước nổ thành công khiến tim Lâm Đăng nhói lên một chút, tay nắm cửa xe buông lỏng ra, sau đó vô lực rũ xuống.

Cảnh Mặc thấy cơ thể Lâm Đăng cứng ngắc một chút, không vội vã mở xe bước ra ngoài, tâm trạng lúc này ổn định lại, thì thầm nói, “Tôi không ép buộc anh, anh sẽ nói lời thật với tôi sao, tôi không phải là một đứa trẻ, Lâm Đăng, tôi đã là một người đàn ông trưởng thành, tại sao anh luôn dựa vào cái lý do vô lý đó chặn lại tôi?”

“Vô lý sao?” Lâm Đăng tự hỏi, qua một lát, lại như thật như giả trả lời: “Tôi vẫn luôn đối xử với cậu như em trai, hơn nữa, tuổi của tôi không chỉ so với cậu lớn hơn một vòng.”

Cảnh Mặc đột nhiên cười, không giống với nụ cười ngán ngùi loé qua như trước, nụ cười này thực sự rất chán nản, bả vai vì cảm xúc của cậu mà run rẩy dữ dội, nhưng âm thanh tiếng cười lại thấp đến mức không thể nghe thấy, thật giống như là đem tiếng cười nén vào trong ***g ngực, nghe cực kỳ khó chịu.

“Thật sao?” Cảnh Mặc cười đủ, đột nhiên nhìn Lâm Đăng hỏi lại một câu, thấy Lâm Đăng nửa buổi không trả lời, cậu lại tăng âm lượng lên hỏi, “Thật sao?!”

Lâm Đăng bị âm lượng tăng lên của cậu làm cho giật mình kinh hoảng, tay hắn có chút bối rối đẩy cửa xe, nhưng cánh cửa giống như bị keo 502 dán dính vào, làm thế nào cũng không nhúc nhích.

Lâm Đăng đang muốn nhắc chân đạp cửa, bên tai lại vang lên một tiếng thở dài rất nhẹ, “Đăng Đăng, anh luôn là như vậy.”

Mình luôn là như vậy, như vậy? Mẹ nó!

Lâm Đăng cầm nắm chốt cửa, hít sâu một hơi, xoay người trực tiếp đối mặt với Cảnh Mặc, thế nhưng tiếp xúc với đôi mắt giống như vực sâu không đáy kia, hấn lại lúng túng, lập tức chuyển đường nhìn, nhìn chăm chăm vào những cái xác thối rửa dính trên mặt đất, trầm giọng nói: “Cảnh Mặc, cậu không nên quá cố chấp về vấn đề này, bây giờ là mặt thế, chúng ta nên dành nhiều quan tâm hơn ở chuyện làm thế nào để tiếp tục sinh tồn, làm thế nào để sống lâu hơn, mà điểm quan trọng hơn cả, chính là, chúng ra, đến cùng là có thể sống sót qua thảm hoạ này hay không, đây mới là nhiệm vụ hàng đầu, thay vì lãng phí thời gian vào những chuyện không có ý nghĩa này.”

“Bây giờ là mặt thế, vậy lý do gì anh lại chết não như vậy, tôi không muốn nhiều, vô số cái nhiều cộng lại cũng không bằng một Lâm Đăng hoàn chỉnh, từ trong ra ngoài, trong tim anh, trong mắt anh, chỉ có tôi là đủ rồi.”

Lâm Đăng bị câu nói của Cảnh Mặc làm nghẹn họng không nói nên lời, thật sự không thể tin được Cảnh Tiểu Mặc từ lúc nào đã có thể hùng biện như vậy?

“Bây giờ, anh có thể cho tôi biết không?” Cảnh Mặc không hề có dự định buông tha, tuy Lâm Đăng không nói gì, nhưng Cảnh Mặc rất có kiên nhẫn đợi hấn mở miệng.

Lâm Đăng liếc nhìn cậu, đặt tay lên chìa khoá, nói cho qua, “Thời gian không còn nhiều, chúng ta cần phải nắm chặt thời gian đến W thị.”

Cảnh Mặc thở nhẹ ra một hơi, cười, không nói gì thêm, chống cằm nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Lâm Đăng đang muốn xoay chìa khoá, nghe Cảnh Mặc gọi hấn một tiếng.

“Chuyện gì?” Lâm Đăng buông tay xuống, quay lại nhìn cậu.

Cảnh Mặc cắn cắn môi, nhẹ giọng nói, “Những lời khi nãy đều là giận nói, anh đừng để trong lòng.”

Lâm Đăng im lặng một lúc, mới thẳng người lên dường như là không có chuyện gì vặn chìa khoá, dưới chân nhấn ga khởi động xe, ngay khi tiếng động cơ vang lên, hấn quay đầu trừng mắt nhìn Cảnh Mặc, “Lần sau không được nói lung tung, cẩn thận anh nhéo em!”

Cảnh Mặc cong cong khoé môi, nghiêng nửa đầu khúc khích nhìn hấn, lại dùng giọng mũi kêu lên, “Ừm~”

Lâm Đăng thở nhẹ ra một hơi, cố định lại tay lái, môi hơi hé ra lúng túng nói, “Rồi, tôi thích em...”

Cảnh Mặc chống cằm chậm chậm chờ hấn nói tiếp, đôi ngươi đen láy sáng lên giống như hai viên thạch anh đen, ánh sáng bên trong di chuyển khiến cho người xem không thể nào rời mắt khỏi chúng nó.

Lâm Đăng ho khan một tiếng, đúng lúc kiểm soát được thì bắt đầu đánh tay lái.

“... Là quan hệ người yêu.” Ngay sau khi phun ra lời này từ trong miệng, Lâm Đăng cảm thấy trong lòng mình nhẹ nhàng hấn, giống như mấy tảng đá lớn đè nặng trong tim bị chuyển dời đi, ngay cả hô hấp cũng thông thuận hơn rất nhiều.

Cảnh Mặc nhìn khuôn mặt Lâm Đăng dần thư giãn, rốt cuộc cười lên tiếng, đôi mắt cong cong, môi hồng răng trắng.

Có lẽ là ánh mặt trời bên ngoài quá rực rỡ, chiếu vào khiến cho ánh mắt của cậu càng thêm lấp lánh, nói thật, Lâm Đăng chưa bao giờ thấy Cảnh Mặc vui vẻ như vậy, nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu, giống như là bị lây nhiễm, nhìn không được nhếch miệng cười theo cậu.

Cảnh Mặc trước đây, chính là tên quỷ nhỏ tinh nghịch ngay cả cười một cái cũng có thể lây nhiễm người khác đó thôi.

Lần nữa trở lại đầu đường phố W thị, hết thấy vẫn như trước, có vẻ như không có gì thay đổi.

“Ngày đó, tầng 12, nhớ không?” Lâm Đăng đem xe đậu ở phía bên trái cao ốc thực phẩm, vừa châm chước lý do hỏi, hiển nhiên, hấn đối với mình lỗ mãng cứng đầu, không nghe lời khuyên của Cảnh Mặc thì cảm thấy xấu hổ, không muốn nhắc đến, nhưng không thể không nhắc.

Dĩ nhiên là Cảnh Mặc không có rối rắm chuyện cũ như Lâm Đăng, cậu cười híp mắt cực kỳ vui vẻ, đầu tiên là cởi dây an toàn ra, sau đó nhích tới hôn khoẻ miệng Lâm Đăng một cái, mới cảm thấy hài lòng nói, “Đó là người cuồng bạo, sức mạnh của gã rất khủng bố, một nắm đấm cũng có thể đập người thành bánh mì thịt, may là tốc độ của gã không nhanh như tang thi cấp ba, nhưng cũng không chậm, tương đương với đi bộ nhanh của con người thôi.”

Dọc đường đi, Lâm Đăng không biết bao nhiêu lần bị cậu đánh lén, sớm đã hình thành thói quen cậu động một chút là thân mật, mới đầu có chút cứng nhất hiện tại thì không còn biểu lộ gì, có thể nói là sự tiến bộ đi, ít nhất người có mắt đều nhìn thấy mối quan hệ giữa Cảnh Mặc và Lâm Đăng không giống bình thường, không giống anh em, bạn bè, thân mật như vậy chỉ có người yêu mới như thế.

“Người cuồng bạo?” Lâm Đăng nhăn trán suy nghĩ sâu về nó, hình như kiếp trước hấn không có nghe từ tượng tự như vậy.

“Phải, một con quái vật bị cưỡng chế bóp méo gen, bị nhốt ở tầng mười hai đã rất nhiều năm, ngày đó có lẽ là cao ốc bị mất điện, cho nên cơ quan giam giữ gã bị mất đi hiệu quả, vì thế mới bị đột phá ra ngoài.” Cảnh Mặc nói đến đây tạm dừng một lát, đưa tay kẹp lấy cằm của hấn tới gần bá đạo hôn lên một cái thật sâu, đến khi Lâm Đăng vì thiếu dưỡng khí mà nhíu mày né tránh mới tạm thời bỏ qua, đôi mắt sâu hút nhìn hấn, nói nhấn mạnh, “Lần sau đừng bốc đồng như vậy.”

“Đừng nhắc đến chuyện xưa.” Lâm Đăng chúi chúi vệt nước không rõ trên môi, nhàn nhạt lườm mắt với Cảnh Mặc.

Cảnh Mặc quay đầu nhìn một vật không xác định đang bay đến, hơi mím môi, tự mở cửa xe đi ra ngoài.

Tiếng vang ong ong khó chịu, cho dù ở cách xa cũng có thể nghe được rất rõ ràng, Lâm Đăng tự nhiên cũng phát hiện, về mặt của hấn trong nháy mắt ngưng trệ, sau đó theo Cảnh Mặc xuống xe, nắm lấy tay cậu kéo về phía mình, “Em điên hả, mau chóng tìm phòng kín trốn đi, loại ruồi bọ phổ biến này cho dù có là biến dị vẫn đáng ghét như cũ.”

Cảnh Mặc lắc đầu, từ bên hông lấy ra một viên đạn đỏ phồng lên, ấn một cái nút nhô lên ở giữa, sau đó dùng lực ném tới ‘đám mây đen’ đang di chuyển tới bên này, vào khoảng khắc viên đạn màu hồng tiếp xúc đám mây đen, đột nhiên bật mở, hình thành một mạng lưới hồng ngoại kín không kẽ hở, bẫy lấy toàn bộ đám tang thi ruồi ghê tởm đến cực điểm này, trong không khí truyền đến tiếng lách tách bên trong, tiếp theo là một mùi hôi khét khó ngửi, đợi khi khói tan đi, mây đen rơi xuống vào trong quần thể kiến trúc nhà cửa biến mất.

Mấy ‘đám mây đen’ đằng sau cũng bị Cảnh Mặc dùng phương pháp tương tự đánh rớt, đến khi không thấy đám nào nữa.

Lâm Đăng nhìn đến choáng váng, đây chính là vũ khí mới sao, uy lực không hề kém với vũ khí của mình, còn là toàn trí năng, thật mỉa nó trâu bò quá mà.

“Đi thôi.” Cảnh Mặc thò tay dắt tay Lâm Đăng, mang theo hấn chậm chậm đi vòng qua quảng trường phía trước cao ốc mỹ thực.

Lâm Đăng cầm khẩu hạt nhân Desert Eagle trong tay, sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu.

Số lượng đại tang thi phis trước cao ốc hấn từng kiến thức qua, đã qua bao nhiêu lâu, hấn cũng không biết đại quân tang thi này đã tiến hoá đến trình độ nào, thậm trọng một chút luôn luôn tốt.

Đáng ngạc nhiên là, trên quảng trường sạch sẽ, ngay cả một con ruồi nhỏ cũng không tìm thấy, càng miễn bàn đến tang thi.

“Hiện tại tình hình này có hai khả năng.” Lâm Đăng nhìn xung quanh một vòng, nắm lấy tay Cảnh Mặc lui lại sau.

“Một là nơi này tang thi đã được thanh lý sạch.” Lâm Đăng chậm rãi buông tay Cảnh Mặc, đem một khẩu Desert Eagle khác cầm trong tay.

Đôi mắt màu đen của Cảnh Mặc rất rõ ràng, hơi chớp nhẹ, tiếp lời nói: “Hai là tang thi ở đây đã bắt đầu có trí lực, không giống như tang thi sơ cấp lắc lư không có mục đích bên ngoài quảng trường.”

Lâm Đăng nhếch miệng, ném cho Cảnh Mặc một ánh mắt khen thưởng, ngay sau đó lập tức biến sắc, hét to lên, “Cẩn thận bên trên!”

Trước khi hắn nói những lời này, Cảnh Mặc đã có phản ứng, giơ lên súng laser tia hồng ngoại bắn một súng về phía con quái vật.

Rống_____

Tiếng gầm rú đủ để rung trời chuyển đất, một con quái vật thân cao gần ba mét văng mạnh xuống mặt đất, thậm chí đem mặt đất nện thành hố sụp.

Trong đám tro bụi, Cảnh Mặc lui ra phía sau vài bước, híp mắt đánh giá con quái vật vạm vỡ hình người này_____ cơ bắp của nó nổi lên bề mặt da, máu thịt đỏ tươi trên thực tế thì so với người thường mạnh mẽ dẻo dai hơn nhiều, đối với thân hình quá mức to lớn mà nói, cái đầu ngắn nhỏ cực kỳ xấu xí, mặt mũi bị cơ thịt chen đẩy nhau, đây là một loại sinh vật ngay cả trên mặt cũng phủ đầy cơ bắp, thực sự là đủ dọa người.

Rống_____

Lại một tiếng rống to, quái vật dần dần từ mặt đất đứng thẳng lên, giơ nắm đấm giận dữ đập tới Cảnh Mặc.

Cảnh Mặc xoay người bỏ chạy, một bên còn quay người không ngừng bắn súng laser về phía quái vật, súng laser đủ nóng để xuyên qua cơ thể con quái vật nhưng lại không đủ để giết chết nó, đau đớn khiến người cuồng bạo tập trung lửa giận lên trên mình Cảnh Mặc, thậm chí ngay cả Lâm Đăng đứng phía xa cũng không lọt qua được mắt nó.

Lâm Đăng vừa định nổ súng hỗ trợ, thì lập tức nhìn thấy từ đằng sau cánh cửa xoay tròn trong cao ốc thực phẩm đại quân tang thi đang điên cuồng trào ra.

Lâm Đăng ngược lại đem họng súng ngắm ngay hướng cánh cửa xoay ở cao ốc thực phẩm, ngấp ngừng, quay đầu nhìn về phía Cảnh Mặc đang chật vật né tránh người cuồng bạo, dứt khoát bắn một phát vào cửa xoay cao ốc thực phẩm.

Bang_____ bang_____ bang_____

Sau vài tiếng nổ lớn, cao ốc thực phẩm lấy cửa xoay làm trục trung tâm hình quạt trong một khoảng khắc đổ sụp xuống, nhưng dù thế, đại quân tang thi tre già măng mọc giẫm lên xác đồng loại hăng máu liều chết ào ào vọt tới quảng trường.

Đám tang thi này rõ ràng đều là tang thi tiến hoá cao cấp, một khi để chúng nó vọt ra bên ngoài, muốn một lưới bắt hết chúng nó thì khá là khó khăn.

Lực tấn công của tang thi triều có khả năng sẽ để hai cái mạng nhỏ của Cảnh Mặc và Lâm Đăng bàn giao tại đây.

Tim Lâm Đăng chìm xuống, rống lớn với Cảnh Mặc, “Chạy xa chút!”

Cảnh Mặc bận rộn trăm việc dành thời gian liếc mắt nhìn hắn một cái, nhìn thấy trên tay hắn xuất hiện một thứ trông giống như lựu đạn thì trong lòng có dự đoán, lập tức chui vào trong hầm nhỏ, ‘dẫn theo’ người cuồng bạo chạy như bay, Lâm Đăng một bên cầm khẩu hạt nhân Desert Eagle không cho vài con tang thi chạy ra, quay người chạy lui lại bên cạnh một nắp hố gas, lấy ra Phần khúc đao cạy mở nắp, ngay trong cái giây nhảy xuống đem một quả lựu đạn hạt nhân ném vào tang thi triều trước cửa cao ốc thực phẩm.

Ex: wordpress vừa nâng cấp giao diện post bài trên máy tính bảng, và mọi người thấy đó, hôm nay Ex up truyện không có màu + không hình gì cả. Ngồi up 5 chương, Ex mở mồm chửi đờ mờ cũng phải cả chục lần, cái ô [dăng ngay – xem thử] nó cứ giật lên giật xuống tự động và che ngay thanh chỉnh font, cái phần chỉnh màu nhấn không ra, tab, chuyên mục nhảy loạn xạ =]] đểch biết thiết kế bên wp thấy tiện chỗ nào, riêng Ex thấy yêu đểch nổi rồi. À, vừa online điện thoại chỉnh lại tab =]]

70. Chương 70: Cổng Thoát Nước

Cổng thoát nước tối tăm ẩm ướt hôi thối, Lâm Đăng cau mày, lần theo mương thoát nước đi về phía trước. Sau một vài giây, trên đầu truyền đến một tiếng nổ tung rất lớn, tiếng nổ chấn tai ù ù lên, nói là rung chuyển trời đất cũng không đủ.

Thế nhưng sau đó lại im lặng đến đáng sợ, ngay cả một chút âm thanh cũng không nghe thấy, như thể tiếng nổ lúc nãy giống như là ảo giác nghe được, chứ không phải là âm thanh.

Lâm Đăng ngẩng đầu lên nhìn, đường cống rất tối, bởi vì vừa mới có vụ nổ mà mấy thứ đồ dính dấp nhầy nhụa rơi xuống, thậm chí có vài cái rớt trên tóc, trên mặt, trên vai hắn, Lâm Đăng vội vàng ngậm chặt miệng, nín thở đi về phía trước vài bước. Hắn không rõ tình hình hiện tại trên đó ra sao, nhưng sức mạnh của lựu đạn hạt nhân hắn rất hiểu biết, bởi vậy không có nhiều lo lắng.

Queo qua vài khúc cua tối tăm, phía trước ầm ầm truyền đến tiếng tru thấp của tang thi, cùng với tiếng bước chân xáo trộn, hơn mười con tang thi cứ vậy mà lác lư đi tới đây.

Lâm Đăng cầm chắc Phần khúc đao trong tay, không chút nào sợ hãi bước tới nghênh đón chúng nó.

Dường như là ngửi thấy mùi con người, mấy con tang thi lập tức hưng phấn lên, kêu ngao ngao đầy nhanh hơn tốc độ đi bộ, động tác vung về nhanh chóng, chúng nó đi đường giống như chú hề đồ chơi được lên dây cót, nhìn vừa buồn cười vừa cổ quái.

Xem ra là chỉ vài con tang thi cấp một, đối với hắn chẳng phải là mối uy hiếp gì.

Lâm Đăng vênh lên khoe miệng, tự tin sải bước đi nhanh qua, một đao chém ra, giống như là bổ dưa hấu vô cùng trơn tru.

Đám tang thi thậm chí ngay cả quơ cũng không trúng hắn, đã bị chém rớt đầu.

Máu tang thi mang theo một cổ mùi vị hôi thối, phát ra tiếng gừ rú giống như vỏ cây bị chặt cổ họng, mùi và âm thanh trộn lẫn cùng một chỗ, ngược lại khiến không gian âm u khép kín này càng lộ ra chật chội.

Lâm Đăng cũng không muốn ở lại đây lâu, một khi đã không làm, đã làm thì làm đến cùng, cũng không chém tang thi nữa mà là trực tiếp vung tay đẩy chúng nó ra để chen lên phía trước, còn muốn cầm đao đâm tới, xuyên tang thi thành một chuỗi lại đẩy vào đám tang thi, ào ngã một mảng lớn, chờ chúng nó chậm rì rì đứng dậy thì Lâm Đăng sớm đã đi xa.

Ông đây có kháng thể, sợ cái lông?!

Vô tư đi!!!

Không biết đi trong bóng đêm bao lâu, tay chém đến tê rần, Lâm Đăng mới đi đến một khu có ánh sáng, sở dĩ có ánh sáng, là bởi vì phía trên miệng cống không có nắp đậy lên. Lâm Đăng nhìn quanh, không có cái gì dễ mà bò lên cả.

Rống_____

Vào lúc này, cái âm thanh vốn khàn khàn khó nghe lọt vào trong lỗ tai Lâm Đăng không thể nghi ngờ biến thành âm thanh của trời.

Lâm Đăng nở một nụ cười tính kế xoay người lại, đối với con tang thi đang lác lư đi tới khu ánh sáng, lưu manh vẫy vẫy tay, “Lại đây.”

Tang thi há to mồm gào khan cổ họng, hung dữ nhào tới chỗ Lâm Đăng. Lâm Đăng hơi chuyển người tránh nó ra, ngay khi con tang thi loạng choạng muốn ngã xuống đất thì hắn lại lập tức đỡ nó, sau đó hai tay chống lên vai nó, trực tiếp đập lên lấy đà bắt được miệng cổ họng bên trên.

Không đợi con tang thi phản ứng lại, Lâm Đăng đã nhún người đứng trên mặt đất, hần nhìn xuống con tang thi đang giương nanh múa vuốt dưới cổng cười cười, đứng thẳng dậy phui phui bụi quần trên người.

Hiện tại Lâm Đăng đang đứng trên đường bên cạnh một tiểu khu, trên đất rác rưởi chất thành bãi, ở cái thời buổi này, sẽ không có ai nhàn rỗi đi dọn vệ sinh cả, bị gió thổi qua, đầy trời bay đầy giấy và túi nilon.

Trong cổng thoát nước còn không cảm nhận được, vừa nhảy ra khỏi, mùi trên người mình thật sự là hăng mũi, Lâm Đăng lột bỏ áo rồi cầm trong tay đi về hướng tiểu khu.

Tiểu khu không người im lặng đáng sợ, chỉ có tiếng rì rào của gió thổi qua khu vực cây xanh khiến cho lá cây xào xạc vang lên.

Một tờ báo cũ rách bị gió thổi lượn trong không khí bay a lật a, sau đó roẹt một tiếng đập vào trên ***g ngực Lâm Đăng, không còn lực đẩy của gió, tờ báo này cũng chầm chậm rơi xuống đất.

Lâm Đăng cúi đầu nhìn xem xem, trên tờ báo có một dòng tít lớn, “Tiểu trấn du lịch bỏ hoang nhiều năm bỗng dưng xuất hiện dã nhân!!”

Lâm Đăng nhú nhú mày, tầm mắt di chuyển xuống dòng tin nhỏ phía dưới: ‘Người phượt đi ngang qua bị đuổi cản, người vợ sử dụng vệ tinh điện thoại cầu cứu, người phượt đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh’

Ngày bản tin là _____ ngày 12 tháng 05 năm 20xx.

Mà kiếp trước Lâm Đăng biết ca bệnh tang thi đầu tiên là vụ án một người đàn ông ở khu vực nông thôn nào đó giết người, nếu như nhớ không lầm, ngày đó phải là mấy ngày đầu của tháng sáu.

Ca bệnh tang thi đầu tiên này tự nhiên là thu hút sự chú ý của cộng đồng, nhưng chỉ có chút người lưu tâm, mà lại có một số người không đồng ý, liền đem nó thành các loại tin đồn để nói chuyện phiếm.

Về phần vụ án ‘dã nhân’ vào tháng năm này, người đàn ông bị cản vẫn không thoát khỏi tình trạng hôn mê, nên không có tin tức sau đó, tự nhiên là sẽ không được nhiều người chú ý, Lâm Đăng lắc lắc đi bụi quần trên tờ báo, cười nhạo một tiếng, trong lòng lại sáng như gương_____ khẳng định không phải đơn giản là ‘dã nhân’.

Đáng kỳ quái là, virus tang thi thời kỳ ủ bệnh dài nhất không quá hai ngày, vậy người đàn ông đó tại sao kéo dài đến tận đầu tháng sáu mà không có gì xảy ra?

Có quái lạ...

Lâm Đăng hít sâu một hơi, cào cào chỗ tóc bị nước bẩn làm dính lại, suy nghĩ từ một góc độ khác, tờ báo này ngược lại cho hắn không ít chỉ dẫn.

Nếu như tìm thấy được ‘địa chỉ sinh’ ra của con tang thi đầu tiên, vậy không phải có nghĩa là cũng có thể tìm được nguồn gốc của thảm họa diệt chủng này, chỉ cần tìm được nguồn gốc, vậy tất cả những chuyện này nói không chừng sẽ được giải quyết dễ dàng.

Bất kể là chứng bệnh gì đều có nguyên nhân, bắt được nguyên nhân bệnh, mới có thể ‘đúng bệnh hốt thuốc’, chỉ cần tìm được tác nhân gây bệnh...

Lâm Đăng thậm chí không dám nghĩ tiếp nữa, nếu tất cả tang thi trên Trái đất này biến mất? Hắn thật sự thấy ý nghĩ rất là kỳ lạ.

Tuỳ tiện vào một toà nhà dân cư, Lâm Đăng đi vào phòng tắm, vắn vòi nước, chờ đợi một lát, nhưng mà một giọt nước cũng không chảy ra.

Hắn tự giễu lắc lắc đầu, thò tay tắt đi vòi nước.

Sau một thời gian an ổn, hắn thiếu chút nữa quên mất, một thời gian dài không có người quản lý đường nước sợ là đã sớm bị khô cạn hoặc bị thối rữa của tang thi làm tắt, nào có thể giống như trong căn cứ, luôn có người bảo trì.

Đúng là người xưa nói rất hay _____ sinh ở gian nan khổ cực, chết trong an lành.

Từ trong tủ quần áo rút ra một cái áo sơ mi, lại tìm được một cái quần bò, sau đó dùng ga giường miễn cưỡng lau đi bẩn thỉu trên người mình, cuối cùng mới không còn mùi hôi thối lúc này nữa.

Nhưng mà vẫn không xua đuổi được mùi hôi nhàn nhạt khắp người mình, Lâm Đăng nhăn trán, cắn răng lấy một bình nước từ trong kho hàng ra, thấm ướt một góc ga giường chà lau cơ thể mình một lần nữa, lại lột xuống vỏ gối đổ chút nước lên, bắt đầu cọ xát tóc, cọ cho đến khi trên đầu không nghe thấy mùi nữa, Lâm Đăng mới thở phào.

Bình nước vẫn còn dư hơn một nửa, Lâm Đăng rất hài lòng thu nó cất trở lại trong kho hàng.

Bộ quần áo bẩn ban đầu cũng ném vào trong góc kho hàng, chờ đến nơi có nước thì mang chúng ra rửa.

Mặc một chiếc áo sơ mi trắng và quần bò xanh, vì không để ảnh hưởng đến hành động, hắn lại đem vật áo sơ mi nhét vào lưng quần, đứng trước gương chỉnh chỉnh lại dây lưng, chắc, tuy rằng ăn mặc thế này có chút kỳ lạ, nhưng mà không có chọn lựa nào khác, tốt xấu gì nó cũng sạch sẽ vừa người đúng không?

Lâm Đăng nhẹ cong môi lên, thanh niên trong gương cũng lộ ra một nụ cười thoải mái sạch sẽ, hắn vốn trông đẹp trai, cho dù ăn mặc không ra gì cũng có thể toát ra vẻ thành thực lại đẹp mắt, huống chi sơ mi trắng lại đem khí tức lạnh lẽo tiêu điều xung quanh thân hắn thu lại một chút, lại bù lên một phần nho nhỏ.

Lâm Đăng cuốn cổ áo sơ mi lên tận khuỷu tay, nâng mi hài lòng nhìn vào gương, tình anh một giây biến đại ca, khí chất ngay lập tức biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Trang phục không quan trọng là đẹp mắt hay không, đẹp mắt thì có cái lông gì mà xài được, không hạn chế hành động cơ thể mới là chính đạo.

Đi đến cửa sổ nhìn về phía xa xa, cách vài km khói đặc bốc lên cuộn cuộn, chỗ đó hẳn là cao ốc thực phẩm vừa mới bị hắn cho nổ tung, nhìn quanh một vòng, nhìn khắp các toà nhà cao tầng, vẫn không nhìn thấy bóng dáng thân cao ba mét của người cuồng bạo, càng không biết được Cảnh Mặc đã biến đâu mất.

Chống lên cửa sổ lưu loát nhảy xuống, đợi đến khi cơ thể vững vàng đứng trên mặt đất, đột nhiên nghe thấy tiếng gầm rung trời truyền đến từ xa xa.

Tim Lâm Đăng nảy lên, lập tức chạy như bay đến nơi phát ra âm thanh.

Khi hắn chạy đến đó, cơ thể người cuồng bạo bị mắc kẹt trong một con hẻm đã không còn tiếng động, máu đen chảy khắp đầy đất.

Bởi vì thân hình khổng lồ của người cuồng bạo chắn ngang tầm mắt, Lâm Đăng không nhìn thấy tình hình bên kia con hẻm, đành phải từ một cái hẻm khác đi vòng qua.

Đợi đến khi hắn nhìn thấy thân hình người cuồng bạo một lần nữa, trên đất chỉ để lại dấu chân dính máu đen, vẫn không nhìn thấy Cảnh Mặc.

Lâm Đăng dọc theo dấu chân máu đen chậm chậm đi về phía trước, đi tới một siêu thị bị bỏ hoang, dấu chân vẫn kéo dài đi vào bên trong.

“Cảnh Mặc.” Lâm Đăng thử thăm dò gọi lên.

Không ai trả lời.

“Cảnh Mặc!” Lần này hắn nâng cao âm lượng.

Vẫn không có ai trả lời.

Trong lòng Lâm Đăng một trận hốt hoảng, không thêm cẩn thận nữa mà trực tiếp xông đi vào, siêu thị to như vậy, chỉ còn lại những kệ hàng bị cướp ‘sạch’, trên đất đều là các túi nilon rách nát và đủ loại túi thực phẩm đủ màu sắc bị xé miệng, còn có những lon nước bị đập méo mó.

Góc siêu thị có một cái cửa nhỏ, hẳn là kho trữ hàng. Lâm Đăng đẩy đẩy cửa, không nhúc nhích, xem ra là đã bị khoá từ bên trong.

Cái này cũng không làm khó được hắn, từ trong kho vũ khí hắn lấy ra hộp kẹp giấy lần trước cướp được trong biệt thự mái đỏ, cầm một cái đi ra, kéo thành dây thép thẳng chèn vào bên trong ổ khoá chuyển chuyển, dễ dàng bật mở cửa.

Cánh cửa mở ra, hắn nhìn thấy Cảnh Mặc đang nhắm mắt dựa vào góc tường thở dốc dữ dội, mái tóc đen ướt đầm mồ hôi, bám chặt trên trán cậu, môi trắng bệch như màu da.

Lâm Đăng đau lòng đi qua ôm cậu vào trong lòng, sờ sờ hai gò má đỏ ửng của cậu, quả thực nóng đến phỏng tay.

71. Chương 71: Lâm Đăng Yêu Ớt

Uống đủ nước, Cảnh Mặc hơi mở mắt ra, cũng không nói, chỉ là dùng đôi mắt đen láy ngốc lăng nhìn xem Lâm Đăng.

“Thấy thế nào rồi?” Lâm Đăng đưa tay vén tóc ướt đầm mồ hôi trên trán của cậu qua một bên, lộ ra cái trán trơn mịn, bên trên còn mồ hôi chưa khô đi, ngón tay đụng vào làn da chỉ thấy dính dính.

Cảnh Mặc lắc đầu, từ trong lòng Lâm Đăng ngồi dậy, không nói một lời nhắm mắt muốn hôn tới Lâm Đăng.

Lâm Đăng cũng không né, thân thể vẫn ngồi thẳng tại chỗ, hưởng thụ Cảnh Tiểu Mặc ‘nhiệt tình chiêu đãi’.

Cảnh Mặc hôn rất dùng lực, không ngừng áp sát Lâm Đăng, còn đẩy cơ thể hắn ấn mạnh vào tường, lại liếm lại cắn, tay còn không thành thật mò vào từ vạt áo sơ mi, xuôi theo làn da ấm áp rắn chắc tiến lên.

Trong đoạn thời gian này Lâm Đăng vẫn rất thuận theo, không có phản kháng, cũng không có giãy dụa.

Đợi đến khi bàn tay mềm mại linh hoạt của Cảnh Mặc khoác lên trên đai lưng hắn, Lâm Đăng mới căng cứng cơ thể, thở hổn hển tách rời môi của hai người ra.

“Cho tôi được không?” Cảnh Mặc nhất quyết không tha ôm lấy cổ của hắn, cái trán trơn mịn cọ cọ lên, nhẹ nhàng nắn nỉ.

Lâm Đăng nhìn vào đôi nhãn cầu ảm ướt đen nhánh kia, trong lòng mềm nhũn, sờ vào ót của cậu khuyên nhủ, “Em còn nhỏ, không chịu nổi.”

Cảnh Mặc cắn cắn môi, sau đó là giống như nghĩ đến cái gì, cả người thả lỏng, cười híp mắt nói, “Tôi sợ đau.”

Lâm Đăng gạt đầu, “Ừm, anh sẽ đợi thêm vài năm.”

“Oh~” Cảnh Mặc dựa cả người vào trong lòng Lâm Đăng, đáp lại xong không nói gì nữa, nắm lấy ngón tay Lâm Đăng để trên đùi mình chơi đùa.

Cửa kho không biết là tự đóng lại khi nào, bốn phía thực tối, Lâm Đăng nhìn Cảnh Mặc trong lòng, cảm xúc lo lắng hải hùng bởi vì không tìm thấy Cảnh Mặc lúc này vẫn còn sót lại một ít dưới đáy lòng, trong lúc nhất thời có loại ảo giác mất rồi lại có, hắn siết chặt cánh tay, một môi nhắm mắt, “Em cũng mệt rồi, ngủ một giấc đi rồi chúng ta lại đi tìm chiếc xe.”

Cảnh Mặc vẫn không có trả lời, trong bóng đêm đôi mắt của cậu phát sáng lên rất đáng sợ, cậu ngẩng đầu lên nhìn theo đường cong xương cằm của người mình yêu, tầm mắt mê muội dõi theo đường cong, một lần lại một lần, không biết mệt mỏi.

Ngay khi Lâm Đăng sắp rơi vào giấc ngủ, Cảnh Mặc đột nhiên lên tiếng hỏi: “Đăng Đăng sợ đau không?”

Sợ không? Suy nghĩ của Lâm Đăng đột nhiên bay trở lại vào khoảng khắc bị tang thi khoét mắt, đau đớn điếng tim đó hắn vĩnh viễn không bao giờ muốn ném lại lần nữa.

“Ừm, sợ.” Khi Lâm Đăng nói những lời này, thân thể bỗng nhiên run rẩy một chút, thật giống như bỗng dưng có một con tang thi bất ngờ cắn sau gáy hắn, bắt đầu xé banh da thịt mình, ép buộc, đem chúng nó từ trên cơ thể hắn cướp đi, đau đớn như vậy, khắc vào tận trong xương tủy.

Nhưng mà, sống trong mặt thể, hấn cũng học được cách che giấu sự sợ hãi vào tận sâu trong tim, không hiển thị phần yếu ớt của mình trước mặt bất kỳ ai, mặc cho thân thể điên cuồng kêu gào không thể chịu đựng được, vẫn cắn răng kiên trì, giả vờ như không có việc gì, như thể những vết thương đó là nằm trên cơ thể người khác, là người khác đau đớn, không phải là mình.

Đây chính là Lâm Đăng, tâm cao khí ngạo, vĩnh viễn không chịu yếu thế trước bất cứ kẻ nào.

Lâm Đăng biết, ngay khi hấn nói ra hai chữ kia với Cảnh Mặc, ý nghĩa, đó là đối với bạn hữu của mình toàn tâm toàn ý tín nhiệm, không còn che giấu, không còn nguy trang, bày ra cho Cảnh Mặc xem, là con người thật sự của mình.

Trái tim Cảnh Mặc hơi co lại, thông qua cơ thể mình đang tựa vào nhận ra sự run rẩy nhẹ, cậu có thể cảm nhận được Lâm Đăng sợ hãi, Lâm Đăng yếu ớt, người đàn ông này không phải lúc nào cũng không sợ hãi, anh ta không phải là người máy bằng sắt thép, càng không phải là siêu nhân có năng lực siêu nhiên, cũng không phải là Altman có thể bổ sung đầy máu lại sống lại, mà là thực thể, là người thường có đổ máu có rơi lệ.

“Tôi thực sự là đã sống qua mười năm mặt thể, nhưng mà, không kiên trì được, chết, bây giờ... Sống lại từ khởi điểm.” Lâm Đăng đem đầu mình chôn ở cổ Cảnh Mặc, để mặc những giọt nước mắt yếu ớt tùy ý chảy xuống, “Thượng đế cho tôi Thần Khí, tôi có vũ khí và đạn dược vô tận, có kháng thể, tôi dường như không cần phải lo sợ cái gì cả, bởi vì tôi không giống các người, chỉ cần bị tang thi bắt được sẽ biến thành một trong chúng nó, nhưng...” Nói đến đây, Lâm Đăng đột nhiên ngậm chặt miệng, gắt gao nuốt chặt tiếng nức nở thiếu chút nữa rò rỉ khỏi cổ họng.

Nước mắt nóng ẩm làm ướt phần áo nơi vai Cảnh Mặc, chất lỏng kia giống như có thể xuôi theo làn da của cậu xâm nhập vào huyết quản, lại xuôi theo huyết quản thẳng tắp rót vào trong tim, vừa đắng vừa chát, giống như Lâm Đăng đang cắn chặt răng không muốn để tiếng khóc tràn ra.

Cảnh Mặc không tự giác dựng thẳng cơ thể, chuyển người đối mặt với Lâm Đăng, tay cẩn thận nâng cằm hấn lên, lại gần hôn lên nước mắt trên khuôn mặt hấn, đắng, chát, còn có chút mặn, không dễ uống, thể nhưng cậu lại không muốn bỏ qua một giọt.

“Nói ra, nói hết đi.” Cảnh Mặc nhẹ nhàng ôm lấy thân thể của Lâm Đăng, một chút lại một chút hôn hấn, thường thường ngậm lấy vành tai, đầu lưỡi của cậu đảo quanh vành tai hấn, chỉ là thân thể hấn không kiểm soát được run rẩy.

“Tôi không biết mình đang làm gì ở đây, cứu vớt thế giới sao?” Lâm Đăng mê mang ngẩng đầu nhìn Cảnh Mặc, sau đó lại bật cười lắc đầu, “Mặc, tôi không có thực lực này, cũng không có ý định này.”

Cảnh Mặc nhào tới cắn một phát lên môi Lâm Đăng, nửa đùa nửa nghiêm túc nói, “Ừm, anh là đến để cứu vớt tôi.”

“Ha ha, đúng.” Lâm Đăng lại cười lại khóc ôm lấy Cảnh Mặc, đôi cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy khối cơ thể mềm dẻo ấm áp không rời, đây là người khiến hấn an tâm dựa dẫm nhất, chứng minh ý nghĩa thực sự của việc hấn trở lại thế giới này_____sống thực tốt, sống hạnh phúc giống như những người bình thường.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Lâm Đăng nằm xuống trên sàn lạnh, trên mình bị một người ép xuống, không nặng, nhưng lại khiến hấn chân thực cảm giác được mình đang tồn tại.

Đột nhiên khí nóng đánh vào lỗ tai hấn, có người thì thầm vào tai hấn, “Sợ không?”

Sợ không, trước giờ chưa có ai từng hỏi mình câu này, mỗi khi gặp được người thì chỉ biết cầu xin mình che chở, chỉ biết đem mình đẩy lên phía trước ngăn cản ‘Thị triều’, chỉ biết không ngừng gào thét chói tai, “Tôi sợ, cứu tôi, cầu anh cứu tôi!”

Chưa bao giờ sẽ hỏi, “Cậu có sợ không?”

Mình sợ không, đương nhiên sợ, mình cũng là người, không phải siêu nhân, càng không phải là cứu thế chủ.

“Sợ.” Khi nói ra những câu này, nước mắt mơ hồ ánh mắt, cảm giác chua xót đọng dưới đáy lòng bao nhiêu lâu nay giờ phút này dần bùng lên.

Cảnh Mặc nhẹ nhàng cúi bỏ nút áo sơ mi trên người hắn, cúi người xuống, đem cơ thể hai người dán chặt lại với nhau không có bất kỳ khe hở nào, “Đừng sợ, tôi sẽ không làm đau anh.”

Đầu óc Lâm Đăng trống rỗng, hắn chỉ nghe nói câu Đừng sợ, sau đó an tâm yên ổn siết chặt lấy cơ thể ấm áp kia.

Trước mắt có cái gì đó mà xanh loé qua, miệng lại được cẩn thận bóp mở, chất lỏng lạnh lẽo rót vào trong cổ họng, Lâm Đăng bất an kêu lên ‘Mặc’.

“Tôi ở đây.” Cảnh Mặc khẽ chạm vào vòng eo đầy xúc cảm của hắn, chờ đợi được hiệu phát tác.

Oanh một tiếng, một làn sóng nóng bùng ngay lập tức xâm chiếm cơ thể hắn, giống như là có một quả bom nhỏ đột nhiên nổ tung trong cơ thể hắn, khí nóng mơ hồ chấn tằm mắt hắn, hấp nóng bộ não làm cho nó hôn mê đi.

Dưới thân chợt lạnh, quần áo đều biến mất, không khí lạnh lẽo ngay lập tức bọc lấy hắn, lạnh đến mức răng run lên.

“Đừng sợ, đừng sợ~” Bàn tay mềm mại ấm áp vuốt ve eo hắn, ngay sau đó, càng thêm nhiều ấm áp quấn quanh hắn, giống như có ai đó dùng chăn bông tơ lụa nóng ấm che trên người hắn, Lâm Đăng vô thức thả lỏng cơ thể, vươn tay gắt gao nắm lấy cái ‘chăn’ giường ấm áp này.

Chăn cũng thuận theo hắn quấn càng chặt, Lâm Đăng thoải mái khẽ hừ hừ, tùy ý để phía dưới chăn thật xuống giữa hai chân hắn.

Một cơn sóng đau nhức thình lình xé rách bộ vị mẫn cảm, cơ thể Lâm Đăng lập tức căng thẳng, thân thể theo bản năng đẩy cái chăn trên người mình.

Trong chăn giấu dao, nó muốn bỏ mình ra.

Nỗi sợ hãi này bao trùm lấy Lâm Đăng, không ngừng giãy dụa phản kháng không cho chăn bao lấy, nắm đấm giống như là đánh vào bông, căn bản không có một chút sát thương, cũng không có một chút sức.

Con dao kia vẫn còn cố chấp đi tới, có người ghé vào lỗ tai hắn thì thầm, “Ráng nhịn, lập tức tốt ngay.”

Tiếp, cái chăn càng thêm dẹt dẹt bọc lấy hắn, nhẹ nhàng cọ trên người hắn, như thể để làm giảm bớt đau đớn của hắn.

Lâm Đăng không còn chút sức, buông bỏ chống cự, nhắm mắt nhủ mảy mai lại rơi ra nước mắt, khí nóng làm hôn mê đầu óc hắn, bộ dáng không hề phòng bị khiến Cảnh Mặc đau lòng không thôi, cậu dừng lại động tác, nghiêng đầu bên cạnh tai hắn dụ dỗ, “Đau thì đừng nhịn, gọi ra sẽ không sao nữa.”

Đầu óc Lâm Đăng vẫn còn mơ hồ như trước, hắn nghe không hiểu lời Cảnh Mặc nói, chỉ là nghiêng răng thật chặt, cho đến khi đau đớn từ từ nhạt dần xuống, mới chậm rãi thở phào.

Cảnh Mặc thấy cơ thể Lâm Đăng không còn căng cứng nữa, liền bắt đầu chậm rãi di chuyển.

Thân thể Lâm Đăng co rút lại, run rẩy thừa nhận, muốn rút ra sau, lập tức lại bị chặn bắt về, sau đó con dao càng dùng lực ra vào bên trong ‘Miệng vết thương’, trướng trướng, miệng vết thương bị dao cắt đau đớn cực kỳ.

Lâm Đăng đau đớn kêu rên ra, từ đầu đến cuối luôn nhủ chặt mảy mai không giãn ra, không biết qua bao lâu, con dao giống như là đã biến mất, đau đớn cũng không còn, chăn mang theo hắn lắc lư bên trong dòng suối nóng, Lâm Đăng cảm thấy chỉ cần mình buông ra một giây sau sẽ chìm xuống, cho nên hắn chỉ có thể siết chặt chăn, lắc lư cùng với nó...

72. Chương 72: Kết Cục Thất Thường

image

Khi Lâm Đăng thức dậy, sắc mặt trắng nhợt, phía sau cảm giác rõ ràng trướng đau nhức nhở hắn ngày hôm qua rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Thực sự thì chuyện cũng chẳng có gì, mình là đàn ông, bị làm thì bị làm đi, cũng không mất đi miếng thịt nào mà cũng chẳng sẽ mang thai, hơn nữa, mình vốn thích Cảnh Mặc, hai người yêu nhau làm chuyện này là chuyện thường tình, chẳng qua là Lâm Đăng có chút nét mặt già nua không tháo xuống được, bị Cảnh Tiểu Mặc thoát nhìn so với mình mảnh mai hơn bao nhiêu lượt đồ, cái này nói ra thì ai tin hả trời.

Ah, mình không nói thì ai biết được, OK, tìm một cơ hội sang bằng tỉ số, chuyện này tạm thời để cho cậu ta dẫn trước tỉ số đi.

Nghĩ thông suốt xong xuôi, Lâm Đăng lại có chút buồn ngủ, sau đó chôn đầu chợp mắt đánh cờ với Chu công.

Cảnh Mặc dè dặt cẩn thận mở mắt, thấy Lâm Đăng cuộn người lại trong góc tường, không nói, không khóc, cũng không nháo, chỉ là đem đầu chôn ở trên đầu gối, Cảnh Mặc căn bản nhìn không ra ý nghĩ lúc này của Lâm Đăng, hôm qua là mình lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, lại cho người ta uống cái kia, bởi thế mới dễ dàng đắc thủ. Bằng không dựa vào tính nết của Lâm Đăng, mình có dốc hết sức lực chế trụ anh ta, còn phải cẩn thận không để anh ta bị thương, cái này nói dễ hơn làm đó, dù là có tham khảo kinh nghiệm, ban đầu phải thế nào, tiếp đó phải ra sao, rất là quan trọng, nếu như ép buộc... Thế thì Lâm Đăng đúng là ôm cho hết tội nha, chắc, ngẫm lại ngày hôm qua, mặc dù đã rất chi là cẩn thận nhưng vẫn khiến người ta đau khóc, Cảnh Mặc nhìn mà tim cũng đau theo, lại không nguyện ý dừng lại, thật vất vả thịt mới đưa được đến miệng nào có đạo lý để nó bay đi! Đành phải nặng lòng làm tiếp...

Đăng Đăng là đang tức giận sao, giận mình làm đau anh ấy, hay là giận mình lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, không quan tâm đến ý nguyện của anh ấy?

Cảnh Mặc thấp thỏm đứng lên, đi đến trước mặt Lâm Đăng rồi chậm rì ngồi xuống đất.

Lâm Đăng tự nhiên là cũng cảm nhận được Cảnh Mặc tới gần, nhưng mà hấn hiện tại thực bối rối, không biết nên lấy biểu tình gì để đối mặt với cậu, dứt khoát chôn đầu không nói lời nào.

“Đăng Đăng?” Cảnh Mặc cẩn thận đưa tay ra, muốn nâng cằm Lâm Đăng lên.

Khi đầu ngón tay ấm áp cọ lên má mình, Lâm Đăng giật mình, theo phản xạ có điều kiện đứng lên, thời điểm cúi đầu nhìn xuống đôi mắt đen của Cảnh Mặc, hấn lập tức dời tầm mắt đi, lẩm bẩm một câu, “Anh đi ra ngoài xem xét.”

Không đợi Cảnh Mặc trả lời, lập tức muốn lao ra ngoài.

Cảnh Mặc kích động đứng dậy, kéo Lâm Đăng trở lại ấn vào vách tường, một bên không ngừng hôn lên khoé môi của hấn, một bên thì thầm an ủi, “Anh đừng sợ tôi, đừng sợ, tôi sẽ không bức anh làm chuyện đó.”

Lâm Đăng xấu hổ không xong, hấn thật sự chỉ muốn đi ra bên ngoài để xoa dịu tâm tình mà thôi, thế nhưng Cảnh Mặc hình như là nghĩ đến chuyện khác, mà cái chuyện khác này là hấn lại không muốn đem ra thảo luận, mắt mặt muốn chết có biết không hở.

Muốn đẩy Cảnh Mặc ra lại bị cậu đè chặt, muốn nói chuyện, miệng cũng bị đôi môi đỏ của cậu chặn, tất cả hơi thở đều là mùi vị trên người Cảnh Mặc, còn có cái hương chocolate sữa chết tiệt kia, thời thời khắc khắc nhắc nhở hấn là Cảnh Mặc bây giờ chỉ mới là một thằng nhóc vừa trưởng thành.

“Đừng sợ, đừng sợ, sẽ không đau, sau này sẽ không đau nữa~” Cảnh Mặc duỗi tay vuốt ve eo hấn, đây là điểm mẫn cảm của Lâm Đăng mà cậu mới phát hiện được.

Điểm mẫn cảm bị đụng chạm, mặc cho ai thì cũng sẽ trong nháy mắt trở nên vô lực, chính là trong nháy mắt này, Cảnh Mặc bắt lấy được tay hấn, một tay còn thuận thể đem cả người hấn ôm lấy.

Đến lúc này, Lâm Đăng mới phát hiện Cảnh Mặc không ngờ lại cao hơn mình một chút, cánh tay nhìn có vẻ yếu yếu kia lại cực kỳ mạnh mẽ.

“Buông ra trước!” Lâm Đăng nghiêng răng nhìn chằm chằm Cảnh Mặc.

Cảnh Mặc ngốc lăng nhìn Lâm Đăng trong chốc lát, thấy sắc mặt Lâm Đăng tái mét, như là thực tức giận, lúc này mới nghe lời buông lỏng ra, còn hết sức biết điều lui một bước lớn ra sau, đôi mắt ướt sũng, bộ dáng uỷ khuất sợ ầm ầm.

“Đi thôi.” Lâm Đăng không có ý định tiến hành tham khảo cái vấn đề xấu hổ kia, nắm lấy tay Cảnh Mặc bước nhanh về phía cánh cửa, đợi khi đẩy cánh cửa ra, ở ngoài cửa xuất hiện một người mà Lâm Đăng không thể nào tưởng tượng được.

Cảnh Dục?! Anh ta sao lại ở đây, hơn nữa còn là rất nguyên vẹn đứng ở chỗ này, thực sự rất là khó tin!

“Tiểu Mặc.” Cảnh Dục vẫn dịu dàng gọi tên Cảnh Mặc như trước, thể nhưng có một chút khác biệt với quá khứ.

Lâm Đăng nhảy cảm phát giác được trong lời nói của Cảnh Dục có mang theo lấy lòng, thể nhưng Cảnh Mặc hoàn toàn không cho anh trai mình một cái liếc mắt, chỉ đưa mắt nhìn nhìn Lâm Đăng.

Cảnh Dục nương theo ánh nhìn của cậu chuyển sang Lâm Đăng, ánh mắt của thả ra một tia lấy lòng, môi giật giật, có lẽ là muốn chào hỏi, lại không biết vì sao, chỉ đối với hần cười mà không nói gì thêm.

Lâm Đăng nhướn cao một bên mày, kinh ngạc nhìn Cảnh Dục, anh chàng này bị Cảnh Mặc dạy dỗ thành bộ dáng tiểu bạch thủ như vậy, một người đàn ông trưởng thành cao lớn đứng rụt rè, thật sự rất quái dị.

“Có phải là em có nơi muốn đi?” Lâm Đăng thu hồi tầm mắt nhìn Cảnh Dục, neho mắt suy đoán nhìn Cảnh Mặc.

“Phải, trạm xăng Năm Dặm, tôi nghi ngờ chỗ đó...” Cảnh Mặc bắt lấy tay Lâm Đăng, lướt qua Cảnh Dục, một bên giải thích, một bên lấy ra máy liên lạc, “Năm ngày sau đuổi tới, đến đó chờ.”

“Tiểu trấn du lịch bỏ hoang, đúng không?” Lâm Đăng sờ sờ cằm, nghe được tiếng bước chân phía sau, nhìn lại, là Cảnh Dục theo kịp, thanh niên này nhìn thấy hần quay đầu thì ngay lập tức giơ tay ra hiệu, sau đó chuyển sang hướng khác, đi ngược lại hướng của hai người.

“Phải, chỗ đó hẳn là có tác nhân gây bệnh, chỉ cần tiêu diệt mầm bệnh...” Cảnh Mặc nghiêng đầu một bên, nhúu mày nói, “Tôi cũng không chắc chắn biện pháp này có được hay không, trước đó tôi chỉ lấy não tang thi làm thực nghiệm mấy tháng, hình như, virus tang thi đối với chất X, chất X có thể ức chế được virus tang thi, còn có thể ngăn chặn được dục vọng muốn ăn thịt người của tang thi, tin tưởng không bao lâu, tang thi sẽ từ từ khôi phục thành người.”

“Anh đã từng nghe qua giả thuyết này.” Lâm Đăng gật đầu, “Trước kia, ặc, là trước khi anh trùng sinh, có một đoàn nghiên cứu từng nói, tang thi từ một góc độ nào đó mà nói thì thực tế là một loại bệnh_____chứng bán tử, chứng bệnh này có thể được chữa khỏi, nhưng miễn là có thể chữa khỏi, khôi phục sự ổn định của trái đất không phải là không thể.”

“Đúng, chứng bán tử, chỉ cần mở ra trạm cứu trợ chứng bán tử, bắt lấy những người bị nhiễm virus tang thi, tiêm chất X một thời gian dài, có lẽ sẽ khôi phục được ý thức con người của chúng nó.”

“Hồi sinh sao?” Lâm Đăng mỉm cười.

“Có thể nói như vậy, nhưng, bọn họ vẫn như cũ là người bán tử, cơ thể lạnh, vô tri vô giác, máu không chảy, tim không đập, không thể được coi là một người sống thật sự, muốn loại bỏ khúc mắc và sợ hãi của nhân loại với bọn họ, có thể sẽ rất khó khăn.” Cảnh Mặc nhìn trông rất chân thành, rõ ràng là cái vài phần nắm chắc.

“Có phải em đã được vài lần thực nghiệm thành công?” Lâm Đăng kích động dừng lại, nắm lấy hai vai Cảnh Mặc phần khích hởi.

“Cho là vậy đi.” Cảnh Mặc cau mày nói, “Theo báo cáo của Ngô Hàn, mặc dù chúng nó có được ý thức và ký ức lúc còn sống, nhưng ngoại hình vẫn là tang thi, có thể nói chuyện, cười, thả ra cũng không có đi lung tung cắn người, chỉ cần vẫn thường xuyên tiêm chất X, sẽ không có bất cứ vấn đề gì. Nhưng cho dù là vậy, vẫn không được người trong căn cứ chấp nhận, có vài người thậm chí kêu gào loại bỏ người bán tử, đến một người bọn họ sẽ đánh chết một người, tuyệt đối không để cho những trái bom hẹn giờ này xuất hiện trong cuộc sống hàng ngày của họ, không còn cách nào, chúng tôi chỉ có thể đình chỉ kế hoạch.”

“Đây là một tin tốt.” Lâm Đăng nhướn mày, tâm tình tốt nhích tới hôn lên mặt cậu, “Bảo bối thật tuyệt, căn cứ cũng cướp về?”

“Ừm!” Cảnh Mặc cong cong mắt, cười cực kỳ rạng rỡ lại tươi rói.

“Cho nên chỉ cần loại bỏ mầm bệnh, tất cả sẽ dừng lại hết?” Lâm Đăng nắm chặt vai Cảnh Mặc, nhìn chăm chăm không chớp mắt vào đôi mắt của cậu.

“Trên lý thuyết là vậy, nhưng Tân Minh_____không biết vì nguyên nhân gì, nó đã trở thành mẫu thể tang thi, chỉ cần Tân Minh không muốn chết, sẽ vĩnh viễn không chết, ngay cả khi nó chỉ còn là một giọt máu, vẫn có thể tổ hợp lại cơ thể, muốn giết chết nó, cần phải nó cam tâm tình nguyện tìm chết.”

“Mẫu thể và mầm bệnh có kết nối với nhau, cho nên mẫu thể không chết thì mầm bệnh cũng sẽ không chết?” Lâm Đăng nhúu chặt mày, quả nhiên là vui mừng quá sớm sao!

“Đúng, chúng nó là hai người, nhưng chỉ cần một bên không chết thì bên kia sẽ lập tức sống lại, nhưng nếu không loại bỏ hoàn toàn nguyên nhân gốc rễ, thảm họa này sẽ không bao giờ kết thúc.”

Lâm Đăng thở dài nặng nề, muốn Tân Minh tự nguyện chết? Quá khó, nhớ là Tân Minh đã từng nói, chỉ khi nó giết được Cảnh Mặc, nó mới sẵn sàng để bị giết, Cảnh Mặc không chết, Tân Minh sao có thể cam tâm được.

Thế nhưng Cảnh Mặc là thịt trong tim Lâm Đăng, ngay cả khi dùng cái giá để cả thế giới này tiếp tục nhấn chìm, hắn cũng sẽ không để Cảnh Mặc có bất cứ chuyện gì...

Lúc này là bình minh lên, chân trời bị nhuộm đẫm một mảnh máu đỏ, các toà nhà đổ nát được in màu đỏ, giống như quái thú khát máu tham lam, lặng lẽ quan sát thế giới này dần dần sa ngã...

Trong gió lạnh, Lâm Đăng đứng vững chân, đối với Cảnh Mặc hỏi, “Em muốn làm cứu thế chủ sao?”

Đôi mắt Cảnh Mặc loé qua một tia tính kế, cậu hỏi lại, “Anh muốn sao?”

Lâm Đăng ngẩng người, cúi đầu suy nghĩ một lúc, mới ngẩng đầu lên.

Hai người nhìn nhau cười, “Kệ nó đi tìm chết!”

Tích tích_____ tích tích_____

Tiếng còi xe vang lên phía sau bọn họ, Lâm Đăng và Cảnh Mặc quay đầu lại, Cảnh Dục đang ngồi bên trong một chiếc xe hơi sang trọng, mở cửa kính thò đầu ra kêu lên, “Tiểu Mặc mau lên xe, anh vất vả lắm mới tìm được một chiếc xe như vậy, anh mang hai người đi đến đó tụ họp.”

Cảnh Mặc cong khoé môi, đột nhiên ôm lấy eo Lâm Đăng, đầu chôn ở trong lòng hắn tỏ vẻ uỷ khuất nói, “Anh xuống xe trước đi.”

Lâm Đăng buồn cười ôm lấy cậu, đem cậu bọc kín lại, không cho Cảnh Dục nhìn ra manh mối gì.

Cảnh Dục hoàn toàn bị mộng, này này này còn là ma quỷ tra tấn chết người không đền mạng kia sao?

Mặc dù biết Cảnh Mặc đang diễn trò, Cảnh Dục cũng phải cùng cậu diễn, không biết được hậu quả của tên ma quỷ này hả, Cảnh Dục từng vinh dự ném qua.

“Rồi, anh xuống đây.” Cảnh Dục run cầm cập xuống xe, ở trong gió lạnh xoa xoa tay nhìn đôi ‘gian phu *** phu’ ôm một chỗ.

Cảnh Mặc ngẩng đầu lên, chớp mắt hướng về phía Lâm Đăng, cả hai ngằm nói lỏng ra ôm ấp, chạy nhanh như bay leo lên xe.

Cảnh Dục trừng to hai mắt, nhìn cánh cửa xe trước mặt anh ta tàn nhẫn đóng lại, trong tiếng gầm vang dội của động cơ, mặt anh ta bị phun đầy khói thải.

Mặt trời nhút nhát từ bên kia sườn núi chậm chạp hé lộ nửa khuôn mặt của mình, ánh nắng ảm áp sáng sủa dần dần bao phủ lấy thành phố điêu tàn này.

Rống_____

Tiếng rống của tang thi kéo dài vài dặm, Cảnh Dục trong lòng hoảng hốt, ngay lập tức chạy trốn vào bên trong siêu thị, vào trong kho chứa đồ khoá chặt cửa lại.

Anh ta lấy ra máy liên lạc vệ tinh hét lên với Ngô Hàn ở đầu bên kia, “Ông đang ở W thị, mau đến cứu ông!”

“Ha ha ha ha ha~” Lâm Đăng nằm trên ghế phó lái cười đến đau cả bụng, hần chọc chọc vào Cảnh Mặc đang chuyên tâm lái xe, “Như vậy có vô trách nhiệm quá không?”

“Không sao cả, kế tiếp không cần tôi, bọn họ cũng có thể giải quyết được.” Cảnh Mặc nâng cằm tỏ vẻ đương nhiên.

Lâm Đăng đột nhiên không nói, hần suy nghĩ kiếp trước Cảnh Mặc ở nơi nào, kiếp này cậu ta có thể dễ dàng giải quyết thảm họa, đủ để chứng minh tài năng của cậu ta, vậy kiếp trước đâu, cậu ta ở nơi nào, vì sao không ra tay, vì sao lại để cho thế giới này nhấn chìm?

“Sao vậy, Đăng Đăng?” Cảnh Mặc miễn cảm phát hiện cảm xúc của Lâm Đăng dao động.

“Ah, không có gì, suy nghĩ chúng ta nên đi trốn ở đâu?”

Cảnh Mặc cười thần bí, “Tôi biết một nơi, sau này sẽ luôn không có người, mà cũng không có tang thi đến quấy rầy chúng ta.”

“Oh?” Lâm Đăng gật đầu, thả lỏng nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ xe nhanh chóng lao vút qua, ngay khi nhìn thấy một đám đông tang thi đang tập tễnh đi trên ruộng, hần thậm chí còn có tâm tình tốt vẫy tay với chúng nó.

“Anh đang làm gì?”

“Anh đang tự hỏi những con tang thi cao cấp kia đi đâu vậy.”

“Oh, chắc đã bị Tân Minh ra lệnh đi.”

“Làm sao em biết?”

“Tôi đoán đó...”

____END____

Đây là kết cục của hai tiểu nhân vật không muốn đảm đương đại nhân vật, họ không phải là cứu thế chủ, càng không muốn làm cứu thế chủ, họ sẽ đến sa mạc, đi gieo trồng rau dưa và cây ăn quả biến đổi gen, xây nhà nuôi lạc đà, sau đó sống một cuộc sống bình an hạnh phúc, cho đến khi già đi, hai người cùng nhau đi đến cuối cuộc đời.

Còn về chuyện cứu thế? Có người sẽ làm điều đó, thế giới này không có hai người họ vẫn sẽ tiếp tục vận chuyển, kiếp này, luôn có chút khác biệt.

Thực sự thì Lâm Đăng đã cứu vớt thế giới, bởi vì hần đã cứu vớt ý chí tinh thần sa sút của Cảnh Mặc.

Mà Cảnh Mặc nghiên cứu chế tạo ra chất X, khiến từng tang thi lại từng tang thi khỏi hần trở thành bệnh nhân mắc chứng bán tử, càng làm cho nhiều bệnh nhân mắc chứng bán tử trở lại với cộng đồng, dưới sự không ngừng nỗ lực, nhân loại và người bán tử dường như đã hoà bình cùng nhau sinh sống trên hành tinh này.

Có người nói, người bán tử là một chủng loại tiến hoá của con người, bọn họ sẽ không già, không bị bệnh, cũng sẽ không bị tổn thương.

Cũng có người kêu gào muốn giết chết người bán tử, để trái đất được sạch sẽ.

Về chuyện người bán tử trở về cộng đồng có tranh chấp hay không? Vấn đề đó không thể chỉ dùng đôi ba câu để nói.

Người bán tử và nhân loại chiến tranh giống như hai quốc gia tranh đoạt lãnh thổ, dần dần trở nên bình thường và phổ biến, có người vì vậy mà râu trắng tóc, có người vẫn ăn ngon ngủ ngon như thường.

Mãi cho đến khi một chiến binh bán tử có tim đập, có tri giác, chảy máu, và khóc.

Trái đất vì vậy mà phát sinh biến hoá nghiêng trời lệch đất, chiến tranh chấm dứt, nhân loại và người bán tử bắt tay làm hoà, tương lai tựa hồ như một mảnh rõ ràng...

Thế giới có người thì có chiến tranh, có khói súng, không có khói súng, bất luận là chiến tranh nóng hay chiến tranh lạnh, chỉ xem ai là người có thể cười cuối cùng!

Ah, lại nói tiếp, có một người ngoài hành tinh đến từ Posner đã bí mật đến thăm sa mạc.

Đại diện hành tinh Posner bày tỏ sự xin lỗi sâu sắc với nhân loại, nguồn gốc của thảm hoạ lần này là bởi vì cuộc chiến giữa các tinh thể gây ra, virus ngoài hành tinh vô tình xâm nhập vào trái đất, cho nên mới gây ra thảm hoạ diệt vong của trái đất.

Ex: Câu hỏi của Lâm Đăng là kiếp trước Cảnh Mặc ở đâu, vì sao không có nghiên cứu ra chất X... Thì mọi người chờ xem đáp án ở hai phiên ngoại cuối.

Sau cùng, mọi người có thể cop word về tự lưu trữ cho mình, Ex không có share word và cũng không đồng ý bản word bị share trên bất kỳ hội nhóm nào. Nếu thích thì mọi người có thể cùng nhau tự liên lạc share cho nhau, đừng ném lên công khai ở đâu cả ^^

~Tks mọi người đã ủng hộ!!!

73. Chương 73: Phiên Ngoại : Sơ Ngộ [1]

“Chúng ta đã từng gặp nhau mọi lần...”

Trên con đường phố đầy những cánh tay bị chém đứt, mùi thối rửa và máu tanh nồng kích thích ào vào mũi người gây đau đớn, Lâm Đăng đi phía trước, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại gã mất chuột, đợi đến tiểu khu nơi hắn thuê trọ không xa, Lâm Đăng dừng bước, lập tức xoay người, biểu tình lạnh lùng nhìn gã mất chuột.

Gã mất chuột giật mình, nhìn thấy gương mặt không mang theo tốt tính của Lâm Đăng, trong lòng cực hoảng sợ, rùng mình, không tự giác lui về phía sau vài bước.

Lâm Đăng cười lạnh nhìn gã, tạm dừng, lấy chùm chìa khoá phòng của mình treo bên hông ném vào trán gã, nhìn cục u trên đầu gã nổi lên mới hết giận nói, “Mày đi lên phòng tao lấy đồ, tao đi bệnh viện tâm thần tìm người, hoặc, mày muốn đổi với tao không?”

Gã mất chuột là người khôn ngoan, bệnh viện tâm thần và khu dân cư, cái nào an toàn hơn, dùng đầu ngón chân cũng biết được. Mặc dù Lâm Đăng thường xuyên gây cho gã đủ loại chấn thương, nhưng ít nhất là không có nguy hiểm đến cái mạng nhỏ của gã đúng không?

Có thể nhẫn phải nhẫn, bây giờ gã không thể cùng tôn đại thần này xé rách mặt.

“Ai ai, tôi đi cái này đi.” Gã mất chuột sờ cục u căng phồng trên trán, khúm núm nhặt lên chìa khoá lao về hướng tiểu khu.

So với tiểu khu, bệnh viện tâm thần bị tang thi bao vây có thể nói là địa ngục, có còn sống trở ra hay không đều là cả vấn đề, gã mất chuột một bên nhe răng trợn mắt sờ vào cục u trên trán, một bên vừa phòng bị tang thi thỉnh thoảng đổ xô ra từ góc tối nào đó, không ngừng kêu khổ.

“Chết tiệt Lâm Đăng, thật hy vọng mày chết luôn ở bệnh viện tâm thần!” Gã mất chuột thấp giọng mắng.

Lâm Đăng nheo mắt, giơ lên khẩu súng lục nhắm vào phía sau gã mất chuột, hòng súng chính xác nhắm trên đầu gã, chỉ cần di chuyển ngón tay, cái tên bỉ ổi hèn hạ này sẽ lập tức biến mất khỏi thế giới này, sẽ không còn ai khiến hắn ghê tởm nữa.

“A _____” Tiếng thét chói tai của một cô gái đánh gãy suy nghĩ của Lâm Đăng, hắn chậm rãi buông súng xuống, chuyển dời lực chú ý của mình đi, tạm thời trước bỏ qua cho gã, không thì khó mà giải thích với Dao Sẹo bên kia, người này nha, luôn là sợ cô độc, Lâm Đăng không muốn mất đi người bạn duy nhất trên đời này của mình.

Lâm Đăng đi theo âm thanh qua, đi đến gần bên cửa hông nhỏ của bệnh viện tâm thần, cửa mở sẵn, tang thi không ngừng cuộn cuộn chen nhau đi vào bên trong cửa nhỏ.

Chắc chắn, đồ đàn bà không sợ chết, ngay cả tang thi cũng kéo vào theo.

Lâm Đăng cười xuy một tiếng, duỗi chân đá một chút vào chiếc xe nhìn còn khá tốt ở bên cạnh mình.

Tiếng còi báo động thành công chuyển dời đám tang thi đang dừng mãnh tràn vào bên trong, rất nhiều rất nhiều tang thi bắt đầu bu lại về phía chỗ Lâm Đăng.

Lâm Đăng hơi hơi nhếch môi, mắt đầy hứng thú búng ngón tay kêu cái tách, sau đó đập vỡ cửa kính xe, đem con tang thi chủ xe bị ‘đánh thức’ vứt ra bên ngoài.

Chuyển chìa khoá, chiếc xe hưng phấn phun mấy ngụm khí thải, khởi động động cơ gầm lên ầm ỉ.

Khi tang thi triều xông lại đây, Lâm Đăng khinh thường bĩu môi, đạp chết chân ga, hung hăng lao thẳng về phía trước, sử dụng thùng rác đặt dưới biển quảng cáo thành công điều khiển xe bay vọt ra ngoài.

Lâm Đăng cười ha ha, điên cuồng chuyển tay lái, cố gắng tại điểm hạ xuống kiểm soát bình ổn chiếc xe.

Bang _____

Một tiếng va chạm lớn, chiếc xe rơi xuống đất, sau đó lăn mình vài vòng mới dừng lại được.

Cửa xe bị đá văng từ bên trong, Lâm Đăng nguyên vẹn không tổn hao gì bò đi ra, nhìn thoáng qua chiếc xe bắt đầu bốc lên khói trắng, chửi thề một tiếng, nhanh chóng chạy vào phía cửa nhỏ bên hông bệnh viện, lật tay đóng lại cánh cửa.

Đám tang thi ngốc lăng lăng nhìn chiếc xe bay qua đỉnh đầu chúng nó, sau đó nện xuống đất, cho đến khi chiếc xe bị chấn động nổ tung thối bay chúng nó rất xa, đám tang thi mới phản ứng lại, còn có thể đứng lên đều bò dậy, lắc lư bu lại chỗ vừa nổ tung.

Lâm Đăng đi vào bên trong, nghe được tiếng rống ầm ầm của tang thi, bởi vì đây là một hành lang kín, tiếng gào thét của tang thi đặc biệt vang vọng.

Mùi tang thi rất linh mãnh, trên người Lâm Đăng nồng đậm mùi con người khiến cho đa số tang thi di chuyển mục tiêu, không thêm so đo với cánh cửa đóng chặt bên trong nữa, sôi nổi quay đầu ‘thề không lui bước’ về phía Lâm Đăng.

Tình hình hiện tại là Lâm Đăng đem mình nhốt trong hành lang bị bịt kín này, trước có đại quân tang thi, ngoài cửa có tang thi triều, hẳn đây là đem mình đẩy đến bờ vực.

Chết tiệt, hẳn thực sự không nghĩ tới bên trong bệnh viện tâm thần có nhiều cửa như vậy, mà người đàn bà kia coi như còn tỉnh táo, không có chỉ lo hoảng loạn chạy trốn, còn biết khoá chặt cửa bên trong.

Đương nhiên, nói không chừng bệnh viện tâm thần này còn có người khác.

Thực tế, Lâm Đăng nói với gã mất chuốt đến tìm người là lừa gã, cái mà Lâm Đăng thực sự muốn tìm là kho súng ống đạn dược, hẳn muốn xác nhận xem vũ khí có còn hay không, nếu còn, cũng không cần thiết để Dao Sẹo đi theo mình mạo hiểm.

Một mình hẳn không thể lấy được nhiều vũ khí như vậy, hẳn không có không gian chứa vật như bên trong tiểu thuyết, phải gọi người đến giúp mình, lại thêm, bệnh viện tâm thần có rất nhiều tang thi, không cần thận sẽ chôn xác trong miệng tang thi, không đáng.

Mặc dù tang thi tốc độ rất chậm, nhưng vẫn là đang áp sát đến trước mặt hắn.

Lâm Đăng neho mắt, cúi người bò vào những khe hở giữa tang thi và tang thi.

Đám tang thi lập tức hỗn loạn thành một đoàn, cảm giác thấy khí tức nhân loại dưới mũi mình lòng vòng, nhưng không thể tìm được, chúng nó lại không thể nhìn thấy bất cứ cái gì, hai tay quơ bậy, chỉ túm được thân thể hư thối của đồng loại.

Lâm Đăng khá linh hoạt, không đợi móng vuốt của tang thi đụng tới hần, trước một bước đã vung dao chém rớt, sau đó nương theo khe hở càng lớn vào giữa đám đông dày đặc, đám tang thi chậm hiểu, người chen ta chen, ngay cả thất lưng cũng không cúi được, ai lại túm được ai.

Bây giờ không phải lúc để bàn về tôn nghiêm của đàn ông, có thể cứu mạng mới là chính đạo. Lâm Đăng về cơ bản đều bắt được thời cơ, tựa như mũi khoan xông thẳng về phía bên kia quân địch.

Chờ khi hần nhọc nhằn bò ra khỏi vòng vây tang thi, trên người không biết là dính bao nhiêu chất lỏng hư thối của tang thi, trước khi đám tang thi ngốc không kịp phản ứng, Lâm Đăng dựa vào dịch tang thi trên người, nín thở ngậm chặt miệng, cẩn thận xê dịch từng bước đến các xác mập mạp bị cắn nát như trước cửa, người này rõ ràng vừa mới chết, máu vẫn còn ấm.

Chẳng qua là tướng chết có chút khó coi, bụng gần như bị ăn sạch, vài mẩu ruột ngắn còn rải rác xung quanh thân thể gầy.

Lâm Đăng đem gã lẫn lộn kiểm tra một lúc, cuối cùng tìm thấy chùm chìa khoá dính đầy máu sau lưng gã, Lâm Đăng vội vàng nắm lấy chìa khoá.

Ngoài ý muốn luôn đến rất bất ngờ, hần còn chưa đứng lên đã bị một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy.

Người đàn ông đó không ngờ vẫn chưa chết, mở to hai mắt thờ hồn hèn phỉ phỉ, miệng lắp bắp gào lên, “Ta, ta là, tang thi, hô_____hô_____”

Bất cứ ai cũng có thể nhận thấy gã hiện tại là hồi quan phản chiếu, trong nhất thời Lâm Đăng không tách ra được, cũng không khách khí, trực tiếp chém rụng tay gã, mùi máu tanh vừa ẩn xuống lập tức toát ào ra, giống như mũi tên chỉ dẫn, vô cùng có sức hấp dẫn khiến đám tang thi bên ngoài chuyển hướng về đây.

Ex: Có ai nhớ anh bạn mập mạp này không =]]

74. Chương 74: Phiên Ngoại : Sơ Ngộ [2]

“... Khi đó chẳng qua là khách qua đường.”

Lâm Đăng thầm mắng một tiếng xui xẻo, nắm chặt lấy một cái chìa trong chùm chìa khoá đút vào bên trong ổ khoá, lúc này làm sao có thời gian kiểm từng cái, chỉ có thể dựa vào vận may.

‘Crack lặc’, là tiếng chìa khoá xoay, trong lòng Lâm Đăng buông lỏng, đẩy cánh cửa nhảy vào trong, lại thành công trước khi con tang thi đầu tiên nhào tới đã đóng sập cửa.

Đằng sau cánh cửa còn có cửa khác, Lâm Đăng không vội vàng mở khoá, đoạn hành lang này là đủ an toàn, đằng sau cánh cửa kia ai biết có cái gì đang chờ đón hần, hệ số an toàn không cao, lỗ đầu chào đón hần chính là đại quân tang thi, hần có thể khẳng định, trong bệnh viện này là có người may mắn sống sót, nhưng mà số lượng tang thi so với bên ngoài không hề kém, hiện tại không phải là mặt thể sơ kỳ, đã qua nhiều năm như vậy, hần không tin bệnh viện này không bị chiếm đóng, nhưng mà có thể ở trong đại quân tang thi sống sót, những người đó cũng thực đủ bản lĩnh.

Chờ hần rút cuộc cũng bẻ được cánh tay dút trên tay mình xuống, đã là chuyện của vài giờ sau đó. Hần lấy lại bình tĩnh, bước tới trước cánh cửa, đem từng cái chìa khoá ra thử, ngay khi cái chìa vừa khớp với ổ khoá, động tác của Lâm Đăng cũng chậm lại, kéo cửa ra một khoảng nhỏ, hần lui lại phía sau vài bước, nhặt cánh tay người đầy máu bị dút kia đá tới bên cạnh khe cửa, đợi một lúc, đằng sau cửa không có bất kỳ động tĩnh nào, càng thêm không thấy bóng người đứng đưa.

Lúc này Lâm Đăng mới dứt khoát mở cửa, bước vào trong.

Bên trong cửa vẫn như trước có một cánh cửa đóng kín, thế nhưng trên cánh cửa có dấu ‘X’ màu đỏ thật to, Lâm Đăng biết, đây là dấu hiệu thông báo đằng sau cửa có tang thi.

Ở trên đầu tường hành lang có một cái thông gió rộng mở, có một cái bậc thang dựa vào tường, Lâm Đăng nhú nhú mày, nghĩ rằng quả thế, nhanh chóng đem nó cầm tới chống vào lối cửa thông gió, dễ dàng bò lên,

đường thông gió này dẫn bò qua phía bên kia cánh cửa, phía sau cánh cửa giống như hần dự đoán là đại quân tang thi triều, chúng nó đi tới lui không có mục tiêu, trong nháy mắt người được mùi khí tức của nhân loại, lập tức xao động lên, ngẩng đầu gào thét với Lâm Đăng vừa vịn thò đầu ra, có một con thậm chí trực tiếp nhảy lên, vươn tay tóm lấy chân Lâm Đăng.

Tang thi cao cấp?!

Đầu cửa thông gió không thể xoay người, Lâm Đăng chỉ có thể không ngừng đạp hai chân, cố hết sức dậm xuống con tang thi chết tiệt kia.

Tang thi thật sự nắm rất chặt, hơn nữa trọng lượng không ngừng gia tăng, Lâm Đăng không nhìn thấy được tình huống phía dưới, nhưng có thể suy đoán được đám tang thi đang bu lại kéo, chỉ dựa vào trọng lượng thiếu chút nữa đã kéo hần xuống.

Hô _____ rống _____

Theo Lâm Đăng trượt xuống, âm thanh tang thi càng hưng phấn, đã có mấy con tham ăn muốn cắn hần, tiếc là giày da quân dụng của Lâm Đăng chất lượng rất tốt, cắn không rách, ngược lại là răng rụng đầy mồm.

Trong đường thông gió không có cái gì để nắm, Lâm Đăng bất lực bị kéo ra ngoài, vào cái thời điểm sắp phải rời khỏi đầu đường, hần đột nhiên bấm tay dùng sức túm lấy đầu cửa thông gió, cơ bắp trên cánh tay từng khối căng phồng lên, khuôn mặt trướng đỏ bừng, đám tang thi bên dưới bất mãn rống cổ hòng lên, càng thêm dùng sức kéo hần xuống.

“Cút!” Lâm Đăng nghiến răng, dùng sức dậm xuống, ngay khi tang thi loạn choạng trong nhất thời không thể dùng sức với hần, hần đột nhiên gập cong người, vung dao hung hăng chém xuống bên dưới chân, cùng với âm thanh nện đập xuống đất, dưới chân nhẹ nhàng, Lâm Đăng bắt lấy thời cơ nhào lên khoảng trống, giống hệt như con khỉ nhanh nhẹn chui tọt vào đường thông gió, tiếp theo sau đó thì bình tĩnh hơn rất nhiều, chỉ là dọc đường cái tay tang thi bị đứt nắm chặt lấy chân hần va đập vào đường ống khiến hần hết sức buồn nôn.

Một lúc lâu sau, Lâm Đăng không thể nhịn được nữa, xem xét đầu bên cửa thông gió kia không có tang thi thì nhảy xuống, còn cái cánh tay lì lợm vẫn còn bám vào giày hần, Lâm Đăng dùng hết chín trâu mười bò cũng dứt không ra.

Đành phải nhảy cò cò một chân về phía trước, không còn cách nào, cái tay đó nắm để giày hần.

May mà nơi này khắp nơi đều là phòng bệnh, hần tùy tiện vào một căn phòng không có đóng kín cửa, lật tay đóng cánh cửa lại, lúc này mới ngồi lên giường thở ra một hơi.

Một thời gian dài không có ai quét dọn, trên ga giường màu trắng phủ đầy tro bụi, thế nhưng Lâm Đăng không có quan tâm nhiều như vậy, bây giờ hần khá mệt mỏi còn hơi khát nước.

Từ trong giày rút ra một cây dao găm nhỏ, Lâm Đăng bắt đầu cạy mở từng ngón tay, cạy không được thì trực tiếp cắt, cắt đến khi còn một chút da dính mới thôi.

Giải quyết xong cái tay tang thi ‘khó chơi’ này, bên ngoài cửa sổ đã tối thui.

Lâm Đăng có chút đói bụng, hần càng không có dư năng lượng đi thám hiểm bệnh viện tâm thần này, việc cấp bách là phải tìm cái gì đó để ăn, mà những thứ vật tư quý giá đó chắc đã được giấu đi, rất có khả năng là những người sống sót ở nơi này, hần không ngại dùng vũ lực uy hiếp bọn họ cống nạp chút đồ ăn và thức uống.

Ngồi lâu trong căn phòng đóng kín có chút ngột ngạt, Lâm Đăng không thể không đi ra ban công thông gió, sau đó không có bất kỳ dấu hiệu gì nhìn thấy _____ một thanh niên hết sức thon gầy, suy nhược đến mức như một cơn gió cũng có thể thổi bay cậu ta.

Làn da thanh niên đó rất trắng, trong buổi tối giống như là nhìn thấy người giấy sống, rất dọa người.

“Hey!” Lâm Đăng quát lên với cậu, thanh niên không để ý đến hần, vẫn không nhúc nhích ngồi bên trên lan can ban công, im lặng không lên tiếng nhìn xuống đám tang thi trùng trùng điệp điệp bên dưới.

Lâm Đăng bĩu môi, đi tới hành lang, một cước đá văng cánh cửa phòng cách vách, hùng hổ cầm khẩu súng lục vọt tới ban công.

“Không muốn chết thì đem một phần thực vật của các người giao ra, nếu không...” Lâm Đăng cười lạnh một tiếng, mở chốt an toàn, vững chắc chĩa súng vào huyết thái dương thanh niên, dùng hành động thuyết minh hậu quả.

Thanh niên quay đầu nhìn hắn, đôi mắt đen sâu hun hút như hoà nhập vào trong bóng tối, tử khí nặng nề, cậu giật giật đôi môi khô khốc, âm thanh khàn khàn nói, “Cha đến đón con sao?”

Lông mi Lâm Đăng rung chuyển vài cái, cha? Ông đây nhìn già thế hả?!

Thanh niên lại tự quay đầu lại, nhấc tay nhìn chăm chăm bức ảnh chụp đã nhéo nhãn thành nhiều nếp không nói lời nào, trên ảnh là một người đàn ông mặc tây trang, nhìn trông rất thành thực lại không mất đi vẻ đẹp trai, trên bụng là một cậu bé mềm mại ngoan ngoãn nằm sấp, đôi mắt cong cong cười lên cực kỳ xinh đẹp.

“Cha đã chết.” Thanh niên ném bức ảnh trên tay xuống, mặt không biểu tình nhìn nó lượn lơ tung bay vào ‘biển tang thi’.

“...” Kiên nhẫn của Lâm Đăng đã hoàn toàn bào hết, hắn vừa muốn đưa tay kéo thanh niên xuống, liền bị một nòng súng lạnh lẽo chĩa vào giữa trán, mà súng trên tay hắn lại không biết biến đâu mất.

Lâm Đăng sững sờ nhìn vào đôi mắt không chút gợn sóng của thanh niên, không thể tin được chỉ trong nháy mắt đã đoạt được súng của hắn, mà cổ tay hắn đến giờ còn không có chút cảm giác nào.

“Ha ha.” Lâm Đăng cười khê, thần nhiên nhắm hai mắt lại, có thể chết dưới tay kẻ mạnh, hắn không cảm thấy mất mặt.

Bang_____

Súng nổ, đau đớn trong dự đoán không có đáp đến người hắn, chất lỏng ấm áp bắn lên trên mặt hắn, Lâm Đăng mở mắt, nhìn thanh niên kia im lặng nhắm hai mắt lại, từ trên lan can chậm rãi rơi xuống dưới.

Lâm Đăng nằm sấp trên lan can nhìn xuống, chất lỏng ấm áp trên khuôn mặt bị gió đêm thổi qua, lạnh rùng mình, mùi máu tươi nhàn nhạt quanh quẩn ở chóp mũi không tiêu tán.

Nhìn một lúc, Lâm Đăng chép miệng chắc chắc hai tiếng, nhìn phía dưới bởi vì thức ăn mới mẻ từ trên trời giáng xuống mà tang thi quần khuấy động lên, tiếc hận nói: “Nếu như cậu đưa chút đồ ăn cho tôi, tôi có thể giữ cho cậu nguyên xác.”

Hắn dường như đã quên, một giây trước thanh niên chĩa súng vào trán hắn, mà không phải là hắn chĩa vào huyết thái dương của thanh niên.

_____ Toàn Văn Hoàn _____

Ex: Tóm gọn hai phiên ngoại cho mọi người hiểu:

Đây là kiếp trước của Lâm Đăng, vào nhiều năm sau trong mặt thế, Lâm Đăng khi đó đã tổ đội với đám người Dao Ba Kiếm, nhớ tới kho vũ khí trong bệnh viện tâm thần nên quay lại tìm. Khi này, Cảnh Mặc đã là một thanh niên nhưng vẫn mắc chứng tự bế, tinh thần suy nhược, có lẽ là dựa vào thức ăn dự trữ trong bệnh viện hoặc Cảnh Dục đã đón cậu về rồi cậu lại bỏ trốn đến đây, nên sống lay lắt cho đến khi gặp Lâm Đăng. Vào thời điểm đó, có lẽ là hồi quang phản chiếu cuối đời của Cảnh Mặc, cậu nhận biết cha đã chết, không còn ý thức sống nữa nên chọn lựa tự sát.

Điều này giải thích vì sao kiếp trước không có thiên tài Cảnh Mặc, vì sao nhân loại không sớm tìm được mầm bệnh...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-the-trung-sinh-the-bat-to-doi>